Ngụy trang thành trai thẳng

Thường Niệm Quân

editor: D.

phongtuthieuhoa.wordpress.com

Ngụy Trang Thành Trai Thẳng

Thường Niệm Quân

DTV EBOOK

Đam Mỹ, Xuyên Không

Bạn đang đọc truyện **Ngụy Trang Thành Trai Thẳng** của tác giả **Thường Niệm Quân**. Lý Tấu Tinh chính là một tên gay, xuyên vào một bộ truyện ngựa giống (*).

(tiểu thuyết ngựa giống: nói chung về loại tiểu thuyết có nhân vật chính là nam, kể về quá trình chinh phục mỹ nữ và thế giới. Đặc điểm là gặp ai cũng không tha, đặc biệt là mỹ nữ.)

Nhân vật nam chính của truyện hơn ba mươi tuổi, trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc đã uống phải một loại thuốc bí ẩn khiến cho toàn thân biến trở lại thời thanh xuân, trở nên thanh thuần lại xen lẫn nét chín chắn, có chút phong lưu lẫn ngây ngô, chính là một tuyệt tác hoàn mỹ dung hòa mọi thứ.

Đây chính là một đóa hoa đợi anh đến chinh phục.

Nhưng tác giả lại nói với Lý Tấu Tinh rằng, đời này anh không trở về được, đây là một bộ truyện ngựa đực, anh không những không thể làm gay mà còn phải bảo trì thiết lập tính cách nhân vật.

Thiết lập tính cách trong truyện của Lý Tấu Tinh là gì?

Mục lục

- Chương 1: Nhìn Bằng Con Mắt Khác
- Chương 2: Còn Là 36d
- Chương 3: Đội Ngũ Ban Đầu
- Chương 4: Hồ Ly Trong Sạch
- Chương 5: Rất Thích Hợp Để Ôm Vào Vòng Tay
- Chương 6: Ai Dám Bắt Nạt Người Của Trường Học Chúng Ta
- Chương 7: Người Bịt Mặt Wasser
- Chương 8: Mỹ Thiếu Niên
- Chương 9: Dáng Người Rất Được
- Chương 10: Nghỉ Ngơi
- Chương 11: Chàng Trai Tốt
- Chương 12: Cậu Nên Đi Ngủ
- Chương 13: Nhiệm Vụ Cấp D
- Chương 14: Tinh Thần Lực Giao Hòa
- Chương 15: Bách Đồng
- Chương 16: Dắt Tay
- Chương 17: Người Cá Ở Sao Hải Bạch
- Chương 18: Rời Khỏi Sao Hải Bạch
- Chương 19: Cướp Vũ Trụ Thì Phải Để Cho Cướp Vũ Trụ Tới Trị
- Chương 20: Lâu Rồi Không Gặp Cậu Bé Ngoan
- Chương 21: Hoa Winnie
- Chương 22: Ngâm Suối Nước Nóng
- Chương 23: Chúng Ta Không Kỳ Thị Giới Tính
- Chương 24: Với Tôi
- Chương 25: Kinh Hoàng! Cướp Vũ Trụ Wasser Lại Là
- Chương 26: Hoa Hạt
- Chương 27: Tinh Thạch Năng Lượng
- Chương 28: Tinh Tinh Muốn Ăn
- Chương 29: Tinh Tinh Cho Mày Chết
- Chương 30: Em Không Còn Là Con Nít Nữa
- Chương 31: Tâm Lý Hơn Thua Chết Tiệt Của Đàn Ông

- Chương 32: Đội Mộng Chi Tập Hợp!
- Chương 33: Khôi Phục
- Chương 34: Tặng Cậu Đóa Hoa
- Chương 35: Đây Không Phải Là Hôn Đây Là Đang Phác Họa Khuôn Mặt Anh
- Chương 36: Có Chút Ngầu
- Chương 37: Cuồng Nhìn Trộm
- Chương 38: Hôn Môi
- Chương 39: Bùng Nổ Đáng Yêu
- Chương 40: Con Trai Wasser Đâu
- Chương 41: Khát Nước Không
- Chương 42: Anh Em Tốt
- Chương 43: Thế Giới Giả Lập
- Chương 44: Ngài Thấy Tôi Thế Nào
- Chương 45: Thông Suốt
- Chương 46: Trừng Phạt Nhỏ
- Chương 47: Tinh Thần Lực
- Chương 48: Trang Web
- Chương 49: Nỗi Niềm Yêu Thầm
- Chương 50: Tôi Bị Thương Rồi
- Chương 51: Phải Ngay Thẳng
- Chương 52: Trộm Hôn
- Chương 53: Hèn Cũng Hèn Cùng Nhau
- Chương 54: Nhậm Thanh Anh
- Chương 55: Xử lí nó! (Pass)
- Chương 56: Ngầu! Cực ngầu!
- Chương 57: Ngắm trăng
- Chương 58: Wasser chỉ lấy Lý Tấu Tinh làm bia đỡ đạn!
- Chương 59: Tập kích ngọt ngào
- Chương 60: Chuyện ma
- Chương 61: Bắt đầu biểu diễn
- Chương 62: Có lẽ điên rồi
- Chương 63: Cường 1 online chết lặng
- Chương 64: Sao Xá
- Chương 65: Mộng đẹp
- Chương 66: Nghiên cứu khoa học

- Chương 67: Tôi chỉ thích bị người khác muốn
- Chương 68: Diệp An trở lại
- Chương 69: Mê muội
- Chương 70: Bạn tốt nhất
- Chương 71: Chia phòng ngủ
- Chương 72: Nhụy Hoa Vĩnh Cửu
- Chương 73: Đóa hoa yêu kiều
- Chương 74: Đừng để tôi bất an như thế
- Chương 75: CD
- Chương 76: Thi đấu lần hai
- Chương 77: Tiểu đội hóng hớt online chờ (Pass)
- Chương 78: Ôm ấp hôn hít
- Chương 79: Tâm sự
- Chương 80: NK-03
- Chương 81: Kiểm tra tinh thần lực lần ba
- Chương 82: Bọn họ siêu ngầu!
- Chương 83: Cướp vũ trụ và anh hùng
- Chương 84: Bị phát hiện
- Chương 85: Vì trinh tiết của Lý Tấu Tinh
- Chương 86: Tình nghĩa anh em cảm động đất trời
- Chương 87: Sợ bay màu
- Chương 88: Nghỉ phép
- Chương 89: Anh chính là vợ của lão đại!
- Chương 90: Màn tỏ tình mong đợi đã lâu
- Chương 91: Người nhà
- Chương 92: Không phải mẹ nó đều là cậu à
- Chương 93: Kết thúc
- Chương 94: PN1: Thế giới song song
- Chương 95: PN2: Thế giới song song
- Chương 96: PN3: Thế giới song song
- Chương 97: PN4: Thế giới song song
- Chương 98: PN5: Thế giới song song

Chương 1: Nhìn Bằng Con Mắt Khác

Trung tâm quảng trường sao Bắc Đẩu.

Mấy chục đài kiểm tra tinh thần lực phản quang dưới ánh mặt trời, các thiếu niên tinh thần phấn chấn chen chúc ồn ào, xếp thành hàng dài trước mỗi đài kiểm tra, chờ người phụ trách trường quân đội Thừa Dương gọi tên.

Ánh nắng mùa hạ oi bức, Lý Tấu Tinh nhắm hai mắt, mí mắt không ngăn được ánh sáng, khát khô cổ họng.

《Thủ Thượng Chinh Đồ》, bối cảnh tương lai, toàn bộ thẳng băng, mỹ nữ như mây.

Nhân vật chính trong truyện, người được Lý Tấu Tinh định nghĩa thành đóa hoa ăn thịt người cực phẩm - Cố Vấn Thành, rất nhanh sẽ xuất hiện.

Anh có chút mong chờ.

[Cố Vấn Thành nhếch khóe môi.]
[Hắn rất biết cách phô bày sở trường của mình, chỉ cần hơi nháy mắt, hơi thở thiếu niên nhẹ nhàng khoan khoái kia lại đột ngột trộn lẫn mùi vị trưởng thành chín chắn, hai loại khí chất trái ngược căng tràn như quả mọng này bắn ra bốn phía.]
["Cảm ơn ngài."]
[Cô gái dẫn đường cho hắn đỏ ửng hai má, chẳng khác nào thiếu

nữ gặp mối tình đầu, "Không cần khách khí, chúc ngài có thể thuận lợi thông qua bài kiểm tra của trường quân đội Thừa Dương."]
Cách đó không xa có tiếng giáo viên hô lên: "Người tiếp theo, Lý Tấu Tinh."
Lý Tấu Tinh liếm liếm đôi môi khô nứt nẻ, nhanh chân tiến lên, quay về phía giáo viên trường quân đội Thừa Dương nở một nụ cười, "Có."
Nụ cười của anh đã sớm trở thành ký ức cơ bắp, so với mặt trời trên cao có khi còn xán lạn rực rỡ hơn.

Người phụ trách trường quân đội Thừa Dương bị hơi thở ngốc bạch ngọt này của anh làm cho sửng sốt, không nhịn được cười nói: "Lại đây, bắt đầu kiểm tra tinh thần lực, nếu hơn 1200 sẽ được trường học của chúng tôi tuyển chọn."
Trị số bắt đầu của máy kiểm tra là 0, 3000 là mức cao nhất.

Máy kiểm tra do chính phủ kiểm soát, chỉ cho phép trường học, quân đội, bệnh viện đăng ký thuê, thông tin mỗi lần kiểm tra sẽ được gửi đến cục tình báo kịp thời.

"Được," Lý Tấu Tinh gật đầu, vừa định giơ tay chạm vào máy cảm ứng, người phụ trách bên tay phải đội ngũ mở miệng hô lên: "Cố Vấn Thành ——"
—— Cố Vấn Thành.

Dừng tay, Lý Tấu Tinh nghiêng đầu nhìn lại.

Một thiếu niên đi ra từ trong đám người, thong thả bước tới trước máy kiểm tra.

Ẩn trong nét trong trẻo của ánh mắt hắn là vẻ thâm thúy, thân hình rất cao, dễ dàng che lại ánh nắng chiếu trên người người phụ trách, dạt dào ý cười nói: "Thưa thầy, có em."
Nhằm bảo vệ sức khỏe tinh thần cho đám học sinh còn độ tuổi

vị thành niên và công bằng cho giáo viên, đế quốc đặt ra một quy định đặc biệt là cấm người chưa thành niên kiểm tra tinh thần lực, cho nên đây là lần đầu tiên đám thiếu niên này biết chỉ số tinh thần lực của mình.

Nếu chưa trải qua huấn luyện thì chỉ số tinh thần lực được bao nhiêu phải xem thiên phú, nhưng Cố Vấn Thành lại có vẻ đã biết trước, không chút lo lắng.

Lý Tấu Tinh biết sự tự tin này của hắn ở đâu mà có, không chỉ vì hắn là nhân vật chính của quyển sách 《Thủ Thượng Chinh Đồ》 này, mà còn vì hắn vừa mới uống một loại thuốc bí truyền, vừa trẻ lại hai mươi năm thanh xuân, khiến cho tinh thần lực mạnh thêm không ít.

Đóa hoa ăn thịt người cực phẩm này, bên trên có độc, không thể dây vào.

Lý Tấu Tinh dời tầm mắt, đặt tay lên máy cảm ứng.

Cố Vấn Thành gần như cùng anh bắt đầu kiểm tra trị số tinh thần lực.

Trong nháy mắt tay Cố Vấn Thành đặt lên máy cảm ứng, máy kiểm tra vẫn luôn không nhúc nhích trị số bắt đầu dao động kịch liệt, đột phá từng giá trị một với tốc độ cực nhanh, nhanh chóng chạy đến 1000, xem tình hình này dĩ nhiên không có xu thế dừng lại.

Xuất hiện động tĩnh, những người khác bị âm thanh này kinh động, kinh ngạc quay đầu lại xem, sau một khắc thì bị tốc độ này dọa cho sợ hết hồn.

Lý Tấu Tinh có thể nghe thấy nghị luận sôi nổi xung quanh, bên trong sách gốc chính là thô bạo như vậy, bước lên sân khấu chỉ có nhân vật chính được tỏa sáng.

Giáo viên ghi chép dữ liệu hít sâu một hơi, ổn định đôi tay run run, ánh mắt sáng quắc nhìn dữ liệu từng bước một xông qua 2000, "Dùng sức..."
Tâm trạng gã kích động, hận không thể lập tức thông báo cho trường học.

Mắt Cố Vấn Thành lóe lên, trị số tinh thần lực theo điều khiển của hắn đạt mốc 2300.

Tiếng ồn ào cùng thán phục ầm ĩ, mấy giáo viên lúc trước vẫn còn ngồi quan sát nhanh chân chạy đến bên cạnh, mặt nín đến đỏ bừng, gắt gao trừng con số chói mắt trên máy kiểm tra.

Đều đang chờ mong kỳ tích xuất hiện.

Mà ở một khắc tiếp theo trị số đang một bước nhảy vọt, trong nháy mắt, giống như phù dung sớm nở tối tàn, dùng tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được chậm rãi dừng lại ở vị trí không cao không thấp không trên không dưới 1200.

Bờ môi Cố Vấn Thành nhếch lên với biên độ cực nhỏ, cảm giác đùa bỡn tất cả mọi người khiến hắn cực kỳ sung sướng.

Muộn tao.

(*)
(muộn tao: ý chỉ trong ngoài không đồng nhất, bề ngoài một kiểu nhưng nội tâm lại một kiểu khác)
Lý Tấu Tinh nhỏ giọng hừ hừ mấy tiếng không nghe thấy, đội ngũ giáo viên phụ trách anh hoàn hồn, thở dài, "Máy kiểm tra xảy ra chuyện gì..."
Nói xong bèn nhìn về phía trị số tinh thần lực của Lý Tấu Tinh, giáo viên lại bị dọa cho sợ hết hồn, vui vẻ nói: "1890! Vô cùng tốt! Lý Tấu Tinh đúng không, em trúng tuyển, nhanh đi ra sau

chờ!"
Nhân vật chính bên cạnh bị âm thanh phía này hấp dẫn, lơ đãng nhìn qua, đối diện ánh mắt Lý Tấu Tinh.

Tầm mắt của hắn có lực xuyên thấu cực kì mạnh, cảm giác uy hiếp trộn lẫn cảm giác thông triệt, trong nét tàn nhẫn lại lộ ra nét tinh khiết.

Lý Tấu Tinh nhướng mày, nở nụ cười hào hứng.

Anh bày ra bộ dáng năng động hồ hởi, phối hợp với nụ cười này vô cùng phù hợp.

Cố Vấn Thành đối diện với anh vài giây, tay dùng sức, trị số tinh thần lực vốn đã dừng hẳn tại 1200 lần thứ hai đi lên, thẳng đến 1850 mới không nhúc nhích.

Chỉ kém Lý Tấu Tinh 40 điểm.

Giáo viên trường quân đội Thừa Dương ôm chặt đầu, sau nhiều lần xác nhận máy kiểm tra không có hư hỏng gì mới thất vọng nói: "Cố Vấn Thành, 1850, tuyển chọn."
Khu chờ phía sau đã có hơn mười thiếu niên đang ngồi.

Trường quân đội Thừa Dương được coi là trường quân sự hàng đầu tại đế quốc, số lượng học sinh qua kiểm tra lúc này thực sự quá ít, nhưng bên ngoài vẫn còn hàng ngàn hàng vạn người đang xếp hàng, huống chi đây chỉ là địa điểm chiêu sinh ở sao Bắc Đẩu, trường quân đội Thừa Dương vẫn còn ít nhất khoảng hai mươi, ba mươi điểm chiêu sinh ở những tinh cầu khác.

Lý Tấu Tinh vuốt tóc mái ướt nhẹp mồ hôi ra sau đầu, tiếng bước chân truyền đến, giọng nói dễ nghe của nhân vật chính vang lên, "Lý Tấu Tinh?"

"Đúng," Lý Tấu Tinh quay đầu nhìn hắn, ánh nắng chói mắt,

anh híp mắt, "Xin chào."
[Trong lòng Cố Vấn Thành chỉ xem đám thiếu niên còn chưa mọc lông này là trẻ con, hắn sẽ không so đo với trẻ con, đương nhiên cũng sẽ không thèm để ý đến thái độ thù địch hoặc ý muốn kết bạn của đám nhóc này.]
[Xưa nay Na An chưa từng thấy bạn cùng lứa xuất hiện bên cạnh hắn, lần này lại hiếm khi nhìn thấy hắn cười cười nói nói với một thiếu niên xa lạ, Cố Vấn Thành nhìn thấy cô, dẫn theo người bên cạnh chào hỏi, "Na An, đã lâu không gặp, đây là Lý Tấu Tinh."]
[Na An tò mò nhìn Lý Tấu Tinh, ôi, đây là một người vừa nhìn đã thấy vui mắt, giống như một mặt trời rực rỡ trên nền trời xanh.]
Cố Vấn Thành cứ như không cảm thấy nóng, hắn và Lý Tấu Tinh tìm một chỗ gần đó rồi ngồi xuống, "Thiên phú của cậu rất tốt."
Lý Tấu Tinh kinh ngạc, "Cậu với tôi cũng chênh nhau không nhiều nhỉ?"
"Kém 40 điểm, quả thật không nhiều," Cố Vấn Thành chậm rãi nói, "Nhưng đây không chỉ đại diện cho một chuỗi dữ liệu đơn giản, mà nó còn đại diện cho thiên phú, trên phương diện thiên phú tôi kém cậu 40 điểm, theo huấn luyện sau này con số này sẽ càng ngày càng lớn."
"Phải không?" Lý Tấu Tinh cười ha ha, "Không hẳn, thiên phú không thể quyết định tất cả."
Cố Vấn Thành bình tĩnh nhìn anh ba giây, "Nói cũng đúng."
Sau một lát, có người dẫn bọn họ đến dưới lầu dãy nhà gần trung tâm quảng trường, "Ngày mốt sẽ kết thúc đợt chiêu sinh ở sao Bắc Đẩu, hai ngày này các cậu có thể về nhà tạm biệt người thân.

Học sinh không có chuyện cần phải xử lý thì chờ ở đây, đồ dùng hàng ngày sẽ được nhà trường chuẩn bị cho các cậu trong phòng.

Hai người một phòng, trí tuệ nhân tạo dưới lầu sẽ nói cho các cậu biết ai ở cùng ai, còn chuyện gì không?"

Sau khi học sinh đáp lại không có, giáo viên phụ trách yên tâm rời đi.

Lý Tấu Tinh với Cố Vấn Thành là hai người có tinh thần lực trên 1800 nên được xếp một phòng.

Lý Tấu Tinh khát đến khô họng, sau khi vào phòng liền cầm chai nước trong tủ lạnh tu ừng ực.

Ánh nắng bị chặn lại ngoài phòng, nhiệt độ trong phòng ổn định, rốt cuộc Lý Tấu Tinh cũng cảm thấy dễ chịu.

Ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa, vật dụng do nhà trường chuẩn bị đã được đưa tới, hai vali màu đen giống nhau như đúc được đặt song song.

Anh mở đại một cái ra, đồng phục thống nhất của trường quân đội Thừa Dương được gấp chỉnh tề, bên dưới còn có mấy bộ quần áo mặc hàng ngày, nửa kia vali là một ít đồ dùng thông thường, còn có mấy cái quần lót được đựng trong túi.

Lý Tấu Tinh chọn một bộ quần áo, hỏi Cố Vấn Thành: "Cậu có muốn dùng phòng vệ sinh không? Tôi muốn tắm trước."
Cố Vấn Thành đưa tay làm tư thế mời.

Không lâu sau, trong phòng tắm truyền đến tiếng nước róc rách.

Cố Vấn Thành cất bước tới trước tủ lạnh, đủ loại rượu được sắp xếp chỉnh tề, hắn lấy ra một bình rượu Rum, cầm vào tay mới phản ứng lại bây giờ không phải như xưa, cười cười thả lại chỗ cũ, lại lấy ra một bình rượu có độ cồn thấp.

Hai chiếc vali vẫn lẳng lặng đặt ở chỗ cũ, Cố Vấn Thành ngậm một miệng rượu, dựng hai vali lên, lúc này mới phát hiện sau lưng vali có viết tên hai người bọn họ, không khéo, cái bị Lý Tấu Tinh mở ra kia viết tên "Cố Vấn Thành".

Cố Vấn Thành nhíu mày, quay mặt có viết tên lại vị trí bảo đảm Lý Tấu Tinh đi ra có thể nhìn thấy.

Hắn rất hứng thú chờ xem phản ứng của thiếu niên.

Trước giờ đồng phục trường học không cần phải chỉnh lại, ba loại size lớn vừa nhỏ có thể vừa với tất cả vóc người.

Lý Tấu Tinh tắm xong, toàn thân nhẹ nhàng khoan khoái đi ra.

Vừa bước ra đã nhìn thấy Cố Vấn Thành ngồi trên ghế sa lông bên tường,
Chân dài bắt chéo, hơi thở thiếu niên mạnh mẽ phả tới.

Mặt với thân thể vẫn còn nét ngây ngô, thế nhưng ánh mắt và khí chất kia lại lẫn vào tia chín chắn lão luyện không giấu được.

Đàn ông, vừa thích hình tượng tà mị, vừa thích hình tượng thanh thuần.

Ở phương diện này, không ai có thể kết hợp hoàn mỹ hơn Cố Vấn Thành.

Chỉ tiếc trong quyển sách này, không ai có thể thưởng thức được loại hoàn mỹ này.

Cố Vấn Thành chủ động nói: "Vali được tôi đặt bên cạnh."
Lý Tấu Tinh mỉm cười, giống như mặt trời nhỏ, "Cảm ơn."
"Không cần," Cố Vấn Thành nhấp một ngụm rượu, thả cái chân dài đang gác lên xuống, "Giữa bạn bè không cần khách khí như thế."
Phát triển này không đúng.

Cố Vấn Thành người này, nói dễ nghe một chút thì là không có

tiếng nói chung với bọn họ, nói trắng ra thì là không thèm để ý đến đám thiếu niên không đầu óc dễ dàng kích động bọn họ.

Nhưng bây giờ thái độ của hắn đối với Lý Tấu Tinh, thiếu chút nữa làm cho Lý Tấu Tinh cho rằng Cố Vấn Thành mới là đàn em của anh.

Đầu óc lóe lên, Lý Tấu Tinh nhớ lại tác giả 《Thủ Thượng Chinh Đồ》 đã từng từng nói với anh.

[—— thế giới này rất nguy hiểm, để bù đắp cho anh, tôi chỉ có thể cố gắng cho anh một bàn tay vàng giữ mạng mà không làm ảnh hưởng tới cốt truyện.]
[—— như vậy đi, trong truyện này, chỉ cần là nhân vật phản diện, bất kể là lớn hay nhỏ, lần đầu nhìn thấy anh nhất định sẽ sinh ra cảm giác ưng ý.]
[—— cấp bậc nhân vật phản diện càng cao càng không nhịn được sinh ra vài phần kính trọng với anh.].

Chương 2: Còn Là 36d

Tuy rằng anh chưa đọc xong quyển sách này, nhưng sao nam chính lại là nhân vật phản diện được.

Vài phần kính trọng?
Lý Tấu Tinh khịt mũi coi thường.

Anh đi tới cạnh tủ đầu giường, khom lưng mở ngăn kéo bên dưới ra, một cái khăn mặt sạch sẽ rơi ra từ ngăn kéo được chất đầy.

Cố Vấn Thành bước tới, thay anh nhặt lên cái khăn mặt màu trắng này.

Vòng eo hắn thon gọn, động tác nhẹ nhàng đẹp mắt, ngón tay thon dài trắng noãn cầm lấy khăn mặt đưa đến trước mặt Lý Tấu Tinh, giọng điệu thoải mái, trong mắt ngậm ý cười, "Lần này phải nắm chắc."
Lý Tấu Tinh kinh ngạc nhìn hắn, "Cảm ơn."
Anh vội rút khăn mặt từ trên tay Cố Vấn Thành, bởi vì động tác quá nhanh, bàn tay vừa mới bao lấy đầu ngón tay Cố Vấn Thành đã rụt lại.

Cảm xúc ấm áp xẹt qua trong nháy mắt.

Sợ người lạ à.

Cố Vấn Thành nghĩ như vậy, hơi buồn cười, lui trở về ghế sô pha bên cạnh.

Nhà trường biết những học sinh mới vừa ở chung sẽ khó tránh khỏi lúng túng, vì thế yêu cầu tất cả học sinh trúng tuyển phải giải quyết ba bữa cơm tại nhà ăn.

Lúc Lý Tấu Tinh với Cố Vấn Thành đi đến nhà ăn thì nơi đây đã ngồi đầy người.

Sau khi xác định tất cả mọi người đều đã đến, một ông lão đứng lên từ giữa nhà ăn, nhấc lên hai tay, trong uy nghiêm lại không mất đi hiền lành, "Im lặng."
Giọng ông không lớn, thế nhưng Lý Tấu Tinh lại cảm thấy hai chữ này dường như cận kề bên tai, vô cùng rõ ràng.

Tiếng bàn luận xôn xao trong nháy mắt im bặt, ông lão nói rằng: "Trường quân đội Thừa Dương được công dân đế quốc thừa nhận là trường quân đội hàng đầu, thế nên yêu cầu đối với học sinh của trường sẽ luôn nghiêm khắc.

Có tinh thần lực cao không có nghĩa là các cậu có thể vì vậy mà kiêu ngạo, bây giờ những gì các cậu cần phải làm là tiến về phía trước.

Hai ngày sau các cậu sẽ tiến hành nhiệm vụ đầu tiên trong đời, cũng chính là kỳ sát hạch cuối cùng của trường quân đội Thừa Dương trước khi nhập học."
Toàn bộ phòng ăn yên lặng như tờ, mọi người chăm chú nhìn ông, biểu cảm trên mặt có kinh ngạc, lo lắng, lo ngại, nhưng lại không có thoái chí.

Ông lão đưa mắt nhìn từng người một, vui mừng nở nụ cười, "Hai ngày sau, các cậu sẽ được đưa tới tinh cầu làm nhiệm vụ cùng với học sinh của hai tinh cầu khác, trường học chỉ nhận

hơn 200 người của sao Bắc Đẩu, các cậu là nhân tài ưu tú của sao Bắc Đẩu, tôi hi vọng các cậu có thể làm cho tinh cầu của chúng ta kiêu ngạo."
Ông vừa dứt lời đã có người la lớn: "Chúng em sẽ!"
"Đúng vậy!" Người cùng hô lên càng ngày càng nhiều, "Ngài cứ chờ xem đi! Lúc đó số lượng người có thể trụ lại của hai tinh cầu kia nhất định sẽ không bằng sao Bắc Đẩu của chúng ta!"
"Không sợ quyết đấu! Hôm nay chúng ta có hai người trên 1800, tinh cầu nào có thể so được với chúng ta chứ!"
Các thiếu niên ngồi ở đây ít nhiều đều lộ ra vẻ mặt kiêu ngạo tự hào.

Trường quân đội Thừa Dương tuyển chọn học sinh có tinh thần lực trên 1200, vì điều này mà vẫn luôn bị công dân đế quốc lên án, bọn họ cho rằng yêu cầu của trường quân đội Thừa Dương quá mức hà khắc, quy định này gần như đã cướp đi tất cả người tài ở tám thiên hà của đế quốc.

Đừng xem thường con số 1200 này, với một gia đình bình thường ở đế quốc, một người sống một trăm năm từ khi sinh ra tới lúc chết đi tinh thần lực có thể đột phá con số 800 đã cực kỳ hiếm có.

Huống chi chỉ số tinh thần lực của tất cả học sinh trường quân đội Thừa Dương này đều là thiên phú, chưa từng trải qua huấn luyện cùng hướng dẫn đã từ 1200 trở lên, đối với người bình thường mà nói thì đây chính là một con số doạ người.

Cũng vì hiếm thấy cho nên việc nâng cao chỉ số tinh thần lực đặc biệt khó khăn, trước mắt ngày chiêu sinh đầu tiên đã dừng lại, xếp thứ nhất ở sao Bắc Đẩu vẫn là Lý Tấu Tinh 1890.

Ngay cả nhân vật chính Cố Vấn Thành cũng có thành tích mặt ngoài chênh lệch với anh 40 điểm.

Trong sách gốc, thành tích của Cố Vấn Thành không phải là thứ

hai, hắn điều khiển tinh thần lực dừng ở mức 1200, một đường giả heo ăn hổ (*), lật ngược vả mặt phản diện vô cùng sảng khoái.

(*) Giả heo ăn hổ là một thành ngữ, bắt nguồn từ sự tích người thợ săn đội lớp da heo, đóng giả heo, cọp tưởng heo thật, đến vồ bị người thợ săn bắn chết, ý nghĩa của câu này giả vờ vô hại, tưởng là con mồi nhưng thực sự là kẻ đi săn.

Lý Tấu Tinh nhớ không rõ nội dung trong sách gốc lắm, nhưng đại khái vẫn nhớ một vài chi tiết đặc biệt, vai chính muốn làm gì anh không cản được, còn mong hắn thay đổi càng nhiều càng tốt.

Ông lão vui vẻ vuốt râu, quay đầu hỏi giáo viên đi bên cạnh, "Tôi nghe nói người đứng đầu ở đây có tinh thần lực gần tới 1900?"
"Đúng," giáo viên đi cùng gật gật đầu, "Cơ bản sau này sẽ không có người cao hơn cậu ta, trình độ này so với mấy năm trước cũng không khác nhau lắm."
Ông lão, "Hai đứa bé đó tên gì?"
"Một người là Lý Tấu Tinh, một người là Cố Vấn Thành," giáo viên kiểm tra quang não, còn chưa kịp nói tỉ mỉ cho ông lão nghe thì cửa nhà ăn vang lên một giọng nói mềm mại đáng yêu.

"Ông nội!"
Một cô bé xinh đẹp vội chạy từ trước cửa tới trung tâm nhà ăn, đuôi tóc vung lên không trung vẽ ra một quỹ đạo nửa vòng tròn, tướng mạo cô thanh tú, ánh mắt đặc biệt linh động.

Cô bé tràn đầy vui mừng chạy về phía ông lão, lại bị thảm trải sàn nhô lên làm vấp ngã, hoảng loạn đổ về phía trước.

Vừa hay Cố Vấn Thành đang đứng cạnh, hắn kịp lúc giơ tay ôm lấy cô, vững vàng dìu cô bé đứng lên, "Không sao chứ?"
Đôi mắt nhắm chặt của cô bé lặng lẽ mở ra, ngơ ngác nhìn mặt

Cố Vấn Thành, hồi lâu sau mới đỏ mặt đột ngột tránh ra, lúng ta lúng túng nói: "Cảm ơn, cảm ơn ngài."
Cô ngượng ngùng lui về phía sau, hai bàn tay trắng nõn véo chặt vào nhau, chậm rãi đi đến bên cạnh ông lão, không ngừng quay đầu lại nhìn lén.

Dù là ai cũng đều có thể phát hiện cô không có kỹ năng nhìn lén, vậy mà cô nàng lại tự cho là bí mật, ngốc nghếch đến đáng yêu.

Lý Tấu Tinh rút khăn giấy ra đưa cho Cố Vấn Thành, anh mới vừa né tránh kịp thời nên trên người không có bị nước bắn lên, lúc này không nhịn được cười, trêu ghẹo nói: "Thực sự là một cô bé đáng yêu."
"Là rất đáng yêu," Cố Vấn Thành lau chùi chỗ bị ly nước hất lên, cười nhạt, "Tấu Tinh thích loại hình nữ sinh đáng yêu à?"
Không chờ Lý Tấu Tinh trả lời, hắn ngẩng đầu ngắm nhìn cô bé đang làm nũng bên cạnh người lớn trong nhà mình, "Nói thế này có thể sẽ khiến cho Tấu Tinh tức giận, nhưng tôi vẫn phải nói một câu, nữ sinh đáng yêu, không hợp với cậu."
"Vì sao lại nói thế?" Lý Tấu Tinh bắt chéo hai tay, chống cằm nhìn hắn.

Cố Vấn Thành tự nhiên nói: "Mỹ nhân cạnh anh hùng không thể là một người tầm thường."
Ngón tay hắn dính nước, quẹt lên mặt bàn kính để lại một vài dấu vết, như là chữ, cũng tựa như một loại kí hiệu nào đó.

Lý Tấu Tinh nhìn hắn một hồi, cúi đầu, tiếng cười đè nén truyền đến, trên mặt Cố Vấn Thành lộ vẻ không biết làm sao.

Nhưng vẻ không biết làm sao ấy xuất hiện trên khuôn mặt trẻ trung lại ưa nhìn kia đã giảm bớt vẻ lạnh lùng thường thấy.

Lá bài tẩy của Cố Vấn Thành quá nhiều, vừa thần bí vừa quỷ quyệt lại vô cùng khó giải quyết, mà thiết lập tính cách của Lý

Tấu Tinh lại khắc hắn, anh rất vui khi có thể khiến nhân vật chính khó chịu.

Trong《Thủ Thượng Chinh Đồ》, tác giả từng viết hai câu tỉ mỉ về Lý Tấu Tinh.

[Lòng hiếu kỳ của anh ta cực kỳ mãnh liệt, có tinh thần không chịu thua ưa phiêu lưu mạo hiểm, cùng với ý chí rất kiên cường.

Anh ta nhiệt tình lại giàu sức sống, nhưng điều đó không có nghĩa là Lý Tấu Tinh không có lực công kích.]
[Lực công kích của anh ta nằm ở trái tim như thuở sơ khai, bất kể kẻ địch lớn mạnh hay khó nhằn đến đâu, anh ta vẫn luôn có thể hồn nhiên, sạch sẽ, không hề thương hại đánh bại kẻ địch, đồng thời không thẹn với lòng.]
Tác giả dùng từ làm Lý Tấu Tinh ê răng.

Thế nhưng điểm "Giàu tình cảm nhưng không mất đi lực công kích" này, so với con người của anh không hẹn mà giống.

Lý Tấu Tinh thích tự ý hành động, từ trước đến giờ luôn thích nắm giữ quyền chủ động trong tay, nhìn ở phương diện khác thì thiết lập tính cách này cũng không tính là làm khó anh.

Cố Vấn Thành nhợt nhạt thở dài, "Cậu cho rằng tôi đang nói đùa."
"Không, chẳng hề," Lý Tấu Tinh nhướng mày, "Cậu khen tôi, tôi vui vẻ còn không kịp."
Biểu cảm thiếu niên hào hứng, Cố Vấn Thành suy tư, hắn nhìn xung quanh một vòng, mỗi một thiếu niên đều bị ông lão kích phát ý chí chiến đấu, biểu cảm trên mặt khiến cho mọi người nhiệt huyết sôi trào.

"Có cần tiểu đội hợp tác không?"
"Nếu là như vậy thì cần sớm tìm kiếm đồng đội."
"Trong lòng tôi có mấy người muốn hợp tác...!Các cậu thấy thế

nào?"
Đều đang sôi nổi thảo luận về cuộc thi sắp tới.

"Về kỳ thi nhập học của trường quân đội Thừa Dương," Cố Vấn Thành nói, "Cần phải tạo thành tiểu đội, hai người chúng ta còn chưa đủ, cần thêm ít nhất ba người nữa."
Hắn nói từ "chúng ta" một cách tự nhiên, Lý Tấu Tinh không phản bác, thuận theo lời hắn nói tiếp: "Sẽ có đồng đội."
Một người là lão đại mặt ngoài, một người là lão đại trong tối, thiếu gì cũng không thiếu người.

Trong bầu không khí hào hứng này hai ngày nháy mắt liền qua, chiêu sinh của trường quân đội Thừa Dương ở sao Bắc Đẩu hoàn toàn chấm dứt.

Ngay đêm đó người phụ trách của trường dẫn theo bọn họ leo lên phi thuyền có đánh dấu ký hiệu trường quân đội Thừa Dương rời khỏi sao Bắc Đẩu.

Trên phi thuyền, tổng phụ trách vẻ mặt nghiêm túc lặp lại tin tức ông lão đã nói qua ngày hôm đó, "...Như vậy, trước khi các cậu xuống phi thuyền tôi cần nắm rõ thông tin về đội ngũ của các cậu."
Học sinh được trúng tuyển trong hai ngày qua lần đầu tiên nghe được tin tức này, lúc này không khỏi ồ lên, nhìn đám người được tuyển chọn ngày đầu tiến lên báo cáo thông tin đội ngũ của mình thì lớn tiếng nói: "Cái này không công bằng!"
"Chúng em đều không biết thông tin năng lực lẫn nhau thì sao lựa chọn đồng đội được chứ? Tại sao những người này có thể được lập đội ngũ sớm, dựa vào cái gì mà bọn họ có thể biết tin sớm hơn chúng em?"
"Không có gì là không công bằng," tổng phụ trách của nhà trường bình tĩnh nói: "Bọn họ cũng là ngẫu nhiên biết được tin tức, vận may cũng là một loại năng lực, nếu như các cậu có đủ may mắn thì có thể biết được tin tức này ở ngay ngày đầu tiên."

"Nhưng mà," bọn họ vẫn cứ cảm thấy khó mà tin nổi, thậm chí đã có người đứng lên, đỏ mặt đối chất cùng người phụ trách, "Nhưng mà dựa vào cái gì? Chẳng lẽ nhà trường cũng không quản sao?"
Người phụ trách nở nụ cười, liếc nhìn hai vị học sinh mới có tinh thần lực cao nhất đang im lặng xem cuộc vui bên trong đám người kia, câu nói tiếp theo liền kéo hai bọn họ vào, "Sự việc đều có tính hai mặt, các cậu quả thực mất đi một ít tiên cơ, thế nhưng cùng lúc đó các cậu lại may mắn hơn so với bọn họ.

Ít nhất trong phạm vi lựa chọn của các cậu còn có hai người xếp thứ nhất và thứ hai có tinh thần lực vượt qua 1800."
Lời gã vừa nói, học sinh lúc trước còn vẻ hổ thẹn trên mặt đã biến thành ước ao đố kị, sau đó một nhóm người bất mãn á khẩu không trả lời được.

Bọn họ không thể xác định đây là có ý gì, hai mặt nhìn nhau.

Trời ạ, đây là nói rằng hai người có tinh thần lực cao nhất vẫn chưa lập tiểu đội sao?
...Đám người kia làm cái gì không biết, hai lão đại ở trước mặt hai ngày mà còn không đến nịnh bợ, thực sự là lãng phí cơ hội tốt như vậy.

Trên mặt bọn họ vẫn còn duy trì vẻ mặt như lúc trước, trong lòng lại cười trên nỗi đau của người khác, cảm xúc không phục ổn định lại không ít, sau đó yên lặng hỏi thăm người xung quanh hai vị có tinh thần lực trên 1800 là ai, không ít người đã bắt đầu tính toán làm sao mới có thể dụ dỗ lão đại.

Tin tức tốt nhất chính là bọn họ còn chưa tổ đội, lão đại hẳn cũng đang sầu chuyện đồng đội.

Dù sao thì để lúc đến tinh cầu làm nhiệm vụ mới tổ đội thì sẽ rất khó khăn, vì tất nhiên các học sinh đều sẽ cố gắng lập đội ngay trên phi thuyền, đám chưa lập đội còn lại đều là vàng thau lẫn

lộn.

Nếu như vậy thì việc này chứng tỏ bọn họ ai cũng có cơ hội.

Vị trí của Lý Tấu Tinh với Cố Vấn Thành chậm rãi thành tiêu điểm tập hợp tầm mắt, người xung quanh đã rục rà rục rịch, tựa như một giây sau là có thể nhào tới dùng tám ngàn chữ tự giới thiệu mình.

"...Cậu có cảm thấy," Lý Tấu Tinh đột nhiên lên tiếng.

Cố Vấn Thành không hiểu, "?"
"Chúng ta cứ như phụ nữ khỏa thân trong một đám đàn ông ấy," Lý Tấu Tinh sờ mũi một cái, nỗ lực dùng ví dụ dễ hiểu để cộng hưởng với trai thẳng, "Còn là 36D.".

Chương 3: Đội Ngũ Ban Đầu

Cố Vấn Thành đang uống nước thì bị sặc, trong nháy mắt có ba bốn nam sinh ân cần đưa khăn giấy tới, "Không sao chứ, tôi rót cho cậu cốc nước từ từ uống nhé?"
Toàn bộ động tác của bọn họ chứa đầy háo hức cùng phấn khích.

Nếu như không có câu nói vừa rồi của Lý Tấu Tinh, Cố Vấn Thành sẽ vô cùng tự nhiên nhận khăn giấy, sau đó mỉm cười với bọn họ, nhưng bây giờ thật sự rất quái dị.

"Tấu Tinh," Cố Vấn Thành lấy khăn giấy lau miệng, sáng suốt nói sang chuyện khác, "Về vấn đề thành viên đội ngũ của chúng ta, cậu có ý kiến gì không?"
Người vây xem đã yên lặng dựng lỗ tai lên nghe ngóng, ánh nhìn chăm chú trên người anh trong phút chốc trở nên nóng rực, anh ném vấn đề này trở lại, "Cậu cảm thấy thế nào?"
Lý Tấu Tinh đang chờ nam chính nói "Được, tôi đã nghĩ xong đồng đội là ai," ai ngờ Cố Vấn Thành thế mà khẽ mỉm cười, hời hợt nói: "Tôi chưa nghĩ ra."
Lý Tấu Tinh: "..."
"Cậu nghiêm túc?"
"Ừm," Cố Vấn Thành nhìn anh đầy sâu xa, đột nhiên nở nụ cười kì quái, "Bây giờ đều phải trông chờ vào cậu."
Hắn nói câu này xong, người ngồi cạnh Lý Tấu Tinh liền lấy dũng khí tự tiến cử mình, "Này, tôi, các cậu xem thử xem tôi có được không?"

Khuôn mặt có tàn nhang của thiếu niên đỏ bừng lên, lắp bắp nói, liếc mắt nhìn Cố Vấn Thành rồi lại liếc nhìn Lý Tấu Tinh.

Lý Tấu Tinh vỗ vỗ vai cậu ta, không nói gì, ý tứ rất rõ ràng, người anh em này mang vẻ mặt đau khổ rút lui.

Không để cho đám người kia tiếp tục tự giới thiệu mình, Lý Tấu Tinh cùng nam chính liếc mắt nhìn nhau một cái, từ trước phi thuyền thẳng hướng đi về phía sau.

Cố Vấn Thành ngồi ở vị trí cũ nhìn anh rời đi, nghiêng đầu nhìn chăm chú.

Đồng phục học sinh của trường quân đội được anh mặc trên người, từ sợi tóc đến đôi bốt đen đều mang vẻ đẹp trai không gì sánh bằng.

Phi thuyền của trường quân đội Thừa Dương rất lớn, ngoại trừ không gian chứa hơn 200 học sinh mới cùng nhân viên công tác thì không gian trống vẫn còn rất rộng.

Lý Tấu Tinh đi tới giữa phi thuyền thì dừng bước, hình như đang nói chuyện cùng người khác, ở khoảng cách này Cố Vấn Thành chỉ có thể nhìn, không nghe được gì cả.

Hắn bắt chéo chân, một tay chống cằm, không ai thấy được từng sợi tinh thần lực dày đặc như tóc đang từ trên người hắn lan tràn, len lỏi qua đám người, vô cùng chuẩn xác dừng lại bên cạnh Lý Tấu Tinh.

"—— đúng, tôi chưa từng thấy ai am hiểu về mạng internet tinh cầu hơn cậu ta."
Một tia tinh thần lực vô cùng to gan vây quanh Lý Tấu Tinh, hòa vào không khí, kể cả người phụ trách và giáo viên trên phi thuyền đều không phát hiện ra.

"Vậy cậu ta—— "
Lý Tấu Tinh im bặt.

Anh cau mày nhìn xung quanh nhưng lại không phát hiện thứ gì, thế nhưng cái cảm giác kì lạ cứ như đang bị nhìn trộm vẫn không biến mất.

"Sao vậy?" Chàng trai đang nói chuyện với anh tò mò quay trái quay phải, "Cậu đang tìm Lăng Niên hả? Cậu ta không có ở đây đâu, dựa theo thói quen của cậu ta thì lúc này tuyệt đối đang trốn ở xó xỉnh nào đấy lặng lẽ suy ngẫm về những linh kiện cơ khí mà chúng ta xem không hiểu.

Tôi nói không phải chứ, cho tới tận bây giờ cậu ta vẫn không chịu đi tìm đồng đội, lẽ nào lắp ráp linh kiện với dữ liệu mạng internet tinh cầu còn quan trọng hơn so với kỳ thi nhập học sao?"
Lý Tấu Tinh ngồi cạnh cậu ta, cậu ta hỏi lại: "Có đúng không?"
Thế nhưng toàn bộ lực chú ý của anh đã đặt ở xung quanh, nặng nề theo dõi kì lạ quanh đây, dần dần, một cảm giác bí ẩn khó hiểu vây lấy anh.

Âm thanh xung quanh trở nên xa xôi, động tĩnh của người bên cạnh giống như bị một bức tường trong suốt ngăn cách, bên tai anh chỉ còn tiếng tim đập thình thịch mạnh mẽ càng ngày càng rõ của mình.

Tư thế nhàn nhã của Cố Vấn Thành dừng lại.

Hắn thả chân xuống, quay đầu lại hoàn toàn, hướng đường nhìn lên trên người Lý Tấu Tinh.

Tinh thần lực giống như sương mù dao động từ nhỏ đến lớn, dần dần thu hút sự chú ý của mọi người xung quanh.

Lý Tấu Tinh không thầy tự biết ngưng tụ tinh thần lực thành một sợi dây thừng, thử thăm dò xung quanh.

Anh không che giấu thực lực, động tác không thèm che giấu làm kinh động người phụ trách trong phi thuyền.

Người phụ trách đứng lên, ánh mắt sáng quắc nhìn Lý Tấu Tinh, lập tức cười to vui sướng, nói với người bên cạnh: "Mau mở máy làm nhiễu tinh thần lực ra!"
Giáo viên đi theo gã làm theo, thán phục, "Nhóc con này thực sự lợi hại, tôi làm giáo viên nhiều năm như vậy nhưng đây vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy người chưa trải qua hệ thống học tập cùng hướng dẫn mà có thể thực thể hóa tinh thần lực, không tồi."
Lòng người phụ trách vui vẻ, nhưng mặt ngoài lại nói: "Dám sử dụng tinh thần lực ngay trong đám học sinh, cậu ta đang muốn làm gì? Phải dạy dỗ một chút, học sinh như vậy nhất định không được nương tay, bằng không mấy người tự cho mình siêu phàm, ỷ mình có chút năng lực đã tự cao tự đại coi trời bằng vung, sau này thì thành ra gì chứ?"
Giáo viên cười cười, biết gã không phải không thích đứa trẻ tên là Lý Tấu Tinh này, ngược lại, gã cực kỳ coi trọng người đứng đầu sao Bắc Đẩu này, bởi vậy mới có thể vì thế mà lo âu.

Lần đầu sử dụng tinh thần lực, Lý Tấu Tinh còn chưa biết mùi vị ra sao đã bị máy làm nhiễu làm tiêu tan, giống như từ hư ảo bỗng chốc trở lại hiện thực, âm thanh hỗn tạp xung quanh như thủy triều vọt tới.

Anh vừa mở mắt ra đã thấy giáo viên trường quân đội mang vẻ mặt nghiêm túc đi đến trước mặt mình, dùng giọng điệu không nhẹ không nặng nói anh vài câu, không muốn anh sử dụng tinh thần lực khi đang ở trên phi thuyền.

Thái độ nhận sai của Lý Tấu Tinh rất tốt, giáo viên vốn đang

nghiêm mặt không khỏi lộ ra ý cười, vui mừng nói: "Có thiên phú cũng không nên uổng phí, cố gắng sau này cũng rất quan trọng.

Phương thức tự thực thể hóa tinh thần lực bây giờ của em không có hệ thống, chờ sau này trải qua giáo dục của học viện là có thể tốt hơn nhiều so với hiện tại, thầy hi vọng em đừng có gấp."
"Em biết," Lý Tấu Tinh nở nụ cười xán lạn, "Em hiểu rồi."
Cảm giác khác lạ làm anh cảm thấy cực kì không thoải mái lúc trước đã không còn nữa, trong thời gian ngắn ngủi anh sử dụng tinh thần lực không thu được tin tức hữu dụng gì, điều này ngược lại đã khơi lên lòng hiếu thắng của Lý Tấu Tinh.

Nếu không mạnh thì sẽ không làm được gì cả, vì khát vọng sức mạnh, khát vọng trở nên mạnh mẽ, anh nhất định sẽ nâng cao năng lực của mình đến mức cao nhất.

Sau khi nhóm giáo viên rời đi, chàng trai bên cạnh anh đã kinh ngạc đến mức nói không ra lời, Lý Tấu Tinh đoán chừng có hỏi cũng không hỏi được tin tức hữu dụng gì.

Sau khi nói cảm ơn với cậu ta, bên cạnh truyền đến một tiếng rầm, một thiếu niên khôi ngôi cường tráng ngã sấp xuống.

Nói là thiếu niên thì có lỗi với vóc người của hắn quá, toàn bộ mặt đất đều bị hắn làm cho rung chuyển mấy lần, trong không khí đều là bụi bặm đang bay múa.

"Ôi, đau quá...Ông đây đau quá..."
Lý Tấu Tinh hình như nghe được tiếng thút thít của người này, trong giọng điệu thô lỗ kia thậm chí còn có chút vô cùng đáng thương, thế nhưng phối với một thanh niên lưng hùm vai gấu thì hình ảnh có hơi cay mắt.

"Người anh em có sao không?" Lý Tấu Tinh kéo người lên.

Tên này thuận theo lực đạo của anh nhổm người dậy, chóp mũi đỏ chót, chắc là bị té nên chảy nước mắt khiến cho mắt toàn là nước.

Hắn nhìn Lý Tấu Tinh, hung ác trợn mắt, "Đây là do phi thuyền, trên hành lang còn có một vũng nước, ông đây thực sự quá xui xẻo nên mới bị ngã làm cho nước dính đầy mặt!"
"..." Lý Tấu Tinh, "Đúng, do phi thuyền."
Người anh em cường tráng này hít mũi, "Ông đây giỏi nhất là đánh nhau, cú ngã này không đau chút nào, cậu không cần dìu, tôi tự mình đứng được."
Lý Tấu Tinh, "Đừng, là do tôi nhiều chuyện, thấy bạn học xảy ra chuyện nên mới hóng hớt."
Thanh niên cường tráng dù bị té nhưng vẫn phải bảo toàn tôn nghiêm của mình, nghẹn đến đỏ bừng đôi mắt vẫn không rơi một giọt nước mắt.

"Hi Nam," chàng trai đi theo phía sau hắn im lặng một hồi, không nhịn được, "Mép quần lót màu đỏ của cậu bị lộ ra kìa."
Hi Nam trở tay che viền quần lót màu đỏ, động tác động đến bắp thịt, vẻ mặt trong nháy mắt trở nên vặn vẹo, nước mắt hắn kìm nén trong mắt nãy giờ rốt cuộc không nhịn được nữa, ào ào ào rơi xuống.

Mãnh hán rơi lệ, chẳng những không khiến người ta thương tiếc mà còn có chút buồn cười.

Chàng trai sau lưng hắn rõ ràng đã rất quen thuộc với tình cảnh này, thở dài, rút ra khăn giấy từ đâu đó, ngồi xổm xuống lau đi nước mắt trên mặt Hi Nam, "Lớn lên cường tráng như thế mà sao lại dễ khóc như vậy."
Lý Tấu Tinh cảm giác người kia càng khóc dữ hơn.

Anh thở dài, ngồi xổm xuống vỗ vỗ lưng thiếu niên, mang theo

ý động viên, nói với giáo viên và bạn học tò mò mà tới rằng không có chuyện gì, "Sao rồi, ổn chưa?"
Cả ngôn từ lẫn vẻ mặt đều mang nét ôn hòa.

Một người xa lạ lại cư xử như vậy, rất khó để người khác không có ấn tượng tốt về hắn.

Tế Du đang lau nước mắt cho Hi Nam quay lại nhìn anh, trong lòng không khỏi sinh ra hảo cảm đối với vị thiếu niên có tinh thần lực cao số một số hai này.

Hắn liếc nhìn Hi Nam, người bạn tốt từ trước đến giờ luôn cẩu thả hiếm thấy có chút ngượng ngùng, ánh mắt trốn trốn tránh tránh, Tế Du dám khẳng định suy nghĩ trong lòng của hắn cũng giống như mình.

Tính cách của Tế Du hoàn toàn khác với Hi Nam, lúc thường không thích nói chuyện, nhưng lại luôn dùng chân thành táo bạo để biểu đạt ý mình.

Sau khi lau xong nước mắt cho Hi Nam hắn liền kéo người bạn tốt này lên, đi tới trước mặt Lý Tấu Tinh, nghiêm túc thẳng thắn biểu đạt: "Xin chào, tôi là Tế Du, hắn là Hi Nam, có thể kết giao làm bạn bè không?"
Tràn đầy chân thành cùng mong đợi.

Ở kì thi nhập học nam chính sẽ tìm được đồng đội đồng hành cùng mình cả đời trong tương lai.

Đội ngũ do hắn lãnh đạo này sau này sẽ trở thành đội ngũ trong mơ của trường quân đội Thừa Dương, chưa từng bại trận, chiến tích huy hoàng, là anh em có thể giao phía sau lưng mình cho nhau.

Đại đa số độc giả theo dõi quyển sách 《Thủ Thượng Chinh Đồ》

đều bị tình cảm giữa bọn họ hấp dẫn.

Các thiếu niên nhiệt huyết bất khuất mạo hiểm từng bước một được mài giũa thành những người đàn ông từ trong khó khăn.

Bọn họ hưởng thụ hoa tươi cùng tiếng vỗ tay, bọn họ đối nội đối ngoại vĩnh viễn là hai bộ mặt khác nhau, bọn họ hoàn toàn tin tưởng lẫn nhau, có thể vì anh em mà chiến đấu đến cùng.

Chủ đề tăm tối không thiếu người theo đuổi, nhưng chân tình giữa anh hùng vẫn luôn dễ lấy đi nước mắt của mọi người.

Hi Nam bất mãn vì bạn tốt nẫng tay trên của hắn, "Này!"
Hai thành viên của chiến đội trong mơ trong tương lai này đưa tay ra với anh, thể hiện ý nghĩ chín chắn làm cho cái bắt tay này trông cực kỳ nghiêm túc.

Lý Tấu Tinh xuất hiện cảm giác chứng kiến chuyện xưa đang diễn ra kỳ dị, đội ngũ ban đầu hiển hiện trước mặt anh, mà anh từ một người đứng xem trở thành một thành viên trong đó.

Anh đưa tay ra, cảm giác này chẳng hề làm anh chán ghét, cười híp mắt nói: "Đều là bạn bè, vậy tôi đây không khách khí nữa."
Lý Tấu Tinh nhìn về phía trước phi thuyền.

Hai tay Cố Vấn Thành đút túi, dáng đứng thẳng tắp, sau khi đối diện với ánh nhìn của anh thì đột nhiên đi về phía bên này.

Anh chuyển tầm mắt qua mặt hai vị đồng đội trong tương lai, nói tiếp: "Có thể mời các cậu gia nhập đội ngũ của chúng tôi không?"
"Làm ơn," Cố Vấn Thành vừa lúc đi tới bên cạnh, hắn tự nhiên tiếp nối câu nói của Lý Tấu Tinh, một tay dựa vào ghế dựa gần đó, mỉm cười với bọn họ, "Đồng ý với chúng tôi đi."
Tế Du và Hi Nam liếc mắt nhìn nhau, kiên định, "Chúng tôi gia

nhập.".

Chương 4: Hồ Ly Trong Sạch

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Trước khi xuống phi thuyền phải báo lại thông tin tiểu đội cho người phụ trách, thời gian không chờ ai, Cố Vấn Thành cứ như biết suy nghĩ trong lòng Lý Tấu Tinh vậy, "Trừ chúng ta ra thì còn có một người muốn gia nhập đội ngũ của chúng ta."
Một người có khí chất lạnh lùng bước ra từ phía sau hắn, chàng trai có vẻ mặt lạnh như băng, đôi mắt như hai hồ nước sâu, tâm thái trấn định nói: "Tôi là Lăng Niên, là cao thủ về máy móc và mạng internet."
Đẹp trai cấm dục, còn có sự tự tin không biết xấu hổ này, quả thực giống như miêu tả trong sách.

Lý Tấu Tinh kinh ngạc nhìn hắn và Cố Vấn Thành, "Thật khéo."
Lăng Niên lắc đầu một cái, đơn giản nói: "Không phải trùng hợp."
Hắn nhìn thấy hình ảnh Lý Tấu Tinh hỏi thăm mình từ bạn học quen biết trên quang não.

Mặc dù Lăng Niên rất tự tin về thực lực của mình, nhưng hắn biết không thể nào chỉ dựa vào máy móc và kỹ thuật mà vượt qua kỳ khảo sát nhập học, thế nên hắn nhanh chóng quyết định gia nhập đội ngũ của Lý Tấu Tinh.

Chỉ là mới bước từ trong góc ra ngoài mà thiếu niên có tinh thần

lực mạnh mẽ kia đã trò chuyện vui vẻ với hai người khác, cho nên hắn trực tiếp tìm tới người hợp tác với Lý Tấu Tinh là Cố Vấn Thành.

Đối với ý đồ đến của hắn Cố Vấn Thành không có xíu kinh ngạc nào, chỉ là ý tứ không rõ mà nói rằng: "...!Không hổ là cậu ấy." Trên quang não của Lăng Niên có hết thảy tư liệu có thể thu thập của học sinh mới sao Bắc Đẩu, biết tinh thần lực của người trước mặt này cao tới 1850, là sự tồn tại lợi hại giống như vị gọi là Lý Tấu Tinh kia.

Thế nhưng giờ khắc này hắn lại có chút nghi ngờ về tính chính xác của dữ liệu.

Người đồng đội tương lai tên là Cố Vấn Thành này, có vẻ như không chỉ đơn giản như vậy.

...!
Quyết định thành viên tiểu đội xong, Lý Tấu Tinh báo lại thông tin đội ngũ cho người phụ trách.

Nhiệm vụ tập luyện của trường quân đội Thừa Dương có kỳ hạn năm ngày, trên người mỗi người đều sẽ có đủ lượng dịch dinh dưỡng cùng một máy kêu cứu to bằng đầu ngón tay cái.

Tinh cầu làm nhiệm vụ trong tám thiên hà của đế quốc là Toái Tinh nằm ở thiên hà thứ bảy.

Toái Tinh là một tinh cầu nguyên thuỷ, ngoài khoa học kỹ thuật lạc hậu ra thì còn có một lượng lớn dã thú hung mãnh tiến hóa theo thời gian, trong số những dã thú này không thiếu loài có lực công kích mạnh mẽ.

Sau phi thuyền hạ cánh, những học sinh đã tiếp nhận thông tin của tinh cầu này nhìn khung cảnh bên ngoài với sắc mặt nặng nề.

Không chỉ có sao Bắc Đẩu hạ cánh mà còn có học sinh nhập học của hai tinh cầu khác.

Là người đứng đầu ở sao Bắc Đẩu, Lý Tấu Tinh được người phụ trách sắp xếp đi đầu, dẫn theo hai trăm học sinh mới hợp lại với hai phe kia.

Sau khi ba tổng phụ trách của ba tinh cầu chào hỏi xong xuôi, người phụ trách sao Bắc Đẩu hỏi: "Tư chất học sinh ở tinh cầu mọi người phụ trách thế nào?"
"Cũng không tệ lắm," giáo viên trẻ hơn trong đó cười nói: "Tuy rằng không bằng thời kì đỉnh cao nhưng tinh thần lực của người đứng đầu sao Khai Dương năm nay cũng hơn một ngàn tám, tiếc là chỉ có một người, người xếp thứ hai thì một ngàn sáu."
Người phụ trách lớn tuổi hơn thở dài lắc đầu một cái, không lên tiếng.

Người phụ trách hỏi tiếp: "Hơn một ngàn tám à, cụ thể là bao nhiêu?"
"1806."
"Vừa hay," người phụ trách nói, "Tinh thần lực của người xếp thứ hai ở sao Bắc Đẩu không chênh với người này lắm, 1850, coi như không tệ."
Hai người phụ trách kia kinh ngạc, "Xếp thứ hai?!"
Người phụ trách, "Người thứ nhất cũng chỉ có thành tích 1890, cái này không có gì để nói, thế nhưng nhóc con này lại to gan lớn mật dám phóng ra tinh thần lực khi đang trên phi thuyền, tôi đang mong lần khảo sát này có thể cho nó một ít dạy dỗ."
"?!"
Hai người phụ trách kia kinh ngạc thốt lên một tiếng, ánh mắt lấp lánh lập tức rơi vào trên người Lý Tấu Tinh.

Lý Tấu Tinh sờ mũi một cái, chế giễu, "Thầy ơi, em biết sai rồi, sẽ không có lần sau."

Người phụ trách nhàn nhạt ừ một tiếng, hài lòng khoe khoang xong thì không nói chuyện nữa.

Tiếp theo bọn họ bị mang đến một mảnh đất hoang sơ không ngọn cỏ trên Toái Tinh.

Học sinh ba bên đứng chung một chỗ tới hơn 600 người thế nhưng chỉ chiếm một chỗ nho nhỏ trên mảnh đất trống rộng lớn ở Toái Tinh này.

Hoàn cảnh tinh cầu này rất tồi tệ, cát vàng bị gió cuốn tung khắp nơi, dùng mắt thường có thể thấy phía xa một bên là rừng rậm nguyên thủy, một bên là cực địa lạnh giá với lớp tuyết dày.

Cố Vấn Thành trông về phía xa một lúc, "Các cậu muốn chọn bên nào?"
Hi Nam nói rất có khí thế: "Rừng rậm rừng rậm! Dù cho bị dã thú ăn thịt thì ít ra miệng chúng nó vẫn ấm, bên kia lạnh như vậy nếu chúng ta có chết thì chết cũng không thoải mái."
Tế Du và Lăng Niên khinh bỉ liếc mắt nhìn hắn.

"Sẽ không chết," Trông Cố Vấn Thành vẫn rất thoải mái, tư thái này khiến cho người khác vô thức trấn định lại, bình tĩnh lắng nghe lời hắn nói, "Càng là thứ lợi hại thì càng vô hại, càng là thứ vô hại thì càng phải che giấu mình.

Hoàn cảnh hoang tàn này của Toái Tinh chỉ là ngụy trang yếu ớt của tinh cầu này thôi."
Lý Tấu Tinh liếc mắt nhìn hắn, suy đoán kia đại khái là rút ra từ niềm yêu thích giả heo ăn hổ của bản thân hắn.

Cố Vấn Thành nói đúng, từ lâu nhà trường đã tiến hành kiểm tra thăm dò Toái Tinh không dưới mười lần, hoàn toàn xác nhận trên Toái Tinh không có sự vật cực kỳ nguy hiểm.

Thêm vào đó nhà trường còn có thiết bị ẩn hình lúc nào cũng đi theo xung quanh học sinh để đảm bảo an toàn cho bọn họ, trên máy kêu cứu còn có lồng phòng hộ dùng một lần với thuốc nén.

Ngoài ra, lực lượng binh sĩ đảm bảo an toàn và đội ngũ y tế trên tầm cao của nhà trường luôn sẵn sàng đợi lệnh, một ngày 24 giờ bất cứ lúc nào cũng luôn giám sát tình trạng thân thể học sinh, chỉ cần ai đó có một chút không đúng thì không quá năm giây sẽ được binh sĩ hỗ trợ.

Đương nhiên, nếu như học sinh gặp phải tình huống nguy hiểm nhưng lại không kịp ấn máy kêu cứu thì bọn họ cũng sẽ không cưỡng ép mang người đi mà là cẩn thận theo dõi tình huống cùng vị trí của học sinh, chỉ khi xác thực tình huống có nguy hiểm đến tính mạng mới được kiên quyết ra tay.

—— bởi vì trong lịch sử trường quân đội Thừa Dương, ở kỳ khảo sát nhập học có hai học sinh gặp phải tình huống nguy hiểm mà nổ tung.

Sau khi bọn họ nói xong mấy câu kia thì nhà trường bắt đầu phát thiết bị, trừ dịch dinh dưỡng và vũ khí photon (*) ra còn có một con dao găm quân đội.

Sau khi phát xong vật phẩm, những người này thế mà không nói câu nào trực tiếp ngồi lên phi thuyền rồi rời đi!
(*) vũ khí photon: kiểu như mấy cái kiếm laser này á

Click để xem ảnh

Học sinh ba bên lơ mơ nhìn theo phi thuyền mang theo tiếng nổ rền vang không ngừng bay lên cao.

Trong nháy mắt toàn bộ giáo viên đều rời đi, mấy học sinh đứng phía trước hai mặt nhìn nhau, nhịn không được nói: "Giáo viên của các cậu có tiết lộ tin tức gì cho các cậu không?"

Mấy người đều lắc đầu, tặc lưỡi, "Thế này thì cũng quá không có trách nhiệm."
Lý Tấu Tinh lại cảm thấy rất thích phong cách này, không bị ép nghe phát biểu, đỡ phải nghe mấy bài diễn thuyết dài dòng.

Nhưng mà các giáo viên bỏ đi quá đột ngột, hơn 600 học sinh phía sau còn chưa phản ứng lại, vẫn đang đứng ngốc tại chỗ nhìn bầu trời.

Lý Tấu Tinh trực tiếp hỏi Cố Vấn Thành, "Chúng ta bắt đầu?"
Cố Vấn Thành mỉm cười hỏi ngược lại, "Cậu đứng đầu, dù sao cậu cũng phải làm chút gì đó chứ?"
Trong cát vàng bay đầy trời, nụ cười này của hắn mềm mại như một đóa sen hồng.

"Trên mặt sao lại dính bẩn thế này," Lý Tấu Tinh giơ tay mơn trớn một bên mặt hắn, "Gương mặt đẹp trai như vậy, có thể chú ý một chút được không?"
Không chỉ nhìn mềm mà sờ lên càng mềm hơn.

Cố Vấn Thành nhíu mày, tựa như hơi kinh ngạc.

Không chờ hắn mở miệng, Lý Tấu Tinh đã chuẩn bị thực hiện nghĩa vụ người đứng đầu, ho khan hai tiếng, vừa mới há miệng nhả chữ, Cố Vấn Thành nói: "Dùng tinh thần lực."
Dùng tinh thần lực thế nào?
Anh vừa mới nghĩ vậy thì có một nguồn sức mạnh bên trong thân thể như muốn phá kén mà ra, rục rà rục rịch, hơi hơi nóng lên, giống với cảm giác trên phi thuyền lúc trước.

Đại não Lý Tấu Tinh phản ứng lại, nói rằng: "Mọi người đi tìm đồng đội của mình đi, cầm trang bị cẩn thận, bây giờ bắt đầu phân tán."
Tinh thần lực tung bay mang theo lời anh truyền đến bên tai mỗi người, nổ tung vang dội rõ ràng bên tai.

Lý Tấu Tinh không nắm chính xác phạm vi được nên tinh thần lực quanh anh có khả năng bao phủ bất kỳ ngóc ngách nào.

Câu nói này không chỉ có học sinh mới của sao Bắc Đẩu nghe được mà người của hai trường khác cũng nghe được.

Giáo viên vừa đi, học sinh đang có chút thấp thỏm bất an khó tránh khỏi theo bản năng nghe theo câu nói này, chờ sau khi tập trung xong đồng đội rồi chuẩn bị phân tán mới ý thức rằng câu nói kia là do một người trong đám học sinh bọn họ nói!
"...!Là ai? Là người của tinh cầu chúng ta sao?"
"Nghe nói tinh thần lực của người đứng đầu sao Khai Dương chúng ta tới hơn một ngàn tám, chắc là vị đại thần này.

Không nghĩ rằng còn chưa nhập học mà hắn đã có thể làm được trình độ này, tôi tự nhìn lại mình thì tinh thần lực ở đâu còn không biết."
"Đm người đứng đầu tinh cầu chúng ta quá lợi hại! Kết thúc khảo sát nhập học chắc là hạng nhất nhỉ?"
"Đương nhiên, mới vừa kiểm tra ra tinh thần lực đã biết cách dùng, người hai tinh cầu kia chống mắt lên mà xem, ai bảo thiên tài là người của sao Khai Dương chúng ta chứ! Ha ha ha ha ha."
Vị đại thần kia cũng không có xuất hiện làm cho lòng hâm mộ của học sinh ảm đạm đi.

Bên cạnh có học sinh mới của sao Bắc Đẩu đi ngang qua, nghe hai câu thì không nhịn được, "Ai nói đây là do người đứng đầu tinh cầu các cậu nói? Không biết gì mà chém gió, không sợ mất mặt à?"
Đoàn người Lý Tấu Tinh không biết tranh cãi giữa học sinh mới, bọn họ cầm trang bị đi về phía rừng rậm, Tế Du nói: "Dịch dinh dưỡng nhà trường cung cấp chỉ đủ cho hai ngày."
Những người còn lại thở dài một hơi, "Một vài loài động vật trên Toái Tinh có thể làm thức ăn, trước mắt cứ giải quyết bằng cách này, dịch dinh dưỡng giữ lại dự bị."

Lăng Niên giơ cổ tay lên, chiếu hình ảnh trên quang não ra, dữ liệu màu vàng kim hiện lên trước mặt bọn họ, trên đó hiển thị một tinh cầu hình tròn đang chuyển động bất quy tắc, chính là Toái Tinh.

Hi Nam hít vào một ngụm khí lạnh, "Không phải nhà trường nói đã mở máy làm nhiễu thông tin rồi sao?"

"Tôi lấy trên mạng internet của phi thuyền," Lăng Niên phóng to Toái Tinh, hình dạng một bên rừng rậm bày ra trước mặt bọn họ, tay hắn không ngừng bay lượn trên quang não, hình ảnh giả lập không ngừng biến hóa, xuất hiện thêm cảnh tượng động vật và rừng rậm ở các nơi khác, "Trong vùng rừng rậm nhà trường đặt 328 camera theo dõi, đủ cho chúng ta nắm bắt tất cả biến hóa."
Lúc này Tế Du cũng không nhịn được mà tán dương: "Lợi hại!"
Lăng Niên hơi nhếch khóe môi, quay đầu nhìn ba người kia.

Hi Nam kích động vỗ bả vai hắn, bội phục trong mắt như sắp sửa tràn ra ngoài, Lý Tấu Tinh thì giơ ngón tay cái với hắn, Cố Vấn Thành thức thời vỗ tay.

Rất tốt, Lăng Niên hài lòng với khen ngợi mọi người dành cho mình, truyền hình ảnh ở năm hướng phía trên đông tây nam bắc tới quang não đồng đội, bảo đảm mỗi góc độ mình đều có thể điều khiển.

Xong xuôi đâu đấy, bọn họ bước vào bên trong vùng rừng rậm được những người mạo hiểm gọi là "Khu rừng dã thú".

Nhìn từ bên ngoài thì khu rừng này có vẻ xanh tốt tươi mát nhưng vào sâu bên trong thì nhìn qua cũng không tốt như vậy.

Cổ thụ to lớn vươn cành lá rậm rạp che kín bầu trời, ánh mặt trời chiếu những vệt sáng lốm đốm xuống rừng rậm, quang não thi thoảng chập chờn, nhưng dù sao bây giờ bọn họ cũng đã tiến

vào tầm theo dõi của camera của nhà trường.

Bọn họ đi về phía nguồn nước ở trung tâm khu rừng, một đường bình an vô sự khiến đoàn người thoáng buông lỏng cảnh giác, Tế Du không khỏi nói rằng: "Nhìn qua thì hôm nay có lẽ sẽ không xảy ra chuyện gì."
Lý Tấu Tinh, "..." Xong.

Trong sách, cái nổi danh nhất của Tế Du không phải là vẻ đẹp trai của hắn, vẻ hài hước dí dỏm lạnh lùng hay là mấy câu chuyện cười nhạt nhẽo có thể đông chết người của hắn.

Mà là cái miệng xui xẻo của hắn.

Quả nhiên, hắn vừa mới dứt lời, trong rừng rậm đột nhiên xông tới một hình bóng trắng như tuyết, sau khi hồ ly màu trắng xinh đẹp kia nhìn thấy bọn họ thì thay đổi phương hướng, nhanh nhẹn núp vào bụi cỏ phía sau bọn họ.

Ngay sau đó, tiếng gào thét to rõ của dã thú không ngừng tới gần, bụi bặm trên mặt đất bị chấn động làm cho bay lên.

Một cái đầu cực to ló ra, dã thú hung bạo xuất hiện trước mặt bọn họ, đôi mắt màu đỏ tươi nhìn chằm chằm vào bọn họ, gầm lên đầy giận dữ, nước dãi nhỏ xuống từ cái miệng lớn như chậu máu đốt cháy mặt đất thành từng lỗ nhỏ.

Đoàn người: "..."
Bọn họ yên lặng quay đầu nhìn con hồ ly nhỏ kia.

Hồ ly nhỏ dùng đôi mắt màu xanh lam như bầu trời nhìn lại một cách đáng yêu.

Dã thú động dục, con hồ ly này mày nói xem mày đã làm gì với nó..

Chương 5: Rất Thích Hợp Để Ôm Vào Vòng Tay

Dã thú trong kỳ động dục không có lý trí, con dã thú trước mặt bọn họ rõ ràng có sức chiến đấu rất mạnh mẽ, gầm thét lao tới.

Năm người vội vã tránh né một đòn, Lý Tấu Tinh rút vũ khí photon ra, thanh kim loại màu bạc to bằng lòng bàn được bao quanh bởi chùm sáng màu trắng, tuyệt, vũ khí nhà trường cấp cho chính là một thanh kiếm năng lượng photon.

Những người khác cũng không nói gì mà rút vũ khí ra.

Kiếm năng lượng photon hiển nhiên mang đến cảm giác nguy hiểm cho dã thú, nó càng thêm nóng nảy, một đôi mắt màu đỏ tươi tập trung vào Lý Tấu Tinh gần nhất, bùn đất dưới chân bị nó đạp thành hố sâu.

Lý Tấu Tinh rất hưng phấn.

Sự hưng phấn này nằm ngoài dự liệu của anh, đây là lần đầu tiên trong cuộc đời anh gặp phải dã thú, nhưng anh cứ như một người trời sinh ưa mạo hiểm, yếu tố rủi ro khiến anh cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.

Anh khát khao muốn dùng đôi tay mình cắm thanh kiếm năng lượng này vào thân thể dã thú, so với cuộc sống xa hoa trụy lạc,

nhà cao cửa rộng thời hiện đại thì điều này càng khiến anh mê muội hơn.

Anh đặt vũ khí ngang trước người.

Hành động của anh thu hút sự chú ý của Cố Vấn Thành bên cạnh, Cố Vấn Thành thấy được ánh mắt anh.

Cực kỳ chăm chú, khát khao, rạo rực.

Cố Vấn Thành âm thầm huýt sáo một cái, cầm vũ khí xông lên trước Lý Tấu Tinh.

Bề ngoài của hắn tràn đầy sức sống thanh xuân như những thiếu niên mười tám tuổi chân chính, có lẽ trên thế giới này không có người thứ hai biết bí mật của Cố Vấn Thành.

Hắn không phải mười tám tuổi, hắn đã sống ba mươi tám năm trên thế giới này.

Tinh thần lực của hắn là tinh thần lực của người trưởng thành có đến hai mươi năm rèn luyện, ở thời khắc sống còn ăn vào thuốc bí truyền càng làm cho tinh thần lực của hắn tăng thêm một đoạn dài, huống chi Cố Vấn Thành trước đây vốn đã là người ưu tú nhất trong những người ưu tú.

Thân thể trở lại thời niên thiếu, có lẽ đây là một rắc rối ngọt ngào.

Kiếm năng lượng photon rạch ra một vết thương trên người dã thú, Lý Tấu Tinh theo sát phía sau, thừa dịp dã thú chưa kịp phản ứng lại bèn làm cho vết thương thêm sâu hơn.

"Lui!"
Ở khoảnh khắc bọn họ lui lại, đuôi dã thú phẫn nộ nện xuống,

đập ra một cái hố vừa sâu vừa dài.

"Thú răng nhọn, nước dãi có tính ăn mòn mạnh, trên gai nhọn ở đuôi có độc, da dày," Lăng Niên nhanh chóng quét tư liệu, "Một trong năm dã thú khó đối phó nhất ở Toái Tinh."
Thông tin liên quan về cách săn giết thú răng nhọn rất ít, hắn vẫn chưa tìm được mấu chốt để giết nó.

"Cái vận may này," Hi Nam vừa dẫn quái vừa oán giận, cũng không biết vì sao dã thú này chỉ nhìn chằm chằm Cố Vấn Thành, hắn chỉ có thể cố gắng thu hút sự chú ý của nó, "Tôi vừa mới đâm vào đầu nó hai nhát, ngay cả da cũng không trầy, nhược điểm của cái thứ này nằm ở đâu vậy?"
Cố Vấn Thành thầm nghĩ, ở hàm dưới.

Nhưng hắn không nói, không chỉ không nói mà còn làm bộ dùng hết sức lực, công kích càng ngày càng chậm lại.

Hắn và Lý Tấu Tinh hấp dẫn phần lớn chú ý của thú răng nhọn, sau khi hắn lui về sau, công kích cường độ lớn liền đặt trên người Lý Tấu Tinh.

Lý Tấu Tinh không có thời gian đi suy nghĩ xem nam chính đang muốn làm gì, máu anh sục sôi, đầu óc toàn là ý nghĩ muốn giết chết nó.

Một con dã thú cũng đánh không lại thì sao xứng làm đàn ông?
Trong nháy mắt Cố Vấn Thành làm bộ không địch lại, Lý Tấu Tinh đột nhiên lùi về sau mượn lực nhảy lên một cái, xẹt qua người dã thú, kiếm năng lượng photon kéo ra một vết thương thật dài.

Thú răng nhọn đung đưa thân thể mãnh liệt, vung đuôi điên cuồng, Lý Tấu Tinh nhảy tới bên cạnh Hi Nam.

Máu quá dày, không tạo thành vết thương trí mạng được, anh

muốn một đòn mất mạng, nhưng làm sao mới có thể một đòn mất mạng con thú răng nhọn chết tiệt này?
Tinh thần lực, phải làm sao để điều khiển tinh thần lực đi công kích?
"Ở hàm dưới!" Ánh mắt Tế Du có sức quan sát lợi hại sáng lên, hấp dẫn lực chú ý của thú răng nhọn lên người mình, hàm dưới mềm mỏng của dã thú to lớn bại lộ ở một bên khác, "Có thể công kích được không?"
"Khó á," Hi Nam phát sầu, định nhảy qua cái đuôi đang vung vẩy để qua chia sẻ áp lực với hắn, "Tôi không qua được."
Lý Tấu Tinh, "Tôi có thể."
Anh nắm chặt kiếm năng lượng, ánh sáng mỏng manh như tia chớp quấn dày đặc quanh kiếm năng lượng photon, thậm chí còn phát ra tiếng rè rè.

Tinh thần lực thực thể hóa như biết suy nghĩ của chủ nhân, mỗi một tia chớp đều lộ ra xâm lược và uy hiếp.

Cảm giác thả tinh thần lực ra ngoài vô cùng tốt đẹp, giống như toàn bộ thế giới đều bị mình nắm trong lòng bàn tay, âm thanh lá cây quay tròn và cỏ xanh lay động ở xung quanh đều bị anh phát hiện.

Kiếm năng lượng photon không thể tạo thành thương tổn trí mạng cho thú răng nhọn, Lý Tấu Tinh cảm thấy tinh thần lực lại có thể.

Anh cảm thấy anh có thể khiến nó một đòn mất mạng.

Mắt Cố Vấn Thành lóe lên.

Hắn chừa cho Lý Tấu Tinh một con đường lui lại sau khi công kích, Tế Du và Hi Nam chung tay chiếm cứ tầm mắt thú răng nhọn.

Lúc thú răng nhọn cảm giác được nguy hiểm thì đã không còn kịp.

Chùm sáng đâm xuyên hàm dưới của nó, tinh thần lực thẩm thấu qua làn da vào trong máu thịt, tựa như tia chớp tấn công mãnh liệt vào đầu nó.

Trực tiếp từ bên trong xuyên ra ngoài.

Tinh thần lực như tia chớp trên không trung tiêu tan, dã thú khổng lồ ngã xuống mặt đất tạo thành tiếng vang ầm ầm.

Trước đó Cố Vấn Thành đã phân tán tinh thần lực của mình xâm nhập vào đại não của dã thú từ lâu.

Từ khi thú răng nhọn mới xuất hiện, hắn che giấu một tia tinh thần lực xâm nhập vào trong đầu nó một cách hoàn mỹ, bất cứ lúc nào cũng có thể khiến nó mất mạng.

Một hồi chiến đấu bất ngờ kết thúc, năm người hai mặt nhìn nhau, Lăng Niên đột nhiên nhìn về phía Lý Tấu Tinh, ánh mắt nóng bỏng, "Cậu dùng tinh thần lực công kích!"
Lý Tấu Tinh khó giải thích được chột dạ, "Ừm."
Hi Nam với Tế Du bây giờ mới phản ứng lại, "Đm!"
"Còn chưa bắt đầu lên lớp mà cậu đã có thể sử dụng tinh thần lực làm thủ đoạn công kích, là ai nói mọi người đều có xuất phát điểm giống nhau?!"
Xuất phát điểm giống nhau? Trước mặt nam chính mà các cậu còn cảm thấy xuất phát điểm có thể giống nhau sao? Lý Tấu Tinh âm thầm trào phúng.

Nhưng hiện tại hắn không còn che giấu tinh thần lực, đây là một tai hại, vẫn phải cần giải quyết nhanh chóng.

Tuy rằng không so sánh sẽ không có đau thương, nhưng dù sao

đây cũng là đồng đội của mình, mấy người kia tự an ủi mình trong lòng.

Tế Du hỏi: "Có ai bị thương không?"
Hắn lo lắng nhìn về phía Cố Vấn Thành, Cố Vấn Thành suy nghĩ một chút, thu hồi kiếm năng lượng, đặt tay cầm kim loại lên trên người, "Có chút mất sức."
Người đẹp rốt cuộc vẫn là người đẹp, sắc mặt hắn chỉ mới hơi chút uể oải mà đã khiến cho cảm giác thương tiếc của người khác tăng lên gấp bội.

"Vất vả rồi," Hi Nam đồng tình nhìn hắn, "Không biết sao thú răng nhọn kia chỉ nhìn chằm chằm cậu, công kích lúc nãy có sáu phần mười là nhắm vào cậu."
Trên thực tế Hi Nam cực kỳ bội phục Cố Vấn Thành, người thì nhìn không cường tráng như hắn thế nhưng đánh nhau lại kéo dài rất lâu, nếu như là mình thì lúc này đừng nói là mất sức, có thể không bị thương chằng chịt đã rất lợi hại.

Mấy người thu vũ khí lại, Lý Tấu Tinh khoát cánh tay Cố Vấn Thành lên vai mình, "Tôi đỡ cậu."
Anh ôm eo Cố Vấn Thành.

Tay Lý Tấu Tinh lớn, nóng hổi, lúc đặt trên eo Cố Vấn Thành mới đột nhiên phát hiện eo nam chính thế mà cực kỳ nhỏ nhắn.

Anh dùng một tay là đã có thể ôm hơn một nửa.

Tinh thần lực vừa mới ló đầu ra rục rịch, thuận theo bàn tay chủ nhân bò lên người Cố Vấn Thành, mang theo cảm giác tê dại.

Thế mà còn có một tia tinh thần lực nghịch ngợm đi đến bên mặt Cố Vấn Thành, dè dặt cẩn thận chạm vào lông mi cong vểnh thật dài của hắn, đùa giỡn đến mức Cố Vấn Thành không được tự nhiên nhắm hai mắt lại, "Tấu Tinh, đừng đùa."
Lông mi xinh đẹp còn khẽ run run.

Lý Tấu Tinh lại nói: "Cẩn thận dưới chân."
Anh bỗng nhiên siết chặt cánh tay, trước khi nam chính kinh hoảng mở mắt ra đã vững vàng ôm Cố Vấn Thành vào trong ngực.

Ôm ôn hương nhuyễn ngọc (*) vào ngực, eo Cố Vấn Thành bị anh chặt chẽ ghìm ra độ cong nhỏ nhắn, hai thân thể trẻ tuổi dán vào nhau không chừa khe hở, sau một giây cảm nhận nhiệt độ lẫn nhau Lý Tấu Tinh buông Cố Vấn Thành ra.

(*) ôn hương nhuyễn ngọc: dùng để miêu tả người con gái trẻ tuổi thân thể trắng nõn mềm mại, toát ra hơi thở thanh xuân ấm áp
Hương vị phả tới trong nháy mắt đó, khiến lòng người chộn rộn.

"Sao thế?" Lý Tấu Tinh nở nụ cười xán lạn, răng trắng xếp chỉnh tề đẹp mắt.

"Không sao," quái lạ, Cố Vấn Thành dừng một chút, "Cậu vất vả rồi."
Hắn đặt hơn nửa trọng lượng toàn thân lên trên người Lý Tấu Tinh, "Con hồ ly nhỏ kia đâu?"
Hi Nam chạy tới nhìn, tiếc nuối, "Chạy rồi!"
Lại đấm ngực dậm chân, "Tôi còn chưa từng ăn thịt hồ ly, thịt bày ở trước mắt mà vẫn chạy được."
Cố Vấn Thành cũng thở dài, "Còn tưởng rằng hôm nay có thể thêm món ăn."

Thịt thú răng nhọn rất cứng, nhân loại không có cách nào ăn được cho nên một miếng thịt lớn như vậy mà chỉ có thể vứt cho mấy động vật ăn thịt khác.

Lý Tấu Tinh bị thảo luận của bọn họ ảnh hưởng nên cũng bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ, "Bắt được cũng không có cách nào để ăn, không có công cụ."

Có dao nhưng không có gia vị, lột da ra nướng ăn cũng chưa chắc đã ngon.

"Tôi có mang," Lăng Niên mặt than đẹp trai mở nút cài đai lưng ra, dưới khóa kim loại là một không gian nhỏ, bên trong có mấy túi trong suốt đựng gia vị, mỗi túi chỉ to bằng ngón tay cái, nhưng gia vị ở đế quốc sau khi được làm đặc lại thì còn rất ít, lượng gia vị này tuyệt đối đủ dùng.

Mọi người vui vẻ, còn vui hơn việc giết chết được thú răng nhọn, cảm động nói, "Đm chúng ta có thể ăn thịt rồi!"
Lăng Niên mặt không cảm xúc, "Trước đó tôi đã bảo giữ dịch dinh dưỡng lại làm đồ dự bị, các cậu coi lời tôi là trò đùa à?"
"Bây giờ tôi đói bụng," Lý Tấu Tinh bày ra vẻ mặt vô cùng đáng thương, "Con hồ ly này chạy rồi, trên đường tới nguồn nước có thể bắt được động vật khác, nếu bắt không được thì còn có cá, chúng ta đi nhanh lên đi."
Lăng Niên ghét bỏ liếc mắt nhìn anh, trong ánh mắt tràn đầy ý tứ, "Với cái bộ dạng này sao cậu có thể trở thành người đứng đầu chứ?"
Một đường sau đó vô cùng bình yên nhưng mọi người không dám thả lỏng cảnh giác nữa.

Cố Vấn Thành nghiêng đầu nhìn Lý Tấu Tinh, không biết có phải để giảm bớt lúng túng vừa rồi hay không, hắn nói: "Thiên phú về tinh thần lực của cậu khiến tôi kinh ngạc hết lần này tới lần khác."
Lý Tấu Tinh mỉm cười, tay đang ôm eo hắn vỗ nhẹ hai cái, động tác chầm chậm, nhẹ nhàng dịu dàng, "Thứ tôi muốn học vẫn còn rất nhiều."
Nơi này rất thích hợp để anh ôm vào vòng tay.

"Cứ từ từ," giọng điệu Cố Vấn Thành mang theo động viên, "Cậu không cần quá mức sốt ruột, cậu tuyệt đối đã bỏ xa đại đa số mọi người, bây giờ cậu có vốn liếng để có thể dừng lại nghỉ ngơi."

Hắn cứ như đang nói một sự thật hiển nhiên, "Bọn họ không đuổi kịp cậu."
Lý Tấu Tinh, "Cậu coi trọng tôi như thế làm tôi cảm thấy rất xấu hổ.

Vị đồng đội này, cậu cũng cần phải nhanh lên một chút, người thứ hai cũng không nên kém người thứ nhất quá nhiều."
Lời này thực sự rất đáng yêu, Cố Vấn Thành cười đến mức hai má đau nhức, "Vậy tôi đây phải cố gắng rồi."
Phía trước cách đó không xa truyền đến tiếng nước chảy róc rách.

Hi Nam vui mừng kêu loạn lên, lôi Tế Du với Lăng Niên điên cuồng chạy tới, không quên quay đầu lại thúc giục bọn họ, "Léo nha léo nhéo gì đấy! Mau tới đây mau tới đây, mau đuổi theo chúng tôi đi!"
"Coi như báo đáp lại câu khích lệ của cậu," Cố Vấn Thành nói tiếp lời vừa rồi, "Tôi..."
Mấy lời phía sau của hắn bị tiếng nước cùng âm thanh nô đùa át đi.

Ba chàng trai đi trước đứng im tại chỗ, tay chân luống cuống không biết nên lùi lại hay là tiến lên.

Giữa suối nước, bốn thiếu nữ xinh đẹp đang nô đùa trong nước, quần áo của các cô được đặt bên bờ, chỉ mặc đồ lót, hạt nước long lanh lăn trên da thịt trắng nõn.

Tiếng cười như chuông bạc vang vọng xung quanh..

Chương 6: Ai Dám Bắt Nạt Người Của Trường Học Chúng Ta

Trên người các cô mặc đồ lót, bọt nước tung bay trong tiếng đùa vui cười êm tai.

Ba người Hi Nam đi ở phía trước vừa lúng túng vừa thẹn thùng.

Trước mặt người khác phái ai cũng không muốn mất mặt.

Cố Vấn Thành muốn đứng thẳng người lên nhưng dùng sức mãi mà phần eo vẫn bị Lý Tấu Tinh nắm chặt trong tay.

Vừa chặt vừa chắc, cái cảm giác bị một người cùng giới khác ôm trong vòng tay làm hắn tê dại da đầu.

"Tôi không sao," hắn không mở miệng không được, "Đã nghỉ ngơi đủ rồi."
"Được," Lý Tấu Tinh rất biết nghe lời buông hắn ra.

Các thiếu nữ ở suối nước phía trước đã nhận ra sự tồn tại của bọn họ.

Tiếng kinh hô nho nhỏ vang lên, bốn cô gái núp vào làn nước, chỉ lộ ra khuôn mặt hơi nhiễm hồng, xấu hổ rụt rè nhìn về phía bên này.

"Các anh là ai?"
Lăng Niên mang gương mặt lạnh lùng tuấn tú lùi về sau một bước đến bên cạnh Lý Tấu Tinh, nhường lại cơ hội trao đổi trong lúng túng này cho Tế Du với Hi Nam.

Hi Nam đụng đụng vai Tế Du, Tế Du bị ép nên chỉ có thể mở miệng, "Chúng tôi là học sinh của sao Bắc Đẩu."
Một câu nói chín chữ, nhiều hơn nữa hắn cũng không biết nên nói cái gì.

Nhưng mà mỗi người trong đám bọn họ đều có một gương mặt đẹp trai, không chỉ nhìn đứng đắn mà còn là học sinh của trường quân đội Thừa Dương.

Các cô gái trong nước nghe vậy thì cười khúc khích, vẫn có chút ngượng ngùng, giải thích: "Trên đường chúng tôi có giết một dã thú nhỏ, máu trên người con dã thú này sẽ khiến cho người bị dính phải ngứa ngáy, vì để tẩy đi máu dính trên người nên chúng tôi mới vội vã xuống đây tắm."
"Ồ..." Tế Du khô khan nói, "Vất vả rồi."
Lý Tấu Tinh nhịn cười, "Tế Du, sao cậu có thể đáng yêu vậy chứ?"
Ngay cả Cố Vấn Thành trước giờ vẫn luôn có duyên khác phái rất tốt cũng không nhịn được nở một nụ cười mê người, "Cậu như vậy sẽ khiến con gái không vui."
Cả người Tế Du cứng đờ, may mà đối phương không nghe được lời trêu ghẹo của bọn họ.

Các cô gái không biết có nên đứng dậy mặc quần áo vào hay không, lén lút liếc năm nam sinh cách đó không xa.

Khí chất không giống nhau lắm nhưng mà đều rất ưu tú.

Cô gái dẫn đầu chỉ về hướng sâu của suối nước, "Nơi đó là thượng nguồn, nếu như các anh muốn nước sạch thì qua đó, nếu như, nếu như các anh cũng cần tắm rửa..."

Cô nhìn vết máu trên người bọn họ, đỏ bừng mặt rũ con ngươi, giọng như muỗi kêu, "Thì có thể chờ chúng tôi tắm xong rồi xuống đây tắm sau."
"Không cần," Hi Nam và Tế Du lắc mạnh đầu xua tay, "Không không không chúng tôi không cần tắm."
Lần này tiếng cười của Cố Vấn Thành với Lý Tấu Tinh rốt cuộc không nhịn được nữa, cười đến mức hai người kia thẹn quá hóa giận, không thèm nói nhiều kéo bọn họ chạy ngược dòng suối chảy.

"Đừng cười!" Mặt Hi Nam đỏ bừng, nhăn nhăn nhó nhó, "Này này, cái này không có gì mắc cười cả."
Thân thể cường tráng của hắn thu lại một cục, đầu ngón tay xoắn vào nhau, có thể nhìn ra hắn đang vô cùng, cực kỳ lúng túng.

Tế Du thở một hơi dài, nghĩ lại mà sợ, so với Hi Nam chỉ ít ngu hơn có tí xíu.

Tiếng cười của các thiếu nữ phía sau bọn họ như ẩn như hiện, phải đi một đoạn nữa mới không nghe thấy.

Làm tổn thương tự tôn của các thiếu niên yếu đuối thì cần phải xin lỗi, Lý Tấu Tinh với Cố Vấn Thành quay đầu che đi khóe miệng nhếch lên, "Thực ra con gái cũng rất thích mấy chàng trai đơn thuần."
"Biểu hiện vừa nãy của các cậu rất tốt, xuất sắc."
"Nói vậy còn được," Hi Nam vô thức gật gật đầu, "Chỉ là tai nạn."
Bọn họ đi về phía thượng nguồn, Lăng Niên là một cái máy gian lận thế nên bọn họ không cần phải nhớ đường đi.

Lúc cảm thấy gần tới giờ ăn thì dừng lại chuẩn bị giải quyết vấn đề cơm nước.

Sắp đến cuối suối nước, trong làn nước sạch sẽ trong suốt không có vết tích động vật bơi lội.

Mấy người lượm một ít củi gỗ, chuẩn bị đi săn một vài động vật nhỏ có thể ăn được.

Sau khi xác định xung quanh đây không có máy theo dõi ẩn của trường quân đội Lăng Niên mở quang não ra, một lát sau lại nhíu mày, sắc mặt nghiêm nghị.

"Sao vậy?"
"Gần đây có người cầu cứu," Lăng Niên thả tay xuống, "Nhưng tín hiệu bị người khác phá hoại, tín hiệu máy kêu cứu khi có khi không, không truyền khỏi mặt đất 500 mét, nhà trường không thể tiếp nhận."
Mấy người biến sắc mặt, "Sao cậu biết?!"
"Tần số gây nhiễu nhảy từ 30 – 50," Lăng Niên nói, "Đây máy nhiễu tín hiệu NO-28 cướp vũ trụ hay dùng."

Hi Nam kinh ngạc thốt lên, "Cướp vũ trụ?"
Cố Vấn Thành thu hồi nụ cười, "Có thể dò ra vị trí phát tín hiệu cầu cứu không?"
Lăng Niên, "Ở chu vi khoảng 500 mét quanh đây, sau khi đi vào phạm vi này mới có thể thu được tín hiệu."
Hắn dừng một chút, nhìn từng gương mặt của đồng đội trước mắt, hỏi: "Cứu không?"
Cướp vũ trụ, mỗi tên đều là kẻ ác tày trời trong danh sách tội phạm truy nã của đế quốc, thủ đoạn tàn nhẫn tính cách tàn bạo, ngoài ra còn rất đoàn kết, cứ vờn qua vờn lại, là tồn tại cực kỳ khó chơi.

Trong lịch sử đế quốc phát động tiêu diệt cướp vũ trụ không dưới mười lần, nhưng mấy tên cướp này cứ như cỏ dại sinh sôi liên tục, diệt mãi không hết.

Đây là kiến thức cơ bản, ai ở đế quốc cũng biết.

Nhưng toàn bộ đồng đội của hắn lại đứng dậy, nhanh chóng gọn

gàng dập tắt lửa, "Đi thôi! Sau khi cứu được người thì bảo bọn họ giúp chúng ta đi săn! Hiện tại tôi đói đến mức có cảm giác mình có thể ăn hết một con thú răng nhọn."
"Nếu như sau này có cơ hội gặp thú răng nhọn thì phái cậu một mình xông lên ăn sạch nó."
"...!Tế Du, đừng nói lung tung."
Khóe môi Lăng Niên khẽ nhếch, lập tức khôi phục vẻ mặt không cảm xúc, hắn và đồng đội nắm chặt vũ khí, cẩn thận đi về phía mục tiêu.

...!
Na An cùng bạn học dựa sát vào nhau.

Tay chân của cô bị trói, hai tay bị cọ đến bật máu, cô cắn môi, dùng nỗi đau duy trì trấn định, bảo trì lý trí trong tiếng khóc thống khổ khắp nơi.

"Na An," bạn học của cô nghẹn ngào đến mức không thể nói rõ ràng một câu nói, "Sắp chết...!Chúng ta sắp chết..."
Sợ hãi trong lòng như một cái động đen tối nuốt chửng tất cả dũng khí, trong mắt Na An đầy nước mắt, cô cố nén xuống động viên bạn học, "Chúng ta sẽ không chết."
"Khu rừng dã thú" tuy rằng nguy hiểm nhưng cảnh sắc luôn luôn vô cùng xinh đẹp, ánh mặt trời sáng ngời chiếu xuống từ lá cây tạo thành từng vết lốm đốm, nhưng đối với nhóm thiếu niên thiếu nữ bị trói dưới gốc cây mà nói thì nơi này còn kinh khủng hơn so với địa ngục.

Bọn họ có khoảng mười người, bị trói lại một cách thô lỗ tạo thành vòng tròn, người đàn ông đứng ở bên ngoài nôn nóng đi qua đi lại, không ngừng cố gắng mở quang não ra, "Mẹ nó!"
Lại một lần mở quang não thất bại nữa, gã đột nhiên đạp một học sinh cách gã gần nhất, sắc mặt dữ tợn nói: "Thi ở đâu không thi, ngay lúc ông đây thoát thân lại tới đây rèn luyện!"
Tên cướp đạp một đạp làm bay học sinh ra ngoài một mét, nam sinh bị đạp đau đớn cuộn mình, miệng sùi bọt mép.

Na An sợ hãi nhắm mắt lại, tay chân lạnh lẽo, gã đàn ông phẫn nộ chửi bới, không ngừng phát tiết lửa giận trên người bọn họ.

Kẻ bị truy nã chính là thủ lĩnh bọn cướp, lúc trước dẫn theo một đội người bị quân đội đế quốc đuổi bắt, đàn em kẻ chết kẻ bị thương, chỉ còn dư lại gã một đường trốn chạy, nhưng trong quá trình chạy trốn phi thuyền bị đánh hỏng phần quan trọng, buộc phải dừng lại trên Toái Tinh ở thiên hà thứ bảy này.

Vốn cho rằng có thể liên lạc người tới đón gã, nhưng ai cmn biết tinh cầu này lại bị trường quân đội Thừa Dương dùng làm nơi sát hạch nhập học cho học sinh mới, tin tức gì cũng không truyền ra ngoài được!
Nếu cứ tiếp tục như vậy thì người tìm được gã sẽ không phải là người phe mình, việc quân đội đế quốc tìm ra gã chỉ là vấn đề về thời gian.

Càng nghĩ sắc mặt gã càng âm trầm, bèn tiện tay kéo một nữ sinh không ngừng giãy giụa lui về phía sau qua, cười lạnh nói:
"Ông đây mà chết thì cũng phải giết hết bọn mày, tinh anh trường quân đội Thừa Dương thì làm bao cát cho ông đây xả giận, con gái thì để ông đây thoải mái."
Na An vặn vẹo giãy giụa dữ dội, nước mắt rơi ào ào, "Ngươi cút ngay!"
Thủ lĩnh bọn cướp nở nụ cười hung tàn, túm cổ áo cô, "Tiểu mỹ nhân, trước khi giết em thì ta sẽ khiến em thoải mái một chút, so với mấy đứa không ngực không mông bên cạnh em thì ta thích em hơn."
Na An tuyệt vọng nhắm chặt mắt lại, ghê tởm đến muốn nôn mửa.

Ngay khi tay tên cướp sắp thuận theo cổ áo cô trượt vào, giọng nói tràn đầy lửa giận vang lên.

"Đm! Anh em lên!"
Giọng nói thiếu niên mạnh mẽ, tràn đầy lửa giận, "Mẹ nó dám bắt nạt người của trường học chúng ta!"
Tia sáng màu trắng bạc chói mắt của kiếm năng lượng photon lóe lên trước mặt Na An, nháy mắt tiếp theo cô rơi vào một cái ôm ấm áp.

Lý Tấu Tinh áp sát thủ lĩnh bọn cướp, vì đột nhiên xuất hiện nên làm cho tên cướp không kịp ứng phó, tinh thần lực như tia chớp xen lẫn ánh bạc, liên tục lưu lại mấy vết thương trên người gã.

Hi Nam với Tế Du cùng Lăng Niên hỗ trợ anh, tức giận của thiếu niên vừa mãnh liệt vừa dữ dội lại mạnh mẽ.

Cố Vấn Thành buông cô gái trong lòng ra, "Ổn không?"
Na An nghẹn ngào gào khóc, "Cảm ơn, cảm ơn."
Tiếng khóc của cô làm thức tỉnh đám người đang chìm trong tuyệt vọng, bọn họ chậm rãi ngẩng đầu, nhìn tên cướp bị chèn ép ở trung tâm, dần dần, nước mắt từ trong hốc mắt dâng lên, bọn họ cắn răng, nhịn đến cả người run rẩy, gập mình khóc không ra tiếng.

Cố Vấn Thành động viên vỗ vỗ vai Na An, cởi dây trói trên người cô ra, "Cậu đi cởi trói cho bọn họ đi."
Ánh mắt lập tức lạnh nhạt, nhấc vũ khí lên đi về phía thủ lĩnh bọn cướp.

Mới đầu thủ lĩnh bọn cướp không ứng phó kịp, nhưng rất nhanh gã đã phản ứng lại, trong mắt hiện lên hung ác, "Khá lắm, gan to nhỉ!"
"Câm cmn mồm," Lý Tấu Tinh đá một cước vào bụng gã, kiếm năng lượng xẹt qua trước ngực tên cướp, từ trên cao nhìn xuống, "Cặn bã."
Tên cướp trốn về phía sau, biểu tình hung ác chợt thay đổi, gã nhìn Lý Tấu Tinh, càng nhìn càng thấy tên nhóc này không tầm

thường, "Nhóc con, thiên phú cậu không tệ! Đừng làm học sinh trường quân đội chết tiệt kia, chỉ cần bây giờ cậu cùng anh giết ra ngoài, anh bảo đảm cậu sẽ được trọng dụng."
Tuy rằng thủ pháp công kích rất mới lạ nhưng luồng khí thế kia lại rất đáng sợ.

Đây chính là bàn tay vàng ngu ngốc?
Mấy đồng đội nhỏ của anh vô cùng phẫn nộ, bọn họ cho rằng câu nói này của tên cướp là sỉ nhục Lý Tấu Tinh, công kích lại tăng thêm mấy phần lực.

Mọi người quyết định phải giữ mặt mũi cho Lý Tấu Tinh,
"Không cho phép mày sỉ nhục đồng đội của tao!"
Cố Vấn Thành dựng thẳng kiếm năng lượng, từng bước một tới gần tên cướp, nhìn qua rất có khí thế.

Gã kia cười ha ha, xem thường, "Tụi nhóc trường Thừa Dương bây giờ toàn là một đám ngu xuẩn như vậy à?"
Chỉ là mấy tên nhóc học sinh tiểu học chưa đủ lông đủ cánh mà thôi.

Gã cười lạnh, móc vũ khí từ trong ngực ra, một khẩu súng siêu mạnh có thể lấy mạng bọn họ bất cứ lúc nào, thế nhưng tay vừa mới đụng vào nòng súng thì gã lại không thể nhúc nhích.

Đại não giống như không thể khống chế được, cố định cả người gã lại một chỗ.

Tên cướp dùng sức kéo tay, trên gáy toát mồ hôi lạnh.

Trơ mắt nhìn Cố Vấn Thành càng ngày càng gần, gã không nhúc nhích được, cảm giác nguy hiểm cận kề cái chết làm chân gã phát run, "Mẹ nó! Ai cmn giết tao thì chờ băng cướp vũ trụ của tao trả thù đi!"
Kiếm năng lượng của Cố Vấn Thành không chút chần chờ, vừa

nhanh vừa tàn nhẫn đâm xuyên bụng dưới của gã, mắt tên cướp tối sầm lại, đại não đau đớn kịch liệt, trực tiếp ngã xuống đất ngất đi.

Người vây xem hít vào một ngụm khí lạnh, sao lại đột nhiên đứng im để cho người khác tùy ý công kích chứ?
Mình đã không động đậy được còn uy hiếp người khác, cướp vũ trụ đều là bọn thiểu năng trí tuệ sao?
"Sao đột nhiên," Hi Nam nghi ngờ liếc nhìn tên cướp trên đất rồi nhìn về phía đồng đội xung quanh, cuối cùng lo âu nhìn Cố Vấn Thành, "Sao đột nhiên gã lại đứng im không động đậy vậy, bây giờ...chết rồi?"
Cố Vấn Thành, "Chưa chết."
Tuy cướp vũ trụ chết không hết tội nhưng tốt nhất vẫn nên giao cho đế quốc xử lý, mấy người thở phào nhẹ nhõm.

Lăng Niên nói, "Tìm máy làm nhiễu NO-28 trên người gã."
Lý Tấu Tinh với hắn đi tìm máy làm nhiễu, ba người còn lại đi chữa trị cho học sinh bị thương.

Sau khi đóng máy làm nhiễu lại, trong nháy mắt tín hiệu của mười mấy máy kêu cứu trên người các học sinh kinh động nhà trường trên cao.

Qua vài giây khoang khẩn cấp của nhà trường hạ xuống trước mặt bọn họ, bốn vị giáo viên biểu tình nghiêm túc đi xuống, sau khi nhìn thấy cảnh tượng này thì kinh hãi, sắc mặt trở nên khó coi.

Mãi đến tận khi nhìn thấy bọn họ, bọn học sinh chịu đau khổ nãy giờ mới như được sống lại, đau đớn khóc lên thành tiếng, giống như muốn khóc hết toàn bộ sợ sệt, phẫn nộ, oan ức ra ngoài.

Số người bị tên cướp lấy ra trút giận trong đám bọn họ không ít, có người thậm chí cần được đội y tế nhanh chóng đưa vào

khoang cấp cứu.

Bọn họ không dám nghĩ tới, nếu như không có người đến cứu bọn họ...!nếu như những người này đến trễ một chút, trong số bọn họ có thể chết mấy người hay không.

Giáo viên đưa từng nhóm bọn họ lên phi thuyền, nhưng không ai chịu di chuyển lên trước, từng người từng người đi qua nhìn bộ dạng mấy người cứu mình, bọn họ không ngừng nói lời cảm ơn, khắc sâu hình ảnh những người kia vào đáy lòng, cảm động cùng cảm kích làm đôi môi bọn họ run rẩy, nhưng lại không biết nói gì trừ lời cảm ơn.

Câu "Mẹ nó dám bắt nạt người của trường học chúng ta" kia chính là lời nói ấm áp nhất bọn họ từng nghe.

Thật sự là lời nói ấm áp nhất..

Chương 7: Người Bịt Mặt Wasser

Sau khi nhìn thấy các giáo viên dẫn người rời đi bọn Lý Tấu Tinh mới thở phào nhẹ nhõm.
Nhà trường sắp xếp người kiểm tra toàn bộ Toái Tinh lại một lần nữa, giao tên thủ lĩnh bọn cướp sống dở chết dở kia cho quân đội đế quốc, lúc bọn họ có thể thả lỏng hoàn toàn, bình tĩnh lại thì cảm thấy vừa mệt vừa đói.

Không còn sức lực đi săn mồi, tìm một chỗ an toàn dùng dịch dinh dưỡng, năm chàng trai sắp trưởng thành nằm dài trên bãi cỏ nhìn lên trời sao.

Tế Du cực kỳ thổn thức, "Các cậu có thấy sắc mặt nhóm giáo viên không? Thiếu chút nữa tôi cho rằng bọn họ muốn giải quyết tên rác rưởi kia tại chỗ luôn."
"Tôi còn nhìn thấy một giáo viên nào đó lén đá gã một đá," Lý Tấu Tinh lười biếng, "Dùng sức rất lớn, thiếu chút nữa đá bay người luôn."
Bọn họ bắt đầu cười to, tiếng cười kinh động côn trùng trong bụi cỏ, như muốn trả thù mà bay tới bay lui quanh bọn họ.

"Lần này nhà trường nhận hết toàn bộ trách nhiệm về mình, bọn họ muốn kết thúc sớm kỳ khảo sát nhập học của ba tinh cầu, bây giờ đang họp thảo luận chuyện lần này." Lăng Niên liếc mắt nhìn quang não, nói tin tức cho đồng đội.

Mấy người nhất thời than thở, "Vừa mới có chút cảm giác, sao

không chuyển chúng ta tới những tinh cầu khác khảo sát."
"Chắc là sợ tâm trạng chúng ta bất ổn."
Nói một hồi, sau khi mấy người nói xấu lẫn nhau đề tài tự nhiên kéo tới việc gặp cướp vũ trụ hôm nay.

"Tôi tìm qua tư liệu về bọn họ," Lăng Niên bỗng nhiên nói, "Trong số những tên cướp bị đế quốc truy nã không thiếu người có năng lực xuất chúng, căn cứ của bọn họ rất nhiều, cái trước so với cái sau còn bí ẩn hơn, mỗi tên thủ lĩnh băng cướp đều nổi danh ở các tinh cầu, trong đó có một người rất đặc biệt.".

ngôn tình tổng tài
Lý Tấu Tinh hứng thú, nhổm nửa người trên dậy, nghiêng đầu nhìn hắn, đồng phục bó sát màu đen của trường quân đội Thừa Dương càng khiến anh thêm đẹp trai, "Ai?"
Lăng Niên, "Người bịt mặt Wasser."
Cố Vấn Thành mở mắt ra, hắn chậm rãi lặp lại một lần, "Wasser?"
"Dùng tên giả," Lăng Niên, "Không ai biết họ tên thật của gã."
"Vậy gã đặc biệt thế nào," Lý Tấu Tinh rất hiếu kỳ, "Năng lực mạnh?"
Lăng Niên lắc đầu một cái, "Không chỉ."

"Gã hành sự một mình trong vũ trụ, không ai biết chỉ số tinh thần lực nhưng chắc chắn rất mạnh, thậm chí tinh thần lực có khi vượt qua mấy thủ lĩnh băng cướp khác, có thể một mình ngang hàng với những thế lực khác thì cũng là nhân vật cực kỳ khó đối phó."
"Đi cùng với năng lực mạnh mẽ của gã là lòng dạ độc ác."
Hiếm thấy Lăng Niên dùng nhiều chữ để hình dung về một người như vậy, bọn họ đều nổi lên hiếu kỳ với người bịt mặt Wasser này, "Bắt không được?"
"Bắt không được," Lăng Niên nói, "Thậm chí không ai thấy qua bộ dạng thật sự của gã."
Tuy rằng người này cũng là người đế quốc muốn bắt được, nhưng loại người hành sự một mình cùng với sự kính nể đối với

kẻ mạnh của đế quốc khiến cho một đám thiếu niên tâm cao khí ngạo phấn khích huýt sáo, "Gã sẽ không tiêu dao được bao lâu nữa đâu, mấy anh trai này sẽ lập tức dạy gã cách làm người!"
"Chắc gã nổi danh lắm? Anh em, để gã làm đá lót đường cho hành trình nổi danh vũ trụ của chúng ta!"
Lý Tấu Tinh cũng cùng bọn họ cười đùa, rống lên hai câu, không chú ý tới Cố Vấn Thành ở phía sau đang nhìn chăm chú bọn họ bằng ánh mắt nghiền ngẫm.

Lăng Niên mặt không cảm xúc lườm một cái, "Gã đã mất tích một tháng."
"Hả?" Tế Du kinh ngạc, "Mất tích?"
"Từ tháng trước bắt đầu không có bất kỳ tin tức gì liên quan tới gã," Lăng Niên đưa mắt nhìn chăm chú bầu trời mênh mông, "Tôi từ dấu vết để lại suy đoán gã đã chết."
Vừa mới đem người này trở thành mục tiêu thứ nhất sau khi tiến vào quân đội, một giây sau thì biết người ta đã chết, Hi Nam thở dài não nề, "...!Không còn đá lót đường để nổi danh vũ trụ nữa rồi."
Lý Tấu Tinh cảm thấy có chút không đúng, anh nằm xuống lại trên bãi cỏ, bắt đầu suy ngẫm xem trong sách gốc có nhân vật này hay không.

Chi tiết nhỏ không nhớ rõ, nhưng xác thực không có ấn tượng gì.

Nếu như theo lời Lăng Niên nói thì người lợi hại như vậy sao lại có khả năng không có tiếng tăm gì trong sách gốc chứ, hoặc là vật làm nền cho nam chính, hoặc là đàn em, cũng có khả năng là nhân vật phản diện siêu cấp lớn.

Cuối cùng anh chỉ có thể thừa nhận suy đoán của Lăng Niên có lẽ đúng, tên cướp vũ trụ người bịt mặt Wasser nổi tiếng này đã chết cách đây một tháng.

Nhưng mà mốc thời gian này quả thật rất trùng hợp, câu

chuyện xưa《Thủ Thượng Chinh Đồ》 này cũng bắt đầu từ một tháng trước.

Cố Vấn Thành ở bên cạnh không nói một câu, trên mặt hắn mang ý cười, giống như cảm thấy rất hứng thú với đề tài này, cũng giống như không có chút hứng thú nào.

Không chờ bọn họ nói tiếp đề tài này, máy kêu cứu trên người bọn họ sáng lên cùng một lúc.

Nhà trường thảo luận ra kết quả rất nhanh, không quá một tiếng bọn họ đã quyết định kết thúc sớm lần khảo sát nhập học của ba tinh cầu này.

Phi thuyền khổng lồ quay lại trung tâm vùng đất trống ở Toái Tinh, ba người phụ trách triệu tập học sinh lên thuyền, tuyên bố lần luyện tập này kết thúc sớm.

Đại đa số học sinh không rõ nguyên nhân, ba người phụ trách hoàn toàn không có ý định che giấu thất trách của trường học, kể lại chuyện đã xảy ra, "Sự kiện lần này là lỗi của chúng ta, nhà trường sẽ chịu tất cả trách nhiệm."
Giáo viên nói chuyện cười khổ, "Đương nhiên, nếu như các cậu không muốn học ở trường quân đội Thừa Dương nữa thì có thể liên hệ với người phụ trách của các cậu trong đêm nay, nhà trường sẽ giải quyết tất cả thủ tục cho các cậu, cũng sẽ liên hệ trường học ngưỡng mộ trong lòng của các cậu để cho tiến hành kiểm tra nhập học."
Không ai muốn thôi học, đây là đương nhiên.

Trường quân đội Thừa Dương khó vào như vậy, lại nói trách nhiệm lần này không phải hoàn toàn do trường học, nhưng thái độ nhận sai của nhà trường lại rất thành khẩn.

Ai ngốc đến mức không chọn trường quân đội Thừa Dương mà

lại chuyển sang học trường khác?
—— huống chi, người lựa chọn trường quân đội vốn không sợ đối mặt với nguy hiểm.

Bọn họ càng hiếu kỳ với chuyện khác hơn, "Ngài có thể nói cho chúng em biết là ai cứu các bạn học không?"
Vị bạn học nào lợi hại thế! Mau tới cho bọn họ chiêm ngưỡng!
Trong mắt giáo viên ngậm ý cười, cảm thấy nếu ra tay từ góc độ này không chừng có thể kích phát nhiệt huyết của học sinh, nhất thời nước miếng văng tung tóe, dùng hết từ ngữ hoa mỹ khen lấy khen để, kịch liệt khen thưởng tiểu đội của Lý Tấu Tinh trước mặt toàn thể học sinh.

Lý Tấu Tinh trong tiểu đội: "..."
Được khen là "hi vọng lần này của trường quân đội Thừa Dương", "nhân tài ưu tú hiếm có" trước mặt mọi người, mấy thiếu niên da mặt mỏng càng ngày càng ngượng.

Lý Tấu Tinh thậm chí thấy được nét bối rối trên mặt như mọi người của Cố Vấn Thành.

Còn bắt mắt hơn khuôn mặt búng ra sữa với đôi mắt trong veo của hắn.

Ai có thể đoán được năm nay cái tên này đã 38 tuổi chứ.

Người phụ trách sao Bắc Đẩu bước xuống bên cạnh bọn họ, không khách khí, trực tiếp hỏi: "Tiểu đội các em tên gì?"
Năm người liếc mắt nhìn nhau, ăn ý lắc đầu một cái, "Chưa có tên."
Người phụ trách bất đắc dĩ nói: "Vậy thì bây giờ đặt một cái tên rồi báo cho thầy biết, chờ sau khi trở về trường học nhà trường sẽ tuyên dương năm em, đây là lần đầu tiểu đội các em đối mặt với toàn thể học sinh, hi vọng các em có thể nghiêm túc thảo luận."

Bọn họ trả lời đã biết, mỗi người đều nhìn rất bình tĩnh, người phụ trách hài lòng rời đi.

Chờ giáo viên đi rồi Hi Nam mới cười ngu, "Chúng ta sẽ nổi tiếng khắp Thừa Dương."
"Nghĩ gì thế," Lý Tấu Tinh cúi người đập vào dưới gáy của hắn, "Bây giờ phải đặt tên cho tiểu đội."
"Đội Cảm Tử?"
"??? Ngại chết chưa đủ nhanh à?"
"Đội Trai Đẹp?"
"Cái này tàm tạm."
"Thôi đi, quá kiêu ngạo, dễ dàng chuốc thù hận."
"Vậy thì đội Phi Ưng đi, chim ưng rất ngầu, vừa lợi hại vừa đáng yêu."
Cố Vấn Thành quả thực không thể nào chịu đựng thêm cái tên kì cục nào nữa, cắt ngang thảo luận của bọn họ, nói: "Đội Mộng Chi."
Trong mắt Lý Tấu Tinh ngậm ý cười, "Tên rất hay."
Những người khác cũng trêu đùa: "Tuy rằng bình thường, nhưng dù sao cũng đáng tin hơn mấy cái tên trước, của phụ nữ hehe." (*)
(*) mình có giải thích ở mấy chương trước rồi á, đội Mộng Chi - 梦之队 - còn có nghĩa là đội ngũ trong mơ, cả câu có nghĩa là đội ngũ trong mơ của chị em phụ nữ á.

Bọn họ quyết định xong tên đội ngũ, lúc Lý Tấu Tinh trở lại sau khi đi báo cho người phụ trách thì thấy có cô gái đang đứng nói chuyện với bạn bè.

Bước chân anh bị bọn họ nghe thấy, cô gái quay đầu nhìn anh, ý cười trên mặt càng sâu, chân thành cảm kích nói: "Cám ơn các cậu đã cứu tớ."
Cô nói rằng: "Tớ là Na An, cảm ơn các cậu đã đánh bại cái tên cặn bã chết tiệt kia."
Na An, là một trong những nữ chính trong sách gốc, tính tình tốt vóc dáng đẹp, độ nổi tiếng rất cao, Lý Tấu Tinh cũng rất

thích cô.

"Xin chào, tôi là Lý Tấu Tinh," Lý Tấu Tinh nở một nụ cười xán lạn với cô, cảm giác thân thiết tăng cao, "Không cần khách khí, việc nên làm."
Hi Nam tiến đến cạnh Cố Vấn Thành, thầm thì với hắn, "Nhìn Lý Tấu Tinh xem, đối với con gái là khác liền, cười đẹp trai như thế làm gì? Thân làm anh em của cậu ta mà tôi chưa từng được cậu ta đối xử dịu dàng như vậy."
Cố Vấn Thành suy nghĩ về câu nói này, quả thực rất đúng, "Cậu ấy cũng chưa từng cười xán lạn như thế với tôi."
Hi Nam nhìn hắn bằng ánh mắt cậu không hiểu đâu, Cố Vấn Thành nâng cằm, ngoái đầu nhìn về phía thiếu niên thiếu nữ vừa đi vừa trò chuyện.

Lý Tấu Tinh mặt đẹp dáng cao, lại đang trong thời kỳ trưởng thành từ thiếu niên thành đàn ông, tỏa đầy hormone quyến rũ.

Na An đứng cạnh anh cũng không tầm thường, về khí chất hay dung mạo đều tuyệt hảo, nhìn qua hai người rất xứng đôi.

Nghĩ như thế, Cố Vấn Thành đứng lên, cài lại nút áo khoác đồng phục của trường quân đội, đi tới nói: "Na An là người sao Thác Bang hả?"
Na An thấy hắn đi tới thì khẩn trương, mi mắt không ngừng run run thể hiện sự xấu hổ của cô, "Đúng, sao cậu biết vậy?"
"Lúc trước vô tình nhìn thấy từ người phụ trách," Cố Vấn Thành cong môi, "Chờ chúng tôi đến sao Thác Bang thì muốn nhờ Na An dẫn đi thăm thú khắp nơi."
"Không thành vấn đề," Na An đáp lại, "Các cậu cứ nói, nếu như tớ có thể giúp được thì nhất định sẽ không chối từ."
Cố Vấn Thành nói: "Không phải việc gì lớn, phòng đấu giá ở sao Thác Bang rất nổi tiếng, nếu có cơ hội chúng tôi rất muốn tới chỗ này."
Hắn vừa nói vừa nháy mắt với Lý Tấu Tinh, Lý Tấu Tinh nhíu

mày, dựng thẳng ngón tay đặt trước môi thở dài một chút, tỏ ý nghe hiểu, không nói chen vào.

Na An suy nghĩ một chút, "Tớ có thể lấy được vé vào cửa phòng đấu giá, chỉ là không đủ năm tấm..."
"Không sao," Cố Vấn Thành nở nụ cười, chân thành biểu đạt ý cảm ơn với cô một phen, mãi đến tận khi Na An đỏ mặt rời đi hắn mới ngồi xuống cùng Lý Tấu Tinh.

Không chờ Lý Tấu Tinh hỏi hắn, hắn liền chủ động nói ra nguyên nhân, "Phòng đấu giá sao Thác Bang nổi tiếng khắp vũ trụ, Tấu Tinh có muốn đi xem không?"
Nhìn về phía người đẹp đang mở lời mời, ai có thể cự tuyệt đóa hoa cực phẩm đang cong mắt cười này chứ?
Dù cho lý do này quá giả, ai cũng không tin.

Nhưng mà thân là "đàn em nam chính", Lý Tấu Tinh cực kỳ biết điều, "Được."
Anh cười híp mắt, trong ánh đèn lấp loé thoạt nhìn cực kỳ đẹp trai..

Chương 8: Mỹ Thiếu Niên

Trường quân đội Thừa Dương nằm ở sao Thác Bang, chỉ có duy nhất một địa điểm ở đây, không có cơ sở nào khác trong tám thiên hà.

Chờ bọn họ xuống phi thuyền, đập vào mắt chính là cửa chính rộng lớn tràn đầy khí thế của ngôi trường.

Trong không khí tràn ngập cảm giác khoa học kỹ thuật tiên tiến hiện đại, chỉ đứng ở chỗ này thôi mà cũng có thể cảm nhận được khí thế hào hùng của trường quân đội Thừa Dương trăm năm vinh quang.

Những học sinh mới cảm thán không thôi, không nỡ chớp mắt, vừa nghĩ tới trong tương lai mình sẽ được vinh dự trải qua bốn năm ở trong ngôi trường quang vinh này thì thấy phấn chấn khôn cùng.

"Ký túc xá có phòng lớn và phòng nhỏ," giáo viên dẫn bọn họ dạo qua một vòng trường học, "Phòng lớn có thể ở từ bốn đến sáu người, có thể giúp các cậu bồi dưỡng ăn ý giữa đồng đội với nhau, còn phòng nhỏ thì ở được từ hai đến ba người.

Các cậu có thể tự do lựa chọn, nhưng mà yên tâm đi, trong phòng lớn còn có phòng nhỏ độc lập."
Sao Thác Bang không phải là sao thủ đô của đế quốc, nhưng lại là tinh cầu có nền kinh tế giao thương phát triển nhất, có nhiều

chủng tộc sinh sống nhất, là tinh cầu náo nhiệt nhất, cũng là tinh cầu dễ xảy ra chuyện nhất.

Trong lúc bọn họ đi dạo quanh trường, các đàn anh đàn chị thỉnh thoảng lướt qua luôn nhìn bọn họ với ánh mắt tràn đầy hiếu kỳ hoặc thiện ý.

Ai cũng là trai xinh gái đẹp, lúc cười rộ lên như trăm hoa đua nở, mỗi người một vẻ.

Từ trước đến giờ Lý Tấu Tinh là người yêu cái đẹp.

Người ở thời đại tương lai đều có gen tốt, không có xấu xí, chỉ có hoặc đáng yêu hoặc gợi cảm, chọn đại một người đều có tay dài chân dài, tứ chi mềm mại.

Quả thật là thiên đường.

Chờ ngắm cho đã mắt bọn họ mới đi tập hợp dưới lầu kí túc xá.

Trường quân đội Thừa Dương dựa vào thực lực nói chuyện, người những tinh cầu khác vẫn còn ra ngoài khảo sát, lúc này trong đám người bọn họ, bắt đầu từ Lý Tấu Tinh lựa chọn phòng ở.

Trước đó bọn Hi Nam cũng đã sôi nổi thảo luận qua, lúc này âm thầm hào hứng, mở to mắt nhìn chằm chằm Lý Tấu Tinh nói số phòng với giáo viên.

Nghe anh muốn gian phòng được hoan nghênh nhất kia, toàn thể học sinh đều than thở.

Sau khi lấy thẻ từ, năm người bình tĩnh bước lên lầu trong ánh mắt ước ao, u oán.

Hi Nam xoay xoay cái eo thô to khoe khoang với đám người,

"Đừng ước ao nữa, đồng đội có tinh thần lực 1890 không dễ tìm đâu."
Cực kỳ hống hách, cũng rất thiếu đánh.

Căn phòng Lý Tấu Tinh chọn ở tầng 56 kí túc xá, mô phỏng lại một căn phòng có view nhìn ra cảnh biển 360 độ, sử dụng trình độ giả lập cao nhất, tiếng sóng và mùi của biển làm tinh thần sảng khoái ở ngay ngoài cửa sổ.

Anh chưa từng thấy qua cảnh biển mà vẫn có cảm giác chân thực của một biệt thự ven biển thì đối với người của sao Bắc Đẩu ít khi thấy biển mà nói thì bọn họ cũng rất thích.

Vốn Lý Tấu Tinh muốn một mình một phòng vì sợ ngày nào đó mình nhịn không được rục rịch với bọn họ, không ngờ chơi kéo búa bao lại bại dưới tay Lăng Niên.

Lăng Niên ngầm đắc ý, môi mỏng hơi nhếch lên, "Tôi một mình một phòng." Một mình một phòng mới có thể biểu hiện ra khí khái của người thắng cuộc.

Còn lại Lý Tấu Tinh với Cố Vấn Thành một phòng, Tế Du và Hi Nam một phòng.

Nhìn thấy vẻ mặt của anh, Cố Vấn Thành nói, "Tấu Tinh, cậu không muốn ở cùng tôi à?"
Lý Tấu Tinh khoác vai hắn đi vào trong phòng, "Có đâu, đúng rồi, tối nay Na An tới đưa vé vào cửa phòng đấu giá hả?"
Chỉ là nam chính trong mắt anh là một báu vật, nếu như ngày nào đó nhịn không được mà giở trò thì làm sao bây giờ.

"Không sai." Cố Vấn Thành trả lời.

Phòng đấu giá tốt xấu lẫn lộn, hoàn cảnh phức tạp.

Nhà Na An có chút thế lực, xin được vé vào cửa chỉ là chuyện nhỏ.

Cố Vấn Thành vốn không định dẫn tất cả mọi người đi nên hắn chỉ nhờ Na An chuẩn bị hai tấm.

Kỳ thực việc đi tới phòng đấu giá cùng Lý Tấu Tinh là việc ngoài kế hoạch của hắn, nhưng ma xui quỷ khiến thế nào hắn lại quyết định như vậy.

"Cậu nghe qua về NK-03 chưa?"
Sau khi trở về phòng, mở máy chống nghe lén, Cố Vấn Thành ngồi xuống, gõ gõ tay vịn, đột nhiên lên tiếng hỏi.

Đôi môi phấn nộn mím chặt hiện ra vẻ đáng yêu.

Lý Tấu Tinh, "Chưa từng nghe qua."
Trong dự liệu, Cố Vấn Thành chiếu tư liệu bên trong quang não ra trước mặt anh.

Nhưng bên trong cũng không phải tin tức về NK-03 mà là ảnh một cụ già sắc mặt khô vàng, mặt đầy nếp nhăn.

"NK-03 là một loại thuốc cấm do đế quốc nghiên cứu chế tạo," Cố Vấn Thành bình thản vứt ra một quả mìn, "Người nghiên cứu chế tạo bị người khác sát hại, toàn bộ tám thiên hà chỉ có hai bình.

Một tháng trước người này đã từng bán ra một bình NK-03, lần này ông ta cũng sẽ tham gia buổi đấu giá."
"Bán thuốc cấm? To gan thật."
"Đây chính là nguyên nhân tôi muốn đi," Cố Vấn Thành nở nụ cười, "Nếu như tìm được chứng cứ ông ta buôn bán NK-03, như vậy, chúng ta sẽ nổi danh."
Đối với thiếu niên mà nói, trở thành một anh hùng người người đều biết là một điều cực kỳ mê hoặc.

Hắn nhìn Lý Tấu Tinh, trong mắt thiếu niên giống như có hàng ngàn ánh sao lấp lánh, lúc cười rộ lên như có ánh mặt trời nhảy nhót nơi khóe miệng, là bộ dáng ý chí chiến đấu sục sôi.

Thế mà hắn lại cảm thấy có chút đẹp trai.

Buổi chiều.

Na An đúng giờ đưa vé vào cửa phòng đấu giá tới, như Cố Vấn Thành nói, chỉ có hai tấm.

Ba người khác không có vé thế mới biết hai người bọn họ muốn tách lẻ tới phòng đấu giá.

Lo lắng xen lẫn bất mãn, theo lời chất vấn của bọn họ thì Tấu Tinh với Vấn Thành sao nỡ lòng đánh lẻ ra ngoài chơi.

Đây mà là đi chơi à?
Đây rõ ràng là liều mình theo hầu người đẹp mà.

Ba gã đàn ông đàn ang lải nhải đến mức thiếu chút nữa khiến cho Lý Tấu Tinh với Cố Vấn Thành sống dở chết dở.

Lúc đi ra cổng trường, Cố Vấn Thành mặt không cảm xúc, hiển nhiên còn chưa lấy lại tinh thần.

Na An không tiện tới phòng đấu giá, cô ở bên ngoài yên lặng chờ, lo lắng, "Hai người cẩn thận."
Lúc ánh mắt chuyển tới trên người Cố Vấn Thành bên trong lo lắng lại tăng thêm thẹn thùng, "Mong các cậu mau chóng trở về."
Cố Vấn Thành động viên nói: "Chúng tôi sẽ."
Hắn đưa tay ra với Na An.

Hai gò má trắng nõn của Na An nháy mắt đỏ bừng, cô giơ tay đặt lên trên tay Cố Vấn Thành.

Cố Vấn Thành cúi người hôn mu bàn tay của cô, đôi mắt trong trẻo sâu như hồ nước đối diện với cô, "Cảm ơn sự quan tâm của quý cô."
Giống như gió lớn thổi vào hồ xuân, nhịp tim Na An lập tức tăng vọt, trên khuôn mặt thanh tú nhiều thêm tình ý quyến luyến.

Cảm giác này khiến cô vừa sợ sệt vừa chờ mong, cô không dám nói chuyện với Cố Vấn Thành, cúi đầu nhìn mũi chân.

Chờ sau khi đi xa, Lý Tấu Tinh trêu chọc, "Lợi hại."
Cố Vấn Thành lộ ra nụ cười ngầm hiểu ý giữa đàn ông với anh.

"Có thể dạy tôi một vài cách tiếp chuyện với con gái không?" Lý Tấu Tinh nói, "Nhìn cậu rất am hiểu."
Duyên khác phái của Cố Vấn Thành vô cùng tốt, đây là lần đầu hắn được người khác xin dạy bảo về vấn đề này, cười giỡn nói: "Dùng ánh mắt cười của cậu đấy, bị con mắt của cậu nhìn thì ai còn có thể cự tuyệt cậu chứ."
"Là thế này phải không?"
Lý Tấu Tinh vỗ vai hắn, đột nhiên khom người, đôi mắt ngậm ý cười xông vào trong tầm mắt Cố Vấn Thành.

Sau đó anh cong môi.

"..."
Cảm giác quái dị từ trong lòng đột nhiên lan ra, Cố Vấn Thành: "...!Đúng."
Vừa lúc đến cửa phòng đấu giá.

Phòng đấu giá không phải là một cửa hàng hay một con đường, mà là nguyên một khu.

Trên không trung có màn bảo vệ ẩn nên đám người bên trong sẽ không thể sử dụng bất kỳ thiết bị nghe lén cùng vũ khí công nghệ cao nào.

Vì thế, sau khi bọn họ bước vào phòng đấu giá giống như bước vào đêm đen.

Bầu trời màu xám tro, các tòa nhà so le không đồng đều mang theo đủ loại đèn thần kỳ, con đường chen chúc, người buôn bán thuốc cùng vũ khí ven đường chỗ nào cũng có, tình cảnh hỗn loạn, rối tinh rối mù.

Người giữ cửa thấp giọng hỏi: "Vé đâu?"
Cố Vấn Thành giao hai tấm vé cầm trong tay cho gã, sau khi người bảo vệ kiểm tra thì đưa cho bọn họ hai cái vòng tay hình tròn màu trắng.

Vòng tay này vừa có thể giám sát vị trí của bọn họ vừa có thể đo lường dao động tinh thần lực trong khoảng cách gần một mét.

Địa điểm sàn đấu giá chân chính nằm ở trung tâm phòng đấu giá, những chỗ khác thì buôn bán các loại hàng hóa.

Bọn họ một đường đi về phía trung tâm.

Vừa mới bắt đầu, buôn bán ven đường vẫn là thuốc cùng vũ khí, đi sâu vào bên trong, thứ bị nhốt ở trong lồng thế mà lại là từng người từng người sống sờ sờ.

Đế quốc có tám thiên hà, tinh cầu phụ thuộc nhiều không kể xiết, số chủng tộc cũng đếm không hết, tất cả những người bị mang tới đây buôn bán đều có vẻ ngoài xinh đẹp cùng năng lực đặc biệt.

"..." Lý Tấu Tinh nắm chặt nắm đấm.

Nhóc con ở sao Tar có đôi tai nhọn quỳ trên mặt đất, bị người bán không ngừng chửi bới, giống như súc sinh dùng tay chân chầm chậm bò trên mặt đất, dưới thân là vệt máu kéo dài không dứt.

Tiếng cười dơ bẩn của người mua nghe mà buồn nôn, xé quần áo của thiếu nữ trong lồng, nhìn cô bất lực ôm chặt chính mình chết lặng rơi nước mắt.

Tiếng nghẹn ngào truyền đến không ngừng từ con đường bên cạnh, nơi đó đều là "vật phẩm" bị khách trả lại, là những người không thể tiến hành buôn bán được nữa, bị người bán phẫn nộ ném tới máy xử lý rác thải chờ chết.

Từ đầu đến giờ, bất kể là người hay sự việc anh gặp phải đều mang vẻ xán lạn cùng tươi đẹp, nơi đen tối này khiến cho Lý Tấu Tinh không thể làm bộ như không nhìn thấy.

——thậm chí ánh sáng trước đó càng làm cho nơi đây hiện ra sự đen tối hơn.

"Mày đang làm gì?"
Bên cạnh bọn họ, một tiểu thương đá mạnh một cước vào lồng, hung tợn dạy dỗ: "Ông đây bảo mày dùng đầu lưỡi liếm nước mà uống chứ không bảo mày bưng nước uống như người, biết chó uống nước thế nào không? Uống như chó đấy hiểu không!"
Lý Tấu Tinh nhìn chằm chằm người nằm trên mặt đất uống nước như súc sinh, trong đầu là lửa nóng và lạnh lùng đang giằng co.

Bất kỳ thế giới nào cũng có mặt đen tối, điều này không thể nào ngăn cản và trốn tránh.

Con số có lớn đến đâu khi vào tai người không quan tâm thì nó cũng chỉ là một con số mà thôi.

Mà sau khi tận mắt nhìn thấy, làm sao còn có thể thờ ơ không động lòng.

Lý Tấu Tinh không phải thánh nhân, lòng anh lạnh lùng và vô tình hơn hầu hết mọi người.

Lúc này bên lạnh lùng trong đầu đang bảo không liên quan tới mi bớt lo chuyện bao đồng, nhưng giáo dục và đạo đức cơ bản suốt hai mươi ba năm khiến anh không thể bình thản không gợn sóng di dời tầm mắt.

—— nhưng cũng không cần di dời tầm mắt.

Bởi vì anh là Lý Tấu Tinh.

Cố Vấn Thành cúi đầu, thấy nắm đấm đang nắm chặt của anh, hắn thở dài trong lòng.

Đây chính là nguyên nhân hắn không muốn mang mấy thiếu niên tới nơi này.

Đặc biệt là thiếu niên bên cạnh hắn, Lý Tấu Tinh với nơi này trời sinh là hai thế giới khác nhau, định sẵn xung khắc như nước với lửa.

Chỉ vì muốn nhìn thấy phản ứng của thiếu niên mà để cho anh thấy cảnh tượng này trước thời gian, Cố Vấn Thành khó giải thích được có chút chột dạ, hắn ho nhẹ một tiếng, vỗ vỗ lưng Lý Tấu Tinh, thấp giọng nói: "Bình tĩnh."
"Người có thực lực sẽ không tuân theo quy tắc của đế quốc, những hành vi này không thể nào tiêu diệt hết được."
Nhưng ngoài dự liệu của hắn, Lý Tấu Tinh mặt không thay đổi chuẩn bị cùng hắn đi qua khu buôn bán này, không có bộ dáng hành sự lỗ mãng.

Lúc anh không nở nụ cười so với lúc bình thường hoàn toàn là hai bộ dạng khác nhau.

Đây là lần đầu tiên Cố Vấn Thành nhìn thấy mặt trời nhỏ của bọn họ không cười, kinh ngạc nhìn anh vài lần.

"Tôi sẽ không kích động," Lý Tấu Tinh cho rằng hắn đang thắc mắc, "Không có kế hoạch, kích động cũng chỉ hại người."
Lý Tấu Tinh trời sinh đã là người hành sự lỗ mãng, nghĩ đến cái gì thì làm cái đó, huống chi anh lại là người xuyên sách, hèn hạ được chăng hay chớ thế này có xứng là nam tử hán đại trượng phu không?
Muốn chơi thì chơi cho lớn, chơi đến mức có thể chinh phục thế giới, chơi đến mức dùng một đầu ngón tay là có thể bóp chết hết mấy nơi dơ bẩn thế này.

Đó mới gọi là sảng khoái.

Nhưng mà câu này vừa mới nói ra, Cố Vấn Thành chỉ thấy Lý Tấu Tinh biến sắc, xông về phía trước vài bước, chặn phía trước một thiếu niên đang cuộn tròn trên mặt đất, "Dừng tay."
Cậu bé được anh chắn ở phía sau thống khổ ngẩng đầu lên, nhìn về phía Lý Tấu Tinh.

Cố Vấn Thành lúc này mới giật mình phát hiện đứa bé này có một gương mặt cực kỳ xinh đẹp.

Bụi bẩn không giấu được ngũ quan của cậu, trái lại càng có vẻ xinh đẹp động lòng người.

Cậu bé bị bạo hành nên cực kỳ gầy yếu, nếu như không nhìn kỹ thì gần như sẽ nhận nhầm cậu thành con gái.

Nếu như là con gái thì nhất định sẽ là một tuyệt sắc giai nhân.

Chắc chắn chủ nhân của cậu cũng nghĩ như vậy cho nên thường

thường đối với cậu đánh chửi không thôi.

Thấy có người nhiều chuyện đứng ra thì cười lạnh nói: "Muốn làm anh hùng thì cũng phải nhìn xem mình có đủ khả năng hay không, muốn phá quy tắc ở khu đấu giá à?"
Vừa mới tính toán tạm thời bây giờ mình không nên ra tay, nhan cẩu (*) Lý Tấu Tinh mạnh mẽ khí phách nói, "Tôi mua cậu ấy."
(*) nhan cẩu: chỉ những người không có nghị lực trước cái đẹp, thấy trai đẹp gái đẹp là mất hết liêm sỉ =)))))
Cậu bé đang cuộn tròn trên đất không dám tin nhìn anh.

Bóng lưng che ở trước người cậu kiên cường, dường như có thể ngăn cản hết thảy tổn thương.

Chủ bán sợ hết hồn, "Cái gì, cậu mua nó?"
Sắc mặt gã vui vẻ, trở tay tóm chặt lấy Lý Tấu Tinh, chỉ sợ anh đổi ý, "500 tinh tệ! Cậu đưa tôi 500 tinh tệ là đủ rồi!"
Cái giá này ít hơn nhiều so với suy nghĩ của Lý Tấu Tinh, anh đưa tiền cho chủ bán, đưa tay nâng mỹ thiếu niên trên đất dậy, dịu dàng nói, "Sao rồi, còn đi được không?"
Lòng bàn tay của anh ấm áp lại sạch sẽ, không có một tia máu cùng dơ bẩn.

Mỹ thiếu niên nhìn tay anh, lại nhìn đôi mắt anh, bỗng nhiên khóe mắt ửng hồng, giống như sắp khóc tới nơi.

"Cảm ơn ngài," cậu ngoan ngoãn lanh lợi nói, "Chủ nhân.".

Chương 9: Dáng Người Rất Được

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Trong những người bị buôn bán thì đa số là phụ nữ và trẻ em, ở thế giới văn ngựa đực đàn ông ngoại trừ đảm đương chức vụ cu li với bao cát chịu đựng quyền đấm cước đá ra thì không còn tác dụng nào khác.

Đối với Diệp An mà nói, ngoại trừ quyền đấm cước đá, còn có nhục nhã do khuôn mặt này của cậu mang đến.

Vì khuôn mặt này chủ bán không nỡ bán cậu với giá rẻ, nhưng lại không nỡ chi tiền cải tạo cậu thành con gái.

Thế nên gã ta cho cậu mặc quần áo con gái, đóng giả thành con gái đi lừa dối khách mua.

Ở lần thứ nhất bị người khác mua về, Diệp An hổ thẹn bất an, cậu muốn tỏ rõ chân tướng với người mua, đồng thời dâng lên trung thành với người nọ.

Thế nhưng đến cuối cùng, cậu chỉ có thể thấy ánh mắt từ khiếp sợ biến thành chán ghét của chủ nhân mới, còn có sự giận dữ và một thân vết thương.

Người bị buôn bán không có nhân quyền.

Trong vòng tuần hoàn bị mua và bị trả lại không ngừng, trái tim Diệp An đã chết lặng.

Cậu không còn phản kháng, cũng không mong đợi nữa, những nhục mạ đánh đập kia càng làm cậu chán ghét chính mình sâu sắc.

Còn có thế giới này, và tất cả mọi người.

Cậu muốn kéo theo bọn họ đồng quy vu tận.

Mỹ thiếu niên tên là Diệp An.

Lúc Lý Tấu Tinh kéo cậu đứng dậy khóe mắt của đứa nhỏ này đã đỏ chót, trong đôi mắt giống như ngậm lấy từng giọt từng giọt nước mưa, ngay cả khóc cũng đẹp cực kỳ.

Lý Tấu Tinh móc khăn giấy đưa cho cậu, Diệp An vội xua tay, tay áo cũ nát trượt tới khuỷu tay, trên cánh tay là rất nhiều vết thương xanh tím, "Không cần!"
Cậu nhỏ giọng bồi thêm một câu, ngón tay thon dài siết lấy ống tay áo Lý Tấu Tinh, không biết làm sao, "Cảm ơn chủ nhân."
Thời điểm một thiếu niên xinh đẹp đến mức không phân được nam nữ nghiêm túc nhìn bạn gọi chủ nhân có thể thỏa mãn hết thảy ham muốn chinh phục và kiểm soát trong lòng mọi người.

Lý Tấu Tinh thở dài, "Không cần xưng hô với tôi như vậy, tôi không muốn trở thành chủ nhân của cậu.

Nếu như có thể, tôi chỉ muốn nói chuyện hợp tác với cậu."
Mỹ thiếu niên sững sờ.

...!Cái gì?
Đứa nhỏ này thoạt nhìn cũng không đơn thuần như những gì cậu ta biểu hiện ra.

Mặt trời nhỏ của bọn họ đấu không lại.

Cố Vấn Thành tiến lên một bước, khoát tay lên vai Lý Tấu Tinh, kề sát bên tai anh nói rằng: "Tấu Tinh, phải đi rồi."
Sợi tóc của hắn bị gió thổi tung, xẹt qua mặt Lý Tấu Tinh, mùi hương thoang thoảng từ trên người hắn truyền đến.

Việc này cũng là sau khi Lý Tấu Tinh xuyên sách mới phát hiện, nam chính trong sách gốc, kẻ mạnh nhất vũ trụ Cố Vấn Thành, do tác dụng phụ của NK-03 nên cơ thể có mùi thơm nhè nhẹ như gió thoảng.

Mùi thơm cơ thể thay đổi thất thường, lúc có lúc không.

Vì phải may mắn mới ngửi được hương thơm này, với lại hương thơm ngửi được hầu như không giống nhau cho nên Lý Tấu Tinh ngày càng mê muội hương thơm trên người hắn.

Anh nghiêng đầu, như lơ đễnh hít hít hương thơm trên tóc nam chính mấy cái, "Đúng rồi, phải đi thôi."
Diệp An thấp thỏm bất an rất để ý tới lời hợp tác kia của anh, "Chủ nhân, em..."
Lý Tấu Tinh, "Trước tiên cậu đi theo chúng tôi, chờ tôi làm xong việc sẽ có một việc cần cậu quyết định có làm hay không."
Diệp An gật gật đầu, im lặng khéo léo theo sau hai người bọn họ.

Cố Vấn Thành nhíu mày lại.

Hắn hỏi Lý Tấu Tinh, "Cậu định dùng cậu ta vào việc gì?"
Lý Tấu Tinh quang minh chính đại ôm hắn, sau khi kéo nam chính lại gần thì hương thơm thoảng qua cánh mũi, "Tôi sẽ giải quyết tốt."
Tư thế này không quá thoải mái, hơn nữa lại quá mức thân mật, nhưng khi liếc mắt nhìn Diệp An ở phía sau, Cố Vấn Thành gật

gật đầu trong vòng tay của anh.

Bọn họ càng thân mật thì người này muốn làm cái gì cũng bó tay bó chân.

Trước cửa phòng đấu giá cũng có người trông coi nhưng không yêu cầu vé vào cửa.

Lúc bọn họ đi vào thì thời gian vẫn còn sớm, sau khi tìm một chỗ trong góc rồi ngồi xuống thì lẳng lặng đợi buổi bán đấu giá bắt đầu.

Đợi một lát thì trong đại sảnh tối mịt đã ngồi đầy người, trên đài phía trước có một người đi tới, "Đã đến giờ, chúng tôi cũng không nhiều lời nữa, thời gian bán đấu giá chính thức bắt đầu." Trong những đồ vật được bán đấu giá thì vật Lý Tấu Tinh không biết nhiều lắm, nhìn bộ dáng hứng thú của Cố Vấn Thành thì biết cũng không phải đồ vật hiếm lạ gì.

Chờ thời gian bán đấu giá trôi qua hơn nửa, bên trên thế mà lại đẩy ra một người bị trói ngồi trên ghế, là một cô gái có tai thú tướng mạo xinh đẹp.

Thứ gây chú ý nhất không phải là dung mạo diễm lệ của cô mà là đôi con ngươi màu xanh lam trong vắt như bầu trời, khiến cho khuôn mặt của cô gái này trông thanh thuần ngây thơ.

Giống con hồ ly nhỏ bọn họ gặp ở Toái Tinh.

Lý Tấu Tinh day day trán, quay đầu nhìn Cố Vấn Thành cạnh bên không hề dao động.

Ánh mắt nam chính nhìn cô gái trên đài lạnh nhạt, dường như không chút hứng thú, căn bản không nhớ rằng đây là ai, giống như người trên đài kia không phải là một trong những người đẹp trong hậu cung của hắn.

"Cậu không hứng thú à?"
Cố Vấn Thành hỏi ngược lại, "Trong lòng cậu lẽ nào tôi rất háo sắc hả?"
Trong suốt cuốn sách duyên với người khác phái của Cố Vấn Thành tốt đến bùng nổ, chỉ cần ra khỏi cửa là có thể được người đẹp nhào vào trong ngực.

Nhưng cũng chính vì người đẹp quá nhiều nên bút lực tác giả không tới, làm cho mấy nhân vật nữ cứ như tờ giấy, không có cảm giác nổi bật.

"Đùa thôi," Lý Tấu Tinh chọt chọt tay hắn, "Ý là khen cậu đẹp trai đó."
Cố Vấn Thành hơi nhếch khóe môi, "Cũng chỉ đẹp trai hơn cậu một chút thôi."
Một trong những mỹ nữ trong hậu cung của nam chính đang trên đài kia ngay cả lời thoại còn không có đã bị đưa xuống đài.

Hiệu suất buổi bán đấu giá được đẩy nhanh, không lâu sau đó, một ông lão lưng hơi còng mặt mũi nhăn nheo bước lên đài.

Lý Tấu Tinh với Cố Vấn Thành tập trung tinh thần, chăm chú nhìn lên đài.

Lúc này ông lão bán đấu giá một loại thuốc mới nghiên cứu chế tạo, tuy rằng cực kỳ hiếm có nhưng không nằm trong danh sách thuốc cấm của đế quốc.

Chờ lão bán đấu giá xong đồ vật rồi xuống đài, hai người liếc mắt nhìn nhau, lặng lẽ rời đi từ bên cạnh.

Bọn họ thành công ngăn chặn lão ở sau phòng đầu giá.

Trong phòng đấu giá lão được gọi là người chế thuốc.

Người chế thuốc muốn vòng qua, Cố Vấn Thành giơ tay cản lại lão, nho nhã lễ độ nói: "Ngài khoan hãy đi, chúng tôi vẫn còn một vài điều muốn thỉnh giáo ngài."
"Ta cái gì cũng không biết," người chế thuốc cúi thấp đầu, âm thanh chầm chậm già nua, "Người trẻ tuổi, cậu tìm lộn người rồi."
Cố Vấn Thành cong môi, "Ngài nổi danh như vậy, sao tôi lại tìm lộn người được chứ?" Hắn cúi người xuống, tới gần, "Chắc là ngài đang bận, tôi cũng không làm lỡ thời gian của ngài nữa, chỉ cần ngài nói cho tôi biết ai mua NK-03 trong tay ngài là được."
Lúc này người chế thuốc mới ngẩng đầu nhìn hắn, "Ta không có NK-03, cậu nghe lầm rồi."
Cố Vấn Thành dường như không nghe, "Hỏi ngài một lần cuối cùng, là ai mua NK-03?"
Người chế thuốc cẩn thận lui về phía sau một bước, vẫn định trả lời không có, bỗng cảm thấy trên cổ bị một sợi dây vô hình quấn quanh, từng chút từng chút siết chặt, tựa như một giây sau là có thể cắt đứt cái đầu trên cổ lão.

Vết thương này rõ ràng là do tinh thần lực gây ra, nhưng thiết bị giám sát trên tay lão thế mà lại không vang động.

Lão thở hổn hển, lòng hoảng sợ, "Ta —— "
"Mấy vị đây đang làm gì đấy?"
Một gã đàn ông hơn hai mươi tuổi từ phía sau đi tới, cười híp mắt nhìn bọn họ, "Mấy vị khách này ở đây làm gì?"
Người chế thuốc cảm giác trên cổ đột nhiên siết chặt, trong phút chốc ngỡ mình sắp bỏ mạng, một giây sau tinh thần lực trên cổ lại tiêu tan, lão kịch liệt ho khan.

Diệp An thấp giọng nói với bọn hắn: "Chủ nhân, đây là ông chủ phòng đấu giá."
Lý Tấu Tinh và Cố Vấn Thành liếc mắt nhìn nhau.

Lý Tấu Tinh chủ động tiếp lời, bày ra phong thái ngốc bạch ngọt,

"Nhìn lão nhân gia này rất quen mắt nên vừa hay tới làm quen một chút."
Ông chủ phòng đấu giá, "Phải không?"
Gã vẫn luôn trưng khuôn mặt tươi cười, nhìn qua rất cao thâm khó dò, ánh mắt chuyển một vòng trên người mấy người bọn họ rồi dừng lại trên người Lý Tấu Tinh, "Người chế thuốc, có phải ông lừa dối khách hàng hay không?"
Cả người người chế thuốc run lên, run run rẩy rẩy nói: "Không, không có."
Ông chủ phòng đấu giá nở nụ cười, "Lại đây."
Sợ hãi người chế thuốc biểu lộ ra ai cũng có thể nhìn được, nhưng lão vẫn đi tới.

Lúc đi đến bên người ông chủ phòng đấu giá, gã kia một phát nắm được cổ lão, ra tay tàn nhẫn bẻ gãy tứ chi của lão.

"A ——!"
Cả người lão run rẩy, tiếng gào đau đớn không ngừng.

Lý Tấu Tinh biến sắc, tiến lên một bước che trước người Cố Vấn Thành với Diệp An, đối diện ông chủ phòng đấu giá, ánh mắt sắc bén.

Cố Vấn Thành với Diệp An được anh che lại ở phía sau sửng sốt.

Từ trước tới nay chưa từng có ai chắn trước người bọn họ ở thời khắc nguy hiểm.

Bóng lưng Lý Tấu Tinh kiên định, dày rộng lại mạnh mẽ, cho người khác cảm giác rất an toàn, rất đàn ông.

Loại cảm giác được người khác bảo vệ này...!Không thể nói rõ.

Nụ cười của ông chủ phòng đấu giá vẫn cứ thân thiết, "Mấy vị khách này, các cậu thấy giáo huấn ông ta như thế có đủ chưa?"

Lý Tấu Tinh đột nhiên nở nụ cười, "Vốn chuyện không có gì lớn, ngài làm như vậy, chúng ta rất áy náy."
Ông chủ phòng đấu giá hứng thú liếc anh một cái, "Vậy ngài nói xem thử phải thế nào mới có thể loại bỏ hết áy náy trong lòng?"
"Chúng tôi điều trị." Lý Tấu Tinh đến gần gã, nhận lấy người chế thuốc từ trong tay gã, ông chủ phòng đấu giá thật sự buông tay ra.

Thế nhưng nháy mắt sau khi gã buông tay, nơi quả tim của người chế thuốc như nổ tung phóng ra một đóa hoa máu, huyết dịch phun trào.

Cho dù Lý Tấu Tinh cảm thấy không đúng rồi nhanh chóng lui về sau một bước, vẫn không thể nhanh hơn tay ông chủ phòng đấu giá.

Anh và Cố Vấn Thành phía sau, ánh mắt hai người lập tức lạnh xuống.

Ông chủ phòng đấu giá cười ha ha, vẫn cứ nhìn chằm chằm Lý Tấu Tinh, "Sao có thể để cho khách hàng áy náy chứ, vị khách này, tên của ngài là gì? Phòng đấu giá chúng tôi đưa ngài một món đồ, coi như bồi thường cho các cậu khi phải chứng kiến mặt không chu đáo này."
Bọn Lý Tấu Tinh không lên tiếng, ông chủ cũng không ngại, vẫn cứ cười híp mắt, không buông tha.

"Ha ha," Lý Tấu Tinh, "Bọn họ gọi tôi là Đại Điếu."
Đại Điếu, hẳn là một biệt danh có ý nghĩa đặc biệt.

Ông chủ phòng đấu giá gật gật đầu, liếc mắt nhìn thi thể trong ngực anh, tự mình đi lấy lễ vật muốn đưa cho bọn họ.

Cố Vấn Thành, "Vứt ở đây đi."
Giọng hắn rất lạnh, là giọng nói đến từ tinh thần lực đã lặng yên không một tiếng động chui vào trong đầu ông chủ phòng đấu

giá của hắn.

Lý Tấu Tinh thả thi thể xuống, trên người anh dính đầy vết máu.

Ngay lúc bọn anh muốn bỏ đi Diệp An lại ngồi xổm xuống bên cạnh thi thể người chế thuốc tỉ mỉ quan sát một hồi, ngẩng đầu nói với Lý Tấu Tinh: "Chủ nhân, dưới da ông ta có đồ vật."
Nghe vậy, Lý Tấu Tinh không nói hai lời, lần thứ hai ôm lấy thi thể, "Chúng ta đi mau."
Diệp An bối rối nghiêng đầu qua chỗ khác, theo bọn họ một đường đi khỏi phòng đấu giá, Lý Tấu Tinh này, sao lại dễ dàng tin tưởng người khác như vậy chứ?
Nếu như cậu là người xấu thì sao, nếu như cậu nói dối thì sao, người này cũng không suy xét sao?
...!Thực sự là...!Ngu xuẩn.

Sau khi ra khỏi phòng đấu giá, tìm một không gian kín đáo, Lý Tấu Tinh ném chủy thủ quân dụng cho Diệp An, thả thi thể trước mặt cậu.

Click để xem ảnh

chủy thủ quân dụng
Tín nhiệm không lời.

Diệp An không dám ngẩng đầu, đôi mắt chua xót, ra tay gọn gàng lần mò sau lưng người chế thuốc mấy lần, không thấy rõ cậu đã làm gì mà chỉ thấy cậu đứng lên, đưa vật phát hiện dưới da người chế thuốc cho anh.

Vật này nhìn như là da người hoặc da động vật nào đó, trên da có khắc con số với hình thù kỳ quái.

Lý Tấu Tinh im lặng một hồi, chấp nhận ném cho Cố Vấn Thành, cảm thấy mình như là một tên mù chữ, "Không biết."

Cố Vấn Thành buồn cười, "Đây là mật mã mà, sao cậu có thể biết được chứ?"
Hắn không hề liếc mắt nhìn, trực tiếp nhét vào trong ngực, sau đó nhìn về phía Diệp An, híp mắt một cái.

Diệp An im lặng, đôi mắt chỉ khi nhìn Lý Tấu Tinh mới thoáng qua rực rỡ.

Bọn họ nên trở lại trường.

Lý Tấu Tinh nói với Diệp An rằng: "Lúc trước tôi nói hợp tác với cậu, là..."
Yêu cầu của Lý Tấu Tinh không khó, cho Diệp An tự do và vốn liếng để cậu có thể bay cao.

Anh muốn cậu trở nên mạnh mẽ, chứ không phải trở thành một kẻ lệ thuộc vào người khác.

Loại người anh thưởng thức nhất vĩnh viễn là người tự tin mạnh mẽ.

Lúc sắp đi Diệp An nhìn anh thật lâu, như muốn in anh vào trong đôi mắt, sau đó quỳ một chân, giọng điệu kiên định, "Em sẽ mang đến cho ngài một niềm vui bất ngờ, chủ nhân của em."
Cậu thật lòng, thành khẩn, xem Lý Tấu Tinh là chủ nhân của mình.

...!
Sau khi trở lại trường, Cố Vấn Thành liền ném tấm da viết mật mã cho Lăng Niên, "Có thể xem hiểu không?"
Lăng Niên nhặt lên cẩn thận nhìn một hồi, cảm thấy hứng thú, "Để tôi phá giải thử xem." Nói xong bèn cúi đầu trở về phòng.

Cả người bọn họ đầy vết máu, ở trên đường còn có thể dùng áo khoác ngoài che giấu, bây giờ trở về trực tiếp dọa cho các đồng

đội sợ hết hồn.

Trong phòng chỉ có một gian buồng tắm, Lý Tấu Tinh, "Tắm cùng?"
Cố Vấn Thành tùy ý gật gật đầu, chợt nhớ tới một chuyện khác, "Biệt danh Đại Điếu của cậu có ý nghĩa gì?"
Người trong cuốn sách này không biết ý nghĩa của từ này?
Lý Tấu Tinh im lặng một hồi, "Chính là từ dùng để hình dung sự ngây thơ đáng yêu của tôi."
Cố Vấn Thành buồn cười nói: "Vậy thì quả thực cậu rất Đại Điếu."
Vẻ mặt Lý Tấu Tinh đổi tới đổi lui, không biết có nên vui vẻ hay không, "Cảm ơn."
Bọn họ cầm quần áo bước vào phòng tắm.

Thiết kế trong phòng tắm có cân nhắc qua vấn đề nhiều người cùng tắm rửa nên chia gian trong gian ngoài, cách nhau bởi một lớp vật liệu đặc biệt ở giữa.

Lý Tấu Tinh vừa vào cửa đã cởi áo, động tác ngầu lòi, cơ bụng cuồn cuộn, hơi thở nam tính bùng nổ trong nháy mắt.

Anh khom lưng bỏ quần áo dơ vào trong máy giặt.

Cố Vấn Thành cũng cởi áo, cúi người, cũng ném quần áo vào theo.

Lúc này trên người nam chính không có hương thơm.

Lý Tấu Tinh tiếc nuối.

Lại nghĩ, nếu như làm loại chuyện đó, mùi hương trên người hắn sẽ có mùi gì nhỉ?
Lúc hắn cùng phụ nữ lăn giường trong sách, cơ thể hắn có tỏa ra mùi hương khiến phụ nữ cũng phải tự ti khi ngửi được không?
"Dáng người rất được," Cố Vấn Thành cởi quần, "Cũng chỉ kém tôi một chút."

"Tôi không thấy kém ở đâu cả," Lý Tấu Tinh nâng cằm, nhìn đi nhìn lại nửa người trên Cố Vấn Thành, "Cậu có tôi cũng có, không thì cậu xoay người cho tôi nhìn một chút?"
Thiếu niên đều tích cực như vậy?
Cố Vấn Thành buồn cười, thế mà quay người thật, "Thế nào?"
Giọng Lý Tấu Tinh dần dần tràn ngập hơi nước, "Ừm, tôi nhận thua.".

Chương 10: Nghỉ Ngơi

Cố Vấn Thành đang chuẩn bị bước vào trong thì Lý Tấu Tinh gọi hắn lại, "Vấn Thành, lấy giúp tôi cái khăn mặt."
Anh vừa nói vừa ung dung thong thả cởi nốt quần áo còn lại.

Chiếc quần từ đùi rơi thẳng xuống đất, Lý Tấu Tinh kéo ống quần, khom lưng, dùng đầu ngón tay kéo lên một góc quần rồi ném vào trong máy giặt.

Anh đứng chếch với Cố Vấn Thành, đường cong bắp thịt đẹp mắt bên hông bị Cố Vấn Thành thu hết vào trong mắt.

Nếu có một tên gay ở đây thì có thể biết rằng rõ ràng Lý Tấu Tinh đang quyến rũ người khác.

Cảm giác kỳ lạ trong lòng Cố Vấn Thành lại xuất hiện.

Hắn lấy khăn mặt giúp Lý Tấu Tinh, động tác đưa khăn qua chậm như rùa bò, "Cầm."
"Cảm ơn," Lý Tấu Tinh đưa một tay ra nhận lấy, "Không biết mật mã đưa cho Lăng Niên rốt cuộc là gì."
"Sớm muộn gì cũng sẽ giải được," Cố Vấn Thành dừng một chút, dời tầm mắt khỏi tay anh, "Tôi vào trước đây."
Hắn không chờ đối phương trả lời đã xoay người đi, Lý Tấu Tinh thấy cửa phòng ngăn đóng lại mới bước theo, mở nước, một lát sau lại nở nụ cười.

Cười đến vô cùng đắc ý.

Sau khi tắm xong ra ngoài thì thấy Tế Du với Hi Nam nghiêm túc ngồi trên ghế salon, bày ra tư thế muốn nghiêm hình bức cung, "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"
"Không phải các cậu nói tới phòng đấu giá để mở mang kiến thức à, sao lại mang cả người đầy máu trở về thế," Hi Nam quả thực vừa tức vừa vội, "Có người bắt nạt các cậu hả?"
Lý Tấu Tinh liếc mắt nhìn Cố Vấn Thành, không chắc rằng hắn có muốn cho bọn họ biết về NK-03 hay không.

Cố Vấn Thành, "Gặp chút chuyện ngoài ý muốn nhưng không liên quan đến chúng tôi."
Hắn giải thích chung chung, "Phòng đấu giá hỗn loạn nên có người thừa cơ ăn cắp, bị ông chủ phòng đấu giá dạy dỗ tại chỗ một trận, lúc đó chúng tôi lại ở ngay bên cạnh."
Tế Du cau mày, "Lần sau có đi nữa thì dẫn theo chúng tôi."
Trong mắt Cố Vấn Thành nhiều thêm chút chân thành, "Được."
Hi Nam tới cạnh Lý Tấu Tinh, nhăn nhăn nhó nhó, cuối cùng hỏi: "Ở phòng đấu giá các cậu có thấy loại hình ảnh kia hay không?"
Trên mặt Lý Tấu Tinh đầy thắc mắc, "Cái gì?"

"Thì là cái kia đó," Gương mặt tuấn tú của Hi Nam đỏ lên, lấy dũng khí, "Nghe nói ở phòng đấu giá có nhiều người đẹp lắm, các cô ấy sẽ cười với khách mua, còn có sẽ lợi dụng mấy anh đẹp trai rồi sỗ sàng nắm tay người ta, có cái này không?"
Lý Tấu Tinh sờ cằm, suy nghĩ một lát, "Đúng là có rất nhiều người đẹp."
Ánh mắt Hi Nam sáng lên, "So với Na An thì thế nào?"
"Người đẹp phổ thông khác với người đẹp khí chất thì sao mà so được?" Lý Tấu Tinh nhướng mày, "Sao cậu lại so với Na An?"
"Ai bảo tôi chỉ biết một mình cô ấy trong số nữ sinh ở trường quân đội chi?"
Hi Nam cực kỳ ai oán, "Hơn nữa lúc các cậu còn chưa về thì cô ấy còn cố ý tới đây đưa một ít nguyên liệu nấu ăn, đều là đặc sản

địa phương, thực sự quá là săn sóc."
Bọn họ trò chuyện đôi câu, Lăng Niên thò đầu ra từ trong phòng, mặt hắn tuy rằng vẫn không có cảm xúc song ánh mắt lại toả sáng, "Có thể phá giải."
"Nhưng cần hai ngày."
Cố Vấn Thành quay đầu qua liếc mắt với Lý Tấu Tinh, sung sướng, "Được, không vội, Lăng Niên cậu thật là lợi hại."
Sau khi nghe hắn nói không vội Lăng Niên mới thoáng thả lỏng, hắn đi ra rồi ngồi xuống bên cạnh, "Ừ, tôi rất lợi hại."
Không phải kiêu ngạo, hắn coi chuyện này là điều đương nhiên.

Tuy rằng không biết mật mã giải được có phải là thông tin về NK-03 hay không, nhưng bất kể là gì thì bí mật được người chế thuốc giấu trong thân thể cũng sẽ vô cùng quan trọng.

Lòng Cố Vấn Thành vui mừng, hắn đứng lên, nhìn về phía Hi Nam, "Na An tới đưa nguyên liệu nấu ăn hả?"
"Ừ, trong tủ lạnh á," Hi Nam nhìn hắn đi vào phòng bếp, trừng mắt nhìn, cực kỳ nghi ngờ, "Cậu muốn nấu cơm à?"
Cố Vấn Thành ưu nhã vén tay áo lên, "Cho các cậu nếm thử cái gọi là bữa cơm nghệ thuật."
"Tôi giúp cậu," Lý Tấu Tinh cũng đi theo, "Phải làm những gì?"
Cảm giác kỳ lạ lúc trước tại phòng tắm lại dâng lên, Cố Vấn Thành đè cái cảm giác khó hiểu này xuống, đưa mấy nguyên liệu nấu ăn cần rửa cho Lý Tấu Tinh.

Thế giới bên trong cuốn sách này tuy có khoa học kỹ thuật phát triển nhưng một ít đồ dùng cơ bản hàng ngày vẫn còn giữ nguyên như cũ, chỉ là có thiết kế tiện lợi hữu dụng hơn.

Lý Tấu Tinh đặt đồ cần phải rửa qua một bên, dòng nước chảy làm ướt cổ tay áo hai bên.

Lý Tấu Tinh không biết làm sao, "Vấn Thành."
Cố Vấn Thành để dao xuống, "Sao vậy?"
"Giúp tôi xắn tay áo lên," Lý Tấu Tinh cười khổ sở, "Ướt."

Cảm giác kì lạ trong lòng bị Cố Vấn Thành miễn cưỡng đè xuống kia lại xuất hiện, hắn ổn định vẻ mặt rồi bước tới giúp Lý Tấu Tinh xắn tay áo.

Xắn tay trái rồi đến tay phải, mỗi ống tay áo đều được nghiêm chỉnh xắn đến dưới khuỷa tay, bảo đảm sẽ không tụt xuống, "Được chưa?"
"Đương nhiên là được rồi," Lý Tấu Tinh cười nói cảm ơn, "Cảm ơn Vấn Thành."
"Không có gì."
Cố Vấn Thành trở lại vị trí của mình, cầm dao cắt nguyên liệu nấu ăn thành những miếng có độ dày như nhau, một lát sau lại nhịn không được mà quay đầu lại liếc mắt nhìn Lý Tấu Tinh một cái.

Cái tên này đang thành thành thật thật cầm rau rửa, mấy loại quả hình tròn màu đỏ bị anh kì cọ từ đầu tới cuối nhiều lần, sắp bị cọ cho rớt một lớp da.

Rất được việc, Cố Vấn Thành nghĩ.

Hơn một tiếng sau, mùi thơm từ phòng bếp không ngừng bay đến phòng khách, Hi Nam ngồi xổm ở cửa phòng bếp, không ngừng nhìn vào bên trong.

Lý Tấu Tinh rảnh rỗi không có chuyện gì làm nên đút cho hắn một miếng thịt, "Thế nào?"
Hi Nam thổi thổi hai cái rồi nuốt xuống, không ngừng gật gù, nhìn anh, "Ngon quá, thêm miếng nữa đi!"
"Còn chưa xong," Lý Tấu Tinh búng trán hắn, cầm chén múc ra mấy miếng thịt, đưa một miếng tới bên miệng Cố Vấn Thành, "Nếm thử mùi vị của cậu đi."
"Câu này của cậu cũng thiệt là," Cố Vấn Thành buồn cười, liếc anh một cái, há miệng ăn miếng thịt còn mang theo nước thịt này, "Cái gì mà nếm thử mùi vị của tôi?"

Lý Tấu Tinh nở nụ cười, "Bị mùi thơm hấp dẫn đến mức không biết ăn nói."
Cố Vấn Thành bật cười, không biết ăn nói, chàng trai này cũng thật là đáng yêu.

Tiếp đến Lý Tấu Tinh đi đút cho Tế Du với Lăng Niên.

Tế Du ăn xong thì nghiêm nghiêm túc túc, vắt hết óc suy nghĩ ra năm trăm chữ đánh giá, sau đó cũng cùng với Hi Nam đứng ở cửa phòng bếp chờ đút ăn.

Tay nghề nam chính không thể chê vào đâu được.

Theo lời Lý Tấu Tinh mà nói nếu mị lực cá nhân của Cố Vấn Thành được 80 điểm thì thêm điểm tài nghệ nấu ăn này nữa là có thể được điểm tối đa.

Lăng Niên ngược lại tương đối thực tế, hỏi: "Chỉ được một miếng thôi á?"
Lý Tấu Tinh đùa hắn: "Chúng ta nghèo lắm, tổng cộng chỉ có năm miếng thịt, vừa đủ mỗi người một miếng."
Ánh mắt Lăng Niên lộ vẻ ghét bỏ, "Điều gì khiến cậu có ảo giác rằng tôi không được thông minh thế?"
Hắn không tiếp tục nghiên cứu mật mã của người chế thuốc nữa, vừa mới bước ra cửa thì thấy có hai người đang ngồi xổm trước cửa phòng bếp, không còn chỗ ngồi xổm nên hắn trực tiếp đi vào phòng bếp luôn, hỏi Cố Vấn Thành: "Còn bao lâu nữa mới xong?"
Giọng nói và vẻ mặt hết sức cố gắng nhẹ nhàng.

Biểu hiện của đám người này khiến cho thân là người nấu cơm hắn đây cảm thấy cực kỳ sung sướng, "Nhanh thôi, mười phút nữa."
Hi Nam hoan hô một tiếng, chạy về phía tủ lạnh lấy đồ uống, Tế Du với Lăng Niên dọn chén đũa ra trước để đỡ phải lãng phí thời

gian.

"Các cậu uống gì?" Hi Nam nhìn tủ lạnh, "Rượu, đồ uống (*), nước lọc?"
(*): gốc là 饮料: đồ uống là một loại chất lỏng được đặc biệt chế biến để con người có thể tiêu thụ, có tác dụng giải nhiệt và giải khát.

Các loại đồ uống phổ biến gồm nước uống, sữa, cà phê, trà, sô-cô-la nóng, nước sinh tố và nước ngọt.

(wikipedia)
Cố Vấn Thành muốn uống rượu, vừa mới thốt lên thì kịp lúc đổi thành, "Đồ uống có cồn." (*)
(*): câu của bạn Thành là này 酒精饮料, từ 酒 nghĩa là rượu nhưng khi nói từ này mới nhớ quy định nên chêm thêm mấy từ sau nên cả câu nó sẽ đổi nghĩa, theo mình nghĩ thì đồ uống có cồn nó nhẹ hơn rượu á.

Hắn nhớ yêu cầu của đế quốc đối với sinh viên trường quân đội rất nghiêm ngặt, không được tùy tiện uống đồ uống có độ cồn cao.

Hi Nam cười bỉ ổi rồi ôm tới ba chai rượu mạnh, "Nếu trong tủ lạnh có rượu vậy thì chứng minh có thể uống rồi, Vấn Thành uống đồ uống làm chi, là đàn ông thì nên cạn chén rượu đầy!"
"Được," Cố Vấn Thành, "Là đàn ông thì nói được làm được."
Tế Du chờ hắn nói xong bèn lặng lẽ đổi chén nhỏ thành chén lớn màu trắng, đổi lại hết tất cả chén trên bàn ăn.

Suy nghĩ một chút là có thể biết đây là một cái bẫy của trường học, không chừng chờ sau khi uống hết trường học sẽ nhận được tin bọn họ "tụ tập uống rượu", nhưng mà chưa ai nói lời mất hứng cả.

Vừa mới quay về từ Toái Tinh, trải qua hai trận chiến đấu, vội

vội vàng vàng, Cố Vấn Thành lại cùng Lý Tấu Tinh chạy đến phòng đấu giá, lâu lâu buông thả một lần xem như là tự chúc mừng chính mình.

Mười phút trôi qua, Cố Vấn Thành đặt chén xuống phát ra một tiếng vang giòn giã, "Ngon lắm."
Các thiếu niên đói bụng đến mức bụng kêu ùng ục kêu gào dọn cơm ra ăn.

"Tới đây, bếp trưởng, ngài ngồi đi," Lý Tấu Tinh mở ghế tựa bên cạnh anh ra, cực kỳ phong độ, "Vất vả rồi."

Hương vị món ăn đầy đủ, trong sách có nói Cố Vấn Thành không thường xuống bếp lắm nhưng mỗi người đã từng ăn món ăn mà hắn làm đều nhớ mãi không quên.

Nhân vật "Lý Tấu Tinh" này có thể trung thành tuyệt đối với Cố Vấn Thành như thế thì một trong những nguyên nhân là tay nghề của hắn.

Vừa mới ăn miếng thịt kia đã thấy rất ngon, hương vị thơm ngon của món ăn đã gọi ra con sâu tham ăn trong bụng bọn họ.

Nhưng cuối cùng mọi người bình tĩnh lại, không vội ăn mà rót rượu trước, quang minh chính đại cụng chén trong ký túc xá trường quân đội.

Rượu trong chén lớn đầy đến năm phần, mọi người ăn ý giơ tay, đều đứng lên hết.

"Khụ," Lý Tấu Tinh bị mọi người nhìn nên mở lời trước, "Rất hân hạnh được quen biết các cậu."
"Nghiêm trang quá."
"Đúng vậy, qua loa quá đấy Lý Tấu Tinh, có thể thêm chút tình cảm vào không?"
Khóe môi Lý Tấu Tinh co giật, nhưng lại chậm rãi nở nụ cười,

anh suy nghĩ một chút, "Có phải trường quân đội Thừa Dương có rất nhiều đội ngũ với học sinh nổi tiếng không?"
"Đó là điều đương nhiên, hầu hết các sĩ quan trong quân đội đều xuất thân từ trường quân đội Thừa Dương mà, trong mười tiểu đội mạnh nhất của đế quốc thì có tới bốn đội từ Thừa Dương mà ra."
Mấy người liếc mắt nhìn nhau, trong mắt đầy nhiệt huyết như có một ngọn lửa đang cháy hừng hực.

"Vậy thì," Cố Vấn Thành, "Chúc cho đội Mộng Chi chúng ta nhanh chóng có tên trên bảng danh tiếng."
Giọng điệu của hắn như thể biết trước, cứ giống như sớm muộn gì đội Mộng Chi cũng sẽ vang danh vũ trụ.

Các thiếu niên vừa mới thành niên bị câu nói này của hắn khiến cho nhiệt huyết sôi trào, chí khí ngút trời, nóng lòng tóm lấy từng tên từng tên tội phạm trốn tù rồi ném cho quân đội.

"Được!"
Sau khi một hơi uống cạn, Hi Nam lầm bầm một câu, "Thật mong tên người bịt mặt Wasser kia chưa chết, vậy thì chúng ta chỉ cần bắt được tên này là có thể lập tức xong việc."
Cố Vấn Thành nhếch mép cười, "Cậu muốn gặp gã?"
"Tôi cũng rất muốn," Lý Tấu Tinh để chén rượu xuống, "Một người mà có thế lực ngang với mấy nhóm cướp vũ trụ khác, tôi muốn biết gã mạnh bao nhiêu."
"Phải không?" Cố Vấn Thành suy tư, nói đùa, "Không chừng người này còn chưa chết, nếu nghĩ về điều này mỗi ngày thì sớm muộn gì các cậu cũng có khả năng gặp được."
Lý Tấu Tinh cảm thấy không có khả năng lắm, nhân vật mà trong sách còn không đề cập tới thì sao lại chạy tới trước mặt nam chính được, nhưng cũng không phản bác lại, "Hi vọng là vậy."
Dù sao anh cũng không phải là Tế Du, thuận miệng lập flag (*) cũng tuyệt đối không có chuyện gì.

(*): lập flag (立flag) ngôn ngữ mạng, theo như mình tra trên baidu thì nó có nghĩa là dự báo về một điều sẽ xảy ra như lời người nói (theo chiều hướng xấu), kiểu như bị vả mặt hoặc miệng quạ đen như Tế Du ý..

Chương 11: Chàng Trai Tốt

Ngày hôm sau, người phụ trách sao Bắc Đẩu đến tìm bọn Lý Tấu Tinh, theo phía sau còn có hai sĩ quan.

Hai sĩ quan này mặc quân phục đế quốc, dáng người hiên ngang, một người trẻ tuổi cool ngầu còn người còn lại thì hơi già dặn hơn.

Hai người kia kín đáo quan sát năm người trước mặt, cố gắng đè cảm giác áp bách xuống.

"Đây là sĩ quan của binh đoàn 3, thuộc đội quân Thiên Thần," người phụ trách sao Bắc Đẩu Mã Nam nghiêm túc, giọng điệu hòa dịu, "Bọn họ tới tìm các em để hỏi một vài chuyện, cứ thành thật trả lời là được"
Mấy người liếc mắt nhìn nhau, gật gật đầu, nói với hai sĩ quan kia: "Ngài hỏi đi."
"Không vội, ngồi xuống trước đã."
Sĩ quan lớn tuổi nở nụ cười, "Không có chuyện gì, chỉ là muốn hỏi một vài chuyện liên quan đến việc các cậu gặp phải tên cướp vũ trụ trên Toái Tinh."
Bọn họ ngồi xuống, năm người rất tự giác ngồi đối diện với bọn họ.

Lý Tấu Tinh ngồi cạnh Cố Vấn Thành, một bên khác thì chen chúc với Tế Du.

Tế Du, "Tên cướp vũ trụ kia..."
Hai sĩ quan với người phụ trách đều nhìn về phía hắn, không chỉ vậy mà còn mở quang não ra định ghi chép thông tin bất cứ lúc nào..

Tế Du ngại ngùng nở nụ cười, "Tên cướp vũ trụ kia, chúng em cũng là lần đầu gặp."
Những người khác: "..."
"Xin đừng để ý," Cố Vấn Thành xoa lông mày, trên mặt mang ý cười, "Cậu ấy chỉ muốn nói một câu giảm bớt bầu không khí."
Sĩ quan không nhịn được cười ra tiếng, "Không không không, không sao đâu, đừng lo lắng quá, chúng tôi không có ác ý."
Ông ấy nhấn mấy cái trên quang não, hình chiếu hiện lên, trên đó chính là ảnh của tên cướp vũ trụ ở Toái Tinh ngày đó, nhưng đồng tử gã tan rã, đầu đổ đầy mồ hôi lạnh, tựa như đang cực kỳ sợ hãi.

Sĩ quan: "Tâm tình của tên cướp vũ trụ này rất không ổn định, chúng tôi phát hiện dấu vết bị xâm phạm bởi tinh thần lực của người khác trong đầu gã, có phải lúc đó các cậu nhìn thấy gã không thể nào nhúc nhích?"
Cố Vấn Thành là người đối mặt gần nhất với tên cướp vũ trụ, lúc này hắn tỏ vẻ rất kinh ngạc, "Đúng, hóa ra là bị tinh thần lực xâm phạm hả?"
Lý Tấu Tinh không khỏi liếc mắt nhìn hắn, cảm thấy nam chính không hổ là nam chính, trong mờ mịt có ba phần sáng tỏ, trong sáng tỏ lại mang theo tám phần khiếp sợ.

"Còn có cái gì khác thường không?" Sĩ quan nhìn Cố Vấn Thành, "Xung quanh đó có người khác hay không?"
Trên thực tế bọn họ đã biết tường tận về mọi mặt chuyện phát sinh ở Toái Tinh, lần dò hỏi này chỉ là không cam lòng, hy vọng có thể tìm được nhiều thông tin hơn.

"Cũng không có," Lý Tấu Tinh tiếp lời, "Xảy ra chuyện gì sao?"
"Không phải," người trả lời lần này chính là vị sĩ quan trẻ tuổi

chưa từng mở miệng nói chuyện từ lúc bước vào.

Anh ta ngẩng đầu, đôi con ngươi đen bình tĩnh, ngón tay thon dài nhấc vành mũ, nhàn nhạt nói: "Đây chỉ là suy đoán của tôi, theo như tôi biết thì người thích sử dụng thủ pháp rác rưởi này chỉ có Wasser.".

Truyện Ngược
Lăng Niên, "Là Wasser nào?"
"Còn Wasser nào nữa à?" Sĩ quan lớn tuổi cười khổ, "Đương nhiên là người nổi danh nhất kia, tên cướp vũ trụ khiến mọi người đau đầu nhất."
Sĩ quan trẻ tuổi liếc ông một cái, "Ông cũng không tin suy đoán của tôi."
"Chỉ dựa vào thực tế." Sĩ quan lớn tuổi nhún nhún vai, chuyển hình ảnh trên quang não, người ở trên đó đã đổi thành người khác.

Người trên ảnh có dáng người mảnh khảnh, trên mặt mang một chiếc mặt nạ màu bạc lấp lánh, gã nhìn thẳng vào ống kính, đôi mắt như hang động tăm tối chứa đầy nguy hiểm, thờ ơ và đẫm máu.

Trên mặt nạ màu bạc có hoa văn phức tạp, tựa như những bông hoa sinh trưởng trên gương mặt, hút lấy sinh mệnh và máu thịt để tạo nên sự đẫm máu lộng lẫy.

Người này, chính là người bịt mặt Wasser.

"Wasser, cướp vũ trụ, rác rưởi của đế quốc," sĩ quan trẻ tuổi gác đôi chân dài, tóc đen dưới vành mũ khẽ lay động, "Luôn thích đánh lén, hmmm."
Khóe mắt sĩ quan lớn tuổi giật một cái, ngại nói rằng ai cũng thích làm như thế, chẳng qua tinh thần lực không đủ nên không làm được trình độ như Wasser mà thôi.

Ánh mắt Cố Vấn Thành hơi lạnh.

Lý Tấu Tinh bên cạnh như bị điều gì chọc cười, nghiêng người chôn mặt vào tựa lưng ghế sô pha, nói với anh ta: "Ba câu thì hết hai câu không rời từ rác rưởi, vị sĩ quan này chỉ có thể dùng hai chữ này để mắng người hả?"
"Nhìn qua không được thông minh lắm." Lăng Niên ở một bên khác Cố Vấn Thành hừ lạnh một tiếng.

Xác định bọn họ cái gì cũng không biết, sĩ quan lớn tuổi nói: "Đi thôi, không còn gì để hỏi."
Sĩ quan trẻ tuổi đứng lên, quay người đi được hai bước thì dừng lại nghiêng người nhìn, "Tôi là Vưu Mông."
Ngoại hình anh ta tuấn tú, là vẻ đẹp ẩn giấu sắc bén thuộc về quân nhân.

Dùng bốn chữ tự giới thiệu mình, Vu Mông bình tĩnh liếc nhìn bọn họ, cuối cùng nói một câu, "Mong đợi lần gặp mặt sau."
Sĩ quan lớn tuổi theo phía sau anh ta đi ra ngoài, người phụ trách cũng không ở thêm nên cùng rời đi.

Lý Tấu Tinh mở quang não ra tìm thông tin về người bịt mặt Wasser, nhưng toàn là thông tin thật giả lẫn lộn.

Fanboy nhỏ của Wasser là Lăng Niên mon men lại chuẩn bị Amway(*): "Cậu thấy hứng thú về gã à?"
(*) gốc là 安利 - an lợi: ngôn ngữ mạng, có nguồn gốc từ công ty Amway của Mỹ, và như các bạn biết thì công ty này theo mô hình đa cấp, nên khi dùng từ này sẽ có nghĩa là bạn thích một ai đó hay cái gì đó rồi dùng mọi cách cố gắng lôi kéo người khác cũng thích như bạn, kiểu tẩy não như bọn đa cấp ý.

"Không hẳn," Lý Tấu Tinh, "Chỉ tìm hiểu một chút thôi."
Anh làm bộ như vô tình hỏi Cố Vấn Thành bên cạnh, "...Cậu biết

rõ về người này không?"
"Đương nhiên không rõ," Cố Vấn Thành thở dài, "Ngay cả bộ dạng của gã cũng là thông qua hình ảnh vừa rồi mới biết."
Lý Tấu Tinh không hỏi nữa, anh đóng quang não, tựa như không còn hứng thú với Wasser, khoát tay lên tựa lưng sô pha phía sau Cố Vấn Thành rồi cười với nam chính, "Trên mạng nói trong trường quân đội Thừa Dương có một vườn hoa trên không, có muốn đi xem cùng không?"
Anh nháy nháy mắt, lại bổ sung một câu, "Cùng đi chứ, gần đấy còn có phòng huấn luyện, hạng hai, đánh một trận không?"
Nếu như có thể miêu tả thì cảm giác này cứ gay gay.

Trước giờ Cố Vấn Thành chỉ thấy mấy đứa con gái làm động tác này, nhưng Lý Tấu Tinh làm động tác này ngược lại lại khiến hắn cảm thấy rất đáng yêu, sức sống thanh xuân cũng khiến hắn cảm thấy mình như trẻ lại không ít.

Hắn cũng nháy mắt lại với Lý Tấu Tinh, "Được."
Hi Nam với Tế Du xem không hiểu tương tác của bọn họ, kỳ kỳ quái quái, cùng hưởng ứng: "Chúng tôi cũng đi!"
Cuối cùng ngoại trừ Lăng Niên kiên trì ở lại ký túc xá nghiên cứu mật mã của người chế thuốc thì những người còn lại đều đi ra ngoài dạo quanh khắp nơi.

Trường quân đội Thừa Dương rất lớn, phòng chiến đấu với phòng huấn luyện nhiều không đếm hết.

Bối cảnh tương lai trong《Thủ Thượng Chinh Đồ》không có cơ giáp, toàn thế giới đều nghiên cứu về tinh thần lực và khoa học kỹ thuật liên quan.

Cuối cùng bọn họ đi tới vườn hoa trên không, lúc muốn đi vào lại bị máy giám sát ngăn cản.

"Kiểm tra thất bại, không thể tiến vào."
Phía sau có đàn anh với đàn chị hỏi: "Các cậu là học sinh mới?"

"Đúng," Hi Nam khó hiểu, "Chúng em không vào được là do chưa có thông tin hả?"
"Không hề," đàn anh trả lời hắn, trên khuôn mặt có vẻ đẹp trai lộ ra một nụ cười mỉm khó tả, "Các đàn em, hệ thống kiểm tra của vườn hoa trên không với hệ thống của trường học là hai hệ thống trí tuệ nhân tạo khác nhau.

Nó có phương pháp nhập liệu riêng, chỉ cần đạt được 80 điểm trong bài khảo sát của nó là có thể được nó nhận định là học sinh của trường."
Trên mặt anh ta là vẻ rạng rỡ chờ xem kịch vui.

"Kiểm tra như thế nào?" Lý Tấu Tinh sờ sờ cằm, "Kiểm tra tinh thần lực à?"
Đàn anh đẹp trai mỉm cười, chỉ chỉ một bên khác của màn hình, "Kiểm tra ở đó, nhưng không ai biết chủ đề cụ thể mà gì."
Bọn họ cảm thấy thú vị, khi đi tới trước màn hình mới phát hiện đây là một cái máy trải nghiệm giả lập.

Bốn người liếc mắt nhìn nhau, đội mũ bảo hiểm giả lập mũ vào, đồng loạt nhấn nút khởi động trong tay.

Trước mặt chuyển động một cái, một giây sau thì cảnh sắc thay đổi, bọn họ chuyển từ trong vườn hoa trên không của trường học đến bên rìa một vách núi có độ sâu không thấy đáy, các viên đá nhỏ vụn liên tục bị gió thổi rớt xuống dưới vách núi.

"Nơi này là đâu?"
Câu nói này vừa thốt ra, trên không trung liền vang lên giọng nói của máy móc linh động đáng yêu: "Chào mừng đến với thế giới kiểm tra của vườn hoa trên không trường Thừa Dương nha."
Lời vừa dứt, giọng nói của máy móc liền thay đổi thành một giọng điệu khác, dõng dạc nói rằng: "Ôi, các dũng sĩ, nàng công chúa xinh đẹp đã bị cha dượng độc ác bắt vào vực sâu hung

hiểm, bây giờ các cậu cần phải đi cứu "anh ấy".

Trên đường đến vực sâu các cậu sẽ gặp rất nhiều khó khăn, chỉ cần giải cứu công chúa thành công là các cậu có thể vượt qua bài kiểm tra."
Sau đó hình ảnh công chúa và con đường đồng thời hiện ra trước mặt bọn họ.

Công chúa có một mái tóc xoăn dài màu vàng óng, đôi môi đỏ thắm, trên người là bộ trang phục tinh xảo và lộng lẫy.

Gương mặt lạnh lùng, là gương mặt của Lăng Niên.

Tất cả mọi người: "..."
Tâm tình phức tạp.

Hóa ra kiểm tra của vườn hoa trên không biến thái như vậy, biết cả người ở chung cùng bọn họ, ngay cả nam nữ mà cũng không phân biệt được, trực tiếp dùng hình ảnh người thật luôn sao?
Thế nhưng, mấy người đồng loạt giơ quang não lên, quay video về công chúa trên màn hình lại, hahaha đm!
Chờ sau khi bọn hắn thành công vượt qua bài kiểm tra rồi đi ra khỏi thế giới giả lập, mấy người im lặng một khoảng thời gian thật lâu, cuối cùng cũng coi như hiểu rõ tại sao vị đàn anh kia lại có vẻ mặt như vậy.

Nhớ tới thế giới giả lập kia, nhớ lại hình ảnh cô công chúa có gương mặt giống với Lăng Niên làm nũng muốn khiêu vũ cùng bọn họ, bọn họ cùng rùng mình một cái, nhưng mà "Quay lại hết rồi à?"
Hi Nam nuốt nước miếng, "Một chút cũng không bỏ qua, quay hết toàn bộ!"
"Chỗ này của tôi còn có ảnh hắn mặc váy."
Trên màn ảnh khổng lồ là con số 92 điểm lấp lánh ánh sáng, trừ 8 điểm vì bọn hắn không biểu hiện sự ái mộ với công chúa.

Hệ thống ghi lại thông tin của bọn họ.

Rốt cuộc bốn người cũng có thể đi vào vường hoa trên không, thế nhưng đã không còn nhiều hứng thú với vườn hoa nữa, bây giờ bọn họ muốn quay về chia sẻ cuộc phiêu lưu thú vị này với Lăng Niên.

Lúc quay lại phòng, Lăng Niên vẫn còn đang giải mật mã.

Bọn Lý Tấu Tinh còn chưa kịp nói về thế giới giả lập kia Lăng Niên đã khó nén phấn khích nói rằng: "Cho tôi hai tiếng nữa, tôi đã tìm được phương pháp, sắp phá giải thành công."
Lý Tấu Tinh và Cố Vấn Thành kinh ngạc liếc mắt nhìn nhau, mở cơ chế bảo vệ trong phòng ra ngay lập tức.

Hi Nam với Tế Du mặc dù không biết đây là cái gì nhưng vẫn hỗ trợ đóng hết cửa ra vào.

Vẻ mặt Cố Vấn Thành thản nhiên, nói lại những lời đã nói với Lý Tấu Tinh lúc trước cho bọn họ một lần nữa.

Sự tin tưởng vô điều kiện giữa đồng đội khiến bọn họ không hề nghi ngờ về lời nói của Cố Vấn Thành.

Lừa dối đồng đội là không tốt, nhưng Lý Tấu Tinh có thể nhìn thấy dao động trong mắt nam chính, anh dần dần mềm lòng.

Anh tin rằng sớm muộn gì cũng có một ngày, Cố Vấn Thành có thể thản nhiên nói rõ lòng mình trước mặt bọn họ mà không cần phải dùng lời nói dối để che đậy.

Đương nhiên, anh hi vọng anh cũng sẽ có một ngày như thế.

Hai tiếng nhanh chóng trôi qua, Lăng Niên cầm tờ giấy bước nhanh ra khỏi phòng, trên mặt có chút uể oải, tuy rằng vẫn

không có nhiều cảm xúc nhưng có thể thấy được đang rất vui mừng, "Phiên dịch ở đây."
Hắn tiện tay đưa tờ giấy cho Lý Tấu Tinh, anh đọc chữ ở trên đó lên: "AC-01, Đức Lạp, AC-02, Ngải An."
Ký hiệu tiếng Anh dày đặc cùng với các con số hẳn là tên thuốc, người mua ở mặt sau đều dùng tên giả là tên các đường phố lớn cũ nát, cho dù giải được mật mã thì cũng chỉ có thể chứng minh người bán thuốc kia từng bán loại thuốc gì.

Ông ta quá cẩn thận.

Lý Tấu Tinh thấy được cái tên thuốc cấm mà Cố Vấn Thành muốn tìm, ở dưới cùng.

"NK-03, CD."
Ánh mắt Cố Vấn Thành dừng lại chỗ CD, đoán không ra hắn đang nghĩ gì.

"Những thứ này chúng ta không có năng lực điều tra được," Lăng Niên, "Tôi kiến nghị giao cho nhà trường hoặc quân đội."
"Có thể," Cố Vấn Thành nói trước, "Đây là phương án tốt nhất."
Mấy người thở dài một hơi, nhưng thời gian đã muộn, cũng không tiếp tục xoắn xuýt nữa, sau khi dùng cơm tối xong thì về phòng đi ngủ.

Sau khi Lý Tấu Tinh tắm xong rồi ra ngoài thì Cố Vấn Thành đã nằm trên giường ngủ, cả người chôn trong chăn, chỉ lộ ra một chút tóc đen, như một cái kén tằm.

Nam chính mạnh mẽ là vậy nhưng tư thế ngủ cũng không khác gì mấy so với người bình thường.

Lý Tấu Tinh cười cười, rèm cửa sổ đang tự động khép lại, ngay thời khắc sắp đóng lại, ngoài cửa sổ có ánh bạc chợt lóe lên.

Lý Tấu Tinh sững người một lúc, lập tức phản ứng lại, nhanh

chóng mở rèm và cửa sổ ra, một giây sau, anh đối mặt với một cái mặt nạ màu bạc.

Ánh sáng cứng rắn lạnh lẽo, hoa văn trên mặt nạ như hút máu từ gương mặt đầy yêu diễm lạnh lùng, phủ kín hết một nửa.

"Chào buổi tối, chàng trai tốt," giọng người bịt mặt trầm thấp, khàn khàn, "Đi lấy mật mã đưa cho tôi.".

Chương 12: Cậu Nên Đi Ngủ

Ban đêm, ngoài cửa sổ.

Gã đàn ông đeo mặt nạ nên không thấy rõ dung mạo và vẻ mặt.

Mặt nạ màu bạc, hoa văn trên đó là cánh hoa màu đỏ đan xen với cành lá màu đen, ủy mị lộng lẫy.

Gã nói mật mã, ngoại trừ đồ vật lấy được từ trên người người chế thuốc ra thì anh không nghĩ được gì khác.

Bản năng sinh tồn nói cho Lý Tấu Tinh biết người này cực kỳ nguy hiểm, ánh mắt anh cảnh giác, lui về phía sau hai bước, đề phòng gã phá cửa sổ vào.

Người đàn ông ngoài cửa sổ nhất thời cười một tiếng.

Gã đưa tay ra, ngón tay thon dài được bao phủ bởi đôi bao tay trắng tinh, gõ vào cửa sổ thủy tinh một cách nhịp điệu, "Cậu sợ tôi?"
Câu này được nói vô cùng chậm rãi, dường như cố ý để cho người trong nhà nghe được rõ ràng.

Đây là khiêu khích.

Sợ? Có cức ý.

Lý Tấu Tinh rút tay về, đi qua một bên cửa sổ, xòe bàn tay ra che lại vị trí của người bịt mặt trên cửa sổ thủy tinh, ý là ông ở trong tay tôi, tôi sợ cái quái gì? Thua cái gì cũng không thể thua trận, "Chỗ này của tôi không chào đón người lạ."
"Wasser, tên của tôi," đôi mắt người bịt mặt sâu thẳm, sắc đen như khoảng không vũ trụ mênh mông, nhìn chằm chằm anh, trêu đùa, "Chàng trai tốt, cậu có biết tôi không?"
Cái tên này từng xuất hiện rất nhiều lần những ngày qua.

Lý Tấu Tinh theo bản năng nhìn Cố Vấn Thành trên giường, nam chính đang ngủ như chết, vẫn còn đang ngoan ngoãn chôn trong chăn.

"Anh bạn nhỏ," người bịt mặt Wasser nghiêng đầu, cánh hoa đỏ tươi trên mặt nạ thẳng hướng ngay anh, "Đã trễ thế này, nên ngủ."
Ngón tay đang gõ nhịp trên cửa sổ của gã dừng lại, sau đó đầu ngón tay lại chạm nhẹ, thủy tinh phát ra tiếng răng rắc do không chịu được.

"Đi lấy đồ đưa cho tôi," Giọng Wasser hơi là lạ, hình như cổ họng bị tổn thương, từng chữ thoát ra tao nhã rõ ràng nhưng lại có cảm giác khàn khàn, trong quỷ dị lại có mấy phần êm tai, "Để đáp lễ, tôi có thể ký tên cho cậu."
Lý Tấu Tinh khinh bỉ từ chối, bây giờ cướp vũ trụ đều tự luyến như vậy à?
Giọng điệu Wasser dịu dàng, "Nhanh đi."
Kính thủy tinh dưới đầu ngón tay gã bắt đầu tỏa ra các vết nứt như mạng nhện, cửa sổ được tạo nên từ vật liệu đặc thù của trường quân đội Thừa Dương còn mềm hơn miếng đậu phụ dưới tay gã.

Ánh mắt Lý Tấu Tinh lạnh xuống, anh nhìn Wasser thật sâu, mở quang não ra, chiếu mật mã Lăng Niên phá giải được trước mắt gã.

Wasser lại nói: "Tôi muốn bản gốc."
Mẹ nó, Lý Tấu Tinh thầm mắng đôi câu, nhanh chóng đi tìm tấm da không biết là da người hay là da động vật có viết mật mã kia, lạnh giọng hỏi: "Ông lấy bằng cách nào?"
Wasser "Ném ra đây."
Lý Tấu Tinh mở cánh cửa sổ có thể vỡ tan bất cứ lúc nào ra.

Lúc này anh mới nhìn thấy dưới chân Wasser đang đạp lên một cái phi hành khí hình vòng cung, gã đang ung dung khoanh tay đứng chờ Lý Tấu Tinh ném đồ ra.

Không thèm nhìn gã, anh ném đồ xuống dưới, sau đó lập tức đóng cửa sổ lại, tìm vũ khí.

Đèn trong phòng cũng tắt theo tiếng đóng cửa, chỉ để lại một khoảng ánh sáng vàng ấm áp bên giường.

Lý Tấu Tinh đứng tại chỗ cũ, vẻ mặt thay đổi xoành xoạch, lần đầu tiên sâu sắc cảm thấy mình yếu như vậy.

Anh hít sâu một hơi, ổn định tâm trạng, quay người đi đến bên giường Cố Vấn Thành.

Có một vài suy nghĩ cần phải chứng thực.

Nhưng mà vừa mới đi được hai bước, ngoài cửa sổ đột nhiên vang lên một tiếng vỡ tan, gió lạnh ban đêm ùa vào khắp phòng.

Máy báo động lúc này mới phản ứng, kêu vang tích tích tích không ngừng.

Tòa cao ốc cách đó không xa sáng lên trong phút chốc, một giây sau, mấy người được trang bị toàn thân nhanh chóng chạy tới.

Tấm rèm cửa bị buộc lại bị gió thổi tung lên, lộ ra vụn thủy tinh

vỡ nát đầy trên đất.

Lý Tấu Tinh tiến lên, trong tầm mắt lập tức xuất hiện phần "đáp lễ" mà tên cướp vũ trụ cực kỳ can đảm kia dành cho anh.

Cửa sổ chỉ còn một góc thủy tinh dính lại, phía trên là sương mù do hà hơi tạo thành rồi dùng ngón tay vẽ lên những hình vẽ kì lạ.

Đây là chứng cứ Wasser đã từng tới đây.

Lý Tấu Tinh mở quang não ra, quay video lại trước khi sương mù biến mất.

Mười lăm phút sau người của nhà trường đến thì thấy thủy tinh vỡ vụn đầy đất và Lý Tấu Tinh đang đứng trong phòng, sắc mặt bọn họ nghiêm túc, "Xảy ra chuyện gì?"
Bọn họ tới cũng nhanh, chữ viết trên kính còn chưa biến mất.

Lý Tấu Tinh vươn ngón tay chỉ chỉ, ngẫm nghĩ rốt cuộc Wasser có ý gì.

Sự xuất hiện của người đàn ông này hoàn toàn thoát khỏi sự khống chế của anh, cái gì cũng không biết, cái gì cũng không hiểu, thần bí khó lường, lại còn cực kỳ mạnh.

Tại địa bàn trường quân đội Thừa Dương, gã gióng trống khua chiêng kiêu căng lộ liễu như thế lẽ nào thật sự chỉ vì bí mật của người chế thuốc? Hay gã còn kế hoạch nào khác?
Người của nhà trường nhìn đến nơi anh chỉ thì kinh hãi, không tin nổi, mỗi người đều bày ra vẻ mặt hoài nghi cuộc đời.

Đây là cái gì?
Những ký hiệu này sao lại giống chữ của tên cướp vũ trụ hàng đầu Wasser như vậy!

Chờ sau khi xác định đây chính là ký hiệu do Wasser lưu lại, người dẫn đầu im lặng, liên lạc trực tiếp với quân đội.

Động tĩnh lớn như vậy đã làm những người khác tỉnh dậy.

Hi Nam, Tế Du và Lăng Niên bước nhanh tới, giật mình nhìn ký hiệu để lại, "...!Chuyện gì thế này?"
"Cứ chờ một chút." Lý Tấu Tinh hoàn hồn, đi tới bên giường Cố Vấn Thành, không giải thích gì cả mà giơ tay dứt khoát kéo chăn ra——
Trên giường trống trơn không một bóng người, ngay cả "thế thân" để làm chăn nhô lên cũng không có.

Lý Tấu Tinh sững sốt, ngay sau đó, Cố Vấn Thành mặt còn dính nước đi ra từ phòng tắm.

Lỗ tai hắn đang nhét tai nghe, nhìn cảnh tượng hỗn loạn trong phòng, hơi kinh ngạc, "Vừa mới đi rửa tay, xảy ra chuyện gì vậy?"
Hi Nam, "Vấn Thành, cậu không biết à?"
"Ừm," giọng mũi Cố Vấn Thành mang theo cơn ngái ngủ, "Tôi chỉ ở phòng rửa tay lâu một chút thôi mà đã xảy ra chuyện gì vậy?"
Ánh mắt mông lung, tóc tai lộn xộn, trên khuôn mặt trắng mịn còn có mấy vệt đo đỏ do bị chà xát.

Thật sự không phải hắn.

Kỳ thực Lý Tấu Tinh chỉ mới suy đoán.

Mặc dù trong sách gốc không nhắc tới chuyện này nhưng dù sao anh cũng chưa đọc xong, cũng không phải không có khả năng đến lúc cuối tình thế bị xoay ngược.

Hơn nữa vầng sáng trên người Wasser quá lớn, người mạnh như vậy thì anh nghi ngờ là nhân vật chính cũng không có gì kỳ lạ.

Nhưng mà bây giờ xem ra có khi là anh nghĩ nhiều quá rồi.

Lý Tấu Tinh lấy áo khoác đưa cho hắn, áo ngủ trên người Cố Vấn Thành đã nhăn thành một cục.

Sau khi hắn mặc xong Lý Tấu Tinh mới lên tiếng: "Ngủ như heo."
"..." Cố Vấn Thành hơi tỉnh táo lại, bất đắc dĩ, hỏi lần thứ ba, "Đã xảy ra chuyện gì?"
Câu hỏi này cũng làm cho người của trường học đưa mắt tập trung lại trên người Lý Tấu Tinh, tràn đầy tò mò hóng hớt.

"Một người tự xưng là Wasser," vẻ mặt Lý Tấu Tinh khó coi, "Cầm mật mã chúng ta lấy được từ người chế thuốc kia đi rồi."
Lăng Niên sững sốt, "Wasser?!"
Cố Vấn Thành nhăn mày, trong mắt khôi phục bình tĩnh, "Là mật mã đã phá giải hay bản gốc?"
Lý Tấu Tinh, "Bản gốc."

Người của nhà trường nghe được thì hơi sửng sốt, vội vã truy hỏi: "Mật mã gì, bản gốc gì?"
Tế Du trả lời hắn: "Vốn là phải nói cho trường học, mời ngài qua bên này với em, em sẽ nói lại từ đầu cho ngài nghe."
Người đại diện gật gật đầu, đi với hắn.

Những người khác ai làm gì thì làm nấy, fanboy nhỏ của Wasser là Lăng Niên cũng đi theo, Hi Nam thấy vậy bèn theo góp vui.

Cố Vấn Thành liếc mắt nhìn trước cửa sổ, ánh mắt lóe lên, an ủi: "Chỉ là một tên cướp vũ trụ mà thôi, sớm muộn gì cũng sẽ bị tóm."
"Hi vọng như vậy." Lý Tấu Tinh thở dài.

Ngày hôm sau, quân đội phái người tới trường quân đội Thừa Dương.

Vẫn là vị sĩ quan trẻ tuổi lần trước kia, Vưu Mông.

Hắn bước vừa dài vừa nhanh, dùng tư thế oai hùng hiên ngang đi đến trước mặt Lý Tấu Tinh, điềm tĩnh, "Lại gặp mặt."
Đi theo phía sau hắn là năm cấp dưới mặc quân trang giống nhau.

Ấn tượng của Lý Tấu Tinh về hắn không tệ, tuy rằng đã bị hỏi chuyện cả đêm nhưng anh vẫn giữ vững kiên nhẫn, "Hỏi đi."
Vưu Mông chiếu một tấm ảnh lên, chính là chữ ký Wasser dùng sương mù lưu lại trên cửa sổ.

"Cậu biết cái này có nghĩa là gì không?"
Lý Tấu Tinh nói: "Tôi đoán là tên của gã."
Vẻ mặt Vưu Mông nghi ngờ, "Sao cậu lại cho là như thế?"
"Gã nói gã sẽ ký tên cho tôi," thái độ của hắn khiến Lý Tấu Tinh nhận ra có gì đó không đúng, "Không phải tên?"
Vưu Mông gật gật đầu, đặt cái máy mỏng như giấy mà cấp dưới đưa tới lên bàn.

Giữa cái máy hiện ra vài ký tự rồi dần dần biến động tạo thành ký hiệu do Wasser lưu lại.

"Wasser," Vưu Mông cười nhạo một tiếng, vô cùng xem thường, "Chỉ biết chơi trò hề này, rác rưởi."
Lý Tấu Tinh nhìn chữ rồi hỏi hắn, "Cái này có nghĩa gì?"
"Đây là ngôn ngữ của sao Mại Đắc," Vưu Mông, "Một tinh cầu đã bị hủy diệt từ lâu, nghĩa của nó là khen, khen sự nhiệt tình của cậu, nhiệt tình như lửa khiến lòng người ấm áp."
"Ha ha," Lý Tấu Tinh nở nụ cười ấm áp, "Gã châm chọc tôi nghe lời đưa đồ cho gã thì có."
Vưu Mông lại cảm thấy không phải.

Mặc dù Wasser là rác rưởi, nhưng Vưu Mông coi gã là đối thủ nhiều năm như vậy lại không nghĩ rằng gã sẽ dùng tiếng mẹ đẻ

của mình để mỉa mai người khác.

Hắn hỏi: "Ngoại trừ câu nói này thì gã còn nói gì với cậu? "
Cấp dưới phía sau hắn bày ra vẻ mặt một lời khó nói hết.

Thái độ của Wasser đối quân đội từ trước đến giờ vẫn luôn là trêu đùa, người bị hại là học sinh trường quân đội, nếu như Wasser nói cái gì đó làm tổn thương đến lòng tự tôn của người ta thì câu hỏi này của thượng úy bọn họ chẳng phải là sát thêm muối vào vết thương hay sao?
Lý Tấu Tinh, "Không có."
Vưu Mông nhíu đôi mày anh tuấn, bộ dạng của hắn nhìn qua cực kỳ phiền muộn.

Lý Tấu Tinh thở dài, cuối cùng vẫn nói, "Gã bảo tôi đi ngủ sớm một chút."
"???"
"Nguyên văn là," Lý Tấu Tinh nhỏ giọng, thì thầm, "Đã trễ thế này, nên ngủ."

Kèm theo câu nói này, anh nghĩ tới hình ảnh gã đàn ông tối hôm qua kia.

Anh nghi ngờ Wasser đang ghẹo mình.

Bất kể là chàng trai tốt hay là ký tên hay là đi ngủ, tính ám chỉ rất mạnh.

Mà Lý Tấu Tinh biết vẻ ngoài bây giờ của mình cực kỳ gây thu hút.

Lần sau gặp lại có thể thăm dò một chút, điều này cũng củng cố suy nghĩ của anh—— Wasser không phải là Cố Vấn Thành.

Dẫu sao Cố Vấn Thành cũng là trai thẳng số một thế giới, còn Wasser thoạt nhìn thì không phải như vậy.

Lý Tấu Tinh, "Gã rất mạnh."
Mặc dù chỉ là làm vỡ cửa sổ thủy tinh nhưng luồng khí thế kia người khác khó mà bắt chước được.

Một nhân vật như vậy, trong sách gốc vốn không có bao nhiêu miêu tả sao giờ lại đột nhiên xuất hiện.

Vưu Mông không biết anh đang nghĩ gì, "Gã rất mạnh, nhưng điều này không đồng nghĩa với việc gã có thể muốn làm gì thì làm."
Ánh mắt của hắn chuyển lạnh, tóc đen và con ngươi màu đen hiện ra một loại cảm giác vô cùng lạnh lùng, "Cho dù có năng lực mạnh mẽ đến đâu thì gã cũng không đủ tư cách trở thành kẻ mạnh."
Rõ ràng có chuyện gì đó.

Lý Tấu Tinh lộ ra vẻ mặt cảm thấy hứng thú nhưng Vưu Mông lại không nói gì, sau khi xác định anh đã nói hết mọi chuyện thì dẫn người vội vã rời đi.

"Tôi hi vọng lần sau cậu gặp phải chuyện như vậy thì có thể trực tiếp báo cho tôi," Vưu Mông cụp mắt, "Tự bảo vệ mình cho tốt."
"Tôi biết rồi." Lý Tấu Tinh gật gật đầu.

Chờ người đi rồi, anh cũng quay lại ký túc xá.

Trong phòng khách là bốn chàng đẹp trai mỗi người một vẻ đang chờ anh, thấy anh bước vào bèn truy hỏi: "Bọn họ không gây khó dễ cho cậu chứ?"
"Không có," Lý Tấu Tinh cười to, "Đừng lo lắng, Vưu Mông rất dễ ở chung."
Đối với lời này của anh bốn người kia không một ai tin.

Vưu Mông lần trước có đến, bọn họ cũng không phải chưa từng thấy hắn, so với Lăng Niên còn lạnh lùng hơn nhiều, mở miệng

là rác rưởi này nọ, có vẻ tính tình cũng không dễ chịu cho lắm.

"Còn câu nói mà Wasser lưu lại kia thì sao?" Tế Du nhớ lại lời nhà trường nói, "Ban đầu bọn họ cho rằng cái này là ký hiệu cá nhân của Wasser, sau khi so sánh mới phát hiện mấy chi tiết nhỏ không giống nhau lắm, hình như là một câu nói."
"Ừm, Vưu Mông có nói." Nói đến cái này liền đau đầu, Lý Tấu Tinh cũng không muốn nói.

Nhưng mấy người này lại dùng ánh mắt sáng lấp lánh nhìn anh.

Lực sát thương do bộ dáng đáng yêu của bốn chàng đẹp trai này mang lại vô cùng mạnh.

Lý Tấu Tinh, "Ừm, gã nói với tôi là, ngủ ngon, tôi giống như lửa?"
Càng nói càng cảm thấy...!
Có khi gã kia là gay ý..

Chương 13: Nhiệm Vụ Cấp D

Khi biết Wasser lấy mật mã đi thì nhà trường và quân đội cũng lấy một bản sao.

Dựa vào hình ảnh thì nội dung mật mã do Lăng Niên phá giải không sai, nếu là như vậy thì sao gã chỉ lấy mỗi bản gốc?
Bọn họ nghĩ rồi lại nghĩ, cố gắng nghĩ thông xem rốt cuộc gã cướp vũ trụ nổi danh này muốn làm cái gì.

Gã quá bí ẩn, quê hương gã đã diệt vong từ lâu, thực lực mạnh mẽ, là một mối họa lớn trong mắt đế quốc.

Nhưng chuyện này cũng không hề liên quan đến học sinh.

Năm ngày trôi qua rất nhanh, học sinh của những tinh cầu khác rốt cuộc cũng mặt mày xám xịt trở lại trường quân đội Thừa Dương ở sao Thác Bang sau cuộc sát hạch nhập học.

Mà điều khiến bọn họ uất ức nhất là còn chưa kịp thưởng thức phong cảnh khuôn viên trường học đã bị yêu cầu tới hội trường nghe diễn thuyết.

Hết sức kinh hoàng, trường quân đội Thừa Dương lạnh lùng vô tình vậy à?
Hầu hết bọn họ đều đang đói bụng cồn cào, nhà trường chỉ phát dịch dinh dưỡng cho hai ngày, vất vả lắm mới chịu đựng được tới bây giờ mà ngay cả cơm cũng không cho bọn họ ăn trước rồi

tính sao?
Có còn tình người hay không vậy!
Tuy rằng kêu rên khắp nơi nhưng bọn họ vẫn phải làm bé ngoan nghe lời.

Lúc đến hội trường, nội dung cuộc thảo luận của các đàn anh đàn chị đi bên cạnh làm cho đám thiếu niên này hoàn toàn im lặng.

"Tuy rằng tôi biết mỗi lần học sinh mới vào trường đều mang bộ dạng như chạy nạn, nhưng so với mấy học sinh mới tới vài ngày trước thì sao tôi lại thấy hơi ghét bỏ bọn họ nhỉ?"
"Thành thật mà nói thì có hơi nhếch nhác á, nhưng người trẻ tuổi mà, tắm rửa nghỉ ngơi một đêm ngày mai dậy là lên tinh thần liền."
"Cậu có thấy gì đặc biệt không?"
"Bây giờ lòng tôi đã hướng về mấy người ở sao Bắc Đẩu kia rồi, không còn chỗ cho những người khác.

Bất lực ghê á, con trai lớp chúng ta không đẹp trai bằng mấy học sinh mới kia."
Người dân ở đế quốc cực kỳ tôn sùng anh hùng, mấy học sinh sống chết phải vào cho được trường quân đội Thừa Dương này lại càng hơn thế nữa.

Lúc ở Toái Tinh bọn họ đã được nghe danh mấy học sinh mới đánh bại tên cướp vũ trụ cứu được mười mấy học sinh.

Mấy người kia còn chưa nhập học mà đã có thể bắt được một tên cướp vũ trụ khét tiếng, ép bức đến mức khiến đối phương bị thương nặng trong khi bọn họ lại không rơi một sợi tóc nào, càng nghe càng phấn khích.

Có lẽ học sinh hệ chiến đấu không coi trọng việc này lắm, nhưng trong mắt của học sinh mấy hệ khác thì việc này thật sự rất lợi

hại.

Chưa nhập học, nếu trước mặt là thủ lĩnh cướp vũ trụ thì bọn họ đã run rẩy tay chân từ lâu rồi.

Mà quan trọng hơn là năm người đội Mộng Chi đều rất đẹp trai, lại còn độc thân.

Nhưng bọn Lý Tấu Tinh được bọn họ nhớ nhung không được tốt cho lắm.

Việc Wasser xuất hiện ở trường quân đội Thừa Dương vào tối qua chỉ có một vài người biết, chính phủ nhanh chóng đè tin tức xuống, sợ xảy ra hỗn loạn.

Ai cũng không rõ rốt cuộc Wasser muốn làm gì, để phòng ngừa gã gây tổn thương cho học sinh, bọn Lý Tấu Tinh được theo dõi nghiêm ngặt, gần như là được bảo vệ 24/24 không một kẽ hở.

Bọn họ rất bất đắc dĩ.

Một đám thiếu niên ưa mạo hiểm, nằm mơ cũng muốn ra tay đánh kẻ địch, vang danh thiên hạ, sao có thể giống như mấy tên nhóc chưa cai sữa cần được bảo vệ cơ chứ?
Năm người nhất trí, trước khi đến hội trường thì đi tìm người phụ trách sao Bắc Đẩu Mã Nam mà bọn họ biết.

Vào thẳng chủ đề: "Thầy Mã Nam, sau khi hội nghị kết thúc chúng em có thể nhận nhiệm vụ không?"
Người phụ trách kinh ngạc, "Mới giờ mà đã muốn nhận nhiệm vụ à? Nhưng chương trình học của các em còn chưa bắt đầu đâu."
Bọn họ đã nghe ngóng chương trình học của trường quân đội, đầu tiên là học kiến thức lý thuyết, sau đó mới rèn luyện chiến đấu thực tế.

Về việc dẫn dắt tinh thần lực, giáo viên chỉ có thể chỉ cho bọn họ hướng đi, chờ sau khi học sinh có thể thực thể hóa tinh thần lực thì mới có thể dạy bọn họ cách nâng cao với tu luyện tinh thần lực.

Nói thật ra, còn không bằng đi rèn luyện thực tế.

Nhưng kiến thức lý thuyết cũng có tác dụng của kiến thức lý thuyết, đặc biệt là năng lực chỉ huy và năng lực quan sát đều phải trải qua huấn luyện đặc thù mới có thể đạt được.

"Chúng em đã thảo luận qua," Lăng Niên, "Chúng em sẽ trở về trước khi chương trình học quan trọng bắt đầu."
Còn những thứ khác, thí dụ như lễ nghi đế quốc, nguồn gốc và cách dẫn dắt tinh thần lực, tư liệu về các chủng tộc không quan trọng lắm.

Người phụ trách cũng biết, để bọn họ làm nhiệm vụ trước thời hạn mới là sự trợ giúp tốt nhất, "Vậy thì thầy sẽ nói lại yêu cầu của các em với trường học, nhưng thầy nghĩ, nếu như đồng ý cho các em ra ngoài làm nhiệm vụ thì nhiệm vụ đầu tiên cao nhất cũng chỉ có độ khó cấp C."
Cấp độ nhiệm vụ của trường quân đội Thừa Dương tăng từ D đến S.

"Vậy cũng rất tốt," Lý Tấu Tinh cười khổ một tiếng, "Thầy xem, chúng em được bảo vệ chặt chẽ như thế cũng không dễ chịu gì.

Hơn nữa lúc này tới những tinh cầu khác cũng chỗ tốt, ít nhất Wasser muốn tìm chúng em nữa thì cũng tốn công vô ích."
Người phụ trách nở nụ cười, "Khi các em đưa ra quyết định nào đó thì luôn có đủ loại lý do, thôi bỏ đi, thầy có thể giúp các em thuyết phục trường học, nhưng nhiệm vụ của các em là do thầy chọn."
Tế Du vẫn luôn không lên tiếng vừa lúc vuốt mông ngựa, chân

tình thực cảm, "Thầy Mã Nam, nhiệm vụ do thầy chọn nhất định là nhiệm vụ vừa nổi bật lại vừa an toàn."
Người phụ trách mỉm cười, "Được rồi, đi chuẩn bị đi, dù sao đội Mộng Chi các em đang là đội ngũ nổi danh nhất trong đám học sinh mới, không thể để cho các em mất mặt được."
"Chúng em sẽ."
Nếu đã nói vậy thì nhất định phải tút tát lại vẻ đẹp trai.

Thay đồng phục, vuốt phẳng nếp nhăn, tóc tai chỉnh tề, tinh thần xán lạn mang ủng chiến đấu đi đến hội trường.

Chờ đám học sinh năm nhất bụng sôi ùng ục, người ngợm bẩn thỉu an vị trong tiếng chói tai hỗn tạp thì năm người này mới cùng nhau tỏa sáng bước lên trên bục, vai rộng chân dài, đẹp trai đến điên đảo.

Phía dưới nhất thời huyên náo, "Bọn họ là ai vậy? Là đàn anh hệ nào thế?"
"Năm ngày qua đã làm cho tôi quên mất đồng phục trường chúng ta ngầu cỡ nào.

Nhà trường thật không có lương tâm, cố ý để cho bọn họ tới đả kích chúng ta hả?"
Cũng không thiếu những giọng nói ước ao ghen tị, "Để tôi nghỉ ngơi mấy ngày lấy lại tinh thần cũng sẽ không thua bọn họ."
Từng ánh mắt hiếu kỳ chăm chú nhìn lên trên bục.

Giáo viên đứng bên cạnh vốn cho rằng bọn họ sẽ căng thẳng, ai ngờ người của đội Mộng Chi lại cực kỳ thoải mái, biểu hiện tự nhiên, mỉm cười ung dung.

Giáo viên âm thầm hài lòng, không hổ là tiểu đội có thể giải cứu bạn học khỏi nguy hiểm, nhìn cũng rất ưu tú.

Sau đó chính là hiện trường nói khoác của giáo viên, để tạo nên

tâm lý cạnh tranh tích cực cho các học sinh mới này nên chém rất hăng về năm người Lý Tấu Tinh.

Lần đầu tiên năm người bọn họ được thổi phồng trước mặt học sinh ba tinh cầu còn không biết làm sao, lần này đã bình tĩnh hơn, trong đầu đều là mong đợi với nhiệm vụ sắp tới, mặt cũng không đỏ dù chỉ một chút.

Đều là người cùng lứa, có người không phục, lầm bầm: "Người đứng đầu ba tinh cầu lần này chỉ có tinh thần lực 1890, lúc chúng ta sát hạch còn có người có tính thần lực tới 1930 kìa, chênh tới tận 40 điểm."
"Đúng vậy, nếu là người có tinh thần lực cao nhất thì không tới lượt cậu ta đứng đầu," người bên cạnh đồng tình liếc nhìn hắn ta, "Nhưng có khi cậu không biết, người đứng đầu sao Bắc Đẩu đã có thể xuất tinh thần lực ra.

Người phụ trách tinh cầu chúng tôi còn gửi video cậu ta sử dụng tinh thần lực đánh bại thú răng nhọn cho chúng tôi xem."
"Cái gì!" Người nghi ngờ kia suy sụp, "Dùng tinh thần lực giết một con thú răng nhọn?!"
Những người bên cạnh gật mạnh đầu, vỗ vỗ bờ vai hắn ta, "Người đứng đầu của các cậu có từng dùng tinh thần lực giết thú hoang chưa?"
Quá lúng túng, nói thế nào đây nhỉ, không chỉ chưa từng giết mà tới giờ vẫn chưa biết cách dẫn tinh thần lực ra.

Người đứng đầu cũng như bọn hắn, mỗi ngày đều mặt mày xám xịt, nhẫn nhục chịu khổ.

Vừa hay giáo viên trên bục mời năm người nói một vài lời cổ vũ học sinh.

Mở đầu là Cố Vấn Thành, hắn có ý định bộc lộ tài năng trước khi làm nhiệm vụ, sóng âm thanh có chứa tinh thần lực còn rõ hơn âm thanh được khuếch đại, cứ như nói ngay bên tai, "Chào mọi

người, giáo viên chém dữ quá, ở đây có rất nhiều bạn học ưu tú."
!!!
Tinh thần lực!
Nên biết rằng hội trường này rộng đến mức có thể chứa vừa ba chiếc chiến hạm lớn, người của hai mươi ba tinh cầu tập trung lại một chỗ cũng gần năm ngàn người!
Người vừa mới nghi ngờ bừng tỉnh, "Đây chính là Lý Tấu Tinh?"
Người bên cạnh cũng kinh ngạc không kém những người khác, "Không phải, hắn là người xếp thứ hai ở sao Bắc Đẩu, Cố Vấn Thành."
Người ở sao Bắc Đẩu có thể chất biến thái gì thế, một người còn chưa đủ sao? Nên biết rằng ở trường quân đội Thừa Dương học sinh năm hai nếu có thể dẫn tinh thần lực ra được thì sẽ được nhận xét là xuất sắc, mà giờ bọn họ còn chưa nhập học nữa!
Học sinh mới của sao Bắc Đẩu ngồi ở khu bên trái reo hò, có người dẫn đầu hô lên: "Cố Vấn Thành giỏi lắm!"
"Cậu khiến chúng tôi tự hào quá! Lý Tấu Tinh đừng để thua thiệt, cậu cũng lên đi!"
Giáo viên xung quanh bọn họ cười híp mắt nhìn, rất thích mấy đứa nhóc năng động.

Không so sánh sẽ không có đau thương, bọn họ đã quá mệt rồi, nhưng người có tâm tình phức tạp nhất cũng không phải là bọn họ.

Mấy trăm năm lịch sử trường quân đội Thừa Dương, năm nay chiêu sinh tới hai mươi ba tinh cầu, học sinh ưu tú nhất trong lịch sử nhập học có trị số tinh thần lực khi kiểm tra tới 2300, nhưng dù xuất sắc như vậy thì người này cũng phải sau nửa tháng vào học mới có thể thực thể hóa tinh thần lực.

Mà bây giờ...!Những người có tinh thần lực cao nhất ở các tinh cầu nhìn năm người trên đài cao, tầm mắt tập hợp trên người Cố Vấn Thành với Lý Tấu Tinh.

Trong số bọn họ không thiếu người có tinh thần lực cao hơn nhiều so với Lý Tấu Tinh, nhưng bọn họ không chắc rằng mình có thể dẫn tinh thần lực ra ở thời điểm mới nhập học.

Những xem thường cùng không phục trước đó, vào ngay lúc này cũng chỉ có thể không cam lòng tiêu tan.

Sau khi Cố Vấn Thành nói xong, Lý Tấu Tinh rất tự nhiên bước tới, dùng phương pháp giống Cố Vấn Thành, phát tán tinh thần lực trong lời nói, dễ dàng bao lấy toàn bộ hội trường.

Anh phát hiện, so với việc giải phóng tinh thần lực ra thì anh thích phương thức này hơn, khả năng khống chế cũng ngày càng thuận buồm xuôi gió.

Hai hồi sóng gió kết thúc, bên dưới đã không còn tiếng động nào, hoặc là dùng đôi mắt sáng quắc nhìn bọn họ, hoặc là đỉnh đầu đều toàn mây đen nản lòng tự ti.

Cảm xúc của thiếu niên đơn thuần lại cực đoan, không ít người hạ quyết định nhanh chóng trở nên mạnh mẽ để đuổi kịp bọn họ.

Lúc Tế Du, Hi Nam với Lăng Niên phát biểu Lý Tấu Tinh và Cố Vấn Thành thế mà lại dùng tinh thần lực khuếch tán giọng nói của các đồng đội, để các đồng đội có thể nhận được đãi ngộ như bọn họ, không ai bị mất mặt, ăn ý đến bất ngờ.

Bọn liếc mắt nhìn nhau, nở nụ cười.

Sau khi hội nghị kết thúc, người phụ trách Mã Nam liền mang tin tức đến cho bọn họ, nhà trường đồng ý cho bọn họ làm nhiệm vụ, "Thầy cũng đã chọn được một nhiệm vụ tốt cho các em."
Ông truyền tư liệu qua quãng não bọn họ, trên đó viết: Nhiệm vụ cấp D.

Thế mà lại là nhiệm vụ cấp D, mấy người thất vọng thở dài.

Địa điểm làm nhiệm vụ ở sao Hải Bạch, đem 20 viên đá chỉ có ở nguồn nước sao Hải Bạch về, dễ hơn ăn cháo.

"Thầy muốn đá ở nguồn nước nguyên thủy," người phụ trách nhìn ra sự thất vọng của bọn họ, "Nếu như các em hoàn thành tốt thì thầy sẽ cân nhắc cho các em làm nhiệm vụ cấp C."
Bọn họ ỉu xìu gật gật đầu, mang theo đồ đạc đã xếp xong từ sớm bước lên phi hành khí loại nhỏ do trường học cung cấp.

Lăng Niên với Tế Du đều biết điều khiển, tăng tốc lao vút vào bầu trời từ đường nối lồng phòng hộ được nhà trường mở ra.

"Nhiệm vụ cấp D hả, cũng không dễ đâu," Tế Du nhìn vẻ mặt thiếu sức sống của đồng đội, an ủi, "Hai ngày là chúng ta có thể trở về.".

Chương 14: Tinh Thần Lực Giao Hòa

Trên phi hành khí, sắc mặt Cố Vấn Thành đột nhiên trắng bệch.

Tinh thần lực bị đánh nát phản ngược lại làm đầu hắn đau đớn, Lý Tấu Tinh chú ý tới sắc mặt của hắn, lo lắng hỏi: "Sao vậy?"
"Không sao," Cố Vấn Thành hít sâu mấy lần, dần dần chậm lại, "Tôi rất khỏe, không cần lo lắng."
Lúc hắn và Lý Tấu Tinh ở sàn đấu giá đã lén đưa tinh thần lực vào người ông chủ, bây giờ tia tinh thần lực kia bị người khác phát hiện rồi đánh nát.

Thủ đoạn của đối phương rất cao tay, ngay cả thời gian để tinh thần lực của hắn tiêu tan cũng không có, trực tiếp xuống tay một cách độc ác.

Hắn nói không sao nhưng trên mặt lại chảy đầy mồ hôi.

Lý Tấu Tinh tìm khăn giấy lau cho hắn, ngón tay chạm vào khuôn mặt.

Da dẻ Cố Vấn Thành non mềm, như muốn níu lấy tay anh không cho rời đi.

Lý Tấu Tinh rút tay về, lúc này mới khiếp sợ phát hiện tay anh thế mà lại bị hút vào trên mặt Cố Vấn Thành.

Càng đáng sợ hơn là tinh thần lực trong thân thể anh cứ rục rà

rục rịch, thoát ra rồi ngưng tụ trong không khí thành màu trắng bạc, quay xung quanh Cố Vấn Thành.

Đệt...!Đều nói tinh thần lực với chủ nhân tâm ý tương thông, anh từng có ý muốn quấn quýt không buông với Cố Vấn Thành như vậy sao?
Lý Tấu Tinh khẽ cắn răng cố gắng khống chế.

Cố Vấn Thành hình như bị tinh thần lực của anh quấy nhiễu, tinh thần lực của hắn cũng tản ra, không phải trạng thái ẩn hình mà là tỏa ra ánh sáng chói mắt, đuổi theo tinh thần lực của Lý Tấu Tinh trên không trung, thăm dò lẫn nhau, nóng lòng muốn tới gần đụng chạm.

Mịa nó xảy ra chuyện gì vậy?!
Cố Vấn Thành trầm thấp chửi tục một tiếng, "Đm!"
Tinh thần lực của hắn đột nhiên bị người khác cưỡng chế đánh nát một phần làm cho nó bắt đầu hỗn loạn, vốn dĩ là không có chuyện gì nhưng sao bây giờ tinh thần lực của Lý Tấu Tinh cũng xuất hiện hỗn loạn vậy?
Hắn nhắm mắt lại, vẻ mặt đổi tới đổi lui, cảm thấy tinh thần lực của mình quá mạnh, sức hấp dẫn quá lớn nên mới khiến cho tinh thần lực của Lý Tấu Tinh mất khống chế.

Không sao, khác phái hút nhau, cùng giới bài xích, đàn ông ghét nhất là bị người cùng giới đè ép tinh thần, tinh thần lực chỉ có thể bài xích lẫn nhau.

Chỉ cần hắn có thể khống chế tinh thần lực không đi công kích nữa thì mọi chuyện sẽ nhanh chóng ổn thỏa...!
Mà tinh thần lực rõ ràng muốn hắn thất vọng rồi.

Tinh thần lực màu trắng bạc của Cố Vấn Thành và tinh thần lực Lý Tấu Tinh từ từ tới gần, thăm dò đụng chạm, như củi khô gặp lửa lớn, không hề do dự kích động hưng phấn giao hòa vào nhau.

Giao, hòa, vào, nhau!
Lý Tấu Tinh rên lên một tiếng, ôm đầu, "Đau đầu."
Cố Vấn Thành cắn môi, sắc môi trở nên trắng bệch, vẻ mặt phức tạp, vừa đau vừa kinh hãi.

Không chỉ mình hắn kinh hãi mà còn có ba người khác trên phi hành khí.

Cằm như muốn rớt xuống đất, Hi Nam lắp ba lắp bắp, "Đàn ông với đàn ông, tinh thần lực hòa vào nhau?"
Trời má!
Đứng nhất với đứng hai nhà bọn họ sẽ không bị ngu đi chứ?!
Nên biết rằng nơi tinh thần lực thoát ra là ở đại não!
Làm sao bây giờ làm sao bây giờ! Trên thế giới đều là tinh thần lực của đàn ông với phụ nữ mới có thể hòa vào nhau thành công, tinh thần lực của đàn ông với đàn ông làm sao có khả năng?!
Nhưng khi bọn họ nhìn tinh thần lực vui vẻ quấn lấy nhau trong không khí thì im lặng.

Cảm thấy tam quan vỡ vụn.

Tế Du hít sâu một hơi, lập tức mở quang não ra tìm nguyên nhân và hậu quả có thể xảy ra.

Kết quả là trong kho tàng thông tin rộng lớn của mạng tinh cầu thế mà lại không tra được tin tức gì về việc tinh thần lực nam nam giao hòa.

Bây giờ hắn quả thật hơi sợ rồi, hoảng hốt gửi câu hỏi nặc danh lên diễn đàn trường hỏi giáo viên và bạn học.

Giờ này có rất nhiều người lên mạng, vừa mới tải lại thì đã có mười mấy hai mươi bình luận.

"Cậu nói cái gì, tinh thần lực người cùng giới giao hòa?! Khiếp sợ."
"Tôi đã giúp cậu @các thầy cô giáo có khả năng, hi vọng sẽ có người có thể cung cấp một phương pháp chuyên nghiệp."
Lăng Niên chỉnh thiết lập của phi hành khí thành tự động lái, xâm nhập vào mạng thông tin sâu hơn, kết quả là không có đáp án.

Hắn hít sâu một hơi, mặt không chút thay đổi nói: "Bây giờ tôi kết nối với quang não thầy Mã Nam."
"Tôi thử rồi," Hi Nam run rẩy chỉ chỉ quang não trên cổ tay mình, "Thế nhưng...!không kết nối được với thầy Mã Nam."
Lý Tấu Tinh cảm giác trạng thái bây giờ của mình rất không đúng, đầu óc anh mơ mơ hồ hồ, lúc đau đớn lúc sảng khoái.

Tinh thần lực mang đến ảnh hưởng quá lớn cho anh, nó đang vô cùng vui vẻ chơi đùa với "bạn mới", hoàn toàn không biết rằng tinh thần lực của Cố Vấn Thành cao hơn anh quá nhiều sẽ mang đến ảnh hưởng gì cho Lý Tấu Tinh.

Đối thoại bên tai của bọn Lăng Niên phải mất vài giây mới có thể truyền từ lỗ tai đến đại não.

Lý Tấu Tinh bấm vào lòng bàn tay, cái cảm giác này quá kỳ lạ, nói đau thì không đến mức đau không chịu được, còn nói không đau thì toàn bộ đại não mê man bất định.

Cái bấm tay đau đớn làm cho thần trí không rõ của anh nhanh chóng tỉnh táo lại, "Có chuyện gì thế?"
So với anh thì ảnh hưởng đến Cố Vấn Thành có vẻ nặng hơn, sức mạnh tinh thần lực của hắn có thể nói là đứng đầu, xưa nay chưa từng giao hòa với người khác.

Trời sinh đa nghi cùng cẩn thận làm hắn bài xích tinh thần lực

nhu hòa của phụ nữ, chán ghét tinh thần lực có tính công kích mạnh của đàn ông, vào giờ phút này, nỗi thống khổ của hắn lớn hơn rất nhiều so với Lý Tấu Tinh.

Nếu như chỉ là một tia tinh thần lực bị người khác cưỡng ép đánh nát thì cũng tốt hơn nhiều so với hiện tại.

Tìm kiếm khắp toàn bộ mạng tinh cầu cũng không ra tiền lệ khiến ba người kia muốn phát điên.

Trên quang não của Tế Du không ngừng nhảy ra tin tức nhắc nhở, nhưng đều là tin tức không đáng giá.

"Qua nghiên cứu cho thấy, trong cùng một mức độ thì tinh thần lực của nam có tính xâm lược và độ cứng cao hơn so với nữ ba lần, đồng thời bên nữ cũng cao hơn bên nam gấp ba lần tính ổn định cùng nhu hòa, cho nên chỉ có tinh thần lực của hai người khác phái mới có thể giao hòa với nhau.

Bây giờ cậu nói tinh thần lực của hai tên đàn ông giao hòa với nhau, khả năng lớn nhất chỉ có một, tinh thần lực giao chiến, cuối cùng khiến cho hai đại não tổn thương, nói cách khác, sẽ trở nên ngu ngốc."
Cái tin này càng nhìn càng thấy đúng, ba người Tế Du đã nghĩ tới kết quả xấu nhất.

Vẻ đau đớn trên mặt Lý Tấu Tinh với Cố Vấn Thành cho thấy hiện tại bọn họ đang chịu đựng nỗi đau mà người khác không thể hình dung được.

Nhưng thực ra...!
Sắc mặt Cố Vấn Thành ửng hồng, đầu đầy mồ hôi, đôi môi bị cắn tạo ra một vết thương.

Hắn vùi đầu giấu mặt đi.

Không biết vì sao hắn cảm thấy trong nỗi đau đớn lại xen lẫn một chút vui thích, chút vui thích ấy khiến hắn không dám tin, chỉ có thể cố gắng giả thành dáng vẻ cực kỳ đau đớn.

Vì nhìn Lý Tấu Tinh căn bản không phải đang chịu đựng loại cảm giác phức tạp như hắn.

"Không được," Tế Du kiên định, trái lại bình tĩnh lại, "Tới sao Vô Khổng, các nguyên tố đặc thù có trong nước hồ Murxi trên đó có thể khiến tinh thần lực biến mất trong khoảng thời gian ngắn." Chỉ có như vậy mới có thể tránh cho bọn họ bị tinh thần lực của đối phương dằn vặt thành kẻ ngu!
Trên phi hành khí loại nhỏ có chức năng bước nhảy không gian nhưng nguồn năng lượng chỉ có thể cho bọn họ sử dụng một lần, là chức năng dùng để giữ mạng mà chỉ khi khẩn cấp mới phải dùng đến.

Trên mặt Lăng Niên với Hi Nam lộ ra ý cười, sau khi xác định vị trí thì thở phào nhẹ nhõm, "Tấu Tinh Vấn Thành, tốt quá rồi, các cậu không phải ngu nữa!"
Ngu cục cớt!
Lý Tấu Tinh chôn mặt trên ghế salon, tóc đen bị mồ hôi thấm ướt.

Quanh chóp mũi anh đều là mùi hương nồng đậm trên người nam chính, còn có thể ngửi được mùi mồ hôi đã thấm ướt áo lót của hắn.

Mùi hương nồng như vậy nhưng những người khác giống như không ngửi thấy được.

Đệt...!
Mùi hương này vây lấy cả người anh khiến thần trí càng thêm không rõ.

May mà bước nhảy không gian nhanh hơn so với tưởng tượng của anh, sau một khoảng chao đảo cuối cùng Lăng Niên cũng tìm được một chỗ đất trống để dừng phi hành khí.

Sau khi mở cửa ra, không khí mang theo làn gió ùa tới, lúc này Lý Tấu Tinh mới cảm thấy mùi hương khiến anh nhịn tới sắp điên kia tiêu tán đi rất nhiều.

Anh nhắm mắt, rồi lại mở ra, Cố Vấn Thành đúng lúc nhìn qua, hai người liếc mắt nhìn nhau, tựa như bị lửa thiêu vội vã di dời tầm mắt.

Rõ ràng thân là đàn ông con trai mà sao có thể quyến rũ thế chứ.

Tinh thần lực nổi lơ lửng bên người hai bọn họ càng lúc càng nhiều, không ngừng thoát ra từ bên trong thân thể bọn họ, sau đó quấn quýt lấy nhau.

Không ai biết cụ thể tinh thần lực của Cố Vấn Thành là bao nhiêu, nhưng rõ ràng tinh thần lực của Lý Tấu Tinh không nhiều bằng hắn.

Nhưng cũng đủ khiến người ta sợ hãi.

Bọn Hi Nam nhìn vòng tinh thần lực to lớn trôi lửng lơ giữa không trung, không thể tin được đây là hai tinh thần lực còn chưa tới 2000.

Mà càng làm cho bọn họ cảm thấy đáng sợ hơn là bất luận là Lý Tấu Tinh hay Cố Vấn Thành, từ đầu đến giờ đều không hề lộ ra vẻ mặt kiệt sức.

Trâu bò...!
Hồ Murxi ở sao Vô Khổng là một hồ nước đặc biệt, cạnh hồ không có người canh giữ vì nguyên tố đặc thù trong hồ chỉ có thể phát huy tác dụng ở đây, rời khỏi sao Vô Khổng thì không

khác gì nước thường.

Giờ phút này trong mắt Cố Vấn Thành không có hồ nước nào có thể đẹp hơn nữa.

Hai người bọn họ ngay cả quần áo còn chưa cởi đã nhảy thẳng xuống nước, cả người chìm vào làn nước, từng hạt nguyên tố lóe ánh bạc trong nước lập tức vây quanh bọn họ, không lâu sau tinh thần lực đang dâng trào chầm chậm tiêu tan.

Hai người đều thở phào nhẹ nhõm, mùi hương khiến lòng người rục rịch trên người nam chính kia rốt cuộc cũng biến mất.

Nhưng bây giờ rất lúng túng.

Cố Vấn Thành gần như không dám đối mặt với Lý Tấu Tinh, tầm mắt hắn trốn tránh anh, dùng lý trí tự nói với mình cảm giác vui thích trong đau đớn vừa rồi chẳng qua là do tinh thần lực hỗn loạn gây nên mà thôi.

Có lẽ nghiên cứu của mọi người còn chưa đủ toàn diện, không chừng tinh thần lực của đàn ông quấn lấy nhau sẽ cho ra loại cảm giác kỳ lạ kia.

Tinh thần lực cũng khó đoán như chất hóa học vậy, không ai có thể khẳng định nó sẽ sinh ra phản ứng gì với tinh thần lực của người khác.

Lúng túng.

Cố Vấn Thành cố gắng thuyết phục chính mình, làm cho vẻ mặt trở nên bình tĩnh thản nhiên, chỉ là vẫn cảm thấy bây giờ tốt hơn hết là không nên nhìn Lý Tấu Tinh.

Rất lúng túng.

Tế Du tìm được một tấm chăn lông trên phi hành khí, "Chỉ có một tấm, hai người các cậu dùng đỡ đi."
Lý Tấu Tinh, "Ngâm một lúc đã, ngâm nước này hơi thoải mái."
"Thật?" Hi Nam hiếu kỳ, vươn ngón tay, do dự muốn chạm thử.

"Mặc dù nước hồ Murxi sẽ làm tinh thần lực của chúng ta biến mất một lúc nhưng cũng có chỗ tốt," Tế Du giải thích, lén lút liếc nhìn Hi Nam rón rén đứng phía sau Lăng Niên, "Đặc biệt là đối với những người chưa biết dẫn dắt tinh thần lực như chúng ta mà nói, nước ở đây có thể..."
Hi Nam ngây ngốc hỏi: "Có thể?"
Cố Vấn Thành với Lý Tấu Tinh nhanh chóng bơi ra xa bờ, Hi Nam không hiểu, "Các cậu làm ——" gì bơi xa như vậy.

Lời còn chưa nói hết, tùm một tiếng, hắn đã bị Lăng Niên đẩy xuống nước, làm hắt lên một lượng lớn nước.

Tế Du bình tĩnh nói tiếp: "—— có thể thả lỏng cơ bắp, khiến thân thể được nghỉ ngơi thoải mái, sử dụng lâu dài còn có thể chữa trị các vết thương ẩn trên thân thể."
Thanh niên to con rơi xuống nước ít nhiều gì cũng làm văng nước lên trên người bọn họ, đại ngốc hãy còn oan ức, "Không phục đấu một mình! Cậu bắt nạt người khác!"
Đồng đội không còn nguy cơ bị ngu đi nữa, một đám thiếu niên mới vừa thành niên liền trở thành mấy tên ngốc, vui vẻ nô đùa, mắng nhau tạt nước về đối phương, làm ra vẻ mặt gì cũng có thể khiến đối phương hoặc chính mình bật cười, sau đó lại ngây ngô nhìn nhau cười.

Làm người trưởng thành sẽ mất đi vui vẻ đơn thuần, còn có khả năng khiến người khác mỉm cười.

Lý Tấu Tinh nhìn một hồi, đột nhiên lặn xuống dưới đáy, bơi đến bên cạnh Cố Vấn Thành, nắm lấy hai chân của hắn mạnh mẽ kéo xuống.

Cố Vấn Thành: "!"
Làn tóc Lý Tấu Tinh trôi nổi bồng bềnh trong nước, anh cười vui vẻ sung sướng, như một đứa nhóc thực hiện thành công trò đùa dai.

Nguyên tố đặc thù lóe lên ánh sáng trôi nổi xung quanh bọn họ, xinh đẹp thuần khiết tựa ngân hà.

Cảm giác không được tự nhiên vừa rồi biến mất, tất cả chỉ còn lại lời cảm thán khi thưởng thức cảnh tượng trước mắt.

Cố Vấn Thành nở nụ cười, bọt khí thoát ra từ miệng hắn, từng cái từng cái nổi lên trên mặt nước.

Hắn chỉ chỉ Tế Du với Lăng Niên còn đang trên bờ, làm ra khẩu hình, "Kéo bọn họ xuống."
Bộ dáng này cuối cùng cũng coi như có chút sức sống thiếu niên bướng bỉnh, Lý Tấu Tinh ra dấu OK, gật gật đầu.

Hai người nổi lên mặt nước hít một hơi thật sâu rồi lại lặn xuống, trong lúc hai người kia chưa kịp phản ứng thì bơi tới bên bờ, mỗi người kéo một người xuống hồ Murxi.

"Lý Tấu Tinh! Cố Vấn Thành!".

Chương 15: Bách Đồng

Cuối cùng năm người cũng gian nan phân định được thắng bại trong cuộc chiến ấu trĩ này, cả người ướt nhẹp bò lên bờ từ trong nước.

Tấm chăn lông duy nhất phát huy giá trị cao cả của nó, lần lượt lau khô nước trên người năm người.

Vùng vẫy trong nước một lúc lâu nên lúc lên bờ chỉ muốn tìm chỗ nào đó nằm lười biếng, đây là tác dụng của nước hồ Murxi, ít nhất phải sau mấy tiếng nữa mới có thể khôi phục sức mạnh.

"Thật thoải mái," Hi Nam trùm chăn lông, miễn cưỡng che mình lại, "Sao Vô Khổng cũng không tệ lắm mà."
"Đó là do tôi biết lựa chỗ," Lăng Niên dẫn đầu bước lên phi hành khí, "Nam bán cầu của sao Vô Khổng đang chìm trong chiến tranh, bắc bán cầu vẫn còn đang trong giai đoạn phát triển nhanh chóng, môi trường sinh thái bị phá hoại nghiêm trọng.

Chỉ có nơi này còn yên bình, cũng không có người của mấy tinh cầu khác."
Nếu không thì với cái tính nghiêm túc cẩn thận của Lăng Niên sẽ không cho phép năm người bọn họ cùng xuống nước, để cho tất cả bị mất đi sức mạnh.

"Đúng vậy," Tế -vua tâng bốc- Du, "Hoàn toàn chính xác."
Bây giờ đầu óc của Lý Tẩu Tinh đã thanh tỉnh, nhìn quang não

của Tế Du không ngừng vang lên tiếng nhắc nhở, tò mò nói: "Ai mà gửi tin cho cậu nhiều vậy?"
Tế Du sững sờ, lúng túng nở nụ cười, còn chưa kịp mở miệng đã bị Lý Tấu Tinh cười trêu nói: "Lẽ nào giấu chúng tôi tìm bạn gái?"
"Không phải!"
Quá lúng túng, "Đây là những người bạn nhiệt tình trên mạng tinh cầu trả lời câu hỏi của tôi."
"Câu hỏi gì, tìm không ra bạn gái hả?" Tiếp tục ngứa miệng.

Nếu đưa câu hỏi cho anh xem thì chưa biết ai sẽ lúng túng.

Thế nhưng Tế Du thiện lương, thực sự không nỡ đưa câu hỏi hắn đặt ra trên mạng tinh cầu lúc hoảng hốt cho bọn họ xem.

Quá xấu hổ.

Hắn nghĩ, một thằng con trai với một thằng con trai khác, tinh thần lực giao hòa.

Không thấy ngay cả Hi Nam cũng không nhắc lại chuyện này sao? Chỉ lo sơ ý một chút là chạm vào vết thương của hai người bọn họ.

Dù sao thì việc giao hòa tinh thần lực với một thằng con trai khác, ôi, nên cảm thông.

Lý Tấu Tinh với Cố Vấn Thành được cảm thông cũng không để ý tới săn sóc của đồng bọn.

Cảm giác mất đi tinh thần lực khiến Cố Vấn Thành cực kỳ bất an, hắn bình tĩnh lại, "Mở thiết bị kiểm tra chưa?"
"Mở rồi," Lăng Niên nhìn màn hình, "Trong bán kính 1000 m không có ai."
Hi vọng tất cả mọi việc đều bình an trước khi tinh thần lực khôi

phục lại.

Cố Vấn Thành nghĩ, hắn lặng lẽ siết chặt tay.

Nhờ tinh thần lực mạnh mẽ nên không gì không làm được, giờ tinh thần lực tạm biến mất, cảm giác bất an có thể còn mãnh liệt hơn bọn Tế Du.

Lý Tấu Tinh nhấc tay nắm lấy bàn tay đang siết chặt của hắn.

Cố Vấn Thành kinh ngạc nhìn anh.

"Thả lỏng," Lý Tấu Tinh ung dung thong thả mở tay hắn ra, xoa xoa dấu vết hình lưỡi liềm bị móng tay bấm vào tạo thành trong lòng bàn tay hắn, "Không sao, chúng ta đều ở đây, còn có vũ khí."
"Cậu nói đúng," Vẻ mặt Cố Vấn Thành đã thả lỏng một chút, hắn gật gật đầu.

Dù cho tinh thần lực biến mất một lúc nhưng thân thể vẫn còn khỏe mạnh, "Cậu nói đúng."
Không thể không trấn định hơn người thiếu niên này được.

Lý Tấu Tinh nở nụ cười xán lạn.

Hi Nam ở bên cạnh nhìn Cố Vấn Thành, lại nhìn Lý Tấu Tinh, cuối cùng nhìn vào đôi bàn tay đang nắm chặt của bọn họ.

Hiếm thấy im lặng.

Hóa ra đây chính là tác dụng phụ khi tinh thần lực đồng tính giao hòa sao? Sao mà cứ là lạ.

Tác dụng phụ của nước hồ Murxi đối với thân thể có hiệu lực từ 3 đến 5 tiếng.

Sau khi tinh thần lực của năm người đều khôi phục, bọn họ mới đóng hệ thống kiểm tra trên phi hành khí, khởi động phi hành khí.

Sau khi bay vào vũ trụ, quang não Hi Nam đột nhiên sáng lên, người phụ trách Mã Nam gọi lại.

Ông đứng trong phòng làm việc, vẻ mặt hết sức nghiêm túc, bên cạnh còn có một ông lão khác, chính là người trên ở Toái Tinh lúc trước, là người muốn bọn họ lập đội.

"Các em đang ở đâu?" Người phụ trách, "Các em đã dùng bước nhảy không gian."
Ông không ngờ rằng một nhiệm vụ cấp D có thể khiến bọn họ phải dùng tới chiêu thoát thân này.

Hi Nam lúng túng liếc mắt nhìn Lý Tấu Tinh với Cố Vấn Thành, nhỏ giọng nói: "Có chút chuyện ngoài ý muốn, chúng em đã rời sao Vô Khổng được nửa đường."
Sao Vô Khổng cách sao Hải Bạch rất xa, vốn hai ngày là có thể hoàn thành nhiệm vụ, bây giờ bọn họ có thể phải kéo dài tới một tuần.

"Nói cho thầy biết phát sinh bất ngờ của các em," vẻ mặt người phụ trách rõ ràng không đúng, tại sao lần nào mấy đứa này cũng có thể gặp mấy việc kì lạ, "Không được giấu gì dù chỉ một chút."
Hi Nam lắp ba lắp bắp, không biết nên nói như thế nào, cuối cùng vẫn là Tế Du nhịn không được, dùng đôi ba câu giải thích sự tình rõ ràng.

Ai ngờ bọn họ vừa nói xong, vẻ mặt của Mã Nam với ông lão biến đổi, "Hiện giờ hai người bọn họ thế nào?!"
Lý Tấu Tinh với Cố Vấn Thành chỉ có thể xuất hiện ở trước quang não, nghiêm túc chào hỏi, "Bây giờ chúng em rất ổn, trước đó cũng không có việc gì."

"Bây giờ các em dùng thiết bị chữa bệnh được trang bị trong phi hành khí làm kiểm tra toàn thân," người phụ trách cương quyết, "Thầy muốn tận mắt nhìn thấy kết quả kiểm tra."
Lúc này bọn họ mới nhớ ra trên phi hành khí còn có chức năng này, lúc đó quá cấp bách nên trực tiếp dùng biện pháp nhanh nhất.

Mở thiết bị chữa bệnh ra, một đám người cùng đợi kết quả.

Tới khi đèn xanh thể hiện không có vấn đề gì sáng lên, người ngoài quang não hay trong quang não đều đồng loạt thở phào nhẹ nhõm.

Chuyện tinh thần lực giao hòa này rất quan trọng.

Với mỗi người tinh thần lực là một vấn đề cực kỳ riêng tư, mình là mình, người khác là người khác, ai cũng không biết sau khi giao hòa cùng với người khác bản thân sẽ xảy ra hậu quả gì.

Mặc dù cảm thấy khiếp sợ và hiếu kỳ về kết quả nhưng cảm giác vui mừng của người phụ trách vẫn lớn hơn những thứ này.

Nhìn bộ dạng không được tự nhiên của hai thiếu niên đối diện, ông trấn an nói: "Tinh thần lực giao hòa cũng không phải việc xấu, ít nhất cái này chứng minh các em rất ưu tú, các em không cần phải vì thế mà cảm thấy lúng túng hay xấu hổ.

Nên biết rằng, trong mối quan hệ bạn bè tin tưởng lẫn nhau, chỉ cần xác định an toàn, rất nhiều người đều muốn thử cảm giác cùng người cùng giới giao hòa tinh thần lực."
Lý Tấu Tinh được an ủi, "Thật không?"
Cố Vấn Thành vốn đã bĩnh tĩnh lại, nhưng khi nhìn vẻ mặt của anh mới biết chàng trai vừa nãy thể hiện mình rất bình tĩnh kỳ thực cũng rất lúng túng.

Hắn không phải thiếu niên, hắn đã ba mươi tám tuổi, hắn sống lâu hơn, bây giờ lại có loại cảm giác lợi dụng đối phương.

Hắn chột dạ cúi đầu, làm như không nhìn thấy.

Đương nhiên là giả!
Người phụ trách gật gật đầu, "Đương nhiên là thật, theo như lời các em từng nói, tinh thần lực Cố Vấn Thành thực thể hóa, đồng thời hôm nay đã xảy ra bạo động?"
"Đúng," vẻ mặt Cố Vấn Thành mang theo thức mắc, "Em rất thắc mắc tại sao lại đột nhiên bạo động."
Người phụ trách với ông lão trầm tư chốc lát, ông lão nói rằng: "Các em mới vừa rời khỏi sao Vô Khổng à?"
Mấy người nói phải.

Ông nói tiếp: "Tôi sẽ cho các em một tọa độ tinh cầu, sao Duy Tư là một ngôi sao giải trí nổi tiếng, hiện tại cách các em không xa.

Đứa nhỏ nhà họ Bách đang mở buổi biểu diễn ở đó."
"Vậy thầy cần phải phụ trách cung cấp vé vào cửa," người phụ trách cười nói, "Trong giọng hát của Bách tiểu thư có ẩn chứa tinh thần lực, có tác dụng chữa trị với dẫn dắt tinh thần lực, đây chính là tấm vé hiếm có khó tìm."
Bản thân tinh thần lực của phái nữ chỉ tác dụng chữa trị với ổn định tinh thần lực cho chính mình, nhưng Bách Đồng là một ngoại lệ hiếm có, tinh thần lực của nàng có thể có tác dụng với người khác.

"Đó là đương nhiên," ông lão cười ha hả, "Tôi sẽ bảo nó gặp các em sau buổi diễn, nhóc Cố, em phải nắm chắc cơ hội."
Cố Vấn Thành nở nụ cười khách khí, "Cảm ơn thầy, em hiểu rồi."
Đối thoại kết thúc, vé tham gia được gửi đến trong quang não bọn họ.

Phương hướng thay đổi, "Sao Duy Tư."
Sao giải trí nổi danh, chuyến đi này của bọn họ thật đáng giá,

mục tiêu là sao Hải Bạch, kết quả là trước khi đến mục tiêu lại tới sao Vô Khổng với sao Duy Tư.

Ông lão nói sao Vô Khổng cách sao Duy Tư rất gần, quả thực rất gần.

Nơi này so với tinh cầu họ từng đến trước đây như hai thế giới.

Bọn họ tiếp nhận kiểm tra ở lối vào tinh cầu, để phi hành khí lại đây để bổ sung năng lượng, ngồi lên xe huyền phù không người lái, sau khi chỉ định địa điểm buổi biểu diễn của Bách Đồng thì ngồi thưởng thức cảnh sắc ngoài cửa sổ.

So với mấy tinh cầu Lý Tấu Tinh từng đi qua trước kia, gồm cả sao Thác Bang thì chỉ có sao Duy Tư mới giống như thế giới có thời đại khoa học kỹ thuật phát triển trong tưởng tượng của anh.

Nhà cao tầng, xe huyền phù đầy trời cùng tạo hình kiến trúc kỳ lạ, nhiều con đường có kiểu dáng phức tạp xen kẽ nhau.

Nhưng đặc biệt lãng mạn là bên đường trồng một giống cây xinh đẹp như hoa anh đào, những đóa hoa nở cạnh nhau, không hề bị gió thổi bay.

"So với sao Vô Khổng như hai thái cực."
Lý Tấu Tinh nhận xét, nhưng cái gì cũng có vẻ đẹp riêng của nó.

Bách Đồng là ca sĩ được hoan nghênh trong tinh cầu, cũng là một trong những hậu cung của nam chính trong sách gốc.

Tác giả rất thích nhân vật này, không chỉ cho nàng khuôn mặt thiên sứ không gì sánh bằng mà còn cho nàng tiếng ca độc nhất vô nhị.

Lúc bước vào buổi biểu diễn, ngoài sân khấu lớn nhất của sao Duy Tư là một màn ảnh lớn chiếu hình ảnh của Bách Đồng.

Cô gái khẽ mỉm cười, lộ ra chút ngượng ngùng, đôi mắt của cô vô cùng lấp lánh, tóc đen xõa tùy ý phía sau, có vài sợi bướng bỉnh vểnh lên, xinh đẹp lại đáng yêu.

Lý Tấu Tinh cố ý nhìn qua, những người khác cũng nhìn theo, đúng là đại mỹ nữ, thật sự là đại mỹ nữ.

Mức độ nổi tiếng của Bách Đồng lớn hơn nhiều so với suy nghĩ của bọn họ, không có nơi nào để đi nên bọn họ đi xếp hàng, nhưng trước bọn họ là hàng dài đầu người nhấp nhô kéo dài.

Có nhân viên công tác lần lượt đi lại kiểm tra, lúc nhìn thấy bọn họ thì hới do dự, lập tức chạy tới, "Chào ngài, có thể cho tôi xem vé của mấy vị không?"
Máy người Lý Tấu Tinh đưa vé cho hắn xem, người soát vé như trút được gánh nặng, "Mời qua bên này, vé của mấy vị là vé đặc biệt, có thể đi vào trước."
Vì vậy, bọn họ đi vào từ cửa hông cùng nhân viên công tác trong ánh mắt ước ao ghen tị của một đám người, phía trước còn có soát vé, nhưng bây giờ còn chưa bắt đầu, "Mời đi theo tôi."
Nhân viên công tác cười nói: "Bách tiểu thư nhờ tôi dẫn mọi người đi gặp cô ấy trước."
Gặp người đẹp?
Nam sinh chưa trải sự đời vội vàng chỉnh lại quần áo với tóc tai, Lăng Niên ghi nhớ đường từ trước sân khấu đến hậu trường, tiến lên một bước xen vào giữa Lý Tấu Tinh với Cố Vấn Thành.

"Bách tiểu thư ở lại sao Duy Tư mấy ngày?"
Không biết Bách Đồng đã nói gì với đối phương, thái độ đối phương rất nhiệt tình, đối với loại câu hỏi riêng tư này cũng rất vui lòng trả lời: "Sáng sớm ngày mai sẽ lên phi thuyền đến tinh cầu tiếp theo."
Làm ca sĩ cũng rất mệt, Lăng Niên suy tư, vẫn là làm máy móc,

lướt mạng tinh cầu là sướng nhất.

Tán gẫu vài câu, bọn họ đi đến nơi, nhân viên công tác khẽ gõ cửa, bên trong truyền đến một giọng nói dễ nghe: "Mời vào." Lý Tấu Tinh đột nhiên dừng chân lại, lộ ra vẻ mặt quái dị.

——Ai tới giải thích cái coi, sao giọng nói này, giống như nam giả giọng nữ vậy?.

Chương 16: Dắt Tay

Sẽ không như anh nghĩ chứ?
Bước chân anh vừa mới dừng lại một lát thì Cố Vấn Thành đã chú ý tới trạng thái khác thường của anh.

Có lẽ vì mới vừa giao hòa tinh thần lực với nhau nên hắn càng chú ý tới Lý Tấu Tinh hơn trước đây, "Sao vậy?"
"Không có chuyện gì," nghĩ rằng chắc là mình nghe nhầm, Lý Tấu Tinh thu hồi mấy suy nghĩ kì quái trong đầu, "Ngẩn người tí thôi."
Nói xong hai câu bọn họ đã đi vào phòng của Bách Đồng.

Gian phòng được trang trí vô cùng phù hợp với thẩm mỹ của phái nữ đương thời, trong phòng khi có khi không tiếng nhạc êm tai, tràn ngập mùi nước hoa dịu nhẹ.

Còn vị ca sĩ Bách Đồng được yêu thích nhất giới giải trí đang đứng chính giữa phòng mỉm cười, "Chào các anh."
Vẫn là giọng nói dễ nghe giống lúc ở bên ngoài, không còn cản trở của cánh cửa mà trong veo tựa như dòng suối trong.

Mái tóc dài của cô được đánh rối một cách khéo léo, không có tạo hình khoa trương, cũng không trang điểm đậm, cô giống như giọng nói của mình, thanh thuần không nhiễm bụi trần.

Chẳng qua vóc dáng Bách Đồng phải trên một mét tám, nhưng thời đại này cũng không hiếm phụ nữ cao to, hơn nữa bọn họ có

khi còn cao hơn Bách Đồng cho nên cũng không có gì kì lạ.

Hi Nam vừa nhiệt tình vừa ngượng ngùng, ngây ngô vẫy vẫy bàn tay to của mình, "Chào cô."
Bách Đồng bị chọc cười, lúm đồng tiền trên mặt như ẩn như hiện, "Chào anh."
Hi Nam cười hì hì, không biết lấy đâu ra hai tấm ảnh, "Có thể ký tên cho tôi không?"
Bách Đồng vui vẻ đồng ý, Hi Nam đã hoàn toàn xem đối phương là nữ thần.

Khóe mắt Lý Tấu Tinh giật giật.

Không biết là kinh ngạc với việc Hi Nam muốn đào góc tường tương lai của Cố Vấn Thành hay là kinh ngạc với việc góc tường tương lai thế mà lại là một nam thần giả gái.

Nhưng mà việc này quá vô lý, chắc chắn đã xảy ra vấn đề.

Từ khi anh bước vào gian phòng liền không nói câu nào, Cố Vấn Thành cảm thấy kỳ lạ, hắn nhìn về phía anh thì phát hiện đôi mắt sáng bừng của Lý Tấu Tinh đang đảo quanh Bách Đồng.

Cố Vấn Thành dừng lại, quay đầu nhìn Bách Đồng.

Dáng người cô gái cao gầy, ngọt ngào như đường, được ngàn vạn thiếu nam thiếu nữ tôn sùng là nữ thần nên dĩ nhiên Bách Đồng rất đẹp và có khí chất.

Nhưng bây giờ Cố Vấn Thành lại cảm thấy hơi bất mãn với cô, bắt đầu soi mói.

Ngực phẳng, nghề nghiệp phải lộ diện nhiều, người theo đuổi quá đông, nhìn thì có vẻ không phải là người có thể chịu được cực khổ với mạo hiểm.

Lý Tấu Tinh thích loại con gái này?
Ánh mắt của hắn có cảm giác tồn tại quá mạnh mẽ, Bách Đồng phát hiện ánh mắt của hắn, sau khi đối diện với hắn thì nở nụ cười xinh đẹp.

Bách Đồng quấn quấn lọn tóc, hé đôi môi hồng mềm mại hỏi: "Anh nhìn tôi làm gì?"
Câu nói này được cô nói một cách nhỏ nhẹ, vừa dịu dàng vừa mềm mại.

Trên thực tế Bách Đồng đã khẩn trương đến độ toát mồ hôi lạnh.

Mái tóc dài của hắn là giả, giới tính cũng giả nốt, nhưng xu hướng tính dục là thật.

Việc hóa trang thành nữ ca sĩ chỉ là thú vui cua gái quái đản của hắn.

Hắn thích nhìn dáng vẻ các cô gái đố kỵ nhưng không làm gì được hắn, lá mặt lá trái xưng chị gọi em với hắn, đáng yêu muốn chết!
Chẳng qua việc hóa trang thành con gái rất dễ hấp dẫn mấy tên đàn ông háo sắc.

Ánh mắt nhìn hắn của đám thiếu niên này rất đơn thuần đáng yêu, duy chỉ riêng anh chàng nhìn chằm chằm vào hắn này, nhìn đến mức tóc gáy hắn dựng đứng, trong ánh mắt đều là ác ý.

Tựa như hắn là rác rưởi ven đường không đáng nhìn, nghĩ cách làm hắn hoàn toàn biến mất.

Mịa nó, không phải hắn gặp phải biến thái chứ?
Cố Vấn Thành nhếch môi, cực kỳ phong độ, "Bách tiểu thư bên ngoài còn đẹp hơn so với trên mạng."

"Đúng đúng," Hi Nam nhiệt tình đáp lời, "Cô thật đẹp."
Hình như Bách Đồng hơi ngượng ngùng, ánh mắt uyển chuyển như nước đảo qua đảo lại trên người nam chính, sau đó vội vã nghiêng đầu, "Cảm ơn."
Hoàn toàn là dáng vẻ của một cô gái nhỏ.

Lý Tấu Tinh cảm thấy vi diệu, biểu hiện của cái tên này, hoặc là hắn cong, hoặc là suy đoán của anh sai rồi.

Nhìn vẻ mặt Bách Đồng, thỉnh thoảng lại liếc trộm, rõ ràng là biểu hiện của vừa gặp đã yêu.

Lý Tấu Tinh lại vững tin, anh không sai.

Giới gay nhiều ong ít mật, 0 nhiều hơn 1.

Lý Tấu Tinh biết rằng không ít người thích mặc đồ nữ dùng máy biến giọng, nói chuyện phải giữ cổ họng, người càng gợi cảm càng nữ tính thì càng tự tin.

Dù anh không quan tâm nhưng nghe qua nhiều nên có thể dễ dàng phân biệt.

Tuy rằng không biết tại sao Bách Đồng không dùng sản phẩm công nghệ cao để che dấu, dù sao đây cũng là quyền tự do của họ.

Anh suy tư, ánh mắt luôn chăm chú vào trên người Bách Đồng.

Từ lúc bước vào đến giờ, Lý Tấu Tinh gần như luôn luôn nhìn Bách Đồng.

Không ai cảm thấy kỳ lạ, cùng chung một phòng tất nhiên mọi người sẽ chú ý đến người khác giới, hơn nữa "người khác giới" này lại còn ưu tú như vậy.

Cố Vấn Thành ho khan vài tiếng, Lý Tấu Tinh vẫn còn chìm đắm trong suy nghĩ, không như lúc trước sẽ quay đầu lo lắng nhìn sang.

Còn chưa là bạn gái mà đã quên đồng đội rồi à?
Cố Vấn Thành lại càng khó chịu.

Thấy sắc quên bạn, haizz.

Hắn trực tiếp quay đầu nói với Lý Tấu Tinh: "Cô ta không được."
Lý Tấu Tinh là đồng đội của hắn, việc chọn bạn gái không thể khiến cả đội mất mặt, hắn không thích cái cô Bách Đồng này, cho nên không được.

"Không được?" Lý Tấu Tinh suy tư, "Không sao, chúng ta có thể thử một lần."
Phỏng chừng Cố Vấn Thành cũng nhìn thấu việc Bách Đồng giả gái, cảm thấy tinh thần lực của hắn không hợp trị liệu cho bọn họ.

Nhưng dù sao cũng phải thử một lần, tinh thần lực giao hòa không phải là chuyện nhỏ.

"Bách tiểu thư," Lý Tấu Tinh tiến lên hai bước, đi tới trước mặt Bách Đồng, cười nói, "Tình huống của chúng tôi chắc cô đã biết, kính nhờ."
"Anh yên tâm," Bách Đồng dịu dàng cười nói, "Vị trí của các anh cách tôi gần nhất, nếu như lúc biểu diễn cảm thấy tiếng hát của tôi có hiệu quả thì sau khi kết thúc tôi sẽ tiến hành chữa trị sâu hơn cho các anh."
"Cảm ơn," Lý Tấu Tinh nở nụ cười xán lạn.

Anh biết vị này giả gái rất ổn, sẽ cảm thấy khó chịu khi bị người khác nhìn thấu mình cho nên làm bộ tự nhiên, nhìn cực kỳ

chân tình, "Cô không chỉ đẹp mà còn tốt bụng."
Nụ cười của anh quá mức mời gọi.

Bách Đồng yên lặng nhớ kỹ nụ cười này, quyết định lúc không có người sẽ lén lút luyện tập để đáp lại fangirl, "Việc nên làm."
Hai người bọn họ trò chuyện vui vẻ, Hi Nam kiêu ngạo ra mặt: "Không hổ là nữ thần của tôi, ngay cả Tấu Tinh mà cũng mê hoặc được!"
Mê hoặc?
Cậu ấy nói thử xem, thử cùng cô gái này nói chuyện yêu đương?
Hắn đã nói cô ta không được, Bách Đồng không xứng với Lý Tấu Tinh.

Sao không tin chứ.

Khóe mắt Cố Vấn Thành cong cong, "Tấu Tinh, qua đây đi, đừng làm trễ nãi Bách tiểu thư biểu diễn."
Bách Đồng bị đuôi mắt mắt đảo qua không hiểu sao lại cảm thấy rùng mình, "Đúng, tới giờ tôi phải lên sân khấu biểu diễn rồi."
Mấy chữ kết thúc của hắn mang theo chút run rẩy, phối hợp với gương mặt trắng nõn hoàn mỹ kia càng khiến người thương tiếc, "Trước hết các anh chờ cùng nhân viên công tác đi, trong lúc tôi biểu diễn nhất định phải chú ý tới biến hóa tinh thần lực của mình."
"Chúng tôi sẽ," Lý Tấu Tinh cười, giơ tay ra hiệu cố lên với hắn, vị này khẩn trương đến mức giọng nói cũng run run, "Đại mỹ nữ, đừng lo."
"Thật ra còn có một vấn đề," Lý Tấu Tinh hỏi điều muốn hỏi nhất, "Cô có chị em gái gì không?"
Anh nháy mắt mấy cái với Bách Đồng, tỏ vẻ chỉ tò mò với vấn đề này thôi.

Bách Đồng gật gật đầu, thản nhiên, "Có một anh trai."
Trên thực tế hắn chính là anh trai, có một người em gái.

Dung mạo rất giống hắn, hắn giả gái cũng là mô phỏng theo

dáng vẻ của em gái.

Hơn nữa vì khác nhau giữa tinh thần lực nam và nữ nên trên phương diện chữa trị năng lực em gái hắn mạnh hơn hắn rất nhiều.

Đôi lúc bọn họ sẽ đóng vai đối phương, trải nghiệm cuộc sống khác nhau, chơi rất vui.

Lý Tấu Tinh hiểu rõ, hỏi xong rồi bọn họ đi theo nhân viên công tác tới sân khấu biểu diễn.

Trên đường đi Lý Tấu Tinh vẫn luôn bị các đồng đội trêu chọc, gọi anh là "Sát thủ thiếu nữ", cô gái nào cũng dịu dàng với anh.

"Đây là do mị lực của tôi mạnh," Lý Tấu Tinh khoe khoang cười cười, khoa trương sờ sờ mặt mình, "Hết cách rồi, mặt đẹp."
"Giao ID mạng ra đây sẽ không bị giết," Hi Nam rầm rì, "Tôi phải làm quen với Bách tiểu thư, dù cho cô ấy không thích tôi thì chúng tôi cũng có thể trở thành bạn bè mà."
"Đừng rộn." Lý Tấu Tinh nghĩ thầm, nếu hắn mà thích cậu thì người khóc chính là cậu đấy.

Nhưng anh thực sự không chịu nổi quấy rầy, "Về trường cho cậu."
Tế Du với Lăng Niên cũng lắc lắc tay phải đeo quang não, ý tứ rõ ràng, Lý Tấu Tinh bất đắc dĩ đồng ý.

Một đám tiểu tử thúi gan to bằng trời, dám cua góc tường tương lai của nam chính.

Nhắc đến nam chính, Lý Tấu Tinh nhìn về phía Cố Vấn Thành, trên mặt hắn vẫn luôn mang theo nụ cười, thế nhưng không hiểu sao anh lại cảm thấy tâm tình Cố Vấn Thành không vui.

Sau khi tinh thần lực dung hợp, anh ngày càng nhạy cảm với cảm xúc của đối phương.

Lý Tấu Tinh kéo Cố Vấn Thành đến bên cạnh mình, tay sát tay, "Vừa nãy đã khác thường, thân thể không thoải mái, tinh thần lực còn hỗn loạn hả?"
Câu này vừa dứt, kỳ lạ, anh cảm giác tâm tình Cố Vấn Thành liền tốt lên.

Cố Vấn Thành cười híp mắt, "Tôi đang nghĩ tiếng hát của Bách tiểu thư có hữu ích hay không."
Nếu có thì có thể miễn cưỡng xứng với Tấu Tinh, nếu như không có thì mấy người đế quốc thổi phồng cô ta quả thực là mắt mù.

"Đừng lo lắng," Lý Tấu Tinh ôm bờ vai hắn, nửa ôm người vào trong ngực, sau khi xác nhận Cố Vấn Thành không bài xích mới thoải mái trượt tay xuống dưới chuyển thành ôm eo nhỏ của hắn, không nỡ thả ra, lẫm lẫm liệt liệt, "Có chúng ta ở đây."
Không phải hư ảo mà thật sự nắm chắc trong tay, giống như lần ở Toái Tinh kia, Lý Tấu Tinh cũng đỡ hắn như vậy.

Cố Vấn Thành hơi nghiêng đầu đi, trong đôi mắt đối diện với Lý Tấu Tinh chứa đựng nghi hoặc.

Hình như là đang hỏi, anh em đều ôm như vậy hả?
Đáy lòng hắn cảm thấy kỳ lạ nhưng lại không biết kỳ lạ ở đâu.

Nhưng mà thân thể vẫn phản xạ có điều kiện trở nên cứng nhắc.

Lý Tấu Tinh động viên vỗ vỗ hắn hai cái, sau đó buông hắn ra, hai tay đút túi, chân dài cất bước với tư thế đẹp trai, "Vấn Thành, phía trước tối, cẩn thận ngã."
Không thể dùng tinh thần lực dò xét phía trước, chỉ có thể dùng mắt thăm dò.

Hai người bọn họ chầm chậm bước đi, ba người Tế Du đã tiến vào một khoảng tối la lên với bọn họ: "Nhanh lên lại đây."
Cố Vấn Thành, "Yên tâm, tôi sẽ cẩn thận."
Nhân viên công tác dẫn đường đi đầu nên trước mặt bọn họ không có người dẫn đường, Lý Tấu Tinh cùng hắn bước vào sân khấu biểu diễn còn chưa bắt đầu, đột nhiên mở miệng: "Nếu không tôi dắt cậu?"
Anh nói là câu hỏi nhưng chẳng kịp chờ đối phương trả lời đã ngang ngược bá đạo nắm lấy tay Cố Vấn Thành.

Cố Vấn Thành theo bản năng rụt tay lại, nhưng Lý Tấu Tinh lại vô cùng mạnh mẽ, tóm chặt lấy bàn tay muốn tránh thoát của hắn, từng bước từng bước dắt hắn hướng về phía trước thoát khỏi bóng tối.

Hoàn toàn không cho người ta cơ hội cự tuyệt..

Chương 17: Người Cá Ở Sao Hải Bạch

Nhân viên công tác cất cao giọng, "Xin mời đi bên này."
Cố Vấn Thành đột nhiên dùng sức rút tay ra, cứ như một cô gái con nhà gia giáo bảo thủ bị bắt gặp đang lén lút yêu đương với nhóc con vắt mũi chưa sạch.

Lý Tấu Tinh khó hiểu nhìn hắn, không hiểu sao hắn lại có phản ứng lớn như vậy, "Vấn Thành?"
Ánh mắt anh sáng ngời trong không gian thiếu sáng, ánh lên tia sáng lấp lánh, bất kể là đôi mắt hay biểu tình đều mang theo vẻ nghi hoặc.

Rõ ràng Cố Vấn Thành chỉ là muốn tránh tay, nhưng thấy biểu tình này của anh lại cảm thấy mình đã làm nên tội ác tày trời nào đó, chỉ có thể bối rối nói: "Hơi nóng."
Tên Lý Tấu Tinh này như một mặt trời nhỏ, nhiệt độ trên người cũng giống mặt trời, cả người chỗ nào cũng ấm áp, nhiệt độ lòng bàn tay rất cao.

Lý Tấu Tinh vui vẻ nói: "Vậy tôi cách cậu xa một chút."
Anh thực sự đi ra xa một tí, hai người cùng đi thì lối đi vừa đủ giờ còn một người đi thì lại hơi rộng.

Cố Vấn Thành thở phào nhẹ nhõm, sau đó không hiểu sao cơn giận lại bay biến hết.

Sức ảnh hưởng của Bách Đồng trải rộng toàn bộ tinh cầu, từ lúc

bắt đầu đến khi kết thúc buổi biểu diễn tiếng thét nhiệt tình chói tai chưa bao giờ dứt, nếu như không có thiết bị cao cấp thì giọng hát của Bách Đồng không thể truyền tới toàn bộ hội trường.

Chờ đến khi sắp kết thúc, Lý Tấu Tinh nhìn tên giả gái đổ mồ hôi tràn trề trên sân khấu, hỏi Cố Vấn Thành: "Tinh thần lực của cậu có được hắn trấn tĩnh lại không?"
Nghe vậy ba người Tế Du mong đợi nhìn lại.

"Có," Cố Vấn Thành, "Mà tác dụng không lớn."
Cái này nằm trong dự liệu, nếu như Bách Đồng thật sự hữu dụng như vậy thì đã sớm thành chim hoàng yến được người khác nuôi trong tay rồi.

Trên thực tế thuốc cấm NK-03 trong thân thể Cố Vấn Thành có tác dụng chữa trị, mà điều này là bí mật không thể nói.

Hắn hỏi ngược lại Lý Tấu Tinh, "Cậu thì sao?"
"Tôi khá ổn," Lý Tấu Tinh làm bàn tay sáng lên, tinh thần lực như tia chớp nhỏ hiện ra trên lòng bàn tay, "Đối với tôi thì tác dụng lớn hơn một chút, đã khôi phục nhiều so với lúc trước."
Trong nguyên tác Bách Đồng là hậu thuẫn tinh thần lực cho Cố Vấn Thành, phỏng chừng người đang đứng trên đài không phải nữ chính chân chính nên mới không có tác dụng quan trọng.

Tinh thần lực nhỏ bé lóe tia sáng, rõ ràng chỉ có một tí nhưng khí thế lại không thể coi thường, vui mừng nhảy nhót tưng bừng trong lòng bàn tay chủ nhân.

Tế Du cong mắt cười, "Cho dù chỉ khôi phục một chút thì mục đích của chuyến đi này cũng coi như đạt được rồi."
Có thể điều khiển tinh thần lực hơn một chút.

Cố Vấn Thành nhìn tinh thần lực kia đến xuất thần, một hồi lâu

sau lại như bị mê hoặc mà đưa tay ra chạm vào tay Lý Tấu Tinh.

"Không!" Hi Nam sợ hết hồn, vội vã vồ tới muốn kéo Cố Vấn Thành ra, "Không thể chạm vào!"
Nhưng hắn chưa kịp kéo Cố Vấn Thành ra thì Cố Vấn Thành đã chạm vào tay Lý Tấu Tinh trong ánh nhìn bất lực của bọn họ.

Tinh thần lực màu trắng bạc mang theo tia chớp run lên, sau đó như sói nhìn thấy con mồi nhanh chóng quấn lấy ngón tay Cố Vấn Thành, thuận theo mu bàn tay của hắn mà thăm dò bò vào ống tay áo, tham lam vô độ không chỉ muốn cánh tay mà còn muốn cả thân thể người ta.

Ngón tay Lý Tấu Tinh khẽ run, cuối cùng vẫn không cam lòng phân tán tinh thần lực ra, lại kinh ngạc không hiểu tinh thần lực của mình rốt cuộc bị làm sao.

Tế Du, Lăng Niên, Hi Nam: Σ(⊃ °Д°;) ⊃
!!!
Sao giữa đồng đội bọn họ luôn phát sinh những sự việc không hợp lẽ thường vậy!
Chạm vào rồi chạm vào rồi đờ mờ!
Kiến thức bọn họ học được trước kia có đúng không vậy?!
Lăng Niên theo bản năng quay video lại, còn phối hợp thuyết minh: "Địa điểm tại sân khấu sao Duy Tư (*), sinh viên mới của trường quân đội Thừa Dương là Cố Vấn Thành với Lý Tấu Tinh thành công dùng tay không chạm vào tinh thần lực của người kia."
(*) Tác giả ghi là sao Vô Khổng nhưng theo mạch truyện thì đáng lý là đang ở sao Duy Tư, chắc tác giả nhầm nên mình sửa lại
Chờ sau khi quay xong hai mắt hắn liền sáng lên, mang sự tò mò của người nghiên cứu khoa học, rục rà rục rịch bước tới bên cạnh, vươn ngón tay muốn chạm vào tinh thần lực còn dư lại của Lý Tấu Tinh.

Nhưng tay hắn vừa mới tới gần thì tinh thần lực màu trắng bạc

lại giống như ghét bỏ tránh ra.

Lăng Niên: "...!A."
Cố Vấn Thành nhịn không được cười vài tiếng, khóe miệng cong cong, ngón tay hắn đùa với tinh thần lực của Lý Tấu Tinh, "Lăng Niên, do mị lực của cậu không bằng tôi đó."
Lăng Niên cười lạnh một tiếng, lần nữa chạm vào tinh thần lực, lần này còn quá đáng hơn, toàn bộ tinh thần lực màu trắng bạc từ trong tay chủ nhân rúc vào trên người Cố Vấn Thành
Phân ra thành bảy, tám sợi, thậm chí còn đẩy ống quần khỏi mắt cá chân lộ ra một mảnh da dẻ trắng nõn.

Cố Vấn Thành kinh ngạc nhìn về phía Lý Tấu Tinh.

Lý Tấu Tinh lúng túng nở nụ cười, sờ đầu một cái, luống cuống, "Tôi nghĩ cậu nóng..."
Anh chưa thể khống chế tinh thần lực của mình một cách thành thục được nên mới như vậy, Cố Vấn Thành thay anh nói nốt câu, đáy mắt dịu dàng, nhịn không được sờ sờ đầu Lý Tấu Tinh, "Ừm, cảm ơn."
Mặt Hi Nam đầy kinh ngạc, duỗi thẳng chân dài tiến đến trước mặt Lý Tấu Tinh, "Tôi cũng muốn tôi cũng muốn!"
Tôi cũng muốn thử cảm giác bị tinh thần lực cởi quần áo!
"Lần sau cho cậu thử," tinh thần lực tiêu tan, Lý Tấu Tinh nhún nhún vai, ngây thơ vô số tội, "Chỉ khôi phục một chút chút, tinh thần lực không đủ."
Hi Nam nhịn không được, làm ra vẻ cực kỳ đáng thương nói rằng: "Cậu sao lại không được thế."
Lý Tấu Tinh đen mặt, mấy người cười trộm.

Buổi biểu diễn sắp kết thúc, Bách Đồng trên đài đã mệt đến mức tiếng nói chuyện cũng uể oải.

Giọng hắn là giọng trung tính, lúc cố ý giả giọng thì mang theo nét nữ tính nhu hòa, hiện tại trạng thái như thế này làm cho

tiếng nói chuyện như đang làm nũng.

Cố Vấn Thành híp mắt một cái, nhìn cô gái trên đài, đột nhiên mở miệng: "Bách tiểu thư đã mệt lắm rồi, Tấu Tinh, hay là cậu nhắn cô ấy chúng ta đi trước đi? Như vậy có thể không cần phiền Bách tiểu thư sau khi kết thúc còn phải đi quan tâm chúng ta."
"Được," Lý Tấu Tinh mừng rỡ khi nam chính ít tiếp xúc với Bách Đồng, "Tôi sẽ cảm ơn hắn."
Còn chưa kết thúc mà đã rời đi thì có hơi không lịch sự nhưng mà hết cách rồi, bọn họ quả thực không tiện gây thêm phiền để cho một cô gái đang mệt mỏi yếu đuối mà phải đi quan tâm họ nữa.

Năm người vội vã rời khỏi hội trường biểu diễn ồn ào, ngồi lên xe huyền phù tự động lái, một đường đi cửa ra vào sao Duy Tư.

Phi hành khí đã tràn đầy năng lượng, rời khỏi sao Duy Tư tiến thẳng đến sao Hải Bạch.

Lúc không cần tới thì bọn họ sẽ không dùng bước nhảy không gian, giữa đường bọn họ nhận được cuộc gọi từ thầy Mã Nam.

"Không sao là tốt rồi," biểu tình Mã Nam hòa hoãn, "Lần sau không được tái phạm, có nghe không?"
Bọn họ làm bé ngoan nghe lời, "Dạ!"

"Đúng rồi, Lý Tấu Tinh," thầy Mã Nam như là nhớ ra cái gì đó, "Chờ một chút, em sẽ được sĩ quan quân đội Vưu Mông liên lạc, nếu có chuyện cần em phối hợp thì nhất định phải phối hợp hết mình."
Lý Tấu Tinh gật đầu, "Vâng, thầy yên tâm."
Sau khi Mã Nam vui mừng kết thúc cuộc gọi video, quả nhiên sau đó tín hiệu của Vưu Mông liền hiện ra, trong nháy mắt gương mặt anh tuấn lãnh đạm hiện lên trước mặt bọn họ.

Ánh mắt Vưu Mông nhàn nhạt nhìn bọn họ một vòng, nhanh chóng xác định Lý Tấu Tinh ở đâu, đơn giản nói: "Wasser không ở sao Thác Bang."
"?" Lý Tấu Tinh hơi nhướng mày, "Anh chắc chứ?"
"Tôi xác định," Vưu Mông chỉnh chỉnh mũ lính, nốt ruồi dưới khóe mắt mang theo sắc thái cực kỳ bình tĩnh giống chủ nhân, "Sau khi cậu rời khỏi sao Thác Bang tôi đã kiểm tra kỹ toàn bộ tinh cầu."
Lăng Niên nói chen vào, mặt không cảm xúc, "Ý của anh là việc hắn rời đi có liên quan tới chúng tôi?"
Ngoại trừ Vưu Mông, tất cả mọi người ở đây đều có thể nhìn ra sự phấn khích ẩn sau vẻ mặt nghiêm túc của cậu ta.

"Chỉ là một khả năng trong đó," Vưu Mông hiếm thấy nhăn mày lại, "Các cậu cẩn thận."
Hình ảnh biến mất, tới vội đi nhanh.

Lý Tấu Tinh nghĩ thầm, cẩn thận ai? Cẩn thận Wasser?
Lo xa rồi, loại cường giả mạnh mẽ kia dù có cẩn thận cũng chẳng làm được gì.

Cố Vấn Thành nhìn về phía vũ trụ từ cửa sổ phi hành khí, năm màu rực rỡ vũ trụ đẹp đẽ gần như hư ảo, hắn đè lên trong cổ họng ý cười, "Wasser hẳn là sẽ không đến, mục đích của hắn không phải mật mã nguyên kiện sao?"
Kính cửa sổ phản chiếu ánh mắt kích động của Lăng Niên cùng vẻ mặt không vui của Lý Tấu Tinh.

Cực kỳ không vui.

"Tôi cũng nghĩ như vậy," Lý Tấu Tinh cười ha ha, "Tên kia cực kỳ xấu xa, với lại làm gì có thời gian tới tìm chúng ta chứ?"
Cố Vấn Thành nhíu mày, "Xấu xa?"
Không chỉ xấu xa mà còn có khi là gay.

Mấy câu chuyện phiếm liên quan tới kẻ mạnh luôn khơi dậy sự

phấn khích của mọi người, trên đường đến sao Hải Bạch bọn họ cứ nói về Wasser suốt.

Sao Hải Bạch là tinh cầu du lịch nổi tiếng trong thiên hà thứ tư của đế quốc, 95% bề mặt tinh cầu được bao trùm bởi đại dương, 5% còn lại đều là cát trắng, là sự tồn tại đẹp đẽ và hư ảo như trong thế giới cổ tích.

Lúc bọn họ đến thì trên sao Hải bạch đang là hoàng hôn, trên bầu trời là những mảng màu phấn hồng và tím nhạt mờ ảo, đẹp như tranh vẽ.

Năm người bước xuống phi thuyền, đưa mắt về phía biển rộng, hít một hơi sâu cảm nhận khí biển.

Ký túc xá bọn họ chọn ở trường quân đội Thừa Dương là cảnh mô phỏng đại dương, nhưng lúc được đến bãi biển họ mới cảm thấy đây là sự thật.

"Trời ơi," Hi Nam đạp giày ra, kinh ngạc thốt lên một tiếng, "Cát thật mịn!"
Lý Tấu Tinh nghe vậy bèn ngồi xổm xuống, lấy một nắm cát trắng, cát mịn như lụa trượt khỏi kẽ tay như nước, xúc cảm cực kỳ thoải mái.

Anh còn muốn làm như vậy mấy lần nữa thì nghe thấy tiếng hát như mộng như ảo theo gió truyền đến.

Lý Tấu Tinh phóng tầm mắt ra xa theo đồng đội, tiếng hát trong trẻo được gió bao bọc càng ngày càng rõ.

Phía sau đám đá ngầm có hình thù kỳ lạ lấp ló vài đuôi cá vừa dài vừa lớn lóe lên ánh sáng nhạt, lén lút ẩn núp sợ bị nhân loại phát hiện.

Lăng Niên dùng quang não hiển thị lời hắn muốn nói trước mặt mọi người.

"Người cá tưởng tượng."
Lý Tấu Tinh thuần nhân loại khó nén hiếu kỳ.

So với người cá có tính cách hung mãnh trong truyền thuyết thì người cá ở sao Hải Bạch lại có tính cách nhút nhát, cực kỳ sợ người.

Anh cong môi, cố gắng nâng giọng lên một chút, "Các cậu có từng nghe câu chuyện về nàng công chúa tiên cá chưa?"
Cố Vấn Thành suy nghĩ một chút, hắn từng trải nhiều như vậy mà quả thật chưa từng nghe qua, "Chưa từng."
"Để tôi kể cho các cậu nghe," Lý Tấu Tinh ra hiệu bọn họ ngồi xuống đất, năm người vây thành một vòng trong, người không biết sẽ cho là bọn họ đang tiến hành hội nghị nghiêm túc, "Thật lâu trước đây, ở vương quốc dưới biển có sáu nàng công chúa người cá xinh đẹp vo cùng..."
Gió mang theo giọng nói nhân loại hướng ra ngoài khơi, truyền đến phương xa.

Thiếu niên kể chuyện xưa có giọng nói trong trẻo ấm áp, trong vạn dặm nắng chiều hoàng hôn không có chút cảm giác nguy hiểm nào khiến người cá lo sợ bất an.

Ánh mắt người cá trốn sau đá ngầm mông lung, người cá nhỏ xinh đẹp nghe theo câu chuyện lúc thì lộ ra nụ cười ngây thơ rực rỡ, lúc lại lệ hoen bờ mi.

Nàng công chúa người cá thật đáng thương, phù thủy dưới đáy biển thật độc ác, hoàng tử nhân loại thật không có lương tâm.

Mấy người cá xinh đẹp đa sầu đa cảm lau nước mắt đang chảy không ngừng trên mặt đi, lỗ tai ngày càng dựng thẳng.

Mà giọng nói của thiếu niên nhân loại càng ngày càng nhỏ, bọn họ sắp không nghe được gì cả..

Chương 18: Rời Khỏi Sao Hải Bạch

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Các đồng đội đều nghiêm túc nhìn chằm chằm Lý Tấu Tinh.

Viền mắt Tế Du ửng đỏ, thương tiếc nàng công chúa người cá bị nỗi thống khổ như đi trên mũi đao và nỗi buồn bị hoàng tử lãng quên dày vò, hai người Cố Vấn Thành và Lăng Niên đoán trước được kết cục câu chuyện sẽ không có hậu nên không lên tiếng, nhìn Hi Nam rơi nước mắt nước mũi đầy mặt.

"Mụ phù thủy nói, chỉ cần công chúa giết chết hoàng tử, để máu của hắn chảy lên đùi nàng thì nàng có thể lấy lại đuôi cá trở về biển khơi," Lý Tấu Tinh khuấy động không khí, "Các cậu đoán xem nàng sẽ làm gì?"
Mấy người Cố Vấn Thành giả bộ suy nghĩ.

Bọn họ đoán được lựa chọn của công chúa người cá, nhưng lại không muốn chính miệng nói ra.

Bên cạnh bỗng xen vào một giọng nói rụt rè dò hỏi, "Nàng sẽ giết hoàng tử sao?"
Bi ba bi bô, là giọng trẻ con.

Mấy người đắm chìm trong câu chuyện lúc này mới phục hồi tinh thần, nhìn về phía âm thanh truyền đến ——

Mười mấy người cá với phong cách khác nhau vây quanh bọn họ, hoặc xa hoặc gần nổi trên mặt biển xanh lam, con mắt đỏ hoe tủi thân nhìn sang họ.

Người cá nói chen vào đáng yêu như búp bê, tóc xoăn dài, đầu đội vòng bện từ rong biển, trong đôi mắt thật to vẫn còn mang nước mắt, là một em bé người cá sáng chói.

Bé người cá này nói không sõi tiếng đế quốc lắm, muốn khóc lắm nhưng lại kiềm chế không khóc: "Anh ơi, anh làm cho nàng quay về nhà có được không?"
Đáng yêu!
Đáng yêu chết mất thôi!
Lý Tấu Tinh thế mới biết mình lại là một kẻ thích mấy thứ đáng yêu, rõ ràng người cá không có lông xù nhưng lòng bàn tay anh lại ngứa ngáy muốn vò vò xoa xoa.

Anh ho khan vài tiếng tránh cho mình như tên biến thái.

Mười mấy người cá mong đợi nhìn anh, từ vành mắt có thể nhận ra mấy người cá đa sầu đa cảm này rõ ràng đã khóc một hồi.

"Công chúa người cá không chọn giết chết hoàng tử," bây giờ Lý Tấu Tinh cảm thấy mình chọn nhầm truyện để kể rồi, không nên kể câu chuyện bi kịch này làm cho bé đáng yêu đau buồn, "Ngày hôm sau lúc ánh bình minh ló dạng, trên boong thuyền nàng tiên cá biến thành bọt biển..."
"Oa!" Người cá bé nhỏ đau khổ khóc.

"Huhu..." Mười mấy người cá trưởng thành cũng nghẹn ngào khóc theo.

"Quá đáng thương," Hi Nam cũng cùng khóc, "Huhuhu!"
Đau đầu.

Lý Tấu Tinh xoa đầu, nhìn nước mắt của người cá từng giọt từng giọt rơi trên mặt nước, tự hỏi liệu nó có thể biến thành ngọc trai hay không.

Nhưng mà bé người cá trắng trẻo non nớt khóc thực sự rất đáng thương, con mắt đỏ ngầu, mũi thổi ra bong bóng nước, thậm chí còn bắt đầu nấc lên.

Những người cá trưởng thành khác đều đang tự lau nước mắt mình nên không an ủi nó được.

Cố Vấn Thành Lăng Niên Tế Du nhìn Lý Tấu Tinh đầy khiển trách, ánh mắt kia giống như đang nhìn một tên khốn nạn tội ác tày trời.

Thiếu điều chỉ vào anh mà nói rằng, Lý Tấu Tinh, họa cậu gây ra thì cậu tự đi mà giải quyết!
Lòng Lý Tấu Tinh mặc niệm, xin lỗi lão An (*), kiên trì bất chấp, "Trước khi công chúa người cá sắp biến mất thì phù thủy xuất hiện từ trong làn nước, bà ta phẫn nộ ném con dao găm trong tay công chúa đi, đút thuốc giải cho nàng, sau đó người cá xinh đẹp quay về đại dương, sống hạnh phúc bên phù thủy..."
(*) Tên tiếng Trung Andersen tác giả truyện Nàng tiên cá là 安德森 – An Đức Sâm
Giọng anh càng ngày càng nhỏ, cảm giác chột dạ càng lúc càng lớn.

Tiếng khóc nấc của bé con người cá bị kẹt trong cuống họng, mơ màng nhìn anh, trong đôi mắt thật to tràn nước mắt chứa đầy nghi ngờ, như đang không hiểu vì sao lại có kết cục như vậy.

Đồng đội: Ánh nhìn chết chóc.

Trong thời khắc mấu chốt, Lý Tấu Tinh đột nhiên nhanh trí, nhớ tới Bách Đồng.

"...Hóa ra mụ phù thủy này lại là hoàng tử của vương quốc bên cạnh," vẻ mặt Lý Tấu Tinh đầy tự tin, rất có cảm giác tin tưởng, "Hắn bị mẹ kế ác độc nguyền rủa biến thành phù thủy xấu xí, chỉ khi gặp được người yêu thật lòng mới có thể biến về thành hoàng tử anh tuấn."
Mụ phù thủy ác độc dưới đáy biển thế mà lại là một vị hoàng tử anh tuấn!
Bé con người cá với người cá trưởng thành trợn mắt lên:
"...Wow!"
Bug rất nhiều, nhưng cuối cùng vẫn ổn.

Lý Tấu Tinh lại tạ lỗi trong lòng lần nữa, xin lỗi lão An.

Lăng Niên ghét bỏ liếc mắt nhìn Lý Tấu Tinh, câu truyện cổ tích lúc trước với câu truyện bị bẻ ngoặt lúc sau chẳng ăn nhập gì cả, hoàn toàn không có cái gọi là vẻ đẹp bi kịch.

Thế nhưng...hắn ghi lại hình ảnh với câu truyện cổ tích, lặng lẽ đăng lên mạng tinh cầu.

Nhưng hắn thích kết cục này.

Cố Vấn Thành nhìn hắn nở nụ cười, "Lăng Niên, cậu thật là biệt nữu (*) đáng yêu."
(*) biệt nữu: mấy bạn hay đọc truyện chắc biết từ này ha, đại ý là trong ngoài bất nhất, nghĩ một đằng làm một nẻo á
Trong chớp mắt Lăng Niên bỗng nhăn nhó, "Cậu học cái phong cách này của Lý Tấu Tinh khi nào đấy?"
Động một chút là khen người khác đáng yêu.

Lúc mấy người cá được làm hài lòng chào tạm biệt đã đưa cho bọn họ rất nhiều sản vật dưới đáy biển, mấy hải sản tươi sống này vẫn còn đang nhỏ nước.

Điều đáng ngạc nhiên là có một con cá dài được bọc trong

khoảng năm mươi viên đá, những thứ này đều là quà tặng của người cá.

Nhiệm vụ của trường học được hoàn thành một cách dễ dàng như vậy làm bọn họ có chút lo sợ không dám tin, vừa ôm hải sản được tặng vừa khách khí, "Nhiều quá nên chúng tôi rất ngại."
Mười mấy người cá nghiêng đầu nhìn bọn họ, không biết những nhân loại này ngại ngùng cái gì.

Bé con người cá níu kéo không tha, "Anh ơi, lần sau gặp lại anh phải kể cho chúng em nghe chuyện về anh phù thủy nha!"
Mắt nhóc sáng lấp lánh, cực kỳ mong đợi câu chuyện về anh phù thủy.

Vừa bị nguyền rủa vừa bị đuổi đến sống ở nơi âm u dưới đáy biển mà anh phù thủy vẫn lợi hại như vậy, thực sự quá là thần kỳ!

Công chúa người cá cũng rất lợi hại!
Lý Tấu Tinh chột dạ gật gật đầu.

Sau khi tạm biệt bọn họ không vội rời khỏi sao Hải Bạch mà quyết định sẽ khởi hành sau khi ăn xong.

Mấy ngày liền phải uống dịch dinh dưỡng nên giờ nhìn mớ hải sản tươi sống này làm bọn họ thèm nhỏ dãi, sau một hồi bận rộn chuẩn bị thì dụng cụ đã đầy đủ, đặt ngay ngắn trước mặt Cố Vấn Thành.

Tiếp đó là làm nũng, "Vấn Thành, muốn ăn đồ nướng."
Trước giờ Cố Vấn Thành chưa từng tốt tính như vậy, hắn nhận nguyên liệu bọn họ đã chế biến, nhìn dụng cụ được Lăng Niên dùng bình năng lượng dự trữ làm nóng, cảm thấy chính mình đã thay đổi rất nhiều.

Xưa nay hắn chưa từng tiếp xúc thân thiết với người khác như

vậy.

Cố Vấn Thành không cần đồng đội hay bạn bè, cũng không có ai có tư cách trở thành đồng đội của hắn.

Hắn chưa từng cảm thấy cô đơn, hắn hưởng thụ sự mạnh mẽ và cô độc của mình.

Nhưng bây giờ, không biết có phải do chưa khôi phục sức mạnh hay không, hay là do cảnh đẹp như trong truyện cổ tích của sao Hải Bạch, làm cho sự lạnh lùng cứng rắn kia của hắn bắt đầu suy yếu dần.

Cố Vấn Thành xa cách trước kia đã trở nên giống một con người hơn.

Lý Tấu Tinh điều khiển tinh thần lực nhỏ bé cắt đi vỏ ngoài cứng chắc của hải sản, lộ ra thịt mềm hấp dẫn bên trong.

Chờ Cố Vấn Thành lấy lại tinh thần thì anh đã xử lý xong rất nhiều, chất thành một ngọn núi nhỏ trước mặt hắn.

Cố Vấn Thành thấy thế bèn nở nụ cười, "Ăn nhiều tới vậy à, ham ăn."
Lý Tấu Tinh lộ ra hàm răng trắng, đè cổ họng giả giọng, "Người ta còn đang trong thời kỳ phát triển, Vấn Thành."
Anh di ngón tay ướt nhẹp bám đầy mùi tanh hải sản về phía mặt Cố Vấn Thành, làm thành thủ thế lan hoa chỉ quyến rũ, "Khẩu vị người ta nặng, cho nhiều gia vị chút nha."
Thủ thế lan hoa chỉ:

Click để xem ảnh

Cố Vấn Thành vội nhảy về sau một cái, không chịu nổi mà nổi da gà hết cả lên, "Đừng như vậy, xấu."
Sau đó hắn lại nở nụ cười, cười càng ngày càng to, nghiêng đầu

che mặt đi, trên gương mặt trắng nõn là biểu tình rung động lòng người.

Sẽ cười to, sẽ nghiêng đầu đi không cho anh nhìn thấy nụ cười của hắn, sẽ đùa giỡn với đồng đội...!
Lý Tấu Tinh nghĩ thầm, thật là quá đáng yêu.

"Cười trộm!"
Lăng Niên bên cạnh nhắm ngay vào Cố Vấn Thành, thừa dịp hắn chưa phản ứng kịp chụp lại vẻ mặt kinh ngạc của hắn, khóe miệng khẽ nhếch, ảnh dìm.

Tế Du liếc mắt nhìn quang não của hắn, "Cho tôi một tấm."
Ảnh dìm của Cố Vấn Thành không nhiều, cái tên này lớn lên mà không có khuyết điểm gì, bất kể góc độ hay hành động của hắn đều chỉ là một chữ đẹp.

Quả thực so với Lý Tấu Tinh còn làm người ta ghen tị hơn.

——Dù sao thì Lý Tấu Tinh cũng rất dễ chụp được ảnh dìm.

Hải sản tươi đặt cạnh bên bình dự trữ năng lượng.

Lăng Niên chỉnh sửa lại thiết bị một tí, năng lượng chuyển thành nhiệt năng, tỏa ra hơi nóng như một ngọn lửa khiến không khí vặn vẹo.

Cùng một loại gia vị nhưng từ tay Cố Vấn Thành vẫy ra lại cảm thấy ngon hơn so với người khác, trong mắt đám thiếu niên đội Mộng Chi này bàn tay Cố Vấn Thành đang tỏa ra ánh sáng rực rỡ gọi là "bàn tay bếp trưởng".

Trong lúc Cố Vấn Thành bận bịu không ngơi tay những người khác bèn ngồi xổm thành một vòng tròn nhìn chằm chằm bàn tay của hắn mà chảy nước miếng.

"Nhìn thật ngon." Người bên cạnh đụng đụng Lý Tấu Tinh, nuốt nước miếng.

"Ừm," Lý Tấu Tinh đụng trở lại, cũng nhìn chằm chằm tay hắn, "Ngon."
Nhìn bọn họ nhiệt tình như vậy Cố Vấn Thành cũng không định bắt nạt, nghiêm túc hoàn thành bữa tiệc nướng dã ngoại này.

Mùi hương bay về phía biển, để phòng ngừa mấy người cá vừa mới đi quay lại giành đồ ăn mà bọn họ ăn như hùm đổ đó, càn quét hết mớ hải sản vừa mới ra lò.

"Ngon quá."
Quá cảm động, "Cậu quá tuyệt vời!"
Người cá rất hào phóng, tặng họ rất nhiều hải sản không có ở có tinh cầu khác.

Trong đó nhiều nhất là loại cá dài màu trắng không có xương, thịt cá màu trắng, chất thịt tươi ngon, vừa cắn xuống một miếng là có thể cảm nhận được độ mềm mại mọng nước, vừa vào miệng đã tan, ngon đến mức bọn họ muốn nuốt luôn đầu lưỡi của mình.

Dù cho ở sao Hải Bạch cũng không dễ bắt được loài cá này, người cá thật sự rất hào phóng.

Đồ ăn tuy nhiều nhưng vẫn không đủ năm người này no bụng, sau đó vẫn phải dùng dịch dinh dưỡng để thỏa mãn con sâu ham ăn của bọn họ.

Ăn uống no say rồi nằm vật lên mặt cát, lớp cát mềm mịn làm bọn họ có cảm giác mình đang nằm trên mặt biển.

Qua một ngày nghỉ ngơi, cuối cùng Cố Vấn Thành cũng có thể điều khiển một chút tinh thần lực.

NK-03 khiến tinh thần lực của hắn khác hẳn với người thường, sau khi tia tinh thần lực nhỏ bé này khôi phục thì tốc độ đã vượt qua Lý Tấu Tinh, càng ngày càng nhanh, sắp sửa trở về nguyên trạng mạnh mẽ ban đầu.

Mãi khi cả tinh cầu bị bóng tối bao phủ bọn họ mới ngồi dậy, không thôi lưu luyến nhìn nơi bọn họ nô đùa nửa ngày qua, leo lên phi hành khí.

"Chúng ta sẽ còn quay lại," các thiếu niên vẫy tay về phía bãi cát và đại dương đã không thấy tăm hơi người cá đâu, "Bye bye."
Khoang cửa đóng lại, Lăng Niên ngồi ở vị trí lái, nhập mục tiêu đích đến là sao Thác Bang.

Dường như biết bọn họ phải đi, hoặc là ngửi thấy mùi thơm từ trên bờ truyền đến, mấy người cá đã đi rồi quay trở lại.

Trong đó có bé con người cá đáng yêu kia, lồng ngực ôm một vỏ ốc biển xinh đẹp, vội vã giơ lên ra hiệu với bọn họ.

Năm người trên phi hành khí không rõ, Lý Tấu Tinh ngồi ở phía ngoài cùng, anh mở cửa khoang ra, đi đến cạnh biển, "Muốn nói gì với mấy anh hả?"

Chiếc cằm trắng mịn của người cá nhỏ hơi hếch lên một chút, đôi mắt trong veo như mặt biển rộng, bé đưa ốc biển cho Lý Tấu Tinh, "Tặng anh."
"Sao lại tặng anh?" Lý Tấu Tinh nhìn bé con đáng yêu như thế thì nhịn không được xoa nhẹ mái tóc xoăn như rong biển của nhóc, "Vì anh đẹp trai nhất hả?"
Bé người cá hưởng thụ híp mắt, "Vậy thì lần sau anh có thể kể chuyện cổ tích cho em nghe nha ~"
Lý Tấu Tinh còn chưa kịp hỏi rõ thì người cá nhỏ đã nhảy vào trong biển, đuôi cá vẫy một cái, chạy trốn ra thật xa.

Lý Tấu Tinh chỉ có thể cầm ốc biển bước lên phi hành khí.

Ốc biển nhìn thì giống như một tảng băng nhưng sờ lên lại mát mẻ như ngọc, tinh xảo như đồ món đồ mỹ nghệ.

Mọi người trên phi hành khí ngạc nhiên không thôi, lòng mềm nhũn, cho rằng đây là một nhạc cụ xinh đẹp của sao Hải Bạch.

Phi thuyền khởi động, nhanh chóng đưa bọn họ rời khỏi tinh cầu xinh đẹp này.

Bọn họ báo cáo tiến độ nhiệm vụ lên mạng nhiệm vụ trường, nhấn vào nút quay về, điền vào chỗ số lượng viên đá ở nguồn nước sao Hải Bạch là 50.

Nhiệm vụ hoàn thành vượt mức quả thực là việc cực kỳ phấn khích, mấy người cùng nhau tán gẫu, kiên trì hỏi xin ID mạng của Bách Đồng từ Lý Tấu Tinh.

Lý Tấu Tinh, "Chờ tới trường học sẽ cho các cậu."
Đang trên đường về rồi đấy thôi, sao trong đầu vẫn còn trêu ghẹo con gái nhà người ta vậy chứ.

"Vậy cậu kể chuyện tiếp đi," Hi Nam chịu không được buồn chán, "Kể tiếp một chuyện khác."
Ngay cả Cố Vấn Thành cũng có chút mong đợi nhìn anh.

Lý Tấu Tinh cười híp cả mắt, "Được."
Anh nhìn vũ trụ ngoài cửa sổ, nghĩ xem rốt cuộc nên kể cho bọn họ nghe chuyện gì.

Năm giác quan được tinh thần lực tăng cường cảm nhận được xa xa đang có phi thuyền bay nhanh tới.

Chiếc phi thuyền có kí hiệu hình đầu lâu màu đỏ mạnh mẽ xông vào tầm mắt.

Đội cướp vũ trụ Đầu Lâu Đỏ.

...!Đm!
Lý Tấu Tinh nhìn về phía Tế Du, cảm thấy đau đầu.

Đơn giản? Hai ngày là có thể trở về?
...!Anh biết.

Chỉ hy vọng cái bàn tay vàng chết tiệt kia đừng tới quấy rối!
- ----------
Tác giả: Trên phi thuyền cướp vũ trụ.

Nhiều cướp vũ trụ nhìn chằm chằm Lý Tấu Tinh: "Wow, nhóc con này có thiên phú làm cướp vũ trụ, tui muốn hắn làm đàn em của tui!"
"Không không không, hắn phải làm đàn em của tui!"
"Các người dám giành người với ta?!"
Lý Tấu Tinh: (¯—¯).

Chương 19: Cướp Vũ Trụ Thì Phải Để Cho Cướp Vũ Trụ Tới Trị

Đầu lâu màu đỏ được những đường nét màu đen không rõ vây quanh, phách lối lộng hành trong vũ trụ.

Chiếc phi thuyền kia càng ngày càng gần, theo sát phía sau Lý Tấu Tinh, xông vào tầm mắt những người khác.

Đồng tử Cố Vấn Thành co rụt.

"Bước nhảy không gian," giọng hắn lạnh lùng, thức tỉnh mọi người, "Nhanh!"
Hai tay Lăng Niên thao tác nhanh chóng trên máy dò cảm ứng, giọng nói bình tĩnh: "Mục tiêu sao Thác Bang, mở ra bước nhảy không gian, đếm ngược 3, 2..."
Phi thuyền đầu lâu đỏ bắn một đòn pháo năng lượng, trực tiếp cắt đứt hệ thống khởi động, lập tức có mấy phi thuyền loại nhỏ phóng ra từ thuyền cướp vũ trụ vây quanh bọn họ.

Từ cửa sổ có thể nhìn thấy vũ khí của cướp vũ trụ đồng loạt nhắm vào bọn họ, ống ngắm đen tuyền chứa năng lượng vàng óng, chỉ cần bọn họ động đậy là sẽ bị oanh tạc trong một giây.

"Này, nhóc con."
Nhóm cướp vũ trụ nhận được tín hiệu của bọn họ, giọng nói ngạo mạn tùy tiện: "Thông minh lên tí, đừng nên làm mấy

chuyện chống đối ngu ngốc."
Trong phi hành khí không có động tĩnh, Lý Tấu Tinh và các đồng đội liếc mắt nhìn nhau, nhấn nút đầu hàng.

Cùng lúc đó, trường quân đội Thừa Dương nhận được vị trí tọa độ cuối cùng và tín hiệu cầu cứu của phi hành khí này.

Sắc mặt mọi người đều rất bình tĩnh, chẳng qua ánh mắt khi nhìn nút đầu hàng sáng lên lại mang theo lửa giận mơ hồ và quyết tâm hừng hực.

Bọn họ không cam lòng bị bắt như thế nhưng lý trí nói cho bọn họ biết đây mới là lựa chọn thông minh.

Với thân phận là sinh viên của trường quân đội, chắc chắn bọn họ sẽ trả lại cơn giận và nỗi khuất nhục này lên trên người đám cướp vũ trụ.

Đám cướp vũ trụ vây quanh bọn họ thiếu kiên nhẫn giục, bọn họ đành lái phi hành khí tiến vào phi thuyền to lớn có ký hiệu đầu lâu đỏ trong ánh nhìn của đám cướp.

"Xuống đây đi, mấy đứa nhãi con kia."
Người đàn ông mặc bộ đồ chiến đấu bó sát đặt cánh tay tráng kiện lên cửa sổ phi hành khí, cười ác ý: "Để các anh em băng cướp vũ trụ Đầu Lâu Đỏ chăm sóc chu đáo cho mấy nhóc."
Bọn họ bước xuống từ trên phi hành khí, trên mặt không có hoảng hốt và sợ hãi mà nhóm cướp vũ trụ muốn thấy.

Đám cướp thất vọng chậc lưỡi, tịch thu hết máy truyền tin trên người bọn Lý Tấu Tinh.

"Trên người nhãi con này nhiều đồ quá," một tên cướp cầm máy kiểm tra đảo qua Lăng Niên, kinh ngạc, "Đm, phát hiện mười ba cái máy có thể truyền tin với bên ngoài trên người hắn."

Lăng Niên lạnh lùng nhìn bọn chúng, để mặc mọi thứ bị lấy hết đi nghiên cứu, Lý Tấu Tinh ở bên cạnh, nhắc nhở: "Đừng kích động."
Câu này đã kéo lý trí Lăng Niên quay trở lại, hắn cụp mắt không nhìn tới mấy món đồ mình nâng niu bị lấy đi, "Ừm."
Mấy gã đàn ông cao to túm năm tụm ba đứng ở một bên, ánh mắt nhìn bọn họ tràn đầy đùa cợt.

Một tên thô lỗ xem thường đánh tới, "Nhìn mấy tên học sinh da mềm thịt mịn này đi, có đúng là bọn nó đã bắt người của chúng ta lần trước không?"
"Thực sự là tên vô dụng, mất hết mặt mũi cướp vũ trụ, chỉ là mấy nhãi con mới vừa vào Thừa Dương mà đã có thể tống hắn vào quân đội, dù cho hắn sống sót trở về chúng ta cũng sẽ giết chết hắn."
"Đừng suy nghĩ nhiều, không về được, tuy rằng mất mặt nhưng mấy thứ tốt hắn kiếm được trước đây đều thuộc về chúng ta ha ha ha."
Đôi mắt trong trẻo của Cố Vấn Thành đánh giá một vòng trên phi hành khí, bên trong đôi mắt không có sợ hãi, cũng không có phấn khích.

Tựa như cảnh tượng này đối với hắn mà nói chỉ là một việc bình thường.

Phiêu bạt trong vũ trụ, xưa nay cướp vũ trụ cảm thấy phiền nhất là quân đội đế quốc, cũng cực kỳ không thích mấy trường quân đội.

Bọn chúng xoi mói bình phẩm bọn họ, bắt bẻ châm chọc, thế nhưng để ý một chút là nhận ra thế mà không ai nói lời khó nghe với Lý Tấu Tinh.

Bọn chúng vô thức tránh Lý Tấu Tinh, có lẽ ngay cả bọn chúng cũng không chú ý đến điểm này.

Lý Tấu Tinh được đối xử đặc biệt nhìn đồng đội đang nén giận bên cạnh rồi lại nhìn về phía Cố Vấn Thành, nhếch môi cười.

Trong lòng hơi muốn cười.

Sau khi kiểm tra xong, bọn họ được dẫn qua một hành lang dài tối tăm.

Người dẫn đường gõ cửa, "Đại ca, đã mang người đến."
Cửa được mở ra, thanh niên tóc vàng cười híp mắt nhìn bọn họ, "Tốc độ rất nhanh."
Vẻ ngoài hắn thanh tú khiến cho người ta cảm thấy thân thiết, tên cướp dẫn đường cũng rất cung kính với hắn, "Phổ Tây đại nhân, người đều ở đây, bọn nó chính là kẻ đã bắt lão Thang ở Toái Tinh."
Thanh niên tóc vàng cười gật gật đầu, "Cậu làm rất khá."
Người dẫn đường vui mừng cười, lập tức quay người rời đi.

"Mời khách," Phổ Tây hướng về phía bọn họ làm ra động tác mời vào đầy lịch sự, từng cử chỉ đều chuẩn mực như sách giáo khoa, "Đừng khách khí, hi vọng các cậu có thể tha thứ cho lời mời thô lỗ của chúng tôi."
Hắn càng tỏ ra tử tế thì trong lòng bọn Lý Tấu Tinh càng cảnh giác.

Duy trì cảnh giác cao độ, cất bước đi vào căn phòng.

Căn phòng sáng trưng tạo nên đối lập vô cùng rõ ràng với hành lang, phía trong đặt một bộ bàn ghế đỏ sẫm, chính giữa bức tường là một đầu lâu có hai màu đỏ đen mỗi bên một nửa.

Một gã đàn ông cường tráng cao lớn ngồi bên cạnh bàn, tướng mạo hắn sắc bén lại tàn nhẫn, từ xương lông mày đến cằm có một vết sẹo to như ngón tay.

Lúc này hắn đang cúi đầu lau súng, mang theo mùi máu tanh cùng cảm giác nguy hiểm, trầm thấp nói: "Đây chính là đám nhãi không biết trời cao đất rộng kia à?"
Phổ Tây, "Chắc không phải?"
"Cậu xử lý cho tốt," đại ca Đầu Lâu Đỏ ngay cả liếc mắt cũng không thèm bố thí cho bọn họ, "Tôi không muốn để cho chuyện mất mặt như vậy xảy ra lần nữa trên phi thuyền của tôi."
"Tôi sẽ," Phổ Tây cười, "Ngài yên tâm."
Hai người nói mấy câu đã quyết định chốn về của bọn họ, ngay cả thời gian cho bọn họ chờ cứu viện cũng không có.

Sắc mặt mấy người biến đổi.

Cố Vấn Thành thấp giọng mắng một câu, Lý Tấu Tinh nhỏ giọng hỏi hắn: "Khôi phục thế nào rồi?"
"Cũng tạm." Hắn ậm ờ.

Lý Tấu Tinh rõ ràng, tinh thần lực của Cố Vấn Thành còn chưa khôi phục.

Mà càng chết ở chỗ là tinh thần lực mà Cố Vấn Thành thể hiện ra còn không bằng anh.

Anh thở dài trong lòng.

...!Bàn tay vàng đáng xấu hổ.

"Hóa ra tên vô dụng kia là đồng bọn của bọn mi?" Lý Tấu Tinh cất cao giọng hỏi.

Tên vô dụng anh nói tới rõ ràng chính là tên cướp bị bọn họ bắt đi.

Trong lòng đại ca Đầu Lâu Đỏ Alfred đang ngồi ở kia nổi lên hung ác, tàn nhẫn nở nụ cười, "Khá lắm, vốn định cho mày chết

một cách thoải mái, mà nhìn dáng vẻ mày hình như không hài lòng lắm."
Vết sẹo trên mặt gã như có sinh mệnh mà vặn vẹo, ánh mắt sắc bén đầy sát khí, lạnh lùng nhìn Lý Tấu Tinh.

Lý Tấu Tinh cảm thấy mình đang dấn thân vào một nghề nghiệp đặc biệt, để cho nhân vật phản diện nhìn mình càng thêm thuận mắt anh trưng ra khuôn mặt cùng vóc người của mình 360 độ, suy cho cùng ngoại hình là nguồn gốc của ấn tượng đầu tiên.

Anh nở nụ cười xán lạn lộ ra tám cái răng tiêu chuẩn, khiêu khích, "Ngài nói sai rồi, chúng tôi chưa muốn chết."
Đồng đội đều sợ ngây người!
Mẹ nó người anh em cậu muốn mắng người thì phải thông báo trước chứ!
Một mình cậu mắng người mà mặt bốn người chúng tôi đều hoang mang thì khí thế sẽ yếu đi đấy!
Vốn dĩ Alfred tràn đầy lửa giận nhưng sau khi nhìn thấy Lý Tấu Tinh thì cảm giác đột ngột thay đổi, bị khiêu khích cũng không sao, thậm chí không nhịn được bật cười, nhướng mày nhếch miệng, cực kỳ quá dị, "Mấy đứa nhóc xuất thân từ trường quân đội Thừa Dương đều to gan vậy à?"
Lý Tấu Tinh nhướng mày, quay người đối mặt với Phổ Tây vừa mới lao nhanh tới gần anh, "Ngài lại gần tôi như vậy là muốn dẫn tôi đi "chăm sóc chu đáo" hả?"
Từ "chăm sóc chu đáo" bị anh cố ý kéo dài lại mang theo ý tứ không rõ khác, thiếu niên này tựa như một cây kim đụng ai cũng muốn châm một cái.

Rõ ràng cực kỳ ngông cuồng nhưng cũng thẳng thắn khiến người ta thích.

"Đừng nói nhảm," Phổ Tây cũng không nhịn được cười, "Chúng tôi nói như thế lúc nào?"
Ôi chao, trường quân đội Thừa Dương từ khi nào lại tuyển được

một học sinh đáng yêu như vậy, làm cho băng cướp vũ trụ bọn họ cảm thấy thật đố kị.

Alfred, "Khá lắm, cậu qua đây."
Mày kiếm nhăn lại quanh năm khẽ buông lỏng, cặp mắt kia vẫn cứ sắc bén, trên tay đại ca băng cướp dính đầy máu tươi, từ vẻ ngoài cho đến bên trong đều nhuốm máu, chỉ ngồi im thôi mà đã có thể khiến những người khác cảm thấy lạnh sống lưng.

Gã thực sự quá nguy hiểm, nhưng Lý Tấu Tinh lại không lộ ra chút gì gọi là khiếp sợ, anh không chút dao động, kiên định nhìn thẳng Alfred, "Ngài muốn nói gì, cứ nói thẳng đi."
Vẫn đứng im tại chỗ.

Alfred gặp qua rất nhiều người trẻ tuổi, phần lớn trong đó khi gặp gã sẽ run rẩy, vì tính mạng của mình mà khúm núm cầu xin.

Một số ít lại giống như năm thiếu niên trước mắt này, trong mắt ẩn giấu lửa giận, không cẩn thận sẽ hừng hực bốc cháy.

Lý Tấu Tinh rõ ràng thuộc về vế sau, điều này làm gã nổi lên tâm tình thưởng thức.

Lý Tấu Tinh căng thẳng không?
Thực tế anh rất căng thẳng.

Một mặt anh không muốn ỷ lại cái gọi là bàn tay vàng do tác giả cấp, mặt khác anh không xác định được tinh thần lực của Cố Vấn Thành đã khôi phục đến đâu rồi.

Mà nếu như Cố Vấn Thành khôi phục đủ để đối phó với tình cảnh này thì hắn có sẵn sàng bộc lộ thực lực chân chính của mình trước mặt mọi người hay không.

Điều này không có nghĩa là Lý Tấu Tinh không tín nhiệm Cố Vấn Thành.

Dù là trong sách hay là những việc tự bọn họ trải qua, Cố Vấn Thành đã không phải là những từ ngữ nông cạn được tác giả miêu tả như trước kia nữa, mà là một người sống sờ sờ.

Anh tin rằng nếu như bọn họ gặp phải chuyện nguy hiểm đến tính mạng, Cố Vấn Thành sẽ không chút do dự cứu bọn họ.

Nhưng đây là một bí mật chỉ có giữa đồng đội bọn họ mới được biết, đám cướp vũ trụ không có nguyên tắc này không có tư cách được biết bí mật của Cố Vấn Thành.

Anh cũng không muốn sự yêu đuối của mình liên lụy người khác phải phơi bày bí mật của họ ra.

Dù vẫn còn hoài nghi với bàn tay vàng nhưng anh vẫn giả bộ như đã biết trước mọi việc, khiến Alfred sinh lòng tán thưởng.

"Cậu không sợ tôi giết cậu ư?" Alfred giả vờ thoải mái, định nhìn xem anh muốn làm gì, "Dù sao tôi cũng không phải là người có kiên nhẫn."
"Được rồi được rồi," Lý Tấu Tinh bất đắc dĩ nhún nhún vai, như đang đáp ứng yêu cầu vô lý nào đó của gã, "Được rồi, tôi qua đây, anh nói đi."
Các đồng đội của anh trợn mắt ngoác mồm, "Chờ đã, chờ chút!"
Hi Nam muốn tiến lên ngăn cản anh bị Tế Du với Lăng Niên kéo lại kịp.

"Tin tưởng cậu ấy," Tế Du nhìn chằm chằm bọn họ, nói với các đồng đội rằng, "Đừng quấy rầy cậu ấy."
Cố Vấn Thành cố gắng bình ổn những cảm xúc đang không ngừng dao động.

Tinh thần lực của hắn biết ý nghĩ của chủ nhân, NK-03 thần bí

đẩy nhanh quá trình chữa trị sức mạnh tinh thần lực bất bại của Cố Vấn Thành.

Nhưng không thể sử dụng chữa trị tùy tiện.

Cậu ấy vì bọn họ mà kéo dài thời gian, nhưng bọn họ lại chỉ có thể đứng nhìn.

Ánh mắt Cố Vấn Thành nặng nề, nhìn Lý Tấu Tinh lộ ra nụ cười qua loa lấy lệ ứng phó với hai tên cấp cao chết tiệt của Đầu Lâu Đỏ kia.

Cướp vũ trụ thì phải để cho cướp vũ trụ tới trị..

Chương 20: Lâu Rồi Không Gặp Cậu Bé Ngoan

Alfred cảm thấy kỳ lạ vô cùng.

Tuy rằng chính gã yêu cầu thiếu niên đến trước mặt mình, thiếu niên quả thực cũng đi tới, thế nhưng vẻ mặt làm ra vẻ ta đây của cậu ta lại làm cho Alfred cảm thấy sai sai.

Alfred có vẻ ngoài lạnh lùng đang nghi ngờ đánh giá Lý Tấu Tinh từ trên xuống dưới, vết sẹo từ lông mày tới cằm càng làm gã thêm dữ tợn hơn, cơ bắp cuồn cuộn như sắp xé rách quần áo.

Vẻ mặt Lý Tấu Tinh bình tĩnh, Alfred đơn giản nói rằng: "Cho cậu một cơ hội sống, nói cho tôi biết toàn bộ quá trình các cậu bắt tên vô dụng kia."
Cuối cùng, gã như nhắc nhở mà bổ sung một câu, "...!Nói cho rõ ràng, nhóc con."
"Khó lắm sao?"
Lý Tấu Tinh chống tay lên chiếc bàn màu đỏ sẫm, đôi mắt sáng nhìn chằm chằm vào Alfred, "Đã nói hắn là tên vô dụng thì quá trình chúng tôi bắt một tên vô dụng có cái gì có thể nói chứ?"
Cuồng, quá ngông cuồng.

Phổ Tây ở phía sau bọn họ tặc lưỡi, không biết nhóc con này từ đâu chui ra mà có can đảm nói chuyện với Alfred như thế.

Alfred thâm trầm nhìn Lý Tấu Tinh.

Thiếu niên trước mặt gã có cử chỉ tự nhiên, ngay cả cái nhíu mày hay gương mặt đẹp trai đều tỏa ra sức sống chỉ thuộc về độ tuổi thanh xuân.

Giống như đang nói sao hả, tôi nói không đúng à?
Đại ca Đầu Lâu Đỏ dời tầm mắt, "Phổ Tây, cậu định xử lý bọn nó thế nào?"
"Có rất nhiều biện pháp," Phổ Tây cười, "Mấy cây nhỏ trên phi thuyền chúng ta đã lâu rồi không được bổ sung chất dinh dưỡng mới.

Loại cây này thích hút tủy sống nhất, cứ cho nó hút hết xương cốt của mấy nhóc con này trước, sau đó thì ném mấy nhóc này xuống đáy phi thuyền cho mấy thú cưng háu ăn kia."
Mọi người đều biết cướp vũ trụ luôn thích nuôi mấy động thực vật kỳ lạ, mà mấy thứ này đều có lực sát thương cực kỳ cao.

Lý Tấu Tinh cau mày, anh thu tay về, đứng nghiêm, "Anh muốn làm gì?"
"Gia nhập đội ngũ của tôi, nhóc con," Alfred lộ ra nụ cười tràn đầy ác ý, "Nói lời từ biệt với trường quân đội ngu ngốc kia của cậu rồi trở thành người nối nghiệp tôi, tôi đánh giá cậu rất cao."
Cố Vấn Thành giật nhẹ khóe miệng, tràn đầy châm chọc.

Phản ứng của hắn vốn rất nhỏ, vì các đồng đội bên cạnh đã nhịn không nổi, lửa giận dâng lên át cả lý trí, bình tĩnh như Tế Du Lăng Niên cũng không nhịn được.

"Nghĩ hay ha," Cố Vấn Thành không ngờ mình là người đầu tiên không nhịn được, vẻ mặt hắn lạnh nhạt, giọng điệu áp bức, "Cướp vũ trụ."
Phổ Tây kìm lòng không đặng quay đầu nhìn hắn, trong mắt không che giấu nổi sự kinh ngạc.

Lúc trước nghĩ rằng chỉ có nhóc con kia ngông cuồng, hóa ra còn

một đứa to gan hơn.

Giọng điệu này làm hắn bỗng nhớ lại ba năm trước cũng có một nhân vật tai to mặt lớn nói với Alfred, "Anh to gan lắm, Alfred." Đối với Alfred thì đây không phải là một kỷ niệm đẹp đẽ gì cho cam.

Phổ Tây lặng lẽ nghĩ, mình nên chuẩn bị nhặt xác cho nhóc con này.

Ngay sau đó, hắn liền biết mình không chỉ giúp nhặt xác cho một đứa.

"Dựa vào cái gì mà phải gia nhập cướp vũ trụ?" Lăng Niên cười lạnh, bản tính độc miệng lộ rõ, "Dựa vào bản lĩnh chạy trốn của mấy người à?"
"Ha ha ha ha," Hi Nam cười to một cách khoa trương, như sợ người khác không nghe thấy.

Tế Du đứng phía trước bọn họ, vẫy tay với Lý Tấu Tinh: "Tấu Tinh, lại đây."
Giống như các băng nhóm cướp vũ trụ căm ghét quân đội đế quốc với sinh viên trường quân đội, sự chán ghét của công dân đế quốc với mấy băng nhóm cướp vũ trụ này cũng đến mức căm thù.

Tên cầm đầu băng cướp vũ trụ nào cũng nói với anh em của bọn họ như vậy.

Lần trước là ở Toái Tinh, lần này cũng vậy, bọn họ không thể thay đổi cách sỉ nhục người khác hả?
Nằm mơ đi mấy tên ngu ngốc này.

Alfred bỗng chốc đứng lên, hành động đột ngột này làm chiếc ghế tựa bị xô ngã phát ra tiếng vang thật to.

Nhưng gã còn chưa kịp làm ra hành động tiếp theo thì một tinh thần lực xa lạ tựa như lưỡi đao đã đặt trên cổ họng, làm gã khôi phục lại một ít lý trí, ngạc nhiên cúi đầu nhìn chùm ánh sáng trắng bạc trên cổ kia.

"Ha," gã bừng tỉnh, "Hóa ra cậu có thể thực thể hóa tinh thần lực."
"Tốc độ nhanh đấy," Phổ Tây cảm thán, cười đánh giá, "Đại ca, ánh mắt của ngài thực sự tốt hơn chúng tôi nhiều."
Cơn tức vừa rồi biến mất, Alfred cười to, dường như không hề lo lắng tinh thần lực của Lý Tấu Tinh sẽ gây tổn thương cho gã, "Can đảm lắm, nhóc con."
Xong đời, trong lòng Lý Tấu Tinh cảm thán một tiếng, trên mặt bình tĩnh, "Ngài nói đánh giá cao tôi vậy thì hãy cho tôi 24 tiếng để suy nghĩ.

Tất nhiên tôi phải ở cùng bọn họ."
Tinh thần lực đang đặt ngang cổ Alfred của anh không nhúc nhích.

Điều này nói rõ khả năng kiểm soát của thiếu niên này rất kinh người, tâm lý chịu đựng của anh cũng đáng kinh ngạc không kém.

Lòng Alfred sung sướng, lông mày nhíu chặt giãn ra, sảng khoái đồng ý đề nghị của anh, "Được, Phổ Tây, mang bọn họ ra ngoài, nhốt lại 24 tiếng."
Bọn họ được đưa ra cửa, trước khi đi, Cố Vấn Thành nghiêng mặt sang bên.

Ánh mắt Alfred sáng quắc nhìn chằm chằm bóng lưng Lý Tấu Tinh, là dáng vẻ cực kỳ hài lòng với anh.

Cố Vấn Thành quay đầu lại, vô cùng bình tĩnh đuổi kịp đoàn người.

Trên hành lang tối tăm, Phổ Tây không ngừng khen ngợi bọn họ.

Thỉnh thoảng có vài tên cướp vũ trụ đi ngang qua dừng lại chào hỏi hắn, "Phổ Tây đại nhân."
Phi thuyền Đầu Lâu Đỏ rất lớn, đi không bao lâu thì Phổ Tây đã dẫn bọn họ tới căn phòng giam giữ.

Trước khi đóng cửa lại, hắn nói sâu xa: "Hi vọng các cậu có thể ở lại đủ 24 tiếng."
Cửa bị đóng lại hoàn toàn.

Bên trong phòng được trang bị vật dụng cơ bản, năm người tràn đầy tinh thần chiến đấu ngồi lên giường.

Tuy rằng đang ở tình cảnh nguy hiểm thế nhưng vẫn hừng hực quyết tâm, "24 tiếng, đủ nhiều rồi!"
Mặc kệ người của trường học có thể đến cứu bọn họ hay không, ít nhất bọn họ không thể từ bỏ tự cứu chính mình.

Chỉ lo ý chí chiến đấu của các đồng đội không đủ, Hi Nam tẩy não bọn họ: "Này các anh em! Lên tinh thần đi, chúng ta làm xong vụ này sẽ nổi danh, cái này còn ghê gớm hơn so với việc bắt Wasser!"
"Cũng chưa chắc bắt được Wasser," Lăng Niên giận hờn trả lời hắn trước, rồi lại hỏi Lý Tấu Tinh với Cố Vấn Thành, "Các cậu khôi phục thế nào rồi?"
Cố Vấn Thành: "Một nửa."
Lý Tấu Tinh: "Hơn một nửa."
Nghe cỏ vẻ như là anh tương đối nhiều nhưng trên thực tế anh đã bị bỏ lại phía sau Cố Vấn Thành một khoảng dài.

Với tốc độ hồi phục này phỏng chừng đêm nay Cố Vấn Thành có thể trở lại vị trí mạnh nhất vũ trụ.

Nhưng mấy người Lăng Niên không biết, bọn họ không thể thả lỏng, sau khi vũ khí bị lấy đi thì tinh thần lực càng trở nên quan trọng.

Bất luận là Lý Tấu Tinh hay là Cố Vấn Thành, dù có thiên phú hơn người đi nữa nhưng bọn họ vẫn chỉ là những học sinh mới vừa nhập học.

"Không tồi," Lăng Niên nhỏ giọng, "Giúp tôi đề phòng nghe trộm, cố gắng cẩn thận đừng để bị phát hiện."
Cố Vấn Thành gật đầu, một tầng tinh thần lực không ai nhìn thấy phủ lấy bọn họ.

Chiêu thức kia của hắn ấy có thể nói là số một, ngay cả thiết bị kiểm tra ẩn tân tiến nhất cũng không dò ra.

Trong khi những người khác vẫn đang thắc mắc sao chưa thấy tinh thần lực phát sáng thì hắn lại hời hợt ném ra quả mìn, "Bị tôi ẩn đi rồi."
Các đồng đội mắt chữ A mồm chữ O.

Cái này, lợi hại tới vậy luôn?!
Trước kia còn tưởng rằng chỉ có mình Lý Tấu Tinh không phải là con người nữa, bây giờ mới phát hiện hóa ra Cố Vấn Thành mới là người thâm tàng bất lộ, ngay cả cách ẩn giấu tinh thần lực mà người ta cũng biết!
Hơn nữa nhìn bộ dáng thuần thục của hắn thì biết không phải mới ngày một ngày hai biết tới phương pháp kia!
Má ơi.

"Đừng ngẩn người nữa," Lý Tấu Tinh bị bọn họ chọc cười, tâm tình khó chịu vừa rồi cũng được đồng đội xoa dịu, "Lăng Niên, cậu chuẩn bị làm gì đấy?"
Sau khi xác định sẽ không bị phát hiện, Lăng Niên cởi nút áo khoác ra.

Khuy áo màu bạc lăn mấy vòng trong tay hắn thì bị Lăng Niên dùng ngón tay cái đè lại, nửa phút sau, âm thanh máy móc không chút tình cảm vang lên: "Tọa độ hiện giờ cách lần ghi chép cuối cùng 318 điểm hướng tây nam."
Lăng Niên vuốt nhẹ khuy áo hai cái, tiếng răng rắc vang lên, phần trên khuy áo mở ra, màn hình ánh sáng to bằng lòng bàn tay xuất hiện.

Hắn thấp giọng giải thích: "Chất liệu đá Thừa Tinh, một chút như thế mà đã khiến tôi mất rất nhiều năm."
Những người khác yên lặng thả like cho hắn.

Khép lại cái miệng há ra vì kinh ngạc, Tế Du với Hi Nam không tự chủ liếc mắt nhìn nhau, sao cứ có cảm giác hai người bọn họ là kẻ vô dụng nhất ở đây nhỉ?
Hai tay Lăng Niên nhanh chóng chuyển đổi dữ liệu trong màn ảnh, hồi lâu sau, hắn thả lỏng đôi tay đã cứng, "Thời gian bọn họ thay ca ở trên đây, thời gian tốt nhất là sau 5 giờ."
Bọn họ đến gần xem, gật gật đầu, "Bây giờ nghỉ ngơi trước, bồi dưỡng tinh thần, đêm nay sẽ quyết định."
"Không biết tại sao," Tế Du nói, "Kể từ khi biết tinh thần lực của Vấn Thành có thể ẩn giấu, tôi cảm thấy..."
Miệng của hắn bị Lý Tấu Tinh bịt lại, Lý Tấu Tinh nở nụ cười mê người, "Ngoan, chờ chúng ta trở về trường rồi nói ha?"
Tế Du ngoan ngoãn gật đầu, thật ra hắn chỉ muốn nói cảm giác an toàn tăng lên rất nhiều.

Bây giờ còn cách thời gian canh gác yếu nhất năm tiếng, bọn họ chuẩn bị tất cả kỹ càng, thả lỏng tinh thần ngồi trên giường bổ sung tinh thần.

Lúc Lý Tấu Tinh nữa tỉnh nữa mơ thì nghe được một tiếng động nhẹ nhàng.

Anh lập tức mở mắt ra, nhanh chóng nhìn quét một vòng trong phòng, ngoại trừ đồng đội vẫn còn ở trên giường thì không có ai khác.

Nghe lầm?
Lý Tấu Tinh mới vừa nhắm mắt lại, chóp mũi lại nhạy cảm ngửi thấy mùi máu tanh.

Anh mắng nhỏ một câu, nhẹ nhàng bước xuống giường, dán sát vào cạnh cửa.

Mùi máu tanh nồng hơn truyền đến từ khe cửa, nhưng bên ngoài lại không có tiếng kêu cứu.

Tay anh đặt trên tay cầm, kỳ lạ là cánh cửa đã bị Phổ Tây khóa lại lúc trước giờ đây lại bị anh dễ dàng mở ra.

Ngừng thở, Lý Tấu Tinh tập trung nhìn ra ngoài, chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng có thể kêu đồng đội chạy thoát thân.

Một cơn gió thổi tới, anh bị một đôi tay kéo ra khỏi căn phòng, cánh cửa phía sau bị nhẹ nhàng đóng lại.

Trời đất quay cuồng, anh bị người kia đè chặt trên cửa, hai tay người nọ đặt bên tai anh, mùi máu tanh nồng nặc truyền tới.

"Lâu rồi không gặp," đóa hoa xinh đẹp dính dòng máu tươi, tạo thành một đường cong đẹp mắt trên mặt nạ thuần trắng, giọng nói Wasser mang ý cười, "Cậu bé ngoan.".

Chương 21: Hoa Winnie

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Mùi máu tươi xông vào cánh mũi.

Trên hành lang yên lặng, dưới bàn chân là mặt đất sạch sẽ.

Giọt máu bắt mắt trên mặt nạ chậm rãi chảy xuống, giọng Wasser trầm khàn, "Chúng ta thật có duyên."
Động tác của gã mạnh mẽ, mùi vị chết chóc trên người bao phủ lấy Lý Tấu Tinh, mang đến cảm giác ép bức.

Vẻ mặt Lý Tấu Tinh rất khó coi, anh không nhúc nhích, quy củ đứng dựa vào cửa, tùy ý để Wasser dùng tư thế "kabedon" hạn chế không gian của mình.
(*) tư thế kabedon, tiếng Nhật

Click để xem ảnh

"Anh theo dõi chúng tôi?" Anh hỏi.

"Hả?" Wasser cười ra tiếng, "Nói chuyện phải có chứng cứ chứ."
Tay Lý Tấu Tinh vươn tới gần tay nắm cửa, khóa đồng đội lại bên trong.

Đối mặt với Wasser anh không vui vẻ gì cho cam, qua loa nở

một nụ cười giả dối, "Ngài nói cái gì thì chính là cái đó, ngài mạnh thì dù có cố tình gây sự cũng là ngài có lý."
Anh dùng gương mặt đẹp trai này của mình lớn lối thăm dò Wasser có thể là gay này.

Wasser, "Cậu có ý kiến với tôi."
Lý Tấu Tinh, "Không nên sao?"
Wasser nở nụ cười với anh.

Nhưng mà trong lúc mùi máu tanh càng ngày càng nồng trên hành lang, nụ cười này càng khiến cho người ta cảm thấy nguy hiểm sởn cả tóc gáy.

Hình như gã còn muốn nói thêm gì nữa, nhưng mà phía xa truyền đến từng tiếng kinh ngạc, cắt ngang lời gã muốn nói.

Wasser nghiêng đầu lắng nghe âm thanh phía xa kia, mặt nạ nhuốm vẻ tàn nhẫn lạnh lùng, gã rút hai tay đang đặt bên Lý Tấu Tinh lại, "Đứng im chờ ở đây."
"Nếu cậu không muốn buổi tối sợ đến mất ngủ," Wasser, "Thì phải ngoan ngoãn nghe theo lời của tôi."
Tựa như nhắc nhở thân mật, hoặc như là cảnh cáo, gã nói xong câu này thì nhanh chóng mất dạng.

Đệt mẹ hắn.

Lý Tấu Tinh cười lạnh, ném một luồng tinh thần lực vào trước cửa đồng đội, đi về hướng mùi máu tanh nồng nặc với gã.

Buồn cười, ai cmn biết mục đích của gã là gì.

Kẻ nguy hiểm nhất trên phi thuyền này chính là gã.

Từ hành lang một đường đi ra, nơi sạch sẽ chỉ có vị trí gần phòng giam bọn họ, quẹo qua một khúc cua, đập vào mắt là máu tươi đầy tường.

Tên cướp vũ trụ mất mạng nằm trên mặt đất lạnh lẽo, sàn nhà đã bị nhuộm thành màu đỏ.

Vẻ mặt tên cướp đã chết tràn đầy kinh ngạc, cánh tay tái nhợt che lên cổ mình.

Lý Tấu Tinh vô cảm ngồi xổm xuống, đẩy cái tay đang che cổ của tên cướp ra.

Một vết thương sắc bén cắt ra da thịt, dòng máu đỏ thắm từ cổ phun tung toé ra ngoài, ra tay không chừa cho người ta cơ hội sống sót.

Anh yên lặng đứng lên, hai mắt nhìn chăm chú con đường phía trước.

Con đường tối tăm như miệng dã thú, tưởng chừng sẽ nuốt chửng tất cả.

Wasser chưa bao giờ là một người bên ngoài tô vàng nạm ngọc bên trong thối rữa mục nát.

Từ lần gặp đầu tiên gã đã mang đến cho Lý Tấu Tinh cảm giác nguy hiểm và chết chóc, đến giờ vẫn chưa giảm bớt.

Nhưng rất thần kỳ, ngoại trừ đề phòng trong lần đầu gặp mặt, ở lần chạm trán này Lý Tấu Tinh lại không cảm thấy Wasser có ác ý.

—— đây thực sự là một cảm giác ngu ngốc.

Lý Tấu Tinh duỗi tay ra, tinh thần lực màu bạc ngưng tụ thành hình dáng một thanh trường đao, lóe lên từng tia chớp, trông rất có khí thế.

Ánh đèn lờ mờ hắt lên nửa bên gò má lãnh đạm của anh.

Từng bước từng bước đi về phía trước, tốc độ càng lúc càng nhanh, tinh thần lực cũng ngày càng hung hăng.

Nhưng hiện tại Wasser là uy hiếp lớn nhất trên phi thuyền này.

Mặc kệ gã có ác ý với bọn họ hay không, đề phòng của Lý Tấu Tinh đối với gã đã lên tới cực điểm.

Trong đại sảnh phi thuyền.

Tiếng thở dốc ồ ồ bị đè nén, cảm giác sắp chết thúc ép mỗi người dùng hết sức mình.

Nhưng dù cho có dốc hết sức mình đi nữa cũng không thể ngăn được công kích như mèo vờn chuột của Wasser.

"Mẹ kiếp..."
Vẻ mặt Alfred đang dựa vào tường đầy dữ tợn, trên người gã là mấy chục vết thương do lưỡi dao sắc bén gây nên, dịch chữa trị chậm chạp phát huy tác dụng, "Tên điên Wasser kia!"
Bọn họ chắc chắn chưa từng đắc tội Wasser chó điên biến mất gần một tháng kia, ai mà biết gã cmn phát điên cái gì!
Phổ Tây bị thương còn nặng hơn gã, cánh tay phải đã bị chặt đứt, mồ hôi chảy đầy mặt, nỗi đau của việc tái tạo lại làm cho hắn ta khó duy trì lý trí, lồng phòng hộ bằng tinh thần lực cũng mờ đi, "Đại ca, chúng ta, sẽ bị gã phát hiện."
Wasser, người duy nhất trong vũ trụ có thể lấy một địch lại cả một băng cướp.

Alfred chỉ gặp qua gã một lần vào ba năm trước.

Lúc đó bọn họ cướp một con tàu thương mại đi ngang qua địa bàn của Wasser.

Ngay trong đêm đó, Wasser liền giáng lâm xuống phi thuyền của bọn gã.

"Cậu quá to gan, Alfred."
Gã đàn ông mang mặt nạ nói một câu như vậy.

Hậu quả của câu nói này khiến một đám cướp không dám chợp mắt suốt mấy ngày mấy đêm, bởi cảnh tượng trong mơ còn kinh khủng hơn so với địa ngục.

Vất vả lắm thời gian mới xóa nhòa sợ hãi do Wasser mang đến, nhưng bây giờ, Wasser lại xuất hiện.

Ngang ngược xuất hiện.

Ác mộng lần nữa phủ xuống phi thuyền Đầu Lâu Đỏ.

Ở trước mặt gã hết thảy máy móc tân tiến cứ như trò đùa.

Gã đàn ông này hình như mạnh hơn so với trước kia, mạnh đến mức máy móc không thể đo lường được tinh thần lực của gã, dù chỉ là gợn sóng.

Phổ Tây cắn răng, lại nuốt thêm một viên màu trắng.

Cổ và khuôn mặt gã ta lộ lên gân xanh, bật ra tiếng rên đau đớn nghẹn ngào, tốc độ tái tạo của cánh tay đứt rời tăng nhanh thêm, "Đại ca."
Đã quyết định, Phổ Tây nhả ra một chữ từ trong hàm răng, "Trốn."
Bỏ thuyền chạy, dùng phi hành khí loại nhỏ trốn.

Alfred hung hãn nhắm mắt lại, lúc mở ra trong mắt tràn đầy vẻ độc ác tàn nhẫn.

Gã chạy nhanh về phía phi hành khí, nghiêm nghị ra lệnh, "Thiết lập chương trình tự nổ cho phi thuyền, kích hoạt sau khi chúng ta trốn thoát."
Gã tình nguyện cho nổ tung phi thuyền chứ không muốn chắp tay dâng tài nguyên lớn như vậy cho người khác.

Tốt nhất là để cho Wasser cùng nổ tung.

Gã lộ ra nụ cười độc ác, vết sẹo trên mặt vặn vẹo.

Sau khi Alfred và Phổ Tây biến mất, Lý Tấu Tinh đi ra từ bên cạnh.

Chết tiệt!
Cho nổ phi thuyền?
Anh không biết phi thuyền lớn như vậy nổ tung sẽ ảnh hưởng tới đâu, anh chỉ biết là bây giờ cần phải đánh thức đồng đội, sau đó nhanh chóng rời đi.

Nhưng lúc quay người lại anh liền đối mặt với một tấm mặt nạ.

Wasser vẫn luôn mang bao tay, vào giờ phút này bao tay của gã không khỏi bị bắn lên một ít máu tươi.

Gã đi ra từ chỗ tối, tư thế nhàn nhã như đang đi dạo vườn hoa nhà mình, "Cậu chạy ra ngoài."
Lý Tấu Tinh đột nhiên bình tĩnh.

Wasser vẫn còn ở nơi này, điều này nói rõ bọn họ không nổ được.

"Này," anh nhớ tới suy đoán và thăm dò lúc trước của mình, đột nhiên nhếch miệng cười, "Tôi cảm thấy anh đối với tôi rất đặc biệt."
Wasser nhìn anh, không nói lời nào.

"Tôi đếm đến 3, anh không lên tiếng chính là chấp nhận," Lý Tấu Tinh, "3——1."
Anh trực tiếp bỏ qua số 2.

Wasser bị chọc cho cười, tiếng cười khàn khàn vang trong không khí.

Nụ cười trên mặt Lý Tấu Tinh là nụ cười tiêu chuẩn của anh, nhìn mà khiến lòng người vui vẻ.

Anh tiến gần Wasser, duy trì khoảng cách phù hợp với một người xa lạ, ý đồ muốn dùng sắc đổi thông tin, "Anh theo chúng tôi làm gì?"
Wasser lại nói: "Người sắp tới."
"Người nào?"
"Người phe cậu."
Gã lùi về sau vài bước, hòa vào bóng tối, "Bạn nhỏ, nếu muốn biết mục đích của tôi thì không bằng nói nhiều lời hay chút để tâm trạng tôi vui vẻ."
Cái này đơn giản.

Nhưng Lý Tấu Tinh không muốn thỏa mãn gã.

Anh nhìn chằm chằm Wasser, chậm rãi lùi về sau, sau đó quay người bước nhanh về hướng trung tâm điều khiển.

Wasser đứng im trong bóng tối, mãi đến tận khi không còn ai mới hừ cười một tiếng.

...!Ác liệt?
Vậy thì, không nên phụ đánh giá này.

Gã không thể làm gì khác hơn là để anh nhìn thấy sự ác liệt này.

Trong phòng điều khiển.

Lý Tấu Tinh vừa bước vào liền thấy Alfred và Phổ Tây nằm cứng đờ trên mặt đất.

Sau khi kiểm tra thì phát hiện bọn họ còn sống, hô hấp gấp gáp, trên mặt mang theo sợ hãi và giận dữ, ngoại trừ con ngươi thì không thể động đậy gì cả.

So với sự uy vũ trước kia thì bây giờ hai người quả thật rất thảm hại, toàn thân toát mồ hôi làm ướt cả quần áo.

Hai mắt Alfred bốc lửa, đầu tóc rối bời dính vào trên mặt gã ta.

Lý Tấu Tinh chưa kịp đáp lại bọn họ thì trên màn hình hiển thị có phi thuyền tiếp cận, ký hiệu trên phi thuyền là của trường quân đội Thừa Dương.

Wasser không lừa người, nhưng đối mặt với phòng điều khiển phức tạp này anh chẳng biết phải làm sao, chỉ có thể quay lại tìm nhân viên kỹ thuật.

...!
Mã Nam không thể nghĩ ra!
Hai tiếng trước ông mới kết thúc cuộc trò chuyện với đội Mộng Chi sắp quay về sau hành trình đầy gian khổ, chắc chắn bọn họ vẫn an toàn, sắp sửa tới nơi.

Hai tiếng sau ông vẫn nhận được liên lạc từ đội trưởng đội bảo vệ, liên tục khẳng định bọn họ vẫn luôn an toàn, không có nguy cơ tiềm ẩn nào.

Sau đó thì xong đời.

Ai mà ngờ rằng, hai tiếng, mới có hai tiếng, đám nhóc kia sao lại, lại rơi vào tay bọn cướp vũ trụ chứ!
Tâm trạng Mã Nam phức tạp đưa ra thỉnh cầu, "Xin cho phép tôi

đi cứu viện cùng ngài."
Xưa nay trường quân đội Thừa Dương không bao giờ bỏ mặc an nguy của bất cứ học sinh nào, Mã Nam muốn xem lần này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Còn băng cướp vũ trụ chết tiệt kia, ngay cả phi hành khí có ký hiệu của trường quân đội Thừa Dương cũng dám chặn lại.

Cầu mong bọn chúng không làm hại học sinh Thừa Dương, nếu không trường quân đội Thừa Dương nhất định sẽ truy cứu tới cùng, dù cho dốc hết toàn lực cũng phải diệt sạch băng cướp Đầu Lâu Đỏ này.

Đội bảo vệ của nhà trường không làm chậm trễ thời gian, nhanh chóng lên phi thuyền, sau khi rời khỏi sao Thác Bang liền khởi động bước nhảy không gian, một chiếc phi thuyền được trang bị tân tiến thoắt cái đã đến cạnh Đầu Lâu Đỏ.

Đội trưởng đội bảo vệ, "Gửi yêu cầu cho bọn chúng."
Nếu được, bọn họ hy vọng có thể dùng phương thức áp bức hoặc khuyên giải để giải quyết trong hòa bình, vì học sinh của bọn họ vẫn còn nằm trong tay băng cướp này.

Thanh danh của cướp vũ trụ trước giờ vẫn luôn bê bối, không có đạo đức cũng như không có ranh giới cuối cùng.

Ai ngờ bọn họ vừa gửi yêu cầu, băng cướp Đầu Lâu Đỏ này thế mà lại mở cửa khoang cho bọn họ!
Đội trưởng đội bảo vệ hiếm khi nhíu mày, ra hiệu cho cấp dưới, "Tiếp tục yêu cầu."
Sau đó đi tới trước cửa sổ, nhìn chăm chú cửa khoang đã được mở ra.

Mã Nam đứng bên cạnh hắn, vẻ mặt nghiêm nghị, "Không đúng."

Làm gì có chuyện địch còn chưa đánh tới mà mình đã mở rộng cửa ra đón?
"Đúng vậy," đội trưởng đội bảo vệ bước nhanh tới bục điều khiển, "Liên hệ với học sinh vẫn luôn giữ liên lạc với chúng ta."
"Anh nói Lăng Niên hả?" Vẻ mặt Mã Nam nhàn nhạt, thực ra là ngầm khoe khoang.

"Đứa nhỏ này rất được," đội trưởng đội bảo vệ ăn ngay nói thật, "Nếu như nó không có hứng thú với quân đội thì Thừa Dương có thể giữ nó lại."
Mã Nam nở nụ cười, "Vậy thì anh phải thất vọng rồi."
Đội trưởng đội bảo vệ tiếc nuối, "Nó muốn vào quân đội?"
"Nó và đồng đội đều là người ưa thích mạo hiểm, là dũng sĩ trời sinh không muốn trải qua cuộc sống bình thường," Mã Nam vỗ vỗ vai hắn, "Anh cần phải hiểu rõ về đội Mộng Chi này."
Cấp dưới kết nối được với Lăng Niên, nhưng người nói chuyện lại là Lý Tấu Tinh, "Thầy vào đi."
Anh nói: "Chúng em mở cửa khoang cho thầy đó."
...!Em nói cái gì? Lặp lại lần nữa?!
Đội trưởng đội bảo vệ với Mã Nam ngây ngẩn cả người.

Lý Tấu Tinh không nhận được câu trả lời, lặp lại một lần nữa, "Mời vào, không cần lo lắng."
Giọng điệu của anh tự nhiên, quả thực không phải dáng vẻ bị cướp vũ trụ ép buộc, cấp dưới liên lạc với Lăng Niên cũng báo cáo: "Có thể tiến vào, đội trưởng, không có nguy hiểm."
Bất cứ ai cũng có thể nhìn thấy sự kinh ngạc của đội trưởng đội bảo vệ.

Nếu là lúc khác thì mọi người sẽ cảm thấy cực kỳ ngạc nhiên trước phản ứng của hắn nhưng lúc này ai cũng cảm thấy không thể tin được, thậm chí còn vô cùng tò mò với tình huống hiện tại, thành ra phản ứng của đội trưởng đội bảo vệ cũng không có gì đáng kinh ngạc lắm.

Đội trưởng quay người đối mặt Mã Nam, sắc mặt nghiêm túc,

công nhận lời nói của Mã Nam, "Anh nói đúng, tôi cần phải đi tìm hiểu kĩ về đội Mộng Chi này."
Mã Nam che giấu kinh ngạc, giả vờ như đã quen, nhưng nếp nhăn nơi khóe mắt không thể nào giấu được ý cười tràn đầy.

Đội cứu viện của nhà trường lái phi hành khí tiến vào phi thuyền, sau khi bước xuống thì nhanh chóng đến phòng điều khiển.

Bọn Lý Tấu Tinh đang đứng ở trung tâm điều khiển chờ bọn hắn.

Hi Nam chuyển Alfred với Phổ Tây qua góc.

Bây giờ bọn họ vẫn còn chưa lấy lại tinh thần, lúc làm việc đều mang vẻ mặt mê man, cứ cảm thấy mình đang nằm mơ.

"Không sao chứ?" Bước chân người cứu viện vội vã, nhìn chăm chú bọn họ từ trên xuống dưới, "Tụi cướp vũ trụ chết tiệt kia có làm các em bị thương không?"
"Chúng em rất ổn," bọn họ rất xấu hổ, chột dạ không dám đối diện với Mã Nam, "Không rơi một sợi tóc nào."
Đội trưởng đội bảo vệ đứng sau Mã Nam thở phào nhẹ nhõm, cấp dưới phía sau kinh ngạc thốt lên một tiếng, chỉ vào góc nói: "Hai kẻ kia là?!"
Hắn quay đầu nhìn lại, khiếp sợ hô to tên thủ lĩnh băng cướp Đầu Lâu Đỏ, "Alfred!"
Hắn đột nhiên quay đầu nhìn về phía năm thiếu niên, ánh mắt sáng quắc.

"Các em đã làm gì?"
Mã Nam kích động nói: "Các em giết hết cướp vũ trụ trên phi thuyền à?"
Còn bắt sống Alfred với người hợp tác với gã là Phổ Tây nữa!
Mịa nó đây là học sinh mới của trường bọn họ đó!
Bây giờ Mã Nam quả thực muốn ôm bọn họ xoay vòng vòng!

"Thấy hiểu lầm rồi," Cố Vấn Thành liếc mắt nhìn Lý Tấu Tinh, Lý Tấu Tinh liều mạng chớp chớp mắt ra hiệu cho hắn.

Ánh mắt hắn lóe lên ý cười, cố ý nói, "Trên thực tế năm người chúng em chỉ có Tấu Tinh biết chuyện gì đã xảy ra, bốn người chúng em đều bị nhốt lại."
Hắn ý tứ sâu xa, ho vài tiếng với Lý Tấu Tinh để bọn họ trong phòng rồi một mình đi mạo hiểm.

Vì vậy toàn bộ người ở trung tâm điều khiển đều dời mắt lên trên người Lý Tấu Tinh, nhìn anh cứ như đang nhìn nguyên tố mới phát hiện.

Nhưng người hạ gục toàn bộ phi thuyền căn bản không phải Lý Tấu Tinh, mà là người bịt mặt Wasser.

Gã đàn ông kia lớn mật đi lại tự do trên phi thuyền.

Sau khi anh nói cho Lăng Niên biết Wasser cũng ở đây thì cậu ta đã bắt đầu kiểm tra tất cả ngóc ngách trên phi thuyền, nhưng mà ngoại trừ thi thể la liệt thì ngay cả cái bóng của Wasser cũng không có.

Anh nghi ngờ Wasser đã lái phi hành khí rời đi.

Nhưng đây chính là sự thực, Lý Tấu Tinh ăn ngay nói thật, "Là Wasser, gã giết hết cướp vũ trụ trên phi thuyền, chỉ chừa lại Alfred với Phổ Tây."
"Wasser?!" Mã Nam kinh ngạc thốt lên, lập tức sắc mặt trở nên khó coi.

Hiển nhiên ông biết tình huống Vưu Mông tra được, Wasser đã rời khỏi sao Thác Bang.

Nhưng bây giờ tên cướp vũ trụ ngông cuồng kia thế mà lại xuất hiện cùng học sinh của bọn họ trên thuyền băng cướp khác.

"Em lại gặp được gã?"

Lông mày Lý Tấu Tinh nhăn lại, "Ừm, gặp được."
"Gã có làm gì cậu không?" Cố Vấn Thành tò mò, cười híp mắt hỏi, "Tấu Tinh, nhìn cậu có vẻ không được vui cho lắm."
Làm rất nhiều chuyện.

Lý Tấu Tinh, cao to, nam tính.

Thế mà hôm nay anh lại bị Wasser kabedon, tay của gã đàn ông kia chống bên tai anh, ở rất gần, lúc nói hơi thở còn phả vào tai.

Nếu như không phải sợ quá trẻ con, Lý Tấu Tinh đã sớm kabedon lại gã.

Không, phải nói là Wasser trở nên ác liệt hơn.

Lý Tấu Tinh cũng nghi ngờ bàn tay vàng của mình có phải sinh ra tác dụng với Wasser hay không, bằng không cho dù anh lớn lên có đẹp trai đến đâu thì đối phương cũng không nên biểu hiện khoa trương như vậy.

Lông mày anh càng nhăn lại hơn, "Gã trở nên ác liệt hơn."
Thậm chí còn có thể cảm nhận được đôi chút cố ý trong đó.

Cố Vấn Thành cũng nhăn lông mày lại, dáng vẻ rất lo lắng.

Lý Tấu Tinh nhìn thấy bộ dạng này của hắn bèn nở nụ cười, "Không có chuyện gì đâu, đừng lo lắng, nếu sau này còn gặp lại gã thì tôi sẽ có biện pháp đáp trả."
Ai mà không biết đùa giỡn lưu manh chứ?
Cố Vấn Thành giả vờ giả vịt, "Chúng ta phải mong là lần sau không cần gặp lại."
Mã Nam nói chen vào, "Không sai, các em yên tâm, trường học tuyệt đối sẽ không để cho Wasser ngang ngược như vậy."

Hắn hừ lạnh một tiếng, đội trưởng đội bảo vệ bên cạnh nói bổ sung: "Cho dù không bắt được gã thì cũng sẽ không để cho Thừa Dương trở thành nơi gã muốn tới thì tới muốn đi thì đi."
Nhìn bọn họ rất có sức thuyết phục, nhưng thực tế hai vị kia đều rất chột dạ.

Lời này vừa nghe liền biết là nói khoác, băng Đầu Lâu Đỏ có sức chiến đấu mạnh mẽ như vậy mà còn bị Wasser nói diệt liền diệt, nói chi là tiến vào trường học bọn họ.

Nhưng mà vẫn nên động viên học sinh, tránh gây nên khủng hoảng.

Lý Tấu Tinh quá tốt bụng, phối hợp giữ tôn nghiêm cho các thầy giáo, "Nếu là như vậy thì quá tốt rồi."
"Đúng vậy," Cố Vấn Thành cũng cười cong mắt, "Nếu là như vậy thì quá tốt rồi."
Để lại người lái phi thuyền, bọn họ theo đội trưởng đội bảo vệ đi đến cửa khoang phi hành khí loại nhỏ.

Bọn Lý Tấu Tinh tìm được chiếc phi hành khí kia của mình, Mã Nam với người đi theo cứu viện bọn họ cũng leo lên phi hành khí loại nhỏ.

Nhưng ngay khi cửa khoang phi hành khí mở ra, một đóa hoa khổng lồ màu trắng bạc nở tung trên không trung.

Dùng tinh thần lực tạo thành đóa tinh xảo rực rỡ, tinh thần lực trên từng lớp cánh hoa không ngừng tuôn ra, tỏa ra ánh sáng chói lọi.

Đóa hoa đột nhiên nở rộ trong không khí này khiến mọi người choáng váng, đáy mắt tràn đầy kinh ngạc.

Vẻ mặt Lý Tấu Tinh biến đổi.

Đóa hoa tạo nên từ tinh thần lực kia phân tán, rơi xuống hợp thành một dòng chữ màu trắng bạc.

【Cậu là đóa winnie.】
(*) Gốc là【你是多维.尼之花。】, mình hỏi thì được mọi người bảo rằng chắc tác giả đang nhắc tới hoa winnie này, vì từ 维尼 có nghĩa là gấu Pooh hay winnie the pooh, câu trên cũng bảo có nhiều lớp hoa nên chắc là đúng á:v

Click để xem ảnh

Chờ mọi người nhìn rõ hàng chữ này thì tinh thần lực hoàn toàn tan biến.

Thao tác sử dụng tinh thần lực chuẩn xác như vậy, bắt chước mấy chi tiết nhỏ của đóa hoa giống y như thật...!Ngoại trừ Wasser, bọn họ không nghĩ ra ai khác.

Vẻ mặt của mọi người biến đổi vi diệu.

Trên ghế ngồi phi hành khí còn có một đóa hoa màu xanh xinh đẹp.

Lý Tấu Tinh mặt không đổi sắc cúi người cầm đóa hoa lên, trên cánh hoa mềm mại xinh tươi vẫn còn nước sương tô điểm.

Anh lên quang não tìm chú giải về hoa winnie.

Câu nói đầu tiên là:
"Chân thành của người làm tôi mê muội."
Lý Tấu Tinh cười lạnh thành tiếng.

Hiện tại anh có thể xác định là Wasser cố ý.

Rõ ràng, Wasser để lại đóa hoa này là để trả thù anh.

Trả thù anh không ưa gã.

Vì vậy muốn anh xem trò đùa của gã.

Gã đùa bỡn anh..

Chương 22: Ngâm Suối Nước Nóng

Dọc đường trở lại sao Thác Bang mọi người như có như không liếc trộm Lý Tấu Tinh.
Trong lòng mọi người đều tò mò muốn chết.

Wasser rất nổi tiếng, những từ khi nhắc đến gã đều là thực lực mạnh mẽ, lòng dạ độc ác.

Còn hoa tươi, lãng mạn hay tình cảm là những từ tưởng chừng không liên quan đến Wasser.

Thế nhưng bọn họ đã gặp được những gì?
Là hoa winnie! Ý nghĩa của loài này buồn nôn đến mức bọn họ không thể thốt nên lời!
Lý Tấu Tinh ngồi ở hàng trước, lúc robot dọn dẹp đi ngang qua người thì anh hung hăng ném đóa hoa xanh tươi kia vào thùng "đồ bỏ đi".

Đóa hoa đương nở rộ xinh đẹp chớp mắt bị nghiền nát thành bột phấn.

Trong phi thuyền Đầu Lâu Đỏ nuôi rất nhiều động thực vật có lực sát thương rất lớn.

Trừ mấy cái này ra thì ai mà ngờ đám cướp vũ trụ kia lại rảnh rỗi đi trồng loại hoa chỉ có thể ngắm này chứ.

Ai ngờ rằng trong lúc giết chóc tàn ác Wasser còn có thể nhàn nhã đi tìm vườn hoa rồi tỉ mỉ lựa ra đóa winnie đẹp nhất này.

Trong lòng mọi người đều tò mò muốn biết nhưng lại bị vẻ mặt thiếu kiên nhẫn, sắp sửa bùng nổ của chàng trai trẻ được Wasser tặng hoa chặn lại.

Cũng đúng, bọn họ đồng tình nghĩ, bị một tên cướp vũ trụ đối đãi như một cô gái, dù là ai cũng sẽ không vui vẻ gì.

Mã Nam thở dài, do dự có nên tiến lên khuyên bảo hay không.

Đối với một người đàn ông mà nói, việc bị một tên đàn ông khác tặng một đóa hoa có hàm nghĩa mập mờ như thế thật sự là quá mất mặt.

"Vẻ mặt này của thầy là sao vậy?" Cố Vấn Thành đi ra từ phòng vệ sinh phía sau ông đang lau tay, lúc nhìn thấy Lý Tấu Tinh mới bỗng nhiên tỉnh ngộ, cười nói, "Thầy đừng lo, chúng em vừa tiến hành một cuộc trò chuyện, cậu ấy rất ổn."
"Phải không?" Mã Nam lo lắng vô cùng, "Ngay cả hoa cũng bị nghiền nát, chắc là không muốn để cho các em lo lắng nên mới che đậy lửa giận đó."
Động tác Cố Vấn Thành ngừng lại, cụp mắt nhìn bàn tay đã được lau sạch, "Hoa bị ném rồi?"
"Ném rồi."
Wasser giết người chưa bao giờ e dè.

Để tìm được một đóa hoa winnie sạch sẽ, xinh đẹp làm rung động lòng người trong vườn hoa nhuốm đầy máu kia gần như khiến gã bỏ ra hơn một nửa thời gian.

Hắn nở nụ cười, "Ném đi cũng tốt, để Tấu Tinh khỏi phải thấy rồi nổi giận."
Thực tế Lý Tấu Tinh cũng không có tức giận như vậy, lúc này ý chí chiến đấu của anh bị kích thích bốc lên hừng hực.

Tên kia cố ý làm cho anh mất mặt trước mặt mọi người, anh nhất định phải tìm cơ hội đáp trả.

Bất luận là hoa tươi hay là kabedon, một kẻ trong văn ngựa đực như gã mà chơi được anh à?
Anh phải khiến cho Wasser biết rằng cái gì là chơi đùa, cái gì là đáp trả.

Cố Vấn Thành nói với Mã Nam xong thì chầm chậm trở lại chỗ ngồi, "Vẫn còn tức giận à?"
Đôi mắt hắn vừa trong suốt lại thâm sâu, lúc này đang mỉm cười nhìn Lý Tấu Tinh.

Lý Tấu Tinh liếc hắn một cái, vẻ mặt khó chịu, "Ừm."
Trong lòng Cố Vấn Thành cảm thấy thú vị, Lý Tấu Tinh khoát cánh tay lên phía sau chỗ tựa lưng của hắn, nghiêng đầu hỏi rất nghiêm túc: "Vấn Thành, lẽ nào tôi không đẹp trai à?"
"Đẹp trai," Cố Vấn Thành phối hợp đánh giá mặt anh.

Đầu tiên là khen một câu, sau đó tỉnh bơ hỏi lại, "Không phải cậu bị Wasser đùa đến tự ti rồi chứ?"
Lý Tấu Tinh không trả lời câu hỏi này, anh chỉ đột nhiên nhíu nhíu mày, dường như ngửi thấy mùi gì đó, hít hít về phía Cố Vấn Thành, "Trên người cậu thơm quá."
Da gà da vịt trên người theo câu nói này của anh mà nổi hết cả lên, Cố Vấn Thành trả lời cứng ngắc: "Là sao, tôi không ngửi thấy gì cả."
Cơ bắp hắn cứng còng, lưng thẳng tắp, ngồi không mấy dễ chịu.

Mũi hắn mẫn cảm hơn hẳn người thường, không tự chủ được ngửi nhiều lần nhưng vẫn không ngửi thấy mùi gì.

Lý Tấu Tinh nhắm hai mắt, gương mặt tuấn tú xích lại gần, ngửi ngửi ngay ngực Cố Vấn Thành, sau đó không ngừng dời xuống,

mãi đến tận khi Cố Vấn Thành không chịu được nữa đưa tay chặn đầu anh lại Lý Tấu Tinh mới dừng lại tại lòng bàn tay của hắn, "Ở đây."
Anh mở mắt ra, nắm chặt tay Cố Vấn Thành nhìn qua nhìn lại mấy lần, "Tay cậu thơm hết cả lên, mới nắm tay người đẹp nào à?"
Ánh mắt trêu chọc, Cố Vấn Thành kỳ lạ, theo lời anh nói mà giơ tay ngửi một cái, quả nhiên có một mùi thơm thoang thoảng.

"Mới đụng phải một người phụ nữ," hắn giải thích, "Không để ý có phải là...!người đẹp hay không, giúp người ta lượm ít thứ."
Lý Tấu Tinh phóng tầm mắt về phía sau, thị lực tuyệt vời không giúp anh thấy được người phụ nữ nào trong đám người cả.

Phản ứng này của anh lại làm cho Cố Vấn Thành hiểu lầm rằng anh hết sức tò mò với phái nữ.

Cũng đúng.

Con trai ở độ tuổi này luôn tràn ngập ảo tưởng đối với người khác phái.

Cố Vấn Thành suy tư.

...!
Phi thuyền một đường đến sao Thác Bang.

Người bên quân đội nói rằng họ cho mấy học sinh mới trở về nghỉ ngơi một ngày, ngày mai sẽ tới điều tra chi tiết.

Bọn họ quay về ký túc xá đã lâu không thấy, còn nhà trường tiến hành một cuộc họp về công trạng "giết hết băng cướp Đầu Lâu Đỏ".

Dù cho Wasser đóng vai trò gì trong công cuộc này, mấy vị kia sẽ làm như không biết, cố hết mức tranh thủ vinh quang cho học

sinh của mình.

Bởi vì không thể nói rõ nên đội ngũ cứu viện lúc trước cũng không đề cập tới.

Nhưng thời gian bọn Lý Tấu Tinh trở về lại trùng hợp với thời gian băng cướp Đầu Lâu Đỏ bị tiêu diệt, những người thông minh đã lặng lẽ mò vào tài khoản của bọn họ, mà tin tức đầu tiên mấy người này nhìn thấy chính là hình ảnh bọn kể chuyện xưa cho người cá ở sao Hải Bạch nghe.

Trên nền màu sắc ấm áp trong video, mười mấy người cá nổi trên mặt biển xanh, cách rất gần đội Mộng Chi đang ở trên bờ.

Mỗi người cá trong video đều đẹp vô cùng, đôi mắt đỏ ửng nổi bật trên khuôn mặt trắng nõn, vừa lau nước mắt vừa nhìn đội Mộng Chi, trông hết sức đáng thương.

Cảnh sắc ở sao Hải Bạch cùng với câu chuyện xưa kia khiến cho tình cảnh thoạt trông như một giấc mơ.

Thế mà lại là người cá ở sao Hải Bạch?
Người quan sát tặc lưỡi, đố kị đến mức vẻ mặt vặn vẹo.

Bọ họ không ngừng ầm ĩ kêu gào đòi người đăng video kia đăng thêm nhiều video hơn nữa, đăng ít như vậy bọn họ xem không đã ghiền!
Dụ bọn họ lọt hố mà không chịu trách nhiệm!
Ôi trời ơi, bộ dạng nhóc người cá dùng bàn tay mũm mĩm ôm lấy khuôn mặt phúng phính thực sự quá đáng yêu!
Lăng Niên nhịn không được tắt thông báo đi, cười lạnh nhìn mấy bình luận kêu gào hắn đăng thêm video.

Lý Tấu Tinh nằm liệt trên ghế salon hưởng thụ mấy lời an ủi nhẹ nhàng của đồng đội, "Sao thế?"
"Một đám ngu xuẩn," Lăng Niên, "Tất cả đều hỏi tôi biện pháp

quyến rũ người cá."
Lý Tấu Tinh sờ sờ cằm, ngầm kiêu ngạo, "Cái này phải dựa vào sức hấp dẫn của mỗi người."
Những người khác liếc nhìn anh một cái, thấy anh vừa mới chịu đả kích nên ngại nói rằng cái này chỉ cần xảo trá với da mặt dày là được.

Sau khi nghỉ ngơi một ngày lấy lại sức, ngày hôm sau người quen cũ tới cửa, vẫn là Vưu Mông.

Lần này anh ta mang theo nhiều người hơn, trong số đó có một nữ sĩ quan thân hình cao gầy.

"Đây là Sofia, trợ lý của tôi," Vưu Mông cũng không nói nhiều, sau khi ngồi xuống thì trực tiếp vào thẳng vào chủ đề, "Wasser theo các cậu?"
Sofia im lặng đứng sau anh ta, lúc chạm mắt với Cố Vấn Thành thì khẽ mỉm cười, thể hiện thái độ hết sức chín chắn.

Cố Vấn Thành lễ phép đáp lại một nụ cười.

Lý Tấu Tinh tùy ý dời tầm mắt, "Nhưng gã không thừa nhận."
Vưu Mông cười nhạo một tiếng, "Rác rưởi."
Lý Tấu Tinh không khỏi bật cười, cảm thấy vị sĩ quan này thật sự rất đáng yêu, tựa như mắng Wasser là rác rưởi có thể giảm bớt cơn giận, khiến cho tâm trạng anh cũng thoải mái theo.

Thấy anh nở nụ cười đôi mắt Vưu Mông chợt lóe lên, im lặng hồi lâu, "Xin lỗi."
"Quân đội không bảo vệ các cậu chu toàn," anh ta rất hổ thẹn, "Không tiêu diệt được mấy tên cướp vũ trụ khét tiếng kia."
"Ít nhất chúng tôi đã giúp anh tiêu diệt được một băng," Lý Tấu Tinh, "Mặc dù ké ánh hào quang của rác rưởi kia."
Cố Vấn Thành khó hiểu liếc mắt nhìn anh, bị Lý Tấu Tinh bắt được, anh nhíu mày hỏi ngược lại, "Vấn Thành, cậu nói xem

Wasser có phải là rác rưởi không?"
"..." Cố Vấn Thành, "Rác rưởi."
Lý Tấu Tinh tán thưởng nhìn hắn, sau đó tiếp tục trả lời câu hỏi của Vưu Mông.

Cố Vấn Thành: "..."
Tâm tình phức tạp.

Sofia đưa cho hắn một ly nước nóng, "Lần thứ hai gặp nhau, còn nhớ cô gái vụng về được cậu giúp đỡ trên phi thuyền hôm qua không?"
"Chào cô," Cố Vấn Thành nhận ly nước, sau nhiều lần cuối cùng hắn cũng có thể tiếp nhận loại quan tâm này một cách tự nhiên, lộ ra tươi cười, "Làm sao mà quên được chứ.

Cô đẹp thế kia mà."
Nhưng thực ra khi nhắc tới cô gái này hắn chỉ nhớ rõ hình ảnh Lý Tấu Tinh ngửi loạn khắp người hắn.

Lúc hắn cúi đầu đưa tay nhận lấy thì hình ảnh lay động.

Nụ cười của Sofia càng tươi, cô đi tới ngồi xuống bên người Cố Vấn Thành, vóc người nên lồi thì lồi nên lõm thì lõm, "Tôi cũng không quên được cậu, cứ như gặp ma ấy, luôn muốn trực tiếp nói lời cảm ơn với cậu."
Cố Vấn Thành, "Cô quá lời."
Hắn cười nhẹ nhàng, như gợn nước trong chén, khuấy đảo lòng người không yên.

Trên mặt Sofia bình tĩnh nhưng thực tế lòng bàn tay đã đổ rất nhiều mồ hôi.

Cảm giác căng thẳng đã lâu không gặp ập đến khiến cô khó chịu, không biết mỗi một lời nói của mình có phù hợp hay không, nhưng chưa kịp suy nghĩ kỹ thì lời nói đã bật thốt lên.

Đôi mắt cười nhìn cô giống như đang trấn an sự căng thẳng này, chưa bao giờ Sofia cảm thấy ánh mắt của một người đàn ông có thể quyến rũ đến vậy.

Ồ, không không không, cậu ấy còn chưa phải đàn ông, cậu ấy chỉ là một chàng trai.

Suy nghĩ của Sofia đầy ngọt ngào, không biết chàng trai của cô có vui lòng để cô giúp cậu ấy biến thành đàn ông hay không?
"Cô đang nghĩ gì vậy?"
Cố Vấn Thành tò mò hỏi.

Chàng trai khiến Sofia xấu hổ, tay run một cái làm cho nước trong ly đổ lên người Cố Vấn Thành.

Mi tâm Cố Vấn Thành nhảy một cái, còn chưa kịp tránh thì một cánh tay từ phía sau hắn duỗi ra, ôm eo hắn kéo về phía sau.

Cả người hắn ngã vào lồng ngực Lý Tấu Tinh.

Một ít nước trong ly văng tới trên tay Lý Tấu Tinh đang che chở cho Cố Vấn Thành, vẫn còn mang theo hơi nóng.

Lý Tấu Tinh cau mày, bình tĩnh nhìn Sofia, giọng điệu lộ vẻ không sao: "Tiểu thư cẩn thận một chút."
Sofia nói xin lỗi: "Tôi rất xin lỗi."
Cô nhận lấy khăn giấy người khác đưa tới, nhanh chóng lau hết nước tràn ra trên ghế salon, động tác dứt khoát không chút vụng về.

Lý Tấu Tinh híp mắt lại.

Cố Vấn Thành bị anh ôm chặt trong ngực không chú ý đến Sofia, hắn ho khan vài tiếng mà anh còn chưa buông tay, không thể làm gì khác hơn là lúng túng nói: "Tấu Tinh, cảm ơn."

Lý Tẩu Tinh quay đầu nhìn hắn, hừ một tiếng, "Có thể chú ý hoàn cảnh một chút được không?"
Cố Vấn Thành nghi hoặc, "Cái gì?"
Anh dí dỏm liếc mắt nhìn Sofia, tràn đầy ám chỉ, "Hoàn cảnh bây giờ là đang làm việc, không phải tán gẫu, Vưu Mông, anh nói có đúng không?"
Khuôn mặt xinh đẹp của Sofia ửng hồng, càng tăng thêm vẻ quyến rũ.

Sau khi lau nước xong thì cô nghiêm túc quay về đứng sau Vưu Mông, hai bàn tay nóng hổi chồng lên nhau, thỉnh thoảng mới nhìn về phía đối diện.

Vưu Mông có chút ý cười, "Cậu nói đúng."
Sofia chỉ cười không nói.

Vưu Mông rất muốn biết, "Ngoại trừ tặng hoa, gã còn làm gì cậu?"
Những người khác dồn dập liếc mắt nhìn qua.

Lặng im không tiếng động vểnh tai lắng nghe.

Vẻ mặt Lý Tấu Tinh biến đổi, tràn đầy vẻ không được tự nhiên, tựa như nhớ ra cái gì đó khó nói nên lời, khuôn mặt đỏ lên vì xấu hổ.

Vốn Cố Vấn Thành dù bận vẫn ung dung ngồi xem chuyện cười của anh, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng kia thì cả người cũng không được bình thường.

Hắn cố gắng giả vờ bình thường, như đứng đống lửa như ngồi đống than, cuối cùng lúng túng cúi đầu xuống đất, ánh mắt né tránh.

Vẻ mặt này của anh như thể Wasser đã làm chuyện gì đó không thể tha thứ...!

Rõ ràng chỉ đùa có một tí.

Những người khác: "...???"
Rốt cuộc Wasser đã làm gì Lý Tấu Tinh?!
Treo người lên đánh một trận dã man hay là công kích cá nhân bằng từ ngữ độc ác không tình người?
Nhìn dáng vẻ con nhà người ta xem, đây là bị nhục nhã đến mức nào cơ chứ.

Hậu quả tồi tệ nhất mà bọn họ có thể nghĩ đến chính là Wasser dùng thực lực cường đại của mình đả kích nặng nề cả về thân thể lẫn tâm lý con nhà người ta.

Để một thiên tài biết mình cực kỳ kém cỏi, đối với một thiên tài mới vừa trưởng thành mà nói thì đây là dằn vặt thê thảm cỡ nào.

Mấy cấp dưới của Vưu Mông quen Lý Tấu Tinh không đành lòng nói: "Gã thật quá đáng."
Lý Tấu Tinh mím môi, vẻ mặt không tự nhiên khiến người khác thương cảm.

Cố Vấn Thành ho khan vài tiếng, nói sang chuyện khác, "Có thể lần theo con đường Wasser rời đi không?"
Mấy người nghiêm túc lại, "Lần theo không được, nhưng quân đội đóng quân tại một tinh cầu hẻo lánh gần phi thuyền cướp vũ trụ xảy ra chuyện có cung cấp thông tin Wasser điều khiển phi thuyền đi qua."
"Không biết gã định làm gì," Cố Vấn Thành, "Chỉ hy vọng đừng gặp lại."
Lý Tấu Tinh không tỏ rõ ý kiến.

Chờ điều tra kết thúc, Vưu Mông ra hiệu cấp dưới đi ra ngoài trước.

Anh ta một thân một mình ngồi trên ghế salon, dáng vẻ vẫn cẩn

thận tỉ mỉ như trước, chậm rãi nói: "Tôi nghĩ các cậu cần bảo vệ cá nhân."
"Sofia rất thích hợp trở thành giáo viên thực chiến của trường quân đội các cậu."
Lý Tấu Tinh xem thời gian, "Tới giờ ăn cơm trưa rồi, cùng đi không?"
Mấy người khác đi theo, Hi Nam, "Nghe nói trong căn tin trường học có rất nhiều món ngon, tôi nhớ hương vị của sao Bắc Đẩu, đồ ăn của tinh cầu chúng tôi không kém đồ ăn ở đế quốc, ngài muốn thử không?"
Vưu Mông iim lặng một lúc, "Tôi biết."
Anh ta đứng lên, cùng bọn họ đi ra ngoài, cũng dặn dò một câu, "Tôi hi vọng các cậu có thể kiểm tra trị số tinh thần lực một lần nữa."
"Chúng tôi sẽ xin kiểm tra," Tế Du có chút áy náy, "Cảm ơn sự quan tâm của ngài."
Mặc dù phụ lòng nhưng một giáo viên thực chiến không ở bên cạnh cũng không làm được gì.

"Không hề," Vưu Mông bình tĩnh mở miệng, "Đây cũng không phải là một ý kiến hay."
Chỉ là một trong những phương pháp do Sofia chủ động đưa ra thôi.

Chờ người của quân đội rời đi, Lý Tấu Tinh không bỏ qua ánh mắt không rời của Sofia nhìn về phía Cố Vấn Thành.

Anh híp mắt một cái, so với loại phụ nữ dã tâm bừng bừng này anh vẫn thích nữ sinh đáng yêu thanh thuần hơn.

Trường quân đội Thừa Dương chiếm diện tích rất lớn.

Sau khi bọn họ đối chiếu dữ liệu với nhà trường xong, bài kiểm tra trị số tinh thần lực được xếp vào buổi chiều hôm sau, đúng lúc làm bài kiểm tra thể lực cho học sinh mới, bọn họ có thể tiến hành kiểm tra tinh thần lực.

"Các em tới rất đúng lúc," Thái độ của hiệu trưởng bộ phận chiến đấu là Bouvid đối với bọn họ rất thân thiện, "Thầy nghe Mã Nam nói từ khi xây trường đến nay chưa từng thấy đội học sinh mới nào gặp nhiều tai nạn hơn các em."
Bọn họ: (¯^¯)
Hiệu trưởng cười ha ha, "Lớp học còn chưa bắt đầu, bây giờ thầy cũng không dám để cho các em đi ra ngoài, một lát cũng không được."
Bọn họ yên lặng gật gật đầu, may mà trên vườn hoa có phòng huấn luyện giả lập, độ khó mô phỏng ở bên trong có thể để bọn họ huấn luyện được.

Việc tiêu diệt băng cướp vũ trụ là công lao lớn, tuy rằng không thể gióng trống khua chiêng nhưng hiệu trưởng vẫn cho bọn họ một vài đặc quyền, trong đó có quyền ra vào suối nước nóng chỉ cho học sinh năm sao trong trường đi vào cải tạo.

Trường quân đội Thừa Dương không dùng điểm số mà tính theo sao, bốn sao là có thể tốt nghiệp, năm sao là cực kỳ ưu tú.

Học sinh đạt đến cấp bậc năm sao này đều được quân đội chiêu mộ, hiếm khi được hưởng thụ những tiện ích và thiết bị năm sao do nhà trường cung cấp.

Bây giờ bọn Lý Tấu Tinh cũng chỉ mới có ba sao, đây đúng là phá lệ.

Bọn họ cầm giấy thông hành, vui vui vẻ vẻ chuẩn bị buổi tối đi tắm.

Phòng ở trường học vẫn mô phỏng cảnh biển lớn, ngoài cửa sổ là trời xanh biển rộng, tiếng sóng vỗ nghe cực kì dễ chịu.

"Người cá nhỏ có đưa một vỏ ốc biển phải không?" Lúc bọn họ

nhìn biển rộng mới nhớ tới chuyện này.

"Ở đây," Tế Du lấy vỏ ốc biển như băng kia ra.

Ốc biển phản quang dưới ánh mặt trời, lúc này mới phát hiện hóa ra bên ngoài vỏ ốc biển còn có hoa văn tinh xảo phức tạp, hắn thở dài nói, "Rất đẹp."
"Đặt trên bệ cửa sổ đi," Lý Tấu Tinh liếc nhìn biển rộng ngoài cửa sổ, cười, "Hợp."
Chuyện cổ tích về anh trai phù thủy, bé đáng yêu, em cứ giả bộ như đã từng nghe đi, dù sao duyên phận có thể sẽ hạn chế chúng ta gặp nhau.

Chờ đến buổi tối bọn họ ôm quần áo đi về phía suối nước nóng, vì không phải thời gian đi học nên ăn mặc rất tùy ý, lộ rõ mấy cái dáng người đẹp mắt.

Lòng Lý Tấu Tinh tấm tắc, cảm thán gen của thời đại tương lai này quá lợi hại, người này so với người kia còn mlem mlem hơn.

=)))
Hi Nam rục rà rục rịch, khoe cơ bắp cánh tay, "Tôi cũng ngại nói, dáng người của tôi là đẹp nhất!"
"A." Lăng Niên cười lạnh.

"Ngu ngốc," Tế Du mặc cả cây trắng, sáng loáng trong đêm đen, "So to nhỏ không?"
Lý Tấu Tinh không ngờ hắn đột nhiên đua xe, hết hồn, "Cái gì to nhỏ?"
(*) đua xe trong tiếng Trung chỉ mấy cái 18+ á =)))
"Đương nhiên là so đầu ai to hơn," Tế Du kỳ lạ nói, "Đầu càng lớn người càng thông minh, trong này chắc chắn đầu Hi Nam nhỏ nhất.

Muốn không?"
"..." Những người khác lườm một cái, thực sự đánh giá hắn quá

cao.

Suối nước nóng cách ký túc xá rất xa, bọn họ đi hơn 20 phút mới tới nơi.

Năm thiếu niên ở phòng thay đồ cởi hết quần áo chỉ để lại quần lót, xiêu xiêu vẹo vẹo đi về phía sau.

Mấy người này đều là kiểu người mặc quần áo thì gầy cởi ra thì có thịt, ở thời đại tương lai này người có dáng người không đẹp rất ít.

Thân xác chẳng qua chỉ là một phương tiện để thể hiện sức hấp dẫn, Lý Tấu Tinh nghĩ vậy.

Nhìn các đồng đội cởi trần cười cười nói nói với mình, Lý Tấu Tinh cảm thấy quyến rũ cực kỳ.

—— đặc biệt là Cố Vấn Thành.

Nam chính《Thủ Thượng Chinh Đồ》, tác giả dùng vô số từ ngữ hoa mỹ mô tả dung mạo và vóc người, hình dáng nơi ngủ say hơi nhô lên kia tuyệt đối là kích thước đàn ông ước ao phụ nữ yêu thích.

Hai tay thon dài của hắn lấy khăn tắm bên hông ra vắt trên cánh tay, từng cử chỉ vừa tao nhã vừa tùy ý, nhìn từ phía sau có thể thấy vai rộng eo nhỏ chân dài.

Lý Tấu Tinh nghèo nàn từ ngữ không biết hình dung ra sao, chỉ có thể nói mình rất thích.

Đặc biệt là hai cái hõm eo kia.

Không biết có thể chứa mồ hôi rơi xuống không..

Chương 23: Chúng Ta Không Kỳ Thị Giới Tính

Nhiệt độ của nước ở phía trong cùng suối nước nóng có hơi nóng.

Năm người bước xuống nước, đồng loạt phát ra tiếng ngâm nga, "Thoải mái quá."
Cảm giác ngâm suối nước nóng rất sảng khoái.

Lý Tấu Tinh dựa vào thành hồ nhắm mắt nghỉ ngơi, vẻ mặt thỏa mãn.

Hơi nước bốc lên đáp vào mặt anh, cảm giác thư thái làm cho tinh thần lực thoát ra ngoài, tia sáng trắng tán loạn dưới đáy nước.

Tế Du Hi Nam ngạc nhiên nhìn tinh thần lực của anh, "Sao nó lại tăng động thế chứ."
Tinh thần lực thân mật chạy vòng quanh anh, sau đó chạy đến cạnh một người khác như một làn khói.

Đề tài tán gẫu của tụi con trai chỉ có mấy cái, mới trò chuyện vài câu đã bắt đầu đùa giỡn, người đứng xem thôi cũng bị tạt nước đầy mặt.

Lý Tấu Tinh đang hưởng thụ thì bỗng bị tạt nước vào mặt.

Tế Du tạt lầm người lúng túng, "Cậu nghe tôi nói đã!"
Lý Tấu Tinh quẹt nước trên mặt đi, nhếch môi cười nham hiểm, "Muộn rồi!"
Anh đứng dậy thả lỏng cơ bắp, đột nhiên nhào về phía bọn họ.

Lúc đình chiến Cố Vấn Thành leo lên bờ đi lấy khăn tắm đưa cho bọn họ.

Bỗng bên trái truyền đến tiếng hét yếu ớt.

Là tiếng con gái.

Năm người sững sờ.

Cố Vấn Thành nhanh chóng quấn khăn tắm quanh eo, cau mày hô về góc tối phía bên trái: "Đàn chị?"
Có thể đạt đến năm sao căn bản đều là đàn chị.

Cô gái vừa mới hét lên xấu hổ, "Phải, xin lỗi."
Cô chậm rãi bước ra từ trong bóng tối, đôi chân trắng gầy rụt rè bước từng bước nhỏ, cô gái cúi đầu, mảng hồng lan từ cổ đến cả sau tai.

Tay chân cô luống cuống, giải thích: "Tôi cho rằng, tôi cho rằng bên trong không ai..."
Giọng nói càng ngày càng nhỏ, một cô gái hướng nội dễ thẹn thùng.

Cố Vấn Thành và cô đứng đờ người hai bên trái phải.

Lý Tấu Tinh đạp nước bước lên, nước trên người anh chảy xuống rào rào.

Âm thanh này kinh động đến hai người trên bờ, theo bản năng quay qua nhìn anh.

Cô gái trợn mắt lên, lập tức nhắm chặt lại, mặt đỏ đến mức đỉnh đầu như muốn bốc khói.

Nói thật ra, Lý Tấu Tinh vẫn luôn duy trì thái độ thưởng thức với phái nữ, cái này không liên quan đến tình yêu hay mấy tư tưởng không trong sáng.

Trong mắt anh, con gái đều có nét đáng yêu riêng, đặc biệt là đối với những người chân thành, dám yêu dám hận.

Bây giờ anh cảm thấy cô gái trước mặt này đáng yêu đến lạ, không muốn để cho con gái người ta lúng túng, anh mở miệng trêu đùa, "Người đẹp từ đâu tới vậy?"
Một đám anh em phía sau khinh bỉ nhìn anh, lúc khóe mắt anh liếc tới thì dựng ngón cái, từng người hối hận sao mình không phản ứng nhanh hơn Lý Tấu Tinh.

Cô gái xấu hổ không dám nhúc nhích, thấp giọng, "Cậu...!cậu nói chuyện cho cẩn thận."
Giọng mềm cứ như làm nũng.

Vẻ mặt Cố Vấn Thành khựng lại, không nói tiếng nào ngồi xuống bên cạnh, dùng sức xoa bắp chân.

Mới xoa mấy cái Lý Tấu Tinh đã ngồi xổm trước mặt hắn, hơi nóng do mới ngâm suối nước nóng phả tới trên người Cố Vấn Thành.

Anh kéo tay Cố Vấn Thành ra, dán tay mình vào, "Bị chuột rút hả?"
"Ừ," Cố Vấn Thành cười khổ, "Không ngờ ở độ tuổi này mà còn có thể bị chuột rút."

"Cậu mới bao lớn chứ, em trai nhỏ?" Lý Tấu Tinh giương mắt nở nụ cười.

Bắp chân Cố Vấn Thành căng cứng như tảng đá.

Lòng bàn tay ấm áp của anh xoa từ chính giữa ra bốn phía, từ từ xoa dịu bắp chân đang căng cứng.

Cô gái phía sau lúng túng, mắt rưng rưng, luống cuống đến sắp khóc.

Cố Vấn Thành nhếch khóe môi, trưng ra nụ cười được yêu thích nhất, chỉ cho cô đường đi ra ngoài, "Đi ra theo hướng đó, phía trước vẫn còn vài suối nước nóng."
Cô gái làm như không thấy nụ cười kia, tủi thân nhìn bóng lưng Lý Tấu Tinh, nói câu cảm ơn rồi như chạy ra ngoài như một cánh bướm.

Nụ cười Cố Vấn Thành vẫn không thay đổi.

Lý Tấu Tinh ngừng tay.

Cố Vấn Thành cúi đầu đối diện với anh, nhìn vào mắt anh.

Lý Tấu Tinh không chắc chắn hỏi: "Tâm trạng không tốt?"
Cố Vấn Thành hơi kinh ngạc, suy nghĩ một chút, nới lời trong lòng cho anh nghe, "Chẳng qua tôi cảm thấy cô gái kia thích cậu mà không thích tôi."
Còn không bằng thích hắn, ít nhất Cố Vấn Thành sẽ không bị tình yêu mê hoặc.

Hắn thật sự nghĩ như vậy, dù sao cũng không ai muốn thấy anh em của mình trầm mê trong chuyện tình cảm.

Đàn ông con trai theo lời Hi Nam nói thì đầu tiên phải lo sự nghiệp.

Lăn lộn thành danh rồi yêu đương cũng không muộn.

Lý Tấu Tinh hừ một tiếng, bàn tay vỗ lên đùi hắn phát ra tiếng vang dội, "Trẻ con."
Cố Vấn Thành, "Ha ha."
Sao có thể gọi là trẻ con được, cái này gọi là nghĩ cho anh em.

...!
Sau khi trở về trường bọn họ phải lên lớp với học sinh mới, nửa ngày trôi qua trong nhàm chán.

Giáo viên trong lớp rất dịu dàng với bọn họ, nhiều lần hỏi bọn họ có hiểu bài hay không, còn chúc bọn họ làm kiểm tra tinh thần lực may mắn.

Học sinh trong lớp rất tò mò với bọn họ, mấy trăm người trong phòng học lớn thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn lén.

Đội Mộng Chi là ấn tượng đầu tiên của học sinh mới với trường quân đội Thừa Dương, mặc dù bọn họ cùng khóa nhưng khoảng cách rất xa.

Thỉnh thoảng gặp nhau, đối với bọn họ mà nói mọi thứ về đội Mộng Chi đều khiến bọn họ tò mò.

Mấy ánh mắt nhìn lén kia làm bọn họ cứ có cảm giác trở thành nhân vật của công chúng, lưng Hi Nam căng cứng cả một buổi trưa không dám động đậy, sợ mình làm rớt giá các đồng đội.

Nhưng hắn nào có biết trong mắt người khác dù cho có ghen tỵ hay không phục đến đâu thì địa vị của bọn họ vẫn cao nhất trong đám học sinh mới, người người đều nghe danh.

Trên thực tế, sau khi biết bọn họ nhận nhiệm vụ thì không ít người đi tìm giáo viên yêu cầu được nhận nhiệm vụ, không tin mình không bằng đội Mộng Chi.

Nhưng đều bị giáo viên thực thể hóa tinh thần lực đánh chạy về.

Sau khi tan lớp, bọn họ được dẫn đến sân huấn luyện thể lực.

Sau khi biết đội Mộng Chi sẽ kiểm tra lại tinh thần lực, học sinh đến xem trò vui ngày càng nhiều, cuối cùng số người lên đến hàng trăm.

Bọn họ vẫn đang không ngừng truyền tin tức đi.

"Mau đến xem đội Mộng Chi kiểm tra trị số tinh thần lực, tôi có linh cảm tinh thần lực bây giờ của bọn họ sẽ đứng đầu."
"Hi vọng vậy, dù sao Swarin cũng điên rồi, nghe nói hắn ta đã ba ngày ba đêm không nghỉ ngơi, đang cố gắng thực thể hóa tinh thần lực."
"Tôi cho rằng không cần phải sốt sắng như vậy, dù sao trong vòng một tháng mà có thể thực thể hóa tinh thần lực đều là thiên tài trong thiên tài."
Có người nói tiếp: "Có thể không sốt sắng được sao? Dù sao hắn vẫn là học sinh mới có tinh thần lực cao nhất, kết quả thì hai người 1800+ dưới hắn đã có thể vận dụng tinh thần lực thành thạo.

Nếu tôi là hắn thì tôi cũng sẽ cưỡng ép chính mình."

Những câu nói này đều truyền hết vào tai Lý Tấu Tinh.

Anh có chút bất đắc dĩ, rất đồng tình với Swarin trong miệng bọn họ.

Còn nhỏ tuổi mà đã bị so sánh với nam chính với đàn em của nam chính, quả thật rất uất ức.

Lúc Swarin biết bọn họ muốn kiểm tra tinh thần lực thì vội vã cùng bạn cùng phòng đến hiện trường.

Có người quen gọi tên của hắn nên ngày càng nhiều tầm mắt tập trung vào hắn ta.

Một nửa đồng tình, một nửa cười trên nỗi khổ của người khác.

Sắc mặt Swarin càng thêm tái nhợt, hắn nắm chặt hai tay, không nhìn những người khác, vẻ mặt bình tĩnh.

Bạn cùng phòng nhìn vẻ mặt của hắn, an ủi: "Tinh thần lực của cậu tới 2031, dù là ai cũng không thể trong thời gian ngắn như vậy mà tăng thêm hơn 200 điểm, Swarin đừng lo."
"Không, không phải..." Swarin không biết bày tỏ suy nghĩ trong lòng mình ra sao, hắn dứt khoát không giải thích, chăm chú nhìn về phía đội Mộng Chi đứng trước máy kiểm tra.

Bọn họ một nhóm năm người, mỗi người đều cao ráo đẹp trai, chói mắt hấp dẫn.

Từ động tác trao đổi có thể nhận ra bọn họ rất thân mật, như thể sự tự tin là chủ đề muôn thuở của bọn họ.

Trong mắt Swarin lộ ra ánh sáng nhỏ bé.

Sau khi giáo viên xóa trị số về 0 thì cười nói động viên: "Chớ lo lắng, đây không phải lần đầu kiểm tra, cố hết sức hướng tinh thần lực của em về máy cảm ứng là được."
Hi Nam Tế Du Lăng Niên ăn ý nhường vị trí cuối cho Lý Tấu Tinh với Cố Vấn Thành, ba người bọn họ lần lượt từng người kiểm tra tinh thần lực.

Không biết có phải do thường bị tinh thần lực của Cố Vấn Thành với Lý Tấu Tinh vây quanh hay không, tinh thần lực của ba người đều tăng lên một ít!
Tuy rằng không nhiều nhưng thực sự khiến người ta rất kinh hỉ!
Trên mặt giáo viên tràn đầy ý cười, ánh mắt nhìn bọn họ cứ như phát hiện một mớ bảo bối.

Lúc đến phiên Lý Tấu Tinh với Cố Vấn Thành, giọng điệu giáo viên không thể nào dịu dàng hơn được nữa, "Ai trước?"
Cố Vấn Thành với Lý Tấu Tinh liếc mắt nhìn nhau.

Mặt trời nhỏ của bọn họ hếch hếch cằm, tiến lên một bước đứng trước máy kiểm tra.

Không phải tinh tướng, Lý Tấu Tinh thấy lần này tinh thần lực của mình sẽ tăng thêm rất nhiều.

Lần kiểm tra trước kia anh vẫn chưa quen cách dốc hết toàn lực, bây giờ không giống như vậy, anh sử dụng tinh thần lực ngày càng thành thục.

Anh đưa tay đặt lên máy cảm ứng, tập trung.

Cố Vấn Thành bên cạnh, "Đừng để thua tôi đó."
Thắng hay thua không phải xem tâm trạng của cậu sao.

Lý Tấu Tinh phỉ nhổ, càng thêm nghiêm túc, vận dụng hết toàn bộ tinh thần lực hướng về phía máy cảm ứng.

Swarin vô thức bước về phía trước vài bước.

Dữ liệu trên máy kiểm tra không ngừng tăng vọt, nhanh chóng lên tới trị số 1800.

Giờ khắc này bọn học sinh đến xem trò vui cũng ngừng thở, tất cả chú ý đều dồn hết vào trị số trên máy cảm ứng, nghĩ xem rốt cuộc là như cũ hay cao hơn?
Một giây sau bọn họ liền nhận được đáp án, trị số tinh thần lực vẫn tiếp tục tăng lên, mấy giây sau lại vượt qua 2000.

Cậu ta quả thật tăng thêm rất nhiều...!
Bạn cùng phòng bên cạnh Swarin hít một ngụm khí lạnh, không

thèm để ý hắn vẫn còn bên cạnh, "Cái này cũng quá trâu bò!"
Phải biết rằng bọn họ mới kiểm tra tinh thần lực cách đây hơn hai tuần thôi.

Chờ sau khi trị số tinh thần lực ổn định, Lý Tấu Tinh mới thu tay về.

Các đồng đội ôm tiến lên bá cổ kéo tay anh, từng người còn muốn kích động hơn anh.

"Ôi vãi, Lý Tấu Tinh," Hi Nam nhỏ giọng, "Mịa nó cậu nhất định phải mời khách! Tôi muốn tới thế giới giả lập vườn hoa trên không chơi! Chơi thế giới trả tiền!"
Hắn nói xong làm Tế Du với Cố Vấn Thành cười trộm.

Lăng Niên hoàn toàn không biết xảy ra chuyện gì nhướng mày, trên vẻ mặt không cảm xúc có thêm chút mê man, "Gì thế?"
Giữa bọn họ xảy ra chuyện gì mà hắn không biết ư?
Giáo viên cười đến híp cả mắt nhìn bọn họ đùa giỡn, cầm bút, vui rạo rực viết lên mặt sau tên Lý Tấu Tinh số 2150.

Học sinh ưu tú nhất trong lịch sử trường quân đội Thừa Dương có trị số là 2300, tinh thần lực của Lý Tấu Tinh vẫn còn chênh lệch một chút với hắn.

Thế nhưng bất kể là tốc độ tăng tiến tinh thần lực hay là lực khống chế, cái gì cũng làm cho giáo viên rất vui mừng.

Cảm giác phát hiện bảo vật, lứa này không thua thiệt!
Tiếp theo chính là Cố Vấn Thành, chờ sau khi trị số tinh thần lực của hắn ngừng lại, toàn trường đều hoan hô tên đội Mộng Chi.

Các học sinh vốn chỉ đến xem trò vui bị vả mặt hai phát, lúc trước còn có thể khen lợi hại nhưng giờ chỉ đành ngậm miệng.

Cảm thấy hơi bất lực, còn rất ước ao.

Lần này Cố Vấn Thành vẫn khống chế tinh thần lực xuống thấp, dữ liệu giống với Lý Tấu Tinh, đều là 2150.

Hắn sung sướng đi tới trước mặt Lý Tấu Tinh, hỏi anh, "Hạng nhất, hiện giờ cảm thấy thế nào?"
Lý Tấu Tinh nâng cằm suy nghĩ một lát, "Tiếp tục cố gắng để ngang hàng số 1?"
Cố Vấn Thành cười ha ha.

Tiếp theo ngoại trừ huấn luyện thể lực ra thì không cần làm gì nữa, bọn họ đang muốn đi qua sân huấn luyện thì trong đám đông có mấy người đi thẳng tới trước mặt bọn họ.

Năm người bọn họ nhìn về phía đám người kia.

Các bạn cùng phòng theo Swarin qua đây đều muốn khóc, kiên cường chống đỡ không để mất mặt, thế nhưng đáy lòng chột dạ, luôn có cảm giác run chân.

Bọn họ vừa thấy Swarin muốn tới đây thì cho rằng hắn định gây rối, tuy cảm thấy tỷ lệ thắng không lớn nhưng dù sao cũng là bạn cùng phòng nên đành đi theo, bây giờ đang hối hận muốn chết.

Toàn bộ người đội Mộng Chi đang nhìn bọn họ chăm chú.

Loại ánh mắt chăm chú này còn khiến người ta căng thẳng hơn so với giáo viên.

Swarin cũng rất hồi hộp, hắn nắm chặt hai tay, móng tay bấm vào da thịt mới giúp hắn thốt nên lời, "Tôi là Swarin."
Là nhóc đáng thương bị người khác đem ra so sánh với nam chính.

Lý Tấu Tinh cười, "Chào cậu."
Nụ cười của anh xán lạn, nhìn dễ gần hơn so với những người khác.

Mấy người thở phào nhẹ nhõm, Swarin nhìn bọn họ, ánh sáng trong mắt càng lúc càng lớn, "Tôi muốn, tôi muốn..."
Hắn lắp ba lắp bắp.

Bọn học sinh chờ xem kịch hay xung quanh đều sốt ruột thay hắn, cái khí thế này sao mà đi gây sự được?
Cuối cùng hắn cũng nói ra, "Tôi muốn gia nhập vào đội ngũ của các cậu."
Thiên tài nhỏ có tinh thần lực tới 2031 khẩn trương đến đổ mồ hôi hột, "Xin hãy cho tôi gia nhập đội ngũ của các cậu."
Đội Mộng Chi ngẩn hết cả người, bọn họ hai mặt nhìn nhau, nghi ngờ mình nghe lầm, "Cậu nói cái gì?"
Kỳ lạ, lúc này mà còn chưa lập đội ngũ à, lẽ nào tên Swarin này chưa có đội ngũ hả?
"Xin hãy cho tôi gia nhập vào đội ngũ của các cậu!"
Sau khi nói xong lần thứ nhất, lần thứ hai càng thêm vang dội mạnh mẽ.

Swarin không giấu được mong đợi và lo lắng, ánh mắt lướt qua từng người một trong đội Mộng Chi, tha thiết trong mắt khiến học sinh vây xem cũng sửng sốt.

Swarin này, có chút, có chút ngốc.

Có vẻ như rất muốn gia nhập vào đội ngũ.

Người trong đội cậu nhìn tôi tôi nhìn cậu, cuối cùng đồng loạt nhìn về phía Cố Vấn Thành, ánh mắt kia làm hắn chẳng biết làm sao, "Cậu giỏi cậu giải quyết!"
Lý Tấu Tinh cực kỳ tin tưởng nam chính, vì trong nguyên tác hắn có thể lựa ra đồng đội giỏi nhất trong đám người, vật phẩm tìm được cũng lợi hại đến quá đáng.

Cố Vấn Thành mang theo kỳ vọng của đồng đội quan sát Swarin, cuối cùng cười nói: "Xin lỗi, đội ngũ của chúng tôi đã thân quen.

Đây cũng không phải thời điểm thích hợp để người không quen gia nhập."
Ánh sáng trong mắt Swarin trở nên chết lặng, người vây xem ồn ào, tiếng bàn luận xôn xao ngày một lớn.

Những người khác trong đội Mộng Chi thở dài.

Không ngờ tới Swarin lại ngẩng đầu lên, hắn kiên định nói: "Vậy tôi sẽ chờ thời điểm thích hợp, tôi sẽ cố hết sức làm quen với từng người các cậu.

Xin hãy cho tôi một cơ hội!"
Cố Vấn Thành cũng trịnh trọng gật đầu, "Chúng tôi sẽ."
Chỉ cần còn cơ hội thì sẽ không buông bỏ hy vọng.

Swarin nghiêng mình với bọn họ, dẫn theo bạn bè quay người rời đi.

Bóng lưng kiên định.

"Hắn rất tốt," Cố Vấn Thành nhún nhún vai với đồng đội, "Chờ xem đi."
Các đồng đội gật gật đầu.

Bọn họ rất tán thưởng người chân thành.

Sau khi kết thúc huấn luyện thể lực trở về, người nghe được chuyện này ngày càng nhiều.

Trên đường bọn Lý Tấu Tinh trở về ký túc xá thì bị nhìn lén đến

mức chai sạn luôn.

Lúc sắp đến dưới lầu một thiếu niên nổi giận đùng đùng đi về phía bọn họ, "Các cậu đứng lại!"
Thiếu niên này tóc vàng mắt xanh, tướng mạo vô cùng tuấn tú, chỉ là mặt đầy tức giận, khí thế hung hăng, nhoáng cái đã đi tới trước mặt bọn họ.

Ánh mắt quét qua từng người bọn họ, cuối cùng dừng lại trên người Lý Tấu Tinh, nghiến răng nghiến lợi, "Chính là cậu!"
Lý Tấu Tinh mê man, chỉ chỉ chính mình, "Cậu có chắc người cậu muốn tìm đẹp trai như này không?"
Thiếu niên cười lạnh hai tiếng, đi thẳng vào vấn đề, "Cậu phải chịu trách nhiệm với em gái tôi!"
Lời vừa nói ra làm cho mấy người ở đây thay đổi sắc mặt.

Lý Tấu Tinh nhăn mày lại, "Em gái cậu? Bạn học nhận nhầm người rồi, tôi không quen cô gái nào cả."
Người quen duy nhất trong trường chính là Na An.

Bọn Hi Nam gật đầu, cả ngày ở cùng Lý Tấu Tinh quả thực không thấy cô gái nào cả.

Thiếu niên càng tức hơn, cố nén giận, "Tối qua em gái tôi tới suối nước nóng thì gặp phải các cậu, cậu đùa giỡn nó, không tìm cậu chịu trách nhiệm thì tìm ai?"
Lý Tấu Tinh: "..."
Nhìn anh không còn lời nào để nói, thiếu niên liền cười lạnh hai tiếng, "Lẽ nào tôi nói sai à?"
"Anh nói sai rồi," Lý Tấu Tinh buồn cười, "Nếu như theo ý của anh thì người cần tôi chịu trách nhiệm nhiều lắm."
Anh tiện tay kéo một đồng đội qua, nắm tay nhỏ người ta, "Nắm tay như này cũng phải chịu trách nhiệm à?"
Cố Vấn Thành bị anh nắm tay không nói, "Ha ha."
Thiếu niên tức đỏ mặt, "Con trai sao có thể so với con gái?!"
"Anh kỳ thị giới tính à?" Lý Tấu Tinh nhăn mày lại, nhìn hắn đầy

khiển trách.

Thiếu niên đột nhiên bị chụp cho cái tội lớn như vậy trợn mắt ngoác mồm, ánh mắt nhìn Lý Tấu Tinh lộ mờ mịt, "Cậu cậu cậu ——— "
"Tôi không nói chuyện với người kỳ thị giới tính," Lý Tấu Tinh cây ngay không sợ chết đứng, không chút nào xấu hổ khi bắt nạt con nhà người ta, "Chờ anh uốn nắn tư tưởng lại xong rồi tới nói chuyện về em gái anh với tôi."
Nói xong ung dung nắm tay Cố Vấn Thành rời đi.

Cố Vấn Thành phía sau anh không nhịn được vui vẻ, cười đến mất hình tượng, "Lý Tấu Tinh."
Da mặt thật cmn dày.

Sau khi vào phòng Lý Tấu Tinh thở phào nhẹ nhõm.

Còn tưởng anh đã làm gì đó, đồng đội vô tình cười nhạo xong mới bắt đầu điều tra đôi anh em kia là ai.

Lăng Niên nhanh chóng nhận được tin tức, sáng tỏ, "Là con của cán bộ cấp cao trong trường."
Chẳng trách có thể ra vào suối nước nóng bị hạn chế.

Tế Du nói đùa: "Cậu chịu trách nhiệm cũng được á, cô gái kia rất đáng yêu."
Lý Tấu Tinh mặt đầy khiếp sợ, "Cậu cũng kỳ thị giới tính à?"
Anh lại giơ tay muốn túm Cố Vấn Thành, Cố Vấn Thành lùi về sau một bước né tránh, cười híp mắt nhìn anh đùa giỡn.

Tế Du cũng góp vui, "Vậy cũng được, tôi không kỳ thị giới tính.

Cậu không chỉ nắm tay Vấn Thành mà còn cởi trần tắm chung với cậu ấy, lại còn ngủ chung một phòng lâu như thế.

Tôi không kỳ thị giới tính nữa, tôi nhất định phải khiến cậu chịu

trách nhiệm với Vấn Thành."
Vẻ mặt Lý Tấu Tinh phức tạp.

Hi Nam Lăng Niên nhìn thấy vẻ mặt của anh liền vui vẻ, có thể đùa được Lý Tấu Tinh quả thực rất sung sướng, cũng gia nhập cuộc chơi: "Nhất định phải chịu trách nhiệm với Vấn Thành, bảo chúng ta là người không kỳ thị giới tính chứ."
Cố Vấn Thành nhìn Lý Tấu Tinh bị làm khó dễ, cũng đến gần đùa anh: "Có nghe thấy không?"
"Đừng đùa," Lý Tấu Tinh nghiêm mặt, "Mọi người đều là đàn ông."
Anh càng như vậy bọn họ lại càng hăng hái..

Chương 24: Với Tôi

Lý Tấu Tinh càng xấu hổ giả bộ đường hoàng khoát tay từ chối, mấy người bọn họ lại càng cảm thấy thú vị.

Lúc Na An đến gõ cửa, bốn người đương dồn Lý Tấu Tinh đến tận trong cùng ghế sô pha, bắt anh phải cam kết chịu trách nhiệm với bọn họ.

Đúng, không chỉ chịu trách nhiệm với Cố Vấn Thành mà còn phải chịu trách nhiệm với ba người kia nữa, dù sao anh cũng thấy bọn họ cởi trần mà!
Lý Tấu Tinh bị ép bức đến ngượng ngùng, "Nhanh đi mở cửa."
Mấy người vẫn luôn bị anh đùa bỡn cuối cùng cũng lấy lại được ưu thế, nhìn vẻ mặt của anh thì phấn khích, nghĩ tới chuyện này lại thấy vui ghê! Hóa ra Lý Tấu Tinh sợ bị con trai đùa giỡn!
Cứ thấy lâng lâng, không dừng lại được!
Vừa đi mở cửa vừa trêu chọc: "Tấu Tinh, đừng xấu hổ nữa, là đàn ông thì phải che chở cho bọn tôi."
"..." Lý Tấu Tinh một lời khó nói hết.

Hi Nam cười lớn mở cửa cho Na An, Na An cười, "Hi Nam, giờ các cậu có tiện không?"
"Tiện." Hi Nam gãi đầu cười khúc khích hai tiếng.

Vì có robot dọn dẹp nên phòng con trai cũng rất sạch sẽ.

Na An dè dặt ngồi trên ghế salon, không dám đối diện trực tiếp

với Cố Vấn Thành.

Chỉ cần nhìn thấy hắn thì cô sẽ nhớ tới cảnh hắn hôn lên tay mình, làm hai gò má cô đỏ ửng.

Tế Du, "Na An, cậu tìm chúng tôi có chuyện gì không?"
"Đúng rồi," ngón tay Na An đè mép váy, cười nói, "Còn chưa chúc mừng các cậu tăng thêm tinh thần lực."
"Cảm ơn." Tế Du thẳng thắn.

Na An lập tức nở nụ cười, thả lỏng một chút, "Tớ phải xin lỗi Tấu Tinh.

Hôm qua bạn tớ là Winni đỏ mặt tìm tớ hỏi về cậu, tớ nói với cô ấy không ít.

Không ngờ hôm nay anh của cô ấy liền tới tìm cậu, tớ rất xin lỗi."
Cô gái kia tên là Winni?
Na An nói người ta đỏ mặt, thích Tấu Tinh.

Mấy người liếc mắt chế nhạo nhìn Lý Tấu Tinh, lập tức quan tâm nói: "Anh của cô ấy có ý gì vậy?"
"Nhà Winni quản rất nghiêm lại bảo thủ," Na An, "Anh của cô ấy là người cực kỳ ưu tú, chỉ là có hơi cứng nhắc với cố chấp.

Sau khi biết chuyện anh của mình đến tìm Tấu Tinh Winni đã khóc một trận."
Lời nói của cô mang theo ý thăm dò, muốn biết Lý Tấu Tinh có cảm giác gì với Winni không.

Theo lời cô nói, anh Winni chỉ muốn dùng cách khác để hoàn thành tâm nguyện của em gái, bạn thân Na An vừa gặp đã thích người ta.

Nhưng tình yêu mà, ai mà ngờ được, cô vừa bất lực vừa hạnh

phúc nghĩ.

Lý Tấu Tinh, "Anh cô ấy tới tìm tôi thì sao cô ấy phải khóc?"
Anh mờ mịt, ba người Tế Du cũng chung mối nghi vấn.

Không hiểu, khóc thì cũng phải là Tấu Tinh khóc chứ, nằng nặc muốn mấy đứa con trai bọn họ chịu trách nhiệm, nhìn thế nào cũng thấy không liên quan đến cô gái kia.

Cố Vấn Thành nghĩ thầm, một đám ngốc.

Tâm tư con gái mà cũng không hiểu vậy thì yêu đương cái gì chứ?
Nhưng hắn không nói gì, trái lại thoải mái nhấc đôi chân dài lên.

Na An xấu hổ, "Cô ấy buồn vì anh cô ấy chưa được sự đồng ý của mình đã đến gây phiền phức cho Tấu Tinh."
"Không có nha," Hi Nam ngây thơ đáng yêu, "Anh cô ấy quá yếu, bị Tấu Tinh mắng cho chạy về."
Lời này vừa thốt thì không cách nào nói tiếp được nữa!
Lý Tấu Tinh nhịn cười, "Na An, cậu nói anh cô ấy rất cố chấp?"
Na An cũng tuyệt vọng với đám con trai này, "Đúng."
"Vậy hẳn là hắn sẽ tới tìm tôi nữa," Lý Tấu Tinh sờ sờ cằm suy nghĩ một chốc, "Lúc đó nói thẳng là được, tôi và cô bạn Winni của cậu vốn chẳng có gì cả."
Na An thở dài, tự hỏi Lý Tấu Tinh không biết con gái người ta thích mình hay là bản thân cậu ấy không thích Winni, "Được, tớ biết rồi."
Sau khi cô rời đi, Lý Tấu Tinh nhìn đồng hồ, "Có ăn tối không đây?"
Ăn! Nhưng mà bọn họ còn chưa đùa giỡn Lý Tấu Tinh đủ.

Bọ họ cười xấu xa đóng cửa sổ lại rồi mở hệ thống chống quấy rối, đẩy Lý Tấu Tinh luôn miệng nói "không kỳ thị giới tính" với lại "mọi người đều là đàn ông" xuống giường.

Hai người đè tay, hai người đè chân, Lý Tấu Tinh bị khóa cứng trên giường, ngay cả ngón tay cũng không nhúc nhích nổi.

"Đừng đùa," anh hết cách, "Mọi người đều là đàn ông, chơi đè như vầy thì vui gì chứ?"
He he!
Nếu như anh không nói câu này có lẽ bọn họ đã thả ra, nhưng bây giờ nói câu này xong thì sao mà tha cho được?
Lăng Niên kéo cặp chân dài của Lý Tấu Tinh lại rồi ngồi lên.

Cố Vấn Thành là người duy nhất có thể tự do hoạt động, hắn hếch cằm, đơn giản nói, "Hành hạ cậu ấy đi."
Cố Vấn Thành nghiêm túc gật gật đầu, véo mặt Lý Tấu Tinh, mỉm cười, "Giờ chơi có vui không?"

Mặt trời nhỏ của bọn họ bị đè tới mức không động đậy được, nhưng vẫn cứng miệng lắm, "Các cậu vây lại đây làm tôi thấy nóng quá."
Anh quả thực rất nóng, mồ hôi rịn đầy trán dính ướt cả tóc, huống hồ bản thân anh lại sợ nóng.

Tế Du không muốn đùa anh quá trớn, buông cánh tay anh ra để hạ nhiệt độ thấp xuống.

Nhưng vừa mới buông ra thì anh lại kéo mạnh tay Cố Vấn Thành gần đấy, kéo ngã hắn vào lồng ngực.

Sau một hồi choáng váng, lúc trấn tĩnh lại Cố Vấn Thành liền đối diện với đôi mắt Lý Tấu Tinh.

Mắt của anh sáng đến phát sáng, chói lóa, ẩn chứa sung sướng và xán lạn.

"Để tôi hỏi cậu," mặt trời nhỏ dán sát vào hắn, nụ cười rực rỡ như đôi mắt tiến lại gần, "Chơi vui không?"

Cố Vấn Thành thấy đầu lưỡi ngứa ngáy.

Hắn không thốt ra được lời nào.

Hơi nóng của người nọ làm hắn đổ mồ hôi, cuối cùng lại nói một câu tương tự với anh, "Nóng quá."
Tế Du chỉnh nhiệt độ thấp xuống, "Lát nữa sẽ lạnh."
Lý Tấu Tinh thoát khỏi khống chế của bọn họ.

Đám ngốc kia dù chưa chơi đã nhưng vẫn buông anh ra đi ăn cơm, tiện thể ngó xem phòng huấn luyện chuyên môn của trường Thừa Dương.

Song mấy ngày kế tiếp, anh của Winni là Leth cuối cùng cũng cho bọn họ biết rằng một người có thể cố chấp đến mức nào, bất luận bọn họ đi đâu thì thiếu niên này cũng theo tới chỗ đó.

Hắn ta không bảo Lý Tấu Tinh phải chịu trách nhiệm với em gái hắn nữa, chỉ không ngừng giới thiệu về em gái mình, dù là tài năng hay tính cách, cô gái Winni kia chính là người bạn gái tốt nhất trên đời trong miệng hắn ta.

Lý Tấu Tinh bị hắn dây dưa phát phiền, lời từ chối hoặc trực tiếp hoặc uyển chuyển nói không dưới mười lần, cuối cùng ở lì trong phòng huấn luyện rèn luyện với đồng đội mỗi ngày, không cho Leth có thời gian tới tìm mình nữa.

Thế nhưng Leth lại nghĩ ra cách khác.

Hắn không tìm Lý Tấu Tinh nữa, dứt khoát tìm người tung tin Winni với Lý Tấu Tinh đang yêu nhau, khiến cho hàng loạt nữ sinh trường quân đội Thừa Dương đang có ý với Lý Tấu Tinh vỡ mộng.

Mãi sau một ngày tin đồn này mới truyền tới tai đội Mộng Chi.

Nói chính xác thì truyền tới tai Cố Vấn Thành.

Học sinh có trình độ khác nhau nên Thừa Dương sẽ áp dụng cường độ huấn luyện khác nhau, hôm đó đúng lúc Lý Tấu Tinh đang luyện tấn công bằng tinh thần lực với Cố Vấn Thành.

Bởi cả lớp chỉ có hai người bọn họ có thể thực thể hóa tính thần lực nên giáo viên lấy bọn họ làm ví dụ, không chỉ hướng dẫn hai người bọn họ cách tấn công với tránh né hiệu quả nhất mà còn chỉ bảo cho mấy học sinh quan sát cách vận dụng tinh thần lực linh hoạt trong chiến đấu.

Cái này rất mệt, vì chỉ có hai người nên khó tránh khỏi hao tổn sức lực.

Cố Vấn Thành càng mệt hơn, hắn vừa phải điều khiển tinh thần lực vừa phải diễn kịch.

Sau mười mấy hiệp, toàn thân hai người đẫm mồ hôi, ngừng tấn công.

Lý Tấu Tinh kéo vạt áo lau mồ hôi trên mặt, quần áo đầy mùi mồ hôi.

Trong đám người quan sát truyền đến tiếng hoan hô nho nhỏ, Lý Tấu Tinh không nghe thấy, anh mệt đến mức chỉ muốn nằm bệt xuống đất.

"Tôi đi tắm đã." Anh nói với Cố Vấn Thành cùng ngồi xuống nghỉ ngơi.

Cố Vấn Thành gật gật đầu, "Chờ đã, để tôi lau mồ hôi."
Hắn bắt chước Lý Tấu Tinh kéo vạt áo của anh xuống lau đi mồ hôi trên mặt.

Lý Tấu Tinh cúi đầu liếc mắt nhìn hắn, cánh mũi khẽ nhúc

nhích, nhưng bây giờ ngoài mùi mồ hôi ra thì không ngửi thấy mùi thơm gì cả.

Đến bây giờ anh còn chưa nắm bắt được quy luật phát tán mùi hương của Cố Vấn Thành.

Ngoài miệng nói: "Sao không lấy áo mình lau?"
Kể từ khi biết anh không đối phó được với mấy trò đùa của người cùng giới thì người trong đội ngũ bọn họ đều thích đùa giỡn Lý Tấu Tinh, mỗi người đùa không biết mệt, anh càng xấu hổ họ càng vui vẻ.

Chờ hắn lau xong mồ hôi mặt trời nhỏ mới đi tắm.

Cố Vấn Thành bỗng nghe lời đồn truyền đến bên tai.

"Nghe gì chưa? Lý Tấu Tinh đội Mộng Chi đang yêu đó, đối tượng là học sinh mới cùng khóa tên Winni, hình như rất đẹp."
Lỗ tai hắn khẽ nhúc nhích, nhắm mắt lại uống nước.

Tinh thần lực ẩn hình bay tới bên cạnh người nói chuyện, truyền lại không sót một chữ cho chủ nhân.

Yêu đương.

Với Winni.

Cố Vấn Thành nhếch miệng, sao hắn lại không biết nhỉ?
Lúc Lý Tấu Tinh đang tắm Cố Vấn Thành đến tìm anh, "Mới vừa nghe một chuyện rất thú vị."
"Vừa khéo," Lý Tấu Tinh, "Người anh em phòng bên cạnh cũng vừa kể một chuyện rất thú vị."
"Cái gì?"
"Ngày mai khoa chiến đấu thực chiến sẽ có một giáo viên mới," giọng nói của Lý Tấu Tinh lẫn vào tiếng nước, chất giọng lười

biếng kéo thật dài chậm rãi nói, "Nghe nói dáng người rất bốc, dung mạo xinh đẹp, tên là Sofia."
Nhân duyên của Cố Vấn Thành làm cho tên gay là anh đây cũng phải ghen tị, đi tới đâu cũng có phụ nữ ưu tú vừa gặp đã yêu với hắn.

Cố Vấn Thành hơi kinh ngạc, lập tức cau mày, "Vưu Mông không hiểu?"
"Ngu ngốc," Lý Tấu Tinh cách một cánh cửa lớn giọng mắng nam chính, "Loại người như cô ta một khi đã xem cậu như vật sở hữu của mình thì có ra sao cũng sẽ nghĩ được cách tiếp cận cậu." Loại phụ nữ này với người cùng giới rất ghét nhau, nhưng trong mắt người khác giới sẽ được xem như báu vật.

Nếu được một báu vật xem là người của cô ta phần lớn cánh mày râu sẽ được thỏa mãn lòng hư vinh của mình.

Cố Vấn Thành chán ghét ra mặt, "Chậc.".

truyện kiếm hiệp hay
Lý Tấu Tinh nghe thấy tiếng chậc lưỡi của hắn thì muốn cười, "Có người đẹp chủ động nhào vào trong ngực mà còn không vui à?"
"Vậy còn cậu?" Cố Vấn Thành, "Tin đồn yêu đương của cậu với Winni đã truyền khắp trường rồi, Tấu Tinh có vui không?"
Cái giọng nói này...!
Lý Tấu Tinh thăm dò nói: "Tàm tạm."
"Một người con gái mà lại có tin đồn tình cảm với tôi," Lý Tấu Tinh vặn nhỏ nước, nghiêng tai lắng nghe động tĩnh của Cố Vấn Thành, "Hình như người chịu thiệt là cô ấy."
Sao người chịu thiệt lại là cô ta được?
Chân mày Cố Vấn Thành nhíu chặt hơn.

Hắn với Lý Tấu Tinh từng nói rằng, nói rằng nhất định sẽ trở thành anh hùng.

Dẫu cho anh hùng khó qua ải mỹ nhân nhưng cô gái kia chỉ mới có tin đồn yêu đương với cậu mà đã mềm lòng rồi sao?
Hắn im lặng hồi lâu, đột nhiên nói: "Còn Wasser thì sao?"
Lý Tấu Tinh: "!"
?!
Liên quan quái gì đến Wasser chứ!
Lẽ nào nam chính biết Wasser là gay?
"Gã viết chữ cho cậu, tặng hoa winnie cho cậu," giọng điệu Cố Vấn Thành nhàn nhã, "Lúc trước còn cứu chúng ta trên phi thuyền cướp vũ trụ."
Lý Tấu Tinh tự nhủ trong lòng, cho nên tôi mới nghi gã là một tên gay coi trọng khuôn mặt này của tôi.

Cố Vấn Thành: "Vì vậy gã rất tán thưởng cậu, xem cậu là bạn hoặc đối thủ xứng tầm"
?
Lý Tấu Tinh mê man, "Bạn bè hoặc đối thủ ý hả?"
"Đương nhiên," Cố Vấn Thành nói như đúng rồi, "Chẳng lẽ còn không rõ ràng nữa à, tôi cho rằng đây là đáp án có khả năng nhất."
Biểu hiện tán thưởng của cướp vũ trụ là như nào cơ? Lý Tấu Tinh vẫn giữ thái độ hoài nghi.

Dù sao Cố Vấn Thành cũng là một tên trai thẳng, không hiểu tâm tư của gay.

"Thì?"
"Thì Wasser sẽ không để mặc cậu chìm trong yêu đương, Tấu Tinh," giọng Cố Vấn Thành bỗng thấp xuống, "Nếu như cậu không làm sáng tỏ tin đồn yêu đương kia thì gã sẽ đích thân xuất hiện thay cậu giải quyết."
"Vậy cứ để cho gã giải quyết đi," Lý Tấu Tinh không cho đây là chuyện quan trọng gì.

Nếu ngay cả tin đồn yêu đương của anh mà Wasser cũng can thiệp vào thì trừ việc Wasser thích mình anh không thể tìm

được lý do giải thích thứ hai, "Tôi cũng muốn xem gã sẽ dùng thủ đoạn gì."
"..." Cố Vấn Thành nhìn cửa phòng tắm, giọng điệu bất lực, nét mặt sâu xa, "Được rồi."
Chờ bọn họ tắm xong Lăng Niên gửi định vị vị trí tới, đang chờ bọn họ ở vườn hoa trên không.

Vườn hoa trên không có một hệ thống trí tuệ nhân tạo, phải vượt qua kiểm tra mới có tư cách ra vào.

Lăng Niên gọi bọn họ đến để làm bài kiểm tra vượt ải.

Thế giới giả lập ở đây cực kỳ chân thực.

Tế Du với Hi Nam đã nóng lòng muốn thử, bọn họ mới vừa vội vã chạy tới đã bị thúc giục: "Nhanh lên nhanh lên, chúng tôi muốn thử lắm rồi!"
"Lần này là cái gì vậy?" Lý Tấu Tinh đội mũ bảo hiểm giả lập, nói đùa, "Không phải là thế giới công chúa Lăng Niên và dũng sĩ chứ?"
"Phụt."
Tiếng cười trộm liên tiếp vang lên, lòng Lăng Niên chợt nổi lên dự cảm không lành, "Các cậu đã làm gì?"
Cười trộm biến thành cười công khai, "Chúng tôi không làm gì cả, ha ha ha ha ôi đệt!"
Có ngu Lăng Niên mới tin bọn họ.

Hắn cười lạnh hai tiếng, đương muốn xâm nhập vào quang não bọn họ để kiểm tra thì thế giới giả lập mở ra, mắt tối sầm, bọn họ đã tiến vào thế giới giả lập.

"Hoan nghênh đến với thế giới giả lập của vườn hoa trên không."

Giọng nói máy móc không chút cảm tình vang lên, một giây sau liền đổi giọng, "Ồ, là đội anh đẹp trai 92 điểm."

Một tinh linh lớn chừng bàn tay hiện ra trước mặt bọn họ.

Tinh linh trí tuệ được thiết kế dựa theo truyền thuyết cổ xưa rất tinh xảo, còn là bản chibi, đôi mắt to màu xanh biếc nháy nháy mắt, đôi cánh nhỏ bay vòng quanh bọn họ không ngừng, "Công chúa cũng được các anh dẫn đến nha, a a, công chúa là con trai!"
"Công chúa là con trai!" Nó hét câu này xong thì bay lên bầu trời, nhào lộn một lát rồi biến ra pháo hoa đầy trời.

"Há, các dũng sĩ thân mến của ta!"
Giai điệu khoa trương quen thuộc lại xuất hiện, "Trong lâu đài của công chúa có nhốt một ác long đến từ vực sâu.

Ác long đến từ vực sâu này thường hay khóc giữa đêm khuya, nó cần các dũng sĩ mạnh mẽ lại dũng cảm cứu thoát khỏi bàn tay công chúa.

Mục tiêu của các cậu chính là cứu lấy ác long đến từ vực sâu, lấy lại tự do cho nó!"
"Đường tới lâu đài đã được gửi, chúc các dũng sĩ tiếp tục thành công!"
Giọng nói biến mất, chỉ có dòng chữ màu vàng sót lại trên không trung.

Đội Mộng Chi: (¯﹃¯)
Sao thế giới giả lập nào cũng có công chúa và ác long vậy.

Lăng Niên nhìn vẻ mặt bình tĩnh của bọn họ, "Chủ đề lần trước của các cậu cũng là cái này?"
Áp suất thấp.

Hi Nam cứng đờ, "Không có không có làm sao là cái này được chứ, sao cậu lại là công chúa được chứ ha ha ha chúng tôi không biết gì cả ha ha ha."
"Ngu ngốc." Cố Vấn Thành đỡ trán.

"Tôi là công chúa ——?" Vẻ mặt Lăng Niên nứt vỡ, "Công chúa?!"
Chẳng trách trí tuệ vừa rồi nói cái gì mà công chúa là nam!
...!Chờ đã, vậy lần trước hắn ở bộ dáng công chúa là nữ?!
Vẻ mặt Lăng Niên đầy khủng bố.

Những người khác vô thức lùi về sau một bước, "Chờ đã!"
"Thời gian qua ải kiểm tra là hạn chế!" Tế Du chỉ chỉ chữ viết với thời gian treo giữa bầu trời, "Lăng Niên, ra ngoài rồi nói."
Không phải vấn đề ra ngoài rồi nói mà là vấn đề hack luôn vườn hoa trên không!
Mấy người bọn họ tìm vui trong đau khổ mà nghĩ rằng nếu hack thành công thì đây chính là địa bàn của bọn họ, còn nếu hack không thành công...!Vậy thì, thì nói Lăng Niên tự mình làm, bọn họ không biết gì cả _(:3" ∠)_
Thời gian vẫn đang tiếp tục đếm ngược, Lăng Niên hừ lạnh một tiếng tạm thời không tính toán.

Năm người trèo đèo lội suối, đi ngang qua ngọn núi lửa vừa khóc vừa phun trào, núi tuyết xinh đẹp rung động lòng người yêu cầu người leo núi phải cởi quần áo, lại đi qua cây cầu phải có sắc đẹp đạt chuẩn mới được qua, rốt cuộc bọn họ cũng tới cửa ải cuối cùng trước lâu đài.

Ngoài rừng cây âm u có một bia đá cực lớn, trên bề mặt là chữ viết phóng khoáng mạnh mẽ: "Hỡi các dũng sĩ thân mến của ta, các người đã đến cửa ải cuối cùng.

Tại đây các người cần phải đối mặt với mỹ thiếu niên vạn người mê của tộc người cây, có nhìn thấy cây cối to lớn bên trong không? Bộ rễ linh hoạt của chúng đã rục rịch chuẩn bị, chú ý đừng để chúng nó bắt được rồi kéo vào trong hốc nha, tin ta đi, đây tuyệt đối không phải là trải nghiệm tốt đẹp gì đâu."
Hai chữ tốt đẹp đỏ như máu, làm cho mấy người bọn họ nhìn mà nổi cả da gà.

Rốt cuộc kinh khủng tới cỡ nào mới có thể nhắc nhở như vậy?

Lòng Lý Tấu Tinh run lên, lẽ nào là xúc tu play?
...!Phải nghiêm túc lên.

Bọn họ liếc mắt nhìn nhau, ăn ý vọt vào rừng rậm u ám.

Quá trình vô cùng thê thảm.

Hi Nam khỏe mạnh nhất là người đầu tiên bị kéo đi, hắn vừa bấu víu vào mặt đất vừa khóc lóc nước mắt nước mũi đầy mặt, thảm trạng khiến người ta nhìn mà rơi lệ, "Không muốn a a a!!! Cứu mạng a a a!!!"
Tôi không cứu được cậu đâu người anh em, tôi còn không lo được cho mình đây này!
Rốt cuộc, sau khi tiếp tục hy sinh Lăng Niên, ba người còn lại cuối cùng cũng chạy tới lâu đài.

Bọn họ cứu ác long bị tô thành màu hồng phấn từ trong tay công chúa, nhìn ác long nước mắt nước mũi tèm lem bay đi, lặng im nhìn công chúa.

May mắn trong tiếc nuối là, công chúa lần này không phải Lăng Niên.

Tiếc nuối trong không may là, công chúa lần này có gương mặt của Vưu Mông...!
Bọn họ liếc mắt nhìn nhau, xác định, hệ thống trí tuệ của vườn hoa trên không có khẩu vị rất nặng!
Sau khi rời khỏi thế giới giả lập, ba người bọn họ liền nhìn thấy Lăng Niên mặt không cảm xúc đương nhìn chằm chằm Hi Nam đang khóc lớn.

Nhìn thấy bọn họ ra ngoài, Lăng Niên lén thở phào nhẹ nhõm, hắn thật sự bị dáng vẻ khóc lóc của Hi Nam dọa cho phát sợ.

Ánh mắt trêu chọc của người xung quanh vây quanh Hi Nam.

Hi Nam cũng muốn kìm nén lắm chứ, nhưng mà nhịn không có được.

Hắn thuộc kiểu mau nước mắt, cũng bởi vậy nên mới cố gắng rèn luyện trở nên cường tráng nam tính.

Kết quả tráng hán vừa khóc lên làm người vây xem ngày càng nhiều, hắn cũng đã quen rồi.

Những ngày qua Hi Nam vẫn luôn được các đồng đội che chở, đã lâu không khóc.

Thế nên khi nhìn thấy hắn khóc, Tế Du có hơi không phản ứng kịp, sau đấy mới thở dài, lấy khăn giấy đưa hắn lau nước mắt.

Màn hình bên cạnh hiển thị điểm của bọn họ, 90 điểm.

Lý do vẫn giống như lần trước, không thể hiện sự yêu thích với công chúa.

Yêu thích?
Vẻ mặt bọn họ quái dị.

Hi Nam với Lăng Niên cũng chú ý tới, "Lần này là ai?"
Mặt Lăng Niên thối hoắc, rõ ràng đã biết hết "chân tướng" từ chỗ Hi Nam.

"Thượng úy Vưu Mông," Tế Du ho khan vài tiếng, "Hắn ta là công chúa."
Mấy người:...Phụt.

"Có chụp lại không?"
"Quay lại."
Mấy người cười cười nói nói đi về.

Trên đường đi quả nhiên Lý Tấu Tinh nghe được tin đồn tình cảm của mình và Winni.

Cũng ra hình ra dáng lắm, nếu như nhân vật chính trong câu chuyện không phải mình thì anh thật sự sẽ tin sái cổ.

Không biết người còn lại trong cuộc kia có cảm giác gì, lòng Lý Tấu Tinh cảm khái, thấy Leth có hơi ngu.

Ngu ơi là ngu.

Đây là lần đầu những người kia nghe thấy tin đồn này, nghe xong thì vừa ngạc nhiên vừa buồn cười, "Tấu Tinh, cậu nổi tiếng rồi."
Lý Tấu Tinh sờ mũi một cái, "Hết cách rồi."
Sức hấp dẫn quá lớn.

Chỉ dựa vào cái tin đồn này thì có thể làm gì chứ, Lý Tấu Tinh cảm thấy chuyện này cũng không có lợi gì, chẳng lẽ ép một tên gay là anh đi thích con gái sao?
Buồn cười quá đi.

Ngày hôm đó cứ như vậy trôi qua.

Lúc nửa đêm, Lý Tấu Tinh mắc tiểu nên thức giấc, vừa mơ màng mở mắt thì nhìn thấy một bóng đen đứng ở đầu giường mình.

Đệt!
Anh lập tức tỉnh táo, lộn một cái trên giường, dựa vào ánh trăng lờ mờ ngoài cửa sổ thấy được mặt nạ trên mặt của kẻ kia.

Wasser!
Hai mắt anh trợn trừng, còn chưa kịp làm gì đã thấy Wasser cười một tiếng, nhân lúc anh chưa phản ứng kịp thì lôi anh lao ra trước cửa sổ, nhảy xuống từ tầng 56!
Con ngươi Lý Tấu Tinh co rút nhanh, trước khi ra khỏi phòng

anh liếc nhìn giường đối diện, không kịp lên tiếng, vừa chớp mắt đã nhìn thấy bầu trời đầy sao.

Tiếng gió gào thét lướt qua tai, quần áo phong phanh bị gió thổi phần phật, tóc đen bay tán loạn, không ngừng đập vào mặt anh.

Buổi đêm ở sao Thác Bang không đẹp bằng sao Hải Bạch hay sao Vô Khổng, nhưng ngàn vạn ngôi sao lấp lánh trên trời đêm kia lại là cảnh đẹp hiếm có ở Trái Đất.

Gió đêm hè nhanh chóng mang theo hơi lạnh, trong mắt Lý Tấu Tinh loé lên vẻ tàn nhẫn, dùng cùi chỏ nện liên tiếp vào lưng Wasser.

Wasser rên lên một tiếng, giữ chặt lấy anh.

Từ tầng 56 xuống tầng 40, từ tầng 40 đến tầng 20.

Lực đẩy thì hướng lên trên, còn người rơi thì hướng xuống dưới.

Tình huống rơi lầu làm kích hoạt hệ thống an ninh của tòa nhà, phát ra tiếng cảnh báo chói tai.

Những học sinh chưa đóng rèm cửa sổ trợn mắt há hốc mồm nhìn bọn họ rơi xuống, ánh mắt kinh hoảng.

Mãi đến tận khi tới tầng 18.

Vật thể màu đen trên cổ tay Wasser bắn ra một sợi dây móc câu, móc chặt vào tòa nhà bên cạnh.

Hai người dừng lại ở giữa tầng 18 và tầng 17.

"Đệt mẹ mày—— "
Lý Tấu Tinh chửi bới, "Tên điên!"
Người bịt mặt Wasser không đáp, "Người của quân đội tìm được

cậu, cậu ném hoa tôi tặng."
Dây móc ngày càng dài ra, bọn họ đã tụt xuống tầng 17, vẫn đang từ từ tụt xuống.

Có bạn học sợ mất mật hò hét gọi cho giáo viên với đội bảo vệ, hệ thống an ninh ẩn trong tòa nhà cũng gọi người tới.

"Cậu xem," Wasser, "Cậu xem xung quanh."
Lý Tấu Tinh mặt không cảm xúc nhìn ra xung quanh.

Giáo viên, bạn học, đội bảo vệ, Sofia đến từ quân đội.

Tất cả mọi người tụ thành một đám.

Một nhóm người trên mặt đất ngước đầu nhìn bọn họ, một nhóm người cưỡi phi hành khí cảnh giác vây quanh bọn họ.

"—— Wasser, thả con tin ra."
Bọn họ thận trọng uy hiếp.

Tất cả mọi người đứng đầy hiện trường.

Lý Tấu Tinh nhìn thấy Sofia mở quang não ra, không còn nghi ngờ gì nữa, quân đội sẽ nhanh chóng chặn hết tất cả con đường có thể chạy trốn của Wasser.

Mà tên điên Wasser này lại còn cười.

"Cậu xem, tất cả mọi người đều thấy," Wasser hạ giọng lia mắt nhìn xuống đám người phía dưới, như một vị vua nhìn con sâu cái kiến, "Chờ khi trời sáng, hết thảy tin tức về cậu chỉ dính dáng đến một người."
"Chính là với tôi.".

Chương 25: Kinh Hoàng! Cướp Vũ Trụ Wasser Lại Là

"Chính là với tôi."
Ngày càng nhiều người chạy tới hiện trường, tàu chiến của quân đội bay trên không trung, phong tỏa cả tinh cầu.

Pháo năng lượng photon được trang bị đầy đủ, hướng tới tầng 16.

Sợi dây móc câu bạc kia ngày càng dài ra, bọn họ tụt xuống bao nhiêu thì đội bảo vệ hạ thấp bấy nhiêu.

"Wasser," người của đội bảo vệ bày sẵn trận địa đón địch, "Nói lần cuối, thả con tin ra."
Gió thổi lỗ tai ngứa ngáy, tóc bay tán loạn.

Lý Tấu Tinh nhìn một vòng xung quanh.

Trên mặt của mặt trời nhỏ không thấy nụ cười, ngay cả giọng nói cũng lạnh lùng, "Tôi chỉ biết là đêm nay anh trốn không thoát."
"Phải không?" Wasser.

Một giây sau, hắn buông dây móc, vững vàng ôm Lý Tấu Tinh rơi từ tầng 16 xuống giữa cơn gió lạnh gào thét lần hai.

Tóc đen Lý Tấu Tinh tung bay, đôi mắt ngùn ngụt lửa giận.

Tấm lưới to lớn được dệt bằng tinh thần lực màu trắng bạc tung ra, bao phủ cả vùng đất.

Tấm lưới dưới người bọn họ được đan thành hình dạng giương nanh múa vuốt kinh khủng.

Trong đêm đen, tấm lưới này nổ rộ toát lên vẻ dọa người đáng sợ.

Trước khi rơi xuống đất, tấm lưới khổng lồ thu nhỏ lại, một nửa bao phủ Wasser, một nửa chĩa về phía tất cả máy móc.

Lý Tấu Tinh bị đẩy ra, được người của đội bảo vệ đón lấy, nhanh chóng rời xa tên cướp vũ trụ nguy hiểm kia.

"Đệt mẹ mày—— "
Lý Tấu Tinh dựng ngón tay về phía gã, giận tới bật cười.

Người của đội bảo vệ bên cạnh nhìn anh vài lần, tự hỏi có phải thiếu niên này bị dọa cho ngu luôn rồi sao.

Nhưng mà trai đẹp làm gì cũng đẹp cả.

Đội bảo vệ của trường quân đội Thừa Dương nhìn chằm chằm áp sát Wasser, quân đội vừa tới cũng xông lên với khí thế hùng hổ.

Tên cướp vũ trụ nổi danh kia lại vô cùng thong dong, mặt nạ nhìn chuyên chú về phía Lý Tấu Tinh, còn rảnh rỗi phân tích ý nghĩa lời thiếu niên vừa nói với gã.

Thế nhưng tất cả tâm tư đều dừng lại trước ánh lửa trong mắt thiếu niên.

Làm gã phân tâm, suy tư hồi lâu cũng không phân tích ra cái gì.

Mà thời gian quả thực không nhiều, cũng chỉ có thể chấm dứt ở đây.

Tấm lưới khổng lồ bằng tinh thần lực như có sự sống, tự động đi tìm tất cả người có tinh thần lực ngoại trừ chủ nhân.

Mọi người ở đây đều biết bản lĩnh điều khiển người khác của Wasser, mặt mày biến sắc, vội vàng lui về phía sau.

Tinh thần lực của gã giống như một sư tử lười biếng.

Để đề phòng các nhân tài bị gã đè ép tinh thần lực, cũng như đề phòng Wasser, bọn họ đã khiêng máy làm nhiễu tiên tiến nhất phạm vi rộng nhất phóng xạ mạnh nhất đến.

Thế nhưng cái máy làm nhiễu này lại vô dụng, Wasser một chút cũng không bị ảnh hưởng!
Bọn họ không dám nghĩ xem tinh thần lực phải mạnh tới mức nào mới đạt đến trình độ này!
Wasser mở vật thể màu đen trên tay ra, giây phút được giải phóng vật này liền biến hình thành phi hành khí.

Dưới ánh mắt của mọi người, gã vô cùng ung dung mở tấm lưới khổng lồ ra, chậm rãi bay vào không trung.

Học sinh toàn trường bị động tĩnh này quấy rầy, mở cửa sổ nhìn ra ngoài ——
Bầu trời trên đỉnh đầu bọn họ bị bao phủ bởi một tấm lưới lít nha lít nhít tinh thần lực.

Tinh thần lực này lướt qua thân cây, tán cây, không ngừng hướng lên trên.

Nếu có người đứng trên bầu trời chụp ảnh thì tấm ảnh chụp được chắc chắn sẽ là một tấm ảnh kinh khủng.

...!
Nhìn Wasser ngày càng cách xa, Lý Tấu Tinh sầm mặt nhảy khỏi phi hành khí xuống dưới lầu, người của đội bảo vệ không hiểu gì hô lên: "Cậu đi đâu đó?"
Lý Tấu Tinh chỉ chỉ nửa người dưới, nghiến răng nghiến lợi, "Đi, vệ, sinh!"
Tầng 56 vẫn như lúc trước, Lý Tấu Tinh không kịp xem mấy người kia đang ở đâu đã vội vội vàng vàng vọt đi giải quyết vấn đề cá nhân.

Vừa sảng khoái xong thì đoàn người Hi Nam thở hổn hển chạy vào từ bên ngoài, nhìn thấy anh liền nói đứt quãng: "Chúng tôi, chúng tôi đi theo Wasser, cậu đoán xem gã hạ cánh ở đâu? Gã tới khu đấu giá!"
Biết chọn địa điểm ghê, khu đấu giá là địa phương thuộc quân đội, muốn vào phải được cấp trên cho phép.

Biểu cảm Lý Tấu Tinh thối hoắc, lát sau lại thấy anh cười phá lên.

Nhìn nụ cười của anh mà Hi Nam với Tế Du vô thức nổi da gà.

Cố Vấn Thành lau mồ hôi trên mặt, ổn định hô hấp, nói với bọn hắn: "Trễ lắm rồi, ngủ trước đi."
"Về phần ngày mai," hắn nhíu nhíu mày, "Xem tình hình rồi tính."
Thực tế không cần chờ đến trời sáng, bọn học sinh bị hành động phô trương của Wasser làm thức giấc đã chen chúc trên diễn đàn trường, sợ hãi lẫn phấn khích làm bọn họ không ngừng lập topic, cảnh tượng mới chứng kiến kia chỉ cần vừa nghĩ tới thôi là đã thấy run rẩy.

"Đó chính là Wasser, là người đàn ông mạnh mẽ nhất trong vũ trụ ——!"
"Tinh thần lực của gã sao mà có thể khủng bố như vậy chứ? Lúc nhìn thấy tinh thần lực của gã trên đỉnh đầu tao sợ đến dựng cả tóc gáy."
"Chúng mày có nhìn kỹ tấm lưới khổng lồ được gã đan không? Mấy cái lỗ hệt như được dệt từ máy luôn, tao thấy mà không tin vào mắt mình!"
Không chỉ là học sinh trường quân đội Thừa Dương, nhóm cư dân ở gần đấy cũng sợ hãi trước cảnh tượng kia.

Tin tức trên mạng tinh cầu truyền đi rất nhanh, không bao lâu sau tin tức "Wasser xuất hiện ở sao Thác Bang" đã truyền đi khắp tám thiên hà.

Mà tất cả mọi người có mặt đều ——
Đều thấy được cảnh tượng Wasser kéo Lý Tấu Tinh nhảy xuống.

Khó mà tin được, người bịt mặt Wasser khiến người trong vũ trụ sợ mất mật khi nghe tên thế mà lại có quan hệ với một học sinh mới của trường quân đội Thừa Dương.

Đêm nay xác định là một đêm không thể ngủ yên.

Chỉ riêng tinh thần lực của Wasser đã khiến trong lòng rất nhiều học sinh dâng lên bóng ma, cấp cao trường quân đội Thừa Dương họp suốt đêm, các biện pháp khẩn cấp khác nhau lần lượt được tuyên bố, rốt cuộc cũng có người không nhịn nổi dò hỏi hiệu trưởng Bouvid ban chiến đấu, "Wasser với học sinh mới Lý Tấu Tinh có quan hệ gì?"
Mà vấn đề này cũng không chỉ có mỗi nhà trường ôm mối nghi ngờ.

Đợi đến lúc Lý Tấu Tinh rời giường ngày hôm sau trên mạng đã phủ đầy tin tức.

Anh mặt không cảm xúc vừa lướt quang não vừa ăn sáng, Cố Vấn Thành ngồi đối diện anh, âm thầm nhìn trộm anh.

Trên mặt Cố Vấn Thành mang theo tức giận nhưng trong lòng rất sảng khoái.

Chỉ cảm thấy bữa sáng rất ngon, nhiệt độ dễ chịu, cái gì cũng tốt, tinh thần sảng khoái, cực kỳ sung sướng.

Tin tức liên quan tới Wasser trên mạng sẽ dính với Lý Tấu Tinh.

Lúc mọi người đọc tin tức thì trong tiềm thức sẽ suy xét mối quan hệ giữa bọn họ, sau đó sẽ đưa ra những suy đoán khác nhau, cho dù là quan hệ bạn bè hay quan hệ kẻ thù đều khiến cho lòng người vui thích.

Dù là phụ nữ hay đàn ông, không phải người nào cũng có thể cặp kè với người được Wasser tán thưởng.

Không giống như tình anh em cây khế của hắn, những người khác thật sự rất tức giận!
"Các cậu xem bọn họ đang nói cái gì kìa?" Hi Nam chửi ầm lên, "Cái gì mà thực hư mối quan hệ cha con giữa Wasser với học sinh mới trường quân đội Thừa Dương Lý Tấu Tinh?! Sao bọn họ có thể có suy nghĩ này chứ? Còn nói gì mà Tấu Tinh là kết quả của Wasser khi còn trẻ với một vị mỹ nữ nào đó, để con trai có thể sống một cuộc sống bình thường nên mới đưa hắn tới đế quốc! Phía dưới thế mà lại có người tranh cãi xem rốt cuộc vị mỹ nữ kia là người của tinh cầu nào!"
Lý Tấu Tinh với Cố Vấn Thành cùng bị sặc, kịch liệt ho khan.

Hi Nam cực kỳ tức giận, "Còn khẳng định đây là suy luận hợp lý nhất, thực sự còn ngu hơn tôi!"
"..." Cố Vấn Thành thả đồ vật trên tay xuống, bước nhanh đến phía sau hắn xem quang não.

Bài viết linh tinh hiện trên quang não kia dùng chứng cứ tra được chứng minh khoảng cách tuổi tác giữa Wasser với Lý Tấu Tinh, còn giải thích một cách đúng lý hợp tình mấy hành động kỳ lạ của Wasser.

Khỏi phải nói, mấy ngàn chữ kia của hắn quả thực rất có sức thuyết phục, không ít người bị hắn tẩy não bình luận sôi nổi bên dưới, bày tỏ sự khâm phục với đôi mắt tinh tường của hắn, thậm chí còn bắt đầu kiêu ngạo vì đế quốc có thực lực hùng hậu mới khiến Wasser để con trai của mình ở lại đây.

Cố Vấn Thành bắt đầu khó chịu, "..."
Thật sự rất lạ, rõ ràng tin tức này trói chặt Wasser với Lý Tấu Tinh với nhau nhưng hắn lại cực kỳ khó chịu, khó chịu đến mức muốn dạy dỗ tên lập topic trên mạng tinh cầu này một bài học nhớ đời.

Lý Tấu Tinh ở phía sau hắn cũng nhìn vào quang não, sau khi xem xong thì đột nhiên nói: "Wasser lớn tuổi lắm hả?"
Lăng Niên, "Ít nhất phải hơn chúng ta hai mươi tuổi."
Hai mươi tuổi, đối phương là một ông chú.

Lý Tấu Tinh nhăn mày, vô tình liếc mắt nhìn nam chính.

Cố Vấn Thành nhạy bén quay đầu lại, "Loại tin tức này chỉ gây chú ý, không nhiều người tin đâu."
Cha con? Ôi, chỉ số thông minh của người dân đế quốc một lần nữa khiến anh bị sốc.

"Tôi không nói cái này," Lý Tấu Tinh bảo, "Ta chỉ muốn nói, hình như Wasser không có ác ý với tôi."
Lòng Cố Vấn Thành đánh thịch một cái, "Nói gì thế?"
Hắn cau mày ra vẻ không đồng ý, trên mặt biểu đạt vẻ không tán thành.

Tế Du cũng rất nghiêm túc, "Mặc kệ gã có ác ý hay không, nhất định tiếp cận cậu có mục đích."
Đúng vậy, có mục đích, Wasser chính là thèm muốn thân xác anh!
Tròng lòng Lý Tấu Tinh bổ sung câu này, liếc nhìn Cố Vấn Thành.

Sáng nay anh nhìn Cố Vấn Thành rất nhiều, thấy ánh mắt anh Cố Vấn Thành tỏ vẻ khó chịu, "Nhìn tôi làm gì?"
Hắn vừa nói chuyện trên người liền tỏa ra hương thơm thoang thoảng, hương ban mai tựa đào đọng sương, sắc hồng ngọt ngào.

Là mùi hương chưa từng ngửi qua, vừa ngửi đã khiến tinh thần sảng khoái, gợi lên cảm giác thèm ăn.

Lý Tấu Tinh ho khan vài tiếng, che giấu hầu kết đang lăn lăn, "Tôi thật mong đợi lần gặp sau với Wasser."
Tại sao lại...!bắt đầu thơm.

Lăng Niên biến sắc mặt, "Cậu bị Wasser tẩy não rồi sao?"
Những người khác cũng kinh hãi đến biến sắc.

Không, anh chỉ muốn đáp trả, ý xấu đầy bụng, tuyệt đối có thể làm Wasser mở mang kiến thức.

Lý Tấu Tinh lườm bọn họ một cái, nhìn sao cũng không ra dáng vẻ bị điều khiển.

Lúc này bọn Lăng Niên mới yên tâm, cùng nhau nghiên cứu topic trên mạng tinh cầu.

Trên diễn đàn trường quân đội Thừa Dương đã không ai còn ai thảo luận đề tài liên quan đến Lý Tấu Tinh với Winni, người cùng anh dính cùng một chỗ đã trở thành Wasser.

Khác với mấy người không thuộc trường quân đội trên mạng tinh cầu, học sinh trong trường rất lo lắng cho an toàn của Lý Tấu Tinh, hoặc là sau này lỡ thân thiết với Lý Tấu Tinh hay đội Mộng Chi thì có bị Wasser ghi thù hay không.

Hết cách, không phải ai cũng muốn làm anh hùng.

Sau khi thấy hành động phô trương thanh thế ấy của Wasser, nếu bị một tên cướp vũ trụ có lòng dạ độc ác ghi thù thì trong số bọn họ có rất ít người đủ cam đảm không sợ tai bay vạ gió.

Ngẫm lại thì Wasser đang để mắt tới Lý Tấu Tinh nhất định cũng sẽ chú ý tới đội Mộng Chi.

Nếu như ngày nào đó tâm tình gã không tốt thì người đầu tiên gặp xui xẻo không phải người quen bọn họ thì còn ai?
Bây giờ ngay cả Leth cũng không muốn em gái mình lại gần Lý Tấu Tinh.

Hắn thừa nhận Lý Tấu Tinh ưu tú, nhưng không ai có thể phủ nhận những nguy hiểm phải đối mặt khi ở cạnh anh.

Từ khi trở về trường đến nay cuối cùng đội Mộng Chi cũng có thể trải qua những ngày tháng không bị ai quấy rầy.

Coi như là niềm vui bất ngờ.

Thế nhưng tin đồn trên mạng với trong trường ngày càng khó bề chấp nhận, người dân đế quốc rảnh rỗi sinh nông nổi lại chuyển hướng câu chuyện sang đề tài tình yêu.

Dựa vào tuổi tác của Wasser với giới tính trên giấy tờ của Lý Tấu Tinh.

Đề tài càng nói càng xa, bây giờ đã trở thành dưới lớp mặt nạ kia

của Wasser là một người phụ nữ trưởng thành quyến rũ...! Người phụ nữ này coi trọng học sinh mới ngây thơ non nớt ban chiến đấu của trường quân đội Thừa Dương, vì học sinh này không đồng ý nên muốn dùng vũ lực ép buộc, thế nhưng học sinh sống chết không theo, cho nên ả ta mới ôm hắn nhảy xuống, dùng sức mạnh ép học sinh mới trở thành người của ả ta.

Xì, quá kích thích..

Chương 26: Hoa Hạt

Với quyền tự do ngôn luận ở đế quốc mọi người thậm chí có thể bàn tán trêu đùa chuyện giường chiếu của nguyên thủ với nhân tình.

Ở nơi mọi chuyện đều tự do này thì không thể áp chế được dư luận, tốc độ truyền tin còn nhanh hơn so với tưởng tượng.

Dù sao kích thích, thực lực vượt trội, kẻ mạnh hay chênh lệch tuổi tác đều là tiêu điểm, công dân đế quốc bàn tán sôi nổi.

Trên mạng chia làm ba phe, một phe khăng khăng Wasser là phụ nữ, một phe giữ vững suy luận cha con với một phe là fans của Wasser.

Về phần người nào đó rất muốn xem suy luận bạn bè hay đối thủ gì gì đó thì ngay cả một chữ cũng không có.

Ai cũng không tin giữa một trong những kẻ mạnh nhất vũ trụ với một học sinh mới của trường quân đội Thừa Dương lại có cái gì mà tình bạn bè hay đối thủ.

Lúc Cố Vấn Thành xem những tin tức này thì nụ cười càng ngày càng tươi nhưng ánh mắt lại ngày càng tối tăm.

Hắn sẽ không xài mấy thủ đoạn kia của Lăng Niên mà sẽ tự mình lập clone xóa bỏ hết thảy những "suy luận đúng đắn" kia,

để chúng không bao giờ hiện hữu nữa.

"Mày nói Wasser tán thưởng hắn ta, xem học sinh mới ban chiến đấu kia như bạn bè hay đối thủ hả?" Người đáp lại hắn cực kỳ hung dữ, "Mày nghĩ mày là ai? Là Wasser ư? Không phải thì ngậm miệng! Tao cứ cảm thấy Wasser là một bà cô thích gặm cỏ non đấy!"
Mặt Cố Vấn Thành sầm lại, cốc thủy tinh nổ tung.

Hắn vui vẻ lên mạng trêu chọc người ta, Lý Tấu Tinh bị hiệu trưởng Bouvid gọi lên.

Bouvid đã quản lý khoa chiến đấu hai, ba chục năm, đây là lần đầu tiên cảm thấy đời người khó khăn như vậy.

Ông buồn rầu nhìn thiếu niên đứng thẳng tắp trước mặt, bộ râu dài trắng toát cũng mang theo nỗi muộn phiền, "Sao Wasser cứ nhắm vào em vậy chứ?"
Lý Tấu Tinh ăn ngay nói thật: "Vì em đẹp trai."
Nhưng nói thật cũng không ai tin, Bouvid cười khổ hai tiếng, cho rằng anh đang cố ý giúp mình thả lỏng tâm tình, "Em đó."
Anh gặp phải nhiều chuyện như vậy mà còn an ủi ngược lại lão già này, Bouvid lên tinh thần, đưa tập tài liệu trong tay cho anh.

Bí mật quan trọng được ghi lại trên giấy, Lý Tấu Tinh nhận lấy, sau khi mở ra thì phát hiện bên trong là thông tin liên quan tới Wasse.

Điều Bouvid biết chắc chắn nhiều hơn người dân đế quốc, ông dùng danh dự của mình bảo đảm Wasser là đàn ông trăm phần trăm.

Mấy cái tin đồn ngoài kia ông nghe mà sốt ruột thay quần chúng ngu ngốc, mỗi ngày lo lắng đề phòng, chỉ sợ lỡ như Wasser nghe được thì ngày nào đó giận lên xách đao tìm tới đế quốc.

Xui xẻo nhất vẫn là Lý Tấu Tinh, đề phòng Wasser thẹn quá hóa giận mà giết người, nhà trường quyết định cho bọn họ nhận thêm nhiệm vụ bên ngoài.

Một là né đầu sóng ngọn gió, tránh cho lời đồn ảnh hưởng tâm thái; hai là quân đội còn chưa tìm ra bằng chứng cho thấy Wasser đã rời khỏi khu đấu giá, cho nên rất có thể Wasser vẫn còn ở sao Thác Bang, vừa hay có thể đảm bảo an toàn cho học sinh; ba là chương trình học ở trường cũng không có ích gì với Lý Tấu Tinh và Cố Vấn Thành.

Sau khi Bouvid với Lý Tấu Tinh bàn bạc xong, Lý Tấu Tinh gật gật đầu, "Thầy quyết định là được."
Trên thực tế anh đã sớm chuẩn bị kỹ càng.

Đội ngũ nam chính nhờ thực chiến mà trở nên mạnh mẽ, thấy được những cảnh đẹp và câu chuyện mà người khác không được chứng kiến.

Đối với anh mà nói đây không phải nhiệm vụ mà là quà tặng.

Dù cho anh không có đôi mắt biết thưởng thức cái đẹp thì vẻ đẹp của vũ trụ huyền bí cổ xưa cũng sẽ in vào đáy mắt.

Vất vả lắm mới đến được thế giới xinh đẹp này, sao không đi nhìn những cảnh sắc tuyệt vời dưới ngòi bút của tác giả hoặc là những cảnh vật chưa được viết?
Sau khi Lý Tấu Tinh xem xong tài liệu về Wasser thì quay về, nói cho đồng đội nghe về việc phải ra ngoài mạo hiểm lần nữa, phút chốc ấy đôi mắt của bọn họ liền sáng lên.

Dáng vẻ vô cùng mong đợi, vui vẻ phấn khích đến cong cong đôi mắt.

Bọn họ thu dọn đồ đạc trong thời gian quy định, sau khi đến địa

điểm trường học chỉ định mới biết hóa ra không chỉ có năm người bọn họ tới.

Sofia mặc trang phục chiến đấu bó sát, vóc dáng quyến rũ càng được tôn lên, cô ta cười nói: "Hey, đã lâu không gặp."
Đây là đồng phục chiến đấu dành riêng cho giáo viên trường quân đội Thừa Dương.

Sofia như lời Lý Tấu Tinh nói, dùng mọi cách tiến vào trường quân đội Thừa Dương.

Ở bên cạnh là Swarin lắp ba lắp bắp chào hỏi với bọn họ, "Chào các cậu."

Có vẻ như hai người này sẽ đi ra ngoài với bọn họ.

Tuy có hơi hụt hẫng nhưng bọn họ cũng đã dự đoán được kết quả này.

Đoàn người chào hỏi lẫn nhau rồi khởi động phi hành khí.

Sofia điều khiển, "Bây giờ chúng ta đi đâu?"
Lý Tấu Tinh, "Hay là chúng ta trao đổi ID mạng đi? Tôi chia sẻ tài liệu cho cô."
"Đương nhiên," Sofia cười, đuôi mắt như có như không liếc qua Cố Vấn Thành, "Tôi nghĩ tôi nên trao đổi ID mạng với tất cả các cậu."
"Không cần," Cố Vấn Thành mở quang não trước, nụ cười lễ phép lại xa cách, "Cô với tôi trao đổi là được rồi, Tấu Tinh, thu hồi quang não của cậu đi, được không?"
Lý Tấu Tinh nhún nhún vai, thu hồi quang não.

Sofia kinh hỉ, nở nụ cười xinh đẹp ngọt ngào.

Vừa hay, có lẽ bọn họ đã từng lấy được 50 viên đá ở nguồn nước sao Hải Bạch nên điểm dừng chân đầu tiên là sao Hải Bạch.

Ngay khi biết điểm đến các đồng đội đã hớn hở vui mừng mang theo vỏ ốc biển với chuẩn bị quà tặng cho tộc người cá, còn đặc biệt chuẩn bị đồ chơi mới nhất cho người cá nhỏ, vui vẻ như đi thăm nhà người thân.

Lúc mới từ sao Hải Bạch trở về Lý Tấu Tinh còn cảm thán sẽ không có duyên gặp lại, bây giờ đã bị hiện thực vả mặt.

Hơn nữa anh còn phải vắt óc đi suy nghĩ về câu chuyện anh trai phù thủy, đau đầu tìm cách để công chúa người cá về với hoàng tử thú tộc.

Swarin cực kỳ câu nệ, tư thế ngồi trên phi hành khí cũng rất cứng ngắc.

Hi Nam bèn xoa dịu không khí, "Swarin, cậu tới sao Hải Bạch chưa?"
"Chưa," Swarin cũng không biết nên nói cái gì.

Trước giờ hắn không giỏi biểu đạt cho lắm, sợ bọn họ hiểu lầm mình không thích, nhắm mắt nói, "Tôi điều tra thông tin về sao Hải Bạch rồi, nơi đó rất đẹp."
"Đúng là rất đẹp," Lý Tấu Tinh tiếp lời nói, nháy nháy mắt phải với hắn, "Còn có người cá đáng yêu."

Tế Du suy nghĩ một chút, "Cảnh hoàng hôn rất đẹp, nhuộm màu biển khơi đẹp lắm."
Bọn họ mỗi người một câu, dần dần hâm nóng bầu không khí.

Thậm chí Swarin còn không hay mình đã dần thả lỏng, theo lời bọn họ mà tưởng tượng về sao Hải Bạch chưa từng tới, cảm thấy video hay ảnh chụp về sao Hải Bạch mình từng xem trước đây quá mờ nhạt.

Ánh mắt hắn lặng lẽ lướt qua từng người đội Mộng Chi.

Bầu không khí như này, những người vui vẻ nói với anh về vẻ đẹp của một tinh cầu, trước giờ anh chưa từng tiếp xúc.

Anh chưa từng có trải nghiệm như vậy, đây chính là tình bạn bè ư?
Chiếc phi hành khí lần này tân tiến hơn nhiều chiếc trước kia của bọn họ, nhưng vào lúc nó lao thẳng vào vũ trụ thì sắc mặt Swarin chợt trắng bệch, dựa vào chỗ tựa lưng nôn khan.

"Ôi, nhóc đáng thương," Sofia đành phải mở bước nhảy không gian, để những người khác đặt Swarin nằm trên ghế, lấy túi dưỡng khí trong tủ bảo quản ra, "Em chưa từng đi phi hành khí nhỏ như này hả?"
Swarin thống khổ cuộn tròn rúc vào một chỗ, "Đúng, xin lỗi..."
"Không có gì phải xin lỗi," Sofia làm cấp cứu cho hắn, "Một số người lúc lái phi hành khí loại nhỏ sẽ xuất hiện tình trạng này, có nhẹ có nặng, nghiêm trọng thì có thể mất mạng, mà tình huống của em chỉ nhẹ thôi.

Để phòng ngừa chúng ta cứ dùng bước nhảy không gian đi, yên tâm, lần sau tình trạng này sẽ thuyên giảm nhiều."
Động tác của Sofia thuần thục, sau khi kết thúc bước nhảy không gian cô ta đã giúp Swarin bình tĩnh lại.

Vì dùng bước nhảy không gian nên bọn họ đến sao Hải Bạch nhanh hơn dự định, địa điểm hạ cánh lần này cũng khác với lần trước.

Lần này ở sâu trong rừng cây, nhưng khi nhìn ra xa vẫn có thể thấy mặt biển xanh.

Sao Hải Bạch là tinh cầu du lịch tự nhiên, thực vật trên tinh cầu đa dạng lại kỳ lạ.

Bọn họ ở chỗ cũ chờ Swarin khôi phục, tiện thể tò mò quan sát

xung quanh.

Rừng cây rậm rạp xanh biếc, dưới gốc cây là những bông hoa đỏ tươi to bằng lòng bàn tay.

Lý Tấu Tinh nhìn đóa hoa này, đột nhiên cảm thấy nó cực đẹp, nhụy hoa đáng yêu, cánh hoa hình tròn cũng rất đáng yêu.

Anh thấy rất thích, từ từ đi về phía bông hoa màu đỏ nhưng đột nhiên lại bị Cố Vấn Thành siết chặt cổ tay.

Lúc này anh mới hoàn hồn, đầu đầy chấm hỏi, "Tôi bị sao thế?"
Lăng Niên toan đưa tay kéo cánh tay còn lại của anh thả tay xuống giải thích: "Hoa hạt, có tác dụng mê hoặc những sinh vật khác.

Khi đến thời điểm thụ phấn nó sẽ mê hoặc sinh vật nó thích đến tiến hành hoạt động thụ phấn."
Vãi lìn.

Lý Tấu Tinh chợt lui về sau vài bước, không dám tin nhìn bọn họ, vẻ mặt làm người ta muốn cười, "Vậy là tôi đây thiếu chút nữa bị một đóa hoa sàm sỡ ư?"
Ôi trời ơi!
Một đóa hoa!
Muốn sàm sỡ anh!
Lăng Niên với Cố Vấn Thành bị vẻ mặt này của anh chọc cho bật cười lớn, tiếng cười dọa cho mấy người ở phía xa kia sợ hết hồn.

Hai tên để ý hình tượng nhất kia bị cái gì kích thích à?
Nhưng mà lần này Lăng Niên với Cố Vấn Thành thật sự không kiềm được, cười đến mức đỡ đầu gối, nhìn Lý Tấu Tinh mặt đầy sợ hãi tránh xa hoa hạt.

Nhưng đóa hoa đỏ thẫm kia lại ngày càng nở rộ tươi tắn, những

cánh hoa tròn khẽ lay trong gió, như thể đang hờn dỗi sinh vật mà nó coi trọng sao còn chưa tới gần.

Mặt trời nhỏ của bọn họ sao mà đáng yêu thế chứ.

Không lâu sau Swarin đã bình tâm trở lại, ngây người ngồi dưới đất, không thể tin sự kém cỏi của mình đã ảnh hưởng tới toàn đội.

Hắn cúi đầu, không dám nhìn đội Mộng Chi.

Xa xa truyền đến cười làm hắn siết chặt hai tay, hai mắt khô khốc.

Chắc sẽ bị ghét, hắn nghĩ như vậy, cười khổ.

Nhất định sẽ bị ghét.

Đương lúc hắn tự trách thì trước mặt xuất hiện một bàn tay, Swarin ngây ngốc ngẩng đầu nhìn lên.

Nụ cười Tế Du dịu dàng, "Chúng ta đi qua đi, có vẻ bọn họ đang chơi rất vui."
Xa xa, đồng đội hét lớn về phía bọn họ, "Mau tới đâyyy, ở đây có cây nấm có thể phát ra âm thanh nè!"
"Nào," Tế Du kéo lấy Swarin đưa hắn đến chỗ đồng đội, vừa đi vừa kể chuyện cười nhạt nhẽo, "Nấm đang đi thì thấy đói bụng, thế là nó tự ăn mình luôn."
"..." Swarin, "...!Buồn, buồn cười ghê, ha ha ha."
Tiếng cười cứng ngắc, nhưng khóe môi lại ngày càng rộng..

Chương 27: Tinh Thạch Năng Lượng

Theo kế hoạch bọn họ có thể ở lại sao Hải Bạch hai ngày.

Sau khi ra khỏi khu rừng bọn họ liền đi đến cạnh biển.

Hơi tiếc là không biết có phải có người lạ hay không mà mặt biển phẳng lặng không chút gợn sóng, ngay cả đuôi người cá cũng không thấy.

Sofia không biết bọn họ đang chờ cái gì nhưng có thể mượn lúc này biểu diễn kỹ năng sinh tồn nơi hoang dã của mình.

Cô ta đưa máy kiểm tra vào trong nước, sau khi chắc chắn không có nguy hiểm gì thì trực tiếp đưa tay kéo khóa kéo quần áo xuống.

Da thịt trắng nõn lộ ra, áo ngực màu đen gợi cảm như ẩn như hiện, nhìn bộ dáng có vẻ như cô ta định xuống nước.

Ánh mắt Cố Vấn Thành lạnh lẽo, quay đầu, "Nếu cô Sofia muốn bơi thì chúng ta đi chỗ khác tìm nguyên liệu có thể nấu ăn." Hắn đã nhắc tới nguyên liệu nấu ăn vậy thì không cần dùng đến dịch dinh dưỡng nữa.

Mấy nhóc choai choai hoan hô, vây quanh bếp trưởng đi vào rừng sâu, mồm năm miệng mười kiến nghị: "Tôi có thể bắt một con vật nhiều thịt không?"

"Không được," Cố Vấn Thành vô tình từ chối, "Sơ chế phức tạp."
Những người khác nghe mà tủi thân, Lý Tấu Tinh kéo ống tay áo mới vừa tuốt lên xuống, thất vọng thở dài.

Cố Vấn Thành bất đắc dĩ nói: "Nếu như các cậu chịu sơ chế thì ____ "
"Chúng tôi đồng ý," Hi Nam cười khúc khích rồi bá vai hắn cười to, "Người ta rất thích cậu đó, Vấn Thành ơi~ "
Từ lúc thích ghẹo Lý Tấu Tinh phong cách của đội Mộng Chi đã trở nên không bình thường.

Lẽ nào đây chính là phương thức biểu đạt sự yêu thích của tụi con trai bây giờ?
Swarin buồn phiền, cố lấy dũng khí, lặng lẽ nắm tay Tế Du bên cạnh.

Đầu cúi gằm, vành tai đỏ lên.

Hắn chưa từng thân mật với bạn bè như vậy, hơi ngại ngùng.

Trừ Sofia thì sáu nam sinh đều ở đây.

Vì ngại nhìn cô ta cởi đồ đi bơi, vả lại năng lực Sofia có khi mạnh hơn bọn họ nên mấy người vui mừng đi khắp nơi tìm đồ có thể ăn được, nhân tiện tìm xem mục tiêu nhiệm vụ.

Bên trong khu rừng rậm có rất nhiều hồ nước.

Khác với Toái Tinh có mùa đông và mùa hè khắc nghiệt, sao Hải Bạch không có mùa thu và mùa đông.

Trong một hồ nước trong vắt, bọn họ bắt gặp loài cá trắng được người cá cho lúc trước.

Vừa nhìn thấy nó đã thèm chảy nước miếng, tới giờ bọn họ vẫn

còn nhớ cảm giác mới cắn xuống mà nước thịt đã tràn đầy miệng kia!
Lý Tấu Tinh cởi áo khoác trên người ném cho Cố Vấn Thành, làm nóng người rồi kiểm tra nhiệt độ nước.

Những người kia cổ vũ anh, "Bắt nhiều một chút! Một mình tôi có thể ăn năm con!"
"Tôi bốn con." Lăng Niên bổ sung.

Tế Du đau lòng Lý Tấu Tinh, "Vậy tôi ba con là được rồi."
Quả là thương anh mà!
Lý Tấu Tinh liếc mắt nhìn bọn họ, "Một người đi với tôi."
Cố Vấn Thành ném áo khoác của anh cho Tế Du, cũng cởi quần áo của mình ra, hoạt động cổ tay, tiêu sái nhảy vào hồ nước trước Lý Tấu Tinh.

"Uiii!" Tiếng huýt gió vang lên, đồng đội vỗ tay, "Ngầu!"
Lý Tấu Tinh cười toe toét, nhảy xuống theo, bọt nước văng tung tóe.

Lúc này anh mới kinh ngạc phát hiện, hồ nước nhìn qua có vẻ nông nhưng lại cực kỳ sâu.

Anh dùng chiều cao đo thử, chiều cao một mét chín của anh bị nhấn chìm hoàn toàn trong nước.

Cá trắng tung tăng lúc nãy đã biến mất không thấy tăm hơi.

Nhìn về phía bờ qua làn sóng nước lay động, đám Lăng Niên vẫn đứng trên bờ như cũ, thậm chí còn đang ra hiệu chỉ anh vị trí của cá trắng.

Lòng Lý Tấu Tinh chùng xuống, ra hiệu với Cố Vấn Thành bên cạnh cũng phát giác có gì đó không đúng, tỏ ý nhìn về phía mấy người trên bờ.

Cố Vấn Thành gật gật đầu, đáp lại anh bằng mấy động tác tay.

Lý Tấu Tinh:???
Đầu anh đầy dấu chấm hỏi, Cố Vấn Thành bèn lập lại lần nữa, Lý Tấu Tinh trực tiếp lôi hắn bơi về phía đồng đội chỉ.

Làn nước trong veo yên tĩnh không có một sinh vật sống nào, mấy người trên bờ không hiểu sao hai người bọn họ lại làm như không thấy mấy con tôm cá nhỏ bơi qua.

Dưới nước, Lý Tấu Tinh cảm thấy mình sắp hết dưỡng khí.

Hai người bọn họ đã bơi đến chỗ xuất hiện cá trắng lúc trước, cả vùng sạch sẽ, đừng nói cá, ngay cả cọng cỏ cũng không có.

Ánh mắt Cố Vấn Thành đột nhiên sáng lên, gạt bùn đen ra hai bên, mò tìm cái gì trong đó.

Lý Tấu Tinh cũng bắt chước, thọc tay vào đất tìm kiếm, lúc sắp tắt thở đến nơi cuối cùng cũng mò được hai viên đá trơn mịn.

Lòng anh giật thót, chân đạp mặt đất mượn lực ngoi lên mặt nước, "Hô..."
Há miệng thở hổn hển.

Một giây sau Cố Vấn Thành cũng xuất hiện bên cạnh anh, nước nhỏ giọt dọc theo tóc dán vào mặt, cũng thở hổn hển, "Các cậu đoán xem chúng tôi tìm được gì?"
Vẻ mặt mang nét vui mừng trẻ con, cười tít cả mắt.

Đứa ngu cũng biết đã có chuyện, Lăng Niên ngồi xổm xuống, đưa tay khua nước.

Hình ảnh con cá đang bơi dưới nước dao động theo gợn sóng, ảo ảnh bị phá vỡ, một con cá bỗng xuất hiện gần đó.

Mấy người trên bờ trợn to hai mắt, "..."
Nói không ra lời, dưới đáy có ẩn giấu thực tế ảo công nghệ cao hả?
"Đập tay cái nào."
Lý Tấu Tinh lau nước dính trên mặt, bộp một tiếng, tay anh với Cố Vấn Thành vỗ vào nhau, tiếng vang thanh thúy mang theo phấn khích cùng vui sướng của thiếu niên.

Hai người mặt đối mặt cười to rồi chống tay leo lên bờ hồ.

"Cậu tìm được mấy viên?" Cố Vấn Thành hỏi.

Lý Tấu Tinh giơ 2 ngón tay.

Cố Vấn Thành cười thần bí, xòe bàn tay ra, trong lòng bàn tay vẫn còn đất đen dưới đáy hồ, giữa mớ đất đen là 3 viên đá màu trắng bạc, sáng bóng tựa ngọc.

Các đồng đội vây quanh một vòng, cùng nhìn về phía Lăng Niên.

Vẻ mặt Lăng Niên nghiêm túc, nhăn mày nhìn chằm chằm viên đá.

"Là tinh thạch năng lượng," Cố Vấn Thành nhẹ giọng nói, ánh mắt lướt qua Swarin.

Ánh mắt Swarin trong veo, trong mắt chỉ có kinh ngạc cùng hiếm lạ.

Tinh thạch năng lượng, một thứ cực hiếm trong tám thiên hà, có thể trực tiếp gia tăng tinh thần lực, cực kỳ hiếm thấy, giá trị ngàn vàng.

Mà bây giờ bọn hắn lại phát hiện tận năm viên trong một hồ nước bình thường ở sao Hải Bạch!
Bọn họ kinh ngạc quay đầu nhìn về phía hồ nước, ánh mắt như đang nhìn bảo tàng.

Thế nhưng Cố Vấn Thành lại lạnh lùng vô tình đập tan ý nghĩ trong đầu bọn họ, "Tinh thạch năng lượng có tác dụng gây xáo trộn tinh thần lực, do đó làm xuất hiện ảo giác.

Dù bây giờ các cậu có bơi xuống dốc ngược đáy hồ thì cũng không tìm ra một viên tinh thạch năng lượng nào đâu."
Hắn và Lý Tấu Tinh may mắn lắm mới có thể ngẫu nhiên tìm được tinh thạch năng lượng.

Mấy người tiếc hùi hụi, nhưng lại vô cùng tin tưởng lời đồng đội nói, cũng không tiếp tục nhìn chằm chằm hồ nước kia nữa, hân hoan nói: "Có là tốt rồi, cậu với Tấu Tinh nhanh dùng đi, mau tăng tinh thần lực lên đi!"
Đám đần này còn biết tinh thạch năng lượng rất quý giá, sợ có người tập kích nên vây bọn họ vào giữa, cảnh giác quan sát xung quanh, miệng thúc giục: "Nhanh lên!"
Có chút cảm động.

Có chút ấm áp với không tự nhiên.

Lý Tấu Tinh thảy tinh thạch năng lượng, tùy ý nói: "Tôi không có ý định dùng."
Cố Vấn Thành ném cho anh ba viên đang cầm trong tay, lộ ra nụ cười đẹp trai có thể khiến bao nữ sinh phải rít gào.

"Tế Du một viên, Lăng Niên một viên, Hi Nam một viên, Swarin một viên," Lý Tấu Tinh đếm đếm, "Được rồi, còn dư một viên giao cho nhà trường."
Bốn thiếu niên vây quanh hai người sững sờ.

Swarin đột nhiên lui về sau vài bước, liều mạng khua tay,

"Không không không..."
Hắn chưa từng hận tài ăn nói không tốt của mình như thế, "Tôi không cần đâu, tôi không phải..."
"Được rồi," Lý Tấu Tinh cắt ngang lời hắn, bước tới vỗ mạnh vào vai, tiến hành giáo dục tư tưởng cho hắn, "Mấy người các cậu, cho đồ thì cứ lấy đi, khách khí như vậy thì sao là đồng đội được?"
"Còn các cậu," Cố Vấn Thành cười híp mắt nhìn chằm chằm Lăng Niên, cảm thấy rất thú vị, "Cảm động đến phát khóc rồi hả?"
Lăng Niên nghiêng đầu đi, hồi lâu sau mới a một tiếng.

Hắn vẫn sĩ diện nghiêng mặt, không để cho người khác thấy vẻ mặt mình.

Xưa giờ Tế Du là người thẳng thắn không thích vòng vo, mặt đầy cảm động, trực tiếp gật gật đầu, "Cậu và Tấu Tinh tốt với chúng tôi quá."
Khen đến mức Cố Vấn Thành không được tự nhiên, hắn đằng hắng một tiếng, quay đầu nhìn Lý Tấu Tinh.

Cậu nhóc kia đương trêu chọc Swarin, mặt mày nở hoa.

Không hổ là đồng bọn của hắn.

Cố Vấn Thành hài lòng nghĩ.

Lúc Lý Tấu Tinh đem cho tinh thạch năng lượng không có chút không nỡ lòng nào.

Nhưng dù có cảm động thế nào đi chăng nữa thì các đồng đội vẫn không muốn lấy, cái này vẫn hữu hiệu với Cố Vấn Thành và Lý Tấu Tinh, bọn họ hy vọng hai người dùng.

"Các cậu cần hơn chúng tôi," Lý Tấu Tinh im lặng một hồi, đột nhiên cảm thấy rất xúc động, "Tôi không muốn mất đi bất kỳ ai."

Không có đồng đội nào tốt hơn bọn họ.

Dẫu sao anh cũng có bàn tay vàng hộ mạng, cốt truyện đã chệch hướng, anh không chắc rằng các đồng đội của mình có thể an toàn từ đầu tới cuối như trong sách gốc hay không.

Lời này vừa nói, Lăng Niên liền lấy một viên tinh thạch năng lượng trong tay anh đi, vẫn là biểu cảm tự tin không biết xấu hổ, "Tôi sẽ trở nên rất mạnh."
Sau đó là Tế Du với Hi Nam.

Ánh mắt Swarin kiên định, giơ tay lên lấy một viên tinh thạch năng lượng màu trắng bạc từ trong tay anh.

Lý Tấu Tinh đột nhiên nhớ tới lúc ở đáy hồ anh với Cố Vấn Thành ông nói gà bà nói vịt, đỡ trán, "Chúng ta quy định ám hiệu thoát thân đi."
Cố Vấn Thành cũng nhớ lại cái này, khóe miệng giật một cái.

"Nên quy định," những người khác, "Quy định sao?"
"Huýt sáo ba ngắn một dài có nghĩa là gặp nguy hiểm chạy mau," Lý Tấu Tinh, "Quy định mấy cái quan trọng nhất trước, còn lại từ từ suy nghĩ."
Mấy người gật gật đầu ghi nhớ.

Viên cuối cùng được Lý Tấu Tinh cất giữ.

Vốn Cố Vấn Thành muốn dùng cho bản thân hắn nhưng đến cùng vẫn không nói gì.

Hắn tôn trọng quyết định của Lý Tấu Tinh.

Mấy người cất tinh thạch năng lượng cẩn thận.

Đương lúc Lý Tấu Tinh định cất viên trong lòng bàn tay đi thì

một con sóc trên cái cây bên cạnh nhào tới, phóng thẳng tới tay Lý Tấu Tinh.

Khi hai chân trước của nó ôm lấy viên tinh thạch năng lượng thì Lý Tấu Tinh bóp lấy cái cổ nhỏ của nó.

Lý Tấu Tinh cười lắc lắc con vật nhỏ này, "Sao nào, ngay cả mi cũng nhìn ra được đây là đồ tốt ư?"
Con ngươi màu đen của con sóc đờ đẫn.

Lòng Cố Vấn Thành đột nhiên dâng lên một luồng dự cảm không lành, "Ném nó đi!"
Câu này còn chưa nói xong, con sóc như bị ra lệnh, giãy dụa kịch liệt, ném tinh thạch năng lượng về phía miệng Lý Tấu Tinh rồi phóng nhanh ra ngoài.

Mắt Cố Vấn Thành tối sầm lại, tinh thần lực bạo phát xuyên qua con sóc, tinh thần lực của một kẻ khác vẫn còn giấu trong đầu con sóc bị hắn bóp nát.

"Tấu Tinh ——" hắn cắn răng nhìn về phía Lý Tấu Tinh.

Tinh thạch năng lượng phải phối hợp với một loại thuốc đặc thù mới sử dụng được, bằng không nguồn năng lượng kia sẽ đấu đá lung tung với tinh thần lực, đập nát tinh thần lực ra từng mảnh, nặng thì mất mạng như chơi.

Lý Tấu Tinh lại không nghe rõ tiếng la thất thanh này, anh chỉ cảm thấy trong nháy mắt tinh thạch năng lượng đụng tới anh liền hóa thành một luồng năng lượng vô hình, tranh chấp với tinh thần lực của anh, đầu đau như muốn nứt ra, áp lực nặng nề kéo tới, trước mắt tối sầm, ngã xuống.

Tế Du xông lại đỡ lấy anh, vẻ mặt mê man, "Tấu Tinh?"
Nhưng người ngã xuống lại không đáp lời..

Chương 28: Tinh Tinh Muốn Ăn

Lý Tấu Tinh bất động ngã vào lòng Tế Du, giống như không nghe thấy gì.

Hi Nam luống cuống nhìn anh, lại nhìn Tế Du, căng thẳng đến đỏ bừng đôi mắt, "Tấu Tinh sao vậy?"
Tinh thần lực xông ra khỏi cơ thể Cố Vấn Thành phát ra tiếng tanh tách, hắn nắm chặt tay, nghiến răng nghiến lợi.

Cuối cùng cũng bật ra được một câu từ trong cổ họng, "Đi tìm Sofia."
Hắn tập trung cố hết sức ổn định lý trí, giọng nói khô khốc, "Kêu cô ta quay về trường, xin nhà trường cho thuốc."
—— Trường quân đội Thừa Dương có thuốc chứ?
Chắc là có?
Có thể nhanh chóng đem đến không?
Lý trí Cố Vấn Thành hỗn loạn.

Lý trí nói cho hắn biết phải đợi Lý Tấu Tinh tỉnh lại rồi xác định tình huống cụ thể để nhà trường có thể đưa ra phán đoán chính xác.

Nhưng về mặt tình cảm hắn lại cảm thấy mỗi một giây trôi qua đều đang lãng phí thời gian.

Không ai lên tiếng, tất cả mọi người đều không biết làm sao trước tình huống đột ngột phát sinh này.

Hi Nam lau mắt, cúi xuống trước mặt Tế Du cõng Lý Tấu Tinh chạy về phía phi hành khí.

Sau khi Sofia biết được tình huống thì sắc mặt khó coi.

Cô ta cố gắng lựa lời dịu dàng, "Chúng ta phải đợi em ấy tỉnh lại." Chỉ sau khi tỉnh lại mới có thể xác định nơi nào bị tổn thương, bị thương ra sao.

Tinh thần lực vốn biến đổi thất thường, ai biết trạng thái hiện giờ của Lý Tấu Tinh có thể chịu được kích thích hay không.

Tế Du đề nghị, "Chúng ta có thể dùng khoang chữa bệnh trong phi thuyền ——"
"Không được," Sofia cắt ngang lời hắn, "Tuyệt đối không thể, lúc này tinh thần thể của em ấy rất yếu, sẽ gây ra tổn thương lần hai."
Trên thế giới tất cả mọi thứ đều có mặt lợi và hại, khuyết điểm của loại tinh thạch năng lượng nghịch thiên này cũng rất lớn.

Thực ra trong lòng Sofia đã có dự cảm xấu rồi, cô cảm thấy Lý Tấu Tinh không xong.

Tinh thần lực của Lý Tấu Tinh khoảng 2000, quả thực con số này rất xuất sắc, thế nhưng sự mạnh mẽ này cũng không thể xoa dịu nỗi đau đớn khi bị tinh thạch năng lượng xâm chiếm.

Tinh thạch năng lượng cần phải phối hợp với loại thuốc đặc thù mới có kết quả, bao nhiêu người bỏ mạng cũng vì không chịu đựng được nỗi đau tinh thần lực như bị xé rách.

Nỗi đau này thậm chí có thể khiến cho các chiến sĩ có ý chí kiên định muốn từ bỏ mạng sống.

Sofia thở dài, đồng cảm nhìn các thiếu niên đang đau khổ trước mặt.

Có lẽ...bọn họ không chờ được đâu.

Cô nhường không gian cho những thiếu niên này, một mình lên phi hành khí.

Lý Tấu Tinh được đặt trên bờ cát, nhìn qua cứ như đang ngủ.

Hi Nam cẩn thận đặt tay chân của anh thành một tư thế thoải mái, vừa làm vừa bất an.

Hắn lặng yên nghĩ, Tấu Tinh đừng ngủ nha, được rồi được rồi, biết cậu mệt, vậy cậu ngủ một chút thôi được không?
Chỉ được ngủ một lát thôi đó!
Lăng Niên đứng nghiêm bên cạnh, biển rộng sóng lớn trập trùng, hắn đột nhiên nhớ ra cái gì đó, nhanh chân chạy về phía phi hành khí, tìm được vỏ ốc biển người cá nhỏ đưa dưới ánh mắt kinh ngạc của Sofia rồi chạy đến bên bờ biển, thổi về hướng biển rộng.

Âm thanh trong trẻo xa xăm thoáng chốc vang lên.

Hắn thổi đi thổi lại, sau khi thành thạo thì âm thanh ngày càng vang dội.

Ánh sáng trong mắt người khác càng ngày càng sáng.

Vạn vật tương khắc, liệu tinh cầu sản sinh ra tinh thạch năng lượng có chứa vật khắc với nó không?
Bọn họ khẩn trương nhích lại gần Lăng Niên, chăm chú nhìn ra ngoài khơi, nhịp tim gia tăng.

May mà một lát sau, bọn họ nhìn thấy bên trong làn nước là những chiếc đuôi cá xinh đẹp đang không ngừng đung đưa bơi

về phía đây.

Bé người cá vui vẻ vẫy đuôi chào bọn họ, bơi lại gần bi bô nói: "Anh ơi, em có thể nghe tiếp câu chuyện về anh trai phù thủy không?"
Cố Vấn Thành sờ sờ đầu nhóc con, động tác rất nhẹ, hắn chỉ chỉ Lý Tấu Tinh đương nằm trên đất, "Nhưng anh trai kể chuyện bị thương rồi."
Bé người cá kinh ngạc nhìn về phía Lý Tấu Tinh, trong mắt bỗng chốc ánh lên hai giọt nước mắt.

Cố Vấn Thành quỳ một chân xuống đất ngang với tầm mắt bé người cá, nghiêm túc lại thành khẩn, "Anh ấy nuốt phải tinh thạch năng lượng, em có cách nào cứu anh ấy không?"
Bé người cá ngơ ngác nhìn hắn, sau khi hiểu rõ thì sờ sờ vào cái cằm mập mạp, quay người về phía sau hô lên vài tiếng non nớt với nhóm người cá trưởng thành.

Nhóm người cá yên tâm giao bé người cá cho bọn họ, sau đó lặn sâu vào trong biển.

Cố Vấn Thành ngóng trông nơi mặt biển bọn họ lặn xuống, một cái tay nho nhỏ lạnh lẽo bỗng đặt trên mặt hắn.

Bé người cá an ủi cái anh đẹp trai này, "Đừng lo lắng nha, đừng khóc nha."
Ngôn ngữ đế quốc bị bé nói sai vài từ, Cố Vấn Thành không khóc, chỉ là bé người cá nói sai.

Hắn lại sờ sờ đầu bé người cá, miệng nhoẻn cười.

Nhóm người cá nhanh chóng quay trở lại, một người cá trong đó tới gần, ngượng ngùng đưa đồ vật trong tay cho Lăng Niên.

Sau khi dò hỏi cặn kẽ Lăng Niên liền nghiền thứ đó thành bột

rồi đút cho Lý Tấu Tinh.

Mới vừa đút xong thì người cá trưởng thành ngượng ngùng kia lại bổ sung một câu, "Sẽ có tác dụng phụ."
Đội Mộng Chi:???
Người cá xấu hổ trốn sau đá ngầm, tiếp tục nói: "Phụ thuộc vào thiên phú nha! Tác dụng phụ chỉ là tạm thời thôi."
Bọn họ thở phào nhẹ nhõm, trên mặt thiếu niên hiện lên ý cười, lấy hết quà tặng đưa cho nhóm người cá, không ngớt lời ca ngợi, khen đến mức mấy người cá kia đỏ mặt trốn vào trong nước.

Hai ngày sau Lý Tấu Tinh rốt cuộc cũng tỉnh lại.

Đội Mộng Chi lúc này mới biết tác dụng phụ của thiên phú của anh biểu hiện ở đâu.

Vẻ mặt Lý Tấu Tinh hồn nhiên, ánh mắt ngẩn ngơ, nhìn đoàn người đội Mộng Chi trước mặt.

Giọng điệu và biểu cảm biến thành dáng vẻ của nhóc con năm, sáu tuổi.

"Tinh Tinh nhỏ đau quá," anh tủi thân dẩu môi, chỉ chỉ thứ đồ đang phồng lên của mình, "Tinh Tinh muốn đi xì xì."
Ánh mắt đảo một vòng rồi dừng lại trên người anh trai trông đẹp nhất, cố tình gây sự, "Anh dẫn Tinh Tinh đi xì xì đi."
Cố Vấn Thành trợn mắt há hốc mồm, "Lý Tấu Tinh?"
Khuôn mặt tuấn tú của thiếu niên trước mặt hắn lộ vẻ tủi thân trẻ con, lòng Cố Vấn Thành mềm nhũn, dẫn anh đi đến một nơi kín đáo để giải quyết nỗi buồn.

Còn lại mấy người hai mặt nhìn nhau.

Không biết là ai không nhịn được trước, phì một tiếng bật cười.

Mặc dù hơi không có lương tâm nhưng thật sự —— bạch bạch bạch, tất cả đều đập tay xuống đất cười như điên!
Tùy vào thiên phú cá nhân, vậy thiên phú cá nhân của Tấu Tinh biểu hiện ở chỉ số thông minh sao?
Sao càng nghĩ càng mắc cười vậy.

Cố Vấn Thành bên này dẫn Lý Tấu Tinh ra xa xa, nhìn xung quanh một chút, "Được rồi, Tấu Tinh."
Lý Tấu Tinh yên lặng không nói lời nào.

"Lại làm sao vậy?"
Cố Vấn Thành hiện đang đối mặt Lý Tấu Tinh có cảm giác như đang dỗ trẻ con, hắn hơi buồn cười, giọng nói trở nên nhẹ nhàng, "Nói anh nghe xem em làm sao thế?"
(*) Câu trước bạn Tinh xưng ta - ngươi (我 - 你) thôi nhưng tui để anh - em cho hợp hoàn cảnh bây giờ của bản, lúc này bạn Thành mới tự xưng mình là anh (哥哥) nè, ôi sự phong phú của tiếng Việt ORZ
Nhân cơ hội chiếm tiện nghi.

Lý Tấu Tinh mân mê môi, may mà anh lớn lên đẹp nên làm cái hành động thô kệch này nhìn cũng vui mắt, "Tinh Tinh không biết cởi quần."
Cậu cũng không phải là con nít một hai tuổi!
Xem cách nói chuyện này thì cũng phải là năm tuổi trở lên!
Cố Vấn Thành cũng không muốn nuông chiều anh, "Tự mình cởi, chuyện mình phải tự mình làm."
Lý Tấu Tinh nặn ra hai giọt nước mắt.

"..." Cố Vấn Thành yên lặng cúi người xuống cởi quần cho người bạn cùng trang lứa Lý Tấu Tinh đang có chỉ số thông minh của một đứa trẻ.

Động tác chậm chạp, mang theo lưỡng lự.

Giúp một thằng con trai khác cởi quần rất khác với việc tự mình

cởi, Cố Vấn Thành cảm giác cực kỳ...!kỳ quặc.

Tới lớp quần lót bên trong Cố Vấn Thành thật sự không xuống tay được.

Hắn đứng dậy, tao nhã chắp hai tay ra sau, "Giờ được rồi, cậu nhanh lên."
Lý Tấu Tinh cúi đầu nhìn nhìn Tinh Tinh nhỏ, không vui, "Nhưng mà nó bẩn, Tinh Tinh không muốn đụng vô..."
Sau đó mong đợi nhìn Cố Vấn Thành.

Đôi mắt luôn sáng ngời mọi ngày lúc này quả thực làm người ta không có cách nào từ chối.

Lòng Cố Vấn Thành run lên, không dám tin hỏi ngược lại: "Cậu kêu tôi cầm giúp cậu ư?!"
Lý Tấu Tinh bị la nên tủi thân vô cùng, "Anh cũng chê, anh cũng chê Tinh Tinh nhỏ bẩn ư?"
Dáng dấp kia giống như nếu Cố Vấn Thành nói một tiếng phải thì anh có thể khóc lên lập tức vậy.

Cố Vấn Thành: "..."
Lần đầu tiên hắn cảm thấy nỗi khổ của việc chăm trẻ, mà khổ nhất là đứa trẻ này lại là một cục cưng to xác đã trưởng thành.

Cậu có thể tự chê mình bẩn nhưng người khác không thể chê cậu bẩn đúng không?
Hắn tuyệt đối sẽ không cầm cái đó.

Vẻ mặt Cố Vấn Thành lãnh khốc, mặt đối mặt với Lý Tấu Tinh xem ai hơn ai.

...!
Suốt đường trở lại vẻ mặt Cố Vấn Thành cứng ngắc.

Hắn bước nhanh đi tuốt phía trước, Lý Tấu Tinh phía sau cũng khó hiểu tăng nhanh bước chân theo, "Anh đi nhanh như vậy làm chi, chờ Tinh Tinh với."
Nghe vậy trái lại Cố Vấn Thành càng đi nhanh hơn, xúc cảm còn lưu lại nơi đầu ngón tay làm mặt hắn biến thành sắc đen, "Không phải cậu có thể theo kịp à?"
Vị phía sau ngu ngơ cười hì hì, "Dẫu sao chân Tinh Tinh cũng dài mà!"
Cố Vấn Thành không muốn nói chuyện.

Hắn dốc sức tự nói với mình đây là Lý Tấu Tinh, là bạn bè mà mình tán dương và là đối thủ đáng giá bồi dưỡng, lúc này mới có thể miễn cưỡng đè lửa giận xuống.

Hắn sống nhiều năm như vậy mà đây là lần đầu! Lần đầu đụng vào...!
Tên đánh lén chết dẫm!
Lúc quay trở lại bờ biển thì Sofia đương kinh ngạc đứng từ đằng xa nhìn lại, bọn Tế Du đang cười cười nói nói với nhóm người cá, bầu không khí vô cùng ấm áp.

Cố Vấn Thành đổi hướng đi về phía cô ta.

Sofia nhạy bén quay đầu lại, thấy là hắn mới thả lỏng nở nụ cười, tự nhiên hỏi: "Các cậu đi đâu vậy?"
"Em nghĩ cô cần phải quay trở về trường một chuyến," Cố Vấn Thành mỉm cười từ tốn, "Hiện tại Tấu Tinh cũng đã tỉnh lại, thông tin cụ thể liên quan về tình trạng của cậu ấy em sẽ gửi cho cô sau."
Sofia vừa mở miệng muốn nói chuyện thì Cố Vấn Thành đã thay cô mở cửa phi hành khí ra, phong độ lịch sự, "Mời quý cô, không còn bước nhảy không gian nên cô phải mất một ít thời gian mới có thể về tới trường."
Dù có lấy lý do phải bảo vệ bọn họ không rời đi nữa cũng không thể giúp cô có thể ở lại đây mà mặc kệ an nguy của học sinh.

Sofia thở dài, nhanh nhẹn bước lên phi hành khí, khi cửa khoang sắp đóng lại thì nhiệt tình như lửa thổi một nụ hôn gió về phía Cố Vấn Thành, "Vậy gặp lại sau, thân mến."
Nếu như không cần phải để Lý Tấu Tinh ở lại chỗ của tộc người cá để xem diễn biến tình trạng thì cô ta sẽ dẫn hết bọn họ về.

Phi hành khí khởi động, gió thổi tung cát trên mặt đất.

Lý Tấu Tinh kéo kéo ống tay áo Cố Vấn Thành, chỉ vào con mắt của mình, ngoan ngoãn nói: "Mắt Tinh Tinh bị thứ gì bay vào rồi."
Cố Vấn Thành vội vã đẩy mí mắt đang nhắm nghiền của anh lên, ghé sát lại nhẹ nhàng thổi hơi vào, "Giờ sao rồi?"
Hắn sợ chưa thổi cát bay ra được, mặt vẫn cứ sán lại gần Lý Tấu Tinh.

Lý Tấu Tinh nhìn hắn, ánh mắt ngây thơ vô tội.

Anh đột nhiên nghiêng về phía trước một chút, ngay lúc Cố Vấn Thành không hề đề phòng mà mút bờ môi hắn thật mạnh, phát ra tiếng thật kêu.

"Mắt Tinh Tinh khỏi rồi," Lý Tấu Tinh, "Tinh Tinh ăn miệng miệng của anh.".

Chương 29: Tinh Tinh Cho Mày Chết

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Đồng tử Cố Vấn Thành co lại.

Hắn đẩy Lý Tấu Tinh ra, hốt hoảng lui lại hai bước, cả khuôn mặt đều là vẻ kinh ngạc.

Lý Tấu Tinh bị hắn đẩy lùi lại vài bước, thiếu chút nữa bị cát mịn phía dưới làm trượt chân, bối rối tủi thân, "Anh đẩy em."
Tay Cố Vấn Thành run run, hắn sờ sờ bờ môi, biểu cảm đổi tới đổi lui.

Cảm giác nguy hiểm bốc lên từ người hắn, lửa giận như thể thiêu đốt không khí vặn vẹo, "Lý Tấu Tinh ——!"
"Đừng quát em!"
"Em không chơi với anh nữa!" Lý Tấu Tinh cây ngay không sợ chết đứng, chống nạnh hô to, "Em không thích anh nữa rồi, đừng có gọi tên của Tinh Tinh!"
Anh nói xong câu này bèn quay đầu bỏ chạy.

Cố Vấn Thành tức đến mức tim gan phèo phổi đều đau nhức, cảm giác bị người này mút bờ môi vẫn còn đó, bờ môi mềm mại bị đối xử thô lỗ thậm chí còn có chút nhoi nhói.

Mùi vị Lý Tấu Tinh quẩn quanh chóp mũi, người đi rồi, mùi vị

trên môi ngược lại càng rõ ràng hơn.

Huyệt thái dương Cố Vấn Thành giật giật, tức đến mức phải ra đứng ở đầu gió để bình tĩnh lại không đi tẩn Lý Tấu Tinh một trận.

Hôn hắn rồi còn nói không thích hắn nữa ư?
...!Không phải, mọe nó, vậy mà dám hôn hắn!
Đệt!
Một thằng con trai!
Vậy mà hôn hắn!
Mặt Cố Vấn Thành tối sầm.

Người nào đó đứng chửi tục suốt một tiếng đồng hồ.

Liều mạng tự nhủ đó là chỉ số thông minh của con nít, bây giờ Lý Tấu Tinh không phải là người trưởng thành mà là một đứa nhóc, là trẻ con thì không cần phải để ý, sau khi Lý Tấu Tinh khôi phục lại có thể còn lúng túng hơn hắn.

Đúng, Lý Tấu Tinh có thể còn lúng túng hơn hắn, rốt cuộc tâm lý Cố Vấn Thành dễ chịu hơn một chút.

Mà bên này, Lý Tấu Tinh sải đôi chân dài đi về phía nhóm anh đẹp trai lúc nãy, khi đi ngang qua bờ biển có một giọng con nít bi bô gọi anh lại, "Anh ơi anh khỏe chưa nà?"
Lý Tấu Tinh quay đầu nhìn lại, một bé người cá xinh xắn đáng yêu nổi trên mặt biển nhìn anh.

Lý Tấu Tinh mất hứng, "Gọi ai là anh đấy, Tinh Tinh vẫn là em bé!"
Em bé người cá ngu người luôn, "Anh cũng là em bé ư?"
"Đương nhiên rồi," Lý Tấu Tinh đi tới, ngồi xổm trên bờ biển nghịch cát, "Còn là em bé thông minh nhất!"
Người cá bơi một vòng tại chỗ, mong đợi nhìn Lý Tấu Tinh, "Vậy còn em? Em là em bé thông minh hạng hai à?"

Lý Tấu Tinh nghĩ nghĩ, trông rất nghiêm túc, "Vì tui chỉ mới thấy một bạn nhỏ là bạn nên bây giờ bạn chính là người thông minh thứ hai."
"Em không phải là người thông minh hạng hai mãi mãi sao?"
Trong đôi mắt người cá dâng lên nước mắt.

Đây là con trai ư?
Sao động một chút là khóc vậy.

Lý Tấu Tinh ghét bỏ nghĩ, mình quả là cục cưng kiên cường nhất, lúc nãy bị đẩy mà không rơi một giọt nước mắt nào.

Người cá rất nhanh dời lực chú ý, "Anh ơi, anh kể chuyện anh trai phù thủy cho em nghe được không?"
Hắn đuôi cao cao ngẩng đầu nổi trên mặt nước, rõ ràng mong đợi liền kích động.

Đầu Lý Tấu Tinh đầy dấu chấm hỏi, lớn tiếng nói, "Cái gì mà anh trai phù thủy chứ! Phù thủy là nữ nha!"
Anh thả một tin sét đánh ngang tai xong bèn vung vẩy đôi chân dài chạy biến.

Chỉ còn lại bé người cá hết sức kinh hãi đứng cứng ngắc tại chỗ.

Bên kia, bọn Tế Du đang sơ chế nguyên liệu nấu ăn, mấy người cá trưởng thành đương nói chuyện cùng bọn họ, khẳng định tình trạng của Lý Tấu Tinh chỉ kéo dài trong khoảng một tuần.

Vì chỉ có một tuần, để tránh phát sinh chuyện ngoài ý muốn, bọn họ quyết định ở lại sao Hải Bạch một tuần.

Cố Vấn Thành quay lại trước Lý Tấu Tinh một lát, hắn cố gắng giữ sắc mặt bình tĩnh nhất có thể nên các đồng đội không nhìn ra hắn có gì không đúng.

"Tấu Tinh đâu?"
Cố Vấn Thành nhìn xung quanh, chỉ vào cách đó không xa, "Không phải ngay kia à?"
Các đồng đội nhìn theo hướng chỉ, hết nói nổi.

Lý Tấu Tinh đương ngồi xổm bên bờ biển nghịch sóng, chơi rất hăng say, bé con người cá thì xoay quanh anh, vẻ mặt khóc không ra nước mắt.

"Nhìn dáng dấp có vẻ bọn họ ở chung rất hợp, " Tế Du nở nụ cười, lại cau mày, "Mà kia con sóc kia..."
"Con sóc kia bị người khác dùng tinh thần lực điều khiển," Cố Vấn Thành lạnh lùng nói, "Trộm tinh thạch năng lượng thất bại thì dứt khoát làm cho tinh thạch năng lượng với người cũng biến mất —— quả là một ý nghĩ ghê tởm."
"Gã biết trên người chúng ta còn có tinh thạch năng lượng," Lăng Niên hừ lạnh một tiếng, "Sẽ quay lại."
"Gã sẽ không có cơ hội này." Cố Vấn Thành còn muốn nói vài câu nhưng nhìn thấy Lý Tấu Tinh chạy qua bên này thì lập tức dừng lại.

Dù đã tự nhủ mình rất nhiều lần nhưng vẫn thấy lúng túng...!
Lý Tấu Tinh bị giảm chỉ số thông minh không nghĩ nhiều như vậy, anh nhìn thấy Cố Vấn Thành liền hừ một tiếng, dứt khoát chạy ngang qua hắn đi tìm mấy anh đẹp trai khác.

"Tinh Tinh đói bụng." Gương mặt tuấn tú nhăn lại một cục nhìn rất buồn cười.

Tế Du nén cười, sờ sờ đầu, cũng bắt đầu chiếm tiện nghi, "Vậy cậu nên gọi tôi là gì nào?"
"Anh." Lý Tấu Tinh khinh bỉ liếc hắn một cái, cảm thấy câu hỏi này của hắn sao mà ngu quá.

Tế Du bị cái nhìn này làm cho dở khóc dở cười, giao đồ cần nướng cho Cố Vấn Thành.

Cố Vấn Thành nhận lấy, bắt đầu nấu nướng.

Lý Tấu Tinh xoắn xuýt, đôi mắt lén lút nhìn Cố Vấn Thành.

Khóe mắt Cố Vấn Thành vẫn luôn liếc nhìn vẻ mặt anh, thấy anh cứ nhìn sang phía mình mới cảm thấy hơi hả hê.

Co được dãn được là đại trượng phu, vì cái bụng đói đến mức như muốn dính vào lưng Lý Tấu Tinh thở dài một hơi, ngồi xổm cạnh Cố Vấn Thành nhìn chằm chằm thịt nướng trong tay hắn.

Cũng không thèm nói chuyện, tỏ rõ tui còn giận lắm.

Cố Vấn Thành nhìn mà muốn cười.

Hơn nữa, chỉ số thông minh hiện giờ của Lý Tấu Tinh chỉ có bao nhiêu đó, cái gì cũng không hiểu nên mới cảm thấy tủi thân.

Rõ ràng mình mới là người bị sàm sỡ nhưng bây giờ Cố Vấn Thành lại có cảm giác chột dạ khi bắt nạt trẻ con.

Nhưng bị...!hôn mà không đẩy cậu ấy ra thì chẳng lẽ phải ngoan ngoãn đứng im cho hôn ư?
Nghĩ thì nghĩ như thế nhưng Cố Vấn Thành vẫn đưa xâu đồ ăn mới vừa nướng xong cho anh.

Lúc ăn cơm Lý Tấu Tinh rất ngoan, cho bao nhiêu ăn bấy nhiêu, mấy người kia tấm tắc cảm thán, từng người một nhân dịp này tranh thủ làm anh trai một lần.

Chờ bọn họ cơm nước xong xuôi, để Lý Tấu Tinh đi chơi với bé con người cá rồi mới tiếp tục thảo luận đề tài vừa rồi.

Tinh thần lực Cố Vấn Thành mạnh hơn đối phương nhiều, sau

khi xảy ra chuyện bèn dùng tinh thần lực bao phủ hết bán kính một ngàn mét, thành công bắt được tinh thần thể đang nhanh chóng di chuyển của đối phương.

Ở thời điểm này, nếu như không phải muốn bắt sống để tra hỏi thì Cố Vấn Thành đã dứt khoát cho đối phương nếm thử mùi vị bị tinh thần lực làm nổ tung.

Hắn nói kết quả này cho các đồng đội nghe, bọn họ suy nghĩ một chút rồi quyết định chia làm hai đội.

Một đội cùng Cố Vấn Thành đuổi bắt kẻ đánh lén, một đội ở lại trông nom Lý Tấu Tinh.

Cố Vấn Thành hành động nhanh chóng, dẫn Lăng Niên với Swarin xuất phát, nếu để ý kĩ thì có thể nhìn ra chút ý trốn tránh khi hắn vội vã rời đi.

Trong khoảng thời gian này hắn không biết phải chung đụng với Lý Tấu Tinh ra sao.

Dù tình trạng hiện tại của Lý Tấu Tinh không bình thường nhưng Cố Vấn Thành vẫn là người trưởng thành.

Chỉ cần vừa nhìn thấy Lý Tấu Tinh là Cố Vấn Thành sẽ nhớ tới câu "ăn miệng miệng" kia.

...!
Tốt hơn là không cần gặp nhau trong khoảng thời gian này.

Cố Vấn Thành bắt đầu bình tĩnh nghĩ cách kéo dài thời gian.

Sau khi bọn hắn rời đi mặt trời dần buông.

Nhóm người cá xinh đẹp tập hợp bên bờ biển, chuẩn bị nghe Lý Tấu Tinh kể nốt câu chuyện rồi mới quay về biển sâu.

Lý Tấu Tinh qua loa kể xong câu chuyện Cô bé quàng khăn đỏ bèn năn nỉ, "Tinh Tinh có thể xuống đáy biển chơi không?"
"Đại ca, anh không thể đi," bé người cá bị anh dạy dỗ nhận đại ca ngoan ngoãn nói, "Con người không thể thở dưới biển."
Lý Tấu Tinh nặng nề thở dài, Hi Nam ngồi xổm ở bên cạnh anh cũng thở dài, "Đáng lý phải mang theo dụng cụ, trước khi đến sao Hải Bạch sao tôi lại không nghĩ tới chứ."

Lý Tấu Tinh mặt không cảm xúc trông rất dọa người, "Anh ngu quá đi."
Hi Nam nguýt anh rồi mở quang não ra quay video anh.

Lý Tấu Tinh theo bản năng nở một nụ cười thật tươi, hân hoan nhìn về phía ống kính, tự cảm thấy mình vô cùng đáng yêu.

Hai người bọn họ nói chuyện rất vui vẻ, cái này chứng tỏ chỉ số thông minh của Hi Nam cũng không cao ư?
Tế Du ở bên cạnh nở nụ cười, lấy ra hai bộ đồ bảo hộ dưới đáy biển từ trong đống đồ, "Tôi có chuẩn bị, các cậu có muốn xuống dưới chơi một lát không?"
Bé người cá vui mừng vỗ tay, "Đại ca! Em dẫn bọn anh xuống biển chơi ~ "
Trong giọng nói non nớt tràn đầy vui vẻ.

Lý Tấu Tinh rất không tin tưởng thứ đồ chưa từng thấy bao giờ này, anh dẩu dẩu môi, nói với Hi Nam: "Anh xuống trước đi, Tinh Tinh xuống sau."
"Quỷ nhát gan." Hi Nam cười cợt anh rồi làm mặt quỷ, mặc quần áo bảo hộ vào, hét lên rồi lao tõm xuống biển.

Nhóm người cá nhiệt tình bơi theo, dẫn người bạn nhân loại du lịch thế giới của bọn họ.

Tế Du cười ha ha, thấy đôi mắt bị chọc tức đến bốc lửa của Lý Tấu Tinh thì nổi lòng nhân từ, đối xử với Lý Tấu Tinh như con

nít, "Sao Hải Bạch có một loại trái cây đặc biệt là quả thối dầu, tuy tên không hay nhưng vị ngọt lại mọng nước, Tấu Tinh muốn ăn không?"
(*) gốc là 臭油果, tui search thì thấy có vẻ giống quả nhàu bên mình á

Click để xem ảnh

Lý Tấu Tinh gật gật đầu.

Bộ dáng bé ngoan nghe lời thật sự rất đáng yêu, Tế Du nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu anh, quay người đi vào trong rừng rậm.

Lúc trước đi tìm đồ ăn hình như hắn ngửi thấy mùi quả thối dầu ở gần đấy.

Tế Du dựa vào ký ức đi vào trong, quả nhiên thấy mấy cây thối dầu cạnh hồ nước phát hiện tinh thạch năng lượng lúc trước, quả tròn màu vàng trĩu nặng treo đầu cành cây.

Tế Du hái ba bốn quả, đương lúc muốn hái thêm một quả nữa thì một quả trong lòng bị rơi xuống.

Tế Du khom người nhặt, trong nháy mắt hắn khom lưng xuống thì bên tai truyền đến tiếng gió xẹt qua.

Oành một tiếng, thân cây thối dầu thô to bị đục ra một lỗ thủng.

Sức nóng từ laser còn lưu lại khiến thân cây bốc lên khói trắng.

Con ngươi Tế Du co lại, lăn khỏi chỗ cũ qua bụi cây bên cạnh.

Một giây sau, mặt đất nơi hắn vừa mới lăn khỏi xuất hiện mấy lỗ thủng.

Người cầm súng bắn hắn bước ra từ phía sau cây, trên mặt mang

nụ cười hưng phấn: "Tao thích giết mấy tên lạc đàn nhất."
Gã hướng ngay bụi cây bắn một phát súng, chùm sáng màu xanh lam xuyên qua bụi cây, cũng xuyên qua chân trái Tế Du.

Máu tươi từ vết thương chảy đầy đất, Tế Du rên lên một tiếng, đầu đầy mồ hôi, hắn cắn răng, kéo lê chân trái chạy vào sâu hơn.

Tiếng bước chân của gã đàn ông trung niên theo sát hắn, nhàn nhã bắn ra từng phát súng, xuyên qua đùi phải, bụng dưới, và cánh tay Tế Du.

Quang não trên tay và cả cổ tay đều bị bắn thủng, máu thịt be bét.

Mãi đến tận khi Tế Du ngã quỵ trên mặt đất, máu chảy từ trên người hắn thấm vào mặt đất, gã đàn ông trung niên mới để súng xuống, chậm rãi đi tới bên cạnh Tế Du.

Mất máu quá nhiều khiến Tế Du choáng váng, thân thể ngày càng mất đi độ ấm.

Gã đàn ông trung niên đá mạnh vào bụng hắn, sau đó ngồi xổm xuống kéo tóc Tế Du.

"Tinh thạch năng lượng của mày đâu?" Gã đàn ông trung niên hung tợn hỏi, "Đồng bọn của mày đâu?"
Gã ra tay không chút lưu tình, sự tàn nhẫn này trái lại khiến Tế Du tỉnh táo chốc lát.

Đồng đội, đồng đội...!
Tế Du chợt ho khan một tiếng, máu chảy ra, hắn há há miệng, cổ chân giãy giụa.

Gã đàn ông trung niên cho rằng hắn muốn nói chuyện nhưng lại nghe thấy tiếng huýt sáo.

Một tiếng ngắn, đừng tới đây, chạy mau...!
Tiếng ngắn thứ hai, Hi Nam, dẫn theo Tấu Tinh trốn đi...!
Tiếng ngắn thứ ba, chạy mau!
Tế Du dùng hết sức lực, ngậm máu tanh huýt một tiếng thật dài cuối cùng.

Nhưng trọng thương làm tiếng huýt sáo kia rất nhỏ, hắn không biết Hi Nam với Tấu Tinh có nghe thấy không.

Nghe thấy, nhất định phải nghe thấy đấy!
Gã đàn ông trung niên tràn đầy tức giận, dập mạnh đầu Tế Du lên đất, "Ông đây hỏi mày đó, huýt con mẹ mày!"
Cú đánh lần này làm Tế Du cảm thấy mình sắp chết.

Hô hấp gian nan, thậm chí có thể cảm nhận được dòng máu đang chảy dần khỏi cơ thể.

Tế Du không muốn chết, hắn cố sức hít thở, Hi Nam đần muốn chết, tình trạng hiện giờ của Tấu Tinh, hắn mà chết thì bọn họ phải làm sao đây?
Nhưng có người muốn hắn chết.

Gã đàn ông trung niên mắng một tiếng, quyết định trước hết cứ giết người rồi cẩn thận tìm tinh thạch năng lượng sau.

Gã nạp năng lượng, nhắm họng súng ngay trái tim Tế Du, năng lượng màu xanh lam bên trong khẩu súng có thể lấy đi sinh mạng của Tế Du trong chớp mắt.

"Coi như mày may mắn, oắt con," gã tiếc nuối chậc lưỡi, "Hôm nay ông đây cũng không có thời gian dày vò mày."
Gã bóp cò, chùm sáng màu xanh lam hướng về phía trái tim Tế Du ——
Lách cách, va vào lồng phòng hộ màu trắng bạc.

Tinh thần lực hóa thành lá chắn bảo vệ dao động theo một độ cong giận dữ, sau đó quấn chặt lấy vết thương không ngừng chảy máu của Tế Du.

Tiếng vang đùng đùng như sấm sét vang lên sau lưng gã đàn ông.

Gã trung niên kinh sợ, lập tức quay người giơ súng nhắm vào người phía sau.

Tinh thần lực mạnh mẽ ngưng tụ thành trường đao trong tay Lý Tấu Tinh, anh bước từng bước một, lửa giận khiến mặt anh không biểu lộ chút cảm xúc, ánh sáng màu bạc càng tăng thêm sát khí cho anh.

Gã đàn ông trung niên bắn ba phát súng liên tiếp, chùm sáng màu xanh lam đều bị trường đao chặt đứt.

Lý Tấu Tinh cách gã ngày càng gần, giơ trường đao vào mi tâm gã.

Trong ánh mắt hoảng sợ của gã đàn ông trung niên phản chiếu ánh sáng màu bạc của tinh thần lực, và khuôn mặt Lý Tấu Tinh cầm trường đao.

"Mày bắt nạt bạn ông đây."
Anh nói: "Tinh Tinh cho mày chết."
- ----------
Tác giả: Trạng thái này khoảng 5 chương nữa mới hết, ai không thích tình trạng ngu ngốc này của Tinh Tinh thì có thể quay lại sau ~.

Chương 30: Em Không Còn Là Con Nít Nữa

Tế Du có thể cảm giác được tinh thần lực bao bọc lấy hắn đang thương tiếc phủ lên vết thương, bên mặt hơi ngứa, là tinh thần lực đang dè dặt an ủi.

Chóp mũi chua xót, trong đôi mắt thoáng chốc dâng lên sương mù.

Đây là sự an ủi lớn nhất mà Lý Tấu Tinh có thể thể hiện trong tình trạng bây giờ.

Tế Du cũng chỉ là một thiếu niên mới vừa trưởng thành, chưa từng đứng giữa lằn ranh sống chết.

Hiện tại trên người hắn bị bắn thủng tám lỗ, sợ hãi cùng đau đớn trước đó theo nước mắt chảy xuống trong tiếng nức nở.

Sau khi Lý Tấu Tinh xuất hiện, dưới sự bảo vệ của tinh thần lực của anh, Tế Du cảm thấy vô cùng an toàn.

Điều này làm hắn không kiềm được mà rơi nước mắt.

Nghe thấy tiếng khóc của hắn, trường đao trong tay Lý Tấu Tinh lớn hơn, tinh thần lực chói mắt bùng lên ánh lửa ngập trời xuyên qua cuống họng của gã đàn ông trung niên, mặt anh không cảm xúc nổi giận, không chút do dự giơ trường đao lên.

"Chờ đã!" Gã đàn ông trung niên hô to, "Tôi có thể nói cho cậu biết đồng bọn của tôi còn có ——"
Câu này còn chưa dứt thì gã đã ôm cổ ngã xuống, hai mắt trợn trừng, không tin được mình lại chết như vậy.

Nhưng gã đã chết thật rồi.

Lý Tấu Tinh vẫn còn là một em bé, anh chỉ biết là Tế Du khóc, Tế Du rất đau, kẻ này đáng chết.

Cho nên không thể lãng phí thời gian, bởi vì Tế Du cần anh.

Lướt qua gã đàn ông trung niên, thứ đầu tiên đập vào mắt Lý Tấu Tinh là đôi mắt ngập nước của Tế Du.

Anh hít hít mũi, cúi người ôm Tế Du vào trong lòng, không biết làm sao chạy về phía bờ biển.

"Tinh Tinh nên làm gì đây," Lý Tấu Tinh chạy nhanh, ôm Tế Du như vật dễ vỡ, bước chạy rất vững vàng, thậm chí không để Tế Du chảy một giọt máu nào, "Tinh Tinh nên làm sao."
Cái gì anh cũng không biết, thậm chí anh không biết phải ôm Tế Du đi đâu.

Năm giác quan được tăng cường nói cho anh biết hô hấp của Tế Du ngày càng suy yếu, người trong ngực nhắm nghiền hai mắt, đã ngất đi.

Rừng rậm yên tĩnh như không có vật sống, chỉ có âm thanh xoay tròn của lá cây, biển xa mênh mông vô tận, ngay cả bờ cát cũng không một bóng người.

Lý Tấu Tinh không tìm được ai xin giúp đỡ.

Anh chỉ có thể ôm hắn chạy nhanh về phía bãi biển, trong mắt

mê man, tay ôm Tế Du ngày càng siết chặt.

Anh hận mình hiện tại chỉ là một đứa trẻ.

"Mình cần," đầu Lý Tấu Tinh bắt đầu đau, cơn đau như có ai đó dùng kim châm ghim vào não anh, "...!Mình cần khoang cấp cứu."
Giọng anh nhẹ đến mức bị gió cuốn bay, "Mình cần khoang cấp cứu."
Một giây sau, trên bầu trời sao Hải Bạch có một chiếc phi thuyền xé gió vọt tới, lao qua mây trắng phá tan không khí, gào rú lao xuống như cơn bão quét qua.

Cát trắng bị cuốn lên tận trời cao, phi thuyền khổng lồ lao xuống nện cái ầm trên bờ biển.

Tiếng động lớn như vậy đã kinh động tới người cá với Hi Nam đương dưới biển.

Nhưng người trên phi thuyền còn kinh ngạc hơn cả bọn họ.

Phi thuyền của bọn họ thoát khỏi kiểm soát, đi chệch khỏi tuyến đường như tự có ý thức rồi lao nhanh đến sao Hải Bạch.

Có trời mới biết bọn họ đã trải qua tâm trạng hoảng sợ tột độ như nào dưới tốc độ cao như thế! Lo sợ bị rơi xuống đất tan xương nát thịt!
May mà phi thuyền ngừng lại bình an.

Bọn họ há miệng thở phì phò, hít thở kịch liệt, trong mắt hiện lên sợ hãi, nâng cao cảnh giác, vũ khí trên phi thuyền và lớp bảo vệ đã được khởi động ở chế độ cao nhất.

Nhưng dưới chế độ cao nhất kia khoang phi thuyền lại tự mở ra khi chưa được sự đồng ý của bọn họ!
Lý Tấu Tinh ôm Tế Du, bước từng bước một lên phi thuyền, tinh

thần lực quanh người anh đã ngưng tụ lại đến mức sắp nhỏ thành giọt.

Người trên phi thuyền kinh hoảng cầm vũ khí chĩa vào anh.

"Khoang cấp cứu ở đâu?" Trong ngực ôm Tế Du cả người đẫm máu, anh hỏi, "Em cần khoang cấp cứu."
Bảng hướng dẫn trên phi thuyền bắt đầu vang lên, đèn trên vách tường lần lượt chuyển sang màu đỏ, chỉ đường anh đến vị trí khoang cấp cứu và chất chữa trị.

Lý Tấu Tinh đi theo đèn chỉ dẫn trên phi thuyền, tốc độ càng lúc càng nhanh, tốc độ chớp nháy của đèn trên phi thuyền cũng càng lúc càng nhanh.

Trời đựu! Phi thuyền của bọn họ phản rồi!
Người trên phi thuyền trợn mắt há mồm, "Chờ, chờ đã!"
Bọn họ hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra! Thiếu niên lên phi thuyền kia không khách khí chút nào, làm bọn họ cũng không biết có nên tấn công hay không!
Vì nhìn qua người này có vẻ chỉ muốn cứu người trong ngực, giống như không có ác ý.

Thuyền trưởng Kim Địch trầm tư chốc lát, bảo cấp dưới thu vũ khí lại, đi theo người kia tới khoang cấp cứu.

Lý Tấu Tinh dè dặt cẩn thận đặt Tế Du vào khoang cấp cứu, trợn mắt ngẩn người nhìn bảng điều khiển phức tạp.

Lúc Kim Địch tiến vào, Lý Tấu Tinh nhìn về phía ông, cặp mắt kia như ngậm ánh sao: "Có thể cứu bạn của Tinh Tinh không?"
Cái xưng hô này làm Kim Địch thoáng bối rối, vị thuyền trưởng to khỏe nhanh chóng hoàn hồn, đi tới bên cạnh anh khép nắp khoang cấp cứu lại, nhấn liên tiếp mấy cái trên bảng điều khiển.

"Đừng lo lắng, nhóc con," Kim Địch thấy anh lo âu buồn bã, dù cho trên người hai người bọn họ đều dính máu tươi nhưng không có chút ác ý nào, khiến Kim Địch cảm thấy thiện cảm, thân thiện với bọn họ, "Nhóc ấy sẽ không có chuyện gì đâu, một ngày sau sẽ lại đứng trước mặt nhóc."
Lý Tấu Tinh gật gật đầu, vẻ mặt của anh rất quái lạ, xen lẫn nét chín chắn của người trưởng thành là sự non nớt của trẻ con.

Sau khi xác nhận không còn nguy hiểm tinh thần lực liền tiêu tán, tinh thần lực ngưng tụ đáng sợ kia vừa tiêu tan thì cơn đau đầu dữ dội của anh cũng đột nhiên dừng lại.

Anh hấp háy mắt, ngoan ngoãn nói, "Cảm ơn ngài."
Kim Địch thấy khiếp sợ trước tinh thần lực mạnh mẽ của anh, "Có thể nói cho ta biết đã xảy ra chuyện gì không?"
"Có người bắt nạt bạn của Tinh Tinh," Lý Tấu Tinh, "Con giết gã rồi."
Kim Địch còn chưa kịp bình luận gì đã nghe thấy tiếng kêu đau thấu tim gan ngoài cửa chưa khép lại: "Tấu Tinh, Tế Du ——?!"
Hi Nam và nhóm người cá lại gần bờ, phi thuyền đậu trên bờ cát lập loè ánh sáng lạnh lẽo cứng rắn của kim loại, hai đồng đội nhỏ của anh đều không thấy đâu.

Bé người cá ngửi ngửi không khí, nước mắt lưng tròng nói: "Là mùi tinh thần lực của đại ca."
Xưa nay tộc người cá là chủng tộc mẫn cảm với tinh thần lực nhất.

Hi Nam giơ nắm đấm, nổi giận đùng đùng tới gần phi thuyền, "Nhất định là do chiếc phi thuyền này bắt cóc bọn họ! Anh muốn liều mạng với bọn họ!"
Hắn có thể đi lại trên bờ nhưng người cá dưới nước lại không thể, bọn họ chỉ có thể phát ra sóng âm mà nhân loại không nghe được, triệu hồi mãnh thú nguy hiểm có lực tấn công dưới đáy biển.

Mặc dù người cá sao Hải Bạch vừa mẫn cảm lại nhút nhát nhưng đối với chuyện của bạn bè bọn họ lại có thừa dũng cảm.

Hi Nam lại gần phi thuyền thì thấy cửa mở ra, trên bãi cát trắng trước cửa là sắc máu đỏ tươi.

Mấy giọt máu kia nhiễm đỏ mắt thiếu niên, hắn không thể tưởng tượng được trong lúc mình đang dạo chơi dưới đáy biển bạn bè của mình đã trải qua những gì.

Hắn nhìn vào trong cửa, người trong phi thuyền mới thu vũ khí lại theo bản năng lại chĩa họng súng đen thùi lùi về phía hắn.

Hi Nam bấm lòng bàn tay, nhìn bọn họ chằm chằm, vẻ mặt hung ác, đôi mắt ngấn lệ, "Các người đã làm gì bọn họ?!"
"Cái gì?" Người trên phi thuyền bối rối hỏi ngược lại.

Ngay cả đã làm gì mà bọn họ còn không dám thừa nhận có phải chứng tỏ bạn bè của hắn đã bị giết hại không.

Hi Nam sờ sờ nước mắt, vẻ mặt dần trở nên tàn bạo.

Hắn nắm chặt tay, tiếng khớp xương vang vọng, "Tao phải thay họ báo thù!"
Hắn đỏ mặt tía tai, tức đến mức nổi cả gân xanh.

Dưới cảm xúc dao động kịch liệt một tia tinh thần lực xuất hiện bọc lấy nắm đấm của hắn.

Người trên phi thuyền đối mặt với Hi Nam đang tiến vào trạng thái bùng nổ: "..."
Lý Tấu Tinh với Kim Địch đi ra đúng lúc thấy tráng hán này vừa khóc vừa vung nắm đấm với người trên phi thuyền.

Kim Địch: "...!Xảy ra chuyện gì vậy?"

Ông nhịn cười, trẻ con trên tinh cầu này sao đều...!Đặc biệt? Đáng yêu?
Lý Tấu Tinh ghét bỏ tìm khăn giấy, đi tới kêu lên: "Hi Nam."
Nắm đấm Hi Nam cứng đờ, quay đầu lại, vừa nhìn thấy anh là nước mắt ào ào chảy càng nhiều hơn, "Tấu Tinh, các cậu không sao chứ?"
"Không có chuyện gì," Lý Tấu Tinh dừng một chút rồi nói tiếp, "Tinh Tinh với Du Du đều không sao hết."
Hi Nam khóc nấc, hoàn toàn thả lỏng, "Làm tôi sợ muốn chết."
Lúc này hắn mới thấy sai sai, giơ nắm đấm lên nhìn thì bị vài sợi tinh thần lực bao bọc trên đó dọa cho sợ hết hồn, "Tôi tôi tôi!"
"Vui không?" Lý Tấu Tinh hỏi.

Hi Nam phát hiện anh cũng sai sai, mừng rỡ trợn to mắt, "Cậu khỏe rồi hả? Chỉ số thông minh của cậu không phải của một tên nhóc nữa rồi?"
Lý Tấu Tinh dẩu dẩu miệng, "Tinh Tinh chín tuổi rồi nha, đã lớn rồi!"
Hi Nam thất vọng thở dài, "Tế Du đâu?"
"Anh ây bị thương," Lý Tấu Tinh cau mày, bộ dạng hiện tại của anh làm Hi Nam nghi ngờ anh đang giả ngu, "Tên khốn nạn kia bị Tinh Tinh đánh bay rồi."
Kim Địch bên cạnh nghe cuộc trò chuyện của bọn họ nắm được vài tin tức, hóa tra đầu đứa nhỏ này bị thương, hiện tại đang là trạng thái chín tuổi.

Hi Nam kinh hãi đến biến sắc, lại thút thít muốn khóc, "Bị thương nặng lắm không?"
Kim Địch trả lời: "Đừng gấp, bạn của mấy nhóc sẽ khỏe lại sau một ngày thôi."
"Ông là ai?" Hi Nam giờ mới chú ý tới ông chú này.

Ông chú này để râu, trông rất ngầu.

"Tôi là thuyền trưởng của chiếc phi thuyền này," Kim Địch cười cười, đưa cho hắn một tờ khăn giấy có ký hiệu của phi thuyền,

"Muốn lau nước mắt không?"
Ít người thấy Hi Nam khóc mà có thể có sắc mặt bình thường, Hi Nam ngượng ngùng lau nước mắt hỉ nước mũi, "Tôi có thể đi thăm Tế Du không?"
Lý Tấu Tinh dẫn hắn tới khoang cấp cứu, dựng ngón tay đặt trước môi, nghiêm túc nói: "Du Du đang ngủ, chúng ta phải nhỏ giọng lại."
Hi Nam ngoan ngoãn gật gật đầu, rón ra rón rén theo sau.

Chờ bọn hắn thăm Tế Du rồi ra ngoài thì mắt Hi Nam đã khóc sưng lên, tuy rằng vết thương đang không ngừng khôi phục nhưng vẫn có thể nhìn ra đồng đội của hắn đã trải qua đau đớn nhường nào.

May mà còn sống.

Quá tốt rồi, nếu như trong lúc hắn một mình vui chơi dưới đáy biển Tế Du với Tấu Tinh mà xảy ra chuyện gì thì Hi Nam tuyệt đối sẽ không tha thứ cho mình.

"Cám ơn cậu, Tấu Tinh."
Tên ngốc to con ôm chặt lấy Lý Tấu Tinh, lau hết nước mắt nước mũi lên bả vai anh.

Lý Tấu Tinh thở dài như người lớn, cảm thấy hết cách, sờ sờ đầu của hắn, "Được rồi, Tinh Tinh còn nhỏ, còn muốn cao lên, anh không thể đè Tinh Tinh được."
Hi Nam bật cười, vỗ cơ ngực với cơ bụng của anh một cái, "Ai chín tuổi lại có vóc dáng khỏe mạnh như cậu chứ?"
"Còn có thể khỏe mạnh hơn một chút," Lý Tấu Tinh, "Chim nhỏ của em còn có thể lớn hơn một chút nữa."
"Người anh em đừng," Hi Nam nghiêm túc đề nghị, "Đừng lớn hơn nữa, kích thước này đã đủ khiến cho người ta ghen tị rồi, cậu mà lớn hơn nữa sẽ dọa con gái nhà người ta đấy."
"Có thật không?"

Lý Tấu Tinh sải chân dài tới trước mặt hắn, rất hoài nghi, "Có phải anh cố ý muốn Tinh Tinh không lớn thêm không?"
Hi Nam phát điên, "Cậu quả thực chưa khỏi bệnh!"
Bọn họ đi tới phòng điều khiển, người lúc trước đánh nhau với hắn dùng khuôn mặt bị đánh bầm dập trừng Hi Nam.

Nắm đấm của bọn họ không mạnh bằng tên này, lại không thể tấn công bằng vũ khí, cơ bản là bị đánh.

Lý Tấu Tinh chớp mắt một cái, trước mặt mọi người dạy dỗ Hi Nam, "Anh xem chuyện anh làm đi!"
Hi Nam gãi đầu một cái, "Xin lỗi."
"Xin lỗi thì có ích gì?" Biểu hiện Lý Tấu Tinh rất hung dữ, khóe mắt quan sát người trên phi thuyền.

Giờ phút này Hi Nam lại bắt được sóng của anh, đột nhiên cúi gập người chín mươi độ, lớn tiếng nói: "Xin lỗi! Xin hãy tha thứ cho tôi!"
"Ha ha ha," Kim Địch cười ôn hòa, "Không sao."
Ông nhìn hai người trước mặt, do dự nói: "Mấy nhóc, ngày mai đồng đội mấy nhóc mới có thể tỉnh lại, nhưng phi thuyền của chúng ta là phi thuyền thương mại, còn phải vận chuyển hàng hóa nữa, chúng ta không thể dừng ở đây một ngày được."
Hi Nam vô thức liếc nhìn Lý Tấu Tinh.

Lý Tấu Tinh với chỉ số thông minh đang là chín tuổi quả nhiên vẫn là đại ca, không chút do dự nói: "Chúng con đi cùng chú."
Kim Địch đang định gật đầu đồng ý, cấp dưới luôn quan sát màn hình ở phòng điều khiển hít một ngụm khí lạnh, kinh hô: "Thuyền trưởng! Ông mau nhìn bờ biển đi!"
Bọn họ nhìn về phía bờ biển, nhân loại chưa trải sự đời há hốc mồm kinh ngạc.

Biển lặng sóng ngừng, mãnh thú đông nghìn nghịt đang bơi về phía bờ biển, mỗi thân thể to lớn kia có thể bằng một chiếc phi thuyền, phóng tầm mắt nhìn, toàn bộ vùng biển đều là động vật

khổng lồ.

Cảnh tượng này làm cho tất cả mọi người không rét mà run.

Lý Tấu Tinh nhảy xuống phi thuyền, đi về phía bờ biển.

Bé người cá dẫn đầu sau khi nhìn anh không sao mới mừng mừng tủi tủi hô lên: "Đại ca!"
"Bảo bọn họ rút lui đi," Lý Tấu Tinh vung tay lên, tư thế này nhìn từ phi thuyền vô cùng ngầu, "Đại ca của mấy em đã giải quyết xong hết rồi."
"Đại ca thật là lợi hại!" Bé người cá mắt long lanh nhìn anh, hoan hô bơi qua bơi lại, "Đại ca thật là lợi hại nha!"
Lý Tấu Tinh gật gật đầu, cực kỳ có phong thái đại ca, quay người lại đi về phía phi thuyền.

Đi chưa được mấy bước anh đã quay đầu vòng lại, ngồi xổm xuống đối mặt với bé người cá, "Tế Du bị thương, đại ca phải mang hắn đi chữa trị, hai ngày sau sẽ trở về."
"Nói cho Cố Vấn Thành," anh nói, "Người muốn trộm tinh thạch năng lượng không chỉ có một."
Bé người cá ghi nhớ, gật mạnh đầu.

Nhóc cảm giác đại ca hơi khang khác, hình như lợi hại hơn.

Lý Tấu Tinh sờ sờ đầu của nhóc, thấp giọng nói: "Phi thuyền thương mại, Đế Lan."
Khuôn mặt bé người cá lộ vẻ mờ mịt, nhưng Lý Tấu Tinh đã đi về phía phi thuyền..

Chương 31: Tâm Lý Hơn Thua Chết Tiệt Của Đàn Ông

Người trên phi thuyền nhìn anh rời khỏi phi thuyền bước xuống nói mấy câu khiến mãnh thú đông nghìn nghịt bên bờ biển lục tục rời đi.

Biển xanh vô tận khôi phục lại sự yên lặng, giống như cảnh tượng làm người ta toát mồ hôi lạnh vừa nãy không hề tồn tại.

Bọn họ dụi dụi mắt, có thể thấy thấp thoáng bóng dáng mãnh thú trong biển.

Trợn mắt há hốc mồm không dám tin!
Cho tới khi Lý Tấu Tinh quay lại phi thuyền, tất cả mọi người đều dùng ánh mắt sùng bái nhìn anh, tuổi còn trẻ mà đã có năng lực như vậy rồi thật sự rất lợi hại.

Vì hàng hóa không thể chậm trễ nữa cho nên Kim Địch hỏi: "Bây giờ đi liền luôn?"
Lý Tấu Tinh với Hi Nam gật đầu, sau khi phi thuyền khởi động bọn họ bèn chờ bên cạnh Tế Du, nhìn vị trí bị thương của hắn đang được chữa trị từng chút một.

Sắc mặt Tế Du bình thản như đang ngủ say, có thể nhìn ra đang chuyển biến rất tốt.

Sao Hải Bạch dần bị bỏ lại đằng sau, Hi Nam đang trên phi thuyền lúc này mới muộn màng nói: "Hình như chúng ta quên mất cái gì đó rồi?"
Đi theo phi thuyền của người lạ phi trong vũ trụ bao la, Hi Nam cũng phục dũng khí của mình luôn.

Hắn nhìn Lý Tấu Tinh bên cạnh, cái tên này đang ngẩn ngơ, mặc dù hiện tại Lý Tấu Tinh còn ngốc nhưng không biết vì sao vừa nhìn anh lại thấy rất có cảm giác an toàn.

Rõ ràng bây giờ tên này mới có chín tuổi!
"Chúng ta chưa nói chuyện này cho bọn Vấn Thành biết," Hi Nam nghĩ ra rồi, hắn bật dậy, "Trời đựu!"
Vẻ mặt hắn như đưa đám, "Sao cái này mà tôi cũng có thể quên chứ."
Lý Tấu Tinh không nhịn được bày ra vẻ mặt ghét bỏ, nhưng để không làm tổn thương trái tim của đàn em anh làm bộ như không nghe thấy.

Hi Nam nhìn một vòng xung quanh, thở dài, "Phi thuyền này nghèo ghê á."
Lý Tấu Tinh lấy lại tinh thần, ngẩng đầu hoài nghi nhìn hắn.

"Đây đều là thiết bị của mấy năm trước." Hi Nam thầm thì.

Bề ngoài nhìn qua rất hoành tráng nhưng thực tế bên trong đều là thiết bị cũ kỹ, kể cả khoang cấp cứu Tế Du đang dùng cũng là sản phẩm bốn, năm năm trước.

Nhưng mà đây chỉ là phi thuyền bình thường chuyên dùng để vận chuyển hàng hóa, hắn cảm thấy không thể yêu cầu cao hơn.

Lý Tấu Tinh đứng lên bước tới sờ sờ mặt ngoài khoang cấp cứu, xúc cảm lạnh lẽo truyền đến lòng bàn tay, dưới lòng bàn tay của anh chính là khuôn mặt của Tế Du.

"Không sao," anh nói, "Ngày mai Tế Du khỏe lên rồi chúng ta sẽ xuống phi thuyền."
"Chúng ta rời phi thuyền bằng cách nào?" Hi Nam, "Không phải chúng ta muốn là được, còn phải xem xem tuyến đường gần đây có phi thuyền cho chúng ta trở lại tinh cầu hay không."
Lý Tấu Tinh, "Nhưng mà em có thể khống chế chiếc phi thuyền này."
"Nhưng mà cậu có thể khống chế cũng không có nghĩa là chúng ta có thể..." Con ngươi của Hi Nam giãn ra, "Cậu vừa nói gì?!"
Lý Tấu Tinh dựng một ngón tay trước môi, Hi Nam vô thức ngậm miệng lại.

Tên ngốc Hi Nam căn bản không nghĩ đến Lý Tấu Tinh dám gan to nói chuyện như vậy với hắn có nghĩa nơi này đã được anh che chắn, bị lừa xoay như chong chóng, khẽ giọng nói: "Chúng ta làm vậy có phải không hay lắm không?"
"Nhưng các anh ấy sẽ lo lắng á," Lý Tấu Tinh cũng hạ thấp giọng trả lời, "Bọn họ cực kỳ lo lắng thì làm sao."
Nói rất nghiêm túc, cũng hơi có lý, nhưng Hi Nam vẫn còn xoắn xuýt: "Nhưng mà người ta cứu Tế Du đó, chúng ta làm như vậy là không đúng."
"Anh nói có lý."
Lý Tấu Tinh gật gật đầu, nở một nụ cười thật tươi, "Tinh Tinh nghe theo anh."
Anh đồng ý nhanh gọn lẹ như thế làm Hi Nam ngược lại có hơi do dự.

Hắn nhìn Lý Tấu Tinh từ trên xuống dưới vài lần, Lý Tấu Tinh tỏ vẻ vô tội đối diện với hắn.

Hắn bỏ cuộc, mơ hồ cảm thấy mình bị gài bẫy, "Haizz."
Lý Tấu Tinh khó hiểu nhìn hắn thở dài, vẻ mặt còn ngu ngơ hơn hắn.

Hi Nam cảm thấy việc này còn phải trông cậy vào mình.

Hắn hỏi xin nhân viên công tác trên thuyền bản ghi chép lộ trình, cân nhắc xem tinh cầu nào trên lộ trình có thể có phi thuyền tới sao Hải Bạch.

Sao Hải Bạch.

Tình thế hạ cánh chưa từng có của phi thuyền phía xa kia làm sắc mặt ba người Cố Vấn Thành nghiêm nghị.

Sắc mặt gã đánh lén bị tóm trắng bệch, khổ sở xin tha, "Tôi chỉ nhất thời nổi lòng tham thôi, ngay cả các cậu là ai tôi cũng không biết mà."
Bọn họ không rảnh nhiều lời với gã, sau khi hỏi hết những chuyện có thể hỏi thì đánh ngất gã rồi cột vào trên cây, thông báo quân đội sao Hải Bạch đến bắt.

Trước khi đi, Cố Vấn Thành không buông tha hắn, tại trong đầu của hắn xâm nhập tinh thần lực, chuẩn bị cũng làm cho hắn nếm thử tinh thần lực bạo động mà chết tư vị.

.

Truyện Kiếm Hiệp
Lúc bọn họ nhanh chóng chạy về đã không thấy bóng dáng của phi thuyền đâu, phi thuyền đã rời đi được một lúc lâu.

Sắc mặt Cố Vấn Thành khó coi, bàn tay bên người nắm chặt.

Trên bờ cát có vết máu.

Ánh mắt của hắn nặng nề, làm người ta kinh hồn bạt vía.

Lăng Niên gửi yêu cầu liên lạc với bọn họ, hắn cứ nghĩ tín hiệu bị chặn không liên lạc được nhưng không ngờ lại kết nối được!
Mặt Hi Nam mặt xuất hiện trong màn hình, vẻ mặt lúng túng,

cứ như hôm nay mới biết đến quang não vậy, "Tôi quên mất là tôi còn có thể dùng quang não liên hệ với các cậu."
"..." Lăng Niên im lặng một hồi, "Tế Du đâu?"
Vẫn nên tìm người đáng tin nhất.

"Tế Du bị thương," Hi Nam chỉnh quang não quay khoang cấp cứu, "Bị thương rất nặng, nhưng mà ngày mai có thể sẽ khỏe lại thôi, các cậu không cần lo lắng đâu, có chúng tôi chăm sóc cậu ấy rồi."
Sau khi biết có người bị thương sắc mặt ba người bọn họ đều không tốt lắm.

Sau khi cẩn thận quan sát Tế Du, Swarin mím chặt môi, "Kẻ nào làm cậu ấy bị thương?"
Cố Vấn Thành cũng đồng thời hỏi: "Lý Tấu Tinh đâu?"
Hi Nam không biết trả lời câu hỏi của ai trước, khuôn mặt Lý Tấu Tinh liền xuất hiện trong màn hình.

Đường nhìn của Cố Vấn Thành lập tức chệch đi, Lý Tấu Tinh kể lại những chuyện đã xảy ra lúc trước cho bọn họ nghe.

Lời nói ngắn gọn, logic rõ ràng, nhìn qua rất ổn.

Lăng Niên kinh ngạc, "Cậu khỏe rồi à?"
"Bây giờ cậu ấy chín tuổi rồi," Hi Nam ló đầu ra, "Đáng tin hơn trước."
Lý Tấu Tinh không cho là như vậy, "Em vẫn luôn rất đáng tin, Tinh Tinh là anh hùng của Tế Du."
"Được rồi được rồi," Hi Nam đáp qua loa, "Cậu là anh hùng."

Trong màn hình Lý Tấu Tinh vui vẻ hớn hở cười cười nói nói với Hi Nam mà quên mất một người khác ở bên kia màn hình.

Cố Vấn Thành chậm rãi mím chặt môi.

Cái tên này còn không thèm liếc mắt nhìn hắn lấy một lần, tầm

mắt cũng không dừng lại trên người hắn, giống như một ngày không gặp là quên mất còn có một người tên là Cố Vấn Thành vậy.

"Hi Nam," hắn mở miệng, "Bây giờ các cậu ở đâu?"
Hi Nam, "Tôi không biết."
Hắn thành thật trả lời, trên mặt chạy đầy hai chữ ngu xuẩn.

Cố Vấn Thành, "Gửi vị trí qua, có cần chúng tôi đuổi theo không?"
Giọng điệu của hắn rất ôn hòa, hơi khom người lại gần quang não.

Nhưng mà đối phương không hề trả lời, hình ảnh biến mất, trong màn hình hiển thị đối phương không kết nối được.

Lăng Niên nhăn mày, thao tác mấy lần thì lắc đầu, "Không liên lạc được."
Swarin rất lo lắng, "Tế Du bị thương, chỉ có hai người Hi Nam với Tấu Tinh có ổn không?"
Những người khác không lên tiếng, bọn họ cũng không chắc.

Nếu như Lý Tấu Tinh khôi phục vậy thì bọn họ vẫn ổn, còn nếu Lý Tấu Tinh không khôi phục, trạng thái này cứ kéo dài thì chỉ có thể hy vọng đối phương không có ác ý, bằng không một người không được thông minh lắm, một người có vấn đề về chỉ số thông minh thì sao chơi lại người ta được.

Cố Vấn Thành bước tới cạnh bờ biển, bé người cá vọt ra từ trong biển, nhìn thấy hắn liền nói một hơi: "Đại ca nói kẻ ăn cắp tinh thạch năng lượng không chỉ có một người."
Cố Vấn Thành thấy xưng hô đại ca này rất dễ thương, hắn sờ sờ đầu nhỏ của bé người cá, "Còn nói gì nữa không?"
Bé người cá suy nghĩ một lát, "Phi thuyền thương mại, Đế Lan."
"Anh biết rồi." Cố Vấn Thành bình tĩnh đứng lên.

Lăng Niên với Swarin ở sau lưng hắn hỏi: "Đế Lan, là tên của chiếc phi thuyền kia à?"
"Là tên của đội bọn họ," Cố Vấn Thành cười nhẹ nhõm, "Một đội vận chuyển hàng hóa nhỏ, cũng không có nguy hiểm gì, chúng ta không cần lo lắng."
Trên phi thuyền, trong khoảnh khắc mất kết nối ngược lại Lý Tấu Tinh lại thở phào nhẹ nhõm.

Hi Nam nghi ngờ quét mắt nhìn anh.

"Sao thế," Lý Tấu Tinh vô tội nhìn lại, "Đừng nhìn em như vậy, Tinh Tinh sẽ xấu hổ đó."
Hi Nam không nhìn ra cái gì không đúng nên dứt khoát bỏ qua, vừa hay đến thời gian ăn cơm, hắn mặt dày dự định đi cọ cơm cho mình và Lý Tấu Tinh.

Sau khi hắn ra ngoài, Lý Tấu Tinh lại mở quang não ra.

Đặt vào vị trí màn hình vừa rồi của Hi Nam, rầu rĩ.

"Làm sao bây giờ," anh cúi đầu nhìn mình, "Tinh Tinh không thuần khiết nữa rồi."
Tinh Tinh nhỏ tinh thần phấn chấn, quả không hổ thẹn thanh danh Đại Điếu.

(*) tác giả ghi là 大吊 (dà diào) nhưng tui nghĩ chắc ghi trại của từ chym lớn aka 大鸟 (dà diǎo) =)))
Cố Vấn Thành khom người, từ cổ áo rộng mở kia có thể nhìn thấy cả eo.

Mắt Lý Tấu Tinh tốt nên thậm chí có thể thấy rõ màu sắc của hạt châu bị gió và quần áo ma sát làm cho hơi nhô ra.

Hắn vừa nói là lồng ngực phập phồng, vật kia theo đó cũng hơi run run.

Lý Tấu Tinh nhìn Tinh Tinh nhỏ, cảm thấy nó thực sự không ngoan chút nào, lại nặng nề thở dài lần nữa.

...!
Chờ sau khi Lý Tấu Tinh ra ngoài Hi Nam đã mặt dày cọ được cơm.

Mặc dù thiết bị trên phi thuyền tương đối cũ kỹ nhưng cơm nước lại không phải dịch dinh dưỡng mà là bữa ăn chân chính, có mặn có chay.

Tuy sắc hương vị không ngon như Cố Vấn Thành làm nhưng bọn họ cực kỳ thỏa mãn.

Dựa vào bữa cơm này Hi Nam nhận định vị thuyền trưởng này nhất định là người tốt.

Hai người bọn họ rất không biết xấu hổ ăn ngấu ăn nghiến trong phòng ăn, người lui tới xung quanh cũng phải liếc mắt nhìn bọn họ một cái.

Hi Nam với Lý Tấu Tinh tươi cười đón nhận, người này so với người kia cười càng xán lạn hơn, người xung quanh thấy bọn họ tươi cười cũng vô thức cười đáp lại.

Khi Kim Địch tới đây liền thấy tình cảnh hài hòa thân thiết như thế.

Ông vui vẻ, bước tới ngồi xuống bên, cười nói: "Mấy nhóc cảm thấy thế nào?"
"Rất tốt," Hi Nam, "Cơm cũng rất ngon, thuyền trưởng, chú thật sự là một người tốt, không những cứu Tế Du mà còn thu nhận hai người chúng con."
Kim Địch run rẩy khóe miệng, nói đùa: "Sớm biết mấy nhóc có thể ăn như vậy thì ta thật sự không nên để cho mấy đứa tùy ý đi

lên."
"Tinh Tinh muốn cao lớn hơn," thái độ của Lý Tấu Tinh càng thản nhiên hơn so với Hi Nam, "Nhất định phải ăn nhiều."
Thật sự khiến người ta yêu thích, chỉ nhìn hai người bọn họ thôi cũng làm người ta muốn cười.

Kim Địch cười ha hả, "Mấy đứa cứ ăn hết mình đi, chút cơm ấy phi thuyền chúng ta vẫn đáp ứng được."
Chờ sau khi ăn xong, Kim Địch dẫn bọn họ tới một gian phòng trống, khuyên nhủ: "Tuy rằng mấy đứa muốn canh chừng bạn của mình nhưng thời gian 24 tiếng thực sự không ngắn.

Nếu mấy đứa lo lắng thì có thể qua khoang cấp cứu bất cứ lúc nào, bây giờ cứ nghỉ ngơi trước đã."
Lý Tấu Tinh với Hi Nam tiếp nhận ý tốt của thuyền trưởng, vừa đóng cửa lại là Lý Tấu Tinh liền xông vào buồng tắm.

Lúc đang tắm thì Cố Vấn Thành gửi tới lời mời kết nối.

Lý Tấu Tinh nhấn đồng ý, một giây sau Cố Vấn Thành liền thấy bộ dạng trần truồng đứng dưới vòi tắm nước nóng của anh.

Cố Vấn Thành, "Đang tắm?"
Vẻ mặt Lý Tấu Tinh ngây thơ vô tội, "Tinh Tinh thích sạch sẽ."
Cuối cùng anh cũng nhìn thẳng vào hắn, Cố Vấn Thành thoải mái hơn, "Lăng Niên đã tra xét lộ trình của Đế Lan, 3 giờ chiều nay sẽ dừng lại ở sao Mã Vĩ.

Chúng tôi đang trên phi thuyền, ba người các cậu ở sao Mã Vĩ chờ chúng tôi."
Lý Tấu Tinh nói được, đột nhiên hơi nhướng mày, tỏ vẻ rất khó chịu.

Cố Vấn Thành vội vàng hỏi: "Sao thế?"
"Khó chịu..." mặt Lý Tấu Tinh nhăn thành một cục, "Tinh Tinh rất khó chịu."

Bộ dáng này làm gì tới chín tuổi, Cố Vấn Thành hoài nghi chín tuổi là Lý Tấu Tinh báo cáo láo, thực tế vẫn là năm tuổi.

Hắn hỏi, "Khó chịu ở đâu?"
Cố Vấn Thành phóng to hình chiếu quang não thành tỉ lệ người thực, đánh giá Lý Tấu Tinh trong quang não, sợ anh sẽ bỏ sót trọng điểm.

Lý Tấu Tinh cầm quang não trên tay nhắm thẳng phía dưới, hình chiếu xoay một vòng, trọng điểm đối diện Cố Vấn Thành.

Còn nghịch ngợm run run, thiếu chút nữa đâm thủng màn hình.

Cố Vấn Thành trợn mắt ngoác mồm.

"Nơi này đau."
Giọng anh vô tội lại khó chịu, "Đau đến sưng lên luôn, Tinh Tinh rất khó chịu, có phải Tinh Tinh bị bệnh không?"
"..." Cố Vấn Thành chật vật tắt hình chiếu, "Ngậm miệng!"
Bên kia không có âm thanh, Cố Vấn Thành trái lại lo lắng, "Lý Tấu Tinh?"
Ngoại trừ tiếng nước thì hoàn toàn yên tĩnh.

Lòng Cố Vấn Thành đánh thịch một cái, mở lại hình chiếu.

Chàng trai một mét chín đứng dựa vào tường, tò mò nghiên cứu bộ phận đang biến hóa kia trong làn hơi nước, rục rà rục rịch muốn cầm lấy.

Vừa mở ra đã gặp hình ảnh kích thích như thế, biểu cảm Cố Vấn Thành đổi tới đổi lui, nhìn tên ngốc có chỉ số thông minh thấp bên đầu kia không biết làm sao nên khiến bản thân ngày càng khó chịu, vẻ mặt ngày càng đau khổ.

Hắn hít sâu một hơi, cố gắn bình tĩnh nói: "Buông lỏng tay ra."
Lý Tấu Tinh ngoan ngoãn buông lỏng tay, khuôn mặt đã nhuốm hồng.

Cố Vấn Thành nhíu nhíu mày, "Cậu nhẹ tay chút, không thì sẽ càng khó chịu hơn đó."
Sau khi thấy Lý Tấu Tinh gật đầu, Cố Vấn Thành vẫn duy trì vẻ mặt bình tĩnh không chút gợn sóng, "Bây giờ, nhẹ tay một chút, từ đầu tới cuối...!di chuyển, dùng hai ngón tay, lại sờ một cái...!nơi đó."
Dưới sự chỉ bảo một kèm một của bạn tốt, Lý Tấu Tinh lại không nắm được trọng điểm, anh sắp khóc đến nơi, nước mắt lưng tròng nhìn Cố Vấn Thành trong quang não, "Tinh Tinh càng khó chịu hơn."
Không biết là nước hay là mồ hôi, tinh nghịch lăn xuống từ trên mặt anh.

Cố Vấn Thành đứng ngồi không yên, hắn đứng dậy đi rót ly nước, cảm thấy nóng lạ thường, mắng: "Cậu thật đần độn."
Lý Tấu Tinh khổ sở cúi đầu, "Được rồi, Tinh Tinh nhịn một chút vậy."
Anh như vậy càng làm người ta thấy đau lòng, tóc đen trên đầu cũng lộ ra vẻ ủ rũ chán nản.

Cố Vấn Thành bất đắc dĩ nói: "Để tôi ngẫm lại biện pháp."
Lý Tấu Tinh mong đợi nhìn hắn, quả thực làm cho người ta không có cách nào từ chối.

Áp lục của Cố Vấn Thành thêm nặng hơn, có loại cảm giác chột dạ khi dạy hư trẻ nhỏ...!còn có cảm giác kích thích.

Hắn quay người tiến vào buồng tắm, liếm liếm đôi môi khô khốc, "Tôi chỉ làm mẫu cho cậu một lần thôi đó."
Cách màn hình, thiếu niên bên trong sắc mặt đỏ bừng, ánh mắt mê ly.

"Nhìn rõ không?"
Tiếng nói cũng mang theo khàn khàn khiêu gợi.

Cố Vấn Thành rửa tay, động tác lười biếng.

Lúc này hắn phải thơm đến nhường nào chứ.

Lý Tấu Tinh hít hít mũi ngửi nhưng chỉ có thể ngửi được hơi nước bình thường.

Anh không vui, "Tinh Tinh không biết."
Động tác Cố Vấn Thành dừng lại, đau đầu, "..."
Lời cũng không nói ra được, nhìn về phía quang não, bị Lý Tấu Tinh dọa cho sợ hết hồn.

Làm sao có thể...!như thế...?
Lúc ngủ say và lúc thức tỉnh là hai trạng thái khác nhau hoàn toàn.

Lòng ghen tị của đàn ông xuất hiện.

Lớn như vậy, chắc nhìn được nhưng không dùng được đâu.

Nhất định không lâu hơn hắn, tâm lý hơn thua của Cố Vấn Thành bị kích thích.

Hắn nhất định phải làm Lý Tấu Tinh sảng khoái một lần rồi so xem ai lâu hơn ai!.

Chương 32: Đội Mộng Chi Tập Hợp!

Lòng tự trọng và tâm lý hơn thua lấn át lý trí Cố Vấn Thành.

Lý Tấu Tinh bên kia màn hình, tóc đen nhỏ nước, thân thể cường tráng cao to, bàn tay đang làm chuyện ngu ngốc nhất, vẻ mặt mông lung mờ mịt.

Điều này mang lại cho Cố Vấn Thành sự kích thích như đang dạy trẻ nhỏ làm chuyện xấu.

Hắn thậm chí quên mất phải nghĩ xem sau khi Lý Tấu Tinh bình thường lại thì nên làm gì, loại kích thích này làm hắn muốn thấy biểu cảm thất thần trên mặt Lý Tấu Tinh ngay lúc này.

Thế nhưng thân là một tên trai thẳng, Cố Vấn Thành chỉ có thể gửi cho anh ảnh gái đẹp.

Đều là ảnh mới tải trên mạng xuống, quá mức yếu đuối.

Lý Tấu Tinh cảm thấy thiếu chút nữa là mình nhũn luôn, anh xoay người đưa lưng về phía quang não, từ chối xem những bức hình kia.

Cố Vấn Thành khó hiểu, "Vẫn không được à?"
"Không thích." Rầu rĩ trả lời.

Kén chọn vậy hả? Cố Vấn Thành cau mày, tự xem màn hình, quả

thực...!không có cảm giác.

Hắn thở dài, khóe mắt liếc trộm màn hình, Lý Tấu Tinh nghiêng người, khó chịu muốn ngồi xuống.

Cố Vấn Thành bật thốt lên, "Chờ đã."
Lý Tấu Tinh giương mắt nhìn hắn, không nói lời nào.

Biểu cảm oan ức, cứ như bị ai bắt nạt.

"Nhắm mắt lại..." Xấu hổ, trước giờ Cố Vấn Thành chưa bao giờ nghĩ tới có ngày mình lại đi làm loại chuyện này, "Thử tưởng tượng bên cạnh cậu là một cô gái cậu cảm thấy hứng thú."
Lý Tấu Tinh ngoan ngoãn nhắm chặt mắt lại, "Tinh Tinh không có hứng thú với con gái."
"Vậy chọn đại một người đi," Cố Vấn Thành đằng hắng, làm quang não biến giọng hắn thành giọng nữ, "Cậu —— "
"Không muốn giọng này, " Lý Tấu Tinh, "Tinh Tinh sợ, Tinh Tinh muốn giọng thật của anh."
Cố Vấn Thành, "..."
Vốn dĩ hắn định dùng giọng nữ giúp anh, hiện giờ lại thấy cực kỳ lúng túng, làm hắn không thốt ra được một lời lẳng lơ nào.

Khóe môi Lý Tấu Tinh nhanh chóng xẹt qua ý cười, bèn đè khóe môi xuống, "Thành Thành?"
Cố Vấn Thành bị xưng hô này làm cho đứng hình, nam tử hán đại trượng phu đã đáp ứng nhưng lại không làm thực sự không phải là phong cách của hắn, phóng lao thì phải theo lao.

"Người này đang cạnh bên cậu, cô ấy đặt tay lên người cậu, bắt đầu từ lồng ngực, dần dần đi xuống..."
"Thành Thành," Lý Tấu Tinh cắt ngang câu nói nhạt nhẽo vô vị của hắn, trực tiếp hỏi một câu, "Tinh Tinh có thể ăn miệng miệng của anh không?"
Hô hấp Cố Vấn Thành hơi ngưng lại.

Lý Tấu Tinh nở nụ cười, âm thanh truyền đến ngoài màn hình, anh lẩm bẩm: "Lần trước ăn rất ngon, miệng miệng của anh thật ngọt, ăn rất rất ngon luôn, Tinh Tinh còn muốn nữa."
"..." Cố Vấn Thành quay đầu, sắc mặt ửng hồng, đáy mắt tràn đầy lúng túng và cả xấu hổ.

"Thành Thành duỗi đầu lưỡi," thiếu niên ngốc nghếch kia quả thật rất có thiên phú ở phương diện này, nũng nịu nói, "Đưa đầu lưỡi ra nhé?"
Cố Vấn Thành không kìm lòng được trước khẩn cầu ấy, trái tim run lên, hơi thè lưỡi ra khỏi phiến môi.

Đầu lưỡi đỏ hồng xinh đẹp bất an trong không khí muốn rụt trở về, lại bị đối phương nắm lấy.

"Mút lấy đầu lưỡi của anh," Lý Tấu Tinh cười toe toét, "Wow, đầu lưỡi với Tinh Tinh quấn quýt cùng nhau."
Da mặt càng ngày càng nóng, Cố Vấn Thành thoái thác vấn đề này là do hơi nóng của buồng tắm.

Nửa đoạn đầu lưỡi lè ra bên ngoài, hầu kết nhúc nhích, hắn cảm thấy đầu óc mình không được tỉnh táo cho lắm.

Bởi vì hắn hỏi rằng: "Quấn quýt bằng cách nào?"
Đệt!
Lý trí đâu?
"Anh quấn lấy Tinh Tinh, Tinh Tinh quấn lấy anh," Lý Tấu Tinh, "Wow! Thành Thành thật tham lam, nước bọt của Tinh Tinh mà cũng cuốn đi."
Mẹ nó!
Miệng tiết nước bọt, như thể hắn đang nuốt nước bọt của anh vậy.

Cố Vấn Thành đột nhiên mở nước nóng, nước chảy ào ào lập tức che mất hắn.

Quần áo trên người dán sát vào thân thể, hắn đưa lưng về phía quang não, ngượng ngùng không muốn mặt đối mặt với Lý Tấu Tinh.

Nhưng Lý Tấu Tinh lại không buông tha cho hắn, nghi hoặc khó hiểu hỏi: "Thành Thành xấu hổ ư?"
Giọng Cố Vấn Thành khàn khàn, "...!Không có."
"Vậy sao anh lại rút lưỡi ra khỏi miệng Tinh Tinh," Lý Tấu Tinh hừ một tiếng, "Đầu lưỡi biến mất, Tinh Tinh không vui."
Cậu ấy làm sao...!sao mới năm tuổi mà đã biết mấy cái này...!
Không đúng, cậu ấy nói mình chín tuổi...!
Chớ nói nữa...!
Đầu Cố Vấn Thành như muốn nổ tung!
Bây giờ hắn cực kỳ muốn chạy trốn khỏi phòng tắm, cực kỳ muốn tắt quang não, nhưng khi tay đặt trên quang não lại không nhấn nút chấm dứt kết nối.

"Tinh Tinh cũng thẹn thùng lắm nha."
Thiếu niên đối diện kia nói như vậy.

Cố Vấn Thành nhịn không được, quay đầu lại nhìn vẻ mặt Lý Tấu Tinh.

Đôi mắt Lý Tấu Tinh sáng bừng, đong đầy ý cười và phấn khích, anh mong đợi nhìn Cố Vấn Thành, giống như đang ẩn giấu sự xấu hổ mà anh nói.

Thế nhưng trạng thái thân thể lại khác hoàn toàn với vẻ đơn thuần trên khuôn mặt.

Cố Vấn Thành vô thức nuốt nước bọt, hắn cảm thấy khô nóng, và khát.

"Thật ra Tinh Tinh chỉ có một yêu cầu mà đã thỏa mãn rồi nha."

Cố Vấn Thành mờ mịt.

"Thành Thành thật đáng yêu," Lý Tấu Tinh chỉ chỉ hắn, "Đó là cái gì thế, sao nhìn đáng yêu như miệng miệng của Thành Thành vậy?"
Cố Vấn Thành cứng đờ cả người, lồng ngực như có lửa nóng xẹt qua.

"Tinh Tinh nếm thử có được không vậy," Lý Tấu Tinh chớp chớp mắt, "Thật là, bây giờ Tinh Tinh không hiểu chuyện gì cả, nhưng đáng yêu quá, như hạt lựu nhỉ?"
...!
Lý Tấu Tinh mặt đầy thỏa mãn đi ra từ buồng tắm, vui mừng hớn hở nhào lên giường.

Hi Nam đương chơi mấy trò chơi ngu ngốc trên quang não, tò mò liếc mắt nhìn anh, "Tắm xong thoải mái vậy à?"
"Vô cùng thoải mái," Lý Tấu Tinh gật gật đầu, "Thế nhưng nước nóng không nhiều lắm, anh muốn tắm thì đợi một lát rồi hẵng vào."
Hi Nam bèn rụt cái chân mới vừa đặt xuống đất về, "Được thôi."
Hắn nghĩ tới tinh thần lực của mình, mong đợi tiến lại bên cạnh Lý Tấu Tinh, "Tấu Tinh, tôi vừa mới cố gắng thực thể hóa tinh thần lực nhưng lại thất bại, hiện giờ làm sao cũng không thực thể hóa được."
Lý Tấu Tinh nhíu nhíu mày, ngồi xuống, vẻ mặt đứng đắn nghiêm túc, "Để em xem thử."
Hi Nam ngoan ngoãn nghe theo, nhưng tinh thần lực lại không chút động tĩnh.

"Thử tưởng tượng anh hoặc chúng ta gặp nguy hiểm xem," Lý Tấu Tinh khẽ giọng, "Tế Du bị thương nặng, em bị kẻ địch bắt đi, Hi Nam, hiện tại chỉ mình anh mới có thể cứu chúng em."
Hi Nam lập tức siết chặt nắm đấm, mu bàn tay lên nổi gân xanh.

Tinh thần lực bé nhỏ bao bọc lấy nắm đấm của hắn, từ một tia

thành hai tia, tinh thần lực ngưng tụ dày bằng ngón tay, ôm chặt lấy tay chủ nhân như chiếc găng tay quyền anh.

Có chút kinh ngạc chính là tinh thần lực của Hi Nam có màu sắc giống lửa, như màu đỏ cam ở đầu ngọn lửa.

Nhìn thôi đã thấy nóng, rất có tính uy hiếp.

Hi Nam mở mắt ra, vừa mừng vừa ngạc nhiên nhìn tinh thần lực trên tay mình.

Lý Tấu Tinh cười cười, "Làm rất tốt, Hi Nam!"
Tinh thần lực chỉ xuất hiện khi muốn bảo vệ đồng đội này khiến người cảm thấy ấm lòng và quý trọng.

Hi Nam cười gãi đầu, "Khà khà khà."
Để hắn nghiên cứu tinh thần lực, Lý Tấu Tinh nằm sấp trên giường đặt báo thức một tiếng sau rồi đi ngủ.

Một tiếng trôi qua, anh cùng Hi Nam tinh thần tràn trề đến khoang cấp cứu của Tế Du.

Nhìn từ bên ngoài trạng thái của Tế Du đã khá lên nhiều, nhưng chất chữa trị trong khoang sẽ khiến hắn luôn ngủ say.

Bọn họ ở đây an tâm đợi đồng đội tỉnh lại.

Hiện giờ là giờ đi ngủ, trừ nhân viên trực ban buổi tối thì những người khác đã vào phòng nghỉ ngơi, lúc có người đi ngang qua thấy bọn họ ngoan ngoãn ngồi chờ đồng đội tỉnh lại cũng biết ý không đến quấy rầy.

Hi Nam đang xem phim trên quang não, Lý Tấu Tinh rãnh rỗi không có chuyện gì làm bèn đi dạo gần đó.

Càng nhìn càng thấy Hi Nam nói đúng, đồ đạc trong phi thuyền này thật sự cũ nát, mấy góc khuất tích đầy bụi, vừa bước lên đã để lại dấu giày.

Lý Tấu Tinh tùy ý liếc mắt nhìn, ánh mắt đột nhiên dừng lại.

Nơi đó có vết máu khô.

Nhìn màu sắc xem ra là mới đây.

Lý Tấu Tinh bước nhanh tới bên cạnh Hi Nam, nhìn bảng điều khiển khoang cấp cứu, còn chưa kịp làm gì thì ngoài cửa đã truyền đến giọng nói của một người khác.

Kim Địch đứng ở ngoài cửa, nửa người ẩn dưới ánh đèn mờ tối, cười nói: "Nhóc đang làm gì đấy?"
Nụ cười của ông ta vẫn rất thân thiết dễ gần, nhưng lại bị ánh đèn nhuộm ra mấy phần âm u.

"Tinh Tinh đang nghiên cứu khoang cấp cứu," Lý Tấu Tinh ngẩng đầu nhìn ông, đầy vẻ chán chường, "Nhưng Tinh Tinh xem không hiểu gì cả."
Hi Nam cười ha hả, "Tiểu Tinh Tinh, bây giờ cậu mới có chín tuổi tất nhiên xem không hiểu rồi! Không được ha ha ha, tôi nhất định phải nhớ kĩ chuyện này để kể cho bọn Lăng Niên nghe!"
Lý Tấu Tinh bĩu môi, "Hi Nam ngu ngốc, Tinh Tinh không thèm để ý đến anh nữa."
Hai người cứ cười cười nói nói như vậy, Kim Địch cười lắc đầu một cái, đi vào trong phòng, ánh đèn sáng hẳn lên.

Ông bước tới cạnh khoang cấp cứu, nói đùa: "Có cần chú Kim Địch dạy nhóc không?"
"Cần nha," Lý Tấu Tinh gật đầu lia lịa, "Tinh Tinh thông minh như vậy nên sẽ học được rất nhanh thôi."
Cánh tay anh căng thẳng, khắc chế không cho tinh thần lực lộ

đầu.

Kim Địch nói ngắn gọn với anh, từ ngữ chuyên môn làm hai thiếu niên nghe mà ngẩn tò te, Kim Địch không nhịn được cười, cũng không trêu bọn họ nữa, "Được rồi, ta về phòng nghỉ ngơi trước, tới giờ khoang cấp cứu sẽ tự động mở ra, mấy đứa không cần lo lắng nó sẽ nhốt bạn của mấy đứa lại."
Hi Nam gãi đầu nở nụ cười, "Thuyền trưởng, ngài mau đi ngủ đi, giờ đã muộn lắm rồi."
Kim Địch cười tạm biệt bọn họ, đóng cửa phòng lại.

Sau khi chắc chắn ông ta đã đi rồi Lý Tấu mới dùng tinh thần lực che đậy cả căn phòng.

Tinh thần lực lướt qua từng ngóc ngách phát hiện vết máu ẩn giấu dưới lớp bụi trong mép vũ khí.

Ở góc tối ẩm ướt âm u, còn có vết máu chưa khô hoặc là bụi bặm lưu động.

Chiếc phi thuyền này, dưới lớp vỏ sạch sẽ cũ nát chính là màu máu đỏ tươi.

Anh mở mắt ra, ánh mắt thâm thúy.

Hi Nam phát hiện anh sai sai, nghi hoặc, "Sao vậy, Tấu Tinh?"
"Không có gì," Lý Tấu Tinh sờ sờ bụng, chớp mắt nhìn hắn, "Tinh Tinh đói bụng."
"Cậu nói làm tôi cũng thấy hơi đói bụng," Hi Nam than một tiếng, "Nhưng giờ này cũng không biết đi đâu tìm dịch dinh dưỡng."
Lý Tấu Tinh, "Vậy thì đợi đến sáng sớm ngày mai đi."
Một đêm trôi qua.

Lúc Tế Du tỉnh lại, hắn mờ mịt chớp mắt.

Chất lỏng sền sệt ấm áp bao khắp toàn thân hắn, chỗ bị thương lúc trước đã được chữa trị.

Thông qua cửa khoang cấp cứu trong suốt hắn thấy một trần nhà xa lạ.

Đây là đâu?
Khoang cấp cứu phát hiện hắn đã tỉnh, tự động mở cửa khoang ra, khuôn mặt Lý Tấu Tinh ngay lập tức lọt vào ánh nhìn của Tế Du.

"Tỉnh sớm hơn dự định," Lý Tấu Tinh cười híp mắt, "Thật tốt."
Hi Nam dụi mắt, mừng rỡ nhào đến, kích động nghẹn ngào hô, "Tế Du!"
Giọng nói cực lớn, sức sống tràn đầy.

Tế Du vô thức nở nụ cười, hắn đứng dậy khỏi khoang cấp cứu, cho hai đồng đội của mình một cái ôm, "Làm các cậu lo lắng rồi."
Lý Tấu Tinh động viên vỗ vỗ lưng hắn.

Hi Nam cười hì hì, "Đội Mộng Chi tập hợp!"
Tế Du bị hắn chọc phát cười, "Ừ, tập hợp."
"Các cậu đã nói như vậy nếu Tinh Tinh không phối hợp thì không thích hợp cho lắm," Lý Tấu Tinh cài chắc cổ tay áo, nở nụ cười xán lạn, "Chuẩn bị kế hoạch chạy trốn đi."
Hi Nam và Tế Du:???.

Chương 33: Khôi Phục

Tế Du thật không ngờ rằng mình mới vừa tỉnh lại mà đã phải đi làm chuyện lớn, mặt hắn với Hi Nam đầy vẻ mờ mịt, "Cái gì chạy trốn? Trốn cái gì chạy?"
"Em đùa thôi."
Lý Tấu Tinh cười hì hì, "Hai giờ chiều nay sẽ đến sao Mã Vĩ, nhân lúc còn thời gian chúng ta đi cọ một bữa cơm nữa đi."
"Cậu khỏe lại rồi?" Tế Du kinh ngạc nhìn anh.

"..." Lý Tấu Tinh, "Tinh Tinh đói bụng."
Bọn họ tới phòng ăn, hết thảy đều giống như hôm qua.

Nếu như không phải Lý Tấu Tinh phát hiện vết máu ẩn trong một góc phi thuyền thì anh thật sự sẽ tin lớp vỏ yên bình này.

Nhưng bây giờ tốt hơn hết nên duy trì sự yên bình này, bọn họ không có uy hiếp gì với Đế Lan, Đế Lan cũng vui vẻ làm người tốt, hơn nữa anh cũng không thể khẳng định vết máu kia có thể chứng minh Đế Lan là kẻ giết người.

Bọn họ cơm nước xong bèn đi chào tạm biệt Kim Địch.

Kim Địch vẫn bám riết không tha với mấy người đồng hành ngắn ngủi này, "Có chắc là sẽ xuống sao Mã Vĩ không?"
"Đúng rồi," Tế Du cười, chân thành nói, "Cảm ơn ngài đã cứu con một mạng."
"Ha ha ha không cần để ý," Kim Địch, "Lúc trước phi thuyền của

chúng ta bỗng dưng rơi xuống sao Hải Bạch cũng dọa chúng ta sợ hết hồn."
Ông như có điều suy nghĩ liếc mắt nhìn Lý Tấu Tinh một cái, đột nhiên hỏi: "Là nhóc kéo phi thuyền của chúng ta xuống hả?"
Mắt Lý Tấu Tinh mang vẻ mờ mịt.

Kim Địch lắc đầu cười, "Thôi được rồi.

Mấy đứa đi đi, lúc rời đi xin hãy cho ta đưa mấy nhóc một vài thứ, kỷ niệm chuyến đi ngắn ngủi của chúng ta."
Hai tiếng nhanh chóng trôi qua, chờ khi phi thuyền thực sự cập bến ở sao Mã Vĩ Lý Tấu Tinh mới chính thức thở phào nhẹ nhõm.

Bọn họ ôm Kim Địch, ông chú để râu ngầu lòi này nở nụ cười nhẹ nhõm sung sướng, "Hi vọng chúng ta còn có thể gặp lại."
Lý Tấu Tinh nở nụ cười, "Sẽ."
Sau cuộc tranh luận rốt cuộc bọn họ cũng đặt chân lên sao Mã Vĩ.

Dưới các loại phi hành khí bay đến bay đi, Lý Tấu Tinh thu lại nụ cười.

Tế Du với Hi Nam ở phía sau không nhìn thấy vẻ mặt của anh, còn đang vẫy tay với phi thuyền, chờ nó đi xa Tế Du mới thở dài nói: "Thực sự may mắn khi gặp được một vị thuyền trưởng như vậy."
...!
Sau khi xác định vị trí của bọn họ bọn Lăng Niên liền vội vàng lao về phía đó.

Điều làm Lăng Niên với Swarin không thể không lưu ý chính là trạng thái có chút kỳ lạ của Cố Vấn Thành.

Không, không thể nói là có chút, mà là cực kỳ, vô cùng kỳ lạ.

"Cậu bị sao thế," Lăng Niên trực tiếp hỏi, "Thấy cậu cứ thế nào ấy."
Swarin dùng ánh mắt lặng lẽ biểu thị nghi vấn.

Cố Vấn Thành cứng đờ trong phút chốc, "Có sao? Tôi rất bình thường."
"Có." Hai người Lăng Niên gật đầu khẳng định.

"Có lẽ ngủ không ngon," Cố Vấn Thành đằng hắng vài tiếng, "Không phải Tế Du bị thương sao? Không tận mắt thấy được nên hơi lo lắng."
"Tôi cũng rất lo lắng," Swarin cụp mắt, "Hi vọng chuyện này sẽ không để lại tổn thương tâm lý cho cậu ấy."
Lúc sắp tới địa điểm đã hẹn Lý Tấu Tinh yêu cầu kết nối với Lăng Niên, trong giây lát gương mặt anh hiện lên Cố Vấn Thành vô thức lùi về sau một bước núp vào sau lưng đồng đội.

Lý Tấu Tinh, "Anh em ơi, chúng tôi đang dùng cơm ở một nhà hàng đặc sản gần đó, ở đây chờ các cậu đến."
"Bây giờ cậu?" Lăng Niên híp mắt nhìn anh, "Khôi phục rồi?"
Lý Tấu Tinh cười khẽ, "Khôi phục rồi."
!
Bất ngờ không kịp đề phòng bị tin tức này oanh tạc, thoạt tiên khóe môi Lăng Niên cong lên cười, lần lượt cùng Swarin chúc mừng anh, "Chúc mừng."
Sau khi khôi phục nhất định tinh thần lực tăng lên rất nhiều.

Lý Tấu Tinh tiếp nhận lời chúc, nhìn xung quanh một vòng, cứ như mới phát hiện ra, "Vấn Thành đâu rồi?"
Cố Vấn Thành giấu không được kinh ngạc, hắn tiến lên một bước, bình tĩnh nhìn chăm chú Lý Tấu Tinh trong màn hình.

Nụ cười Lý Tấu Tinh bất biến.

Nhìn tầm mắt của cậu ta xem, còn có ánh mắt kia nữa, đừng cái

nói cái gì mà xấu hổ, ngay cả chút lúng cmn túng cũng không có!
"Vấn Thành, cảm giác như đã lâu rồi không gặp mấy cậu," thiếu niên tối qua làm nũng tỏ vẻ dễ thương này đang cười đến là đoan trang, "Cùng ăn một bữa cơm nhé?"
"..." Cố Vấn Thành, "Được."
"Nơi này hoàn còn có rất nhiều gái xinh," Lý Tấu Tinh nháy mắt mấy cái với bọn họ, "Cũng rất nhiệt tình, siêu cấp đáng yêu."
Cùng là con trai với nhau nên lòng rất rõ nụ cười xấu xa kia.

Lăng Niên với Swarin thả lỏng nở nụ cười, "Vậy chúng tôi phải nhanh nhanh tới mới được."
Lý Tấu Tinh một chút cũng không xấu hổ.

Thậm chí anh có vẻ như không nhớ rõ mọi chuyện trước đây.

Trước khi nhìn thấy anh Cố Vấn Thành đã nghĩ tới trăm nghìn cảnh tượng lúc gặp lại nhau, không có ngoại lệ, hoặc là mặt dày mày dạn làm bộ như không có chuyện gì xảy ra, hoặc là lúng túng tránh né lẫn nhau.

Thậm chí hắn còn nghĩ xem sau khi Lý Tấu Tinh khôi phục sẽ như thế nào.

Người kia có thể sẽ lúng túng hơn hắn, có lẽ sẽ ngượng đến mức không ngốc đầu lên được, xấu hổ thẹn thùng trốn tránh tầm mắt của hắn.

Nhưng mà, hết thảy tưởng tượng kia không có một tình huống nào như vậy cả.

Điều này khiến cho Cố Vấn Thành không hiểu sao cảm thấy khó chịu —— dựa vào cái gì mà Lý Tấu Tinh có thể vô tư ăn no ngủ kỹ?
Dựa vào cái gì mà hắn lại ăn ngủ không yên tâm phiền ý loạn

sau cuộc gọi video tối qua kia chứ?
Vẻ mặt Cố Vấn Thành đổi tới đổi lui, thậm chí quên bén luôn quyết định sẽ giấu kín không nói một lời về đoạn ký ức kia, giọng điệu buồn bực, "Không phải cậu nói là không có hứng thú với con gái à?"
"Tôi nói hồi nào?" Lý Tấu Tinh kinh ngạc, sau đó lại toét miệng cười, muốn bao nhiêu ngốc bạch ngọt thì có bấy nhiêu ngốc bạch ngọt, vừa nhìn là biết đang nói ra mấy lời giấu kín trong lòng, "Tôi đương nhiên có cảm giác với con gái...!khụ, thẹn thùng."
(*) ngốc bạch ngọt (傻白甜): đơn thuần, đơn giản, hiền lành, vui tươi,...!cụm từ này cũng có rất nhiều ý
Biểu cảm này của anh quá buồn cười, Swarin cố nén cười một cách ngượng ngùng.

Thẹn thùng cái bíp!
Cố Vấn Thành cười khẩy, sao lúc cậu nói mấy câu kia với tôi lại không thấy cậu thẹn thùng?!
Không, cậu ấy quả thực xấu hổ, vừa thẹn thùng vừa nhìn đăm đăm hắn, qua một đêm, ánh mắt rực lửa đầy sao cũng đã thay đổi.

Lý Tấu Tinh nhìn Lăng Niên với Swarin thế nào thì cũng nhìn hắn như vậy.

Tựa như những chuyện hôm qua anh làm đều là mây khói.

Ánh mắt Cố Vấn Thành đăm đăm màn hình đầy lửa giận, vốn là suy nghĩ trốn tránh lại biến thành lửa giận, giận dữ cười, "Được, chờ chúng tôi đến."
Hắn dứt khoát tắt video, vừa quay đầu lại liền thấy Lăng Niên mặt không cảm xúc nhiều chuyện nhìn chằm chằm.

Cố Vấn Thành không để ý, "Đi thôi."
"Đi tìm mấy cô gái kia," hắn cười nhạo, "Thẹn thùng khốn kiếp."
Lúc bọn hắn đến nhà hàng Lý Tấu Tinh với Hi Nam Tế Du đã bị

kéo lên sàn nhảy.

Nói nhà hàng này có rất nhiều cô gái đáng yêu xinh đẹp cũng ngoa.

Con gái sao Mã Vĩ tự tin tỏa sáng, hoạt bát gan dạ, bất kể ai tới đây ăn cơm đều được các cô chân thành nhiệt tình mời nhảy múa, ba người bọn họ đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Đoàn người Cố Vấn Thành đi đường mệt nhọc tới nơi liền thấy cảnh tượng bọn họ ôm eo mấy cô nương khiêu vũ theo nhạc.

Nhân viên phục vụ tiến tới muốn dẫn đường cho bọn họ, Cố Vấn Thành đột nhiên nở nụ cười.

Hắn từ chối nhân viên phục vụ, chậm rãi đi về phía sàn nhảy.

Chân dài thẳng tắp, mắt ngậm phong lưu, mùi vị thanh xuân hòa lẫn trưởng thành chín chắn, Cố Vấn Thành tùy ý đưa tay về phía cô gái váy dài bên cạnh, "Có thể mời quý cô nhảy một bản không?"
Co gái cười nói: "Đương nhiên."
Âm thanh giày bốt cao gõ lên sàn vang dội, Cố Vấn Thành dìu cô gái, bước từng bước đến gần người quen ở vị trí trung tâm.

Tế Du là người đầu tiên phát hiện hắn, vui vẻ nói: "Vấn Thành, các cậu tới rồi!"
Cố Vấn Thành cười gật gật đầu.

Quý cô bên cạnh đong đưa theo nhạc quàng tay lên cổ hắn, thân thể mềm mại thoang thoảng hương thơm.

Trong khoảnh khắc Lý Tấu Tinh nhìn sang đó, tay phải Cố Vấn Thành ôm eo cô gái, nở một nụ cười không chứa hàm nghĩa gì, "So chút không?"

Lý Tấu Tinh nhíu mày, không nhịn được cười, "Cậu chúc mừng đồng đội khôi phục như vậy à?"
Đồng đội, Cố Vấn Thành cười lạnh, thật đúng là một đồng đội đứng đắn.

Âm nhạc bỗng sôi nổi lên, hai cô gái xoay tròn như cánh hoa bay, nương vào lực cánh tay của chàng trai rồi nhào vào lồng ngực.

Làn váy tung bay theo động tác nhiệt tình, Cố Vấn Thành đỡ lấy sau lưng bạn nhảy, nâng eo dưới của cô tạo thành độ cong đẹp mắt.

Đôi môi đỏ mọng tiến tới gần trong lúc ý loạn tình mê, Lý Tấu Tinh đúng lúc nghiêng mặt, đôi môi đỏ mọng của cô gái hạ xuống phía trên cổ áo trắng của anh.

Lưu lại một dấu son môi mới tinh.

Cố Vấn Thành bên cạnh nhìn thấy đột nhiên không còn tâm trạng nhảy tiếp nữa.

Hắn buông tay cô gái, áy náy cười, "Tôi thành thật xin lỗi."
Hắn biết mình hiện giờ rất kỳ lạ.

Lòng dâng ác ý, xâm nhập vào đầu óc của hắn, nỗ lực cảm hoá lý trí của hắn.

Trong mắt hắn, dấu son môi trên quai hàm Lý Tấu Tinh chói mắt cực kỳ.

Tối qua còn ngoan ngoãn chỉ nhìn mỗi mình hắn, thế mà hôm nay đã thân mật khiêu vũ cùng một cô gái khác.

Lý Tấu Tinh lừa hắn.

Còn khiến hắn càng nghĩ tới càng xấu hổ.

Dựa vào cái gì mà người này lại có thể quên sạch tất cả sau khi nói mấy lời kia với hắn, chỉ để mình hắn lưu giữ đoạn ký ức xấu hổ lúng túng kia chứ?
Hắn muốn công bằng, không thể chỉ để mình hắn kỳ lạ như vậy.

Cảm xúc u ám kia vừa sơ sẩy là có thể nuốt trọn hắn.

"Thân ái," cô gái sờ mặt hắn, bàn tay trắng nõn mềm mại được chăm sóc cẩn thận, "Nơi này nhiều người quá, không biết anh có bằng lòng đi cùng em đến nơi ít người nhảy riêng một bài?"

Cô không ngừng tới gần, hơi thở như hoa lan.

Một tay Cố Vấn Thành đặt sau gáy cô, khom người tiến gần tới đôi môi cô nàng, nhưng khi còn cách khoảng mười mấy centimet hắn lại cảm thấy tẻ nhạt buồn chán.

Đôi môi cô nàng trước mặt tô màu son đỏ thẫm.

Không có cảm giác, không thích, không muốn đến gần.

"Xin lỗi." Hắn lặp lại lần nữa, lùi về sau hai bước, vừa vặn đến cạnh Lý Tấu Tinh.

Cổ áo Lý Tấu Tinh hơi mở rộng, đương hướng về phía Cố Vấn Thành khẽ cười.

Bất kể trạng thái ngốc nghếch hay bình thường, nụ cười của anh vẫn luôn khiến tâm tình người khác vui vẻ.

Cố Vấn Thành vô thức nhớ tới tối qua, cáu kỉnh dời tầm mắt.

Mẹ nó, đệt!
"Đi thôi," Lý Tấu Tinh nói tạm biệt với cô gái, dẫn hắn đi về phía

bàn ăn, "Xuỵt, vị tiểu thư cậu mời nhảy kia vẫn đang ngó cậu đó."
"Ồ," Cố Vấn Thành nhìn anh thân mật với người khác thì thấy buồn phiền, đến lúc Lý Tấu Tinh vừa đi vừa nói chuyện với mình lại càng cảm thấy phiền hơn, "Kệ cô ta."
"Cậu bị gì vậy?" Lý Tấu Tinh sát lại gần hắn, khẽ giọng nói nhỏ vào lỗ tai hắn, "Cậu sao sao á."
Xem đi, cả thế giới đều cảm thấy hắn kỳ lạ.

—— hắn thật sự kỳ lạ à?
Cố Vấn Thành đột nhiên dừng bước.

Lý Tấu Tinh quay đầu nghi hoặc nhìn hắn.

"Ngày hôm qua," Cố Vấn Thành nghe thấy giọng mình vang lên, "Tối hôm qua..."
Hắn vậy mà lại chủ động nhắc tới chuyện này.

"Tối hôm qua xảy ra chuyện gì?"
Lý Tấu Tinh nhíu mày lại, sờ thử nhiệt độ trên trán hắn, "Lẽ nào ngã bệnh rồi?"
Cố Vấn Thành rũ mắt, rồi lại ngước lên nhìn bàn tay anh.

Từ tay dời về phía trước, chú ý tới dấu son màu đỏ trên cổ áo anh.

"Miệng cô ta ngọt không?" Hắn nở nụ cười, "Vẫn nói cậu thích ăn đầu lưỡi của cô ta à?"
Lý Tấu Tinh, "Cái gì?"
"Không, không có gì," Cố Vấn Thành ung dung thong thả hất tay Lý Tấu Tinh ra, đi trước về phía bàn ăn, "Đi thôi, vừa hay tôi cũng đói bụng."
- ----------

Tác giả:

Cố Vấn Thành: Phiền phiền phiền!.

Chương 34: Tặng Cậu Đóa Hoa

Vất vả lắm mới gặp lại nhau, mọi người ôm nhau một hồi, có mấy ngày không gặp thôi mà cứ như lâu ngày xa cách giờ mới được đoàn tụ.

Nhân viên biết ý lui ra, chừa không gian riêng tư lại cho bọn họ.

Lăng Niên chiếu ảnh một người lên, nói với Lý Tấu Tinh rằng: "Gã ta chính là người đánh lén cậu."
Lý Tấu Tinh xác nhận không quen người này, "Tôi đoán gã vốn dĩ không muốn đánh lén tôi, mà chỉ muốn trộm tinh thạch năng lượng."
Cố Vấn Thành liếc anh một cái, "Đúng."
Lý Tấu Tinh cũng không quá quan tâm chuyện này lắm, anh lập tức nói rằng: "Lăng Niên, giúp tôi tra một chút tin tức liên quan đến phi thuyền thương mại Đế Lan."
Lăng Niên gật gật đầu, "Cậu nghi ngờ phi thuyền này có vấn đề à?"
Nghi ngờ ân nhân cứu mạng mình có hơi thiếu đạo đức, nhưng Lý Tấu Tinh lại dứt khoát gật gật đầu, "Không phải phi thuyền có vấn đề, tôi nghi ngờ người trên phi thuyền có vấn đề."
Hi Nam đang ăn ngấu ăn nghiến, "Phải không? Tôi cảm thấy mấy người Kim Địch rất tốt luôn."
Tế Du trầm tư một chốc, "Tấu Tinh, có phải cậu phát hiện ra cái gì không."
Mặc dù có chút không có lương tâm, thế nhưng Tế Du tin tưởng phán đoán của Lý Tấu Tinh.

Lý Tấu Tinh lắc lắc đầu, "Trước hết cứ xem kết quả Lăng Niên tra được đã."
Cố Vấn Thành bên cạnh trầm tư, nếu như nói đội vận chuyển Đế Lan này có gì đó không ổn, như vậy chỉ có một điều, đó là để không đắc tội cướp vũ trụ thì bọn họ thỉnh thoảng cũng sẽ làm dăm ba giao dịch với bọn cướp.

Phi thuyền như vậy có rất nhiều, Đế Lan không đủ lớn cũng không có gì đặc biệt, cũng chỉ là một giọt nước trong biển rộng.

Lăng Niên rà soát toàn mạng cũng chỉ tìm ra một vài tin tức vụn vặt linh tinh, qua hồi lâu, rốt cuộc cũng tìm được tin tức mong muốn tại một xó xỉnh.

Hắn đưa tin tức cho bọn họ xem.

"Hai ngày trước phi thuyền thương mại Đế Lan gặp cướp khi đi ngang sao Sa."
Tám thiên hà thực sự rất lớn, sự cố xảy ra ở một địa cầu nho nhỏ nào đó như một hạt cát trong sa mạc, trừ khi để ý đến mới biết chứ loại tai nạn phi thuyền thương mại này phần lớn công dân đế quốc đều chưa từng nghe đến, căn bản không ai quan tâm.

Như tin tức này cũng được tìm thấy ở một góc không thể nhỏ hơn nữa ở sao Sa.

"Nói cách khác," Lý Tấu Tinh tủm tỉm cười, nhìn mà muốn nổi cả da gà, "Người ở chung cùng chúng tôi hai ngày qua, thực ra là một phi thuyền giả?"
Những người khác yên lặng gật gật đầu, cảm thông nhìn bọn họ.

Hi Nam há to mồm, khiếp sợ nhìn Lý Tấu Tinh, "Đệt mịa!"
Cảm giác sợ hãi phút chốc dâng lên, "Đám người Kim Địch kia, giết người Đế Lan ban đầu, rồi giả mạo người Đế Lan, sống chung với chúng ta hai ngày?"

Nụ cười hiền hòa thân thiện của Kim Địch dường như đang ở ngay trước mắt.

Không thể tin nổi, đám người cùng bọn họ ăn ăn uống uống, nói cười đùa giỡn, thế mà lại là một đám hung thủ giết người?!
Trời đựu, hắn còn đánh mấy người trên thuyền, trước khi đi còn muốn trao đổi ID mạng với bọn họ nữa chứ.

Hi Nam bụm mặt, lòng đầy cảm xúc phức tạp.

"Chờ đã ——" Cố Vấn Thành híp mắt, quay đầu đối diện với Lý Tấu Tinh, tươi cười nguy hiểm, "Cậu còn nhớ sống cùng bọn họ hai ngày ư —— cậu không mất trí nhớ?"
Lý Tấu Tinh, cậu chơi tôi à?
Lý Tấu Tinh nhíu mày, xoa xoa thái dương, "Tôi vừa nói vậy ư?"
"Cậu có nói." Hi Nam vừa bụm mặt vừa làm chứng cho Cố Vấn Thành.

"Tôi quên mất," anh thở dài, "Được rồi, thành thật mà nói là quên mất một phần, chuyện tương đối quan trọng thì tôi còn có thể nhớ một ít."
Cố Vấn Thành cười gằn, "Ví dụ như?"
"Ví dụ như Tế Du bị thương, chiếc phi thuyền kia tên là Đế Lan, còn có lão soái ca Kim Địch trên phi thuyền," trông Lý Tấu Tinh vô tội hết sức, "Tôi còn cần phải nhớ cái gì nữa ư?"
Anh nói rằng chỉ có thể nhớ một vài chuyện quan trọng, lại quên hết chuyện liên quan tới Cố Vấn Thành.

Cho nên chuyện tối hôm qua đối với anh mà nói cũng không phải là chuyện quan trọng gì cho cam.

Xem thái độ đối với mấy cô gái xinh đẹp vừa nãy của anh đi, giả như đêm qua người gọi video với anh là một cô gái, vậy thì hẳn anh sẽ không quên.

Dựa vào cái gì mà chuyện liên quan tới hắn là có thể quên, chỉ vì hắn là nam ư?
Những lời nói khiến người xấu hổ của anh, ký ức về cơ thể đàn ông, những chuyện này đối với Lý Tấu Tinh mà nói dĩ nhiên không phải chuyện quan trọng.

Giờ phút này Cố Vấn Thành tức đến nổ phổi.

Hắn có cảm giác bị coi thường.

Lý Tấu Tinh chữa lợn lành thành lợn què, lợn què thành lợn tàn tật (*) mở miệng, "Vẻ mặt này của câu...!Vấn Thành, có phải tôi quên mất chuyện gì đó có liên quan đến cậu không?"
(*) 好死不死 (hảo tử bất tử) chỉ một việc đã khiến nó tệ rồi mà còn làm cho nó tệ hơn, kiểu làm cú đúp đi vào lòng đất á =))), tạm thời tui chuyển thành câu trên, ai có câu nào oke hơn thì cmt chỉ tui nha
Anh hỏi vô cùng tự nhiên, cứ như không biết gì cả.

Giọng điệu Cố Vấn Thành lạnh lẽo miễn cưỡng, "Cậu thấy sao."
"..."
Người vây xem yên lặng liếc mắt nhìn nhau.

Cái bầu không khí này...!hơi sai sai.

Ăn hết đồ ăn trong bầu không khí sai sai này, đến lúc rời đi, bạn nhảy của Lý Tấu Tinh như cánh bướm bay từ sản nhảy lại đây, cánh tay nhỏ nhắn khoát lên vai anh.

"Đêm nay cùng nhau không? Chàng trai của em."
Ánh nhìn quyến rũ của cô đảo một vòng trên người bọn họ, dừng lại trên người Cố Vấn Thành, cười duyên, "Sao anh lại nhìn người ta như vậy?"
"Quý cô xinh đẹp quá mức," Cố Vấn Thành nhoẻn môi, "Đẹp đến mức khiến tôi không dời mắt nổi."
Cô gái che miệng cười, "Đúng là dẻo miệng, không biết miệng

anh có ngọt như lời ah nói không nhỉ?"
"Quý cô muốn thử một chút không?"
Cố Vấn Thành đặc biệt liếc mắt nhìn Lý Tấu Tinh, dưới tình huống này cứ như khiêu khích, "Tôi rất mong chờ kỷ niệm tuyệt vời giữa tôi và quý cô."
Cô gái chần chờ.

Cô nhìn Cố Vấn Thành, lại nhìn Lý Tấu Tinh.

Đây là hai loại hình hoàn toàn khác nhau.

Cố Vấn Thành cao gầy tuấn tú, nét lạnh lùng ung dung thỉnh thoảng toát ra từ đáy mắt là mùi vị trưởng thành quyến rũ mấy tay già đời.

Còn Lý Tấu Tinh lại cao lớn đẹp trai, dù ở góc độ nào cũng đều thỏa mãn ảo tưởng của các cô gái về hình mẫu bạn tình.

Một người phong độ nhẹ nhàng lịch thiệp quyến rũ, một người phong độ hiên ngang sáng sủa như ánh mặt trời.

Đây thật sự là nỗi muộn phiền quá đỗi ngọt ngào.

Cô gái do dự một lúc lâu, "Cái này thật là làm khó dễ cho người ta quá."
"Vậy không làm khó cô nữa," Lý Tấu Tinh đẩy cô ra, kéo Cố Vấn Thành qua, nụ cười xán lạn, "Cô ngủ phần cô, chúng tôi ngủ phần chúng tôi."
Cố Vấn Thành căng thẳng trong lòng, theo bản năng hất tay anh ra, "Ai thèm ngủ với cậu!"
"Không phải chúng ta vẫn luôn chung phòng sao?" Lý Tấu Tinh mờ mịt, sau đó quay đầu hỏi các đồng đội, "Hay lần này mỗi người một phòng?"
"..." Cố Vấn Thành, "Khụ, ý của tôi là, tôi đã lâu không ngủ cùng phòng với cậu, có thể sẽ có chút không quen."
Hai câu này hoàn toàn quẳng người đẹp kia ra sau đầu.

Cô gái tức giận rời đi, "Một đám khốn kiếp không hiểu phong tình!"
Lý Tấu Tinh bị mắng là đồ khốn sờ mũi một cái, đối mặt với Cố Vấn Thành, nhưng đối phương vừa liếc anh một cái bèn dời tầm mắt, biểu cảm trộn lẫn giữa tức giận và lúng túng, phức tạp khôn kể.

Phi thuyền đến sao Hải Bạch sẽ xuất phát vào ngày mai, bọn họ chỉ có thể tìm một chỗ ở tạm qua đêm.

Thời điểm chia phòng Lăng Niên nhớ hắn mới vừa nói không quen, bởi vậy chia Cố Vấn Thành một mình một phòng.

Cố Vấn Thành thoạt đầu thở phào nhẹ nhõm, sau lại không biết nghĩ tới điều gì, sắc mặt trở nên hết sức khó coi.

"Không cần," hắn đổi thẻ phòng với Lăng Niên, "Dù gì về trường cũng cùng một phòng, hiện giờ vừa hay để tôi dưỡng lại thói quen trước đây."
Lý Tấu Tinh lấy thẻ phòng từ trong tay hắn, ngón út vẽ một đường cong làm lòng bàn tay hắn ngứa ngáy, "Đi thôi Vấn Thành, trước sau gì cậu cũng phải quen với việc ngủ cùng tôi."
Cố Vấn Thành nắm chặt lòng bàn tay, cất bước đi theo.

Vừa tiến vào phòng Lý Tấu Tinh liền cởi áo khoác ném lên tựa lưng, kéo kéo cổ áo, "Cậu có muốn tắm trước không?"
Hắn cởi hết cúc áo, cởi trần đi tới đi lui trong phòng.

Sống lưng cường tráng toát lên sức hấp dẫn.

Cố Vấn Thành nhìn anh tận một phút mới chậm rãi trả lời, "Ý kiến hay."
Hắn giơ tay mở khuy áo, cởi áo ra.

Lý Tấu Tinh nhịn không được, dù bận rộn nhưng vẫn liếc mắt nhìn lén.

Trước đây ở phòng trong trường mọi người đều quen thay quần áo trong phòng tắm, người đẹp cởi quần áo ra trông cũng đẹp.

Đôi bàn tay kia của Cố Vấn Thành vừa trắng, vừa thon lại vừa dài, thời điểm đè khuy áo Lý Tấu Tinh lại có thể nhìn ra chút trêu chọc cùng mập mờ trong đó.

Lý Tấu Tinh cứ thế giả vờ giả vịt, trước khi Cố Vấn Thành nhếch mày nhìn qua lại dời tầm mắt đi, làm như mình đang vô cùng bận bịu, hết sức chăm chú vào công việc.

Tối qua lúc gọi video, thiếu niên ngốc nghếch đăm đăm nhìn lồng ngực hắn, ngoài miệng lại nói "Thành Thành, nó thật đáng thương, anh nắm nắm nó đi" các thứ.

Cố Vấn Thành còn nhớ, tên khốn này còn không biết xấu hổ nói một câu, "Nhìn thấy Thành Thành, không biết sao Tinh Tinh nhỏ lại đau hơn."
Kết quả hiện tại...!
Cố Vấn Thành cười gằn, tên ngốc Lý Tấu Tinh này cũng thực là một tay cao thủ lừa gạt người khác.

Sợ rằng chỉ vì chỗ kia đau nên gặp ai cậu ta cũng có thể biểu đạt như thế.

Cố Vấn Thành mình đây trùng hợp bị xem là một đối tượng có thể trêu chọc được thôi.

Bất kể là trước hay sau khi uống thuốc bí truyền, hắn luôn được người ta đối xử cung kính, loại trêu chọc này làm Cố Vấn Thành không cách nào nhịn được.

Hắn quyết định ăn miếng trả miếng.

Cũng phải đùa bỡn Lý Tấu Tinh một lần mới có thể khiến hắn quay trở lại bình thường từ trạng thái không bình thường này!
Lý Tấu Tinh mới vừa hết việc trên tay, vừa quay đầu liền bị dọa sợ hết hồn, "Sao đứng ở đây vậy?"
Cố Vấn Thành cũng cởi áo, dây nịt to bằng hai ngón tay tôn lên vòng eo nhỏ nhắn của hắn, thu hút tấm mắt người khác.

Hắn ôm tay đứng sau lưng Lý Tấu Tinh, nghe vậy thì cười nhạt, "Nhìn xem cậu đang làm gì."
Tư thế ôm tay của hắn rất khéo, hai núm mật đào một cái bị đè dưới cánh tay, một cái trơ trọi trong gió lạnh, dưới đường nhìn của Lý Tấu Tinh, nó chợt bắt đầu run rẩy đứng thẳng lên.

Thực là chói mắt hấp dẫn khiến Lý Tấu Tinh hoàn toàn dời mắt không nổi.

Anh vô thức liếc nhìn núm mật đào kia, mới đầu còn cẩn thận dè dặt lén la lén lút, song thấy thái độ mắt nhắm mắt mở của Cố Vấn Thành thì anh bèn dứt khoát quang mình chính đại đăm đăm nơi đó.

Ánh mắt như lửa, hết sức tò mò nói: "Vấn Thành, màu sắc nơi này thật đẹp."

Cố Vấn Thành chỉ cảm thấy cánh tay mình tê dại, cảm giác nơi kia hết sức mẫn cảm, lông tơ run rẩy, khiến hắn toan buông cánh tay xuống quay đầu mặc quần áo vào, nhưng hắn nhịn được.

"Nơi nào?"
Hắn nhíu mày hỏi, thay đổi tư thế ôm cánh tay, phía trong cánh tay chạm qua nơi đó, núm đào nho nhỏ đỏ như màu máu, "Chẳng phải cái đó của cậu cũng có màu này ư?"
"Không đẹp bằng cậu," Lý Tấu Tinh mặt đầy thành khẩn, "Nhưng mà chúng ta đều là con trai, thảo luận chuyện này có

hơi lạ ha ha ha."
Con trai?
Sắc mặt Cố Vấn Thành hơi chùng xuống, "Tôi đi tắm đây."
Hắn quay người đi vào buồng tắm, ánh mắt Lý Tấu Tinh sáng quắc nhìn chằm chằm bóng lưng hắn, mãi đến tận khi cửa phòng tắm bị đóng lại anh mới luyến tiếc dời tầm mắt.

Thật là đáng yêu.

Sao mà có thể đáng yêu như thế chứ.

Cảm ơn tác giả《Thủ Thượng Chinh Đồ》đã viết ra một Cố Vấn Thành đáng yêu như thế.

Anh lấy một chai nước lạnh từ trong tủ lạnh, uống ừng ực hết nửa chai, nửa chai còn lại thì áp vào sau gáy, làm lạnh mấy tế bào đương xúc động kia.

Không ngờ mấy phút sau đó Cố Vấn Thành đương trong phòng tắm cất giọng nói chuyện với anh: "Tấu Tinh, cậu đâu rồi?"
Lý Tấu Tinh thả chai nước xuống bước tới trước cửa phòng tắm, "Đây, sao vậy?"
"Quên lấy quần áo mất rồi," Cố Vấn Thành, "Lấy giúp tôi đi."
"Ò, được thôi," giọng Lý Tấu Tinh hết sức chính trực, "Quần áo gì?"
"Tất cả," Cố Vấn Thành cụp mắt, trên mặt vương chút nét cười, giọng đầy ảo não, "Tất cả quần áo."
Lý Tấu Tinh đáp lại, đưa quần áo cho hắn qua khe cửa, liếc mắt nhìn vào bên trong, huýt sáo, "Vóc người ngày càng đẹp đấy Vấn Thành."
Vô cùng đàn ông, cực kỳ bình thường.

Không chỉ không có ánh mắt nóng bỏng khi nhìn hắn tối qua, mà còn không có bất kỳ biểu hiện nào kiểu như "Nhìn thấy Thành Thành, không biết sao Tinh Tinh nhỏ lại đau hơn".

Quả nhiên, trạng thái ngốc nghếch của Lý Tấu Tinh chỉ tùy tiện xem hắn là một người có thể trêu ghẹo.

Lúc ấy coi như không có Cố Vấn Thành hắn thì cũng có "Niên Niên", "Du Du", "Nam Nam", thậm chí là bất kỳ người nào khác.

Cửa phòng tắm bị Lý Tấu Tinh đóng lại kêu lạch cạch, Cố Vấn Thành chậm rãi nhếch môi cười.

Rất tốt, thật tốt, thật cmn tốt.

...!
Nếu đã tới sao Mã Vĩ thì không thể không đi dạo một vòng.

Mấy người họ tắm rửa thay quần áo mới mua xong bèn tập hợp dưới khách sạn để đi ngắm cảnh đêm sao Mã Vĩ.

Tinh cầu này cứ như Trái Đất mà Lý Tấu Tinh quen thuộc.

Không phải khoa học kỹ thuật mà là phong cách sinh hoạt cùng kiến trúc văn hóa.

Không có người cưỡi phi hành khí tấp nập đầy trời, trên đường phố cũng không có đường cho xe huyền phù, chỉ có từng người bước đi chậm rãi, thong dong đi lại như đang lãng phí thời gian.

Trong nhiều tinh cầu như vậy đây là tinh cầu khiến Lý Tấu Tinh cảm thấy thoải mái nhất.

Sự thoải mái hiện hữu nơi khuôn mặt anh khiến người địa phương lấy làm kiêu ngạo và hân hạnh, người nhiệt tình thân thiện không ngừng chào hỏi bọn họ, suốt chặng đường đi bọn họ còn học được dăm câu nói địa phương của sao Mã Vĩ.

Ở thế giới này, một số tinh cầu gọi nơi phi thuyền tới từ bên ngoài đậu lại là "bến cảng", lúc này đây bọn họ đang đi dạo gần

bến cảng.

Ngoài một vài chủng tộc có dáng dấp giống con người ra thì còn có rất nhiều chủng tộc có hình thù kỳ quái khác ở đây.

Một ít chủng tộc còn phù hợp với tưởng tượng về "người ngoài hành tinh" của người Trái Đất.

Cố Vấn Thành mặc một bộ đồ liền thân màu đen, chân mang giày quân đội, bên hông siết chặt bởi dây nịt da, nom cực kỳ ngầu, lại trông rất có cảm giác tuổi trẻ phơi phới.

Lúc mới đầu Lý Tấu Tinh còn nhìn người ngắm phong cảnh, dần dần, đôi con mắt ngắm cảnh đẹp kia chốc chốc lại liếc hắn một cái, đã thế nhìn trộm mà cũng không thèm cẩn trọng, ánh mắt càn rỡ kia đã bị Cố Vấn Thành bắt được ngay lần đầu tiên.

Tâm tình hắn hớn hở, khóe mắt đuôi mày đều là ý cười lãng tử lại ngây ngô, "Sao nào, nhìn tôi đẹp trai lắm phải không?"

"Tôi cảm thấy cậu còn thiếu thiếu cái gì đó."
Lý Tấu Tinh nâng cằm, đi vòng quanh hắn hai bận, "Đẹp thì có đẹp, nhưng chỉ có thể cho cậu 90 điểm."
Mấy chó độc thân bên cạnh không có mắt chen vào từng người từng người một, "Sao tôi lại cảm thấy Vấn Thành đã đẹp trai lắm rồi?"
"Đẹp trai muốn chết luôn á! Tôi cũng muốn mặc như thế, mặc đồng phục trường quân đội phát ngán luôn rồi."
"Tấu Tinh, kỳ thực tôi cảm thấy...!thẩm mỹ của cậu không bằng Vấn Thành."
Huyệt thái dương Lý Tấu Tinh bắt đầu giật giật, anh nhẫn nhịn không nổi nóng với đám ngu xuẩn này, chẳng trách hơn nửa quyển sách mà từng người kia chả ai tìm được bạn gái, làm bầu không khí tốt đẹp mất ráo.

Bọn họ còn đương say sưa đàm luận, "Nói mau đi Tấu Tinh, lấy

cái trình độ thẩm mỹ ba tuổi của cậu xem thử coi Vấn Thành còn thiếu cái gì?"
Vốn anh muốn trêu chọc một chút rồi bày trò lãng mạn nhưng lại bị lũ này phá sạch.

Lý Tấu Tinh thở dài trong lòng, bước chân vòng quanh Cố Vấn Thành dừng lại, đôi bàn tay lật lại bỗng nhiều thêm một đóa hoa tươi xinh đẹp.

Tựa như hoa hồng, lãng mạn và quyến rũ.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, anh đặt đóa hoa này vào túi tiền trước ngực Cố Vấn Thành.

Hoa đẹp sánh cùng mỹ nhân, sắc đỏ điểm trên nền đen càng thêm hoàn mỹ hơn.

Cố Vấn Thành cúi đầu nhìn rồi đưa tay vuốt ve cánh hoa, đóa hoa bỗng dưng được biến ra này theo động tác của hắn mà thẹn thùng hé lộ nhị hoa.

Bọn Hi Nam hết sức kinh hãi, vây quanh Lý Tấu Tinh nhìn tới nhìn lui tay anh, mồm năm miệng mười hỏi đây là nguyên lý gì, làm sao mà làm được.

Một đám người tương lai lại không có kiến thức, Lý Tấu Tinh khinh bỉ nhìn bọn họ, mở lời vàng ngọc, "Cái này gọi là ảo thuật."
"Ảo thuật?!"
Bọn họ thì thầm đôi lần, "Làm lại lần nữa coi."
Cố Vấn Thành cũng tò mò sáp tới gần, "Cần mượn dụng cụ nhỏ à?"
"Hoàn toàn không cần," Lý Tấu Tinh không chịu nổi nhiệt tình của bọn họ, chỉ có thể bất đắc dĩ nói, "Một lần cuối cùng."
Người đi đường bị tài năng của anh làm kinh sợ nhịn không được tụ lại, những người qua đường này thu hút mấy người

khác đến, cuối cùng tạo thành một vòng tròn bao quanh, không ít người còn giơ quang não hướng về phía Lý Tấu Tinh quay video.

Lý Tấu Tinh duỗi hai tay, bàn tay với khớp xương rõ ràng lật qua lật lại, "Có phải không có thứ gì không?"
Người vây xem cùng hô lên: "Không có!"
"Nhìn kỹ."
Anh nhoẻn môi, duỗi một tay ra rồi xoay một vòng trước mặt Cố Vấn Thành, chờ sự chú ý của mọi người đều đổ dồn vào cái tay này anh bèn làm động tác tung đồ vật lên.

Tất cả mọi người theo bản năng dời tầm mắt hướng lên trời.

Chớp mắt tiếp theo, tay còn lại của Lý Tấu Tinh cầm một đóa hoa đưa đến trước mặt Cố Vấn Thành.

"Wow ——"
Đám người ồ lên, liên tiếp thán phục.

"10 tinh tệ một đóa hoa Mã Vĩ," Lý Tấu Tinh, "Tặng cậu."
Cố Vấn Thành vô thức nhoẻn cười.

Tên khốn kia tiếp tục nói: "Cậu có thể tặng bạn gái của cậu, Vấn Thành."
Nụ cười liền cứng lại.

- ----------
Tác giả: Tới rồi ~
"Tặng cậu đóa hoa."
Vui vẻ cười.

"Cậu có thể tặng bạn gái."
Nụ cười chấm dứt.

Tấu Tinh thật xấu xa! Đúng vậy, thật ra Đại Điếu đã khôi phục trí nhớ từ sớm, mấy chương trước có rất nhiều ám chỉ.

Đoạn sau là cậu ấy giả bộ làm cục cưng Tinh Tinh, còn bây giờ cậu ấy đang giả bộ mất trí nhớ, thật ra cậu ấy nhớ rõ nha!
Bây giờ cục cưng Vấn Thành cảm thấy mình bị đùa bỡn nên tức giận, hắn cho rằng mình vẫn rất thẳng, cơ bản không nghĩ về hướng tình iu.

Chương 35: Đây Không Phải Là Hôn Đây Là Đang Phác Họa Khuôn Mặt Anh

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Cố Vấn Thành vẫn giữ nguyên nụ cười không đổi tới khi quay trở lại khách sạn.

Lý Tấu Tinh cười hì hì đi sau lưng hắn, xử lý yêu cầu liên lạc trên quang não.

Ngón nghề kia của anh vừa lộ ra, đám người tương lai không có kiến thức tò mò vây quanh anh ầm ĩ hồi lâu, mấy chị gái nhỏ níu kéo không buông, sống chết đòi thêm ID mạng của Lý Tấu Tinh.

Dưới cái nhìn của bọn họ, việc bỗng dưng biến ra một đóa hoa thật sự rất lãng mạn! Hoa Mã Vĩ vẫn luôn thường thường không có gì đặc biệt như tỏa ra hào quang quyến rũ.

Cố Vấn Thành cầm trên tay hai đóa hoa Mã Vĩ, vừa vào phòng liền ném hoa lên trên bàn.

Lý Tấu Tinh lặng lẽ nhướng mày, hơi buồn cười nhưng cũng nhịn được, tỏ vẻ không có gì, khoan thai ngồi xuống bên giường.

"Chuyện tình một đêm ở sao Mã Vĩ rất dễ dãi, phải không?" Cố

Vấn Thành bất thình lình hỏi.

Lý Tấu Tinh, "Tôi không biết, đây là lần đầu tiên tôi tới sao Mã Vĩ."
Anh nhíu nhíu mày, có hơi ngượng ngùng, "Chuyện tình một đêm vẫn nên thôi đi, tôi vẫn còn là mộ xử nam nhỏ bé thanh khiết."
"Tôi thấy cậu hăng hái lắm mà."
Thanh khiết? Thật là thanh khiết.

Chín tuổi mà như thế kia còn khôi phục rồi thì lại thanh khiết hả?
Nhiều khi Cố Vấn Thành cảm thấy Lý Tấu Tinh là một tên mặt người dạ thú, nhưng lúc nhìn vào cậu ta lý trí lại nói cho hắn biết cảm giác này cực kỳ hoang đường.

Bây giờ hắn chỉ muốn biết anh thật sự quên hay là chỉ giả vờ quên, nhưng bất luận là khả năng nào trong hai cái này đều sẽ khiến Cố Vấn Thành nổi điên.

Cố Vấn Thành nghĩ đi nghĩ lại, thời gian lặng lẽ trôi, chờ đến lúc hắn hoàn hồn lại thì Lý Tấu Tinh đã cởi quần áo nằm trong ổ chăn chuẩn bị đi ngủ.

Một đôi mắt chăm chú nhìn hắn, "Vấn Thành, mau ngủ đi."
Cố Vấn Thành tắt đèn.

Lý Tấu Tinh nhìn hắn nằm giường bên kia, chăm chăm theo dõi từng cử chỉ của hắn, đôi con mắt sáng ngời trong bóng tối.

"...!Đừng nhìn tôi nữa." Cố Vấn Thành bị anh nhìn chằm chằm bèn lên tiếng.

"Ò."
Lý Tấu Tinh nghe lời dời tầm mắt, xoay người đưa lưng về phía Cố Vấn Thành.

Chốc sau Cố Vấn Thành càng phiền hơn, "Sao cậu không chịu nhìn tôi?"
"..." Đáng yêu quá mức rồi đó.

Lý Tấu Tinh vẫn đưa lưng về phía hắn, lầm bầm: "Không phải cậu không cho tôi nhìn cậu sao?"
Cố Vấn Thành, "Cậu nghe lời tôi thế ư?"
Ngữ điệu kèm theo chút ít giễu cợt, làm đàn ông quả thực không thể nhẫn nhịn nổi.

Lý Tấu Tinh quay người lại rồi nhìn đăm đăm theo ý muốn của hắn.

Nhưng trong miệng vẫn lẩm bẩm: "Đều là đàn ông còn trai có gì hay mà nhìn chứ?"
Cố Vấn Thành chợt ngồi dậy, sắc mặt đen thui nhìn một vòng trong phòng, sau khi tìm thấy một miếng bịt mắt màu đen bèn che đôi mắt Lý Tấu Tinh lại.

"Vậy được chưa?" Giọng nói đè thấp mang theo tức giận của đối phương vang lên bên tai, "Hài lòng chưa?"
"Được rồi," lúc này Lý Tấu Tinh không thấy cái gì, đừng nói đậu hủ, ngay cả mặt Cố Vấn Thành cũng không thấy rõ.

Anh nặng nề thở dài, "Ngủ đi."
(*) đậu hủ: thường hay kêu là ăn đậu hủ – ý chỉ sàm sỡ
Mới một chốc mà hô hấp anh đã đều đều, còn Cố Vấn Thành lăn qua lộn lại mãi mà không vào giấc được.

Sau một hồi lâu, hắn chống giường ngồi dậy, nhẹ chân nhẹ tay mặc quần áo vào rồi nhảy xuống từ cửa sổ, chạy về phía chốn ăn chơi gần bến cảng sao Mã Vĩ nhất.

Người tới mấy chỗ như này vào ban đêm đều là trai gái cần tìm

hạnh phúc.

Cố Vấn Thành đi vào, không tới nửa tiếng đã mặt mày tái xanh quay trở về phòng.

Tiếng hít thở của Lý Tấu Tinh đều đều, một tiếng lại một tiếng làm loạn suy nghĩ của hắn.

Hắn lau sạch dấu son môi bên mặt, mặt mày cau có đứng bên giường Lý Tấu Tinh.

Lúc mấy cô gái kia muốn hôn Cố Vấn Thành không biết sao mình lại muốn né tránh.

Sau khi tránh đi thế mà còn có cảm xúc vui mừng.

Tựa như nếu bị mấy cô gái kia hôn được thì sẽ xảy ra chuyện làm hắn hối hận vậy.

Thực là không thể tin được.

Hắn ổn định tâm tình, đi tới trước bàn muốn rót một ly nước, phía sau truyền đến giọng nói còn ngái ngủ của Lý Tấu Tinh, "Wasser?"
Cố Vấn Thành cứng người, vô thức bước hai bước về phía tối hơn.

Phản ứng này làm hắn bị bại lộ, Lý Tấu Tinh lập tức tỉnh ngủ, anh xuống giường, nửa người trên để trần, đi chân không tới gần Cố Vấn Thành.

Anh cau mày, lạnh giọng hỏi: "Anh còn đi theo chúng tôi."
"Dừng lại," Cố Vấn Thành hạ thấp giọng, hoảng quá không kịp lựa lời đã thốt, "Đứng im ở đó không được nhúc nhích."
Hắn nép sát vào góc tối, chỉ để lại một bóng người mờ ảo cho Lý

Tấu Tinh.

Lý Tấu Tinh dừng chân, "Sao anh biết chúng tôi ở sao Mã Vĩ?"
Nhịp tim Cố Vấn Thành đập liên hồi, e là Lý Tấu Tinh cũng có thể nghe thấy!
Bây giờ quá nguy hiểm, hắn căn bản không mang theo mặt nạ, cũng không có ý định để "Wasser" xuất hiện ở sao Mã Vĩ, càng khỏi nói trên giường Cố Vấn Thành vẫn chưa có người nào, chỉ cần Lý Tấu Tinh quay ra sau thì thân phận này sẽ hoàn toàn bại lộ.

Nhưng phản ứng trong vô thức cùng giọng nói ngụy trang này của hắn đã chứng minh hắn chính là Wasser.

Xưa nay Cố Vấn Thành chưa bao giờ cảm thấy mình ngu như này.

Hắn cố gắng khiến giọng mình không để lộ sơ hở, "Cái này hoàn toàn chỉ là trùng hợp, ai mà biết các cậu ở sao Mã Vĩ chứ?"
Lý Tấu Tinh cười nhạo, "Được thôi, cứ cho là trùng hợp đi —— vậy anh giải thích sao anh lại ở trong phòng của tôi đi?"
"Đúng rồi, Cố Vấn Thành." Anh nhỏ giọng thì thầm, toan quay đầu nhìn về phía giường Cố Vấn Thành.

Lòng Cố Vấn Thành căng thẳng, hai chân bật một cái, thừa dịp Lý Tấu Tinh quay đầu lại bèn đẩy anh ngã nhào xuống đất.

Rầm một tiếng vang thật lớn.

"Mẹ nó..."
Lý Tấu Tinh bị đẩy ngã nhào xuống đất chửi nhỏ, "Wasser, cmn anh bị điên à!"
Roẹt một tiếng, là tiếng vải vóc bị xé.

Chốc sau đôi mắt Lý Tấu Tinh liền bị bịt kín, có đồ vật che đi tầm mắt của anh.

Tên đánh lén ngu ngốc kia nhân lúc anh đau đến xuýt xoa đã buộc một nút chết.

Siết chặt đến mức đôi mắt phát đau.

Lý Tấu Tinh hít sâu một hơi, dùng sức xoay người, tư thế hai người đổi ngược nhau để Wasser cảm nhận cảm giác ở thế yếu.

Miếng vải rất dài, không chỉ phủ kín đôi mắt anh mà còn dư ra một đoạn thật dài quét lên trên mặt Cố Vấn Thành.

Lý Tấu Tinh mò tới vị trí tay hắn, đè tay ở trên đầu hắn, hai chân khóa chặt chân Wasser, khiến người dưới thân không thể giãy dụa, bảo đảm hắn chỉ có thể ngoan ngoãn bị anh đè dưới thân.

Nhưng bởi vì phải giữ chặt hắn nên Lý Tấu Tinh không còn tay cởi bỏ vải bịt mắt.

"Chơi tôi à?" Anh nghiến răng nghiến lợi, "Hửm? Bịt mắt tôi lại, sao nào, sợ tôi thấy anh hả?"
Anh ngừng một lát, "Wasser, chắc là anh không đeo mặt nạ ha."
Cố Vấn Thành đương phản kháng bỗng cứng đờ.

Dưới cơn hoảng loạn hắn không kịp nghĩ kỹ đã xé vải trên cánh tay, vải vóc bị xé tới lồng ngực, quần áo còn lại nửa kín nửa hở, vô cùng nhếch nhác.

Mỗi một giãy dụa của hắn, hoặc là Lý Tấu Tinh làm ra động tác mạnh nào đó đều sẽ khiến quần áo trên người hắn ngày càng te tua.

Nhưng Lý Tấu Tinh không nhìn thấy.

Lớp vải mỏng manh đã che đi phần nào tầm mắt trong bóng tối

của anh, anh chỉ cảm nhận được người dưới thân đột nhiên cứng ngắc, bèn nở nụ cười, "Ồ ~ hóa ra anh không mang mặt nạ nha."
Anh từ từ cúi đầu, tựa hồ muốn xuyên qua lớp vải xem xem bộ dạng của hắn.

Cố Vấn Thành vô thức nín thở.

Chóp mũi và trán của hắn đều toát mồ hôi, giọt mồ hôi run rẩy, không dám lăn xuống.

Lý Tấu Tinh bị che mắt, nhưng hắn thì không.

Hắn trơ mắt nhìn thiếu niên bị che mắt cách mình ngày càng gần, rõ ràng lý trí nói cho hắn biết đối phương không nhìn thấy gì cả, thế nhưng trong lòng luôn có loại cảm giác đối phương đã biết hắn là ai.

Cảm giác này tựa như đang lột từng lớp quần áo của hắn, thân thể ngày càng mẫn cảm, thậm chí có thể cảm giác được hơi nóng của hơi thở đang phà lên mặt mình của đối phương.

Cố Vấn Thành, "—— Lý Tấu Tinh!"
Giọng nói khàn khàn vang lên, động tác Lý Tấu Tinh dừng lại, anh nghiêng đầu, nhoẻn miệng cười, "Nhìn xem anh gọi tôi là gì kìa, Wasser, ngay cả tên của tôi cũng biết mà còn biện minh anh không theo đuôi tôi ư?"
Anh không thấy rõ bộ dáng của người dưới thân, vượt ngoài dự liệu của Cố Vấn Thành, đầu anh ngày càng hạ thấp, cho đến khi chóp mũi đụng chóp mũi Cố Vấn Thành.

Thình thịch thình thịch.

Tiếng tim đập vang như tiếng trống trong không gian yên tĩnh.

Mồ hôi trên chóp mũi cọ lên chóp mũi của đối phương, không khí hít vào đều là mùi vị của người kia.

Hơi thở quấn quýt, cùng hít cùng thở, không khí ra ra vào vào, hơi nóng phả vào nhau.

"Tay và chân tôi muốn khống chế anh," Lý Tấu Tinh hạ thấp giọng, "Không còn cách nào Wasser à, hiếm khi thấy anh quên mang cái mặt nạ chết tiệt kia, tôi phải xem xem mặt mũi anh ra sao."
Chiếc mũi cao của anh di chuyển từ chóp mũi qua trán Cố Vấn Thành, "Vầng trán cao rộng này."
Hai mắt Cố Vấn Thành nhắm chặt, hơi thở Lý Tấu Tinh từ trên đi xuống, đi qua vùng lông mày của hắn, đôi mắt, hai má.

"Nơi này chắc là miệng ha." Lý Tấu Tinh dừng lại, môi anh và môi Cố Vấn Thành chỉ cách có hai ngón tay.

Cố Vấn Thành nhếch miệng, cố gắng nghiêng mặt sang bên.

Mồ hôi trên mặt hắn nóng lên bởi khuôn mặt đỏ bừng.

"Nghiêng mặt làm chi?"
Lý Tấu Tinh đuổi theo môi hắn, nhất định phải dán vào hắn nói chuyện, "Không phải anh bịt mắt không cho tôi nhìn ư? Anh không cho tôi dùng mắt nhìn thì tôi không thể làm gì khác hơn ngoài việc dùng cái phương pháp ngu ngốc này."
"Cậu đã sờ mặt tôi xong rồi," Cố Vấn Thành quay qua hướng nào cũng đều bị ép mặt đối mặt với anh, hắn nói câu này mà kinh hồn bạt vía, luôn cảm thấy lúc nào cũng sắp sửa chạm vào môi Lý Tấu Tinh, "Có thể cách tôi xa một chút."
"Ai nói đã sờ xong mặt của anh?" Lý Tấu Tinh ngang ngược nở nụ cười, ngân giọng, "Không phải tôi vẫn chưa sờ nơi anh dùng để nói chuyện ư?"
"..." Hai tay hai chân Cố Vấn Thành phối hợp dùng sức nhưng hoàn toàn không thể làm bàn tay Lý Tấu Tinh nhúc nhích.

Mọe nó...!
Cái tên này ăn gì mà lớn thế.

Không thể dùng tinh thần lực, thiết lập của Wasser muốn rơi hết rồi!
Cố Vấn Thành ép buộc mình phải bình tĩnh.

Nhưng Lý Tấu Tinh ở trên người hắn, mặt dựa vào gần hắn như thế, mẹ nó ai mà bình tĩnh cho nổi!
"Đừng nhúc nhích," Lý Tấu Tinh thế mà lại véo eo hắn một cái, "Hỏi...!Hỏi chính anh, ai có thể không chút phòng bị với anh?"
Cố Vấn Thành thiếu chút nữa nhịn không được phóng ra tinh thần lực.

Đệt!
Nhưng mà chuyện càng làm cho hắn muốn chửi bậy đã xảy ra ngay sau đó.

Lý Tấu Tinh hạ thấp người, bờ môi chạm bờ môi, mân mê dày vò môi hắn, giọng nói ậm ờ không rõ truyền đến, "Hóa ra...!là dáng môi này..."
Từ môi tiêm đến khóe môi, anh di chuyển lần lượt, cuối cùng cũng phát họa ra ngũ quan của Wasser.

Click để xem ảnh

(*) môi tiêm là chỗ khoanh tròn ý.

Chương 36: Có Chút Ngầu

Không khí khô nóng, hương thơm lan tràn.

Mùi hương này không giống với bất kỳ một loại hương nào anh từng ngửi, không nồng như nước hoa, nhưng lại mãnh liệt hơn so với rượu.

Chỉ ngửi hương thôi là Lý Tấu Tinh đã có thể phác họa trong đầu trạng thái của người dưới thân này.

Người dưới thân không nói tiếng nào, bị anh hôn cũng không dám bại lộ thân phận.

Lý Tấu Tinh trộm cười, cười cười lại cười ra tiếng.

Sau khi anh rời giường thấy có bóng người đứng ở đó, câu Wasser quát lên kia chỉ là thăm dò, không ngờ còn có thu hoạch này.

Hoài nghi từ lâu kia đã được chứng minh, cảm giác với Wasser cũng chuyển sang cân nhắc.

Mùi thơm này, gương mặt này, vóc người này.

Vì mang theo mặt nạ nên mới dám bung xõa hả?
Lý Tấu Tinh rời khỏi môi hắn, nghiêm túc nói: "Môi mềm thế này, vậy tin đồn Wasser là phụ nữ kia không phải là thật chứ?"

Giọng điệu của anh mang theo ý cười, người tĩnh táo có thể dễ dàng phát hiện anh đang nói đùa.

Nhưng lúc này Cố Vấn Thành không phát hiện ra.

Con ngươi Cố Vấn Thành co rút, sững sờ nhìn anh, trợn mắt ngoác mồm.

Xúc cảm trên môi vẫn còn lưu lại nhiệt độ, khô ráo, môi kề môi, không một kẽ hở.

Hắn còn chưa kịp tìm về lí trí từ trong khiếp sợ đã bị câu nói này làm cho tức giận đến mức quên cả thở.

Mẹ nó!
Cố Vấn Thành nghiến răng nghiến lợi.

Đây là lần thứ mấy? Lần thứ mấy sau khi thân mật cùng hắn xong liền chuyển đề tài về phụ nữ?!
"Cậu ——"
"Đừng nói chuyện," Lý Tấu Tinh cắt ngang lời hắn, thổi một hơi lên trên môi hắn, "Vì để phác họa ra mặt của anh mà phải hy sinh nụ hôn đầu của mình, Wasser, thật sự tôi đã hy sinh rất nhiều vì anh đấy."
"Nụ hôn đầu?"
Cố Vấn Thành vừa cười khẩy vừa lặp lại một lần ba chữ này.

Tốt, rất tốt, hóa ra cái tên này xem đây mới là nụ hôn đầu.

Với Wasser chính là nụ hôn đầu, còn với Cố Vấn Thành thì có thể tùy ý quên đi.

Hắn ngăn chặn các loại cảm xúc kỳ lạ, dùng giọng điệu tao nhã của Wasser nói, "Tôi nghe nói cậu quên một vài chuyện."
"Dù tôi có quên gì đi nữa," Lý Tấu Tinh hạ thấp giọng, trầm đến

gợi cảm, "Tôi cũng sẽ không quên khuôn mặt này của anh."
Wasser bị anh áp chế không có lấy một chút cảm giác vui vẻ nào.

"Hả? Tại sao?" Giọng điệu Cố Vấn Thành lại bình tĩnh cứ như trước khi bão táp xảy ra, "Bởi vì tôi có thể là phụ nữ ư?"
Hai chữ phụ nữ vừa nói ra, mùi hương chợt trầm xuống, xảy ra biến hóa rất nhỏ.

Tức giận rồi.

Lý Tấu Tinh cảm thấy mình quá xấu xa, anh không trả lời câu hỏi mà ngược lại ậm ờ nói rằng: "Bởi vì anh là một tên cướp vũ trụ."
"Một tên cướp vũ trụ," Cố Vấn Thành cười nhạt hai tiếng, "Cậu quả thực thích đùa, giả như tôi không phải là phụ nữ cậu cũng sẽ dùng môi chạm vào tôi à?"
"Hiến thân vì đế quốc," Lý Tấu Tinh thoáng rời xa hắn, dù có nhìn chăm chú đến đâu cũng không tài nào nhìn thấy vẻ mặt của anh trong bóng tối dưới lớp vải mỏng, "Nhưng tôi nghĩ rằng tên cướp vũ trụ nổi danh Wasser là một gã đàn ông chân chính, Wasser tiên sinh, ngài nói xem tôi nói có đúng không?"
Cố Vấn Thành không nói gì.

Kế tiếp lý do "bởi vì Wasser là phụ nữ nên Lý Tấu Tinh mới hôn hắn", một lý do khác lại xuất hiện làm hắn tức đến nổ phổi.

"Hiến thân vì đế quốc, nên dù cho có hôn môi với một gã đàn ông cũng phải biết được tướng mạo của Wasser.."
"Mắt bị bịt lại có hơi đau," Lý Tấu Tinh suy nghĩ một chút, lại từ từ buông cánh tay đang khống chế Wasser ra, hai chân anh đặt ở hai bên eo Wasser, bảo đảm hắn không dễ trốn thoát, "Anh không trốn, tôi không kéo tấm vải che mắt xuống, cùng tán gẫu một lát chứ?"
Cố Vấn Thành đột nhiên nói: "Nhìn dáng vẻ của cậu có vẻ như không lo cho bạn của mình lắm."

Lý Tấu Tinh nghẹn lời, sau khi phản ứng lại thì lập tức tiếp lời: "Đương nhiên tôi lo cho cậu ấy rồi."
Chần chờ hai giây.

Hai giây chần chờ này bị Cố Vấn Thành bắt được.

Vì một tên cướp vũ trụ Wasser mà người này hoàn toàn quên mất Cố Vấn Thành.

Lý Tấu Tinh hít hít mũi, mùi hương nơi đầu mũi hương bỗng nhiên biến mất.

Anh còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra thì ngoài cửa truyền đến tiếng vang đổ vỡ, anh vừa vô thức nhìn ra ngoài cửa thì người dưới thân đã nhân cơ hội lật người lại, chạy thoát mất dạng.

Lý Tấu Tinh đứng lên, đứng im tại chỗ không nhúc nhích.

Anh không kéo tấm vải bịt mắt xuống, mãi đến tận khi bóng tối trong gian phòng bị ánh đèn thay thế.

Giọng Cố Vấn Thành vang lên, vừa kinh ngạc vừa nghi hoặc, "Tấu Tinh?"
Không biết có phải là ảo giác của anh hay không, Lý Tấu Tinh thế mà lại nghe ra hắn đang nghiến răng nghiến lợi khi nói hai chữ này.

Anh không nhịn được nhoẻn miệng cười, tay kéo tấm vải, trong khoảnh khắc thấy lại ánh sáng bèn hướng mắt về phía cửa sổ.

Cực kỳ phối hợp với diễn xuất của Cố Vấn Thành.

Nhưng Cố Vấn Thành chỉ muốn cười gằn.

Một sinh viên trường quân đội, vừa cười vừa cởi tấm vải bịt mắt mà tên cướp vũ trụ trùm lên, vừa mới cởi xuống liền nhìn về nơi tên cướp vũ trụ có khả năng chạy trốn nhất là cửa sổ.

Đây là thái độ một sinh viên trường quân đội nên có với một tên cướp vũ trụ ư?
Mà mấy lần trước thái độ của Lý Tấu Tinh đối với tên cướp vũ trụ Wasser này rõ ràng rất ác liệt, sao giờ lại đột nhiên thay đổi.

Vì lời đồn hắn là phụ nữ ư?
Ngu xuẩn!
Hắn hung hăng chửi rủa trong lòng, nhưng vẻ mặt lại như không, "Sao mà đứng ở đó, không ngủ được à?"

"Buồn ngủ quá," Lý Tấu Tinh lắc đầu một cái, không nói gì, tự nhiên đi tới bên giường, "Ngủ đi."
Người mới vừa đối mặt với Wasser nói muốn tán gẫu một lát giờ đây lại bảo buồn ngủ trước lời thăm hỏi của hắn.

Cố Vấn Thành đi tới bên giường của anh, từ trên cao nhìn xuống.

Lý Tấu Tinh mờ mịt, "Sao thế?"
"Đánh một trận," Cố Vấn Thành, "Dậy, đánh một trận."
Hắn không chờ Lý Tấu Tinh đáp lại, kéo cổ áo lôi đến khoảng trống giữa phòng, vung một quyền tới.

...!
Sáng ngày kế tiếp lúc xuống lầu, tình trạng của Lý Tấu Tinh dọa mọi người sợ hết hồn.

"Cậu bị gì vậy?" Tế Du chỉ vào mắt trái của anh, khóe mắt co giật, "...!Bị ai đánh à?"
"Ngoài ý muốn," Lý Tấu Tinh sờ sờ đôi mắt, hít một hơi vì đau, "Ra tay thật tàn nhẫn."
Cố Vấn Thành ở bên cạnh liếc mắt nhìn anh, cố nhịn không cười

ra tiếng.

Tàn nhẫn?
Hắn đánh anh nhưng chính hắn cũng đổ máu, nếu như không có NK-03 thì tình trạng của hắn với Lý Tấu Tinh không biết ai thảm hơn ai đâu.

"Nhưng mà rất sảng khoái," Lý Tấu Tinh huých huých vai Cố Vấn Thành, "Dùng hết sức đánh một trận có phải rất sảng khoái không?"
Cố Vấn Thành gật gật đầu qua loa.

Đêm qua hắn với người kia như hai con thú hoang đói bụng, ra sức cắn xé khiến đối phương thuần phục, nhưng đáng tiếc hai bên đều bị thương, cuối cùng không ai chiếm được ưu thế.

Nhưng may mắn thay, trong lòng Cố Vấn Thành hơi vui, ít nhất hắn chưa bại lộ thân phận.

Dùng xong bữa sáng bọn họ đi về phía phi thuyền.

Sau khi xếp hàng tiến vào phi thuyền xong, vừa hay Sofia đang lái chiếc phi hành khí loại nhỏ trở lại sao Thác Bang gọi video đến.

Cô vốn muốn hỏi tình hình của bọn họ nhưng nhìn thấy bối cảnh bên bọn họ thì bị dọa không ít, "—— Các em đang trên phi thuyền à?!"
Vẻ mặt của cô mang vẻ hoài nghi cuộc đời, khiến một đám thiếu niên bị lăn qua lộn lại này cũng phải cười lên.

"Chúng em đã trải qua rất nhiều kiếp nạn đó," từng người bọn họ oán giận, "Thật đấy, cô ơi, cô không biết chúng em đã trải qua những gì đâu."
Tóm lại là chuyến đi này của Sofia coi như vô ích, cô chưa kịp tới sao Thác Bang thì Lý Tấu Tinh đã khôi phục.

Chờ bọn hắn kể xong hết chuyện thì vẻ mặt Sofia phức tạp, thở một hơi dài, "Ôi mấy đứa nhỏ đáng thương, cô cảm thấy lần sau mấy em...!tốt nhất là không nên đi ra ngoài."
Cứ như bị nguyền rủa, động một tí là gặp đủ chuyện, người khác một năm chắc không đi được hai tinh cầu, còn bọn họ mới nhận hai nhiệm vụ thôi mà đã đi không dưới năm tinh cầu.

Nói ra sợ người khác không tin, hoặc có khi hiểu lầm trường quân đội Thừa Dương sắp xếp bọn họ nhận nhiều nhiệm vụ khó khăn.

Vẻ mặt đoàn người đội Mộng Chi đủ mọi màu sắc, liếc mắt nhìn nhau, phá lên cười ha ha.

Mặc dù rất xui xẻo, thế nhưng ngay cả bản thân Tế Du là người bị thương nặng nhất lần này cũng cảm thấy hơi buồn cười.

Chuyện này như một loại số mệnh, mỗi lần đều có thể gặp những chuyện phi thường, nhưng may là bọn họ đều bình an vượt qua.

Ít nhất thì cái thu được nhiều hơn cái đã trải qua.

Sau khi Sofia hỏi thăm kế hoạch tiếp theo của bọn họ bèn cười gật gật đầu, ánh mắt như có như không quét tới trên người Cố Vấn Thành vài bận, trêu ghẹo hỏi "Các anh hùng nhỏ, chuyến đi mạo hiểm lần này có để lại cho các em một câu chuyện tình ái khó quên nào không?"
Mấy người lắc lắc đầu.

Nhận được tin tức mình muốn Sofia cười càng thêm xinh đẹp, thật vui vẻ chấm dứt video.

Tuyến đường của chiếc phi thuyền này khác với của Đế Lan, ít

nhất phải nhanh hơn gấp đôi, ngay xế chiều hôm đó bọn họ đã tới sao Hải Bạch, nhưng lại cách nơi sống của người cá xa ngàn dặm.

Bọn họ dứt khoát thuê một chiếc phi hành khí loại nhỏ, hướng thẳng về nơi rời đi lúc trước.

"Tôi giết một người," lúc sắp đến nơi Lý Tấu Tinh đột nhiên nói rằng, "Gã là một trong những tên ăn cắp tinh thạch năng lượng."
"Cũng là kẻ đánh tôi bị thương..." Tế Du yên lặng bổ sung một câu, lo âu nhìn Lý Tấu Tinh.

Cố Vấn Thành quay đầu nhìn anh.

Lý Tấu Tinh thở dài, trên mặt là mấy chữ mau đến an ủi tôi đi sáng loáng, "Lẽ ra tôi cần phải đưa gã cho quân đội, hoặc đội bảo vệ, không thì áp giải về trường học."
Từng đồng đội tiến lên an ủi anh, ở tình huống kia, dù không phải là Lý Tấu Tinh mà là bất kỳ ai trong bọn họ cũng sẽ không tha cho kẻ kia.

"Sinh viên trường quân đội có tư cách trừng trị kẻ ác như này," Cố Vấn Thành chậc một tiếng, "Giết người làm cậu sợ?"
"Sợ cái gì?" Thiếu niên ngẩng đầu nhìn hắn, trên mặt chẳng hề có chút ý khiếp sợ nào, trái lại hiện vẻ nóng lòng muốn thử, dũng cảm không sợ.

Lý Tấu Tinh đùa giỡn, "Sợ tôi quá mạnh nên bị mấy tên tội phạm bị truy nã kia ghi nhớ, hay là sợ tôi sẽ mang đến tai ương ngập đầu cho bọn họ?"
Cố Vấn Thành...!Cố Vấn Thành thế mà lại cảm thấy, hắn vậy mà lại cmn cảm thấy Lý Tấu Tinh nói câu này có chút ngầu..

Chương 37: Cuồng Nhìn Trộm

Sau khi xuống phi thuyền Lý Tấu Tinh bèn dẫn theo Cố Vấn Thành đi tìm thi thể kẻ đánh lén kia.

Dòng máu nhỏ xuống trên bờ cát vào hai ngày trước đã mất tăm, Lý Tấu Tinh dẫn hắn tiến vào rừng rậm, khi đến nơi thì lại không thấy thi thể đâu.

Cố Vấn Thành tìm thấy trong bụi cỏ dưới tàng cây vài vết máu lác đác, hắn trầm tư một chút, "Cậu có chắc là đã giết chết gã không?"
Lý Tấu Tinh gật đầu, "Tôi vô cùng chắc chắn đã giết chết gã."
Anh ngồi xổm bên cạnh Cố Vấn Thành, "Gã trộm các cậu bắt được nói thế nào?"
"Ý muốn nhất thời, có cả một đội gây án," Cố Vấn Thành liếc anh một cái, "Đều là tội phạm trên bảng truy nã, chúng tôi đã giao gã cho đội bảo vệ."
Nhưng giờ đã chết, chết dưới tinh thần lực của hắn, Cố Vấn Thành cũng không định nói cho Lý Tấu Tinh biết.

Lý Tấu Tinh sờ sờ cằm, nhìn lại vết tích trên đất lần nữa, chỉ có chỗ bụi cỏ kín đáo này có chứ mấy vết máu bắn ra của gã kia đã bị xử lý sạch sẽ.

Anh vỗ vỗ cánh tay Cố Vấn Thành, "Đi gặp tiểu đệ của tôi trước đã."
Danh xưng tiểu đệ này cũng moe như cách bé người cá gọi đại ca

vậy.

Cố Vấn Thành nhịn cười, đứng lên quay về cùng anh, "Đã làm đại ca của bé người cá thì cậu phải nhớ chăm sóc tiểu đệ cho tốt đấy."
"Vậy cậu cũng phải chăm sóc tôi cho tốt," Lý Tấu Tinh khoát vai hắn, "Tôi cũng là tiểu đệ của cậu."
Nhìn không ra đấy.

Tâm tình Cố Vấn Thành vui vẻ, "Cậu sùng bái tôi à?"
Trông kìa, vậy mà còn cười nữa cơ.

Lý Tấu Tinh hết sức nghiêm túc gật gật đầu, "Tôi cực kỳ sùng bái cậu, ai bảo cậu đẹp trai, mạnh, lại còn tốt tính cơ chứ."
Cố Vấn Thành toan nhoẻn môi cười, nhưng không biết nghĩ tới điều gì lại thay đổi sắc mặt, bắt đầu khó chịu.

Lúc đi qua một vùng hoa hạt, Lý Tấu Tinh bèn dán sát sau lưng Cố Vấn Thành, biểu hiện cực kỳ nhát gan, víu chặt lấy cánh tay, thiếu điều nép cả thân hình cao lớn của mình vào trong lồng ngực người ta.

"Vấn Thành, cậu nhất định phải bảo vệ trinh tiết của tiểu đệ mình cho tốt," anh nói, "Nhìn thấy mấy cây hoa kia không? Bọn nó đều là lưu manh thèm muốn sắc đẹp của tôi."
Cố Vấn Thành vốn đang mặt mày cau có lập tức bị chọc phát cười, hắn quay đầu che miệng cười.

Cái tên này học ở đâu cái thói miệng lưỡi trơn tru, luôn có cách chọc cười người khác thế không biết.

Lý Tấu Tinh cũng nghiêng đầu tiến gần đến trước mặt hắn, tiếng cười Cố Vấn Thành đột nhiên ngừng bặt, cảnh tượng quen thuộc này làm hắn nhớ tới hình ảnh Lý Tấu Tinh không ngừng đuổi theo đôi môi của mình vào tối hôm qua.

Sự lúng túng và cảm giác nóng bức kỳ lạ vốn luôn bị phớt lờ bỗng nhiên dâng trào.

Cố Vấn Thành vội vã nghiêng đầu qua chỗ khác, nhưng không ngờ tới Lý Tấu Tinh cũng nghiêng theo.

"Cậu đang cười trộm," Lý Tấu Tinh nổi ý xấu, trên mặt là vẻ tủi thân, "Lẽ nào tôi không đẹp trai, tôi không có sắc đẹp ư?"
"...!Cậu có."

Lý Tấu Tinh vẫn cảm thấy chưa đủ, "Lẽ nào vóc người của tôi không đẹp, cơ bắp không đủ đẹp mắt ư?"
Cố Vấn Thành nhanh chóng liếc anh một cái, "Đẹp lắm, chỉ kém tôi một chút thôi."
Điều này do chính miệng Lý Tấu Tinh thừa nhận.

Vóc người của tôi thua cậu ư?
Tôi chỉ thua cậu cái mông thôi.

Lý Tấu Tinh kiên trì đùa giỡn đến cùng, "Nếu mặt tôi đẹp như thế, vậy Cố Vấn Thành, sao cậu lại nhìn trời nhìn đất mà không chịu nhìn tôi?"
"Cậu có cái gì hay mà nhìn?" Cố Vấn Thành học theo lời anh từng nói, mang theo chút ít giọng điệu mỉa mai, "Cậu có đẹp như mỹ nữ không?"
Nói qua nói lại mấy câu bọn họ đã đi ra khỏi vùng hoa hạt kia, đồng đội đương ở bên bờ biển gọi tộc người cá để cảm ơn sự giúp đỡ của bọn họ đồng thời báo bình an.

Bé người cá vô cùng không nỡ, nhưng nhớ tới mệnh lệnh đàn ông con trai không được khóc của đại ca nên vẫn luôn cố nhịn không khóc, cực kỳ khổ sở, "Đại ca, anh phải nhớ đến thăm em nha."
Hai mắt đẫm nước nhưng lại cố nhịn không cho rơi xuống, vừa đáng thương vừa buồn cười.

Lý Tấu Tinh cảm thấy mình quả thật nghiệp chướng nặng nề, anh ngồi xổm xuống nhìn thẳng vào bé người cá, thở dài, "Được rồi, anh sẽ nhớ tới thăm nhóc, nghe đại ca nói nè, cố gắng học tập...!học tập bơi lội."
Bây giờ anh cũng ngại nói cho nhóc biết anh trai phù thủy là một người đàn bà không có thật, may mà bé người cá vẫn ổn, không bị anh dạy hư, bằng không cả đời này anh không dám bước vào sao Hải Bạch nữa.

Sau khi chào tạm biệt với nhóm người cá xong bọn họ bèn lái phi thuyền loại nhỏ chuẩn bị quay trở về.

Lý Tấu Tinh không hay dùng quang não, trước kia là vì tin đồn với Wasser quá nhiều nên mới tránh đi, lần này anh dùng quang não cũng chỉ là muốn xem tin tức về sao Thác Bang và tình hình trong trường.

Nhưng vừa mới lên diễn đàn trường thì một thông báo hiện ra.

[Nữ thần Bách Đồng sẽ đến hát trong lễ kỷ niệm 310 năm ngày thành lập trường chúng ta.]
Dòng thông báo này được bôi đỏ in đậm, nhấp nháy khoảng năm lần mới biến mất.

"Lễ kỷ niệm 310 năm ngày thành lập trường?" Lý Tấu Tinh, "Trường quân đội Thừa Dương đã được 310 năm rồi à?"
"Đúng rồi," Swarin lấy dũng khí trả lời đầu tiên.

Bây giờ hắn đang cố gắng dung nhập vào đội ngũ, tích cực thể hiện sự lạc quan hoạt bát của mình, "310 năm."
Nhưng tất cả mọi người lại không nhìn ra hắn hoạt bát chỗ nào cả _(:з" ∠)_
Lăng Niên nhìn nhìn quang não, "Còn mười ngày nữa."
Lúc còn ba ngày nữa trường học sẽ gọi tất cả học sinh còn làm nhiệm vụ ở bên ngoài trở về, bọn họ quay về rất đúng lúc.

Lý Tấu Tinh lướt mấy lần, rất tốt, toàn trường đều bị lễ kỷ niệm thành lập trường ảnh hưởng, hoàn toàn không nhớ tin đồn của anh với Wasser nữa.

Bách Đồng cũng sẽ hát ở buổi biểu diễn, Lý Tấu Tinh tò mò, "Trừ Bách Đồng ra còn có danh nhân nào khác không?"
"Có lẽ Wasser cũng tới," Tế Du pha trò, "Tôi thấy gã rất thích trường chúng ta."
Những người khác im lặng liếc nhìn Tế Du, hận không thể quay ngược thời gian bịt cái miệng của hắn lại.

Hi Nam vô cùng đau đớn, "Tế Du, cậu lại nói lời không nên nói rồi!"

"Nếu Wasser xuất hiện trong buổi lễ kỷ niệm ngày thành lập trường lần này, vậy một nửa công lao thuộc về cậu," Cố Vấn Thành cũng pha trò, "Lúc đó có thể đi tìm Bouvid, bảo thầy ấy tặng cho cậu một giải tiên đoán."
Đi tìm hiệu trưởng? Hiệu trưởng sẽ trực tiếp đánh chết hắn mất!
Vẻ mặt Tế Du đau khổ, kịp thời đổi giọng, "Không, không cần đâu, dù sao Tấu Tinh không thích Wasser, nên tốt hơn hết là Wasser đừng có đến."
Lý Tấu Tinh giơ một ngón tay lên lắc qua lắc lại, "Không không không, tôi đã thay đổi cách nhìn của mình về Wasser rồi, thực ra bây giờ tôi rất tán thưởng gã."
Lời này vừa dứt đã đưa tới một loạt ánh mắt hóng hớt.

Dù sao thái độ trước đây của Lý Tấu Tinh đối với Wasser ra sao bọn họ đều biết cả.

Wasser tặng hoa đùa bỡn Tấu Tinh trước mặt mọi người, sau đó lại cưỡng ép kéo anh nhảy lầu, nguyên nhân dẫn đến lần ra ngoài này của bọn họ cũng vì Wasser, từng việc từng việc một, cái này tiếp cái kia mà có thể khiến Lý Tấu Tinh thay đổi ư?
Một đám như hổ như sói tập trung vào Lý Tấu Tinh, tâm tình Cố Vấn Thành phức tạp, không rõ là vui hay khó chịu.

Ngay trước mặt Wasser, Lý Tấu Tinh lưu loát nói mấy trăm chữ khen hắn, lời khen còn rất khách quan, nhưng trải qua chuyện tối qua, Cố Vấn Thành biết vì sao anh lại đột nhiên đổi mới cái nhìn, khóe miệng hắn càng ngày càng mím lại thành một đường thẳng.

Nếu như trước đây Lý Tấu Tinh đã sớm tiết lộ hành tung của Wasser, song lần này, đến thời điểm bây giờ anh không có hành vi nào cho thấy sẽ báo cáo lên cấp trên.

Chỉ một cái hôn, cộng thêm tin đồn bị tình nghi là phụ nữ thật thật giả giả, người này thế mà lại thay đổi lớn như vậy.

Còn nói cái gì mà phải tin lời một người đàn ông như cậu ta, nếu tin cậu ta là một người đàn ông, thì có tên đàn ông nào lại tích cực khen Wasser khi gã không có mặt không?
...!Mẹ kiếp, sinh viên trường quân đội chó má.

"Cho nên giờ cậu không ghét Wasser," Cố Vấn Thành cụp mắt hỏi, "Đúng không?"
Lý Tấu Tinh là một nhan cẩu, không nói đến chuyện biết hắn là Wasser, nếu Wasser có một gương mặt dễ nhìn thì Lý Tấu Tinh cũng có thể cười híp mắt sẵn sàng tha thứ một ít chuyện mà hắn đã làm.

Lý Tấu Tinh không tỏ rõ ý kiến với câu hỏi của hắn, để lại cho mình một đường lui, "Chán ghét với tán thưởng chẳng hề mâu thuẫn, phải không?"
Cố Vấn Thành càng nghĩ nhiều hơn.

Trong loại tâm tình phức tạp này, cuối cùng bọn họ cũng về tới trường quân đội Thừa Dương.

Trường quân đội Thừa Dương rất chú trọng lễ nghi, vì lần chào mừng này mà đã chuẩn bị rất nhiều.

310 cũng không phải là số chẵn hay có ý nghĩa đặc biệt gì, sở dĩ chuẩn bị rầm rộ như vậy là vì nguyên thủ đế quốc, hoàng đế bệ hạ cùng các công chúa và hoàng tử cũng sẽ tới tham gia chúc mừng.

Ngay khi bọn Lý Tấu Tinh vừa tới trường thì người máy trí tuệ nhân tạo liền đưa tới năm bộ quần áo.

Đồng phục học sinh ba sao có màu trắng bạc, ánh bạc lấp lánh bên ngoài bộ đồng phục, trông trầm và lạnh hơn so với màu trắng, lại ít đi mấy phần áp bách so với màu đen.

Lúc hoàng đế bệ hạ đến thì tất cả học sinh trường quân đội Thừa Dương đều đã có mặt để gặp gỡ những lãnh đạo cấp cao của đế quốc.

Dựa theo phân chia cấp bậc, từ ba sao đến năm sao đều sẽ được hoàng đế bệ hạ cổ vũ khích lệ.

Mà vừa hay bọn họ dừng ở mức ba sao.

Hi Nam nói việc mình có thể thực thể hóa tinh thần lực cho Mã Nam biết, nhà trường lại hân hoan sửa đổi dữ liệu, mới khai giảng không lâu mà nhân tài có thể thực thể hóa tinh thần lực lại thêm một người, lúc báo cáo cho hoàng đế bệ hạ cũng thêm vài phần mặt mũi.

Ngay trong buổi tối bọn họ trở về trường đó, Na An với Sofia một trước một sau tới thăm.

Các cô chọn thời điểm rất khéo, đúng lúc đụng mặt nhau.

Một cô gái thanh thuần với một phụ nữ trưởng thành liếc nhìn nhau, đều nhìn ra ý đồ đến đây cùng nỗi lòng của đối phương.

Trong lòng dâng lên sự phòng bị lẫn nhau, Sofia híp mắt nở nụ cười, sải dài bước chân đến ngồi trên ghế sô pha phòng khách, không cho Na An cơ hội mở miệng trước, trực tiếp nói với Cố Vấn Thành: "Tôi có thể may mắn trở thành bạn nhảy của cậu ở dạ hội kỷ niệm ngày thành lập trường không?"
Sắc mặt Na An trắng nhợt, cắn môi đứng phía sau ghế sô pha.

Dù có ngu đến đâu cũng hiểu ý đồ đến đây của hai người bọn họ, Lăng Niên với Tế Du kéo hai bên trái phải Lý Tấu Tinh, lôi tên đần không hiểu bầu không khí đương dính cứng ngắc trên ghế sô pha qua một bên.

Cố Vấn Thành nhìn bọn họ kéo người lôi đi, lại nhìn Tế Du dán sát bên tai Lý Tấu Tinh, nhỏ giọng nói chuyện với anh.

Thị lực của hắn cực kỳ tốt, tinh thần lực vô hình từ đầu thoát ra, bay tới bên người Lý Tấu Tinh, giúp Cố Vấn Thành có thể rõ ràng nhìn thấy luồng khí thoát ra khi Tế Du nói chuyện làm lay động lông tơ trên tai Lý Tấu Tinh.

Ánh mắt hắn trầm xuống.

"Cưng ơi," Sofia vừa đợi hắn trả lời vừa nghịch tóc mình, ánh mắt nhìn sang cực kỳ gợi cảm, quyến rũ vô cùng, "Cậu thấy đề nghị này của tôi thế nào?"
Nhưng giọng nói của cô phải qua rất lâu mới có thể truyền tới tai Cố Vấn Thành trong tai, vì tinh thần lực truyền đối thoại của Lý Tấu Tinh với Tế Du cho hắn nghe trước.

"Hai quý cô kia đều có ý với Vấn Thành." Tế Du nói.

"Phải không," Lý Tấu Tinh trả lời, "Tôi mới biết đó."
Tinh thần lực của hắn trải rộng lan tràn, vây quanh Lý Tấu Tinh từ đầu đến chân, mỗi một nhịp thở của anh, mỗi một lay động của sợi tóc, ngay cả sự rung động nơi đầu lưỡi khi anh nhả chữ,

đều được Cố Vấn Thành bắt lấy toàn bộ.

Điều này là không đúng.

Không nên dùng tinh thần lực làm chuyện như vậy.

Việc này thậm chí có chút biến thái.

Cố Vấn Thành tự nói với bản thân mình như vậy, nhưng tinh thần lực nghe theo con tim hắn lại vui vẻ vòng quanh Lý Tấu Tinh, thậm chí ngày càng tới gần, quấn cả người Lý Tấu Tinh vào vòng vây của mình.

Lý Tấu Tinh vừa nói chuyện vừa thay đổi tư thế.

Anh ngồi nghiêng trên bàn, hai tay chống ra phía sau.

Tư thế này làm cho anh thoạt trông không chút đề phòng, toàn bộ lồng ngực và phần dưới bại lộ trong không khí, cao ngất thẳng tắp, hình dáng nơi kia càng thêm căng phồng, so với sự quyến rũ của Sofia, anh như vậy trái lại càng có một loại...!ý tứ trêu chọc.

Sofia nghi hoặc, "Cố Vấn Thành?"
Cố Vấn Thành thấp giọng ho khan mấy lần, đương muốn dời tầm mắt đi chỗ khác thì Lý Tấu Tinh bèn động đậy.

Hai cái chân vừa dài vừa có lực kia của anh, một chân cong lại giẫm lên mặt bàn, một chân tùy ý thả lỏng.

Tinh thần lực đang vây quanh anh của hắn rất thông minh, chớp mắt chuyển hướng xông lên từ giữa hai chân anh, xuyên qua vùng tam giác, nhắm thẳng vào mặt Lý Tấu Tinh.

"Mặt sao đỏ thế?" Sofia ngậm cười mở miệng, động tác quấn

quanh lọn tóc đẹp ngày càng chầm chậm, "Cưng ơi, đừng như vậy mà, tôi sẽ thích đến phát rồ mất."
Cố Vấn Thành, "Xin lỗi quý cô, tôi không định tìm bạn nhảy."
Sofia và Na An đồng thời sửng sốt, "Tại sao?"
"Cậu ấy từ chối," Lý Tấu Tinh nói với Tế Du, "Vấn Thành kén chọn quá."
Tế Du thở dài, "Tốt quá rồi, mọi người đều một mình, vậy thì có thể bắt cặp với nhau."
"Cậu thật lạc quan." Lý Tấu Tinh cười to.

Tinh thần lực nằm trên lồng ngực của anh quả thực muốn nhũn thành vũng nước, lúc Lý Tấu Tinh cười lên khiến toàn bộ lồng ngực run rẩy, nằm ở đây nghe giọng của anh còn trầm thấp dễ nghe hơn khi nghe anh nói ra khỏi miệng.

Nhưng chúng nó chỉ dám cách không khí và quần áo chạm vào Lý Tấu Tinh, Cố Vấn Thành còn phải cố gắng tỉ mỉ che giấu tung tích, chỉ lo Lý Tấu Tinh phát hiện có gì không đúng.

Sofia không chấp nhận câu trả lời này, huống chi lúc này còn có tình địch ở đây.

Cô ta hít sâu một hơi, đứng dậy ngồi xuống bên người Cố Vấn Thành, "Có thể nói cho tôi biết nguyên nhân tại sao không?"
Na An hâm mộ dũng khí của cô ta, nhưng trong lòng lại không thể khống chế mình thầm cười nhạo cô ta tự rước lấy mất mặt.

Trong tình yêu, dù hiền lành cách mấy con gái cũng sẽ có lòng ganh tỵ.

Cố Vấn Thành nhíu nhíu mày, liếc mắt nhìn Sofia.

Sofia bị cái nhìn này của hắn đóng đinh tại chỗ, tay chân luống cuống.

"Tôi nói," sự không kiên nhẫn bắt đầu biểu lộ, sau khi trút bỏ

dáng vẻ lịch thiệp, càng lộ ra khí thế kinh người, "Không cần bạn nhảy, không có nguyên nhân, cô Sofia, cô nghe có hiểu không?"
Sofia vô thức đáp lại, "Vâng!"
Bầu không khí bắt đầu lúng túng, Lý Tấu Tinh đột nhiên nhảy khỏi bàn, "Tôi đi vệ sinh."
Cố Vấn Thành đang muốn cho tinh thần lực dừng đi theo sau, Na An lại đột nhiên nói rằng: "Vậy Vấn Thành...!các cậu, các cậu nghỉ ngơi cho khỏe đi."
Cô cắt ngang ý nghĩ giải tán tinh thần lực của Cố Vấn Thành, chờ câu này nói xong, tinh thần lực của Cố Vấn Thành đã vô cùng tự giác đi theo Lý Tấu Tinh vào phòng vệ sinh.

Sắc mặt Cố Vấn Thành đổi tới đổi lui, hắn xin thề, hắn thật sự không biến thái đến mức này.

Lý Tấu Tinh ở phòng vệ sinh ung dung thong thả đặt tay lên thắt lưng.

Tinh thần lực vây quanh anh có vẻ xấu hổ, bỗng chốc lui lại, sau đó lại chậm rì rì tiến lên vây quanh.

Cảm giác bị nhòm ngó khiến Lý Tấu Tinh dựng tóc gáy, cơ thể căng cứng.

Nhưng trạng thái căng thẳng lại làm cho đường nét phần lưng của anh nom vô cùng xinh đẹp.

Thật không ngờ Cố Vấn Thành lại là một tên cuồng nhìn trộm.

Lý Tấu Tinh "xả nước", miệng khẽ ngâm nga.

...Nhóc biến thái..

Chương 38: Hôn Môi

Sức hút của một người đàn ông nằm ở khuôn mặt, vóc người, độ giàu có và tài hoa.

Lý Tấu Tinh dựa vào bồn rửa lau đôi tay ướt nhẹp.

Dưới tình huống bị nhìn trộm, anh thản nhiên phô bày khuôn mặt cùng dáng người, khiến cả không gian như chìm đắm trong bong bóng màu hồng.

Cố Vấn Thành ngồi ở bên ngoài mang vẻ mặt lạnh lùng, chăm chú nhìn Na An và Sofia đang rời đi, thế nhưng tay hắn lại bất giác nắm chặt, mãi đến tận khi Hi Nam lo lắng tới hỏi: "Vấn Thành, cậu khó chịu ở đâu à?"
"...!Cái gì?" Lời nói thoát ra khỏi miệng rồi Cố Vấn Thành mới phát hiện giọng mình khàn khàn.

Lý Tấu Tinh đi ra từ phòng vệ sinh, nghe Hi Nam nói bèn tới cạnh Cố Vấn Thành, đặt bàn tay lạnh lẽo lên trán Cố Vấn Thành, "Mặt có hơi đỏ."
Cố Vấn Thành không nhúc nhích, "Đây là phản ứng lịch sự của một người đàn ông đối với lời mời khiêu vũ cùng của một quý cô."
"Lịch sự mà từ chối người ta," tay Lý Tấu Tinh xẹt qua gò má hắn, nhiệt độ trên mặt Cố Vấn Thành cũng đã giảm nhiều, "Từ chối Na An luôn à?"
Anh khom lưng ngồi xuống ghế salon, nhìn thẳng Cố Vấn

Thành, cười nói: "Sao cậu kén chọn vậy hả."
"Từ chối mấy cô ấy có nghĩa là tôi kén chọn à?" Cố Vấn Thành vô thức liếm liếm môi, "Cậu đang bất mãn thay mấy cô ấy hả."
"Tôi bất mãn khi nào?" Lý Tấu Tinh mở to hai mắt.

Trong mắt Cố Vấn Thành thoáng ý cười, hắn cau mày đứng dậy, đi tới cạnh cửa sổ nhìn cảnh biển bên ngoài, không nói lời nào.

Tinh thần lực theo sát người kia, hắn có thể "nhìn" thấy rõ ràng Lý Tấu Tinh nghiêng người sang nhìn mình, mang vẻ mặt nghi hoặc cất bước đi về phía hắn.

Mỗi một bước đi đều có tinh thần lực xoay vòng trên chân anh.

"Cậu hiểu lầm tôi rồi," Lý Tấu Tinh cố ý thở dài, liếc hắn một cái, tâm tư người thiếu niên vô cùng rõ ràng, "Tôi nào có bất bình thay các cô ấy, tôi đây là đang đố kỵ duyên khác phái của cậu."
"Không phải Winni bé nhỏ vẫn luôn thích cậu sao," Cố Vấn Thành, "Bách Đồng tiếng tốt truyền khắp đế quốc cũng đối xử tốt với cậu, cậu hà tất phải đố kị."
Lý Tấu Tinh cười hì hì, "Không sánh được với cậu mà."
Nghe như đang tâng bốc lẫn nhau, nhưng có vẻ lại không như vậy.

Hi Nam huých người bên cạnh, "Hai người bọn họ cứ như đang kẻ tung người hứng ấy nhỉ?"
Lăng Niên với Tế Du gật gật đầu, khinh bỉ nói: "Chắc thế."
Mấy ngày kế tiếp trường học đều tất bật chuẩn bị cho lễ kỷ niệm thành lập trường, mọi người đều bàn luận xoay quanh vấn đề này, chuyện của Lý Tấu Tinh với Wasser đã trở thành dĩ vãng.

Chờ qua mấy ngày nữa, tất cả học sinh ra ngoài làm nhiệm vụ đều trở về trường.

Là học sinh cấp ba sao nên bọn Lý Tấu Tinh quen biết rất nhiều

đàn anh đàn chị.

Đội ngũ trình diện trước hoàng đế bệ hạ phải là đội tốt nhất, bọn họ là nhóm học sinh mới nhưng đã có cấp bậc ba sao nên được đứng phía trước đội ngũ.

Lúc mặc đồng phục trường quân đội, bộ quần áo trên người thật sự thử thách người mặc, vóc người không tốt tuyệt đối sẽ không tạo ra cảm giác ánh bạc nhảy múa trên người, so tới so lui, đội Mộng Chi đứng ở phía trước càng thu hút hơn.

Dù Hi Nam to con thì cũng chân dài eo thon.

Lúc này nhóm học sinh mới mới biết bọn họ đã âm thầm nâng cao cấp bậc của mình, lúc này ngoại trừ ngước nhìn ra thì ngay cả sức đố kị cũng không có.

Cuối cùng không biết ai dẫn đầu, lúc đang luyện tập đội hình, một đám người chạy đến bên cạnh bọn họ reo hò cổ vũ.

Đến nỗi các đàn anh đàn chị phải tấm tắc thán phục, nên biết rằng có thể đậu vào trường quân đội Thừa Dương đều là con cưng của trời, bọn họ đều trưởng thành trong những mối quan hệ cạnh tranh, trước giờ chưa từng thấy cảnh tượng như vậy ở trường quân đội Thừa Dương.

Rất nhiều học sinh mới chân thành cổ vũ cho những học sinh mới này.

Nghe có vẻ khó tin, nhưng đây chính là sự thật.

Nhưng vì sức quyến rũ quá lớn nên toàn bộ người của đội Mộng Chi đều được nữ sinh mời nhảy cùng trong vũ hội lễ kỷ niệm thành lập trường.

Bọn họ thua xa Cố Vấn Thành về nghĩa khí, mới giây trước còn

bảo mọi người nên ở cùng với nhau, giây sau đã ưỡn ẹo ngại ngùng đồng ý lời mời của mấy nữ sinh kia.

Trong chớp mắt hai người Cố Vấn Thành với Lý Tấu Tinh của đội Mộng Chi đã bị bỏ rơi lẻ loi.

Hai người, có rất nhiều việc hai người có thể làm cùng nhau.

Trước ngày thành lập trường hai ngày, ba người bọn Lăng Niên phải đi luyện tập vũ đạo với các nữ sinh, trong ký túc xá chỉ còn hai người bọn họ.

Sắc trời bên ngoài ngả tối, Lý Tấu Tinh nhìn ra ngoài cửa sổ, suy nghĩ một chút, "Có muốn đi tản bộ không?"

Trường quân đội Thừa Dương quá lớn, khu vực có thể tản bộ cũng nhiều, Cố Vấn Thành dùng quang não lên diễn đàn trường tìm kiếm, cùng Lý Tấu Tinh đi vào khu vực được đề cử.

Mặt trăng treo trên trời, người đi đường thưa thớt.

Trong mấy bụi cây cối rậm rạp bên cạnh thỉnh thoảng sẽ vang lên âm thanh mờ ám, tiếng hôn môi cùng rên rỉ lọt vào tai hai người được tăng cường ngũ giác bọn họ làm bầu không khí trở nên vi diệu.

Cố Vấn Thành và Lý Tấu Tinh liếc mắt nhìn nhau, tăng nhanh tốc độ đi qua rừng cây nhỏ, vất vả mãi mới đi qua khu vực kia, ngay cả nói chuyện cũng lúng túng không biết nói như thế nào.

"Khụ," Lý Tấu Tinh cuộn tay đặt bên môi, "Phía trước có cái hồ lớn, tới xem không?"
Thoạt trông anh rất ngại, càng như vậy, Cố Vấn Thành càng muốn đùa anh, "Cậu đoán xem bọn họ đang làm gì?"
Lý Tấu Tinh lườm một cái, "Đương nhiên là đang làm chuyện người yêu nên làm."

"Người yêu thì nên làm cái gì?"
Cố Vấn Thành ép sát.

Hắn quả thật là một gã tồi, lúc Lý Tấu Tinh ghẹo hắn thì hắn trốn biệt, tới lúc Lý Tấu Tinh xấu hổ ngượng ngùng thì hắn lại to gan khiêu khích.

"Hôn môi, ôm ấp," Lý Tấu Tinh cười nhạo hắn, "Không phải cậu cho rằng tôi không biết gì chứ?"
"Vậy cậu đã từng làm rồi à?" Cố Vấn Thành, "Cùng người khác."
Vẻ mặt Lý Tấu Tinh trở nên quái dị, che che giấu giấu lắc đầu một cái, "Không có."
"Không có ôm ấp hay là không có hôn môi?" Cố Vấn Thành.

"Đều không có."
Chó má.

Coi như anh quên mất sự việc hôn môi với hắn lúc bị ngốc đi, lẽ nào cũng quên luôn lúc hôn Wasser?
Lý Tấu Tinh ôm bờ vai hắn, kề sát vào lỗ tai hắn, thần thần bí bí nói: "Cậu từng hôn chưa?"
Cố Vấn Thành, "...."
Hắn đột nhiên nhớ đến hình ảnh cùng hắn hôn môi.

Hai lần, môi chạm môi, lần thứ nhất Lý Tấu Tinh còn mút môi hắn, cảm giác đau nhói khi đó bây giờ nhớ lại cứ ngỡ như mới xảy ra.

Hắn vô thức sờ lên môi, "Rồi."
"Hôn kiểu nào?" Lý Tấu Tinh hiếu kỳ hỏi, "Có duỗi đầu lưỡi không?"
Có lẽ đây là chủ đề tụi con trai thích thảo luận nhất.

Bọn họ chạy tới bên hồ, sóng gợn ban đêm khiến mặt hồ ánh lên tia bạc.

Cũng may, không biết có phải mấy đôi người yêu kia bị rừng cây nhỏ mê hoặc hay không, bên hồ thế mà lại không một bóng người.

"...!Không có," thảo luận loại vấn đề này trong đêm đen không người làm cho khí huyết có hơi dâng trào, Cố Vấn Thành, "Không có duỗi đầu lưỡi."
"Tạm dừng nghi ngờ lại," Lý Tấu Tinh cùng hắn ngồi xuống, cây cối vây quanh tạo thành lớp bảo vệ tự nhiên cho bọn họ, "Cậu có từng tò mò không?"
Miệng lưỡi cũng mất tự nhiên theo, "Tò mò cái gì?"
"Hôn lưỡi đó," Lý Tấu Tinh chống hai tay phía sau, "Cái đó có cảm giác gì."
Cố Vấn Thành cảm thấy cái đề tài này như có ma lực, vừa nguy hiểm vừa kích thích khi dừng lại, "Nhìn dáng vẻ của mấy cặp đôi kia, bọn họ rất thích."
"Còn rất kích động, kích động đến mức muốn táy máy tay chân," Lý Tấu Tinh cười hai cái, giọng chợt trầm xuống, làm ý tứ lời nói càng thêm bí ẩn, "Đầu lưỡi quấn lấy đầu lưỡi, em cắn anh một cắn, anh mút em một mút, rốt cuộc cái này có ma lực gì vậy."
Đề tài càng ngày càng lệch, ý tứ càng ngày càng mạnh.

Đàn ông một khi kích động lên có thể mất khống chế, dưới bầu không khí này, ai biết anh ta có làm điều gì sai trái hay không.

"Người không có bạn gái đi thảo luận cái đề tài này có hơi đáng thương," hầu kết Cố Vấn Thành lăn lăn, lý trí bảo hắn nên dừng lại, "Có thảo luận nhiều hơn nữa cũng không lĩnh hội được cảm giác hôn lưỡi đâu."
Lý Tấu Tinh thở dài, "Thật đáng thương, nhìn bọn họ coi, bây giờ chắc đang nắm tay bạn nữ nhẹ nhàng nhảy múa, còn hai kẻ độc thân chúng ta lại đang bàn luận xem lúc hôn miệng đối phương có ngọt hay không."
[Thành Thành, miệng miệng của anh ngọt quá.]
...!

Đệt.

Lý Tấu Tinh nửa nằm nửa ngồi trên bãi cỏ, hai tay gối ở sau gáy, nhìn lên bầu trời đầy sao.

Tinh thần lực Cố Vấn Thành toát ra khỏi đầu, từ bốn phương tám hướng tiếp cận anh.

Thân thể anh duỗi thẳng ra, ngay khi một tia tinh thần lực lướt qua môi anh, Lý Tấu Tinh thế mà lại vươn đầu lưỡi liếm liếm môi dưới, vừa hay đụng phải tinh thần lực ẩn hình.

Cảm giác giống như điện giật chớp mắt từ đầu lưỡi lan rộng toàn thân, sợi tinh thần lực ướt nhẹp nước bọt của đối phương kia ngượng ngùng tháo chạy về thân thể Cố Vấn Thành.

Ầm một tiếng, kích động áp đảo lý trí, Cố Vấn Thành kéo kéo cổ áo, mắng một tiếng, xoay mình áp lên trên người Lý Tấu Tinh.

Hắn chống nửa người trên lên, mặt mày cáu kỉnh, nhìn Lý Tấu Tinh một cách trịch thượng.

"Lè lưỡi ra."
Sự độc tài và khí thế của trùm cướp vũ trụ hiện rõ, "Tôi cho cậu biết thế nào là hôn lưỡi."
Giọng điệu ra lệnh, với cả cảm giác vội vã.

Hormone dồn lên làm đầu óc choáng váng, đàn ông hay không đàn ông đều khuất phục dưới dục vọng lúc này.

Lý Tấu Tinh khiếp sợ mở to đôi mắt, thậm chí còn chưa kịp phản ứng, "Cái gì? Cậu nói cái gì?"
Anh có vẻ như sắp nói "Chúng ta đều là đàn ông", Cố Vấn Thành không kiên nhẫn nói: "Không phải tò mò đầu lưỡi quấn lấy đầu lưỡi có cảm giác gì sao?"

Trong trạng thái tấn công, hắn và Wasser kết hợp hoàn mỹ, lý trí mất đi khiến Cố Vấn Thành hoàn toàn quên bén xoắn xuýt và né tránh xấu hổ khi trước, ánh mắt nặng nề, từ trên xuống dưới tràn ngập dáng vẻ t*ng trùng lên não "muốn hôn, muốn sờ, muốn lên giường."
Hắn mang theo ý tứ dụ dỗ, nói với Lý Tấu Tinh: "Duỗi đầu lưỡi quấn lấy trong không khí, không ở trong miệng nên không tính là hôn môi."
Ánh mắt Lý Tấu Tinh né tránh, "Chúng ta đều là nam."
"Không chạm môi," nửa người trên Cố Vấn Thành càng ngày càng thấp, sắp cùng anh sống mũi chạm sống mũi, "Chạm thử đầu lưỡi thôi nên không tính là hôn môi, cũng không cần để ý chúng ta đều là nam."
Lý Tấu Tinh do dự không quyết.

Anh rõ ràng đang dao động, dưới bầu không khí bốc lên bong bóng màu hồng như uống phải thuốc kích dục này, là đàn ông đều bị kích động.

Rừng rậm bốn phía không chỉ mang đến cho bọn họ cảm giác an toàn mà còn có thể ẩn nấp làm càn, hoàn cảnh đang nói cho bọn họ biết rằng có thể dâm dục.

Cuối cùng, Lý Tấu Tinh vươn đầu lưỡi.

Trong không khí, đầu lưỡi cảm nhận được hơi lạnh của gió.

Cố Vấn Thành hít một hơi thật sâu, như nói cho Lý Tấu Tinh biết đây chỉ là một trải nghiệm, dù cho có là hôn đi nữa thì điều này có ý nghĩa gì không?
Hắn nhắm chặt mắt lại, đầu càng ngày càng thấp.

Tinh thần lực quanh thân tự phát tạo thành một vòng vây, chặn lại hết thảy cơn gió có khả năng cắt ngang bọn họ.

Cố Vấn Thành đưa đầu lưỡi ra, nửa đoạn đầu lưỡi run run rẩy

rẩy, nhắm mắt tìm kiếm một mục tiêu khác.

Nhích rồi lại nhích.

Một cái cúi xuống thăm dò, một cái vươn lên tìm kiếm, cuối cùng đầu lưỡi cũng chạm đầu lưỡi.

Thật sự chạm vào nhau..

Chương 39: Bùng Nổ Đáng Yêu

Đầu lưỡi mẫn cảm yếu ớt chạm vào một đầu lưỡi mềm mại khác.

Cố Vấn Thành và Lý Tấu Tinh cứng đờ bất động.

Cảm giác tê dại cực đại truyền từ nơi tiếp xúc đến toàn thân, da đầu tê dại, adrenaline tăng vọt, chỉ là đầu lưỡi chạm đầu lưỡi thôi nhưng lại khiến cơ thể hai người căng cứng, cảm giác như sắp nổ tung.

Toàn bộ tâm trí đặt nơi đầu lưỡi, rồi bắt đầu hình dung trong đầu, phác hoạ ra dáng vẻ mềm mại của đối phương.

Thon dài, ướt át, đang bị hắn thăm dò đụng chạm.

Nóng.

Đôi mắt nhắm nghiền của Cố Vấn Thành không ngừng run rẩy, hắn từ từ mở mắt, đối mặt trực diện với đôi mắt của Lý Tấu Tinh.

Hai bên như thoáng xuất hiện dòng điện nổ tanh tách.

Trước khi Cố Vấn Thành kịp phản ứng lại thì hắn giật giật đầu lưỡi, đưa đầu lưỡi hướng xuống phía dưới, liếm Lý Tấu Tinh một cái.

"..."
Trời ơi.

Đây là cảm giác gì.

Đầu lưỡi Lý Tấu Tinh giật giật, giống như muốn rút về.

Cố Vấn Thành vội vã theo sau, bị tình dục che mờ con mắt mà mút rồi lại mút, động tác càng lúc càng táo bạo.

Tiếng nước nhóp nhép nhỏ xíu lọt vào tai bọn họ lại tựa như tiếng bom nổ tung ngay kề.

Đầu Lý Tấu Tinh toát mồ hôi hột, anh đẩy Cố Vấn Thành một cái, nhưng cái tên này hoàn toàn không thèm để ý đến "phản kháng" của anh, thậm chí bởi vì anh tỏ ý từ chối mà càng lúc càng to gan lớn mật hơn.

Giống như đang ăn kẹo que, không nỡ để sót mặt nào.

Đệt...!
Còn nhịn nữa thì không phải là đàn ông!
Lý Tấu Tinh ôm cổ Cố Vấn Thành, động tác này làm Cố Vấn Thành đột nhiên dừng lại hành động liếm mút, hắn ngẩng đầu, ánh mắt sáng quắc.

"Chỉ là đầu lưỡi quấn lấy đầu lưỡi thôi chứ không có ý gì," người mới nãy còn say sưa nồng nhiệt nếm thử tiếp tục dụ dỗ, Cố Vấn Thành, "Chỉ là thử một chút thôi không có ý gì đâu, không giống như hôn môi với con gái, chúng ta giúp đỡ lẫn nhau."
Cánh tay dùng sức, Lý Tấu Tinh đột nhiên kéo Cố Vấn Thành xuống, lấp kín cái miệng không ngừng tìm lý do này của hắn.

Lý Tấu Tinh tiến quân thần tốc đưa đầu lưỡi vào trong miệng hắn, quấn lấy đầu lưỡi của hắn cùng nhau dây dưa.

Mạnh mẽ kịch liệt, kích động tiến công.

Hoàn toàn khác với hôn môi cùng phụ nữ.

Cố Vấn Thành cả kinh, lập tức đắm chìm trong kích thích, cùng anh tranh đoạt quyền chủ động.

Không ai cam tâm làm bên yếu thế, đều muốn dùng đầu lưỡi chinh phục đối phương, tốt nhất là hôn đối phương như một người phụ nữ, hôn người kia đến mức mặt đỏ tim đập chân mềm nhũn đứng không vững luôn, chỉ có thể rên rỉ cầu tha.

Tiếng nước càng lúc càng lớn, bãi cỏ bị ép tới cong queo gãy rạp, ngay cả không khí cũng thẹn thùng nóng bỏng.

Xa xa truyền đến tiếng chân người đến, là một đôi tình nhân.

Lý Tấu Tinh nghiêng đầu muốn tỉnh táo lại đôi chút nhưng Cố Vấn Thành lại không chịu buông tha cho anh, anh quay mặt đến đâu đối phương lại đuổi theo đến đấy, mải mê đuổi theo môi anh để liếm mút.

Cứ như mấy ngày rồi chưa được uống nước.

...!Không hổ là nam chính của Khởi Điểm, lượng hô hấp rất lớn.

"Có người đến," Lý Tấu Tinh bị hôn nên giọng nói mơ hồ không rõ: "Cố Vấn Thành, có người đến."
"Đệt..."
Cáu kỉnh.

Chưa thỏa mãn đã bị cắt ngang, dục vọng lúc này càng bùng mạnh hơn.

Tiếng nói của một cặp tình nhân khác ngày càng gần, Lý Tấu Tinh dứt khoát ôm eo Cố Vấn Thành, kéo theo hắn lăn ra khỏi chỗ cũ.

Nhưng chỉ số thông minh đều bị t*ng trùng ăn mất, hai người bọn họ lại lăn nhầm hướng, rơi tõm xuống hồ.

"Có người rơi xuống nước?!"
Tình nhân nhỏ hoang mang rối loạn chạy tới cứu mạng, "Mấy người ở đâu? Có sao không?"
Nước hồ lạnh lẽo giúp lấy lại lý trí, Cố Vấn Thành bỗng nhiên tỉnh táo lại, chỉ thấy Lý Tấu Tinh đã bơi lên trên, trồi khỏi mặt nước.

"Chúng tôi không sao," anh vuốt mặt, nhảy lên bờ, nói cảm ơn với đôi tình nhân bên bờ, "Cảm ơn đã quan tâm."
Đôi tình nhân bên bờ giúp anh chắn gió thổi xung quanh.

Cố Vấn Thành trồi khỏi mặt nước, Lý Tấu Tinh liếc mắt nhìn hắn rồi lại nhanh chóng dời tầm mắt.

Cố Vấn Thành mới vừa bước lên sững người xấu hổ.

Hắn lên bờ, đi đến bên cạnh bọn họ, cười nói: "Chúng ta nên về thôi."
Lý Tấu Tinh gật gật đầu, tạm biệt đôi tình nhân nhiệt tình rồi dẫn bước quay về.

Anh cũng không nhìn Cố Vấn Thành, thái độ trốn tránh làm người ta nổi nóng.

Môi đau nhói sưng lên do bị đối phương quấn lấy hôn triền miên, mới giây trước còn đang làm chuyện thân mật nhất mà giây sau đã thành người xa lạ.

Nụ hôn mơ hồ bị buộc dừng đột ngột bằng cách thức thế kia quả thực làm cho người ta muốn quên cũng không quên được.

Thậm chí còn không có thời gian xoắn xuýt chuyện "hôn môi" với người cùng giới.

Cố Vấn Thành sờ môi, đen mặt đi theo sau Lý Tấu Tinh.

Hai ngày sau, người quen biết bọn họ nhận ra bầu không khí quái lạ giữa hai người.

Lý Tấu Tinh đang tránh Cố Vấn Thành.

Bất kể là phòng ngủ, phòng khách, hay là phòng huấn luyện, anh đều cố gắng tránh tiếp xúc nói chuyện với Cố Vấn Thành, nếu tình cờ chạm mắt thì cũng sẽ nhanh chóng dời đi.

Hai ngày tiếp theo, ánh mắt Cố Vấn Thành nhìn anh đã bốc lửa.

Bất kể là Lý Tấu Tinh vén áo lau mồ hôi, hay là mái tóc đen ướt nước sau khi tắm của anh...!đều chiếm cứ hết thảy tầm mắt của Cố Vấn Thành.

Mỗi một cử chỉ đều có nguy cơ làm đốm lửa này đốt cháy cả đồng cỏ.

...!
Lễ kỷ niệm thành lập trường cùng ngày.

Bọn họ phải tập hợp vào lúc 8 sáng, các thành viên hoàng thất sẽ đến lúc 10 giờ.

Bữa sáng do Cố Vấn Thành phụ trách, chờ cơm và thức ăn chín hắn bèn tắt bếp rồi rửa sạch hai tay ở bồn rửa, sau đó nghĩ nghĩ rồi chấm một chút nước lên trán làm bộ đổ mồ hôi.

Vì bầu không khí quái dị hai ngày nay giữa hắn và Lý Tấu Tinh, các đồng đội bèn cố ý tạo cơ hội cho bọn họ làm hòa nên Lý Tấu Tinh bị sai đi dọn cơm.

Anh vừa tiến vào phòng bếp liền đi thẳng tới chỗ để cơm nước mà không thèm nhìn Cố Vấn Thành, vùi đầu nói một câu, "Cực khổ rồi."
Hôm nay anh mặc đồng phục màu trắng bạc do trường học phát, màu sắc cực kén vóc người được anh mặc thành rất đẹp trai, ánh bạc nơi bắp đùi không ngừng lưu động theo từng bước đi của anh.

Cố Vấn Thành âm thầm đánh giá anh, "Không cực, chỉ chảy chút mồ hôi mà thôi."
Lúc này Lý Tấu Tinh mới giương mắt nhìn hắn, Cố Vấn Thành mới vừa nâng môi cười thì tầm mắt của anh lại chuyển chỗ khác.

Nụ cười cứng đờ trên mặt, lửa giận bốc lên trong lòng.

"Sau này chúng ta thay phiên nhau giải quyết chuyện cơm nước."
Người trốn tránh hắn vội vàng nói xong câu này rồi định đi, Cố Vấn Thành bước hai bước lớn vượt qua anh, rầm một tiếng đóng sầm cửa lại.

Lý Tấu Tinh, "...Đừng rộn chuyện."
Anh đặt thức ăn lên bàn, vòng qua Cố Vấn Thành đi mở cửa, kết quả tay mới vừa đụng tới tay cầm đã bị Cố Vấn Thành đè tay chặn lại.

Bị kabedon, Lý Tấu Tinh cau mày nhìn hắn, trải qua hai ngày, cuối cùng anh cũng nhìn kỹ Cố Vấn Thành, "Cậu làm gì đấy?"
"Có phải cậu vẫn để ý chuyện ngày đó không?" Cố Vấn Thành áp sát anh, giọng mang ý cười, "Đúng không? Cậu đang để ý."

Lý Tấu Tinh nhếch môi, không nói lời nào.

Chấp nhận.

"Đã nói rồi đây chẳng qua chỉ là thử nghiệm," Cố Vấn Thành cách anh gần kề, đè thấp giọng, thổi hơi nóng vào lỗ tai Lý Tấu Tinh, "Đừng để ý được không?"
"...!Tôi không có để ý." Lý Tấu Tinh.

"Có thật không?"
Giọng điệu Cố Vấn Thành ngày càng dịu dàng, cũng ngày càng giống như dụ dỗ, "Hai ta đều là đàn ông, cái đó chỉ là hiếu kỳ, cho dù sau đó môi chạm môi thì sao chứ, chỉ vì chúng ta quá mức tập trung thôi, đúng không?"
Sắc mặt Lý Tấu Tinh hơi hòa hoãn.

"Nào, nói với tôi," Cố Vấn Thành, "Hai ngày nay không để ý tới tôi, có phải vì để ý chuyện đêm đó không?"
Lúc đọc sách Lý Tấu Tinh đã biết mị lực của Cố Vấn Thành, nhưng lúc trước khi nhịp điệu do anh nắm trong tay thì Cố Vấn Thành chỉ biết tránh né.

Còn bây giờ Lý Tấu Tinh giao quyền chủ động thì hắn ngược lại không tình không nguyện tới trêu ghẹo.

Ghẹo tới mức tâm tình Lý Tấu Tinh sung sướng, nhưng phải nhẫn nhịn xem hắn còn có thể làm gì.

Sự thật chứng minh, khi nam chính Khởi Điểm muốn trêu ghẹo người khác hắn có thể ghẹo tới mức tâm can run rẩy.

Lý Tấu Tinh nghiêng đầu đi, qua hồi lâu mới mở miệng nói rằng: "Môi chạm nhau, đầu lưỡi chạm nhau, đó là hôn môi."
"Được rồi, đó là hôn môi," Cố Vấn Thành lộ ra một nụ cười mê người, "Nhưng chúng ta chỉ xuất phát từ tò mò, giống như tò mò về một thí nghiệm, hôn môi như một dụng cụ, đây là nghiên

cứu khoa học."
Quá cmn không biết xấu hổ.

"Đừng để ý, Tấu Tinh," giọng điệu Cố Vấn Thành thấp xuống, "Chỉ có hôn môi giữa người yêu với nhau mới gọi là hôn môi, chuyện của chúng ta sao có thể là hôn môi được, tôi nói đúng mà phải không?"
"Cũng có lý," Lý Tấu Tinh trầm tư chốc lát, sau khi nghĩ thông suốt bèn nở một nụ cười đã lâu không thấy với Cố Vấn Thành, "Xin lỗi Vấn Thành, tôi nghĩ sai rồi."
"Không sao," Cố Vấn Thành dần dần buông lỏng tay, cong môi cười với anh, "Thật sự nghĩ thông suốt rồi ư?"
Lý Tấu Tinh gật gật đầu.

"Vậy thử một chút," Cố Vấn Thành nhìn anh, đột nhiên như bị ma ám, hắn ngẩn ngơ sát lại gần, sau đó chạm vào môi Lý Tấu Tinh dưới ánh nhìn của anh, mút một cái sắc tình, nói, "Há miệng."
...!
Ước chừng qua hai mươi phút hai người bọn họ mới ra khỏi phòng bếp, đôi môi đỏ bừng, viền môi sưng lên.

Hi Nam gào to, "Các cậu giấu chúng tôi ăn vụng cái gì đó?"
Sau khi bị Cố Vấn Thành thuyết phục Lý Tấu Tinh thản nhiên ngồi vào chỗ, bình tĩnh nói sang chuyện khác, "Mau ăn cơm đi, không đủ thời gian đâu."
Cố Vấn Thành ngồi đối diện anh, khóe miệng vẫn luôn mang theo ý cười.

Trên môi lưu lại ánh nước, toàn bộ lửa giận hai ngày qua được trút bỏ hết.

Cảm giác hôn môi với Lý Tấu Tinh thật sự rất tuyệt vời, tầm mắt Cố Vấn Thành căn bản dính vào trên môi Lý Tấu Tinh trong suốt bữa cơm.

Ồ, không, đây không phải là hôn môi, đây chỉ là thử nghiệm cho sự tò mò của hai người đối với hôn môi mà thôi.

Cố Vấn Thành quả thật cho là như vậy.

Lời dụ dỗ Lý Tấu Tinh cũng là suy nghĩ trong lòng của hắn, hôn môi giữa người yêu với nhau mới gọi là hôn, dù cho đầu lưỡi bọn họ có quấn quýt lấy nhau cũng không thể hiện điều gì hết.

Đều là nam, còn có thể đại biểu cho cái gì cơ chứ?
Sau khi cơm nước xong xuôi đoàn người vội vã đến nơi tập hợp trước 8 giờ.

Swarin đã đứng đợi ở đó, nhìn thấy bọn họ bèn thở phào nhẹ nhõm, "Các cậu tới rồi."
Xung quanh hắn không có lấy một người, sau khi được trải nghiệm tình bạn thân thiết thì sức chịu đựng của Swarin đối với cô đơn đã giảm xuống rất nhiều.

Tế Du vỗ vỗ đầu hắn, "Không tìm được bạn nhảy cho vũ hội tối nay à?"
Swarin thành thật gật gật đầu.

"Tấu Tinh với Vấn Thành cũng không có bạn nhảy," Hi Nam khoe khoang, "Ba người các cậu có thể đứng bên cạnh xem chúng tôi khiêu vũ."
Vẻ mặt của hắn quá hèn, Lý Tấu Tinh tát đầu của hắn, nói đùa: "Tế Du đã tiên đoán Wasser sẽ xuất hiện, nhiệm vụ của ba người chúng tôi có thể quan trọng hơn nhiều so với khiêu vũ của các cậu đó."
Lăng Niên không khỏi bật cười nhưng lại nhanh chóng khôi phục thành dáng vẻ nam sinh vô cảm mặt không cảm xúc.

Không lâu sau giáo viên chỉ dẫn bọn họ đứng hai bên đường chính.

Hai tiếng trôi qua rất nhanh, chờ tới mười giờ phi hành khí của hoàng đế bệ hạ đúng giờ dừng ở trước cửa trường quân đội Thừa Dương.

Lý Tấu Tinh híp mắt nhìn về phía trước.

Nguyên thủ đế quốc có tướng mạo uy nghiêm dễ gần, mặc tây trang màu đen, bước xuống phi hành khí với hơn mười người đi cùng.

Phu nhân của hoàng đế bệ hạ đã qua đời mười mấy năm, bởi vậy chuyến đi lần này chỉ có ông và một vị công chúa cùng hai vị hoàng tử đi theo.

Các con của ông đều có mái tóc vàng rực rỡ như ánh mặt trời, làn da trắng nõn, trên mặt là ý cười cao quý lại ôn hòa, mỗi người đều mặt đpẹ dáng chuẩn, cũng coi như là một cảnh đẹp vui mắt.

Thái độ đối xử với hoàng thất của Lý Tấu Tinh tùy ý, anh đang muốn dời ánh mắt thì vị hoàng tử nhỏ ở xa xa kia đột nhiên nghi hoặc nhìn về phía này.

Con mắt trong veo mang sắc lam ngậm ý cười tinh khôi, thấy Lý Tấu Tinh đang nhìn mình cậu bèn ngượng ngùng xấu hổ nở nụ cười về phía Lý Tấu Tinh.

Trên mặt xuất hiện hai cái lúm đồng tiền.

Lý Tấu Tinh nở nụ cười đáp lại, hàm răng trắng lóe sáng khiến nụ cười của hoàng tử nhỏ càng tươi hơn, lộ ra một cái răng khểnh nho nhỏ.

Thật đáng yêu, Lý Tấu Tinh mới vừa nghĩ như vậy thì chóp mũi liền ngửi thấy một mùi thơm kỳ lạ.

Anh theo mùi nhìn về phía Cố Vấn Thành, Cố Vấn Thành cười tít mắt nhìn về phía thành viên hoàng thất xa xa.

Nụ cười của hắn mang theo chút hàm ý nguy hiểm, mùi hương tỏa ra càng ngày càng nồng.

Mùi hương tươi mát sảng khoái, ngửi vào làm miệng tiết nước bọt, chua lè.

Lý Tấu Tinh thiếu chút nữa không nhịn được cười.

Vị này còn đáng yêu hơn..

Chương 40: Con Trai Wasser Đâu

Hoàng tử nhỏ thực sự có đầy đủ đặc điểm của một hoàng tử nhỏ, là đứa con được yêu quý của hoàng thất, lúc vương hậu qua đời cậu chỉ mới hơn hai tuổi, bây giờ còn mấy tháng nữa là đã đến tuổi trưởng thành.

Tình thương yêu của cha, anh trai với chị gái cho cậu đơn thuần hoạt bát, ôm lòng nhiệt thành với thế giới này.

Hoàng đế bệ hạ dẫn đầu đám người chậm rãi đi qua đường chính, bọn học sinh xung quanh lớn mật ngẩng đầu nhìn ông.

Hoàng tử nhỏ Yinsa đi theo sau cha, khi đi tới nửa đường thì rời khỏi đội ngũ, đi đến trước mặt Lý Tấu Tinh cười rộ lên lộ ra hai lúm đồng tiền, đưa tay về phía Lý Tấu Tinh.

Đây là một bước trong số các lễ nghi rườm rà của hoàng thất, vì đề phòng bất ngờ nên các giáo viên đặc biệt dạy một khóa cấp tốc cho bọn họ, không ngờ thế mà có lúc lại có ích.

Lý Tấu Tinh nỏ nụ cười, anh lui về sau một bước, nắm tay hoàng tử nhỏ, khom người một cái với cậu, "Chào buổi sáng, hoàng tử Yinsa."
"Gọi em là Yinsa được rồi," hoàng tử nhỏ vui vẻ nói, "Em đã thấy anh trên bàn làm việc của anh trai em, còn có đội ngũ của anh, với cả quý ngài đây nữa."
Cậu quay đầu về phía Cố Vấn Thành, "Chào ngài Cố Vấn Thành."

Cố Vấn Thành mỉm cười đưa tay ra với hoàng tử nhỏ, hoàng tử nhỏ rút tay khỏi tay Lý Tấu Tinh ra rồi đặt tay vào trong tay hắn.

"Ngày tốt lành, điện hạ," Cố Vấn Thành, "Cảm ơn sự tán thưởng của hoàng tử Nico."
Hoàng tử nhỏ cười càng đáng yêu hơn, còn có chút ngượng ngùng, tầm mắt cậu dừng lại trên môi Cố Vấn Thành, nghiêng đầu, nghi ngờ nói: "Ngài Cố Vấn Thành thân mến, hình như môi của anh bị sưng lên?"
Lý Tấu Tinh sững sờ, vô thức nhìn về phía đôi môi hắn.

Cố Vấn Thành liếm liếm môi, âm thầm biểu diễn mị lực, "Khí trời khô hanh nếu không chú ý chăm sóc môi sẽ thường xuất hiện tình huống như vậy.

Nhưng mà tôi cho rằng điều này càng khiến môi tôi thoạt trông càng thêm đầy đặn, ngài thấy thế nào?"
Hoàng tử nhỏ bỗng nhiên tỉnh ngộ, "Em cảm thấy đẹp cực kỳ, cứ thế duy trì."
Lý Tấu Tinh nín thở, dáng vẻ cực kỳ không tự nhiên.

Bây giờ anh nghiện giả bộ luôn rồi, hoàn toàn cảm nhận được niềm vui thích khi giả làm Wasser của Cố Vấn Thành.

Cố Vấn Thành liếc mắt nhìn anh, sau đó lại cứ chốc lát lại liếc mắt nhìn qua.

Hoàng tử Nico nhẹ nhàng gọi Yinsa, đôi mắt xanh lam đậm ngập ý cười khẽ đảo qua bọn họ rồi dẫn em trai đi theo bước chân hoàng đế bệ hạ.

"Hoàng tử nhỏ rất đáng yêu phải không?"
Cố Vấn Thành mấp máy môi, thấp giọng hỏi.

"Hả?" Lý Tấu Tinh không phản ứng kịp, "Ừm, rất đáng yêu."

"Công chúa thì sao?" Cố Vấn Thành dạt dào ý cười, "Công chúa cũng rất xinh đẹp, 40% đàn ông độc thân của đế quốc đều coi cô ấy là người yêu trong mộng."
"Tôi chưa hề nghĩ tới chuyện này luôn đó," vẻ mặt Lý Tấu Tinh bất đắc dĩ, "Vấn Thành, tôi phát hiện cậu cực kỳ tò mò với đời sống tình cảm của tôi."
"Tôi cho rằng cậu," anh dừng lại chốc lát, tựa như đang sắp xếp ngôn từ, "Tôi cho rằng cậu không nên để ý đời sống tình cảm của tôi như thế, không có ý gì, chẳng qua tôi cảm thấy cậu cũng nên chú ý tới vấn đề tình cảm của mình nhiều hơn chút đi."
Nụ cười Cố Vấn Thành phai nhạt.

Lý Tấu Tinh vẫn còn tiếp tục giải thích, "Tôi chỉ muốn nói cậu nên yêu đương đi.

Hoặc là phát triển một mối quan hệ thử xem, bởi vì lúc tôi với cậu...!với cậu tiến hành nghiên cứu khoa học," anh ngượng ngùng, nhẹ giọng khe khẽ, "Cậu mút đầu lưỡi tôi đau lắm..."
"Khụ," mặt Cố Vấn Thành cũng có chút đỏ, hắn giấu giếm ho khan vài tiếng, "Xin lỗi, tôi nôn nóng quá."
"Cho nên tôi cho rằng cậu cần phải tìm bạn gái," Lý Tấu Tinh suy tư, "Hãy hôn môi thực thụ, tôi tin rằng lúc đó dù cậu có nôn nóng đến đâu thì đối phương cũng sẽ vui vẻ."
"Bây giờ còn chưa cần," vẻ mặt anh làm Cố Vấn Thành cảm thấy sai sai, "Cậu đang nghĩ gì thế?"
Lý Tấu Tinh dùng đầu lưỡi đẩy hàm trên, anh cũng không lừa Cố Vấn Thành, đầu lưỡi đúng là có hơi đau, "Tôi cảm thấy tôi cũng nên tìm bạn gái rồi."
"Tìm bạn gái?" Cố Vấn Thành đột nhiên nở nụ cười, "Tấu Tinh, cậu đi đâu tìm bạn gái vậy? Nữ sinh toàn trường đều biết quan hệ giữa Wasser và cậu, nữ sinh nào dám liều mình đối đầu Wasser tự chuốc phiền phức nguy hiểm để yêu cậu?"
"..." Lý Tấu Tinh cúi đầu, cả người tỏa ra sự không vui.

"Có tôi ở cùng cậu mà, tôi cũng không vội tìm bạn gái, anh em tốt thì phải cùng nhau," Cố Vấn Thành thấp giọng, "Tôi mút đầu

lưỡi cậu đau, đúng không?"
"Đau," Lý Tấu Tinh, "Nhưng giờ đỡ hơn rồi."
"Lát nữa giải tán để tôi xem thử," Cố Vấn Thành cảm thấy mình như tên biến thái, "Nước bọt có tác dụng trị liệu, tôi có thể cho cậu liếm."
...!Nhìn đi, mọi người tới mà xem này.

Đây là trai thẳng đấy.

20 phút hôn môi sáng nay không tính là nhiều nhưng Lý Tấu Tinh lại vừa sướng vừa đau, sáng nay ôm eo Cố Vấn Thành anh cũng chỉ có thể nhịn không động đậy.

Đám người hoàng đế bệ hạ đi đằng trước đã sắp đi tới cuối, Lý Tấu Tinh chậm rãi, "Tới phòng vệ sinh?"
Ngay sau đó bọn họ còn phải xem biểu diễn.

"Tới kho hàng," Cố Vấn Thành sờ môi mình, "Nơi đó không có người."
Môi của hắn hơi sưng, có màu đỏ nổi bật xinh đẹp, quả như lời hắn từng nói căng mọng như quả đào chín, vừa cắn vào miệng đã tiết nước.

Lý Tấu Tinh liếc mắt nhìn môi hắn một cái, cái liếc mắt này vừa hay bị Cố Vấn Thành bắt được, Cố Vấn Thành dùng sức ấn trên môi một cái, một vệt hồng hiện ra làm người khác phải chú ý.

Tiếp đó hai người chờ giải tán.

Thế nhưng tiến trình đột ngột thay đổi, nhà trường tạm thời quyết định hủy thời gian giải lao 20 phút để cho bọn họ xem biểu diễn luôn, đợi khi kết thúc biểu diễn là có thể nghỉ ngơi đến vũ hội buổi tối.

Đây là do hoàng đế bệ hạ muốn bọn họ ít bị dày vò, cố ý bảo nhà

trường thay đổi thời gian.

Thế nhưng Cố Vấn Thành lại đen mặt.

Ngược lại Lý Tấu Tinh lại vô tư đùa giỡn với các đồng đội, một chút ý tiếc nuối cũng không có, vui sướng như một tên đần.

Điều này làm cho Cố Vấn Thành càng thêm khó chịu.

Số lượng học sinh của bốn lớp rất đông, toàn bộ hội trường chen lấn chật ních.

Cố Vấn Thành đi trước ngồi xuống một góc, Lý Tấu Tinh ngồi xuống sát bên hắn.

Vừa mới ngồi xuống Cố Vấn Thành liền hỏi anh, "Còn đau không?"
Điệu bộ kia hệt như đang hỏi thăm bạn gái cùng nhau lên giường tối qua.

"Cái gì đau?" Hi Nam sát bên Lý Tấu Tinh, rướn cổ lên nghe bọn họ nói chuyện, "Sao thế sao thế?"
"Tấu Tinh không cẩn thận cắn phải đầu lưỡi," Cố Vấn Thành xích lại gần Lý Tấu Tinh, "Duỗi ra để tôi xem thử."
Lý Tấu Tinh có hơi bội phục độ dày mặt của hắn, thè đầu lưỡi về phía hắn.

Hết thảy đều bình thường chỉ là có chút hồng, Cố Vấn Thành nghiêm túc quan sát một lần, nhìn đến nỗi thiếu chút nữa muốn thè lưỡi liếm một cái.

...!Mịa nó, sao cứ như trúng tà vậy.

Lý Tấu Tinh thụt đầu lưỡi về, "Thế nào?"
"Rất khỏe mạnh," Cố Vấn Thành quay mặt, "Trước hết cứ xem

biểu diễn đi."
Cứ vui giận thất thường tới lui nhiều lần.

Đủ thấy trong lòng nam chính hỗn loạn như thế nào.

Lý Tấu Tinh tặc lưỡi cảm thán, thế nhưng một lúc sau tay trái đang để ở bên người bị Cố Vấn Thành đụng một cái.

Mới bắt đầu chỉ là giả bộ vô ý đụng chạm, sau đó dùng tay vuốt ve lòng bàn tay anh, mang theo ngứa ngáy tê dại.

Bắp đùi Cố Vấn Thành đặt sát bắp đùi anh, nhiệt độ từ người này truyền sang người kia.

"Nhột," Lý Tấu Tinh ghé vào lỗ tai hắn nói, "Cậu đừng chạm tôi."
Lỗ tai Cố Vấn Thành bị trêu ghẹo nhột nhột, hắn gật gật đầu qua loa, thế nhưng sau đó lại cứ đụng chạm vuốt ve không ngừng.

Vờn tới vờn lui cứ như bị nghiện, chỉ là đụng chạm đầu ngón tay thôi mà hắn cứ như đang nghịch hoa.

Cuối cùng Lý Tấu Tinh cũng phát phiền, một tay giữ chặt tay hắn, tay anh lớn hơn so với tay Cố Vấn Thành, trực tiếp bao bọc lấy tay Cố Vấn Thành trong lòng bàn tay, ở hội trường người chen người ngay lập tức liền toát mồ hôi.

Khi mọi người đều có mặt lại lén lén lút lút nắm tay dưới chỗ ngồi.

"..." Nổi cả da gà da vịt.

Những người biểu diễn trên sân khấu đều có gương mặt điển trai không thua gì các ngôi sao của giới giải trí trước đây, điều này thu hút sự chú ý của Lý Tấu Tinh, cùng với sự hỗ trợ của khoa học kỹ thuật anh ngồi xem biểu diễn mà tràn đầy năng lượng.

Trước khi giải tán, hoàng đế bệ hạ tiến hành phát biểu, nói vài câu ngắn ngủi rồi chuẩn bị cho bọn họ nghỉ ngơi, thế nhưng lúc bước xuống sân khấu toàn bộ đèn ở hội trường lại đột nhiên tắt ngúm.

Đội hộ vệ hoàng gia lập tức xông lên đài cao che chở nguyên thủ để quốc xuống đài, quần chúng học sinh nhất thời ồn ào, "Chuyện gì thế? Chẳng lẽ có kẻ địch tập kích?"
Hoảng loạn từ câu nói này bắt đầu lan rộng, nhà trường mở thiết bị chiếu sáng khẩn cấp, đèn lớn phía trên sân khấu sáng lên.

Thế nhưng hoảng loạn chỉ có học sinh mới năm nhất, những người khác gồm cả hoàng đế bệ hạ Kate đều mang vẻ bình tĩnh tựa như ngay lập tức có thể đi ăn uống luôn.

"Đây là lần tập kích thứ 243 trong năm nay," hoàng đế bệ hạ cảm khái, "Liên lụy tới lễ kỷ niệm thành lập trường của các ngươi rồi."
"Cũng đã quen rồi," nhà trường vui cười hớn hở nói, "Tổng cộng bệ hạ tới tham quan trường học của chúng ta 23 lần, trong đó chỉ có 7 lần không bị tập kích."
Bệ hạ Kate cũng thấy buồn cười, cùng ông phá lên cười ha ha.

Hoàng tử Nico bất đắc dĩ, em trai Yinsa quay đầu lại nhìn sang đám học sinh, chỉ chỉ một phương hướng, "Chỗ ồn ào nhất kia chắc chỗ học sinh mới năm nhất rồi?"
"Đúng," Nico đảo qua khu vực này, "Tất cả bọn họ đều đang lo lắng cho an nguy của cha."
Hoàng tử nhỏ cười gian xảo, "Thế nhưng anh chỉ thưởng thức vài người trong đó."
Nico gật gật đầu, nở nụ cười, "Sinh viên trường quân đội đợt này là nhóm lực lượng quân đội đầu tiên của anh nên tất nhiên anh sẽ để tâm nhiều hơn, mà trong đó cũng có nhân vật đặc biệt ưu

tú."
"Anh sẽ cho bọn họ tiến vào quân đội sớm ư?"
Nico trầm tư chốc lát, "Không, anh còn muốn đợi một chút, xem sự trưởng thành của bọn họ."
Cấp trên đang bàn luận tiền đồ của bọn họ, trong bóng tối, Lý Tấu Tinh buông tay Cố Vấn Thành ra.

Anh lau mồ hôi trong lòng bàn tay lên đùi, người bên cạnh kia sáp qua, "Bây giờ —— "
Bây giờ dùng nước bọt trị thương cho đầu lưỡi của cậu
Tiếng nổ vang cực to, pháo năng lượng mạnh mẽ đánh vào hệ thống phòng vệ của trường học.

Toàn thể nhân viên đề phòng, chờ một lưới bắt hết những kẻ tập kích.

Kẻ tập kích bên ngoài hung hăng, một người đơn độc vác vũ khí, nụ cười trên mặt tàn bạo, "Tên Wasser chó má kia đâu?"
Răng rắc một tiếng, hết thảy vũ khí nhắm ngay vào gã, đội hộ vệ hoàng gia dựng thẳng súng được tụ lại từ tinh thần lực lên, "Muốn tìm Wasser thì ngươi tới trường quân đội Thừa Dương làm gì?"
Người kia hừ một tiếng, "Ai bảo hắn chỉ xuất hiện ở trường quân đội Thừa Dương."
Gã giơ vũ khí lên trời rồi bắn một phát, năng lượng cuộn trào mãnh liệt nổ tung không khí.

"Nếu không có Wasser thì chắc có người có quan hệ với Wasser chứ?"
"Cái tên Tinh gì gì đó, con trai Wasser, nó đâu!".

Chương 41: Khát Nước Không

Một tiếng rống này của gã trực tiếp gợi lại ký ức một tuần trước của mọi người.

Đệt...!mịa?!
Hãi hùng.

Con con con trai Wasser?
Wasser thật sự có con trai? Wasser còn đưa con trai của gã đến đế quốc? Lý Tấu Tinh thật sự chính là con trai Wasser?
Hóa ra Wasser thật sự không phải là phụ nữ?
Tin tức này rất chấn động, phút chốc làm đội cận vệ hoàng gia đứng hình.

Người biết Lý Tấu Tinh đều chuyển tầm mắt lên trên người anh âm thầm quan sát, kết quả lại phát hiện sắc mặt của Cố Vấn Thành bên cạnh còn khó coi hơn so với anh.

Con trai?
Cố Vấn Thành quả thực không thể tưởng được đứa ngu nào đi tin lời đồn này.

Lý Tấu Tinh nghiêm mặt, hỏi người xung quanh: "Gã nói tôi á?"
Người khác không dám gật đầu, sợ anh kích động làm chuyện mất lý trí.

Gã đột kích còn hô to, không quan tâm đến đống vũ khí chĩa vào

mặt gã chút nào, "Ngay cả con trai cướp vũ trụ mà trường quân đội Thừa Dương còn dám nhận thì có gì mà tao không dám tới chứ, nhanh giao nó ra đây, nếu còn chậm trễ thì không phải một phát pháo năng lượng là có thể giải quyết đâu."
Hiệu trưởng ngành chiến đấu Bouvid trốn sau đội cận vệ, gương mặt già nua đen thui, "Lời đồn trên mạng mà mi cũng tin à, câu nào của mi cũng làm nhục học trò ta, chuyện này có thể giải quyết bằng một phát pháo năng lượng ư?!"
Hạ gã hạ gã! Bouvid hận không thể thay bệ hạ Kate ra lệnh! Ngoại trừ gã biến thái Wasser ngày càng mạnh kia thì khắp đế quốc không ai dám làm càn với quân đội đế quốc và trường quân đội Thừa Dương.

Kate bệ hạ bất ngờ nhướng lông mày, nói với con trai bên cạnh: "Thế mà lần tập kích này lại không phải vì cha?"
Nico, "Cha vui lắm à?"
"Tốt lắm tốt lắm," Bệ hạ Kate sờ râu mép nở nụ cười, "Trải nghiệm này còn vui hơn với việc ta bị tập kích."
"Đúng rồi, đứa bé kia đâu?" Ông đột nhiên nổi lên hứng thú, "Học sinh bị Wasser kéo nhảy lầu đâu? Kêu nó tới đây trò chuyện với ta, vừa hay bảo vệ an toàn cho nó."
Người đội cận vệ bước nhanh đi tìm Lý Tấu Tinh, chẳng bao lâu sau đã dẫn Lý Tấu Tinh tới.

Một vòng nhân vật tai to mặt lớn đều đang quan sát anh, bệ hạ Kate bỗng nhiên cười ha ha, "Thực sự muốn cho tên bên ngoài kia tận mắt nhìn ngươi một chút, sao ngươi có thể là con trai Wasser được chứ?"
Lý Tấu Tinh nhướng mày, "Ngài biết Wasser ạ?"
Hoàng đế bệ hạ rất thưởng thức thái độ của anh, thân thiết nở nụ cười, "Chẳng hề, ta không quen biết vị cướp vũ trụ lừng danh kia, chỉ là có thấy mặt mấy lần từ xa."
"Tuy rằng không quen biết gã nhưng người từng thấy hai người các ngươi đều có thể dễ dàng phân biệt được hai người các ngươi không giống nhau," bàn tay ấm áp của Kate đặt trên đầu Lý Tấu Tinh, mang theo thân mật và khẳng định của trưởng bối,

"Ngươi dễ gần hơn tên kia nhiều."
Gã dũng sĩ tới gây sự bên ngoài kia vẫn bô bô nói không ngừng, đội cận vệ hoàng gia đã chuẩn bị sẵn sàng tiến lên bắt gọn gã bất cứ lúc nào, chỉ chờ Kate ra lệnh.

Hoàng đế bệ hạ nâng tay lên ra lệnh, những học sinh ở vòng ngoài đột nhiên hô lên.

Lý Tấu Tinh phản ứng rất nhanh, anh đi tới bên cửa sổ gần như cùng lúc, người của đội cận vệ thậm chí còn chậm hơn anh giây lát.

Tiếng kinh ngạc thốt lên trong đám học sinh càng lúc càng lan to, vô số quang não, huyền phù lóe sáng ngoài cửa sổ, tâm tình kích động và sợ hãi càng làm tiếng rít gào khó khống chế, hòa cùng sự sùng bái, "Wasser!!!"
Vầng thái dương chiếu rọi trên trời cao, ngay trước mặt mọi người, Wasser biến mất ở khu đấu giá, lại lần nữa xuất hiện thần bí khó lường ở trường quân đội Thừa Dương.

Không biết gã đứng trên lầu cao từ lúc nào, tinh thần lực truyền lại lời gã, nhẹ đến mức bị gió thổi bay, "Ngu xuẩn."
Mỗi người đều nghe được giọng nói khàn khàn của gã, ẩn giấu ý tứ khinh thường, làm cho những người vừa mới sợ hãi la hét sùng bái đều im bặt.

Bọn họ bắt đầu bất an, sau đó lại cảm thấy thấp thỏm, yên lặng quan sát hai người đối chiến trước mặt bọn họ.

Gã tập kích bị kêu là ngu xuẩn quả nhiên tức giận đến đỏ mặt, gã cười gằn mang theo vẻ khát máu, "Ông đây tưởng mày chết rồi chứ, hóa ra là trốn đông núp tây dưới tay đế quốc, đồ chó má, mày xem hôm nay ông đây đập chết mày!"
Gã căm thù Wasser, vẻ mặt dữ tợn, giơ vũ khí lên không chút do dự bắn một pháo về phía Wasser.

Thao tác lần này của gã khác hoàn toàn vừa rồi, hiển nhiên món vũ khí này chính là vốn liếng kiêu ngạo của gã.

Năng lượng tụ lại nòng pháo thành màu lam đậm đáng sợ, không khí xung quanh nòng pháo vặn vẹo uốn cong mắt thường có thể thấy.

Lý Tấu Tinh nhăn mày, vô thức nhìn về phía Wasser.

Đối mặt với ánh mắt gã.

Trong chớp mắt chiếm được sự chú ý của anh kia, Wasser thả người nhảy một cái, vẽ ra một đường cong hoàn mỹ trong không khí, mang theo tinh thần lực cường đại choáng ngợp sau lưng, lao thẳng về phía đối thủ!
"Shhh..."
Lý Tấu Tinh có thể nghe thấy tiếng hít khí đồng thời vang lên xung quanh.

Cảnh tượng này nhìn cực kỳ ngầu! Mặc kệ gã có là cướp vũ trụ hay không, nói chung tư thế quyết không lùi bước từ trên trời giáng xuống này có thể gợi lên tất cả nhiệt huyết của mọi người, thêm cả tinh thần lực giương nanh múa vuốt sau lưng Wasser kia nữa cũng dấy lên lòng bội phục của mọi người.

"Hả?" Hoàng đế bệ hạ bước đến cạnh Lý Tấu Tinh chậm một bước ngạc nhiên nói, "Không phải trước giờ gã Wasser này đều hạ đối thủ trong một giây sao, gã biến thành bộ dáng làm màu đẹp trai như mấy thanh niên trẻ tuổi kia lúc nào thế?"
May hiện tại Wasser không đặt lực chú ý lên người hoàng đế bệ hạ, bằng không lấy tinh thần lực của gã, câu này có thể truyền tới tai cái người huênh hoang kia không sót một chữ nào.

Lý Tấu Tinh nhịn cười, liều mạng đè khóe miệng xuống.

Trên thực tế, cho dù Wasser có thả chậm tốc độ đi nữa thì cuộc chiến này cũng kết thúc trong giây lát.

Trước khi pháo năng lượng của kẻ địch thoát ra ngoài thì tinh thần lực của Wasser đã làm gãy toàn bộ nòng pháo.

"Rác rưởi," giọng điệu Wasser trầm thấp, "Phế vật mà cũng dám tới tìm ta?"
Gã cực kỳ phẫn nộ, một tay bóp cổ kẻ địch, "Hả?"
Đội cận vệ hoàng gia không thể để gã tùy ý xúc phạm luật pháp đế quốc trước mặt mọi người được, vô cùng hiên ngang chính nghĩa tiến lên ngăn cản, "Wasser, dừng tay."
Wasser nhẹ nhàng liếc qua bọn họ, tầm mắt lạnh lẽo mang theo uy hiếp giận chó đánh mèo.

Nếu như hôm nay hoàng đế đế quốc không tới thì sẽ không hủy bỏ nghỉ ngơi 20 phút.

Điều này là nguồn cơn gây nên sự khó chịu của hắn.

Lý Tấu Tinh vòng qua trước mắt một đám người, bước ra ngoài trong ánh mắt khác nhau của mọi người.

Trong tay anh cầm vũ khí, đứng cùng một chỗ với người của đội cận vệ hoàng gia.

Tầm mắt Wasser dừng trên người anh.

Có lẽ là bởi vì bây giờ hắn mang theo mặt nạ, có một danh phận mà ai ai cũng biết, ánh mắt kia mang theo ủy mị làm Lý Tấu Tinh cảm thấy tê dại da đầu.

Một phần tinh thần lực hiển thị phía sau Cố Vấn Thành tỏa ra ánh sáng chói mắt, một phần ẩn hình, quen cửa quen nẻo vọt về phía Lý Tấu Tinh.

Từ chân hướng lên, ôm lấy thân thể của anh.

Người có tinh thần lực cao xung quanh phút chốc căng người, nhưng lại không phát hiện ra gì.

"Đối thủ..." Wasser dừng một chút, "Tương lai của ta, đã lâu không gặp, cậu bé."
Hắn săn sóc giấu đi từ bạn bè.

Nico đứng xem ở phía sau dừng lại bước chân, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Hoàng tử Yinsa lẩm bẩm lặp lại, "Đối thủ?"
Một học sinh mới của trường quân đội Thừa Dương, được Wasser coi là đối thủ tương lai?
Chuyện này sao có thể khiến người ta tin tưởng!
Cho dù học sinh mới này ưu tú đến nhường nào đi nữa, mà học sinh lợi hại hơn Lý Tấu Tinh ở trường quân đội Thừa Dương còn nhiều hơn, một tên nhóc vừa mới trưởng thành lại được Wasser là cướp vũ trụ mạnh nhất coi là đối thủ tương lai?!
Wasser thế mà lại coi trọng anh như vậy!
Hoàng đế bệ hạ cũng hơi sững sờ, ánh mắt lập tức sáng lên, hạ lệnh với nhà trường, "Người có thể trở thành đối thủ của Wasser thì chắc chắn thiên phú không thua gì Wasser.

Tên kia già rồi, không có sức sống tuổi trẻ như học sinh của các ngươi, các ngươi phải bồi dưỡng được một người có thể sánh ngang với Wasser cho ta.

Ở phương diện này ta tin các ngươi có thể làm được, nhân tài tương lai của đế quốc phải dựa vào sự nuôi dưỡng của các ngươi, biết không?"
Trọng trách này quá lớn, thái độ của Wasser cũng thật khiến người ta khó đoán, người của nhà trường mặt đầy mê man, chỉ biết gật gật đầu, "Chúng ta sẽ chúng ta sẽ."

Trận thế lớn như vậy thì ai còn có thể tin mấy lời đồn đại như tình chị em với tình cha con chứ?
Khóe miệng Wasser khẽ nhếch, hắn đến gần Lý Tấu Tinh, muốn quang minh chính đại trò chuyện như một đối thủ với anh.

Nhưng Lý Tấu Tinh lại hơi lùi lại, giơ trường đao tinh thần lực anh quen dùng ngang trước người, giọng điệu còn ngông cuồng hơn so với hắn, "Cướp vũ trụ, đi đi."
Ôi mẹ ơi, học sinh mới ngầu quá!

Người bình thường đối mặt với Wasser mà chân không mềm đã khá lắm rồi, còn đối với Lý Tấu Tinh thì đây chỉ là một vở diễn đầy thú vị.

Wasser dừng bước.

Mặt nạ của hắn che hết vẻ mặt, khiến người khác không nhìn ra giờ khắc này hắn mang theo tâm tình gì.

"Rời đi?"
Một lúc lâu sau, hắn mang theo nụ cười nghiền ngẫm, "Mang theo cậu đi luôn à? Cậu bé của tôi."
Lời này gay quá rồi!
Thế nhưng không ai cảm thấy không đúng cả.

Đội trưởng đội cận vệ nghiêm mặt, "Mi dám cướp người của trường quân đội Thừa Dương đi?"
Bọn họ đã đề phòng tất cả con đường, thế nhưng với tinh thần lực của Cố Vấn Thành bọn họ không chắc nhắc nhở này có thể kiềm chế Wasser được không.

Quả nhiên, Wasser không nhìn bọn họ, đi thẳng tới trước mặt Lý Tấu Tinh, tinh thần lực bao phủ bọn họ, khiến những người khác chỉ có thể nhìn thấy động tác nhưng không nghe thấy tiếng nói của bọn họ.

"Kể từ sao Mã Vĩ, đã lâu rồi chưa gặp nhau," giọng Wasser mang theo ý cười, gần như chiếm thế trên, "Đo mặt của tôi rồi sao? Sao nào, sao không đệ trình với đế quốc?"
Sắc mặt Lý Tấu Tinh không hề thay đổi, thả tay xuống, "Tiếc là sau đó tôi quên mất kích thước ngũ quan của anh."
Wasser nghiêng đầu, "Nơi này đây, cái này cũng quên mất bộ dạng của tôi ư?"
Tầm mắt của hắn khiến môi anh nóng bừng.

"Trí nhớ không tốt, ngại quá," Lý Tấu Tinh cười cười qua loa, "Hoàn toàn quên mất, không một chút ấn tượng."
Wasser bỗng nhiên thở dài.

Hắn bước về phía trước một bước.

Người của đội cận vệ bắt đầu tấn công lồng tinh thần lực của hắn, "Nhắc nhở mi đừng tới gần cậu ấy!"
Lý Tấu Tinh lại cảnh giác với hắn, hai người đối diện, trong tầm mắt không chứa người xung quanh, "Muốn làm gì, cướp vũ trụ?"
"Cho cậu lập công trạng."
"Công trạng?" Lý Tấu Tinh nở nụ cười, "Một tên cướp vũ trụ bảo cho tôi lập công trạng, chẳng lẽ lại đo mặt anh lần nữa à?"
"Là do cậu nói đó." Wasser nói.

Mặt Lý Tấu Tinh biến sắc, còn chưa kịp lui về phía sau Wasser đã mang theo anh giẫm lên phi hành khí bị khống chế, nhanh chóng bỏ chạy về phía xa.

Mấy chục người lập tức đuổi theo nhưng toàn bộ đều bị ngăn bên ngoài tinh thần lực.

Gió thoảng qua lại không bị tinh thần lực ngăn cản, Wasser quá tùy hứng, có thể nói là t*ng trùng lên não.

Hắn thậm chí không ra khỏi khuôn viên trường mà chỉ tìm một căn phòng bí mật không người ẩn nấp, đẩy Lý Tấu Tinh vào.

Đèn trong phòng bị hắn đánh vỡ, khắp nơi đều là mùi bụi bặm.

"Anh muốn làm gì đây?"
Tiếng thở dốc của hắn ngàng càng dồn dập, lời nói ngày càng lộ liễu, "Cậu đo mặt tôi bằng gì?"
Sau khi Lý Tấu Tinh thích ứng hoàn cảnh mới nói: "Đương nhiên là tay."
Vừa dứt lời, cánh tay liền kề sát một vật lạnh lẽo như là kim loại, cạch một tiếng, vật kia biến thành còng tay, giam giữ hai tay anh.

Da đầu Lý Tấu Tinh tê dại.

Không gì cả, ngay cả thứ này mà Wasser cũng có.

Cố Vấn Thành mang theo vật này bên mình, dùng cho ai, dùng lúc nào...!dùng đầu ngón tay anh đều có thể đoán được.

Tiếp đến anh bị Wasser kéo đến bên tường.

Cảm xúc đen tối nảy sinh táo bạo và dục vọng, nhưng Wasser lại không thực hiện động tác nào quá phận, hắn chỉ dựa vào trên tường, nói với Lý Tấu Tinh: "Bây giờ cậu không có tay nữa rồi."
"Cậu định dùng gì chạm vào tôi đây?"
Tiếng hít thở của hai người đan vào nhau, qua hồi lâu, Lý Tấu Tinh kề sát Wasser, "Anh còn mang mặt nạ."
"Cưng ơi, cách mặt nạ," người dựa vào tường như bị trúng độc, "Mặt nạ có một cái lỗ nhỏ, đầu lưỡi cậu vừa thăm dò tiến vào là có thể đụng vào một ngũ quan của tôi rồi, còn có thể nếm được vị ngọt."
"Ngọt lắm à?" Lý Tấu Tinh từ từ tới gần hắn, phả ra hơi nóng, "Chỗ nào mà có vị ngọt?"
"Nơi này, ở ngay đây, dưới lớp mặt nạ, ở nơi phát ra giọng nói của tôi," Wasser, "Không phải cậu là sinh viên trường quân đội sao?

Nghiêm túc chút đi cậu bé, toàn bộ người đế quốc đều muốn biết tướng mạo của tôi, cậu nên hết mình vì đế quốc."
Đây là lời Lý Tấu Tinh từng giải thích.

Trong bóng tối, dựa sát vào nhau, phải mở to mắt nhìn chăm chú mới có thể thấy cái mặt nạ màu trắng của hắn.

Lý Tấu Tinh vừa tìm kiếm cái lỗ nhỏ kia vừa nói: "Chỉ là một ngũ quan mà thôi."
"Nhưng nơi này có thể cho cậu nếm được nước ngọt, " Wasser, "Khát nước không?"
"Có chút," Lý Tấu Tinh tìm được cái lỗ kia, "Hơi nhỏ."
Wasser là một cái thân phận khác của Cố Vấn Thành, thân phận này là một tên cướp vũ trụ ba mươi tám tuổi lưu lạc khắp các vì sao, điều này khiến cho Cố Vấn Thành vô thức đặt tâm thái của mình vào thân phận này.

Hoàn cảnh và bầu không khí, toàn bộ mọi thứ đều khích lệ hai người quên đi tất thảy vâng theo trái tim mình.

Lỗ trên mặt nạ chỉ là một cái khe mà thôi, vừa vặn để cho Wasser thoải mái.

Lý Tấu Tinh cúi đầu, đầu lưỡi vói vào khe nhỏ, ậm ờ nói: "Tôi đo không tới hình dáng môi của anh."
Quang não trên tay anh không ngừng phát ra tiếng động, tất cả mọi người đang thử liên hệ với anh để xác nhận vị trí.

Thế nhưng không một ai biết rằng, học sinh mới ưu tú chính trực xán lạn của trường quân đội Thừa Dương lại đang đè lên người tên cướp vũ trụ Wasser, tập trung tinh thần công phá cái mặt nạ kia.

Anh quá nghiêm túc, Wasser nhịn không được cũng thè đầu lưỡi ra, duỗi về phía khe nhỏ kia.

Cách lớp mặt nạ trắng tinh, một khe hở, đầu lưỡi hai người chỉ chạm vào nhau.

Thần kinh cả hai tê dại, chỉ là đầu lưỡi chạm đầu lưỡi mà thôi nhưng lại kích thích hơn cả đầu lưỡi quấn quýt của nụ hôn sáng nay.

Bởi vì không chạm tới, bởi vì cách lớp mặt nạ nổi danh của Wasser, bởi vì khe hở kia.

Wasser vô thức giật giật đầu lưỡi, chỗ môi mặt nạ hơi chếch, hơi nóng trên môi đối phương xuyên qua lớp mặt nạ.

Nhiệt độ kia như lửa dục cách một tầng vải mỏng, như tưới dầu trên nước..

Chương 42: Anh Em Tốt

Bên ngoài loạn lạc khắp chốn, nơi này yên tĩnh không vang tiếng động.

Lần đầu tiên Cố Vấn Thành dùng thân phận Wasser chủ động gặp mặt Lý Tấu Tinh.

Hắn e sợ bị lộ thân phận nên ngậm trong miệng một viên kẹo, nghĩ tới nghĩ lui, lại lo kẹo ngọt quá.

Lý Tấu Tinh nhớ rõ thiết lập tính cách của mình, phát hiện vươn đầu lưỡi không tới môi Wasser bèn lui lại, vô cùng ngay thẳng nói: "Tôi không nếm được vị ngọt."
Nói láo! Đầu lưỡi của hắn cũng rất ngọt do ngậm kẹo trong miệng!
Wasser không ngờ rằng mặt nạ của mình lại chính là vấn đề, hắn dừng một lát, cũng không dám tháo mặt nạ xuống trước mặt Lý Tấu Tinh.

Lần trước ở gian phòng ở sao Mã Vĩ cũng tối đen, hắn không yên lòng bèn che kín mặt Lý Tấu Tinh.

Còn lần này Wasser có cảm giác mình sẽ bị nhìn thấu.

Đổi thành Cố Vấn Thành còn có thể nói là tò mò giữa tụi con trai với nhau, còn Wasser ba mươi tám tuổi thì liệu cách nói này có thể được không?

Ngược lại hắn muốn ăn ngay nói thật tỏ ra đây chỉ là thân mật giữa bạn bè với nhau, tuy rằng thân mật ở môi có hơi kỳ lạ nhưng hắn không cản nổi khoái cảm khi quấn quýt cùng Lý Tấu Tinh.

"Kỹ lưỡng chút đi," tên cướp vũ trụ không cam lòng để cho môi lưỡi của đối phương cách xa mình, nỗ lực cứu chữa, "Hình dáng đôi môi, có khi cậu sắp nhớ lại rồi đó."
"Tôi phát hiện anh không có ý tốt, Wasser," cậu học sinh nhỏ ngây thơ xán lạn nói như vậy, "Anh đang tẩy não tôi."
Wasser khựng lại, "Hả?"
"Anh đang dụ dỗ tôi đo môi cho anh, còn nói môi của anh ngọt, mà thực ra tôi vừa không chạm tới nơi đó vừa không thưởng thức được vị ngọt mà anh nói.

Anh có thể dồn lực chú ý của tôi tập trung hết vào cái khe nhỏ này, khiến cho tôi không thu hoạch được gì," Lý Tấu Tinh, "Anh còn có thể kéo dài thời gian, cho mọi người biết Lý Tấu Tinh ở một mình với Wasser một khoảng lâu."
Wasser không phản ứng gì, nom rất cao thâm khó dò.

Giống như hắn chính là tên cặn bã trong miệng Lý Tấu Tinh, cố ý cho anh chạm vào cũng làm cho anh không chạm được, kéo dài thời gian, đẩy anh lên đầu sóng ngọn gió chủ đề bàn tán hóng hớt.

Lý Tấu Tinh, "Tôi nói có đúng không?"
Một lát sau Wasser mới hồi thần, "Ý của cậu là, tôi đang lừa cậu?"
"Tôi chỉ không muốn lãng phí thời gian nữa," Lý Tấu Tinh thăm dò đi về phía cửa, "Nếu như không có cách nào biết được tướng mạo của anh vậy thì tôi cũng không cần phải ở lại đây với anh."
Lãng phí thời gian?!
Ở với hắn là lãng phí thời gian?!
"Đứng lại," giọng Wasser lạnh lẽo như có vụn băng, "Lại đây."
Lý Tấu Tinh coi như không nghe thấy gì, mò mẫm đường ra

trong bóng tối.

Wasser nhanh chân bước tới kéo lấy cổ tay Lý Tấu Tinh, tàn nhẫn nói: "Không sờ được mặt của tôi à? Còn cóc mấy chỗ mà cậu có thể sờ mà."
"Cổ chi? Xương quai xanh chi? Lồng ngực chi?"
Người kia tức điên cầm lấy đôi tay luống cuống đang bị còng lại sờ từ trên xuống dưới, "Đây là đang lãng phí thời gian của cậu ư?"
Trong bóng tối, tay Lý Tấu Tinh căng cứng.

Anh mím môi thành một đường thẳng.

Đôi tay bị còng nắm thành quả đấm.

"...!Sao lại không lãng phí thời gian?" Lý Tấu Tinh trầm giọng nói, "Cái này có tác dụng gì, có thể chứng minh được gì chứ, tôi sờ nửa người trên của anh thì có thể nhận ra anh là Wasser à?"
Ngực Wasser phập phồng, tiếng hít thở càng lúc càng lớn.

Lý Tấu Tinh còn phẫn nộ hơn hắn, "Được rồi, ngài cướp vũ trụ, hy vọng lần sau anh đổi người trêu chọc đi."
Trời ạ, Wasser còn chưa tức mà anh đã nổi giận rồi, phẫn nộ vì Wasser đùa giỡn anh, mà cái lý do chết tiệt này còn rất có lý!
Ai bảo Wasser dụ anh duỗi đầu lưỡi ra trước, kết quả chẳng chạm được cái gì, làm bạn nhỏ này bắt đầu cuống lên.

Không, không đúng, không phải không nếm được nước ngọt mới cuống lên mà là không chạm tới ngũ quan của Wasser, lại còn bị Wasser kéo dài thời gian.

"Cậu có thể..." Wasser ấp a ấp úng, "Cậu có thể chạm vào tôi..."
"Tích ——— "
Quang não sáng lên ánh đỏ.

Đó là cuộc gọi khẩn cấp cho hệ thống trợ giúp, khi chủ nhân bỏ qua nhiều tin nhắn nó sẽ bắt đầu tự gửi vị trí cho nhà trường.

Tất cả âm thanh lập tức kéo về phía này, không còn sự yên tĩnh nữa, bên ngoài vang lên tiếng nhắc nhở, đội bảo vệ lớn tiếng, "Chúng tôi đã bao vây."
Lý Tấu Tinh hơi nhăn mặt, anh có thể tưởng tượng được Wasser sẽ nói gì làm gì, cả kết quả sự việc trước khi anh được thả tự do.

Lý trí thu hồi, những lời chưa nói rõ ràng khiến Wasser khiếp sợ.

Hắn lập tức lùi về trong bóng tối, Lý Tấu Tinh cau mày, "Wasser?"
Gian phòng yên tĩnh.

Đệt.

Chạy rồi.

Lý Tấu Tinh thầm mắng một tiếng, ra lệnh quang não bật đèn lên.

Khi tìm được cửa ra dưới ánh sáng Lý Tấu Tinh phát hiện Wasser gấp đến mức cửa cũng không khóa lại...!
Vừa ra ngoài, chưa kịp bình ổn lại anh đã nói với mọi người: "Wasser chạy rồi."
Sau khi nói xong mới phát giác người trước mặt nhiều quá mức, trừ quân đội nhà trường còn có không ít người mặc đồng phục công tác giơ quả cầu nhỏ về phía anh, trên cổ đều mang thẻ công tác.

Sau khi thấy Lý Tấu Tinh những người này liền sáng mắt chạy tới, "Anh Lý Tấu Tinh, xin hỏi anh có biết chuyện anh được Wasser chọn làm đối thủ không?"
"Anh Tấu Tinh, anh ở một mình với Wasser trong phòng rốt cuộc có xảy ra chuyện gì không? Wasser có khống chế tinh thần

hoặc là dùng vũ lực áp bức anh hay không?"
"Xin hỏi tâm trạng hiện tại của anh thế nào? Quan hệ giữa anh và Wasser thực sự chỉ là đối thủ tương lai sao?"
Trường thương đoản pháo (*) trực tiếp nhấn chìm Lý Tấu Tinh trong các loại câu hỏi, cùng lúc đó, trên mạng đã lên đủ loại video cùng tin tức.

(*) 长枪短炮 – trường thương đoản pháo: cụm từ chỉ công cụ tác nghiệp của các phóng viên săn tin í, mình không biết để là gì nữa.

《Lần thứ hai Wasser xuất hiện ở trường quân đội Thừa Dương, vạch trần nhiều lần xuất hiện bí mật của hắn》
《Cậu ấy là đối thủ tương lai của tôi —— Wasser thừa nhận》

《Khiếp sợ! Cướp vũ trụ Wasser thế mà lại làm ra chuyện như vậy với một học sinh mới vừa trưởng thành!》
Những quả cầu này của phóng viên đều phát sóng trực tiếp, người xem một đường tăng lên, các câu hỏi kia đều được người xem nghe vào tai, từng cái từng cái làm gợi lên tâm hồn nhiều chuyện.

Lý Tấu Tinh dừng một chút, "Nếu như các vị không vội thì có thể tháo còng tay cho tôi trước được không?"
Ống kính vô thức nhắm ngay hai tay anh, trên đôi tay thon dài mạnh mẽ là còng tay màu bạc.

Quần chúng mạng: "Wow..."
[Anh đẹp trai trong ống kính này chính là nhóc đáng thương bị Wasser kiếm chuyện trong tin tức ư?]
[Mi nói cái gì? Mi lặp lại lần nữa xem?? Cái này mà gọi là nhóc đáng thương à???]
[Tội nghiệp hết chỗ nói, lại đẹp trai cao to, tuy người anh em này bị Wasser đùa bỡn có hơi thảm nhưng lại có lợi, tôi dám chắc sau này trường quân đội Thừa Dương sẽ liệt cậu ấy vào đối tượng bồi dưỡng trọng điểm.]

[Mấy người còn có thể nghiêm túc thảo luận ư, tui đã đắm chìm trong nhan sắc của anh đẹp trai rồi, tới hôm nay tui mới biết hóa ra người cao lớn mang còng tay lại có cảm giác như vậy!]
[Tuy rằng nói thế không sai, nhưng mọi người thử nghĩ một chút xem, Wasser, tục truyền là một gã cướp vũ trụ, sau khi mang nhóc con này đi còn còng tay lại...!Gã là biến thái à?]
[Dù sao tui cũng không dám nghĩ.]
[Thân là fan não tàn của Wasser tao phải nói một câu, ác ý của mày với nam thần của tao quá lớn!]
[Wasser cũng có fan não tàn à???]
Người của trường học mặt mày tái xanh tiến lên che khuất quả cầu rồi cởi còng tay cho anh, "Wasser chết tiệt!"
Học sinh trường quân đội Thừa Dương đều là tinh anh đế quốc, mà trong ngôi trường nhạt nhẽo này lại có thể phát sinh chuyện thú vị kích thích như thế, mặc dù phóng viên biết hiện tại phỏng vấn thì không nhân đạo cho lắm nhưng lại không nỡ bỏ phí cơ hội lần này.

Lý Tấu Tinh xoay xoay cổ tay, rũ mắt trầm tư, lúc thu vào ống kính động tác tuy đơn giản nhưng lại ngầu lòi, mang theo một loại khí chất đặc biệt mà thiếu niên không có, "Bây giờ tôi không tiện nhận phỏng vấn, xin lỗi, nhiều nhất tôi chỉ có thể trả lời ba câu hỏi."
Vừa không yếu thế lại khiến người ta cảm thấy thoải mái, anh có thói quen khống chế nhịp điệu, các ký giả ở đây cảm thấy anh không đơn giản.

"Anh Lý Tấu Tinh, xin hỏi ngài và Wasser biết nhau khi nào?"
[Câu hỏi thứ nhất nhẹ nhàng thế á? Mạnh bạo chút đi!]
[Tui chỉ muốn điên cuồng chụp màn hình, ôi mẹ ơiiiiiii sao lúc chàng trai này xoay cổ tay lại ngầu thế chứ.]
Cái này phải dính đến mật mã mà người chế thuốc giấu trong thân thể, Lý Tấu Tinh chắc chắn không thể ăn ngay nói thật, ai biết ông chủ sàn đấu giá có chú ý tới lời anh nói hay không,
"Trên một chiếc phi thuyền."
Anh chuyển lần đầu gặp nhau thành trên phi thuyền Đầu Lâu

Đỏ, một câu là xong, cũng không định nói gì thêm.

Bên cạnh đều là giáo viên nhà trường đương nhìn chằm chằm, phóng viên mang vẻ mặt đau khổ nói: "Có thể nói chi tiết thêm một chút không?"
Lý Tấu Tinh nhíu nhíu mày, "Đây là câu hỏi thứ hai à?"
Các ký giả: "..."
[Ôi chao cái nhíu mày này thoạt nhìn đẹp trai thật á, thế nhưng tại sao khi tui chạy tới trước mặt bạn gái làm thử một lần thì lại bị đánh cho sưng mặt sưng mũi cơ chứ?]
[Tui hông muốn đả kích bác đâu nhưng muốn làm trò đẹp trai thì trước hết phải dựa vào nhan sắc và khí chất cái đã.]
[Tui quyết định! Chàng trai này tên là Lý Tấu Tinh đúng không? Chờ xem xong bà đây sẽ mua phi thuyền bay đến sao Thác Bang ngủ với ảnh!]
[Tay lão luyện ngang dọc tình trường nhiều năm này nói cho lầu trên biết là hãy cố gắng lên, toàn thân cậu ta đều là mùi vị dục vọng không được thỏa mãn, nín nhịn sắp điên rồi, vị chị em lầu trên nhất định có thể!]
[Che mặt, trọng tâm của mọi người thực sự ngày càng khiến người ta xấu hổ.]
...!
[Người phía trên nói cái gì đấy? Cô muốn ngủ với ai? Lặp lại lần nữa xem?]
[Dù cho cô có là bạn gái của Lý Tấu Tinh thì tui cũng phải nói —— tui muốn ngủ với ảnh á!]
Đây dĩ nhiên không phải là bạn gái của Lý Tấu Tinh, đây là nick phụ của Cố Vấn Thành.

Mặt hắn thoáng vặn vẹo, "Tấu Tinh là người mà ả đàn bà nào cũng có thể ngủ cùng à?"

[Đối thủ của Wasser mà cô muốn ngủ là ngủ à?]
[Nè he! Bà đây chỉ đùa một chút thôi mà, bây giờ mày nói như thế thì tao nhất định phải đi một chuyến, mày nghĩ mày là ai, quản trời quản đất còn muốn quản người người ta muốn ngủ

cùng nữa à, tao muốn ngủ với ảnh đấy thì sao? Ngủ trên bả vai trên lưng trên đùi ảnh đấy mày quản được chắc! Đối thủ Wasser thì không thể ngủ à? Đây cũng không phải là người yêu của Wasser, tao còn chưa thấy Wasser quản nhiều như mày đó!]
Lúc Cố Vấn Thành còn đang chửi nhau với quần chúng trên mạng thì Lý Tấu Tinh đã giải quyết xong đám phóng viên, chạy về ký túc xá.

Đêm nay còn có vũ hội, không bị hủy bỏ, vừa hay hòa hoãn lại bầu không khí căng thẳng.

Bọn Lăng Niên vội vã chạy ngược chạy xuôi đi tìm anh, cuối cùng vẫn phải chờ anh thoát khỏi đám phóng viên với người của đội bảo vệ mới có thời gian báo bình an với bọn họ.

Tất cả mỏi mệt quay trở lại.

Lại một lần nữa chỉ có thể trơ mắt nhìn đồng đội bị bắt đi khiến bọn họ cảm thấy chán ghét bản thân.

Lý Tấu Tinh không an ủi bọn họ, dù sao cái này vẫn phải cần bản thân tự vượt qua.

Anh tin tưởng bọn họ, sau khi hết buồn rầu tuyệt đối sẽ là ý chí phấn đấu tràn đầy.

Anh về phòng, "Tôi ngủ một giấc trước đã."
Những người khác gật gật đầu, mắt lom lom nhìn anh đi vào phòng.

Sau đó hạ thấp giọng bàn luận: "Có phải Tấu Tinh ghét bỏ chúng ta..."
"Hoặc là bởi vì Wasser," Lăng Niên cau mày, hắn cũng bắt đầu có chút phản cảm với Wasser, "Tôi không tin lời Wasser."
Đối thủ?
Lý Tấu Tinh với Wasser gặp mặt nhau được mấy lần cơ chứ, sao

lại thành đối thủ?
Huống chi bất kể là việc tặng hoa trêu chọc trước kia hay sự kiện nhảy lầu thì cái nào có vẻ là quan hệ đối thủ chứ.

Cố Vấn Thành cũng nhăn mày lại, "Sao cậu lại không tin?"
Khó chịu.

"Trực giác," Lăng Niên, "Trực giác nói cho tôi biết không phải là quan hệ này."
Nói cũng có lý, dù sao Cố Vấn Thành cũng không thật sự coi Lý Tấu Tinh là đối thủ, anh là bạn bè mà hắn tán thưởng.

Lý Tấu Tinh ngủ một mạch đến sáu giờ tối, còn nửa tiếng nữa vũ hội sẽ bắt đầu.

Trên bàn ăn đã dọn xong cơm tối, Cố Vấn Thành mang theo kỳ vọng của đồng đội bước vào gọi anh.

Nhưng mới vừa đi tới trước cửa, thính lực nhạy bén giúp hắn nghe thấy âm thanh bất thường bên trong.

Ồ ồ, gấp gáp, tiếng thở dốc mang đầy mùi mồ hôi, "Ưm..."
Bàn tay đang đặt lên tay nắm cửa của Cố Vấn Thành cứng lại.

Vẻ mặt của hắn trở nên kỳ dị quái lạ, gò má nhuốm hồng.

Đều là đàn ông nên có thể đoán được anh đang làm gì.

Hắn dừng một chút, thả tay xuống, vừa định chờ một lát rồi mới gọi anh thì đối mặt với ánh mắt tha thiết của các đồng đội.

"Gọi cậu ấy nhanh lên đi, Vấn Thành," Tế Du nhỏ giọng nói, "Thời gian không còn nhiều đâu."
Để an ủi lần thứ hai Lý Tấu Tinh bị cướp vũ trụ bắt đi bọn họ đã chuẩn bị rất món ngon.

Sao mà gọi được chứ?

Cố Vấn Thành lúng túng đổ đầy mồ hôi.

Không giống cái nghiên cứu khoa học đầu lưỡi chạm đầu lưỡi kia, đây là lần đầu tiên Cố Vấn Thành phát hiện Lý Tấu Tinh tự xử, làm anh em tốt, Cố Vấn Thành cảm thấy không nên quấy rối vào lúc này.

Mà làm anh em tốt, hắn cũng cảm thấy Lý Tấu Tinh nên ăn cơm, bởi vì...!tốt cho thân thể, không sai, tốt cho thân thể.

Vì thế thính lực càng thêm nhạy cảm, bắt trọn âm thanh trong phòng.

Nhưng đều rất nhỏ, ngoại trừ tiếng rên cùng tiếng thở dốc ồ ồ thì chỉ có một ít ấm thanh vuốt nhẹ quần áo.

Cố Vấn Thành lại nghĩ tới cô ả tuyên bố phải ngủ với Lý Tấu Tinh trên mạng kia.

Hắn chưa từng cãi nhau với cô ả kia, nhưng đáng giận nhất là chính dưới bình luận của ả ta thế mà lại có mấy chục phản hồi muốn ngủ cùng.

Đều cmn muốn ngủ với mặt trời nhỏ của bọn họ!
Lỗ tai nghe động tĩnh quá ít, tinh thần lực rục rà rục rịch muốn lộ đầu thế nhưng lại bị Cố Vấn Thành cố gắng ép xuống.

Hắn cảm thấy mình như đang đứng ở vách núi.

Hôn lưỡi hôn không tính, nhưng nhìn trộm anh em làm loại chuyện này thì thật sự có hơi không được bình thường.

"Sao vậy?"
Hi Nam rón ra rón rén toan lại đây, "Nếu không để tôi nhé?"

Tinh thần lực của hắn đã thực thể hóa, ngũ giác được tăng cường rất nhiều, vẻ mặt Cố Vấn Thành biến đổi, "Đứng yên đừng nhúc nhích!"
Hi Nam vô thức đứng im tại chỗ, ngơ ngác nhìn hắn.

Mà câu này của Cố Vấn Thành hơi lớn tiếng làm Lý Tấu Tinh trong phòng cũng nghe thấy, khàn khàn hỏi: "Cố Vấn Thành?"
Cố Vấn Thành.

Không biết có phải là ảo giác của hắn hay không, Cố Vấn Thành thậm chí cảm thấy mình hình như nghe được trong giọng nói của anh mang theo mùi vị tình dục nồng đậm.

Bây giờ thứ mùi này đang bao quanh tên hắn...!
Hi Nam thấy anh dậy rồi bèn cất cao giọng, người vẫn ngoan ngoãn đứng yên ở chỗ cũ, "Ăn cơm nha Tấu Tinh."
"Chờ một lát." Trầm thấp khàn khàn trả lời.

"Chờ bao lâu?" Hi Nam gãi đầu một cái, "Không phải cậu dậy rồi à?"
"Nhanh thôi," Lý Tấu Tinh suy nghĩ một chút, "Ra ngay đây."
Anh nói ra ngay nhưng mãi sau 40 phút mới ra ngoài, mặt đầy vẻ khó chịu, tóc tai xốc xếch, vừa nhìn là biết không được thoải mái.

Cố Vấn Thành nhìn anh đi ra bèn vội vã để lại một câu "Lấy ít đồ" rồi vòng qua anh đi vào phòng.

Hắn nín thở tiến vào, sau khi lấy xong đồ thì đi ra ngoài, thế nhưng không hiểu sao hắn lại không nín hơi nữa, thậm chí còn hít một hơi thật sâu.

Mùi hương nam tính phả vào mặt.

Có loại ảo giác cả người được bao bọc trong thứ mùi này.

Trước khi Cố Vấn Thành kịp phản ứng lại hắn đã hít sâu vài hơi, khi đột nhiên lấy lại tinh thần liền chật vật cùng cực lao ra khỏi gian phòng..

Chương 43: Thế Giới Giả Lập

Lý Tấu Tinh lười biếng ngồi cạnh bàn ăn.

Điệu bộ anh tùy ý, gần như muốn ngồi gục luôn trên ghế.

Tinh thần lực mới vừa bị áp chế như sương mù lan tràn chậm rãi tới gần, khi cách Lý Tấu Tinh khoảng một mét thì không dám đến gần nữa mà tỏ ra sợ hãi rụt rè.

Lý Tấu Tinh giương mắt nhìn Cố Vấn Thành, cánh mũi hít một cái, dừng một chốc, "Đứng ở đó làm gì?"
Tiếng thúc giục này của anh gọi Cố Vấn Thành bước tới ngồi xuống phía chếch đối diện anh, so với bình thường thì đây là một khoảng cách hơi xa.

Tinh thần lực trung thành cũng xoắn xuýt hệt nội tâm chủ nhân, dừng bước cách đó không xa.

Trong mũi vẫn là mùi vị đó, làm cách nào cũng không tiêu tan được.

Nào có ai sẽ ngửi mùi vị của anh em tốt chứ? Đầu óc Cố Vấn Thành loạn cào cào, ăn cơm một cách vô hồn.

Lý Tấu Tinh nhìn hắn vài lần, thoáng hiện vẻ kinh ngạc.

Sau khi nam chính ra ngoài mới bắt đầu ăn tối, một bàn đồ ăn

ngon tỏa ra hương vị hấp dẫn.

Lý Tấu Tinh thu hồi tầm mắt đang nhìn Cố Vấn Thành, cười híp mắt, "Ngon thế à? Các cậu đều muốn tôi bị Wasser bắt đi nhiều chứ gì."
"Ha ha ha phắn đi!" Các đồng đội vừa tức vừa buồn cười, nghe vậy rồi thôi.

Sau khi cơm nước xong bọn họ liền tới vũ hội.

Lúc này người đang đông, trên đường có không ít bạn học nhiệt tình chào hỏi bọn họ, cũng may mọi người cực kì quan tâm không có lỗ mãng quấy rầy.

Vũ hội của trường quân đội Thừa Dương cũng không phải nơi chỉ nói chuyện yêu đương như truyền thống mà đây chỉ là một phần nhỏ trong đó, ngoài ra còn có thể có máy mô phỏng quân đội dùng để huấn luyện binh sĩ.

Phần lớn thế giới giả lập trong đó đều rất nguy hiểm kích thích, đại đa số nhóm nam sinh tới vũ hội đều vì cái này.

Bọn Lý Tấu Tinh cũng không ngoại lệ.

Bọn họ đã giao hẹn chờ ba người bọn Lăng Niên nhảy với bạn nữ xong liền cùng tiến vào thám hiểm thế giới giả lập.

Chờ khi bọn họ đến vũ hội, đập vào mắt đầu tiên chính là Bách Đồng đang đứng hát trên đài cao.

Mái tóc đen buông lơi hai bên khuôn mặt đẹp của nàng, mắt đen long lanh ướt át ngậm lấy ý cười, tiếng ca êm dịu phủ đầy mỗi ngóc ngách ở hiện trường rộng lớn, váy trắng thanh thuần chấm đất.

Năng lực chữa trị mạnh mẽ tung bay theo tiếng ca, làm toàn

thân thoải mái tinh thần phấn chấn đẩy lui mệt nhọc.

"Nữ thần tới sớm vậy!" Hi Nam kinh ngạc, lôi kéo Lý Tấu Tinh tiến lên trước chào hỏi, "Nữ thần Bách Đồng!"
Bách Đồng nhìn sang, vẫy tay cười với bọn họ song vẫn chuyên nghiệp cất tiếng ca.

Đôi mắt sắc bén của Lý Tấu Tinh liếc cái liền nhìn ra đây là vị đại ca thích giả gái kia.

Anh vẫy tay với người kia một cái tỏ ý chúng tôi đi đây, cậu cố lên.

Hi Nam cười khúc khích, "Đã lâu không gặp, nữ thần vẫn xinh đẹp dịu dàng như vậy."

Lý Tấu Tinh nổi lên ý xấu, "Lát nữa cậu có muốn tỏ tình với nữa thần không?"
"Không ổn đâu," Hi Nam đỏ mặt, ỡm ờ ngại ngùng nói, "Mọi người không không hiểu đâu."
"Nhưng cậu phải nắm chắc cơ hội chứ," Lý Tấu Tinh thoạt nhìn cực kỳ lo nghĩ cho anh em, "Bách Đồng là ai? Nam sinh trong trường chúng ta thích nàng tuyệt đối không ít, mà cậu lại quen biết Bách Đồng sớm hơn bọn họ, đây chính là cơ hội."
Hi Nam do do dự dự, "Nhưng...!nàng sẽ thích tôi ư?"
"Là đàn ông thì đừng có sợ," Lý Tấu Tinh như vô ý liếc mắt nhìn về phía sau, "Bây giờ Bách Đồng còn đang nhìn cậu đấy."
Hi Nam vô thức muốn xoay người nhìn lại, bị Lý Tấu Tinh quay mặt trở về, "Nữ sinh nhìn lén mà cậu còn nhìn lại, ngu vậy à?"
Trên thực tế, Bách Đồng căn bản không nhìn Hi Nam mà nhìn một em gái có nụ cười dễ thương đi ngang qua Hi Nam.

"Cậu nói đúng!"
Xoắn xuýt đến xoắn xuýt đi, Hi Nam hạ quyết tâm, ánh mắt hắn kiên định, nắm chặt nắm đấm như thể một giây sau sẽ ra chiến trường ngay, "Tôi muốn nhân cơ hội này thổ lộ với nàng!"

"Nhưng trước khi biểu lộ," Hi Nam gãi đầu ngượng ngùng nở nụ cười, "Tôi phải đi khiêu vũ với bạn nữ trước đã, Tấu Tinh, chờ lát nữa thấy máy mô phỏng cậu nhớ đi xếp hàng với Vấn Thành Swarin."
"..." Lý Tấu Tinh chợt muốn hút điếu thuốc, tên đần Hi Nam này thoải mái hơn anh quá rồi.

Nhưng thế giới này không có thuốc lá.

Trên sàn nhảy đôi tình nhân uyển chuyển nhảy múa, còn ở khu vực chờ máy mô phỏng mở ra đều là nam sinh chó độc thân lẻ loi cuồng máy móc chiến đấu.

Mấy chục người lặng yên ngồi, không lâu sau có một nhóm nữ sinh trẻ đẹp cười hì hì nắm tay đi tới, "Hey, muốn chơi trò chơi không?"
"Sẽ không làm lỡ thời gian của các cậu đâu," cô gái cầm đầu buộc tóc đuôi ngựa hai bên, "Con số quốc vương, rất kích thích, chơi không?"
Na An cũng ở đó.

Cô đi tới trước mặt bọn Lý Tấu Tinh, thì thầm: "Mary rất muốn làm quen với nhóm các cậu, đến đây đi, chơi rất vui, càng nhiều người càng náo nhiệt, các cô ấy rất chờ mong đội Mộng Chi gia nhập."
Nhưng mà đội Mộng Chi chỉ có ba người cô đơn, Lý Tấu Tinh nhìn vẻ mặt Cố Vấn Thành và Swarin, vui vẻ đồng ý: "Được thôi."
Trò con số quốc vương có chút tương tự với trò thật hay thách, người chơi gồm tổng cộng 35 người nam hay nữ đều được, đó chính là 35 con số từ 1 đến 35, người rút trúng số 1 là quốc vương - có thể tùy ý ra lệnh cho người có con số khác đi làm chuyện mình muốn, nhưng mỗi lần quốc vương chỉ có thể đưa ra một yêu cầu.

Mấy thiếu nam thiếu nữ đang trưởng thành đều thích chơi mấy

trò kích thích như thế, bọn họ mong đợi được tiếp xúc thân mật cùng người xa lạ, mong đợi ái tình lãng mạn bất chợt.

Ván đầu tiên bắt đầu, con số được rút ra, đáng tiếc Lý Tấu Tinh rút được số 2, chỉ thiếu chút nữa thôi.

Rút trúng quốc vương là một cô gái xa lạ, cô kích động nhảy cẫng tại chỗ rồi bắt đầu suy nghĩ nên đưa ra mệnh lệnh gì.

Đột nhiên Lý Tấu Tinh nghe được một giọng nói, "Cậu số bao nhiêu."
Không phải dùng miệng nói ra, giọng nói này tựa như phát ra từ trong đầu, mang theo sức mạnh khiến người khác không tự chủ được mà trả lời, như là...!như là thôi miên.

"Số 2." Lý Tấu Tinh ung dung thản nhiên.

Có thể nắm giữ loại năng lực này, khóe mắt anh liếc qua Cố Vấn Thành bên cạnh.

Cố Vấn Thành rũ mắt ngồi, hai tay thon dài đùa nghịch bãi cỏ trên đất, thẻ số bị hắn kẹp giữa ngón tay cái.

Quốc vương ván đầu cao giọng nói: "Tôi muốn số 16 với số 30 hôn má tôi."
"Wow!"
Mới bắt đầu mà yêu cầu thứ nhất đã thú vị như vậy, điều này hoàn toàn kích thích mọi người.

Bầu không khí xôn xao, hai nam sinh rút trúng con số trên ngượng ngùng đứng dậy, mỗi người một bên hôn lên hai má quốc vương.

Sắc mặt quốc vương ửng đỏ, nhỏ giọng oh một tiếng.

Chờ tiến hành ván thứ hai Lý Tấu Tinh còn chưa kịp xem số thì

nam sinh bên cạnh anh đã kinh ngạc thốt lên, "Tôi là quốc vương?!"

Người anh em này không dám tin lăn qua lộn lại nhìn nhiều lần, "Tôi thật sự là quốc vương!"
Tiếng than thở liên tiếp vang lên, có người lớn tiếng hắn hô về phía cậu ta: "Chơi kích thích chút đi!"
"Tôi muốn," quốc vương mới la lớn, "Tôi muốn người rút trúng nhảy một điệu sexy dance quanh tôi!"
"Wow! Cái này quá tuyệt vời!"
"Đã nghe chưa anh em, nhất định phải gợi cảm, không gợi cảm không qua cửa!"
Quốc vương nói một con số, kết quả người rút trúng là một nam sinh, nam sinh này mặt mũi tối sầm nhảy quanh cậu ta, một cảnh lãng mạn như thế lại biến thành cảnh hài, làm mấy người cười chết.

Lần này ngay cả Swarin không hợp với đoàn người cũng nhịn không được mà hơi nhếch môi.

Càng chơi càng nhập vai, may thay ba người Lý Tấu Tinh bọn họ mặc dù chưa từng làm quốc vương song cũng không bị ra lệnh.

Chờ đến khi máy mô phỏng sắp bắt đầu thần may mắn rốt cuộc cũng ghé thăm người của đội Mộng Chi, lần này người rút được quốc vương là Swarin.

Swarin vô thức nhìn về phía Cố Vấn Thành bên cạnh hắn, đầy mặt viết "Cục cưng cạn lời" "Cục cưng không dám động".

"Có thể không nói số liên quan đến cậu," Cố Vấn Thành cười, "Nói người khác đi."
Swarin gật gật đầu, cẩn thận từng li từng tí một, "Vậy thì số 6 với..."
Lý Tấu Tinh đột nhiên nói: "Tôi là số 6."
Cố Vấn Thành sững sờ.

Một giây sau, trong đầu Swarin liền vang lên một giọng nói, "Số 6 với số 32."
Swarin vô thức nói theo: "Số 6 với số 32."
Mary phía đối diện trêu ghẹo: "Ngài muốn cho hai vị này làm gì đấy, quốc vương?"
Giọng nói trong đầu tiếp tục, "Tùy ý, không cần liên quan tới hành động mến mộ hoặc thân mật, cũng không cần để ý yêu cầu kích thích của bọn họ, tốt nhất là không làm xấu hổ lẫn nhau."
Câu nói này quá dài, dưới sự ảnh hưởng Swarin chỉ nhớ mơ hồ, thậm chí hắn còn không biết mình đang nói gì, "Hai người này...!hành động thân mật với nhau...!kích thích lẫn nhau."
Vẻ mặt Cố Vấn Thành thoáng nhăn nhó.

Lý Tấu Tinh kinh ngạc nhìn Swarin cứ như hôm nay mới biết hắn vậy, "Swarin, không ngờ cậu lại giấu tài không lộ như vậy."
Tiếng hoan hô cùng tiếng huýt sáo của bọn học sinh nổi lên bốn phía, "Kích thích!"
"Swarin, cậu to gan lắm đó nha!"
Swarin hoàn hồn lại khóc không ra nước mắt, tay chân luống cuống giải thích: "Không không không, tôi không có ý này..."
Nhưng giọng hắn lại không át được đám người đang phấn khích.

"Số 6, ai là số 6?"
Lý Tấu Tinh chậm rãi giơ tay lên.

Lúc này những người khác mới khiếp sợ nhìn sang, "Trời đựu..."
Cái này có hơi bạo quá.

"Swarin, cậu thật sự trâu bò."
"Đây là đang gài bẫy đồng đội à?"
Các nữ sinh bắt đầu âm thầm phấn khích, vội vàng sửa lại lớp trang điểm thoa son tươi mát còn các nam sinh thì càng kích động.

Một trong số những người đứng đầu đám học sinh mới, người tài xuất sắc trong số ba người, được bệ hạ và Wasser cực kỳ tán thưởng - Lý Tấu Tinh!
Chuyện này quả thật làm cho người ta nhiệt huyết sôi trào, thật là làm cho người ta muốn hóng hớt chuyện liên quan!
Swarin mặt như đưa đám, "Tấu Tinh, xin lỗi..."

"Không sao," Lý Tấu Tinh nhoẻn cười, anh phóng khoáng đứng dậy từ bãi cỏ, cúi đầu cởi nút áo khoác, biểu thị mình đã chuẩn bị kỹ càng, "Ai là số 32?"
Cố Vấn Thành ngồi tại chỗ bất động, đợi đến khi người khác đứng ngồi không yên toan đi kiểm tra từng thẻ số thì hắn mới đứng lên đi tới bên cạnh Lý Tấu Tinh.

"Wow..."
Thế mà là Cố Vấn Thành.

Một quốc vương, đội Mộng Chi, hai kẻ xui xẻo, cũng đội Mộng Chi.

Thật trùng hợp quá đi!
Na An với Mary hai mặt nhìn nhau.

"Ít nhất người với tình nhân trong mộng của cậu không phải là con gái," Mary nhún nhún vai, "Hai tên nam sinh, khung cảnh này chắc chắn sẽ biến thành cảnh hài."
Na An nhoẻn môi mỉm cười, "Bọn họ thân nhau thế kia, tớ sợ bọn họ lúng túng."
"Nam sinh biết chơi hơn chúng ta nhiều," Mary không nghĩ như vậy, "Cũng lớn mật hơn nhiều đó."
Người xung quanh dần dần yên tĩnh lại, có mấy người đã bắt đầu nín cười.

Bọn họ đoán chừng hai người này nhất định sẽ cười rộ lên, dù có buồn cười đến đâu bọn họ cũng phải kiên trì yêu cầu hai người

đó hoàn thành, vất vả lắm mới có một cơ hội duy nhất như này, nhất định phải nắm chắc.

Mà dưới ánh mắt mọi người, Lý Tấu Tinh đi về phía Cố Vấn Thành.

Kỳ quái.

Dù là hôn môi hay là bị sắc làm mờ mắt như trước kia Cố Vấn Thành luôn mang thái độ xâm lược chủ động.

Nhưng hiện tại hắn lại kẹt trong vòng lẩn quẩn.

Lý Tấu Tinh đi tới trước mặt Cố Vấn Thành, ánh mắt anh nghiêm túc lại chăm chú, ngón tay thon dài, chậm rãi cầm tay Cố Vấn Thành.

"Ha ha ha ha," đã có một số người bật cười, "Trời đựu!"
Một cái tay khác nâng cằm Cố Vấn Thành lên vân vê bờ môi hắn dưới con mắt của mọi người.

Vẻ mặt Cố Vấn Thành đổi tới đổi lui, trộn lẫn giữa "Cậu yếu vậy à?" với "Tôi đây có thể có kích thích gì chứ".

"Trước khi ăn cơm, có ngửi được hương vị của tôi không?" Lý Tấu Tinh.

Hô hấp Cố Vấn Thành hơi chậm lại.

"Dễ ngửi không?" Lý Tấu Tinh nghiêng hít một hơi sâu tại đuôi tóc hắn, mang theo ý tứ ngại ngùng, "Vấn Thành, mùi hương của tôi có thơm không? Có ảnh hưởng tới cậu không?"
Cố Vấn Thành nghĩ tới mùi hương đó.

Sau khi bị anh hít sâu mấy hơi mùi hương đó dường như từ xoang mũi anh tràn vào cổ họng hắn, dừng lại một lúc lâu, lâu

đến nỗi Cố Vấn Thành hoài nghi mình xuất hiện ảo giác.

Hắn không trả lời, thế nhưng vẻ mặt đang nhớ lại đã cho Lý Tấu Tinh biết đáp án.

Nụ cười anh càng tươi hơn, gần như mê hoặc đôi mắt Cố Vấn Thành.

Nhìn biểu tình này của nam chính, Lý Tấu Tinh cảm thán trong lòng, Cố Vấn Thành đang nhớ lại, lộ ra thần thái hưởng thụ mơ hồ.

Thế mà lại hưởng thụ...!
Hưởng thụ mùi hương của Lý Tấu Tinh, nhớ lại giây lát trước khi hít vào mùi hương kia.

Rất thẳng thắn, cả thế giới không ai thẳng hơn Cố Vấn Thành.

Không một chút biến thái, rất đáng yêu.

"Không có," Cố Vấn Thành, "May mà không ảnh hưởng đến tôi."

Lý Tấu Tinh trầm ngâm một lát, chậm rãi nói: "Cậu biết không..."
Cố Vấn Thành: "Cái gì?"
"Trên người cậu," Lý Tấu Tinh, "Thỉnh thoảng sẽ tỏa ra mùi hương, cậu biết không?"
Cố Vấn Thành kinh ngạc, "Mùi hương?" Hắn thật sự không biết.

"Bữa tối hôm nay," Lý Tấu Tinh tiếp tục dùng giọng điệu chậm rãi, "Lúc cậu đi ra từ phòng tôi, ngồi trên bàn ăn."
"Sau đó Cố Vấn Thành," anh nói, "Cậu, từ trong ra ngoài đều là mùi hương của tôi."
"Khắp phòng ăn đều là mùi hương cậu tỏa ra, cậu vừa tỏa hương vừa ăn cơm."
"—— Cậu còn uống một ly sữa bò."

Cho nên mùi hương mới mãi không tiêu tán?
Vẻ mặt Cố Vấn Thành nhăn nhó, "Sao có thể chứ ——!"
"Được rồi, lừa cậu thôi," Lý Tấu Tinh cười hì hì lui về sau một bước, hướng về phía quần chúng vây xem rồi bất đắc dĩ nhún nhún vai, "Hai chúng tôi nhận thua, thật sự không giải quyết được."
Vẻ mặt Cố Vấn Thành cứng đờ, mờ mịt nhìn anh.

Swarin sắp thành máy phát lại luôn rồi, "Xin lỗi xin lỗi xin lỗi..."
Nhóc Swarin đáng thương.

Người ở bên ngoài chỉ thấy bọn họ nắm tay sờ môi một cái, nhưng mà như vậy đã có một đám người cười ngả nghiêng rồi.

Yêu cầu kia của Swarin thật sự quá nghiêm khắc ha ha ha, sau khi bọn họ cười đủ rốt cuộc cũng trỗi dậy lòng thương, ra vẻ hai người đã hoàn thành yêu cầu.

Mà ba người bọn Lăng Niên đang khiêu vũ trong sàn nhảy đã chạy tới, kịp lúc thấy ván cuối cùng nên cười đến mức không đứng lên nổi, "Đm ha ha ha, Tấu Tinh cậu yếu quá đó!"
Máy mô phỏng đã mở, từng đội ngũ một tiến vào thế giới giả lập.

Lý Tấu Tinh với Swarin Hi Nam đi ở phía trước, Cố Vấn Thành im lặng nửa phút, đột nhiên hỏi đồng đội bên cạnh: "Trên người tôi thỉnh thoảng phát tán mùi hương à?"
—— hắn còn không dám đi hỏi lúc bữa tối trên người hắn có mùi hương hay không.

Vẻ mặt Tế Du kinh ngạc, lập tức phủ định: "Không có."
Lăng Niên gật gật đầu, "Không có."
Cho nên thật sự đang gạt hắn?
Cố Vấn Thành thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Ha ha, dù vậy, coi như hắn thật sự có năng lực thỉnh thoảng tỏa ra mùi hương cũng tuyệt đối không thể có loại mùi hương kia.

Thế giới giả lập trong máy mô phỏng đều do hệ thống tạo ra, sau khi bọn họ chuẩn bị xong liền ấn bắt đầu, trời đất quay cuồng, đảo mắt đã tiến vào trò chơi.

Lý Tấu Tinh mở ra thì thấy tối đen, anh thận trọng cảm nhận xung quanh, phát hiện mình bị đẩy vào trong một chiếc hộp, không, hình như là quan tài.

Anh dùng lực đẩy nắp quan tài ra, vật liệu bằng gỗ vừa dày vừa nặng phát ra tiếng răng rắc.

Căn phòng đặt quan tài cũng tối đen, song sau khi anh đứng trên mặt đất thì đèn trong phòng đột nhiên sáng lên.

Lý Tấu Tinh: "..."
Anh bị căn phòng xa hoa bố trí phức tạp này làm cho kinh sợ.

Sau đó lại phát hiện trên thân thể mình có biến hóa, anh sờ lớp lụa bóng như nước trên người và mái tóc xoăn đen dài đến thắt lưng, nghĩ thiết lập của mình là ma cà rồng?
Vậy thì hình tượng bây giờ chắc chắn cực kỳ tà ác.

Anh nhoẻn cười, lấy quang não ra chụp ảnh làm kỷ niệm.

"Đại nhân," giọng nói già nua vang lên trước cửa, một ông lão tướng mạo già nua vóc người gầy gò hơi khom người về phía anh, "Ma vương đại nhân, ngài tỉnh rồi."
...!Cho nên người ngủ trong quan tài chính là ma vương ư?
Lý Tấu Tinh nhàn nhạt ừ một tiếng, chờ trí não gửi nhiệm vụ cho mình.

Nhưng một phút rồi hai phút trôi qua, hệ thống không có bất kỳ phản ứng gì..

Chương 44: Ngài Thấy Tôi Thế Nào

"Ngài đã chiếm cứ hai phần ba diện tích nhân tộc, ma vương đại nhân," quản gia dẫn anh đi tới phòng ăn, "Thiên sứ trưởng phái thuyết khách (*) tới, có lẽ thỉnh cầu ngài nương tay, dẫu sao mấy tên kia cũng chỉ biết vẫy đôi cánh trắng nên bị đội quân của ngài nhét vào một cái xó nhỏ như nhân tộc rồi."
(*) thuyết khách (từ cũ) chỉ những người dùng tài ăn nói để thuyết phục người khác khi ngoại giao, như người của Bộ Ngoại giao bây giờ á.

Lời quản gia mang theo sự khinh thường của người bề trên cùng thương hại rẻ mạt, "Những thiên sứ đáng thương."
Lý Tấu Tinh cảm thấy rất vi diệu.

Hình như anh nhận được kịch bản của một nhân vật phản diện lớn, mà đến bây giờ trí não còn chưa gửi cho anh bất kỳ tin tức gì, hệt như anh chỉ là một NPC (*) đơn thuần.

Thế giới giả lập của quân đội hoàn toàn khác với tinh linh trí tuệ khống chế vườn hoa.

(*) NPC là viết tắt của từ Non-player character, là một nhân vật trong các trò chơi do máy tính điều khiển.

Chỉ là không biết bọn Cố Vấn Thành nhận được kịch bản gì.

"Thuyết khách?" Anh mở miệng, giọng của ma vương trầm hơn

giọng ban đầu của anh một chút, "Ai là thuyết khách?"
"Ngài không cần để ý tới loại chuyện nhỏ này," quản gia, "Dù là ai, cuối cùng cũng bị ngài ném vào ngục giam của lâu đài."
Vẻ mặt Lý Tấu Tinh thoáng vặn vẹo, "Ngục giam lâu đài nhốt không ít người nhỉ?"
"Mong ngài không cần quan tâm," quản gia làm hết bổn phận nói, "Ngục giam thứ mười của ngài đang được xây dựng, xin ngài yên tâm mà sử dụng."
"..." Lý Tấu Tinh, "Ta sẽ sử dụng thật tốt."
Áo bào màu đen trên người anh khi bước đi sẽ hiện ra hoa văn màu bạc, vốn bước đi của anh đã tiêu sái, bây giờ lại càng tăng thêm.

Dọc đường đi có không ít người hầu đang cúi đầu quét dọn, lúc anh bước qua đều khom người cung tiễn anh rời đi.

Ánh đèn trên hành lang lâu đài ảm đạm, lúc đi anh tới phòng ăn đã có người chờ ở nơi đó.

Quản gia kéo ghế cho Lý Tấu Tinh, người đứng bên cửa sổ nghiêng đầu nhìn qua, nhẹ bước đi tới, "Ma vương đại nhân."
Gã có mái tóc dài màu trắng bạc, đôi cánh trắng tinh phía sau thu vào trên vai.

Lý Tấu Tinh nhìn gã, suy đoán xem gã muốn nói điều gì.

"Xin ngài hãy dừng việc xua đuổi quân đội thiên tộc lại," thiên sứ trước mặt anh vừa nói ra chữ đầu tiên đã đẫm lệ, "Chúa Trời tôn quý của chúng ta, vậy mà lại phải chen chúc ở chung một chỗ dơ bẩn hỗn loạn với nhân loại."
Lý Tấu Tinh trưng ra vẻ mặt cao thâm khó dò.

Thiên sứ ghét cay ghét đắng hành vi này của anh, song không thể không thừa nhận ma vương có một vẻ ngoài khiến tất cả thiên sứ đều yêu thích.

Mỗi một sợi tóc của anh đều pha lẫn giữa tà ác và hắc ám, khiến cho khuôn mặt kia so các thiên sứ như nằm ở hai thái cực, làm linh hồn run rẩy kinh sợ.

"Coi như trao đổi," thiên sứ được nhân loại sùng kính nói, "Ma vương bệ hạ, nhân loại phái một tiểu đội dũng sĩ, bọn họ sẽ đến lâu đài của ngài sau 1 ngày nữa, có khi công chúa của nhân loại còn dùng mỹ nhân kế để ám sát ngài."
Sau khi bẩm báo xong tin tức thiên sứ liền bị quản gia dẫn xuống.

Lý Tấu Tinh cảm thấy nếu không có gì bất ngờ xảy ra, tiểu đội dũng sĩ kia chính là các đồng đội của anh.

Một nhiệm vụ tiểu đội mà chia thành hai phe chính phản, cái máy mô phỏng này của quân đội chắc chắn cùng một hệ thống với trí tuệ nhân tạo của vườn hoa trên không kia, đều ác và thú vị như nhau.

Vì đáp lại hệ thống ác thú kia, Lý Tấu Tinh đành bất đắt dĩ phối hợp, anh sẽ làm một NPC đơn thuần, tiếp đãi các đồng đội thật tốt.

...!
Năm người Cố Vấn Thành hóa trang thành dũng sĩ vượt mọi chông gai trong rừng rậm.

Bọn họ trèo non lội suối, đánh bại thú hoang rừng sâu cùng đạo tặc gian xảo, một đường đi không ngừng nghỉ hướng tới lâu đài của ma vương.

Trên đường đi chướng ngại nối tiếp chướng ngại, theo thời gian trôi bọn họ đã có thể ứng phó tốt nguy cơ đến từ rừng rậm.

"Công chúa muốn đến lâu đài muộn hơn chúng ta một chút," Cố

Vấn Thành đạp lên tảng đá lớn, ngóng về nơi lâu đài xa xăm, "Nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì Lý Tấu Tinh chắc đang bị nhốt ở đó."
"Thực sự quá đáng thương," Hi Nam cười trên sự đau khổ của người khác, "Nghe nói ngục giam của ma vương sáu người một gian lận, Tiểu Tinh Tinh đáng thương của chúng ta ngay cả chỗ ngủ cũng không có."
Mấy người Tế Du cười ha ha.

Tuy rằng ngoài miệng vô tình nhưng bọn họ vừa tiến vào thế giới giả lập liền bắt đầu hành động mấy tiếng không ngừng nghỉ, đặc biệt sau khi nghe ác danh tàn bạo của ma vương thì càng tăng nhanh tốc độ nên mới có thể tới bên ngoài lâu đài của ma vương trong thời gian ngắn như vậy.

Sau khi vượt qua một con suối có cá sấu ẩn nấp, trước mặt bọn họ liền xuất hiện năm nhánh đường nhỏ.

Xa xa là lâu đài to lớn, con đường khác nhau đại diện cho lựa chọn khác nhau, rõ ràng buộc bọn họ phải mỗi người một ngả.

Cố Vấn Thành chọn con đường bên trái ngoài cùng, nói với các đồng đội: "Phát hiện không ổn thì lui về."

"Yên tâm đi, chúng ta nhanh lên một chút," Tế Du cũng bắt đầu lo lắng, "Ma vương độc ác như vậy, tôi lo lắng cuộc sống bây giờ của Tấu Tinh phải nước sôi lửa bỏng cỡ nào."
Dứt lời là hành động, bọn họ bước lên con đường khác nhau, cảnh giác nguy hiểm phía trước.

Tại vườn hoa lâu đài của ma vương.

Lý Tấu Tinh đang ngâm trong nguồn sinh mệnh cướp đoạt được từ tinh linh.

Mái tóc đen của anh bị thấm ướt một nửa tản ra trên mặt nước

màu trắng sữa, bụi cây phía sau chợt có động tĩnh cực nhỏ, ma vương bệ hạ thấp giọng hỏi: "Ai?"
Dưới tay Cố Vấn Thành tụ lại tinh thần lực, một giây tiếp theo lại kinh ngạc phát hiện hệ thống bắn ra một tin nhắn: [Ngài đã tiến vào lãnh vực của ma vương, xin dùng phương thức nhân loại có thể dùng để đánh bại ma vương.]
"..." Cố Vấn Thành thầm chửi rủa, hắn làm gì mà không phải phương thức của nhân loại?
Nhưng mà nhân loại trong thế giới giả lập chỉ có thân thể cường tráng, căn bản không có tinh thần lực, phải dựa vào vũ khí lạnh cùng phù hộ của thiên tộc.

Cố Vấn Thành chỉ có thể án binh bất động.

Thế nhưng ngay sau đó bên chân hắn đột nhiên có một trận gió to, bất ngờ cuốn hắn vào trong hồ nước ma vương đang tắm rửa.

Oh wow, Cố Vấn Thành đến rồi.

Lý Tấu Tinh híp mắt, "Nhân loại?"
Anh đứng lên từ trong nước, vớt tên nhân loại không thể động đậy trong nguồn sinh mệnh lên.

Dũng sĩ Cố Vấn Thành được trang bị đầy đủ ướt đẫm toàn thân, khó khăn vuốt những giọt nước nặng như sắt đi.

"...!Lý Tấu Tinh?" Con ngươi Cố Vấn Thành co rút nhanh.

Lý Tấu Tinh cúi thấp đầu nhìn hắn, mắt lạnh lùng, tóc xoăn dài xõa bên mặt rơi xuống bên cạnh Cố Vấn Thành.

Anh ôm lấy Cố Vấn Thành bước lên bờ.

Lúc anh bước đi một đôi cánh màu đen che kín cả bầu trời xuất hiện sau lưng anh, trên đó rơi xuống một sợi lông chim hóa

thành áo bào hoa lệ trên người anh.

Cố Vấn Thành bị cái nhìn kia đè ép, lập tức phát hiện mình không động đậy được nữa.

Hẳn là tác dụng của nước hồ kia, nhưng mà suy nghĩ của hắn bây giờ toàn là tại sao Lý Tấu Tinh lại là ma vương, hơn nữa tại sao lại làm như không quen biết hắn.

Quản gia đang chờ đợi cách đó không xa, nhìn thấy Cố Vấn Thành bèn giương mắt, "Đây là?"
Lý Tấu Tinh, "Dũng sĩ sử dụng mỹ nhân kế."
Anh không đếm xỉa lướt qua Cố Vấn Thành, "Ta chờ công chúa của các ngươi đến."
Cố Vấn Thành ha ha trong lòng.

Biết anh rốt cuộc có ý gì, đây là đang chờ công chúa dùng mỹ nhân kế.

Ha ha.

"Ma vương đại nhân," người hầu nhỏ giọng thưa, "Đội thủ vệ lâu đài phát hiện có người đánh lén."
Lý Tấu Tinh, "Dẫn tới đây."
Anh tiện tay đặt Cố Vấn Thành sang một bên, quản gia cho Cố Vấn Thành dùng thuốc giải tác dụng phụ của nguồn sinh mệnh.

Sau khi Cố Vấn Thành cử động được liền nhìn chằm chằm Lý Tấu Tinh đương bất động.

Lý Tấu Tinh ngồi trên vị trí cao kia, trên mặt không còn là nụ cười xán lạn rực rỡ mà là vẻ cao ngạo từ trên nhìn xuống.

Nhưng mà thật sự rất tuấn tú...!Cố Vấn Thành tỉnh bơ ra lệnh quang não chụp ảnh.

Quả nhiên, bị dẫn tới chính là bốn người Lăng Niên.

Mỗi người bọn họ đều chật vật, nhìn ra được đều trải qua một phen ác đấu, nhưng so với đội quân của ma vương thì thực lực bọn họ vẫn là quá kém.

Giây phút nhìn thấy ma vương mấy người kia đều mở to hai mắt kinh ngạc thốt lên, "Tấu Tinh?!"
Thế nhưng nhanh chóng bọn họ liền biết mình kích động quá sớm, bởi vì bọn họ phát hiện Lý Tấu Tinh hình như là ma vương mà nhóm họ cần đánh bại.

Đội Mộng Chi: (¯—¯)
Quản gia, "Ma vương đại nhân, có cần nhốt bọn họ vào ngục giam không?"
Các đồng đội nhỏ của đội Mộng Chi nhìn Lý Tấu Tinh với vẻ vô cùng đáng thương, đỏ mắt chờ mong nói muốn ăn cơm muốn ngủ muốn cùng nhau vui đùa.

Lý Tấu Tinh thật sự rất đau lòng cho đồng đội, thế nhưng không cần nghĩ cũng biết ma vương sẽ không cho dũng sĩ sắc mặt tốt gì cho cam.

Anh đang định không diễn nữa thì binh lính bên ngoài đã giải công chúa của nhân loại đi vào.

Trên váy dài của công chúa nhân loại dính đầy bùn đất, trên khuôn mặt trắng noãn tinh xảo của nàng mang theo giọt nước mắt, "Ma vương, ma vương đại nhân..."
Mấy đồng đội của đội Mộng Chi ghé vào bên người Cố Vấn Thành, thì thầm to nhỏ đánh giá kỹ năng diễn xuất của công chúa: "Khóc không được tự nhiên nha, vành mắt đỏ quá mức rồi."
"Dù sao cũng không có ý tốt với Tấu Tinh của chúng ta, ôi chao,

nàng muốn ám sát Tấu Tinh đấy!"
"Kế hoạch là gì thế? Đầu tiên triển khai mỹ nhân kế?"
"Vậy câu hỏi là, chúng ta có nên đánh bại ma vương hay không?"
"..."
Bọn họ nhỏ giọng một câu tiếp một câu, Cố Vấn Thành lại không yên lòng nhìn công chúa triển lộ mặt đẹp nhất của mình, hướng nước mắt rơi như mưa trên hoa về phía ma vương.

Lý Tấu Tinh đứng dậy từ trên vương tọa, bước từng bước một xuống dưới, nhoẻn môi cười, đưa tay về phía công chúa.

Công chúa nhìn dung mạo của anh, thẹn thùng nắm lấy tay anh.

Lý Tấu Tinh kéo công chúa vào trong ngực, nhấc cằm nàng lên, dường như một giây sau liền hôn xuống.

Trước khi hôn lên một giây, công chúa trong lồng ngực bị thô bạo lôi ra ngoài.

Lý Tấu Tinh thả tay xuống, cau mày nhìn Cố Vấn Thành đầu tiên.

Nam chính lạnh mặt, trong mắt lóe tia lửa, "Ma vương bệ hạ, tôi có chuyện cần bẩm báo riêng với ngài, cất bước nói chuyện một lát?"
Mấy chữ cuối cùng bị hắn hung tợn nói ra từ kẽ răng, bộ dáng cứ như đang bắt gian tại trận.

Công chúa bị hắn ném trên mặt đất không chút lưu tình sửng sốt, sau đó khóc rống lên.

Lông mày Lý Tấu Tinh càng nhíu chặt.

Quản gia tiến lên một bước, "Xin ngài yên tâm, tôi đây nhốt bọn họ vào ngục giam ngay."

Hi Nam đang ăn đồ ngọt trên bàn nũng nịu nói: "Đừng mà!"
Khóe mắt Lý Tấu Tinh giật một cái, nhìn một đám người vô cùng ung dung phách lối tại địa bàn của anh, vòng qua Cố Vấn Thành, kiên trì đi về phía công chúa.

Thế nhưng khoảnh khắc tiếp theo trên eo bị một đôi tay ôm lấy.

Cố Vấn Thành siết chặt vòng tay, đè lệ khí xuống, đầu dựa vào trên lưng Lý Tấu Tinh, dùng giọng điệu dịu dàng nhất của mình cố gắng bóp chết ý nghĩ muốn đụng chạm phụ nữ của Lý Tấu Tinh, "Ma vương đại nhân, ngài thấy tôi thế nào?"
"Đừng nhìn công chúa, chẳng lẽ cô ta còn đẹp mắt hơn tôi ư?"
Tiếng khóc của công chúa không dám tin mà ngưng bặt..

Chương 45: Thông Suốt

Dũng sĩ cực kỳ can đảm kéo ma vương vào một căn phòng riêng.
Lý Tấu Tinh ngồi trên ghế ở thư phòng, nhìn xem Cố Vấn Thành có thể làm gì.
Trong đầu Cố Vấn Thành không ngừng xuất hiện cảnh tượng anh đụng chạm công chúa, bất kể là nắm tay hay sắp sửa chạm môi, tất cả điều này gần như đốt cháy sạch lý trí của Cố Vấn Thành.
Loại dục vọng chiếm hữu với Lý Tấu Tinh này lớn khủng khiếp.
"Cậu định làm gì," Lý Tấu Tinh đan chân vào nhau, dò xét hắn, "Nếu như muốn dùng mỹ nhân kế thì ít nhất cũng phải là một quý cô chứ."
"Tôi chỉ muốn tốt cho cậu thôi," Cố Vấn Thành cứng ngắc nhếch môi, "Hôn dữ liệu của thế giới giả lập, sau khi hoàn thành nhiệm vụ thì đây là một chuyện rất ngớ ngẩn."
Lý Tấu Tinh chau mày.
Cố Vấn Thành phiền não, hắn bắt đầu đi tới đi lui trong thư phòng, cứ mỗi một bước đi lý trí như bị nghiền ép.
Không biết hệ thống giao cho Lý Tấu Tinh nhiệm vụ gì, có lẽ thật sự biến anh thành NPC.
Bước chân hắn chợt dừng lại.
Lý Tấu Tinh nhìn hắn đi tới trước mặt mình, đôi mắt tràn đầy vẻ phức tạp, "Lý Tấu Tinh?"
Ma vương đại nhân nhíu nhíu mày, khóe miệng không vui mà xụ xuống, cái phản ứng này không thể nghi ngờ nói rõ cho hắn biết bây giờ anh chính là một ma vương đơn thuần.
Cố Vấn Thành cứng đờ bất động.

Hắn lại rơi vào một cái một vòng luẩn quẩn nhỏ hẹp nguy hiểm, tư tưởng chống lại tình cảm, tình cảm lại sinh trưởng mạnh mẽ dưới sự tự lừa dối bản thân.
Rất nguy hiểm, vô cùng nguy hiểm, hắn không biết phải làm thế nào, hắn thậm chí còn không biết mình muốn cái gì.
Không muốn Lý Tấu Tinh hôn môi với người con gái khác, tại sao không muốn? Vì sao hắn lại muốn kiểm soát Lý Tấu Tinh, sao cả ngày lẫn đêm đều muốn hôn môi.
Hắn hận không thể chết trên đầu lưỡi của Lý Tấu Tinh, một ngày 24 giờ đều muốn hôn môi vĩnh viễn không dứt!
Điều này rốt cuộc biểu thị cái gì...
Hắn bắt đầu suy tư, nghiền ngẫm vấn đề thường ngày, vẻ mặt lại dần dần trở nên mờ mịt.
Không phải là đối thủ, cũng không phải là bạn bè, vậy thì có thể là cái gì?

Lý Tấu Tinh nhìn vẻ mặt của Cố Vấn Thành, chợt thở dài.
Cố Vấn Thành vừa nôn nóng đi tới đi lui vừa bận suy nghĩ thế mà lại không bỏ sót tiếng tiếng thở dài này của anh, nhoẻn miệng, "Ma vương đại nhân sao lại thở dài thế?"
—— Nhìn xem, mọi thời mọi khắc anh đều muốn biết Lý Tấu Tinh đang nghĩ gì.
Lý Tấu Tinh, "Dũng sĩ, lại gần ta một chút."
Cố Vấn Thành đi tới trước mặt anh, ngồi lên bàn sách đối diện anh.
Lý Tấu Tinh đứng lên, thân hình cao lớn đè trên người hắn.
Ánh nến trong căn phòng in hình ảnh ma vương chống tay hai bên bàn lên rèm cửa dày nặng, vây lấy Cố Vấn Thành trong một khoảng không gian, sau đó cúi đầu xuống hôn lên đôi môi hắn.
Cánh môi phủ lên môi hắn, sau giây lát triền miên dịu dàng, đầu lưỡi len vào khe hở giữa môi.
Cố Vấn Thành nhắm chặt hai mắt, hé mở bờ môi, mu bàn tay của cánh tay dựa vào bàn nổi đầy gân xanh.
Đầu lưỡi trượt vào trong, liếm láp đảo quanh trong khoang miệng hắn.
Đây là hôn, không phải giúp đỡ lẫn nhau.

Nụ hôn đầy ắp dịu dàng quý trọng.

Bàn tay chống lên bàn của Lý Tấu Tinh không tự chủ được nắm lấy eo hắn, siết thành một độ cong đáng kinh ngạc.
Gân xanh trên trán Cố Vấn Thành cũng nổi lên, hắn nhẫn nhịn, song cuối cùng vẫn không nhịn được mà giơ tay ra ôm lấy anh.

Nụ hôn từ nhẹ nhàng dần trở nên nóng bỏng, tay Lý Tấu Tinh đặt sau lưng hắn siết chặt, làm quần áo hắn nhăn nhúm hết cả lên.
Nụ hôn dần mất kiểm soát, đối đầu, như hai dã thú đang tranh đoạt địa bàn.
Đáng sợ.
Tại sao lại có loại cảm giác mất đi linh hồn này.
Thở hổn hển buông tha nhau, trong mắt hai con dã thú lóe lên ánh đỏ.

(D.: Đang nhập vai nên mình đổi xưng hô nhé)
"Ngươi thích ta," Lý Tấu Tinh thoải mái đến độ mọc ra sừng ác ma trên đầu, "Nếu ngươi thay công chúa gả cho ta, ta có thể ngừng lại bước chân xâm lược các ngươi."
Ngón tay Cố Vấn Thành run rẩy
Hắn bước xuống đất, tay run run đặt trên khuy cài áo.
Lý Tấu Tinh cầm đôi bàn tay run rẩy ấy, dùng giọng điệu ra mệnh, như đang nói một sự thật hiển nhiên, "Ngươi thích ta."
Ngươi thích ta, ngươi thích ta, ngươi thích ta...
Một tên con trai, sao có thể thích một tên con trai khác chứ?
Bàn tay được nắm trong tay càng run hơn.

Lý Tấu Tinh đặt tay hắn lên môi hôn, không nỡ, từ lòng bàn tay hôn qua mu bàn tay, hôn đến tận khi tay hắn ngừng run rẩy.
Trong một thế giới chỉ có tình yêu nam nữ, việc tư tưởng bị lật đổ còn đáng sợ hơn việc lừa mình dối người.
"Vậy còn cậu," Cố Vấn Thành hít sâu một hơi, ánh mắt bỗng chốc trở nên sắc bén, nhìn chằm chằm vào Lý Tấu Tinh, "Cậu có thích tôi không?"

Hắn giống như nhìn xuyên qua lớp ngoài ma vương này, xoáy sâu vào linh hồn Lý Tấu Tinh, đồng thời tuyệt đối không cho phép anh nói ra chữ "Không".
Lý Tấu Tinh nở nụ cười, "Thân là ma vương, bắt đầu từ bây giờ ta ngừng xâm lược."
Câu này vừa dứt, chữ "Qua ải thành công" trên không trung bắn ra pháo hoa.
Cố Vấn Thành ẩn chứa tức giận, bá đạo, "Trả lời câu hỏi của tôi."
Chốc lát sau toàn bộ không gian biến mất, bọn họ thoát khỏi trò chơi.
"Mấy cái thế giới này đều do quân đội đặc biệt chuẩn bị cho chúng ta nhỉ," Hi Nam vẫn còn duy trì tư thế ăn đồ ăn, "Vừa trẻ con vừa đơn giản, không kích thích chút nào!"
Dạ hội vẫn còn tiếp tục, cũng vẫn còn người đang đứng xếp hàng đợi tiến vào thế giới giả lập.

Khoảnh khắc Cố Vấn Thành mở mắt ra hắn liền rời khỏi chỗ chạy đến trước mặt Lý Tấu Tinh, hung tợn kéo cổ áo anh.
Ánh mắt hung ác, chứa đựng thô bạo.
Lý Tấu Tinh cảm thấy nếu mình giả vờ biết hết mọi chuyện thì một giây sau anh phải đón nhận quả đấm của hắn.
Vì thế anh chủ động mở miệng, "Tôi thành NPC, lúc cuối cậu hỏi tôi một câu hỏi phải không?"
Cố Vấn Thành chậm rãi buông lỏng tay, cả người hắn tràn ngập buồn bực, đột nhiên túm lấy Lý Tấu Tinh kéo tới hành lang bên cạnh.
Hắn đè hai bên Lý Tấu Tinh lại, chưa giải thích thích gì mà đã giận dỗi hôn lên môi anh.
Mút lấy đầu lưỡi, nuốt lấy nước bọt của anh một giọt cũng không tha, lần này hắn rõ ràng cảm nhận được.
Hắn có cảm giác.
Với Lý Tấu Tinh, một người anh em tốt hỗ trợ nghiên cứu khoa học, hắn thế mà lại có cảm giác.
Mịa nó!
Một đấm nện vào vách tường, môi Lý Tấu Tinh đã bị hắn cắn đến sưng lên, cau mày hít khí, "Rách rồi."

Cố Vấn Thành vội vàng tiến tới gần mượn ánh đèn bên ngoài quan sát môi anh, thật sự bị hắn cắn ra một cái lỗ.
Hắn chưa kịp nghĩ đã theo bản năng hút đi vết máu đang chảy ra.
Đây là máu của Lý Tấu Tinh.
Hắn càng hút hăng hái hơn.
Lý Tấu Tinh bất lực đẩy hắn ra, máu đã bị hút cho ngừng chảy, "Vấn Thành, cậu khát à?"
Nam chính nhìn anh không nói lời nào, hồi lâu sau mới mở miệng hỏi: "Cậu thích con gái hả?"
Cậu có thể bẻ cong tôi, nhưng cậu không thể còn chưa bẻ đã hỏi tôi có thích con gái hay không, ít nhất phải nể mặt tác giả, cho hắn biết tôi luôn giữ vững thiết lập thẳng băng.
Lý Tấu Tinh ậm ờ, "Ừm."
Lời này vừa dứt anh liền nhìn thấy Cố Vấn Thành nở nụ cười.
Một nụ cười cực kì lạnh lẽo, khiến da đầu tê dại.
"Tấu Tinh," giọng điệu hắn dịu dàng, "Nếu như cậu gặp được người con gái mình thích, nhất định phải nói cho tôi biết nhé, được không? Tôi sẽ tham khảo giúp cậu."
Lý Tấu Tinh tê dại cả da đầu, gật đầu một cái.
Cố Vấn Thành rất hài lòng.

Hắn lui về sau một bước, suy nghĩ một chút lại tiến lên kéo tay Lý Tấu Tinh, nắm tay kéo anh đi về hướng ký túc xá.
"Trở về?"
"Về tắm rồi ngủ," ngón tay út của Cố Vấn Thành gãi tới gãi lui trong lòng bàn tay anh, làm anh ngứa ngáy không thôi, "Nơi này không có gì để nán lại nữa."
"Còn bọn họ?"
"Bọn họ có bạn nhảy."
Sau khi trở lại ký túc xá, Cố Vấn Thành tiến vào phòng tắm đầu tiên, ngay cả quần áo cũng không mang theo.

Lý Tấu Tinh đoán hắn vội vã đi sóc lọ.
Nhưng chốc lát sau trong phòng tắm đã truyền đến tiếng hét

của Cố Vấn Thành.
Lý Tấu Tinh cầm quần áo chuẩn bị đưa cho hắn.

Cố Vấn Thành lau mặt, sau khi nhận lấy từ trong khe cửa vẫn không có hành động gì tiếp theo.
Hắn xối nước nóng, nhắm mắt trầm tư.
Chau mày, môi mím lại thẳng tắp.
Một hồi lâu sau, hắn bắt đầu tự thân vận động.
Âm thanh thưa thớt che lấp mùi vị và tiếng vang, giấy phút cuối cùng, từ trong kẽ răng phát ra, "Lý Tấu Tinh..."
Sau khi xong việc Cố Vấn Thành mở mắt ra, hắn đóng vòi nước lại rồi lau đi hơi nước bám trên mặt gương, nhìn chính mình trong đó.
Ánh mắt tựa lửa, tràn đầy vẻ phải có bằng được.
Mịa nó.
Hắn muốn Lý Tấu Tinh.
Muốn hôn chết trên đầu lưỡi anh..

Chương 46: Trừng Phạt Nhỏ

Sau khi ra khỏi thế giới giả lập ánh mắt Cố Vấn Thành nhìn Lý Tấu Tinh luôn mang theo lửa nóng.

Vào lúc này hắn mới thật sự có đủ quyết đoán mà một nam chính nên có.

Bất kể ăn cơm hay luyện tập, thậm chí là thời điểm chạm nhau khi đối chiến, tầm mắt của hắn cứ như mang theo móc câu, dính vào giọt mồ hôi của Lý Tấu Tinh, trên khóe môi, dính chặt không rời.

Điều này làm cho tên gay lâu năm hơn hắn là Lý Tấu Tinh không khỏi than thở.

Lúc ăn cơm nếu trên môi của anh dính nước xốt thì Cố Vấn Thành sẽ lấy lý do giữ gìn vệ sinh mà tự mình liếm sạch môi cho anh ở nơi không người.

Làm cho Lý Tấu Tinh lúc ăn cơm luôn cẩn thận dè dặt, song vẫn cứ bị Cố Vấn Thành dùng lý do "hôn nhau sau bữa ăn rất tốt cho sức khỏe" để thực hiện những nụ hôn nóng bỏng.

Hắn cứ như một tên nghiện hôn, thời thời khắc khắc chỉ muốn hôn hôn hôn.

Nói chung chính là, môi có thể dính bao lâu thì dính bấy lâu.

Trải qua mấy ngày Lý Tấu Tinh thực sự cảm thấy miệng mình bị liếm tróc mấy lớp da, gió thổi một tí đã cảm thấy nhói, thậm chí lúc hít thở cũng ngửi thấy được mùi vị của đối phương mà không phải của mình.

Đương nhiên Cố Vấn Thành cũng không tốt hơn anh bao nhiêu, miệng của đối phương cũng sưng lên, nhìn rất đầy đặn.

Lý Tấu Tinh nhận ra tuy Cố Vấn Thành như một tên già dặn nhưng khi thân mật với người cùng giới ngoại trừ thân thể xao động với hôn nhẹ sờ sờ hắn hoàn toàn không biết còn có cấp độ sâu hơn, thậm chí thân thể càng để lâu càng thêm bứt rứt, đã sắp đến độ một giọt dầu cũng có thể làm bốc cháy cả người.

Khó khăn nhất không phải hôn môi, mà khó nhất chính là kiềm chế phản ứng trong lúc hôn.

Đặc biệt là sau khi nam chính tỏ lòng mình, mỗi một lần hôn môi đều như thiên lôi câu địa hỏa (*), có rất nhiều lần, hoặc là đè lên tường hoặc là đè xuống giường, đều thiếu chút nữa là vượt rào.

(*) thiên lôi câu địa hỏa (天雷勾地火): ám chỉ trạng thái kích tình nóng bỏng giữa đôi tình nhân.

Để duy trì thiết lập trai thẳng, anh cmn quá khó khăn.

Đêm nay Lý Tấu Tinh chạy vào phòng tắm dập lửa đầu tiên.

Các đồng đội kéo Cố Vấn Thành đến phòng khách chơi trò chơi trốn thoát sốt nhất đế quốc, nghe đâu người thành công chỉ có xác suất một phần ngàn.

"Cuộc thi tìm kiếm đội thi đấu mạnh nhất toàn mạng lần thứ 148 sắp diễn ra," Lăng Niên nhớ tới chuyện này, "Chúng ta có

thể tham gia."
"Toàn đế quốc?" Cố Vấn Thành.

"Cậu không biết à Vấn Thành?" Hi Nam kinh ngạc, "Cuộc thi tìm kiếm đội thi đấu mạnh nhất là cuộc thi nổi tiếng nhất toàn mạng đế quốc, đội ngũ ưu tú của quân đội có khi cũng tham gia đấy, cũng như có rất nhiều đội mạnh trên khắp đế quốc."
Cố Vấn Thành ngập ngừng một lát, giải thích: "Tôi rất ít khi tham gia thi đấu."
Không phải rất ít, mà là gần như không tham gia, vậy nên không để ý tình hình thi đấu như nào.

Hi Nam bừng tỉnh, "Chơi vui lắm, năm ngoái còn có một đội gồm mấy tên nhóc con người sao Tal, dựa vào bán manh mà đánh tới vòng đấu loại luôn đấy!"
Tế Du nở nụ cười, "Ba người đứng đầu sẽ có các mức phần thưởng khác nhau, độ quý giá của phần thưởng cho hạng nhất không thấp hơn tinh thạch năng lượng đâu."
Nói đến tinh thạch năng lượng, Cố Vấn Thành cau mày, "Các cậu vẫn chưa dùng."
Trong đội người có trị số tinh thần lực thấp nhất cũng từ 1600 trở lên, trước mắt chỉ có ba người có thể thực thể hóa tinh thần lực.

Tế Du lộ vẻ xấu hổ, "Chúng tôi quên mất..."
Cố Vấn Thành: "..."
Nên nói như thế nào đây, không hổ là đồng đội được Lý Tấu Tinh chọn à?
Thế nhưng vừa nghĩ tới Lý Tấu Tinh, hắn không nhịn được chạm vào môi mình một cái.

Cả ngày cứ đỏ tươi với sưng tấy, như thể vừa sinh ra thì môi đã như này.

"Tinh thạch năng lượng có thể thực thể hóa tinh thần lực hả?"

Lăng Niên bỏ qua vấn đề trò chơi, cau mày trầm tư.

Cố Vấn Thành hoàn hồn, lặng lẽ thả tay xuống, "Đa số có thể."
"Về phần cuộc thi này," hắn đi đến kết luận, "Trước khi hết hạn báo danh nếu các cậu có thể thực thể hóa tinh thần lực được, vậy thì chúng ta sẽ tham gia."
Mấy người kia tán đồng gật gật đầu.

Đã tham gia thì phải làm cho tốt, nếu không thể chuẩn bị đầy đủ chu đáo thì bọn họ đành phải đợi lần sau.

Sau khi thảo luận xong chuyện thi đấu Lăng Niên đột nhiên hóng hớt, hỏi: "Cậu với Tấu Tinh làm gì trong thư phòng vậy?" Mang theo ý tứ trêu chọc.

Nói tới lại muốn cười, "Khổ cho cậu rồi Vấn Thành, nếu không phải lúc đó cậu hi sinh thân mình kéo Tấu Tinh đi, phỏng chừng công chúa đã dùng mỹ nhân kế hoàn thành ám sát, phụt, nhưng mà khi đó dáng dấp của các cậu thật sự rất rất buồn cười ha ha ha!"
Khóe mắt Cố Vấn Thành giật một cái, "Cậu ấy thành NPC."
"Hệ thống cũng sẽ có lựa chọn như vậy," Lăng Niên, "Cái này cũng được coi là một loại kiểm tra đối với người thử nghiệm."
"..." Cố Vấn Thành híp mắt một cái, "Hả?"
"Tấu Tinh làm rất khá," Lăng Niên đánh giá rất cao, "Như thật, thoạt nhìn rất giống ma vương."
Quãng thời gian hỗn loạn trước đó trôi qua, trí trí bị một câu nói của Lăng Niên gọi về, đến thời điểm này Cố Vấn Thành mới đột nhiên phát hiện tên Lý Tấu Tinh kia chỉ đang giả bộ không nhớ rõ.

Hắn cười lạnh vài tiếng, đứng lên bước nhanh tới phòng tắm.

Lăng Niên im lặng hồi lâu, quay đầu hỏi hai người kia, "Tôi nói sai gì sao?"

"Tôi đoán là Tấu Tinh bắt nạt Vấn Thành," Tế Du thở dài, "Chắc không sao đâu, càng gây sự tình cảm càng tốt."
"Những lời này dùng cho người yêu với nhau, Tế Du ngu ngốc," Hi Nam khinh bỉ liếc mắt nhìn hắn, "Nếu như Tấu Tinh Vấn Thành biết cậu lại nói lung tung thì nhất định sẽ đi tới gây sự với cậu."
...!
Trong phòng.

Lý Tấu Tinh đang mặc quần áo, bên ngoài liền vang lên giọng nói đè nén của Cố Vấn Thành, "Cậu lừa tôi."
Câu nói này làm tay Lý Tấu Tinh run lên, "Tôi lừa cậu cái gì?"
"Ma vương, thư phòng, hôn môi," Cố Vấn Thành híp mắt, "Lý Tấu Tinh, cậu thực sự rất khỏe đấy."
"..." Lý Tấu Tinh, "Tôi sợ cậu lúng túng."
Giọng anh trầm thấp, nói hơi có lý, "Tình huống đó, tôi muốn đóng tốt vai NPC, xin lỗi Vấn Thành, tôi làm thế với cậu vì biết cậu muốn quên, cho nên mới lừa cậu, hy vọng tôi với cậu còn có thể như trước đây."
Lý Tấu Tinh vừa nói chuyện vừa cởi áo, soi gương sửa sang lại quần áo đảm bảo vẻ ngoài của mình vừa gợi cảm vừa gợi lòng ham muốn.

Dùng sắc dời chú ý.

Nghe lý do xong Cố Vấn Thành ngược lại càng bực bội.

Hôn cũng đã hôn rồi, trong thế giới giả lập còn ôm eo hắn, nhưng giờ lại nói phải duy trì cách ở chung như trước?
Hắn không đồng ý.

"Hóa ra là như vậy," hắn nói, "Cậu thật biết săn sóc, Tấu Tinh."
Giọng điệu này dọa người quá mức, Lý Tấu Tinh nhanh chóng cởi một cái khuy áo rồi lại chỉnh chỉnh tóc mình.

Mịa nó, lỗ lớn rồi, thứ mà anh muốn xem chính là Cố Vấn Thành

dùng cách nào để dụ dỗ anh.

Giữ nguyên vẻ ngoài điển trai này, Lý Tấu Tinh kéo cửa phòng tắm ra, hơi nóng hừng hực thoát ra ngoài, anh trực tiếp mặt đối mặt với Cố Vấn Thành đang chờ bên ngoài.

Ngay giây đầu tiên Cố Vấn Thành nhìn thấy anh liền không dứt nổi tầm mắt, con ngươi co rút nhanh, sắc mặt ửng hồng.

Ánh mắt hắn lảng tránh, sau phút giây lòng xao động thì thấy ngại ngùng.

Rồi lại không nhịn được mà hướng về phía cổ áo Lý Tấu Tinh ngắm nghía, hơi thở tràn đầy hormone như nam châm hấp dẫn tầm mắt hắn.

Mặc dù theo ý của Cố Vấn Thành thì giữa hai người đàn ông chỉ có thể hỗ trợ lẫn nhau, thế nhưng loại kích động này không có cách nào nói nên lời, hắn chỉ có thể trải nghiệm trên người Lý Tấu Tinh.

Da dẻ run rẩy, tinh thần căng thẳng.

Đặc biệt...!
"Thứ lỗi cho tôi đi mà," Lý Tấu Tinh nhìn hắn với vẻ vô cùng đáng thương, thân hình cao lớn nắm lấy cánh tay Cố Vấn Thành làm nũng hệt một đứa trẻ, "Vấn Thành ~"
Cố Vấn Thành nổi hết cả da gà.

"Cậu để tôi," Cố Vấn Thành bị mê hoặc đến thất điên bát đảo hai má ửng đỏ, cứ như uống say, "Để tôi hôn...!Để tôi trừng phạt cậu một chút."
"Trừng phạt tôi cái gì?" Lý Tấu Tinh hững hờ xem như không có chuyện gì xảy ra biểu diễn vóc người cùng đường cong cơ bắp của mình cho hắn xem, một mảng da trần đung đưa trước mặt

Cố Vấn Thành.

Cố Vấn Thành hoàn toàn không nhớ trước đó mình muốn nói gì, hắn bảo Lý Tấu Tinh ngồi xuống còn mình thì vùi đầu lên cổ anh tạo ra từng dấu hôn màu hồng nhạt.

Cái này hơi vượt quá phạm vi tình bạn rồi.

Lý Tấu Tinh hiện vẻ kinh ngạc, song không chờ anh nói ra nghi vấn Cố Vấn Thành đã lui về.

"Đây chính là trừng phạt khi cậu lừa dối tôi," nam chính thỏa mãn nhướng mày, hài lòng, "Lưu lại những dấu này trên cổ cậu sẽ khiến nữ sinh có ý với cậu đau lòng, như vậy có thể phá hủy rất nhiều hoa đào của cậu, thấy loại trừng phạt này thế nào?"
Vẻ mặt Lý Tấu Tinh một lời khó nói hết, "...!Rất tàn nhẫn.".

đam mỹ hài
"Cậu cũng có thể trừng phạt lại," Cố Vấn Thành hếch hếch cằm, khóe mắt vòng tới vòng lui trên người anh, sau đó ngồi xổm thay Lý Tấu Tinh gài cúc lại, "Coi chừng lạnh."
Cái gì cũng không hiểu mà còn có thể lẳng lơ như thế.

"Không sao, tôi không lạnh," Lý Tấu Tinh gượng gạo lảng sang chuyện khác, "Các cậu vừa bàn cái gì đấy?"
"Cuộc thi tìm đội mạnh nhất," Cố Vấn Thành, "Ngày mai xem bọn họ dùng tinh thạch năng lượng, nếu như trước khi thi đấu có thể thực thể hóa tinh thần lực thì chúng ta sẽ tham gia."
Trong sách gốc cũng tham gia, hơn nữa còn gặp phải một vị tiểu thư tùy hứng kiêu căng ngang ngược Nhậm Thanh Anh.

Lý Tấu Tinh có thể nhớ kỹ tên vị đại tiểu thư này có nghĩa cô ta không đơn giản.

Thật ra nhân vật này được viết khá thực tế, kiêu căng tùy hứng đến mức khiến người ta sinh lòng chán ghét, Lý Tấu Tinh cũng

hoài nghi nhân vật này là kết quả sau khi tác giả thất tình.

Tuy nhiên, chuyện lợi hại nhất mà Nhậm Thanh Anh làm chính là hạ xuân dược nam chính sau đó cưỡng bức.

Nghĩ đến điều này làm Lý Tấu Tinh chau mày.

Nhìn anh cau mày, Cố Vấn Thành cũng nhăn mày lại, "Sao vậy?"
Hắn muốn biết Lý Tấu Tinh đang suy nghĩ gì.

Lý Tấu Tinh kéo đầu hắn qua, buồn bực nói: "Tôi cũng phải trừng phạt lại."
Cố Vấn Thành nhoẻn miệng.

Bọn Lăng Niên còn ở bên ngoài cách một cánh cửa, điều này khiến người ta có cảm giác kích thích khi vụng trộm.

"Tôi trừng phạt cổ của cậu nên cậu không thể trừng phạt tôi ở đây."
Lý Tấu Tinh mê man, "Vậy tôi?"
"Khụ," lại lần nữa xác nhận đã khóa cửa, kéo rèm cửa sổ lại, lần này Cố Vấn Thành thậm chí còn không dùng tinh thần lực che đậy đã cùng Lý Tấu Tinh, trong hoàn cảnh bên ngoài còn có người, lén lút làm loại chuyên trừng phạt lẫn nhau.

Mà đối tượng cùng hắn "yêu đương vụng trộm" lại mang dáng vẻ không hiểu gì cả.

Tràn đầy tín nhiệm, chỉ muốn "trừng phạt" lại.

Cái gì cũng không hiểu, loại cảm giác lén lút dạy hư hắn này...!
Lý Tấu Tinh nhìn Cố Vấn Thành làm xong hết thảy, tắt đèn trên trần nhà rồi bật ngọn đèn nhỏ mờ tối ở đầu giường lên.

Ánh đèn vàng ấm áp bao phủ, bầu không khí rất tốt.

Anh lặng lẽ đọc thầm trong lòng, sắc tức thị không, không tức thị sắc...!(*)
(*) sắc tức thị không, không tức thị sắc: đây là câu nói trong Bát Nhã Tâm Kinh.

Quá khó khăn.

Sau đó, càng khó hơn.

Cố Vấn Thành đi đến trước mặt anh, rũ đôi mắt, ngón tay đặt trên khuy áo.

Hắn nhớ tới lúc Lý Tấu Tinh gọi điện với hắn khi bị ngốc, cái gì gọi là hạt lựu.

Tuổi còn trẻ mà miêu tả rất chính xác.

Nghĩ đi nghĩ lại, vậy mà lại cảm thấy hơi đáng yêu.

Lý Tấu Tinh bắt đầu cảm thấy nên bật đèn trần lên, loại tác động thị giác mơ hồ nửa sáng nửa tối này khiến người ta càng không chịu nổi.

Anh liếm liếm môi, dời tầm mắt sang chỗ khác.

Nhưng rất nhanh đã chuyển trở về.

Lòng anh bắt đầu mong đợi, mong đợi trừng phạt của Cố Vấn Thành sẽ như trong tưởng tượng của anh.

Cái gì cũng không hiểu, Cố Vấn Thành không có kinh nghiệm cũng không có kiến thức lý thuyết tới gần người trẻ tuổi đang ngoan ngoãn ngồi bên giường, hắn chỉ chỉ chính mình.

"Nơi này," giọng hắn trầm thấp, "Lần này để cậu trừng phạt nơi

này trước."
"Dùng sức một chút cũng không sao.".

Chương 47: Tinh Thần Lực

Thời gian bây giờ còn chưa tới giờ đi ngủ.

Sau khi phát hiện Cố Vấn Thành trở về phòng đã lâu mà chưa có ra ngoài với Lý Tấu Tinh, Hi Nam liền bị Lăng Niên ra lệnh đi gọi bọn họ.

Song vừa đi tới cửa, thính lực đã được nâng cao của Hi Nam nghe thấy âm thanh kỳ lạ.

Nhỏ xíu...!tiếng mút mát cùng tiếng nước chảy, còn có tiếng ngâm nga khe khẽ lúc nhẹ lúc nặng.

Là âm thanh lúc ăn đồ ăn.

Được đấy, không phải hai người này ở trong phòng ăn mảnh chứ?
"Này, Vấn Thành! Tấu Tinh!" Hi Nam gõ cửa không chút lưu tình, "Có phải các cậu giấu chúng tôi làm chuyện xấu không đấy?"
Giọng hắn vừa vang lên, loại cảm giác bị người khác phát hiện khiến Lý Tấu Tinh không khống chế được lực đạo, lập tức dùng lực quá độ.

Vẻ mặt Cố Vấn Thành thống khổ, lại cảm thấy sung sướng lạ kì.

Hi Nam dán lên cửa nghe trộm bên trong, tự hỏi bọn họ đang ăn

cái gì, "Có tới vườn hoa trên không ăn cơm không? Ở đó mới mở một nhà hàng, nghe nói ngon cực."
Cuối cùng trong phòng vang lên tiếng nước chảy, sau đó Hi Nam không nghe thấy gì cả, chỉ chốc lát sau Lý Tấu Tinh mở cửa, mặt đầy thỏa mãn, "Đi."
"Vấn Thành đâu?" Hi Nam ló đầu nhìn vào bên trong, khắp nơi sạch sẽ bóng loáng, cũng không có mùi thơm của thức ăn, không phải đang ăn trộm, tò mò, "Các cậu mới làm gì đó, có phải đang ăn đồ ăn không?"
"Cậu ấy đi thay đồ," Lý Tấu Tinh, "Đi ra ngoài chờ cậu ấy một chút, cậu vừa nói tới nhà hàng gì thế?"
Hi Nam hoàn toàn không có phát hiện mình bị dẫn sang chuyện khác, "Mới mở một nhà hàng địa phương rất đặc biệt, chúng tôi đều cảm thấy rất hứng thú."
Quá sung sướng.

Chưa từng được sảng khoái như thế.

Gai đầu lưỡi hòa cùng xúc cảm cùng nhau bùng nổ, từ góc độ trực quan mà nhìn thì thật sự đầy đủ sắc hương vị, mỗi dạng đều tuyệt vời vô cùng, đừng nói ăn, bây giờ ngay cả nước Lý Tấu Tinh cũng không muốn uống, sợ cảm giác còn sót lại sẽ bị cuốn trôi mất.

Dẫu sao thì ăn một lần ít đi một lần, lần này đầu óc Cố Vấn Thành không được bình thường nên dâng thịt tận miệng, Lý Tấu Tinh còn có thể mong đợi đầu óc hắn chập mạch một lần nữa ư?
Anh cùng các đồng đội ngồi trên ghế sô pha chờ Cố Vấn Thành ra ngoài, đợi không lâu lắm Cố Vấn Thành sắc mặt tự nhiên đi ra, "Bữa này tôi bao."
Ý cười dịu dàng, "Ăn tùy thích."
Nhìn qua liền biết tâm tình của hắn cực tốt.

Lúc ăn cơm bọn họ còn gặp Bách Đồng đang dùng bữa ở vườn hoa trên không, Bách Đồng đã ở lại trường học của bọn họ ba

ngày rồi, tựa như đang quan sát bầu không khí trong trường học.

Biểu hiện Lý Tấu Tinh rất đứng đắn, rặt vẻ thỏa mãn, không trêu chọc Cố Vấn Thành, khóe mắt đuôi mày cũng không hướng về phía Bách Đồng.

Nhưng bữa cơm này anh lại ưa chuộng đồ vật nho nhỏ tròn tròn, còn phải ngậm tại đầu lưỡi đảo quanh mấy vòng rồi mới thưởng thức món ngon.

Cố Vấn Thành thời thời khắc khắc chú ý tới anh, luôn có loại cảm giác...!anh vẫn còn ngậm nơi đó.

Thậm chí còn có cảm giác khó chịu vì bị đồ vật trong miệng anh chiếm mất vị trí.

Cảm giác này rất kỳ diệu, khó lòng giải thích.

Thật giống như có thể hút ra thứ gì đó không hề tồn tại trong cơ thể đàn ông, loại đau nhức hòa cùng cảm giác tê dại kì dị này có thể làm cho lông tóc dựng đứng.

...!Mẹ kiếp.

Không thể ngừng suy nghĩ.

Lý Tấu Tinh gắp một đũa đồ ăn đặt vào trong bát hắn, "Không ngon bằng cậu nấu."
"Ngày mai nấu cho cậu ăn," Cố Vấn Thành lập tức nói tiếp, "Muốn ăn cái gì cũng có thể."
"Tôi không kén chọn, cậu nấu gì cũng ngon." Lý Tấu Tinh có cảm giác mình đang bị đối phương xem như con gái mà theo đuổi.

Anh cúi đầu dán sát vào Cố Vấn Thành, thầm thì nói chuyện,

"Có muốn nấu chút đồ thanh đạm hạ hỏa không?"
Vài chữ sau cùng thiếu chút nữa là không nghe thấy, "Cậu vậy...!Không hay lắm..."
Lén lén lút lút, khiến Cố Vấn Thành lúng túng ho khan vài tiếng.

Thế nhưng đối phương càng cẩn thận Cố Vấn Thành ngược lại càng...!Hắn nắm lấy tay Lý Tấu Tinh dưới bàn, viết xuống lòng bàn tay anh hai chữ "nước bọt".

Nước bọt có tác dụng chữa trị, có thể dùng nước bọt.

Lần này Hi Nam nghe lén được, làm nũng, "Tại sao phải nấu đồ thanh đạm hạ hỏa thế, người ta muốn ăn thịt nướng!"
Hắn lớn to đùng thế kia mà lại làm nũng, hiệu quả còn cay mắt hơn lúc Lý Tấu Tinh làm nũng với Cố Vấn Thành trước kia.

Lý Tấu Tinh chỉ chỉ Bách Đồng phía sau, "Nếu bây giờ cậu có dũng khí tỏ tình với nữ thần của cậu thì tôi đích thân nấu cho cậu ăn luôn."
"Không ăn đồ cậu nấu," Hi Nam tha thiết mong chờ nhìn Cố Vấn Thành, một mình hắn còn chưa đủ, còn lôi kéo Tế Du với Lăng Niên theo, "Vấn Thành ~"
Bọn họ làm nũng, Cố Vấn Thành chỉ cảm thấy phát tởm, "Thổ lộ rồi hãy nói."
Hắn hoàn toàn tán thành với chủ ý của Lý Tấu Tinh, hắn còn chưa quên lúc trước Lý Tấu Tinh từng nói muốn "thử" với Bách Đồng.

Hi Nam đỏ mặt, nắm chặt tay tăng thêm dũng khí cho mình rồi đi tìm Bách Đồng thổ lộ.

Đại thần giả gái lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, gương mặt xinh đẹp thoáng vặn vẹo, cố nặn ra một nụ cười mỉm lễ phép.

Lý Tấu Tinh không kiềm được niềm vui.

Cố Vấn Thành híp mắt một cái, nắm cằm anh xoay về phía mình, "Chớ nhìn bọn họ, con gái sẽ thẹn thùng, hiểu không?"
Lý Tấu Tinh gạt tay hắn ra, không dám tưởng tượng bây giờ Cố Vấn Thành còn đang trong giai đoạn theo đuổi, "Tư thế này của cậu làm tôi rất thẹn thùng."
Cố Vấn Thành mím môi nở nụ cười, hắn không nhịn được dán sát vào muốn hôn nhẹ Lý Tấu Tinh, nhưng bây giờ người đến người đi, hắn phải nhịn.

Lăng Niên cùng Tế Du liếc nhìn nhau, đối với bầu không khí quái lạ giữa hai người bọn họ đã tập mãi thành quen.

Tất nhiên Hi Nam tỏ tình thất bại, đêm ấy mấy người an ủi hắn, sáng hôm sau cầm tinh thạch năng lượng tới trường xin thuốc sử dụng cùng nó.

Đêm ấy Lý Tấu Tinh ngậm hạt lựu ngủ, vật kia ngâm trong nước miếng của anh, bị anh mút mát day cắn, không biết có tác dụng chữa thương gì không thế nhưng khi tỉnh dậy đã sưng to lên gấp mấy lần.

Thành trái cây to bự đỏ au.

Đêm ấy Cố Vấn Thành ngủ không được thoải mái, không phải vì đau, mà là không đủ đau.

Miệng chỉ có một, luôn có một cái bị ghẻ lạnh đáng thương.

Hắn tha thiết mong ngóng được đau đớn, nhưng Lý Tấu Tinh lại sợ hắn đau.

Lý Tấu Tinh cực kì dè dặt cẩn thận, anh tình nguyện cào nát lòng bàn tay cũng không muốn ra tay, suốt đêm không dưới một lần thầm hối hận tại sao mình phải đáp ứng tác giả gảy chân (*) duy trì thiết lập tính cách.

(*) gốc là 抠脚: từ lóng chỉ nghệ sĩ không có tác phẩm, hoạt động gì trong một khoảng thời gian, công chúng không thấy được nên dần nhàm chán
Anh nhịn đến độ cảm thấy mình không còn là đàn ông, mà là ninja rùa.

Vì lòng luôn nghĩ mãi bởi vậy nên anh dậy rất sớm bên cạnh "nàng thơ", dùng danh nghĩa giúp đỡ anh em, sáng sớm trợ giúp một hạt lựu khác của anh em, mãi đến tận khi biến nó có cùng kích thước như cái còn lại hai người mới mặc quần áo ra ngoài.

Sau khi tới điểm đến.

Bouvid nhận được tin tức bèn vội vội vàng vàng gặp bọn họ,
"Tinh thạch năng lượng ở đâu ra?"
"Cô Sofia không nói cho thầy biết ạ?"
Bọn họ kinh ngạc, bọn họ quên mất chuyện tinh thạch năng lượng thì thôi đi, lẽ nào nhà trường cũng quên mất luôn à?
Chờ sau khi biết được ngọn nguồn Bouvid tức giận đến phùng mang trợn mắt, chỉ vào bọn họ hồi lâu mà không nói được một câu.

Nhìn đi nhìn đi, trực tiếp sử dụng tinh thạch năng lượng, còn bị cướp bóc chặn giết!
Sofia quả thật không báo lại với trường học, có lẽ cô ta muốn chờ để bọn Cố Vấn Thành tự báo công với trường học, tự ý che giấu chuyện học sinh suýt bị giết, cút nhanh về quân đội của cô ta đi! Đừng ở lại nơi này gieo vạ cho học sinh!
Bouvid bị chọc tức không ít nhưng vẫn nhanh chóng liên lạc sai người chuẩn bị thuốc cho bọn họ, đồng thời xin mở một phòng huấn luyện đặc biệt để tránh bị quấy rối.

Sau đó hung hăng hùng hổ, trực tiếp đi tìm Vưu Mông.

Cố Vấn Thành hiếm khi có hảo cảm với lãnh đạo trường học, "Bouvid rất tốt, Sofia không thích hợp làm giáo viên."
"Cậu cam lòng để Sofia rời đi?" Lý Tấu Tinh trêu ghẹo hắn, "Một đại mỹ nữ không giấu lòng ái mộ với cậu, chỉ cần có cậu ở đó thì cô ta không nhìn ai khác."
Tế Du gật gật đầu, "Cô ta rất thích Vấn Thành á."
"Thật sự không định yêu đương ư?" Hi Nam uể oải, "Mặc dù Sofia lớn tuổi hơn chúng ta, cũng rất dữ, ý muốn khống chế thoạt trông rất lớn, ngoại trừ mấy cái này thì cũng tốt á."
"Ngu ngốc." Lăng Niên không khách khí tát một cái vào sau gáy hắn.

Có người nào khuyên người ta yêu đương thế không?
"Tôi không có cảm giác với cô ta," Cố Vấn Thành nhíu nhíu mày, "Tuyệt đối không có khả năng."
Thậm chí vì Lý Tấu Tinh trêu chọc mà tâm tình không tốt lắm.

Sau khi tiến vào phòng huấn luyện, thuốc cũng được đưa đến, một đám người lấy tinh thạch năng lượng đang lóe sáng ra.

Swarin do dự hồi lâu, vẫn không nói lời không muốn.

Lời này quá xa cách, có những lời chỉ cần nói một lần là đủ.

Cố Vấn Thành bảo bọn họ ngồi xuống, vẻ mặt nghiêm túc, "Thả tinh thạch năng lượng vào trong thuốc, năng lượng của nó sẽ bị thuốc hấp thụ, chờ thuốc hấp thụ xong hết toàn bộ thì uống."
Bốn người trịnh trọng gật đầu, lại hỏi, "Mỗi người chúng tôi có thể trích một phần chia cho cậu không Vấn Thành?"
Trong sáu người bọn họ chỉ có Cố Vấn Thành không sử dụng tinh thạch năng lượng.

Mà ba viên trong số tinh thạch năng lượng đó đều do đối phương cung cấp.

Các đồng bọn thành khẩn muốn cùng Cố Vấn Thành, thậm chí

bọn họ còn muốn để hết tinh thạch năng lượng trong tay cho Cố Vấn Thành.

"Không thể," mặt mày Cố Vấn Thành thả lỏng, nở nụ cười, nói đùa, "Đừng như vậy, dù các cậu có dùng nhiều tinh thạch năng lượng hơn nữa thì cũng không sánh kịp tinh thần lực của tôi đâu."
Chỉ có Lý Tấu Tinh biết lời hắn nói là thật, những người khác đều cho rằng hắn chỉ đang an ủi.

Tiếp nhận ý tốt này, trong lòng quyết định nhất định phải báo đáp, còn cả Tấu Tinh nữa, bọn họ nợ nhiều lắm.

Sau khi uống thuốc ngâm tinh thạch năng lượng thì toàn thân tỏa nhiệt, mấy đồng bọn nhỏ nhắm chặt hai mắt tìm cảm giác, toàn bộ phòng huấn luyện người đang ngồi bình thường chỉ còn dư lại Lý Tấu Tinh với Cố Vấn Thành.

"Vấn Thành," tinh thần lực mang giọng nói Lý Tấu Tinh truyền vào trong tai Cố Vấn Thành, "Chậm nhất là bao lâu bọn họ có thể hấp thu xong?"
Một chữ hấp, khiến ngực Cố Vấn Thành tê dại.

"Trễ nhất là ngày mai," Cố Vấn Thành nắm chặt tay, đè hình ảnh trong đầu lại, "Nhưng mà thời gian hấp thu càng lâu thì tư chất tinh thần lực càng kém."

Lý Tấu Tinh suy tư, "Lúc tôi ăn nhầm tinh thạch năng lượng ấy, tỉnh lại lúc nào?"
"Hai ngày sau." Trong mắt Cố Vấn Thành lóe ý cười.

Lý Tấu Tinh trầm mặc.

"Tôi kém thế á?!".

Đam Mỹ Hài

"Cậu rất giỏi rồi," nhìn vẻ mặt của anh, Cố Vấn Thành thật sự nhịn không được, nhanh chóng rướn người qua hôn anh một cái, "Hai ngày, rất ưu tú."
Lý Tấu Tinh khiếp sợ nhìn hắn.

Trước mặt đồng đội, cách nhau không tới hai mét, không biết lúc nào đồng đội sẽ mở mắt, Cố Vấn Thành to gan vậy ư?
"Muốn hôn tôi à?" Đầu lưỡi đối phương hơi thè ra, dùng tinh thần lực truyền lại anh, "Đôi môi đã trở về hình dáng ban đầu, nhưng mà cậu thích nơi đó hơn, đúng không?"
Chỉ mới nếm được ngày hôm qua, hơn nữa không phải bất cứ lúc nào cũng có thể thưởng thức cho nên môi Lý Tấu Tinh mới dính chặt nơi đó.

Đầu lưỡi không sưng, nhưng môi của anh chắc chắn vẫn còn căng mọng, không tốt chút nào.

"Đấy không phải là hôn," anh xấu tính khịa lại Cố Vấn Thành, "Đấy gọi là giúp đỡ lẫn nhau, mọi người đều là đàn ông thì có sao đâu chứ?"
Vẻ mặt Cố Vấn Thành thoáng vặn vẹo.

Đây là lời hắn từng dùng để dụ dỗ Lý Tấu Tinh.

"Hôm qua cậu nói trừng phạt cậu tôi dùng lực rất lớn, tối hôm qua cậu bảo nơi đó ngứa nên tôi trêu đùa rất lâu," Lý Tấu Tinh lo lắng, "Sáng nay lại như thế, bây giờ có khó chịu không?"
Khắp phòng yên tĩnh, các đồng đội kìm nén đến mặt mũi đỏ rần, nghiêm nghiêm túc túc hết sức chăm chú nghiên cứu cách thực thể hóa tinh thần lực và nâng cao tinh thần lực.

Ở phạm vi cách bọn hắn không tới hai mét, hai người đồng đội của bọn họ đang dùng tinh thần lực tiến hành cuộc đối thoại mà không người thứ ba nào có thể nghe thấy.

Cố Vấn Thành cuộn ngón tay, "...!Ừ, đau."

"Day hỏng rồi ư?" Lý Tấu Tinh tiến đến bên cạnh hắn, không táy máy tay chân, chỉ lo lắng nhìn.

"Cậu có thể dùng tinh thần lực nhìn một chút," Cố Vấn Thành duy trì vẻ mặt bình tĩnh, bình tĩnh như đang nói về một chủ đề bình thường, "Kiểm tra xem rốt cuộc có bị thương hay không, giúp anh em tốt của cậu một chút."
Vì vậy trước mặt các đồng đội, tinh thần lực màu trắng bạc núp bên trong quần áo kiểm tra tình trạng Cố Vấn Thành.

Kiểm tra đến tận khi đồng đội đầu tiên mở mắt ra.

Người đầu tiên quả nhiên là Swarin, hắn vui mừng giang hai tay ra, một tia tinh thần lực nho nhỏ hiện trên lòng bàn tay hắn, "Tôi thực thể hóa tinh thần lực được rồi!"
Hắn vốn là thiên tài, Lý Tấu Tinh không ngạc nhiên với tình huống này chút nào, cười ôm lấy hắn, "Chúc mừng."
Swarin hì hì cười ngu.

Cố Vấn Thành ngồi tại chỗ cũ, trong giây lát hắn nhìn sang mỉm cười với Swarin, "Rất giỏi."
...Chân mềm nhũn..

Chương 48: Trang Web

Theo sát bước chân Swarin chính là Tế Du.
Đồng đội từng người từng người hoàn thành thực thể hóa tinh thần lực, đối với Lăng Niên còn sót lại mà nói là áp lực rất lớn.

Ngược lại hắn lại càng tỉnh táo hơn, dùng tư duy tỉ mỉ lúc mình làm máy móc cho rằng tinh thần lực chỉ là một vũ khí hỗn loạn linh kiện.
Hắn không sợ thời gian kéo dài, từng tia từng tia vạch ra lối đi, chuyển tinh thần lực về vị trí chính xác.
Những người khác hạ thấp giọng, cuối cùng dứt khoát ngậm miệng, chỉ sợ quấy rối đến Lăng Niên và Hi Nam.
Hi Nam gắng sức đến mức trên cổ nổi gân xanh, hắn dùng tận hết sức lực từ thuở còn bú mẹ muốn cho tinh thần lực càng thêm tăng cao.

Tuy nhiên sau khi đạt đến giá trị nhất định, không phải cứ dồn sức là sẽ tăng thêm được nữa, hắn tiếc nuối mở mắt ra, song cuối cùng vẫn tăng thêm nên vẫn vui vẻ lắm.
Còn lại, là chờ Lăng Niên.
Vẻ mặt của hắn còn trấn định hơn mấy vị đứng kia nhiều lắm, bọn Lý Tấu Tinh chưa từng hoài nghi Lăng Niên.

Tinh thần lực của cái tên này không phải thấp, nhưng hắn lại trầm mê với vật lý kỹ thuật và internet, hoàn toàn không thèm để ý đến mức độ tinh thần lực.
"Có thể đặt nhà hàng trước rồi," Lý Tấu Tinh tự tin tràn đầy, "Cứ

theo đà này thì toàn tiểu đội có thể thực thể hóa tinh thần lực rồi, đằng nào cũng sẽ đạt giải trong cuộc thi."
"Vận khí tốt," Tế Du thở dài, "Tôi luôn cảm thấy nhân số cuộc thi lần này sẽ cao nhất trong mười năm trở lại đây."
Cố Vấn Thành một lời khó nói hết liếc mắt nhìn hắn.
Hi Nam: "...!A!"
"Càng nhiều người càng tốt, không sợ," Lý Tấu Tinh vung tay lên, "Như vậy mới có thể thể hiện được sự lợi hại của chúng ta."
"Nói cũng phải." Mấy người liếc mắt nhìn nhau, không nhịn được cười.
Bọn họ tràn ngập tín nhiệm với Lăng Niên, mà Lăng Niên cũng không phụ lòng tín nhiệm này, một tiếng sau hắn mở mắt ra.
Ngũ giác tăng cao đến cùng trình độ với đồng đội, tinh thần sảng khoái hết sức.

Lăng Niên nở nụ cười mỉm rồi lại vụt tắt: "Tôi thành công rồi."
"Chúng tôi cũng thế," Swarin nhoẻn cười, "Chúc mừng, Lăng Niên."
Thế giới khi thực thể hóa tinh thần lực với khi chưa thực thể hóa được hoàn toàn là hai thế giới khác nhau.
Quá trình còn thuận lợi hơn so với trong tưởng tượng, Cố Vấn Thành nhoẻn môi cười, để ăn mừng hắn chính miệng nói: "Tôi làm bếp chính."
Từ trước tới nay số lần mấy đồng bọn nhỏ của đội Mộng Chi được ăn cơm hắn nấu có thể đếm trên một bàn tay.
Đắt ra quế, ế ra củi, ngón nghề kia quả thực khiến người ta thèm nhỏ dãi.
Tiếng hoan hô vang lên tức thì, Swarin mờ mịt đi theo góp vui.
Sau khi mua xong nguyên liệu nấu ăn đoàn người quay về ký túc xá.
Lúc nấu cơm vẫn là Lý Tấu Tinh tới làm phụ bếp.
Anh cứ lảng vảng tới lui xung quanh Cố Vấn Thành, quấy nhiễu Cố Vấn Thành không cách nào chuyên tâm, cầm dao trong tay hồi lâu mà không hạ xuống được.
Cuối cùng vì lo lắng đến vấn đề có thể ăn cơm đúng giờ được

không, Cố Vấn Thành bèn nói, "Cậu ra ngoài chờ tôi đi, gọi đại một người đến đây giúp tôi là được."
Lý Tấu Tinh vô tội, "Được thôi."
Anh lau lau tay muốn đi, Cố Vấn Thành bèn kêu anh lại, "Đeo tạp dề cho tôi."
"Chúng ta có tạp dề hả?" Lý Tấu Tinh ngồi xổm xuống tìm.
"Lúc trước tôi có mua." Cố Vấn Thành mua kiểu cũ, mua loại này còn đắt hơn một khoản so với kiểu mới.
Lý Tấu Tinh tìm được tạp dề trong tủ, đi tới bên cạnh hắn rồi khom lưng luồn qua eo hắn, kế đó thắt một cái nơ bướm ở phía sau.
Cố Vấn Thành vô thức lấy hơi hóp bụng ưỡn ngực, siết ra eo nhỏ giữa khoảng vai rộng mông vểnh.
Bờ mông cong mẩy kia, cảm giác vỗ lên một cái là sẽ run run đàn hồi.
Song phần vải trước ngực ma sát nên có hơi đau, Cố Vấn Thành thả lỏng tư thế.
Ngày thường hắn mặc quần áo vào nên không nhìn ra lại thon gầy như thế, bây giờ mang tạp dề vẫn còn thừa lại một đoạn dây thật dài buông xuống sau lưng.
Bắt đầu đến phiên Cố Vấn Thành lắc lư qua lại trước mắt Lý Tấu Tinh.

Lúc trước không chú ý, mãi đến tận khi tỏ lòng rồi để ý đến Lý Tấu Tinh Cố Vấn Thành mới biết "eo nhỏ" có sức hấp dẫn nhường nào đối với cậu trai này.
Hắn kéo dải dây dài bảo Lý Tấu Tinh đi ra ngoài, "Cảm ơn."
Tư thế nghiêng người khiến đường cong của hắn càng thêm căng tràn.
Lý Tấu Tinh rề rà đi ra bên ngoài, còn cố ý vừa đi vừa nói, "Eo tôi không có được nhỏ như thế..." Chờ Cố Vấn Thành bảo anh ở lại.
Cho nên mới thích eo nhỏ của người khác ư?
Cố Vấn Thành khẽ nhếch khóe miệng, "Bảo Tế Du hoặc Lăng Niên tới giúp tôi là được."
Dáng vẻ miễn cưỡng kia của anh quả thực khiến Cố Vấn Thành "high" chạm nóc.

Lý Tấu Tinh ra ngoài, chờ khi Tế Du bước vào Cố Vấn Thành đã có thể hoàn toàn chuyên tâm tập trung nấu nướng.
Tế Du cười nói: "Vấn Thành, bạn gái sau này của cậu hạnh phúc biết bao."
Đàn ông đẹp trai nhất khi làm việc, hình ảnh Cố Vấn Thành rửa tay nấu canh trong mắt hắn thật sự cực kỳ đẹp trai.
Cố Vấn Thành nhíu mày, "Chỉ là nấu cơm mà thôi, ưu điểm của tôi lẽ nào chỉ có điểm ấy?"
Tế Du nghẹn lời bận bịu vắt óc khen hắn, khen mãi đến tận khi nấu xong.
Lý Tấu Tinh bị lôi kéo vào mạng tinh cầu chơi game, cửa phòng bếp mở rộng, thỉnh thoảng anh sẽ xoay qua liếc nhìn.
Thật khó có thể tưởng tượng, đóa hoa cực phẩm kia vậy mà lại sắp thuộc về anh.
Hơn nữa bây giờ còn đang tỏa ra hương thơm, dùng hết biện pháp muốn anh mê đắm bên trong nhụy hoa.
Sau khi cơm nước xong, bọn họ bị Bouvid gọi lên văn phòng, sau khi được hiệu trưởng cẩn thận hỏi thăm trải nghiệm bọn họ liền bị ông sầm mặt khiển trách mấy tiếng đồng hồ.
Cuối cùng dứt khoát kiên quyết, "Đều thực thể hóa hết rồi mà còn không báo danh thi đấu?! Các cậu muốn khi nào báo danh?"
Trời mới biết lòng ông đắc ý biết bao, sau khi biết đám thiếu niên này đều tiến bộ thì vui đến mức ria mép cũng muốn vểnh lên.
Vinh dự quá! Quá mức vinh dự!
Ngành chiến đấu là ngành chủ chốt ở trường quân đội Thừa Dương, anh tài trong anh tài, Bouvid hiệu trưởng cố nén vẻ mặt, phải duy trì vẻ uy nghiêm của bề trên.

Bị ông giám sát ghi danh, giây kế tiếp quang não liền gửi tin tới, bọn họ được phân đến khu 543, địa điểm ở sao Trú Lưu.
Ngày thi đấu còn 5 ngày nữa, thi đấu hai ngày một đêm, một tinh cầu sẽ có 100 người dự thi, toàn bộ hành trình được phát sóng trực tiếp.
Nhà trường phụ trách lo liệu chuẩn bị đồ đạc cho cuộc thi, bọn họ chỉ cần mang não theo là được.

Vừa hay là cuối tuần nên bọn họ ra ngoài trường định mua một ít dụng cụ cầm tay.
Ở cổng trường đúng lúc gặp được Sofia cùng một vị sĩ quan khác mà Lý Tấu Tinh cảm thấy quen mắt.
Vị sĩ quan này là cấp dưới của Vưu Mông, theo mệnh lệnh của Vưu Mông giám sát Sofia đến trường từ chức giáo viên.
"..." Vẻ mặt Sofia uể oải, cô ta nhìn Cố Vấn Thành, đôi môi giật giật, song không nói lời nào.
"Cô ta đang nhìn cậu đấy." Lý Tấu Tinh thầm thì với hắn.
"Cậu cũng có thể nhìn tôi," vẻ mặt Cố Vấn Thành hờ hững, giọng nói mang ý cười, "Đừng như vậy Tấu Tinh, cậu cũng không thể khiến tất cả mọi người không được nhìn ta."
Lý Tấu Tinh, "Hình như cậu hiểu lầm ý của tôi rồi."
Cố Vấn Thành rất không thích điểm này của anh, không có dục vọng chiếm hữu với hắn, thậm chí còn nóng lòng dắt mối cho hắn, dục vọng kiểm soát người kia đơn phương khiến hắn có loại cảm giác tưởng bở.
Nhưng nếu để Cố Vấn Thành dứt khoát nói thẳng tâm ý của hắn với Lý Tấu Tinh...!Hắn không dám.
Bây giờ còn có thể mượn dùng danh nghĩa anh em để tiến hành hành động thân mật cùng đối phương, nếu như không còn lớp quan hệ này che chắn, ai biết Lý Tấu Tinh có thể trốn hắn đến góc bể chân trời hay không.
Hắn liếc đối phương một cái, Lý Tấu Tinh nhận ra được, "Tôi phát hiện gần đây cậu cực kì thích nhìn tôi."
Sau khi đi qua Sofia, các đồng đội cũng làm chứng cho anh, "Chúng tôi cũng thấy nhiều lần, Tấu Tinh nói đúng đấy, Vấn Thành, thật sự cậu nhìn lén Tấu Tinh nhiều lắm á."
"Tôi chỉ nhìn người lớn lên đẹp trai," tỉnh bơ tâng bốc người trong lòng, Cố Vấn Thành cười híp mắt, "Nếu như các cậu đủ đẹp trai, vậy thì tôi sẽ nhìn các cậu nhiều hơn."
Xấu bụng quá đó!
Bọn họ có chỗ nào không đẹp trai bằng Lý Tấu Tinh?
Đi tới khu mua sắm, trung tâm quảng trường đang tiến hành một cuộc thi, xung quanh đều là người với người.

Sau khi Tế Du với Hi Nam chạy tới đứng xem thì ngạc nhiên mừng rỡ chạy trở về, "Biết hạng nhất cuộc thi kia được thưởng gì không? Là đá Thừa Tinh có đường kính 5 centimet lận đấy!"
"5 centimet?" Lăng Niên nhịn không được tiến lên một bước, đôi mắt tỏa sáng, "Thật sự nhiều vậy à?"
Ở trên phi thuyền băng cướp Đầu Lâu Đỏ lúc trước, Lăng Niên đã từng dùng một miếng đá Thừa Tinh to bằng móng tay chế thành máy truyền tin liên lạc với trường học.
Lý Tấu Tinh và Cố Vấn Thành nhớ lại chuyện này, cũng mong đợi nhìn về phía Lăng Niên với Hi Nam.
"Không sai!" Tế Du gật đầu, "Một tảng to cỡ lòng bàn tay, người chủ trì lặp lại tận ba lần lận nên chắc chắn là đá Thừa Tinh, nhưng là thật hay giả thì chúng tôi không xác định được."

"Lấy trước hẵng nói," Lăng Niên, "To cỡ đó...!Ít nhất có thể làm cho các cậu một cái máy kêu cứu, dù chỉ truyền vị trí với tin tức thôi nhưng cũng tốt hơn tiếng huýt sáo nhiều."
Lý Tấu Tinh sờ sờ mũi, vớt vát, "Lúc đó hết cách rồi mà, quang não bị hủy rồi thì dựa vào sức người không phải phương pháp hữu dụng nhất à?"
"Là biện pháp tốt," ánh mắt Tế Du nhu hòa, nhớ tình ảnh suýt chết khi ấy, "May mà có Tấu Tinh nghe được tiếng huýt sáo của ta."
Thi đấu giữa quảng trường vì hấp dẫn đám đông mà đề ra yêu cầu cực kỳ rớt liêm sỉ, ai có thể hấp dẫn nhiều ánh mắt của khán giả nhất, thu được tiếng la hét nhiều nhất, thì người đó chiến thắng.
Trên sân khấu lúc này là một anh đẹp trai đang biểu diễn cơ bắp, trong lòng bế bổng một nữ khán giả xấu hổ ngượng ngùng.
Tiếng gào thét dưới đài ngày càng vang dội, "Hôn đi! Hôn đi! Hôn đi!"
Anh đẹp trai cơ bắp tự tin nở nụ cười, hôn chụt một cái lên mặt cô nương kia, tiếng thét chói tai lên đến đỉnh điểm.
"Vị này có sức cạnh tranh rất mạnh," Swarin nhíu nhíu mày, hết sức nghiêm túc nghiên cứu, "Chúng ta có nên đi tìm nữ sinh không?"

"Cậu nhìn khán giả bên dưới xem," Lý Tấu Tinh chỉ chỉ những người vây xung quanh kia, "Khách hàng nữ đến khu mua sắm chiếm phần hơn, quá nửa người xem náo nhiệt là phái nữ, chỉ cần hấp dẫn được lực chú ý của các cô ấy thì không còn chuyện gì khó khăn nữa."
"Làm sao hấp dẫn?" Rất tốt, tới công chuyện rồi.
Nếu như ở Trái Đất thì chỉ cần Lý Tấu Tinh cùng Cố Vấn Thành bước lên kiss một cái là có thể khiến toàn trường nổ tung, nhưng trong thế giới《Thủ Thượng Chinh Đồ》, phỏng chừng dù anh có lôi kéo Cố Vấn Thành làm tư thế nằm sấp chống tay thì mọi người cũng chỉ cho rằng bọn họ đang diễn hài.
Cuộc trò chuyện của bọn họ thu hút chú ý của những người phía trước, có cô gái quay đầu lại, nhìn thấy Lý Tấu Tinh quen mắt thì quay lại nhìn thêm mấy lần, sau đó đột nhiên hít một hơi, chỉ vào anh kêu to, "Anh anh anh —— anh là Wasser?!"
Cố Vấn Thành theo bản năng bày ra tư thế phòng thủ.
"Đối thủ được Wasser thừa nhận?!" Cô gái nói xong lời kia thì ngay tức khắc kinh ngạc thốt lên, "Trời ơi! Anh trông đẹp trai hơn trên mạng nhiều!"
(giải thích chút là cấu trúc tiếng Trung khác với bên mình nên câu trên từ Wasser ghi trước từ đối thủ á, ngắt câu chỗ kia là khác liền)
Tên tuổi Wasser chính là chiêu quảng cáo tốt nhất, không ngừng có người quay đầu, tò mò hóng hớt chạy tới vây quanh bọn Lý Tấu Tinh.
Mồm năm miệng mười hỏi: "Wasser thật sự không phải là cha anh à?"
"Gã thật sự không phải là phụ nữ ư? Một đôi cướp vũ trụ phong vận do tồn* cùng học sinh mới tươi trẻ ngây ngô ngọt chết luôn á!"
(*) 风韵犹存 - thành ngữ chỉ phụ nữ trung niên vẫn còn giữ được dáng vẻ thướt tha xinh đẹp.
"Anh có biết có người đặc biệt lập một website để đăng mẩu chuyện nhỏ của anh với Wasser không? Đều là phiên bản chuyển đổi giới tính, có người còn đổi giuới tính của anh á, đều là loại cấm trẻ vị thành niên xem đấy."

Trang web này, Cố Vấn Thành vớt anh em từ trong đám đông ra, không sai, vị này là một cậu chàng, "Cậu nói website gì?"
"Website màu đó*, người anh em," cậu chàng vừa nghiêng đầu nhìn Lý Tấu Tinh vừa đi theo Cố Vấn Thành ra ngoài, "Lát nữa tôi có thể chụp chung với anh ấy một tấm hình không?"
(*) gốc là 带颜色的网站, hông biết để sao nữa
"Có thể," Cố Vấn Thành, "Trước tiên gửi địa chỉ trang web cho tôi đã.".

Chương 49: Nỗi Niềm Yêu Thầm

Ầm ĩ nơi họ làm anh đẹp trai cơ bắp trên sân khấu căm thù, anh đẹp trai thả cô gái nhỏ trong lồng ngực xuống, khiêu khích hướng về phía bọn họ biểu diễn bắp thịt trên cánh tay mình, còn cố ý kéo vạt áo khoe cơ bụng.
Ánh mắt gã vòng tới vòng lui trên đoàn người, cảm thấy mấy người này mỗi người đều có chút uy hiếp.
Như vậy quá thấp kém.
Khoe xong trái lại không có cảm giác gì, Lý Tấu Tinh xoi mói liếc gã một cái, cảm thấy mình có thể hạ gã trong vòng một giây.
Gợi cảm, muốn biết gợi cảm là gì thì phải học hỏi Cố Vấn Thành kia kìa, dẫu toàn thân có bị quần áo che kín cũng có thể hớp hồn làm anh không dứt nổi mắt.
Cố Vấn Thành bên kia đã lấy được địa chỉ trang web, dùng xong liền vứt, khách khí mấy câu rồi gạt cậu chàng nhiệt tình cung cấp địa chỉ trang web kia sang một bên, căn bản không hề nhắc tới việc chụp hình chung với Lý Tấu Tinh.
Lý Tấu Tinh lặng lẽ đi tới bên cạnh hắn, "Cậu đang xem gì thế?"
Bị tập kích bất ngờ, màn hình quang não chợt lay động, Cố Vấn Thành thu tay về, sắc mặt tự nhiên, "Đang tra tư liệu về đá Thừa Tinh."
Chỉ mới nhìn lướt qua mấy ảnh ở trên cùng...
Toàn bộ đều là một nam một nữ.
Dưới lớp mặt tự nhiên kia là vẻ tái mét.
"Chúng ta để Hi Nam lên so cơ bắp với gã xem ai to hơn," Lý Tấu Tinh, "Chỉ một cánh tay thôi là có thể đè bẹp đối phương."
"Không phải so xem ai có cơ bắp to hơn," người trong ảnh quấn

quýt lấy nhau, thứ không nên có trước ngực nhìn rất nhức mắt, "So là so hormone."
Giọng điệu hắn âm u, Lý Tấu Tinh nhìn rồi lại nhìn, tâm tư nam chính như mò kim đáy bể, đây là ai đắc tội nam chính vậy?
Cố Vấn Thành còn đang mải nghĩ đến hình ảnh mới vừa thấy được.
Nhân vật chính trong đó là hắn và Lý Tấu Tinh, ảnh nóng rất nhiều, Cố Vấn Thành cảm thấy ngày càng ghen ghét và trống rỗng.
Hắn là đàn ông, Lý Tấu Tinh cũng là đàn ông, đã định trước không được ở bên nhau, chỉ có thể trải nghiệm sự hưởng thụ từ những đụng chạm thân mật.
Thế nhưng thật sự là hắn được...!ʍúʈ mát rất sảng kɧoáï...
Lý Tấu Tinh kéo hắn, bàn tay ấm áp mới vừa đụng tới Cố Vấn Thành, đầu ngón tay hai người tê dại như có dòng điện chạy qua.
"Đưa tay tôi nắm." Cố Vấn Thành dụ dỗ.

TruyenHD
Phía trước chính là các anh em, xung quanh đều là người, Lý Tấu Tinh kéo cổ tay hắn, từ chối, "Mọi người đang nhìn đấy."
Anh duỗi ngón út khều khều lòng bàn tay Cố Vấn Thành, "Cho cậu nắm cái này."
Cố Vấn Thành đưa ngón út tới, so với công khai nắm tay nhau thì tư thế này càng khiến hắn cảm thấy mờ ám và rung động hơn.
Tay lớn nắm lấy tay nhỏ, bọn Hi Nam không để ý tới chi tiết này, thấy bọn họ quay lại liền nói: "Tấu Tinh, cậu lên đi!"

Không tận dụng độ nổi này thì uổng quá.
Gã cơ bắp trêи sân khấu thấy bọn họ lề mề không lên nên cho rằng bọn họ sợ, đang định gọi một nữ khán giả lên để bế bổng thì Lý Tấu Tinh bị các đồng đội vây quanh đưa lên đài.
Gã cơ bắp cảnh giác trong lòng, mặt nở nụ cười, "Hoan nghênh thi đấu với tôi."
Lý Tấu Tinh cao xêm xêm gã, nhưng cơ bắp của anh thuộc loại

không lộ rõ nhiều, đứng cạnh gã cơ bắp thoạt trông thon gầy hơn nhiều.
Anh đã nổi sẵn nên lúc lên sân khấu có rất nhiều cô gái nhận ra anh, tiếng thảo luận ríu rít nổi lên, mười câu thì có tám câu liên quan tới Wasser.
Lý Tấu Tinh không định khoe cơ bắp, "Không muốn so xem cơ bắp ai to hơn, chỉ muốn so với anh xem ai đẹp trai hơn."
Khán giả dưới sân khấu, "Wow!"
"So đi!" Xem trò vui không chê chuyện lớn.
Gã cơ bắp bày tư thế đẹp trai nhất của mình, tỏ lòng với hội chị đẹp phía dưới, "Bây giờ bắt đầu ư?"
"Vậy thì không có tính khiêu chiến lắm," Lý Tấu Tinh toét miệng cười rạng rỡ, chân thành nói, "Phải đẹp trai đến mức người cùng phái cũng thấy đẹp trai thì mới gọi là đẹp trai, đừng để mấy tiểu thư xinh đẹp này bình xét, mấy đấng mày râu ở đây sẽ quyết định người lấy được tảng đá kia, anh cảm thấy thế nào?"
Anh nhìn về phía người chủ trì.

Người chủ trì cảm thấy rất thú vị, đây là một ý tưởng cực mới lạ, "Đương nhiên có thể, đề nghị của cậu rất tuyệt."
Phái nam ở đây không nhiều, đội Mộng Chi đã chiếm hết năm người.

Cố Vấn Thành bỏ phiếu cuối cùng, đùa anh, "Cậu cảm thấy mình đẹp trai không?"
Gã trai cơ bắp bên cạnh đang khó chịu tố cáo Lý Tấu Tinh gian lận với người chủ trì.
"Trước kia cậu còn nói tôi đẹp trai," Lý Tấu Tinh cùng hắn tán tỉnh, "Dưới sự cổ vũ của cậu, đương nhiên tôi cảm thấy mình đẹp trai nhất."
Anh ngồi xổm bên mé sân khấu, tư thế ngồi xổm khiến anh thêm hào sảng, chính giữa dang rộng ra, Cố Vấn Thành bèn chen vào giữa hai chân anh.
Góc nhìn từ trên cao nhìn xuống khiến Cố Vấn Thành thoáng hưng phấn.
Hắn đón ý nói hùa theo Lý Tấu Tinh, cố ý chống hai tay bên mép

sân khấu, khom người, cổ áo vừa vặn hở ra một khoảng.
Lý Tấu Tinh có thể dọc theo cổ áo của hắn nhìn xuống và thấy nụ đào mọng lúc ẩn lúc hiện.
Sưng đỏ, thoắt ẩn thoắt hiện không rõ, chờ khi Lý Tấu Tinh muốn nhìn kỹ lại lần nữa hắn bèn thay đổi tư thế, che kín nụ đào mọng không một kẽ hở.
Ánh nhìn Lý Tấu Tinh không tự chủ được chui vào bên trong cổ áo hắn, càng chui càng sâu, sắp sửa không ra được nữa.
Cố Vấn Thành lộ ra nụ cười hài lòng, hắn đặt tấm phiếu người chủ trì đưa cho mình vào trong tay Lý Tấu Tinh, cuối cùng để thỏa mãn ánh nhìn của Lý Tấu Tinh hắn còn hạ thấp thân thể xuống, cho anh nhìn no đủ một phút.
Tên nam chính lẳng lơ này.
Hắn còn rất biết đùa, cánh tay vòng qua ngực, hoặc là che khuất bên này, hoặc là lộ ra bên kia, chính là không cho Lý Tấu Tinh nhìn hết toàn bộ.

Kết quả bỏ phiếu không thể nghi ngờ gì nữa, Lý Tấu Tinh dựa vào các đồng đội mà thắng cuộc.

Lúc người chủ trì đưa cục đá cho anh còn hân hoan nói: "Loại so đấu này rất thú vị, thật sự rất thú vị, lần sau tôi sẽ dùng phương pháp này thử xem."
Lý Tấu Tinh nhận lấy cục đá rồi ném cho Lăng Niên, đang muốn khách khí đôi câu với người chủ trì thì nhìn thấy một người quen quen đi ra từ trong đám người.

Thoáng khiếp sợ, anh giả vờ giả vịt bày ra bộ dạng bình tĩnh không gợn sóng gió.
"Ông chủ," người chủ trì cung kính, "Ngài đến rồi."
Người tới cười thân thiện, gầy gò cao cao, sau khi nhìn thấy Lý Tấu Tinh ý cười càng sâu sắc thêm, "Ngài Đại Điếu? Đã lâu không gặp."
Người này chính là ông chủ sàn đấu giá.
Tiếng xưng hô này làm Lý Tấu Tinh đứng hình một chốc, Cố Vấn Thành ngược lại bình tĩnh hơn, "Hóa ra là ngài, chẳng trách

giải thưởng lại lớn như vậy."
Không cần kiểm tra, khối đá kia chắc chắn là thật.
"Hóa ra anh đây cũng ở chỗ này." Ông chủ sàn đấu giá nhìn về phía Cố Vấn Thành.
Cố Vấn Thành cười nhạt, liếc mắt nhìn nhau với Lý Tấu Tinh, rõ ràng muốn nói cẩn thận một chút.
"Tại sao gã lại gọi Tấu Tinh là Đại Điếu?" Các đồng đội dè dặt thầm thì với Cố Vấn Thành, "Đại Điếu nghĩa là gì?"
"Nghĩa là hoạt bát đáng yêu," Cố Vấn Thành lạ lùng cau mày nhìn lại, "Không phải các cậu đều là người ở sao Bắc Đẩu ư, không biết ý nghĩa này hả?"
"Có thể là tiếng địa phương nào đó ở sao Bắc Đẩu," Tế Du hỏi khẽ, "Gã ông chủ này là người các cậu gặp ở sàn đấu giá lúc trước hả? Thọt trông không đơn giản."
Cố Vấn Thành gật gật đầu, ánh mắt u ám.
Cũng vì không đơn giản nên mới đánh tan tinh thần lực của hắn xâm nhập vào trong đầu gã.
Người có thể đánh tan tinh thần lực của Cố Vấn Thành ít ỏi đến mức đếm được, phía trên ông chủ sàn đấu giá chắc chắn còn có người.
Ông chủ sàn đấu giá cười nói: "Lần trước muốn tặng anh Đại Điếu một phần quà, sao mấy vị lại vội đi trước vậy?"
Gã nhìn xung quanh một vòng, "Tôi nhớ tới lần trước còn có một đứa trẻ đi theo anh."
Lý Tấu Tinh cười cười, "Như vậy đi, ông chủ, không có chuyện gì thì chúng tôi đi trước đây, bận quá."
"Đừng vội," ông chủ sàn đấu giá, "Lần này rốt cuộc cũng gặp được anh, lần trước khiến mấy vị bị kinh sợ, tôi vẫn chưa bồi thường chuyện ngoài ý muốn này."
Gã móc ra một xấp vé vào cửa từ trong ngực, rút ra sáu vé đưa cho Lý Tấu Tinh, bầu không khí giằng co chưa được bốn giây Lý Tấu Tinh đã giơ tay nhận lấy.
"Tối mai," ông chủ sàn đấu giá nở nụ cười sâu xa, "Tối mai sàn đấu giá sẽ có rất nhiều đồ vật thú vị, có lẽ anh sẽ cảm thấy hứng thú."
"Đối thủ của Wasser," nụ cười của gã càng thêm quái lạ, "Ngài

Đại Điếu, mong đợi có thể gặp được anh."

Gã nói xong rồi đi, Lý Tấu Tinh cau mày cầm vé vào cửa.
Cố Vấn Thành lấy đi nhìn thử.

Vé vào cửa lần này rất khác lúc trước, mặt sau có in tên mấy vật đấu giá, ở dưới cùng còn có chữ vật phẩm thần bí.
"Muốn đi không?" Lý Tấu Tinh, "Có thể là cạm bẫy cũng có thể là thời cơ."
Cố Vấn Thành phe phẩy vé, quyết định thật nhanh, "Đi."
Nằm trong dự liệu của Lý Tấu Tinh, chỉ cần liên quan đến vật phẩm thần bí Cố Vấn Thành đều không bỏ qua tỷ lệ đó là NK-03, dù cho toàn thế giới chỉ có hai chai.
Lúc đọc truyện Lý Tấu Tinh luôn muốn biết vì sao Cố Vấn Thành lại chấp nhất với NK-03 như thế, chỉ cần tiếp nhận chỗ tốt của nó là được rồi mà, khi tiếp xúc với Cố Vấn Thành mới biết đó chỉ là dục vọng chiếm hữu của nam chính.
"Tôi đã dùng rồi, cho nên chai còn lại kia dù cho có phải huỷ hoại nó người khác cũng không được sử dụng."
Ý nghĩ như thế là mục tiêu của Cố Vấn Thành.
Cho dù hắn không được dùng chai NK-03 còn lại, cũng tuyệt đối không cho phép những người khác sử dụng.
Nếu những người khác có cái tính này Lý Tấu Tinh sẽ không có bất kỳ hảo cảm nào.

Nhưng là Cố Vấn Thành, Lý Tấu Tinh cảm thấy tính cách này cũng rất có cảm giác.
Rung động như cách thức hắn dùng để quyến rũ anh vậy.
Sau khi mua xong đồ mấy người quay trở về, vừa về tới trường Lăng Niên liền ôm cục đá chạy tới phòng thí nghiệm làm nghiên cứu.
Những người còn lại chuẩn bị đánh một giấc.
Chờ khi gian phòng hoàn toàn yên tĩnh, Cố Vấn Thành dựa vào giường, nghiêm túc mở quang não ra.
Nhấn vào trang web kia, nhanh chóng lướt xem một lần.
Toàn bộ, tất cả, đều là phiên bản chuyển đổi giới tính.

Trên màn hình đều là "Wasser môi đỏ mọng" "Wasser chân trắng" "Wasser ngực bự", Wasser chân chính nhìn xong mà sắc mặt trở nên đen kịt.
Ghen tị ghen tị ghen tị ghen tị.
Phụ nữ có thể lên giường với Lý Tấu Tinh, còn hắn có thể lên gì với Lý Tấu Tinh?
Mẹ kiếp...!Có lẽ hắn chỉ có thể cọ cọ với Lý Tấu Tinh.
Hắn quá chuyên tâm, căn bản không chú ý tới một tia tinh thần lực màu trắng bạc ở dưới gối đầu giường đang nhìn trộm hắn.
Tia tinh thần lực này truyền lại góc nhìn và xúc cảm cho chủ nhân của nó.
Lý Tấu Tinh quay lưng về phía Cố Vấn Thành, hơi thở đều đều giống như đang ngủ.
Anh "nhìn" địa chỉ trang web Cố Vấn Thành đang xem, nội dung và ảnh nóng trên đó rất rõ ràng.
Ha, phiên bản chuyển đổi giới tính Wasser?
Còn có phiên bản chuyển đổi giới tính Lý Tấu Tinh?
Nam chính muộn tao đã lấy được địa chỉ trang web này.

Lý Tấu Tinh tràn đầy phấn khởi đi theo "nhìn", nhưng đã bốn năm phút trôi qua mà màn hình quang não vẫn không nhúc nhích.
Một tia nhỏ dưới gối lặng lẽ tới phía trước tìm kiếm, thay đổi góc nhìn.
Ngay lúc nhắm thẳng vào Cố Vấn Thành, Lý Tấu Tinh nín thở.
Cố Vấn Thành đẩy quần áo qua một bên.
Trên bề mặt phẳng lì, bàn tay với khớp xương rõ ràng đang dày xéo hạt lựu đáng thương một cách thô bạo.
Hạt lựu bị hắn kéo ra xa một centimet rồi lại đột ngột bắn trở về, mà mặt Cố Vấn Thành lại không hề có tí cảm xúc, thậm chí còn hơi nhăn mày.

Hiển nhiên, hắn chỉ đang giết thời gian, hoặc là chỉ vì ghen tị mà thăm dò thân thể.
Nhưng hắn không hề cảm thấy vui thích.
Cố Vấn Thành dùng lực rất lớn, vật đáng yêu kia bị dằn vặt càng

đáng thương hơn, nhưng hắn lại không hài lòng, ngày càng buồn bực.
Tại sao không có cảm giác?
Độ lực rất lớn nhưng khô khan vô vị, như món đồ trang sức không có một chút tác dụng nào.
Rất nhanh, hạt lựu bị hắn hành hạ đến mức thảm hại vô cùng.
"Đáng ghét..."
Cố Vấn Thành mắng khẽ.
Ra giường Lý Tấu Tinh sắp bị hắn cào nát, nhăn nhúm vô cùng.

Không nhịn được nữa, hắn chợt vén chăn bước xuống giường, mang theo hơi thở khô nóng chạy vào buồng tắm.
Tiếng nước vang lên, Cố Vấn Thành nhanh chóng sửa sang lại vạt áo, thế nhưng sau khi xong việc tỉnh táo lại, nội tâm hắn càng thêm trống trải.
Đây chính là cảm giác yêu thầm?
Cảm giác hận không thể lấp kín môi lưỡi đối phương bất cứ lúc nào?
...!Mịa nó.
Hắn thế mà lại có cảm giác thế này.
Cố Vấn Thành che kín mặt, tóc đen phủ lên đôi tay trắng nõn.

Hắn đang chộn rộn, e sợ dục vọng của mình sẽ khiến người bạn nhỏ trẻ tuổi sợ hãi.
Tìm lý do.
Phải tìm lý do.

.

Chương 50: Tôi Bị Thương Rồi

Chữa trị bằng nước bọt?
Nhưng lý do này đã dùng rồi.

Còn gì nữa? Còn có lý do gì nữa...!
Lý Tấu Tinh trốn trong phòng vệ sinh mãi đến tận khi tỉnh táo lại mới dám đi ra ngoài.

Nhìn Cố Vấn Thành chọn dùng các loại thủ đoạn thì sảng khoái đấy, nhưng vẫn thấy khó chịu.

Lúc mặt không cảm xúc tự chơi mình, vẻ đẹp trai hòa lẫn với hương vị lẳng lơ quả thực khiến Lý Tấu Tinh nổ tung.

Thế nhưng vì nể mặt mũi tác giả, đương nhiên quan trọng hơn là vì mưu cầu phúc lợi của mình, Lý Tấu Tinh cắn răng nhẫn nhịn.

Sau khi ra ngoài anh định bước lên giường ngủ luôn, Cố Vấn Thành đột nhiên nói chuyện: "Cậu không cởi quần áo à?"
"...!Ồ." Lý Tấu Tinh lề mề cởi quần áo.

Lòng biết tỏng đối phương có ý gì, Lý Tấu Tinh vẫn liếc mắt nhìn hắn, "Đắp kín như thế không nóng hả?"
Cố Vấn Thành vén lên một góc chăn, phía trên quá thảm hại nên không thể để cho đối phương thấy, chỉ có thể lộ ra đôi chân dài.

Một kẻ nóng lòng gì cũng biết, một kẻ nóng người không biết gì cả.

Chỉ có thể nhìn một chút cho đỡ thèm.

Buổi tối hôm đó hai bên đều mang ý xấu, thế nhưng lại yên bình vượt qua một đêm.

Xế chiều hôm sau mấy người chuẩn bị đi tới khu bán đấu giá.

Na An không biết lấy được tin tức ở đâu, kiên trì muốn đi cùng bọn họ.

Cô đi theo phía sau bọn họ, lúc đến khu bán đấu giá, vì trước giờ chưa từng tới nơi này bao giờ, trên mặt cô không khỏi lộ ra chút kinh hoảng.

Tế Du không hiểu, "Nếu cô sợ thì sao lại muốn đến đây chứ?" Câu này hỏi đúng trọng điểm rồi.

Tâm tư của con gái, trực tiếp đâm thủng thì sẽ xấu hổ lắm.

Na An cười nói: "Cũng vì sợ nên mới muốn đến xem thử đó." Cô cố gắng không nhìn Cố Vấn Thành, thỉnh thoảng tầm mắt chuyển tới cũng sẽ bị Lý Tấu Tinh như có như không ngăn trở.

Anh phát hiện việc "hỗ trợ lẫn nhau" với Cố Vấn Thành càng mật thiết thì anh bắt đầu sản sinh dục vọng độc chiếm Cố Vấn Thành.

Nghĩ như vậy, chồng chồng biến thái còn hơi tương xứng với nhau.

Lý Tấu Tinh không nén được cười ra tiếng, người xét vé liếc anh một cái, "Qua."

Thời gian dài không tới đây, đoạn đầu khu đấu giá cũng không khác mấy so với lúc trước, nhưng khi đi tới đoạn giữa và sau đoàn người đều lặng im.

So với việc "nghe nói" phong thanh thì việc tận mắt trông thấy quá mức tàn nhẫn.

Khu đấu giá sao Thác Bang có thể bệ vệ đặt ở trung tâm, chuyện như vậy thực sự đã khiến những thiếu niên lòng mang hoài bão hướng tới quang minh cảm thấy nặng nề.

Đến khi tới phòng đấu giá đã có rất nhiều người, người hầu dẫn bọn họ tới vị trí, vừa vặn đối diện trung tâm sàn đấu giá.

Trước sau trái phải chỗ ngồi bọn họ đều chật cứng người, bóng tối che khuất dáng vẻ của nhau, vòng khóa trên cổ tay hạn chế tinh thần lực, tuy cách nhau không xa nhưng rất có tính riêng tư.

Nhưng mà, Lý Tấu Tinh nhìn đồ ăn nhẹ và đồ uống được người hầu đưa tới có giá cả rõ ràng trên bàn, "Các cậu mang theo tiền không?"
Mấy tên lớn xác đương duỗi tay ra lập tức cứng còng.

Cố Vấn Thành thờ ơ lạnh nhạt, "Nhìn một chút không có nghĩa là nhất định phải mua, huống chi chớ khinh thiếu niên nghèo, bây giờ không có tiền không có nghĩa là sau này không có tiền."
Câu này vừa dứt ánh mắt Na An nhìn hắn càng thêm nóng bỏng.

Không lâu sau người chủ trì lên đài, đọc xong lời khai mạc liền nhanh chóng bắt đầu vật phẩm đấu giá đầu tiên.

Mười mấy vật phẩm đấu giá ở phần đầu đều được ghi lại trên danh sách, tuy có không ít vật tốt quý hiếm nhưng đối với bọn

họ mà nói thì hoàn toàn không có hứng thú.

Người đội Mộng Chi đều biết mục đích đến đây của Cố Vấn Thành, bọn họ vẫn luôn tin tưởng lời giải thích Cố Vấn Thành nói cho bọn họ biết khi trước, đồng thời còn đảm bảo sẽ giữ bí mật.

Nhưng mãi cho đến khi tới vật phẩm đấu giá thần bí áp chót mà vẫn không thấy có bất kỳ liên quan gì đến vật phẩm thuốc cấm.

Cố Vấn Thành hết hứng, quả nhiên như mặt trời nhỏ của hắn từng nói, ông chủ khu đấu giá chẳng qua đang giả thần giả quỷ.

"Buổi đấu giá hôm nay sắp kết thúc," người chủ trì đi hai vòng dưới ánh đèn, nhân viên công tác cũng không mang bất cứ đồ vật gì lên đài, đối với chất vấn của khách mời dưới đài gã bỗng nhiên nở nụ cười quái lạ, "Bây giờ chúng ta sẽ tiến hành bán đấu giá vật phẩm cuối cùng."
Gã bước tới trước bàn làm việc, "Thiên phú tinh thần lực của cậu ta rất cao, tướng mạo tương đối đẹp, là đại diện cho thế hệ mới của trường quân đội Thừa Dương."
Nụ cười của người chủ trì càng thêm quỷ dị, "Quan trọng hơn cả, cậu ta được chính miệng Wasser thừa nhận là đối thủ tương lai của mình."
Mọi người ồ lên, con ngươi của toàn bộ thành viên đội Mộng Chi co rụt lại.

"Vật đấu giá cuối cùng!" Một chùm ánh sáng rọi vào sắc mặt tái xanh của Lý Tấu Tinh, giọng điệu người chủ trì sục sôi, "Chúng ta và ngài Lý Tấu Tinh quan hệ mật thiết với Wasser! Chỉ cần mua cậu ta, các người còn phải lo mình không tìm được Wasser ư? Bất kể là kẻ thù hay là người chỉ muốn khiêu chiến quyền uy của Wasser, giờ mà còn không chịu ra tay ư?!"
Ánh đèn tắt hết chỉ còn lại chùm ánh sáng chiếu rọi Lý Tấu Tinh rõ ràng, vẻ mặt thầm nén lửa giận của anh bị tất cả mọi người nhìn thấy hết.

Lăng Niên ghì chặt Cố Vấn Thành lại, đề phòng hắn vọt vào bên trong ánh đèn, vẻ mặt của hắn cũng không hề dễ nhìn, ánh nhìn chằm chằm người chủ trì trên đài kia như mang theo đao, gầm nhẹ, "Không thể kích động! Cậu muốn cho người nơi này biết cậu là ai dáng dấp cậu ra sao ư?!"
Có thể tới khu đấu giá, cũng không phải loại người sạch sẽ gì.

Cố Vấn Thành nghe không lọt khuyên bảo của hắn, trên cổ nổi gân xanh, hàm răng nghiến ken két, muốn nhào tới phía Lý Tấu Tinh.

Mặt trời nhỏ của hắn, bây giờ lại bị xem như là một vật đấu giá để cho người người xoi mói bình phẩm!
Trong những người này có bao nhiêu người ôm ấp ác ý với Wasser, có bao nhiêu người sẽ vì phần ác ý này mà giận chó đánh mèo...!
Hoàn toàn tức giận.

Lăng Niên liều mạng kéo hắn, lại nghe thấy một tiếng răng rắc vỡ vụn, hắn khiếp sợ nhìn về trên tay Cố Vấn Thành, cái vòng khóa hạn chế bọn họ không thể sử dụng tinh thần lực kia đã vỡ nát thành từng mảnh vụn rơi xuống đất.

Lý Tấu Tinh hít sâu mấy hơi tỉnh táo lại, anh quay đầu đối mặt bóng tối, ánh đèn chỉ chiếu trên người anh làm anh không thể nhìn thấy người trong bóng tối, "Chớ kích động, Vấn Thành."
"Tôi bị người ta đùa giỡn như vậy," giọng điệu Lý Tấu Tinh vậy mà lại rất dịu dàng, "Tôi biết cậu rất tức giận, bọn Lăng Niên cũng phẫn nộ, nhịn một chút, nhé?"
Âm cuối thoáng chốc khiến Cố Vấn Thành tỉnh táo lại, hắn ra hiệu Lăng Niên buông hắn ra, nói khẽ: "Được."

Hắn thật sự rất tức giận.

Cố Vấn Thành quay đầu nhìn về phía trên đài, ánh mắt sâu

không thấy đáy, trên người hắn lan tràn ra tinh thần lực vô hình dày đặc.

Tinh thần lực nhiễm phải lửa giận của hắn dọc theo vách tường, sàn nhà từng bước một hướng về phía trước, lưu lại một sợi dấu vết trên cổ tất cả mọi người, sau đó thoát ra hội trường, hướng về địa phương sâu hơn mà tìm kiếm.

Ông chủ khu đấu giá, và người ở phía trên gã...!Hung ác chợt lóe lên trên mặt.

"Wasser coi cậu ta là đối thủ, kẻ thù của kẻ thù là bạn, nhóc con, không bằng cậu cùng tôi đối phó với Wasser đi."
Từng trận cười vang, giọng nam nữ hòa vào nhau vang lên, "Nhìn gương mặt này một cái, đẹp đến mức trong lòng chị đấy như muốn nhũn ra, cho dù cậu ta không liên quan tới Wasser tôi cũng cảm thấy hứng thú, giá cả thế nào?"
Người chủ trì mỉm cười nói: "Giá cả à, đương nhiên là dùng ——
"
Sàn nhà cạnh chân gã bắt đầu bốc lên làn khói mờ sau khi bị thiêu đốt.

"Mày xem tao là vật đấu giá, mày có từng hỏi thử đầu mày có đồng ý mày tự đi tìm đường chết như thế không?"
Cố Vấn Thành đập vỡ vòng khóa trên tay Lý Tấu Tinh, Lý Tấu Tinh xoa cổ tay, cười híp mắt dùng tinh thần lực truyền tới tai người chủ trì, "Kẻ bị đẩy ra làm người chết thay, thực sự ngu xuẩn cùng cực."
Trong lòng người chủ trì cả kinh, theo bản năng nhìn về phía tay trái,vòng khóa trên tay có thể đo lường tinh thần lực trong vòng một mét, tại sao lại không vang lên?!
Thời khắc này đột nhiên anh nhanh trí hẳn, Lý Tấu Tinh học theo bộ dạng Cố Vấn Thành đã từng thôi miên mình, hạ thấp giọng, dùng tinh thần lực thôi miên người chủ trì.

"Nói nhầm lẫn với bọn họ đi."

"Sau đó nói," Lý Tấu Tinh nở nụ cười, "Vật đấu giá cuối cùng là ông chủ của chúng tôi."
Tinh thần người chủ trì hoảng hốt, không tự chủ nói: "Vật đấu giá cuối cùng là ông chủ khu đấu giá của chúng tôi."
"Tuy rằng ông chủ của chúng tôi tuổi tác cao chim lại nhỏ, loại chuyện đó chỉ có thể kiên trì một phút," người chủ trì hoàn toàn không biết mình đang nói cái gì, gã chỉ có thể nói theo từng lời giọng nói trong đầu kia, "Nhưng có thể dạy cho mọi người ở đây tiếng chó sủa rất đặc sắc."
Nam nam nữ nữ đang ngồi ở đây khiếp sợ nhìn người chủ trì.

Cái này này này đang nói ông chủ khu đấu giá?!
Là nghiêm túc hay người chủ trì này muốn chết đến điên rồi?!
Tại căn phòng bí mật sau bàn, vẻ mặt ông chủ khu đấu giá khó coi, mấy đồ vật có thể đập được đều bị gã đập bể nát rơi đầy đất, sắc mặt u ám âm trầm nhìn chằm chằm người chủ trì.

Gã muốn chết phải không!
Chết tiệt!
"Học tiếng chó sủa thế nào đó?" Hi Nam núp trong bóng tối, "Gâu gâu gâu mấy lần à?"
Phụt ——
Tiếng cười khiến người chủ trì phục hồi tinh thần, sắc mặt gã đột nhiên tái nhợt, nhìn chung quanh mấy lần, chân mềm nhũn, thiếu chút nữa là đặt mông ngồi oạch trên mặt đất.

"Rốt cuộc mày có bán hay không?" Khách mời có thực lực mạnh mở miệng cười chế giễu, "Ông chủ của mày đâu? Mau tới đây kêu vài tiếng, hay là chỉ muốn trêu đùa chúng tao?"
Người chủ trì không dám động.

Nụ cười trên mặt gã cứng ngắc, trong lòng tuyệt vọng.

Chết rồi, không còn đường sống.

Mà đám Lý Tấu Tinh đã dọc theo góc tường đi ra, sát khí đằng

đằng đi tìm tên ông chủ khu đấu giá chỉ tay sau màn.

Sáu người bọn họ và Na An đi theo phía sau, thế nhưng Na An mới vừa bị Cố Vấn Thành dọa sợ.

Như một con thú phẫn nộ cuồng bạo.

Cố Vấn Thành dùng tinh thần lực có thể dễ dàng tìm được căn phòng mà ông chủ khu đấu giá ẩn náu, hắn dẫn theo các đồng đội mặt lạnh đi về phía căn phòng kia, Không biết ông chủ xem thường thực lực của bọn họ hay là bị lửa giận tiêu diệt lý trí, lúc này gã hoàn toàn không có ý nghĩ trốn chạy.

Rất tốt.

Cố Vấn Thành cười lạnh, rất tốt.

Ngược lại Lý Tấu Tinh trở thành người tỉnh táo nhất trong bọn họ.

Anh còn nhớ lần tinh thần lực của Cố Vấn Thành đột nhiên bạo loạn trước đó, cau mày mượn động tác ôm hắn ghé sát lỗ tai nói rằng: "Đối phương có uy hiếp với cậu à?"
"...!Có." Cố Vấn Thành ma xui quỷ khiến sửa lời, hắn chợt cho rằng đây là một lý do.

Lý Tấu Tinh dừng bước, Cố Vấn Thành bị anh nắm lấy bả vai cũng chỉ có thể dừng lại, nhìn qua.

"Nếu đối với cậu có uy hiếp, vậy thì chúng ta không nên hành động thiếu suy nghĩ."
"Cái gì?" Cố Vấn Thành buồn cười, lửa giận cũng hạ bớt không ít: "Không sao."
Ông chủ khu đấu giá đối với hắn mà nói chả khác con kiến trong lòng bàn tay là bao.

Thế nhưng trong lòng rất ấm áp, loại cảm giác được đối phương coi trọng này, Cố Vấn Thành cảm thấy mê đắm.

Nhưng ông chủ khu đấu giá tuyệt đối không thể giữ lại.

Dẫu cho gã còn dính dáng đến người ấn úp phía sau.

Hắn trở tay nắm chặt tay Lý Tấu Tinh, "Tôi sẽ không có chuyện gì, cũng sẽ bảo vệ cậu."
Sau đó dừng một chút, dùng tinh thần lực thủ thỉ nói bên tai anh: "Nếu như tôi bị thương...!cậu có thể trừng phạt tôi."
...!
Muốn kiếm cớ gây sự sẽ nghĩ ngay đến chuyện này.

Ôi đàn ông.

Lý Tấu Tinh gật đầu đáp ứng, bộ dạng cực kỳ dễ lừa.

Anh còn cảnh cáo Cố Vấn Thành, "Nếu như cậu bị thương, thời gian trừng phạt chắc chắn sẽ kéo dài đến đêm hết cả tuần."
Cố Vấn Thành cuộn ngón tay, khàn khàn nói: "Được..."
Na An đi phía sau đột nhiên cảm thấy rất quái lạ, cô nhìn chăm chú Cố Vấn Thành và Lý Tấu Tinh một hồi, nhịn không được hỏi người bên cạnh: "Hai người bọn họ lúc thường cũng như thế, thân mật như vậy à?"
"Anh em mà," Hi Nam cảm thấy câu hỏi này của Na An rất kỳ lạ, "Mỗi ngày ở cùng một chỗ ăn cơm cũng cùng nhau, đương nhiên thân mật rồi!"
Có đúng không?
Na An lắc đầu một cái, cảm thấy mình lại suy nghĩ lung tung.

Bọn họ nhanh như chớp, một đường thẳng bước, ngay lúc Cố Vấn Thành dẫn theo bọn họ phá cửa phòng ông chủ khu đấu giá, Cố Vấn Thành chợt biến sắc mặt, "Có người chặn tinh thần lực của tôi lại."

Lý Tấu Tinh lập tức đẩy cửa ra, ông chủ khu đấu giá ngồi trên ghế đưa lưng về phía bọn họ, máu nhỏ từ cánh tay đặt trên tay vịn xuống đất.

Trong lòng mấy người dâng lên dự cảm, vòng tới phía trước nhìn, quả nhiên, ông chủ khu đấu giá ngoẹo cổ trừng lớn đôi mắt, đã chết thảm tại chỗ ngồi.

"A ——" Na An kinh ngạc thốt lên, lại lập tức cắn răng nhịn xuống.

Lăng Niên theo bản năng mở chức năng quay video, làm sao hắn có thể chắc rằng việc này không phải là người khác muốn hắt nước bẩn trên người bọn họ.

Cố Vấn Thành giận quá hóa cười.

Hắn muốn giết người nhưng lại bị thủ lĩnh đối phương giành trước một bước.

Đối với hắn mà nói đây hoàn toàn là một loại khiêu khích.

Nhưng mà tinh thần lực của đối phương chỉ có thể ngăn cản Cố Vấn Thành trong phút chốc.

Tinh thần lực mạnh mẽ của Cố Vấn Thành vây lấy tinh thần lực còn sót lại, trước khi chủ nhân của nó tiêu tan trong tương lai, không chút do dự bóp nát.

Cố Vấn Thành tin chắc đối phương sẽ bị thương nặng hơn nhiều so với lần tinh thần lực của hắn bạo loạn lúc trước.

Nhưng mà...!
Sắc mặt hắn trắng nhợt, Lý Tấu Tinh vô thức ôm eo hắn, "Sao vậy?!"

Nam chính tựa vào lồng ngực anh yếu đuối nhắm mắt lại, "Khó chịu."
Che lại toàn bộ chột dạ trong mắt.

Không biết Lý Tấu Tinh có phát hiện hay không, vẫn rất lo lắng nhìn hắn, sau đó quàng cánh tay Cố Vấn Thành qua cổ mình rồi cõng hắn ra ngoài.

Trước ngực dán sát sau lưng.

Bởi vì tra tấn và hành hạ trong mấy ngày qua, hạt lựu đã tàn tạ không nỡ nhìn, quần áo Cố Vấn Thành mặc đều là loại vải cực kỳ nhẵn mịn, nhưng bây giờ, quần áo trên người Lý Tấu Tinh thô ráp hơn nhiều so với hắn.

Cách một tầng vải vóc mềm mại, xúc cảm ấm áp và cảm giác ma sát có thể được cảm nhận một cách rõ ràng chân thật.

Cố Vấn Thành vùi đầu vào hõm cổ Lý Tấu Tinh, thừa dịp anh không chú ý mà hít một hơi thật sâu.

Lý Tấu Tinh bị cái lấy hơi của hắn hít cho tê dại cả da đầu, trên cánh tay đỡ lấy chân Cố Vấn Thành lập tức nổi da gà.

...!Lại tới nữa rồi.

Vừa dằn vặt vừa trộn lẫn sảng khoái
Nhìn cử chỉ của bọn họ, Na An trầm mặc.

"..." Cô cảm thấy mình phải gặp bác sĩ ngay, bằng không sao cô lại có thể nhìn thấy bong bóng màu hồng toát ra từ trên người hai tên này cơ chứ?
"Tôi bị thương rồi." Cố Vấn Thành khẽ nói.

Lý do tới rồi.

"Ừ," trong mắt Lý Tấu Tinh xẹt qua ý cười, "Cho nên đêm nay phải nghỉ ngơi cho khỏe."
Anh làm như không biết tâm tư Cố Vấn Thành, còn xốc hắn lên hai cái để tránh bị trượt xuống.

Cái tư thế này hơi lúng túng, đối với kẻ sĩ diện hảo thích giả vờ giả vịt như Cố Vấn Thành mà nói, trước giờ hắn chưa từng nghĩ rằng mình còn có cơ hội nằm trên lưng người cùng phái.

Hi Nam bên cạnh bọn họ rất có nghĩa khí nói: "Lát nữa thay phiên đến lưng chúng tôi!"
"Không được," Lý Tấu Tinh dứt khoát cự tuyệt, còn nói đùa, "Tay chân vụng về mà có thể chạm vào Vấn Thành của chúng ta à?"
Cố Vấn Thành...!Cố Vấn Thành lại bắt đầu tỏa ra hương đào ngọt.

Tác giả:
Lý Tấu Tinh: Đều không được đụng, các cậu tay chân vụng về!
Cố Vấn Thành: Nhớ lại một lần, hai lần, ba lần...!Một ngàn lần...!Hai ngàn lần...!chân dài chẳng được gì cả, chẳng ưa nhìn chút nào
D.: Chương trước có sai mấy lỗi mình đã sửa lại, xin lỗi vì đã không soát kĩ ノ ︿ ＼.

Chương 51: Phải Ngay Thẳng

Lý Tấu Tinh cõng Cố Vấn Thành một mạch về ký túc xá.

Trên đường không cần những người khác đụng tay, mỗi khi Cố Vấn Thành có xu thế trượt xuống dưới anh đều dùng sức xốc hắn lên, vững vàng đặt hắn trên lưng mình một lần nữa.

Tình cảnh ở khu đấu giá kia đều bị hai người không coi là việc to tát gì.

Lý Tấu Tinh thả hắn xuống ghế sô pha, cuối cùng cũng thoát khỏi tư thế lúng túng kia.

Cố Vấn Thành hơi hơi híp mắt lại, không để lãng phí dù chỉ một giây, tiếp tục giả vờ yếu đuối chẳng hề sơ suất.

Các đồng đội so với hắn còn có lương tâm hơn nhiều, sau khi mồm năm miệng mười hỏi han hắn xong bèn bắt đầu bàn luận về chuyện của ông chủ khu đấu giá.

Tại sao gã lại nhắm vào Lý Tấu Tinh, tại sao ông chủ khu đấu giá lại chết như vậy, người giết gã là ai, tại sao người này lại giết ông chủ khu đấu giá ngay trước khi bọn họ đuổi tới.

Một mảnh sương mù, chỉ có thể lờ mờ đoán ra vấn đề thứ nhất e rằng có liên quan đến Wasser.

Người chủ trì ở sàn đấu giá nói những lời kia, lời trong lời ngoài rõ ràng đều tiết lộ hết thông tin có thể tiết lộ của Lý Tấu Tinh.

Phỏng vấn trước đây Lý Tấu Tinh tiếp nhận phần lớn phổ biến trong tầng lớp công dân bình thường, nếu như lúc đó người ở đấy nổi lên ý đồ xấu gì, bọn họ có thể ngăn cản được không? Không ngăn cản nổi cũng phải ngăn cản, để đề phòng chu đáo bọn họ vẫn luôn suy nghĩ phương thức ứng đối.

Cố Vấn Thành nghe hồi lâu, thời gian từng giây từng phút trôi qua, bên ngoài trời cũng dần tối, đây là thời gian thuộc về hắn, vì vậy hắn nhíu mày, "Đầu tôi đau."
Lý Tấu Tinh ngay bên cạnh hắn, nâng mặt hắn xoay qua, quan sát trái phải một chút, "Tôi xoa xoa cho cậu nhé?"
Cố Vấn Thành nhìn chằm chằm lòng bàn tay của anh đoạn nuốt một ngụm nước bọt, không biết nghĩ tới điều gì, gật gật đầu.

Các đồng đội đều ở đây nên Lý Tấu Tinh chỉ ấn ấn huyệt thái dương cho hắn, ấn được mấy lần Cố Vấn Thành đã nhắm mắt nghỉ ngơi, thoải mái đến mức sắp ngủ thiếp đi.

Tiếng thảo luận từ từ nhỏ lại, mấy người Tế Du nhỏ giọng, "Thời gian không còn sớm nữa, đi ngủ trước đi."
Chờ cho bọn hắn vừa đi, Lý Tấu Tinh nói với Cố Vấn Thành đang nhắm hai mắt: "Vấn Thành, về phòng thôi."
Người mới rồi còn đang giả bộ ngủ lập tức mở mắt ra.

Còn lộ nụ cười mỉm.

Đêm đến, hắn bị thương.

Có chuyện nào tuyệt hơn chuyện này không?
Nhưng mà hình như Lý Tấu Tinh muốn thảo luận chính sự với hắn, "Người làm cậu bị thương kia..."

"Thực lực của gã không mạnh bằng tôi," cái này nhất định phải giải thích cho người trong lòng biết, Cố Vấn Thành không muốn Lý Tấu Tinh nghĩ rằng hắn rất yếu, "Thương tổn của đối phương nặng hơn tôi."
Lý Tấu Tinh cười gật gật đầu, khen hắn, "Lợi hại nha, Vấn Thành."
Cố Vấn Thành nở nụ cười.

Bọn họ đi vào trong phòng, hắn đi phía trước, Lý Tấu Tinh theo sau, chờ sau khi tiến vào phòng, Lý Tấu Tinh bèn khóa cửa lại.

Tiếng khoá cửa này tựa như ám chỉ đến một phương diện nào đó.

Cánh cửa ngăn cách trong ngoài thành hai thế giới, bầu không khí trong căn phòng bọn họ bắt đầu thay đổi trở nên kiều diễm mập mờ.

Lý Tấu Tinh rót cho Cố Vấn Thành một ly nước, vững vàng đưa tới, "Uống không?"
Cố Vấn Thành ngồi bên giường, điều chỉnh tư thế, chẳng hề đưa tay nhận mà dán tới gần Lý Tấu Tinh uống hai ngụm nước.

Lúc uống không biết vô tình hay cố ý mà nước vấy lên áo hắn, chờ sau khi uống xong hắn tiện tay cởi ra hai nút áo.

"Đừng để bị lạnh," Lý Tấu Tinh tự tay cài lại nút cho hắn, thuận tiện lau hết nước trên mặt hắn luôn, "Bị thương nên càng phải chú ý thân thể."
"Nhưng giường của tôi ướt rồi," Cố Vấn Thành chỉ chỉ vài giọt nước rớt trên giường, "Vậy thì, vì thân thể của tôi, đêm nay chúng ta chen chúc một tí nhé?"
Có vài giọt như thế kia mà đã có thể kiếm cớ được, Cố Vấn Thành nói xong cũng tự cảm thấy có chút khẩn trương, chỉ lo đối phương không đồng ý.

Lý Tấu Tinh đồng ý, "Cũng không phải chưa từng ngủ chung một giường, đương nhiên có thể."
Lần trước bọn họ cùng ngủ trên một cái giường, Lý Tấu Tinh ngậm hạt lựu suốt cả đêm, loại cảm giác ngậm đồ vật ngủ kia quá tuyệt vời.

Nhưng mà, anh liếc mắt nhìn trước ngực Cố Vấn Thành, bây giờ không thể gọi là hạt lựu được nữa, cũng không thể chạm thêm.

Quả thực không dám nghĩ, với tác dụng chữa trị mạnh mẽ của NK-03 mà thời gian lâu như vậy nơi đó vẫn còn sưng đỏ thế kia.

Điều này nói rõ lúc trước nam chính phải dùng sức lực lớn đến mức nào để dằn vặt chính mình cơ chứ?
...!Không thể nghĩ.

Quá lẳng lơ.

Anh bước tới cạnh hòm thuốc lục lọi, cuối cùng cũng tìm được một loại thuốc mỡ anh biết và một bình xịt ghi tiêu sưng.

"Cái nào dùng tốt hơn?" Anh chỉ chỉ lên mớ thuốc, "Tôi bôi thuốc cho cậu."

Cố Vấn Thành cúi đầu nhìn mình một cái, cau mày, tựa như không nghĩ rằng mình thế mà lại yếu như vậy, không thể chạm vào được nữa.

Việc lựa chọn bình xịt và thuốc mỡ quá khó khăn.

Nếu chọn thuốc mỡ thì Lý Tấu Tinh sẽ đích thân bôi thuốc cho hắn, chỉ vừa nghĩ tới tay anh sẽ chạm vào hắn, còn nghiêm túc không bỏ sót một tí da thịt nào Cố Vấn Thành liền cảm thấy nhịp tim đập thình thịch thêm tăng nhanh.

Còn bình xịt, dù phun cách một lớp không khí nhưng sẽ nhanh

khỏi hơn.

Càng nhanh khỏi thì càng sớm được sử dụng...!
Lý Tấu Tinh nhìn Cố Vấn Thành đang trầm tư, bộ dáng này còn nghiêm túc hơn lúc thảo luận chuyện ông chủ khu đấu giá, anh nhịn cười, "Thử cả hai loại luôn nhé?"
"Được." Cố Vấn Thành lập tức đáp ứng.

"Vén lên đi," Lý Tấu Tinh ngồi xuống bên cạnh hắn, quơ quơ bình xịt, "Có hơi lạnh."
Quá trình bôi thuốc diễn ra rất nhanh, sau khi bắt đầu Lý Tấu Tinh mới biết nơi đó nóng thế nào, có hơi đau lòng, ghé sát vào thổi thổi.

Bình xịt vốn đã lạnh rồi, còn bị anh thổi như thế nữa làm cho thần kinh như buốt lạnh thêm.

Sau khi bôi thuốc rửa mặt xong hai người cùng nằm trên một chiếc giường, lần trước còn có hạt lựu để chơi nên không cảm thấy xấu hổ, lần này Cố Vấn Thành thật sự nghĩ không ra mình còn có thứ gì có thể chơi, vừa buồn bực vừa khó chịu.

Hắn mở quang não ra, đột nhiên muốn thử xem phản ứng của anh khi thấy trang web kia.

"Cậu thấy sao?" Quang não dựng thẳng trước mặt Lý Tấu Tinh, "Toàn bộ đều là mẩu chuyện của cậu và Wasser."
Lý Tấu Tinh nhấp chọn ngẫu nhiên một tấm ảnh, trong đó là Wasser phiên bản chuyển đổi giới tính đang đè lên người Lý Tấu Tinh bị trói cả tay chân lại, hình ảnh táo bạo.

"..." Vẻ kinh ngạc của anh nom rất thật, "Wasser là đàn ông."
"Đương nhiên," Cố Vấn Thành bị vẻ mặt của anh làm sung sướng, "Nhìn thấy bức ảnh này, cảm giác của cậu là gì?"
Lý Tấu Tinh, "Tôi cảm thấy tôi cần phải báo cáo nó."
Cố Vấn Thành bị chọc phát cười, "Nếu như Wasser là phụ nữ

——— "
"Như vậy thì quả là một người phụ nữ cực kỳ có mị lực," Lý Tấu Tinh nhìn hắn, nửa đùa nửa thật, "Không cho phép tôi yêu cô ta à?"
"..." Tâm tình phức tạp, "Vậy nếu như tôi biến thành phụ nữ ——"
Hắn còn chưa dứt lời Lý Tấu Tinh đã phá lên cười ha ha, "Vấn Thành, cậu đang đùa gì thế?"
Nếu cậu là phụ nữ thì tôi cần gì phải xuyên vào trong sách?
Cố Vấn Thành im lặng hồi lâu, âm thầm nắm chặt tay, "Lần trước cậu với Wasser đã làm gì trong kho hàng?"
Hôn nhau cách lớp mặt nạ, hơn thế nữa, cậu còn lôi kéo tay tôi sờ soạng cả người mình hết một lượt.

Lý Tấu Tinh ậm ờ nói: "Chẳng làm gì cả."
Anh không nói cho hắn biết.

Cố Vấn Thành sa sầm mặt mày.

Tại sao không nói cho hắn nghe?
Vì thiếu niên thẹn thùng, hay là muốn bảo vệ an toàn cho Wasser?
Càng nghĩ vẻ mặt càng u ám.

Lý Tấu Tinh phất tay một cái trước mắt hắn, "Hoàn hồn."
Cố Vấn Thành bắt lấy tay anh, ngón tay mạnh mẽ chen vào kẽ ngón tay, "Ăn tôi..." (*)
Nói ra rồi lại thấy xấu hổ, "Ăn miệng miệng...của tôi đi."
(*) lại là do cấu trúc tiếng Trung khác với tiếng Việt, cả câu là "吃我的嘴...!嘴." câu trên ngắt ở "吃我的..."
Vãi lìn.

Chữ cuối cùng nhỏ đến mức không thể nghe thấy, lời này vừa thốt độ xấu hổ quả thực bùng nổ luôn.

Tại sao lúc đó Lý Tấu Tinh có thể ngây thơ nói ra khỏi miệng được chứ.

Gã đàn ông ba mươi tám tuổi sụp đổ.

Lý Tấu Tinh sững sờ, cũng đỏ mặt theo, rõ ràng chuyện quá đáng hơn nữa cũng đã từng làm rồi, "Ăn miệng miệng của cậu á?"
Anh chậm rãi nói: "Được thôi, ai bảo chúng ta là anh em tốt."
Anh xoay người nằm nhoài lên người Cố Vấn Thành, liếm bờ môi hắn, chỉ liếm chứ không duỗi đầu lưỡi, đối với hai người mà nói đều là dằn vặt lẫn nhau.

Tốt nhất là thời điểm thích hợp nhất, vì báo danh thi đấu với chuyện ông chủ khu đấu giá mà hai ngày rồi bọn họ chưa hôn nhau.

Đầu lưỡi nhớ nhung và ham muốn lẫn nhau nhiều hơn trong tưởng tượng.

Lý Tấu Tinh định chờ Cố Vấn Thành thích ứng rồi mới thừa thế xông lên, thế nhưng Cố Vấn Thành lại vội vàng cạy môi anh ra trước.

Lại bắt đầu quấn quýt với nhau, đều muốn cướp quyền chủ động.

Am thanh hôn môi khe khẽ vang lên, Cố Vấn Thành đột nhiên nhận ra trong miệng xuất hiện cái gì đó.

Đó là tinh thần lực thuộc về Lý Tấu Tinh, cùng với chủ nhân chui vào trong miệng Cố Vấn Thành.

Cố Vấn Thành trợn to đôi mắt, "!"
Xúc cảm tê dại như có dòng điện chạy qua truyền đến từ nơi đầu lưỡi, đầu lưỡi cùng tinh thần lực của Lý Tấu Tinh, tinh thần lực

của đối phương càng đút càng nhiều, lấp đầy miệng hắn, làm cho nước bọt cũng không thể tiết ra.

Rõ ràng chỉ là một nụ hôn mà thôi...!bây giờ đừng nói quyền chủ động, ngay cả nhúc nhích đầu lưỡi cũng sẽ...!

Làm sao có thể như thế...!như thế...!
...!
Sáng sớm hôm sau, thành viên đội Mộng Chi tỉnh dậy liền thấy Lý Tấu Tinh bận rộn với bữa sáng trong phòng bếp.

Dù là đồ ăn mua ngoài nhưng ít ra còn có đồ ăn!
Mấy người hân hoan ngồi xuống, "Ơ, Vấn Thành đâu rồi?"
Lý Tấu Tinh nhoẻn môi cười, có chuyện gì khiến một người đàn ông tự hào hơn việc hôn cho đối phương ngất ngây không?
"Còn đang nghỉ ngơi," Lý Tấu Tinh, "Thân thể cậu ấy không thoải mái."
Có lẽ Cố Vấn Thành xấu hổ khi gặp người khác.

Tối hôm qua sau khi hôn xong tinh thần lực của Lý Tấu Tinh ướt nhẹp đến độ có thể nhỏ nước.

Sắc mặt Cố Vấn Thành đổi tới đổi lui, không thèm để ý gì nữa mà chạy trở về giường của hắn, không nhớ chuyện giường còn "ướt" nữa, trùm chăn không dám tin hắn lại bị một tên trẻ tuổi không có chút kinh nghiệm nào hôn thành dáng vẻ đó.

Lý Tấu Tinh cảm thấy tự hào, còn Cố Vấn Thành đương nhiên là mất hết thể diện.

"Nghiêm trọng không?" Bọn Lăng Niên hỏi.

"Chỉ là ngủ không ngon," Lý Tấu Tinh xem giờ, "Lát nữa gọi cậu ấy dậy là được."
"Chốc nữa nếu các cậu không có chuyện gì làm," Lăng Niên ăn bánh mì, mặt không cảm xúc hưởng thụ mỹ vị, "Có thể tới

phòng thí nghiệm với tôi."
"Làm xong đồ rồi?" Lý Tấu Tinh phản ứng rất nhanh.

Lăng Niên gật gật đầu, "Muốn nhập thông tin của các cậu vào."
Sắp bắt đầu cuộc thi tìm đội mạnh nhất rồi.

Bọn họ đều sục sôi tinh thần chiến đấu, đã chuẩn bị đầy đủ, so sánh với nhau, Lý Tấu Tinh cảm thấy trong đầu mình và Cố Vấn Thành thật sự chỉ toàn tư tưởng bậy bạ.

Phải thay đổi, phải ngay thẳng.

Học tập các đồng đội.

Lý Tấu Tinh lòng đầy thỏa mãn bắt đầu tưởng tượng đến biểu hiện khi bị nín nhịn đến nổ tung của Cố Vấn Thành.

Chắc chắn rất đáng yêu.

Nhưng mà mục tiêu bây giờ là phải hướng tới cuộc thi tìm đội mạnh nhất, thân là người trong đội ngũ của nam chính sao có thể không giành được một thành tích tốt chứ?
- ----------
Tác giả:
Lý Tấu Tinh: Tôi là người ngay thẳng, hơn nữa tôi rất ngây thơ, không hề có kinh nghiệm
Cố Vấn Thành trốn trong chăn: Thật là mất mặt thật là mất mặt thật là mất mặt.

Chương 52: Trộm Hôn

Đảo mắt đã đến thời gian chuẩn bị lên đường thi đấu.

Trường học bao hết phi thuyền chở tất cả đội ngũ tham gia thi đấu, chờ sau khi đội Mộng Chi lên phi thuyền mới biết tổng số người tham gia thi đấu của trường quân đội Thừa Dương lên tới ba, bốn trăm người.

Mọi người mặc đồng phục không giống nhau đi tới đi lui, cùng các đồng đội cười cười nói nói tìm chỗ ngồi xuống.

Một đám thiếu niên xanh tươi mơn mởn, khắp người tràn đầy hơi thở thanh xuân vui vẻ, khiến toàn bộ phi thuyền sáng bừng lên.

Bọn Lý Tấu Tinh nhìn nhau nở nụ cười tìm chỗ ngồi xuống, mới vừa ngồi xuống phía trước đã có nam sinh quay đầu lại, tò mò nhìn bọn họ, "Hi! Các cậu đều thực thể hóa được tinh thần lực sao?"
Nghe nói đây là do Bouvid lúc nói chuyện với mấy hiệu trưởng khác vô ý để lộ tin tức cho họ biết.

Lúc đó vừa khéo có mấy học sinh đi ngang qua, lập tức lan truyền tin tức này ra ngoài dưới cơn khiếp sợ.

Ngắn ngủi mấy ngày, những người tham gia thi đấu đều biết tin

tức này.

Có điều bọn họ không quá gây chú ý lắm, dẫu sao học sinh mới tham gia thi đấu chỉ chiếm số ít, một đám đàn anh đàn chị chỉ cảm thấy hiếu kỳ với bọn họ.

"Đúng vậy," Tế Du cười trả lời, "Đây là chuyện xảy ra cách đây không."
"Chúng tôi biết," một nam sinh khác cũng nghiêng đầu qua, "Các cậu ở khu nào?"
"Khu 543, sao Trú Lưu."
"Thật khéo, một đàn anh chúng tôi quen biết cũng tới sao Trú Lưu," nam sinh nhiệt tình kia lập tức nhấn ID mạng liên lạc với vị đàn anh trong miệng hắn, "Đàn anh ơi các anh thật là xui, có biết đội học sinh mới nào cùng khu với mấy anh không?"
Hắn cười trên sự đau khổ của người khác, "Đội Mộng Chi đó!"
Sắc mặt Cố Vấn Thành cứng đờ, nói với người bên cạnh hắn:
"Lần đầu tiên tôi cảm thấy mình đặt sai tên rồi."
Lăng Niên độc miệng, "Bây giờ mới phát hiện à? Tôi nghĩ cậu đã thành thói quen đâm lao thì phải theo lao rồi chứ."
"..." Cố Vấn Thành.

Vâng, lần này hắn không ngồi cùng một chỗ với Lý Tấu Tinh.

Lý Tấu Tinh ngồi cạnh cửa sổ tắm mình trong ánh nắng, đang cười tủm tỉm nhìn về phía bọn họ.

Cố Vấn Thành chỉ cần xoay mặt một cái là có thể mắt đối mắt với anh.

"Cố Vấn Thành?" Lăng Niên quái lạ liếc mắt nhìn hắn, "Sao đỏ mặt thế?"
Lý Tấu Tinh cười híp mắt dời ánh nhìn.

Mái tóc đen của anh ánh lên sắc vàng dưới ánh mặt trời, Swarin vừa ngẩng đầu lên đã bị lóa mắt, ngây người ngốc nghếch hỏi:

"Sao hôm nay cậu đẹp trai thế?"
Có thể không đẹp trai sao?

Canh kĩ góc độ, góc đẹp trai nhất hướng ngay phía Cố Vấn Thành, bộ dáng đỏ mặt của tên kia quả không uổng phí cái tư thế này.

Tâm tình của anh rất tốt, "Có ngày nào mà tôi không đẹp trai chứ?"
Swarin chưa từng ứng phó tình huống này lập tức nói lắp.

Sau khi hôn Cố Vấn Thành đến mức ngất ngây, thời gian trừng phạt của bọn họ càng trở nên đáng thẹn hơn.

Cố Vấn Thành vẫn cứ khăng khăng hàng đêm, không nỡ bỏ phí dù chỉ một giây cơ hội được tiếp xúc thân mật với người trong lòng.

Nhưng mà sau đó hắn liền không còn hơi sức đâu để ý đến sự tồn tại của hạt lựu kia, Lý Tấu Tinh phát hiện bèn hôn hắn đến ngây ngất, thời gian trừng phạt mỗi đêm của hai người cứ như hai con sói đói vồ vập mỹ vị.

Bị một tên trẻ tuổi, sức sống dồi dào đè lên tường hôn mãnh liệt như thế, còn bị hôn đến mức độ này khiến cho Cố Vấn Thành thật sự vứt sạch mặt mũi.

Nhưng cũng không phải vì vấn đề này hắn mới ngồi tách Lý Tấu Tinh ra.

Tư tưởng bậy bạ trong đầu Cố Vấn Thành còn nhiều hơn so với Lý Tấu Tinh, đương nhiên hắn sẽ không bỏ qua vị trí gần Lý Tấu Tinh nhất, chỉ là...! tối hôm qua tiêu tốn tinh lực quá nhiều, muốn chậm lại.

Bằng không hắn ngồi cạnh Lý Tấu Tinh, đầu óc sẽ chỉ có ý muốn

hôn nhau.

Hôn môi hôn môi hôn môi.

Trên phi thuyền cũng có giáo viên, vị giáo viên này đã từng phụ trách an toàn cho học sinh của rất nhiều khóa tham gia thi đấu, vì vậy tương đối có kinh nghiệm, "Mỗi lần đến một tinh cầu thi đấu sẽ có người phụ trách ở đó liên hệ với đội các em, có câu hỏi gì cứ hỏi người phụ trách, không cần sợ phiền phức, nhất định phải đảm bảo an toàn cho chính mình mọi lúc mọi nơi."
Giáo viên nói hơn nửa tiếng, đột nhiên hỏi một câu, "Đội Mộng Chi năm nhất có ở đây không?"
Lý Tấu Tinh đứng lên nhấc tay ra hiệu, "Dạ đây."
"Đều là những đứa trẻ đẹp trai nha," giáo viên trêu ghẹo nói, "Trước khi xuất phát hiệu trưởng Bouvid với thầy Mã Nam dặn dò thầy không dưới một lần, nhờ thầy chú ý an toàn của các em, nghe nói mỗi lần các em ra khỏi trường đều sẽ gặp vấn đề nào đó, phải không?"
"Ha ha ha ha." Đã có người cười phá lên.

"Bọn họ nói không sai," Lý Tấu Tinh bất đắc dĩ sờ mũi một cái, các đồng đội bên cạnh anh nhìn trời nhìn đất nhưng tuyệt nhiên không chịu nhìn người khác, "Thật sự là...!mỗi lần ra cửa mỗi lần xui xẻo."
Tiếng cười càng lớn hơn.

Giáo viên cũng không nhịn được cười, sau khi vất vả mãi mới ngừng cười thì thề non hẹn biển đảm bảo với bọn họ, "Em yên tâm, lần xuất phát này thầy chắc chắn sẽ bảo vệ an toàn cho các em thật tốt, đi sao về vậy."
Tế Du nhỏ giọng nói: "Này có phải là lập flag mà Tấu Tinh từng nói không?"
Đội Mộng Chi, "..."
Bọn họ mơ hồ có dự cảm chẳng lành.

Phi thuyền đi qua các khu vực thi đấu khác nhau trên suốt

chặng đường, mãi đến tận ba giờ chiều mới dừng ở bến cảng sao Trú Lưu.

Cùng xuống phi thuyền với bọn Lý Tấu Tinh còn có hai đội ngũ khác, đều là đàn anh, trong cả ba đội không có một cô gái nào cả.

Cố Vấn Thành cảm thấy thỏa mãn với tỉ lệ nam nữ này.

Người phụ trách họ Ngô, bọn họ cùng thầy Ngô đến khách sạn, sau khi ăn uống xong tại phòng ăn thì về phòng.

Không hay là ở đây mỗi đội một phòng lớn, giường sát bên giường, không có vách ngăn.

Thế nhưng Hi Nam với Swarin cảm thấy rất phấn khích, nhóc Swarin đáng thương còn vui vẻ nói: "Tôi chưa từng ngủ chung với bạn bè."
Hi Nam đã chạy đi tắm rửa, "Xếp hàng đi!"
Một phòng, vậy thời gian trừng phạt tối nay làm sao bây giờ.

Hai người đồng thời cau mày.

Mặc dù ở ký túc xá nhưng thật ra vẫn có không gian riêng tư, tình cờ có cơ hội như vậy, dẫu là Lăng Niên cũng cảm thấy hơi mong đợi.

Bọn họ tắm xong mặc đồ ngủ, thoải mái làm ổ trên giường thảo luận về thi đấu ngày mai, mọi chuyện đều đã được chuẩn bị kỹ càng, hiện tại chỉ xem thực lực, bởi vậy bầu không khí của bọn họ rất ung dung.

"Chơi trò chơi không?" Lý Tấu Tinh đột nhiên nói.

Hiện tại trời đã tối rồi nên tất cả mọi người đều phấn chấn tinh thần, "Được nha!"

Cố Vấn Thành thầm thở dài, "Được."
Lý Tấu Tinh đưa hai tay ra, giơ mặt trái phải cho bọn họ xem một chút, đoạn nắm tay lại đưa tới trước mặt Swarin, "Đoán xem tay nào của tôi không có đồ?"
Swarin toan vươn tay chỉ nhưng bị Lăng Niên ngăn lại, "Tiền thưởng là gì."
"Các cậu thắng thì các cậu quyết, tôi thắng thì tôi quyết," Lý Tấu Tinh nhoẻn môi, "Dám không?"
Lăng Niên buông lỏng tay ra, Swarin kiên trì với suy nghĩ lúc trước của mình, chỉ chỉ tay phải của anh, "Tay này."
Tay mở ra, bên trong có một cúc áo.

Cố Vấn Thành khát khô cổ họng, ánh mắt lấp lánh.

Đây là khuy áo hắn giật xuống từ trên người Lý Tấu Tinh lúc bọn họ lôi kéo nhau tối qua.

"Cậu thua rồi," Lý Tấu Tinh chỉ chỉ giường, "Nghe theo tôi, bây giờ đi ngủ còn có thể cao thêm nữa."
Ai cũng không ngờ anh sẽ đưa ra yêu cầu này, trợn mắt há hốc mồm, "Cái gì?"
"Nên đi ngủ," Lý Tấu Tinh nói, "Nghe tôi, ai bảo tôi thắng cơ chứ?"
Nào có người thắng nào yêu cầu như thế chứ, bọn họ không chỉ không buồn ngủ mà còn rất có tinh thần, nhắm mắt lại ép đi ngủ là một loại dằn vặt đó.

Nhưng thua nên hết cách rồi, Swarin than thở chui vào chăn của hắn.

Sau đó Tế Du cũng đi theo sau hắn.

Hai tên nhóc kia thực thể hóa tinh thần lực vểnh tai lên nghe ngóng động tĩnh.

Hi Nam kêu rên một tiếng, cũng gia nhập đội ngũ đi ngủ với bọn họ.

Không lâu lắm, Lăng Niên cũng thẳng đơ nằm trên giường.

Còn lại Cố Vấn Thành.

Lý Tấu Tinh không có ý định nhường hắn chút nào, "Ngủ sớm dậy sớm sức khỏe tốt, phải không?"
Cố Vấn Thành đối mặt với hai bàn tay đang duỗi tới của anh, giương mắt nhìn Lý Tấu Tinh.

Ý cười trong mắt ngày càng nhiều, Lý Tấu Tinh ho khan một tiếng, "Chọn đi."
Cố Vấn Thành thăm dò qua lại vài lần, cuối cùng vẫn dựa vào trực giác chọn một cái, Lý Tấu Tinh chậm rãi mở tay ra, trong tay trống không.

"Được rồi, cậu thắng," Lý Tấu Tinh nhún nhún vai, không đợi hắn nói gì đã bước đến chiếc giường trong cùng, "Tôi nhận thua, tôi ngủ đây."
Các đồng đội theo dõi sát sao bật cười hì hì, "Vấn Thành, làm tốt lắm!"
Cố Vấn Thành cười một tiếng, "Vậy tôi cũng ngủ đây."
Hắn tắt đèn, trong bóng tối leo lên giường Lý Tấu Tinh, lặng yên không tiếng động phủ lên người anh.

.

Nam tử hán đại trượng phu, nói một tuần chính là một tuần, ai cũng không khuyên được.

Lý Tấu Tinh dang tay, đoạn lấy chăn đắp lên người bọn họ, hai người nhìn nhau dưới tấm chăn mỏng, sau đó nhắm mắt lại lén lút trao môi hôn.

Các đồng đội giữ đúng cam kết không mở mắt mà chỉ mở miệng thăm dò lẫn nhau, "Các cậu có mở mắt ra không?" "Có ai ngủ chưa?"
Hô hấp người khác ngay tại bên tai, đều là một đám người có ngũ giác tăng mạnh.

Cố Vấn Thành tỉ mỉ hôn Lý Tấu Tinh, ngậm lấy cánh môi anh, hơi thở ẩm ướt nóng bỏng vây lấy toàn thân.

Lý Tấu Tinh đón lấy nụ hôn của hắn, thỉnh thoảng dịu dàng hôn đáp lại, không dám phát ra tiếng nước, chỉ có thể mút nhẹ trên đôi môi hắn.

"Thi đấu ngày mai có bao nhiêu người?"
"Ngày mai đến rồi mới biết."
"Hy vọng có thể lấy được thứ tự tốt."
Bọn Tế Du còn đang không ngừng chuyện trò, đột nhiên phát hiện, "Vấn Thành với Tấu Tinh sao không nói chuyện?"
Hai người bọn họ không nghe thấy lời hỏi thăm kia, toàn bộ tinh thần đều đặt vào trong nụ hôn lén lút này.

Dần dần bọn họ tìm được phương pháp, tranh thủ lúc đồng đội nói chuyện duỗi đầu lưỡi nhanh chóng đi ra đi vào trong miệng đối phương.

Đề tài của các đồng đội ngày càng như ngựa đứt cương, không thể tránh khỏi đề tài mà các chàng trai thích tán gẫu nhất —— con gái.

"...!Thật muốn yêu đương," Hi Nam đỏ mặt nhắm chặt hai mắt, "Ôi chao, muốn thơm thơm, tôi còn chưa thơm con gái bao giờ đấy!"
Tế Du với Lăng Niên trăm miệng một lời, "Ai từng hôn rồi?"
(*) từ Hi Nam nói là 亲 cũng có nghĩa là hôn nhưng kiểu hôn lên má lên trán ấy nên mình để là thơm cho dễ phân biệt ha, còn từ

Tế Du với Lăng Niên nói là 吻 – hôn môi.

Đề tài của bọn họ ngày càng sắc tình, bầu không khí trong chăn cũng ngày càng kiều diễm.

Cố Vấn Thành nắm lấy tay Lý Tấu Tinh, run run rẩy rẩy cùng anh mười ngón đan nhau.

Cảm giác bây giờ hoàn toàn khác lúc trước
Bầu không khí này khiến Cố Vấn Thành có loại ảo giác bọn họ đều thích đối phương.

Lòng mở rộng chào đón đối phương, ngược lại càng khiến hành động này mang tới sự xấu hổ trước nay chưa từng có.

Cảm xúc càng thêm phức tạp nhưng không cách nào nói ra.

Rõ ràng có nhiều điều quá đáng hơn nhưng lúc này lại cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Song động tác nắm lấy Lý Tấu Tinh lại kiên định không dời.

Lý Tấu Tinh theo bản năng nắm lại hắn.

Tay hai người đều thon dài, trắng nõn, lấp đầy kín kẽ khi nắm chặt lấy nhau.

"..." Cắn răng không lên tiếng.

Xứng như vậy, thật giống như trời sinh một đôi.

Các đồng đội cười ha ha, "Không phải hai người bọn họ ngủ rồi chứ?"
"Hay là lén mở mắt lướt mạng?"
Nụ hôn thơ ngây ngừng lại.

Cái cảm giác này giống như mở ra nội tâm, khiến bọn họ đắm chìm trong một thế giới khác.

Lời của các đồng đội cũng không truyền tới được.

...!
Đồng đội trò chuyện một lát thì thật sự đi ngủ.

Thế nhưng đã không còn ai để ý bọn họ có ngủ hay không..

Chương 53: Hèn Cũng Hèn Cùng Nhau

Đặc điểm của trộm hôn nằm ở chữ trộm, cẩn thận từng li từng tí một, tỉnh bơ không biến sắc, có tật giật mình.

Vốn hẳn là không nên phát ra bất cứ thanh âm gì.

Song Lý Tấu Tinh lại khó kìm lòng nổi.

Anh chưa từng biết rằng mình còn có khía cạnh cảm xúc như thế, sau khi lý trí tỉnh táo lại anh ghì đầu của Cố Vấn Thành vào hõm cổ, không dám cho hắn nhìn thấy vẻ mặt mình.

Cố Vấn Thành không khống chế được mà cắn cắn phần thịt ở cổ anh, hệt một dã thú ngậm lấy nơi trí mạng của Lý Tấu Tinh.

Đều biết đêm nay sẽ qua thôi.

Một tên không biết nên làm sao quay trở lại, một kẻ chỉ sợ đối phương sau khi biết tâm tư của mình thì sẽ rời xa.

Cố Vấn Thành bị ép đến mức nói ra mấy lời của kẻ cặn bã, "Đừng sợ, chuyện này là bình thường."
Lý Tấu Tinh vốn có chút hoảng loạn, nghe hắn thề thốt mà trực tiếp bật cười, "Hóa ra chuyện này là bình thường sao?"
"Đương nhiên," tâm tình Cố Vấn Thành phức tạp, "Cực kỳ bình thường, nếu không thì có thể là gì?"

Còn có thể là cậu thích tôi, tôi thích cậu ư?
Giọng nói rất nhỏ cho nên phải lắng tai mới có thể nghe được rõ ràng, quên béng mất việc sử dụng tinh thần lực cũng có thể đạt được hiệu quả như vậy, toàn bộ tinh thần đều được dùng để lừa gạt đối phương.

Nói xong lời cuối cùng thiếu chút nữa ngay cả mình cũng phải tin.

Tiếng hít thở của đồng đội như có khả năng truyền nhiễm thôi miên.

Cố Vấn Thành về giường của mình, ngay lúc hai bên đều mơ mơ màng màng sắp đi vào giấc ngủ thì một người chợt tỉnh táo, "Nếu như vào lúc này có một nụ hôn chúc ngủ ngon, tôi nghĩ tôi sẽ có một giấc mộng đẹp."
Lý Tấu Tinh nghiêng người qua, hạ xuống trán hắn một nụ hôn chúc ngủ ngon đơn thuần, "Nụ hôn chúc ngủ ngon từ Tiểu Tinh Tinh, Tiểu Thành Thành nhớ phải có một giấc mộng đẹp."
Ngọt quá, ngay cả hít thở cũng ngọt ngào huống chi là mơ.

Cố Vấn Thành nhoẻn môi nhắm mắt ngủ, khi Lý Tấu Tinh nhắm mắt anh sờ sờ khóe miệng, thật sự là cười, từ độ cong nụ cười cũng cảm thấy mùi vị ngọt ngào.

Ôi vãi.

Nhận thua.

...!
Thầy Ngô quả thực có kinh nghiệm dẫn dắt phong phú, dẫn bọn họ tới lối vào khu thi đấu sao Trú Lưu trước một tiếng.

Vì trò xấu của Lý Tấu Tinh nên tất cả mọi người ngủ rất sớm, mới sáng dậy mà đã tràn đầy tinh thần, biến hai đội đàn anh

bên cạnh thành mấy ông chú hơn ba mươi tuổi.

"Mấy cậu không thảo luận chiến thuật sao?" Đàn anh mắt thâm quầng đánh cái ngáp, "Tối hôm qua bọn anh gần như thảo luận tới nửa đêm."
"Lúc ở sao Thác Bang chúng em đã thảo luận qua," Lý Tấu Tinh cười, "Cái gì nên chuẩn bị đều đã chuẩn bị, cho nên tất cả mọi người ngủ rất sớm."
Động tác ngáp của đàn anh dừng lại nửa chừng, đột nhiên cảm thấy có hơi chột dạ.

.

Truyện Teen Hay
Dù bọn họ có thành tích kém ở trường quân đội Thừa Dương thì cũng có thể đoạt được một thứ tự ổn, vậy nên mới chờ cho nước tới chân mới nhảy, ung dung thong thả đến đêm cuối cùng mới chuẩn bị cho thi đấu.

Nhưng bây giờ so với nhau thì thật sự bọn họ quá mức qua loa, vậy nên cho dù có không bằng đối phương thì cũng có nguyên do của nó.

Càng đừng nói tới bọn họ vẫn còn là đàn anh của học sinh năm nhất.

"Anh là Phương Trình," đàn anh đưa tay ra, "Lúc tranh tài nếu được thì tốt nhất là chúng ta nên quan tâm lẫn nhau một chút, tình huống thi đấu tàn khốc hơn nhiều so với khi chúng ta ra ngoài luyện tập đấy."
Người ba đội gật gật đầu tán thành, Lý Tấu Tinh vừa muốn nắm lấy tay hắn thì Cố Vấn Thành bên cạnh đã tiến tới nắm trước một bước.

Đàn anh mờ mịt nhìn sang, không hiểu một cái bắt tay thì có gì đáng để tranh nhau.

Ngay sau đó ban tổ chức thi đấu tuyên bố quy tắc.

Trên người mỗi người sẽ được trang bị thẻ bài do ban tổ chức đặc biệt chuẩn bị, mỗi thẻ bài tính một điểm, cần phải tích đủ mười điểm mới có thể thăng cấp.

Nói cách khác, trừ mình ra thì bọn Lý Tấu Tinh phải lấy được 54 thẻ bài, hay chính là 54 người.

Máy kêu cứu chỉ được sử dụng một lần, ấn xuống có nghĩa là bỏ quyền thi đấu.

Chế độ sinh tồn, chỉ là không biết ai là thợ săn ai là con mồi.

Sao Trú Lưu là một tinh cầu tương đối nhỏ nên không cần lo sợ trong quá trình thi đấu sẽ chẳng gặp được ai.

Bọn họ là học sinh của trường quân đội Thừa Dương nên dĩ nhiên cùng một phe, không chút do dự tiến vào khu vực thi đấu.

Bên cạnh có một nhóm nhỏ gồm ba thành viên nữ vội vã chạy tới, "Chào các anh, có thể cho chúng tôi đi vào chung với các anh được không?"
Đồng phục học sinh trường quân đội Thừa Dương trên người bọn họ đã có thể nói lên hết thảy, học sinh trường quân đội Thừa Dương đáng tin hơn nhiều so với những người khác.

Không chờ người đội Mộng Chi lên tiếng từ chối Phương Trình đã nói thẳng: "Ngại quá, chúng tôi không tổ đội."
Người của tiểu đội kia lộ vẻ tiếc nuối trên mặt, nhìn bọn họ tiến vào khu thi đấu.

"Chắc mấy cậu không biết đâu," Phương Trình nói với bọn hắn, "Trước khi tới đây anh đã hỏi thăm nhiều người từng tham gia

thi đấu, bọn họ đều nói với anh rằng ngoại trừ người của trường chúng ta thì chớ nên tin bất kỳ người nào, đặc biệt là loại chế độ này, không được mềm lòng với bất kỳ ai."
"Vừa rồi mấy cậu có mềm lòng với các cô ấy không?" Cố Vấn Thành trêu chọc các đồng đội.

"Đương nhiên không có," Lý Tấu Tinh nói to rõ ràng.

Mặt mày Cố Vấn Thành khẽ hếch, mang theo một ít ý cười, hắn dán sát vào Lý Tấu Tinh, dùng tinh thần lực nói chuyện, "Tinh Tinh đỉnh quá."
Không sai, cái tên này lại ghẹo người rồi.

Các đồng đội từng người một nói theo là không có, Cố Vấn Thành rõ ràng một dạ hai lòng, đối với câu trả lời của bọn họ chỉ gật đầu lấy lệ.

Loại cảm giác được Cố Vấn Thành đối xử đặc biệt này thật sự sảng khoái quá trời.

Lý Tấu Tinh đè khóe miệng đang nhoẻn cười xuống, "Tôi nghe thấy phía trước có tiếng nói chuyện."
Một đám người lập tức ngậm miệng, mấy đàn anh vừa định đi trước dò đường, còn chưa kịp bày tỏ ý tứ thì người của đội Mộng Chi đã chia làm hai nhánh tiến vào theo hai hướng.

Núp sau rừng cây, sáu người đã tăng cường ngũ giác nhìn một đám người đang nói chuyện với nhau ở trung tâm.

"Nên đi hướng này!"
"Chúng ta có thể chia thành hai đội, mọi người không cần phải nghe theo lời cậu hết."
Thẻ bài ban tổ chức cấp cho tự phát sáng, đây cũng là một cái hố, vào buổi tối trên người ai có nhiều thẻ bài nhất thì nguy hiểm nhất, bất luận là người thi đấu hay là thú hoang, đều sẽ

xem đó là mục tiêu công kích.

Hố nhất chính là bọn họ không yêu cầu vị trí đặt thẻ bài, nếu có kẻ nhét thẻ bài vào quần lót...!thật sự là lấy cũng không muốn lấy, mà bỏ cũng không nỡ bỏ.

Cố Vấn Thành, "Túi bên trái quần áo đen."
Hắn báo vị trí thẻ bài chính xác từng cái một, nhưng lại không ra tay mà nhường cơ hội nâng cao cho các đồng đội.

"Để tôi thử xem." Lý Tấu Tinh.

Anh khống chế tách ra một tia tinh thần lực nhỏ, dưới ánh mặt trời và rừng rậm che lấp, một tia tinh thần lực nhỏ bé này không dễ bị người khác phát hiện.

Lặng yên không một tiếng động đến gần nam sinh mặc đồ đen, chậm rãi móc ra thẻ bài đang tỏa sáng từ trong túi hắn.

Lý Tấu Tinh thử dùng tinh thần lực bọc lấy thẻ bài, sau đó ung dung thong thả thu hồi.

"Đó là cái gì thế?" Có người ngạc nhiên nhìn về phía tinh thần lực màu trắng bạc, phía trên còn hóa ra hai cái cánh, "Đây là sinh vật đặc biệt ở sao Trú Lưu à? Thoạt nhìn thật giống tinh thần lực."
Những người còn lại liếc một cái liền dời tầm mắt, "Kệ nó đi, bây giờ chúng ta đi con đường kia hả?"
Hi Nam trợn mắt ngoác mồm với tình cảnh này, "Bọn họ, chỉ số thông minh của bọn họ???"
"Đáng yêu quá," vành tai Lăng Niên ửng hồng, mê mẩn nhìn tinh thần lực đang cố gắng giả vờ mình chỉ là một con chim, bắt chước làm theo, lòng bàn tay của hắn cũng xuất hiện một tia tinh thần lực màu trắng bạc nhỏ, "Tinh thần lực thật đáng yêu."
Tinh thần lực trong lòng bàn tay hắn trở nên kiêu ngạo hơn, được chủ nhân khen mà muốn bay lên tận trời.

Hóa ra tinh thần lực đáng yêu giống như vũ khí vậy...!Lăng Niên mặt không cảm xúc đỏ mặt.

Làm Tế Du với Hi Nam sợ đến mức cả người run lên một cái, vội vã gọi ba người kia, "Thẻ bài tới tay chưa?"
"Nhanh thôi," Lý Tấu Tinh đưa tay tiếp nhận tinh thần lực, nhưng con chim này cứ như ngại mất mặt mà lập tức chui vào trong người anh.

Lý Tấu Tinh thấy kỳ lạ, chỉ cần có thể chiếm hời thì đừng nói giả bộ đáng yêu, tên đần anh cũng đã từng làm, da mặt dày cực kỳ, sao tinh thần lực của anh lại không học được chiêu mặt dày này chứ?
Không, ở phương diện đùa giỡn Cố Vấn Thành, tinh thần lực lại mặt dày giống anh như đúc.

Nam sinh đồ đen trong đám người cách một hồi sẽ sờ túi quần mình một cái, đột nhiên thay đổi sắc mặt, "Không thấy thẻ bài của tôi đâu nữa rồi!"
Một tiếng hét kinh hãi này của hắn khiến tất cả mọi người ở đó đều sờ soạng vị trí thẻ bài của mình.

Chính là bây giờ!
Mặc cho có bị phát hiện không, toàn bộ tinh thần lực của mọi người tuôn ra, phóng thẳng về phía vị trí thẻ bài của bọn họ, cướp về tới tay liền rút, ai cũng không đợi ai.

Một đoàn lớn tinh thần lực thoắt kéo tới rồi lại chợt rút lui, chờ sau khi mấy người kia phản ứng lại mới phát hiện thẻ bài đều không thấy đâu, một đám người sắc mặt tái xanh, "*** con mẹ!"
"Chia nhóm đuổi theo!"
Một đám người bọn họ có mười hai mười ba người, chia ra sáu, bảy người một đội tách thành hai hướng.

Bọn Lý Tấu Tinh chạy tránh đi mấy đàn anh, một đám người chạy ngược chạy xuôi trong rừng rậm đuổi theo bọn họ, cuối cùng lại khiến chính mình bị lạc.

Nhờ có công nghệ đen của Lăng Niên mà bọn họ thành công tập hợp lại một chỗ, vừa thấy mặt đã không nhịn được cười phá lên.

Ối giời ơi, cảnh chạy loạn trong rừng vừa nãy nếu mà chụp được hình thì chắc chắn buồn cười cực!
Chính bọn hắn cũng không biết tại sao lại phải chạy, rõ ràng về mặt thực lực thì không cần sợ gì, chỉ có thể nói là có tật giật mình.

Một đám người trẻ tuổi cười đến mức mặt mày căng cứng, lúc này mới bắt đầu kiểm tra số lượng thẻ bài.

Không biết có phải là ăn ý giữa đồng đội hay không, bọn họ không lấy trùng người, mỗi người đều nhắm vào những người khác nhau.

Cố Vấn Thành quấn lấy thẻ bài bị bọn họ xem nhẹ, tính được tận 13 miếng, được mùa lớn!
"Mau giấu đi," Hi Nam vội vàng nhét vào người mình, "Để mấy tấm thẻ này chung một chỗ quá chói mắt, tất cả mọi người giấu đi, quần lót cũng có thể giấu, không phải đều mặc đồng phục của trường chúng ta sao? Áo sơ mi đủ chặt nên có thể nhét mấy miếng chỗ ngực đấy."
Tế Du im lặng một hồi, "Cũng không phải là không thể?"
Hắn thế mà lại thật sự nghiêm túc suy nghĩ.

Lăng Niên không khống chế được khinh bỉ liếc mắt nhìn bọn họ.

"Các cậu biết đấy," Lý Tấu Tinh cười ha hả, "Quần lót của tôi thật sự không nhét vào được đâu, em trai hùng dũng quá mà."
Tên súc vật này đang khoe khoang!
Hi Nam chồm tới túm quần anh, "Tôi kéo quần cho! Các cậu giấu

mười ba miếng vào đi!"
Cố Vấn Thành kéo hắn ra, "Tôi cảm thấy phương pháp này không ổn lắm."
Hi Nam tủi thân nói: "Nhưng rất nhiều người đều giấu như thế mà."
"Mà tôi cũng không chứa nổi," Cố Vấn Thành tiếc nuối nói, "Tôi cũng xuất sắc lắm."
Những người khác: "..."
Ngay cả hèn cũng hèn cùng nhau..

Chương 54: Nhậm Thanh Anh

Nhưng mà lời Hi Nam nói quả thực phải cân nhắc, thẻ bài nên để ở đâu.

Trên người căn bản không có chỗ nào có thể giấu nhiều thẻ bài một lúc như vậy, mang theo vào buổi tối rất nguy hiểm.

Lý Tấu Tinh quan sát xung quanh, nhìn trúng một cái cây trông rất bình thường, đoạn bước tới khom lưng quan sát bùn đất bên dưới, "Chôn ở đây thế nào?"
Những người khác sáng mắt lên, "Phủ thêm một lớp tinh thần lực nữa để bảo vệ với định vị!"
"Đúng thế!" Mấy người nhanh chóng vây tới, vỗ vai và cánh tay Lý Tấu Tinh, còn nghịch ngợm muốn vỗ mông anh, "Thông minh quá nha Lý Tấu Tinh!"
Lý Tấu Tinh nắm lấy cái tay đang cố gắng vỗ mông mình, đen mặt lườm qua, Hi Nam cười hì hì, "Tôi sai rồi tôi sai rồi!"
Cố Vấn Thành nhìn cảnh này suy tư, chợt bừng tỉnh.

Cho nên nói, giữa con trai với nhau, vỗ mông cũng là chuyện rất bình thường?
Bọn họ nhanh chóng đào hố giấu thẻ bài dưới tán cây, vì để phòng ngừa mà còn phủ tinh thần lực của mình lên trên từng lớp từng lớp.

Cố Vấn Thành phủ lớp cuối cùng, nhiều thế này bảo đảm sẽ

không có vấn đề gì.

Trên người bọn họ chỉ để lại năm tấm thẻ bài để giảm bớt lòng cảnh giác của đối thủ, Swarin nhìn qua yếu nhất trong bọn họ cũng giấu thẻ bài của mình xuống đất.

Tách ra với các đàn anh rồi nên cũng không cần phải quay đầu lại đi tìm lắm, bọn họ men theo con đường gần nhất đi vào bên trong, khi đi được nửa đường thì đột nhiên ngửi thấy mùi thơm của thức ăn.

Truyền tới cùng mùi thơm của thức ăn còn có tiếng cười đùa náo nhiệt.

Bọn họ liếc mắt nhìn nhau rồi tiếp tục đi về phía trước.

Lá xanh xum xuê lộ ra cảnh tượng bị che giấu, một đám thiếu niên thiếu nữ đang cười đùa nướng đồ ăn.

Cạnh bên bọn họ là một con thú lớn đã ngã xuống, bụng của con thú lớn kia bị mổ ra, phần thịt non mềm nhất bị nhóm người này lấy đi nướng.

"Thực lực phi thường," Tế Du khẽ nói, "Là người của Học viện Hoàng gia."
Học viện Hoàng gia cũng là trường học số một số hai ở đế quốc, trong đó toàn là con cái của quan lớn quý tộc, hai người con trai của hoàng đế bệ hạ, hoàng tử Nico đã tốt nghiệp Học viện Hoàng gia, còn hoàng tử nhỏ Yinsa mới vừa vào học.

Lý Tấu Tinh gật gật đầu, "Thịt này thơm thật."
"Chúng ta cũng đánh một con đi?" Hi Nam nóng lòng muốn thử, "Nhìn có vẻ ăn ngon lắm!"

Những người khác còn chưa kịp tiếp lời đã có một giọng nữ truyền đến từ phía trước, "Ôi, một đám bỏ đi mà cũng muốn

đánh Cao mâu à."
Người đội Mộng Chi nghe tiếng nhìn lại, một cô gái có mái tóc dài buông xõa tướng mạo xinh đẹp đang cười như không cười nhìn về phía bọn họ, trên mặt đều là vẻ khinh thường, "Nói chuyện viển vông, thầy cô tụi mày không dạy rằng nói khoác cũng cần kiến thức à?"
"Phụt," hai cô gái có tuổi tác xấp xỉ đi tới bên cạnh cô ta, lúc này đang che miệng cười, "Thanh Anh, cậu đừng nói nữa, coi chừng bọn nó lại bám lấy cậu đấy."
Nhậm Thanh Anh khoanh tay đứng, nghe thế bèn bực dọc cau mày, cứ như bọn Lý Tấu Tinh thật sự bám lấy cô ta, "Cút lẹ đi! Muốn bám theo để nhặt đồ thừa của bọn tao à?"
Hi Nam nắm chặt nắm đấm muốn xông lên, "Cô ——— "
Hai cái tay hai bên trái phải kéo hắn lại.

Bởi vì động tác này mà bọn họ vén lên lá xanh ở vị trí xung quanh, bại lộ trước mặt mấy vị thiếu nữ này.

Lý Tấu Tinh với Cố Vấn Thành mỗi người một bên kéo tay Hi Nam lại.

Cố Vấn Thành cười nói: "Hi Nam, đừng so đo với mấy đứa con gái không biết điều."
Khóe mắt hắn quét nhanh qua người ba cô gái kia, lạnh lùng như nhìn một món đồ.

Lúc trước có rừng cây che lấp nên mấy cô gái kia chỉ có thể nhìn thấy sáu bóng người lúc ẩn lúc hiện, sáu bóng người nhưng chỉ có năm tấm thẻ bài sáng, đây không phải là kẻ yếu thì là cái gì? Yếu thì yếu đấy, song lại có bộ dạng mà đám con gái yêu thích.

"Thanh Anh," cô gái đè thấp giọng xuống nói, "Là người của trường quân đội Thừa Dương, tuy có hơi yếu nhưng dáng dấp rất đẹp trai, cậu có muốn chọn một tên làm bạn trai mới của cậu không?"
Lăng Niên Tế Du với Swarin cũng bước tới trước một bước đứng

bên cạnh đồng đội, lời này vừa nói, nghe vào trong tai mấy người khiến sắc mặt trở nên quái lạ.

Giả yếu quá mức rồi hả?
Nhậm Thanh Anh gật gật đầu, ánh mắt của cô ta vẫn luôn dừng trên người Cố Vấn Thành, ánh nhìn mới vừa liếc qua của đối phương kia đến bây giờ vẫn còn khiến lòng cô ta xao động không ngừng.

"Này, anh," cô ta hếch hếch cằm về phía Cố Vấn Thành, "Anh tên là gì?"
Bộ dáng này rõ ràng coi trọng Cố Vấn Thành.

Mấy người không có hứng thú ứng phó với loại đại tiểu thư cáu kỉnh như thế nên không thèm để ý, đoạn quay người bỏ đi.

Đi chưa được hai bước thì phía trước bị mấy tên nam sinh cản lại, tên nam sinh dẫn đầu thả tinh thần lực ra làm vũ khí uy hiếp, "Người anh em đừng làm khó chúng tôi, Nhậm tiểu thư không cho các cậu đi nên chúng tôi cũng không còn cách nào khác."
Đội Mộng Chi tức đến mặt mày xanh mét, Lý Tấu Tinh, "Đại tiểu thư của mấy người cản chúng tôi làm gì?"
"Tôi chỉ cần anh ấy ở lại đây," Nhậm Thanh Anh đi tới, nhìn Cố Vấn Thành với vẻ phải có bằng được, "Này, em muốn anh làm bạn trai của em.

Yên tâm, dù cho anh có yếu đến đâu đi nữa em cũng sẽ mang anh vào được chung kết.

Làm bạn trai của em có rất nhiều chỗ tốt đó, ví dụ như em có thể giúp anh đổi mấy tên đồng đội bỏ đi bên cạnh này.

Con người luôn hướng tới tầm cao, người thông minh đều biết nên lựa chọn thế nào."

Mặt Cố Vấn Thành hiện vẻ không kiên nhẫn, Lý Tấu Tinh che trước người hắn, ngăn cản tầm mắt Nhậm Thanh Anh nhìn Cố Vấn Thành, "Quý cô, quấy rầy rồi, chúng tôi còn phải đi nướng thịt, không có thời gian lãng phí với cô đâu."
Cái chặn này của anh khiến cho tâm tình Cố Vấn Thành tốt lên.

Lý Tấu Tinh cười híp mắt, thoạt trông không có chút nóng nảy nào.

Nhậm Thanh Anh ghét nhất là kiểu đàn ông không có chút cốt khí nào như vậy, lúc này mặt mày mới lạnh lùng, "Anh có thể dẫn theo mấy tên rác rưởi kia cút đi được rồi, chỉ cần để anh ấy lại là được."
"Hay ý anh là muốn tôi bố thí cho anh chút đồ ăn?" Nhậm Thanh Anh cười nhạo, "Được thôi, Doanh Doanh, mang thịt tới cho bọn họ, để bọn họ cầm đồ rồi phắn lẹ lên."
Sao người này lại vô lý thế chứ.

Tế Du cau mày, "Chúng tôi không cần đồ ăn của mấy người, chúng tôi cũng không muốn đánh nhau với mấy người."
Lúc này ngay cả mấy nam sinh đề phòng bọn họ chạy trốn cũng cười lên, "Người anh em, không bàn việc các cậu có mạnh hay không, các cậu có thể thực thể hóa tinh thần lực ư? Đánh với chúng tôi? Lấy cái gì đánh thế."
Đám Lý Tấu Tinh bị bọn họ cười nhạo trái lại bình tĩnh lại.

"Này gọi là gì nhỉ?" Hi Nam, "Lập flag rồi bị chúng ta vả mặt hả?"
"Cái này gọi là ếch ngồi đáy giếng, Hi Nam," tâm tình Lý Tấu Tinh rất tệ, trên mặt là ý cười nhưng tinh thần lực trong tay lại gào thét cuộn thành trường đao, ánh sáng màu trắng bạc còn sáng bóng hơn tất cả tinh thần lực của những người cản bọn họ lại, tia sáng không ngừng lưu động, phát ra tiếng tách tách kinh vang, "Đương nhiên là lấy tinh thần lực đánh với mấy người rồi."
Nắm tay Hi Nam được tinh thần lực bốc cháy như lửa bao lấy, Lăng Niên dựng thẳng khẩu súng làm từ tinh thần lực, kế tiếp là

kiếm năng lượng của Tế Du, dao găm của Swarin và tinh thần lực chợt nở rộ lóa mắt trong lòng bàn tay Cố Vấn Thành.

Tinh thần lực của sáu người chiếu sáng khuôn mặt cùng lửa giận ẩn giấu nơi đáy mắt, đối đầu trực diện với đối thủ.

"..." Tiếng cười nhạo của mấy người kia kẹt lại trong cổ họng, kinh hãi nhìn tình cảnh trước mắt này.

So sánh tinh thần lực trên tay bọn chúng với đối phương, cao thấp rõ ràng.

Một đám người cắn răng, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi, hệt như bị người ta tát một tát thật mạnh vào mặt, những người bị bọn chúng coi khinh trong lòng chợt xoay người biến đổi, điều này làm bọn chúng cảm thấy vô cùng mất mặt.

"Đánh đi?" Lý Tấu Tinh chỉa trường đao về phía bọn họ, vẫn cứ cười, chỉ là ánh sáng tinh thần lực khiến mắt anh thoạt trông lạnh lẽo tựa băng, "Nếu không muốn đánh thì ngoan ngoãn tránh ra."

Người vây quanh bọn họ im lặng, sau đó chậm rãi nhường ra một con đường.

Lăng Niên đưa tay về phía bọn chúng, lạnh lùng nghiêm mặt, "Thẻ bài."
Đối phương đen mặt đưa thẻ bài cho bọn họ.

"Các người dám để cho hắn đi?" Nhậm Thanh Anh cau chặt mày, "Phế vật! Một đám rác rưởi!"
Người bị cô ta mắng nén cơn giận, "Bọn họ mạnh hơn chúng tôi, đánh cũng đánh không lại."
"Rác rưởi," Nhậm Thanh Anh lườm bọn họ một cái, tự mình chạy tới, toan đến gần Cố Vấn Thành, "Này! Lẽ nào em không đẹp hả? Em làm bạn gái anh sẽ khiến anh được nở mày nở mặt

đó."
Cô ta vẫn còn oang oang không ngừng, "Anh còn mạnh hơn trong tưởng tượng của em làm em càng thích anh hơn, ở bên em đi, chưa từng nghe nói tới nhà họ Nhậm ở thủ đô đế quốc ư? Chỉ cần anh ở bên em thì toàn bộ nhà họ Nhậm sẽ là của hồi môn của em."
"Được thôi, em nhận lỗi với các anh, nhưng ai bảo các anh không chịu mở miệng giải thích sớm một chút chứ? Cục diện này cũng có một phần nguyên nhân là do các anh."
Thật ra vừa mới nghe một lát bọn họ đã bình tĩnh lại, thậm chí còn có chút không biết nên khóc hay cười.

Đàn ông đàn ang không cần so đo với một cô gái chưa trưởng thành, mấy người không động thủ với cô ta nhưng cũng không để cho cô ta theo kịp.

Cố Vấn Thành ném tinh thần lực ra ngăn cản cô ta tiếp tục theo cùng, Nhậm Thanh Anh không cam lòng hung hăng dậm chân lên bùn đất, ánh mắt nhìn bóng lưng Cố Vấn Thành càng thêm nóng bỏng.

Thứ mà Nhậm Thanh Anh muốn có từ trước đến giờ chưa ai ngăn cản được.

Cô ta nhất định sẽ biến người này thành bạn trai của mình, dù cho phải dùng đủ mọi cách cũng không sao!
...!
Cuối cùng cũng thoát khỏi phiền phức, tâm trạng mấy người không ít thì nhiều vẫn còn có chút bực bội, liếc nhìn nhau, đoạn tụ lại an ủi Cố Vấn Thành.

"Vấn Thành đừng để ý, điều này chứng tỏ mị lực của các cậu."
"Đừng để ý tới loại đại tiểu thư kia, cô ta chỉ nhất thời nổi hứng thôi."
"Cậu muốn ăn cái gì thì cứ nói để chúng tôi đi bắt, thật là, đừng nói một con Cao mâu, mười con cũng có thể bắt về cho cậu!"

Mỗi người dõng dạc hùng hồn, hận không thể lập tức an ủi Cố Vấn Thành bé nhỏ vừa bị cô đại tiểu thư kia dọa sợ.

"Điều này đã khiến tôi hoài nghi với tình yêu," Cố Vấn Thành thuận nước đẩy thuyền, "Lỡ như bạn gái sau này cũng có bộ dáng thế kia thì biết làm sao?"
Cái vấn đề này làm khó đồng đội rồi.

Đều là một đám chưa từng yêu đương, lúc trước còn ôm đầy khát khao về tình yêu, còn bây giờ đã bắt đầu tưởng tượng nếu như thế kia thì thảm biết chừng nào.

"Dọa tôi không muốn yêu đương luôn," Lý Tấu Tinh nói những lời như mong muốn của Cố Vấn Thành, "Không vội, tùy duyên đi."
Tâm trạng Cố Vấn Thành rất tốt, "Không phải nói muốn ăn thịt nướng sao, các cậu đi giết mấy động vật nhỏ đi, tôi và Tấu Tinh tới bờ sông xem thử."
Mấy người chia nhóm hành động, lần này cuối cùng cũng có thế giới hai người.

Bọn họ đi về phía nơi phát ra tiếng nước chảy, dọc theo đường đi Cố Vấn Thành luôn thăm dò phản ứng với con gái của Lý Tấu Tinh, rất tốt, đối phương tạm thời không có hứng thú với con gái.

Cố Vấn Thành bắt đầu cảm ơn cô đại tiểu thư kia.

Bờ sông không một bóng người, bọn họ ngồi xổm bên bờ, đang định kiểm tra xem nước sâu bao nhiêu thì phía sau truyền đến tiếng ồn ào ầm ĩ.

Mấy chục con mãnh thú có thân hình to lớn chạy ra từ trong rừng rậm, đang hướng về bờ nước.

Vẻ mặt hai người hơi đổi, vừa tới mà đã có thể gặp được nhiều mãnh thú đến uống nước như vậy, ôi cái vận may này!
Không kịp do dự thêm nữa, hai người quyết định nhanh chóng nhảy xuống nước, trước khi mãnh thú chạy đến bên bờ đã tìm được một khe hở được tạo nên từ hai phiến đá giao nhau.

Lý Tấu Tinh kéo Cố Vấn Thành len mình vào bên trong khe đá.

Mãnh thú cách bờ nước ngày càng gần, dẫm cho mặt đất run run, mặt nước xô sóng trập trùng, con sông này không sâu, hai người Lý Tấu Tinh đang dưới nước cũng có thể cảm nhận được dòng nước biến đổi.

Mỗi lần bên trên run lên mặt nước cũng sóng sánh một lần, sức nước đẩy Lý Tấu Tinh, mỗi lần đều xô anh vào người Cố Vấn Thành.

Khe đá miễn cưỡng chứa được hai người, hai người bọn họ mặt đối mặt, mỗi lần dòng nước xô đẩy đều lúng túng va vào nhau.

Bước chân mãnh thú bên trên càng ngày càng loạn, cũng càng ngày càng gần, mặt nước gợn sóng cũng càng lúc càng nhanh.

Dưới nước hoàn toàn không thể khống chế được thân thể của mình, Lý Tấu Tinh chỉ có thể bị sức nước đẩy về phía trước rồi lại bị kéo giật trở về.

Mỗi khi dán vào nhau đều cố sức tách ra, giữ khuôn mặt cách nhau một khoảng.

Dần dần, dưỡng khí không đủ, Lý Tấu Tinh nhăn mày.

Trên đầu là hàm răng bén nhọn của mãnh thú, cái miệng lớn như chậu máu đang mở toang uống nước, hoàn toàn không thể ngoi lên lấy hơi.

Cố Vấn Thành biết cách dùng tinh thần lực hấp thu dưỡng khí, vội thả tinh thần lực ra, kế đó ngay khi Lý Tấu Tinh lại bị dòng nước đẩy tới trước mặt thì ôm lấy đầu anh tránh bị sóng nước đẩy đi chỗ khác, miệng kề miệng truyền dưỡng khí cho anh.

Lý Tấu Tinh vội vã hấp thu dưỡng khí của hắn, tâm trạng bay bổng, lưng Cố Vấn Thành dán chặt vào phiến đá.

Chỉ có thể được sao hay vậy, miệng hôn miệng, còn bị dòng nước đưa đẩy, cố hết sức kiểm soát dao động của cơ thể.

Làn nước làm mái tóc bọn họ tung bay, dưới tình thế mãnh thú hung ác cùng nguy hiểm từ hàm răng bén nhọn kia, hình ảnh này thế mà lại có chút lãng mạn quỷ dị.

.

Chương 55: Xử lí nó! (Pass)

Chương set pass, mọi người bấm vào link giải pass rồi đọc nhé: https://phongtuthieuhoa.wordpress.com/2021/08/11/nguy-trang-thanh-trai-thang-chuong-55/

Chương 56: Ngầu! Cực ngầu!

Hai vẻ đẹp thanh niên và đàn ông trộn lẫn vào nhau, vừa phóng khoáng vừa dũng cảm không sợ.

Đối mặt khó khăn, tràn đầy năng lượng tích cực, khiến đám người đang ngồi trước màn hình cũng sục sôi nhiệt huyết theo.

[Gïết nó! Gïết nó!]

[Vãi! Ông đây thật cmn kích động! Ông cũng muốn vác vũ khí theo sau gïết chết con thú cái động dục này!]

[Đẹp trai quá đẹp trai quá đẹp trai quá, mẹ ơi con đổ đội Mộng Chi rồi, cái đội này mạnh thật! Nói thật, gặp phải tình huống này có bao nhiêu người không chạy mà đi giải quyết ngọn nguồn chứ?]

[Đa số mọi người sẽ theo bản năng mà trốn chạy khỏi nguy hiểm, chỉ có thể nói không hổ là học sinh trường quân đội Thừa Dương, không đâu mà trường quân đội Thừa Dương có địa vị cao ở đế quốc thế đâu. Tôi không biết bọn họ có thể thành công hay không, nhưng tôi biết người có thể đưa ra quyết định như thế tuyệt đối không phải là người bình thường.]

[Thậm chí bọn họ còn không kéo thêm đội ngũ khác đi làm loại chuyện nguy hiểm này, bọn họ chỉ muốn mạo hiểm một mình ấy.]

Đương nhiên, trên mạng chưa bao giờ thiếu ý kiến trái chiều.

[Giết chết thú cái? Giết tú cái trong trường hợp nhiều thú đực vây quanh thế á? Thứ cho tôi nói thẳng, chém gió muốn thành bão luôn rồi.]

[...Học sinh như thế mà là học sinh trường quân đội Thừa Dương á? Mặc kệ bọn họ có thể giết được thú cái hay không, lỡ thú vỏ kiếm bạo động làm tổn thương những học sinh khác thì sao? Ban tổ chức chịu trách nhiệm hay bọn hắn chịu trách nhiệm? Đến lúc đó bị mắng hay bỏ tiền cũng là ban tổ chức, ôi, ban tổ chức đáng thương.]

[Nói trắng ra là cũng chỉ lo cho lợi ích của bản thân, không muốn bỏ thi đấu thì chỉ có cắn răng gắng gượng, hoàn toàn không quan tâm đến sống chết của những học sinh khác.]

...

[Tui cảm thấy lạ lắm nha, không bàn tới chuyện bọn họ phát hiện thú cái động dục, mà nếu bọn họ nhấn nút kêu cứu í, mấy người nghĩ xem ban tổ chức có biện pháp có thể xử lý hết tất cả sự cố không?]

[Chớ xem lòng tốt của người khác là bổn phận, cho dù ban tổ chức xử lý kịp thời thì phương pháp giải quyết tốt nhất cũng là tiêu diệt thú cái, mà thời gian lại không có nhiều, trong lúc chờ ban tổ chức tới thì sẽ có bao nhiêu thú vỏ kiếm chạy tới nơi này, mấy người có đảm bảo được không?]

[Trên mạng luôn có một đám thích tỏ vẻ thượng đẳng thế nhờ, giả sử đội Mộng Chi không chọn cách mạo hiểm tính mạng mà chọn ấn nút chờ ban tổ chức tới cứu, làm vậy chắc chắn thể nào cũng có một đám chất vấn đây mà là học sinh trường quân đội Thừa Dương à? Bọn họ không thể thử à? Bọn họ làm gì thì mấy người cũng chửi được thôi.]

[Đội Mộng Chi đáng thương quá mà, phát hiện thú vỏ kiếm động dục, đặt cược an nguy của mình để giải quyết ngọn nguồn nguy hiểm, kết quả bây giờ lại bị một đám anh hùng bàn phím mắng ích kỉ.]

Trên mạng ầm ĩ càng ngày càng lớn hấp dẫn một số người vốn không chú ý đến chuyện thi đấu này, theo nhiệt độ tăng lên, học sinh trường quân đội Thừa Dương cũng để ý đến tình huống ở sao Trú Lưu.

Sau khi Mã Nam nhận được thông báo của học sinh thì dứt khoát gọi mấy học sinh mình phụ trách vào hội trường lớn.

Khi mấy trăm học sinh tiến vào hội trường, phía trước đã treo hai màn hình phủ kín mặt tường.

Một màn hình trong đó đang chiếu hình ảnh của đám Lý Tấu Tinh trong rừng rậm, một cái khác đang chiếu những lời nhắn ác ý với đội Mộng Chi trong kênh phát sóng trực tiếp.

"Bọn họ đang làm vẻ vang trường quân đội Thừa Dương, trường quân đội Thừa Dương phải làm trụ cột cho bọn họ."

Mã Nam nói lạnh nhạt: "Các em có đồng ý trở thành trụ cột cho bọn họ kể từ giờ phút này không?"

Trong màn hình có thể dễ dàng thấy được hiểm nguy từ rừng rậm, thỉnh thoảng bên cạnh đội Mộng Chi sẽ có một thú vỏ kiếm thật lớn vọt qua, nhưng suốt quá trình bọn họ hướng về mục tiêu thì khóe miệng luôn cười đôi mắt luôn tỏa sáng.

Đó là biểu hiện của lòng có ý chí kiên định, bọn họ không e ngại bất kỳ nguy hiểm nào, bởi vì bọn họ tự tin với thực lực của mình và đồng bạn.

Mỗi một học sinh ngồi ở hội trường lớn đều hô to: "Chúng em

tin tưởng bọn họ!"

"Đội Mộng Chi xông lên! Đánh ngã đám thú vỏ kiếm kia cho mấy đứa trên mạng sáng mắt ra! Mang quanh vinh về cho chúng ta."

"Người của trường học chúng ta có chúng ta che chở, anh em đâu, chụp mấy quang não mắng chửi lại!"

"Chờ đã, mấy người chúng ta có hơi ít, để tôi nhắn cho bạn kêu nó tới đây."

"Còn tôi nữa, tôi gọi người ở ký túc xá tới rồi, kêu bọn họ tới cổ vũ cho đội trường chúng ta!"

"Tính tôi nữa..."

Học sinh không ngừng vội vã chạy tới hội trường, một hội trường lớn chỉ có thông báo đặc biệt mới có thể ngồi đầy thế mà lúc này đã dần dần được lấp kín.

Đôi mắt Mã Nam hơi ướt, ông nghiêng đầu lén xoa xoa khóe mắt, cảm thấy vô cùng vui mừng nhẹ nhõm.

Mà đám Lý Tấu Tinh ở sao Trú Lưu đã sắp tới gần mục tiêu.

Vì tình hình lúc này của bọn họ có hơi đặc biệt nên mấy máy quay vây quanh bọn họ từ nhiều góc độ khác nhau để tiến hành phát sóng trực tiếp. Khi dần dần tới gần thú cái động dục, bước chân bọn họ cũng ngày càng cẩn thận.

Cãi vã trên mạng không tự chủ ngừng lại, người xem phát sóng trực tiếp người căng thẳng đến mức tim đập nhanh, bọn họ nhìn ra rồi, việc có thể ngăn cản khu thi đấu bị thú vỏ kiếm san bằng hay không, giờ phút này phải dựa vào đội Mộng Chi.

Cố lên nha.

Bọn họ chăm chú nhìn màn hình.

Nhất định phải thành công!

Tinh thần lực của Cố Vấn Thành tỏa rộng ra hết cỡ, hắn đi tuốt đằng trước, chợt dừng bước, ra hiệu người phía sau khom người xuống.

Mấy người tập trung nhìn về phía trước bước đi.

Thú cái có thân hình to lớn đang nôn nóng bất an gào thét, vây quanh nó là mấy chục thú vỏ kiếm đực, không ngừng có thú vỏ kiếm muốn tiến lên thăm dò, nhưng ngay lập tức lại bị tiếng gào của thú cái uy hiếp đứng im tại chỗ cũ.

Vẻ mặt mấy người nghiêm túc, song người trước quang não đã tê cả da đầu.

Nếu như chỉ có một con hai con thì không khó với bọn họ, nhưng một đám thú vỏ kiếm thế này, ngay cả Cố Vấn Thành và Lý Tấu Tinh cũng có phản ứng đầu tiên khi gặp phải là trốn đi.

Cái tên thú vỏ kiếm có thể nói rõ đặc điểm của chúng nó, vỏ ngoài cứng rắn, rất nhiều loại vũ khí không thể xuyên qua.

Dùng tinh thần lực xuyên qua lớp vỏ ngoài để giết chết chúng nó, thời gian hao phí có thể đủ cho mấy con thú vỏ kiếm khác giết chết bọn họ.

Bọn họ phủ một lớp tinh thần lực bảo vệ mình, thảo luận cách tách thú cái với bọn con đực theo đuổi nó ra.

"Thú cái to gấp hai lần con đực," Cố Vấn Thành híp mắt, đánh giá kích cỡ, "Các cậu có ý tưởng gì hay không?"

Trực tiếp xông tới chỉ có một chữ chết, dùng tinh thần lực xuyên qua lớp vỏ cứng thì quá chậm, e rằng bọn họ còn chưa kịp làm thú cái bị thương thì bọn vây quanh bên ngoài một vòng kia đã nổi giận chọc thủng bọn họ.

Mấy người suy nghĩ chốc lát, Lý Tấu Tinh nói: "Trên mạng có tiếng gầm của con thú vỏ kiếm đực nào mà vừa cao vừa đẹp giọng gào cực hùng hậu uy vũ không?"

Đây là hình dung quỷ quái gì thế.

Vừa cao vừa đẹp? Cái mặt dã thú dữ tợn kia nhìn sao mà đẹp được hả?!

Nhưng mà bọn hắn lại hiểu ý Lý Tấu Tinh, thay đổi lối suy nghĩ khác, "Dụ thú cái đi, tốc độ của nó nhanh hơn nhiều so với con đực, sau đó giết chết nó trước khi mấy con đực kia đuổi kịp."

Cả đội bận rộn lên, người thì tìm tiếng gầm, người thì tính toán thời gian.

Cố Vấn Thành nhắm mắt cân nhắc, "Dụ thú cái tới khu vực này."

Lòng bàn tay hắn hướng lên trên, tinh thần lực lơ lửng trên không trung, biến đổi thành y hệt địa hình khu vực gần đó.

Tinh xảo đến từng lá cây đang lay động trên mỗi thân cây.

Chiêu thức ấy làm những người trên mạng kinh ngạc đến ngây người, cũng khiến cho học sinh trường quân đội Thừa Dương đang hò reo cổ vũ cho bọn họ sợ ngu luôn.

Bọn họ lợi hại như vậy sao?

[Này này này, bây giờ trường quân đội Thừa Dương yêu cầu học sinh phải đến trình độ này sao?!]

[...Bác suy nghĩ nhiều rồi, người của quân đội còn chưa chắc xài được chiêu này.]

Cố Vấn Thành chỉ chỉ một vùng đất trống, "Đây là nơi thích hợp để giết chết nó nhất."

Môi trường xung quanh có thể ngăn cản bước chân của mấy con thú vỏ kiếm đực đuổi theo.

Mấy người gật gật đầu, Lý Tấu Tinh đưa tay vuốt ve tinh thần lực đang mô phỏng theo lá cây lay động, tinh thần lực vui vẻ cọ cọ đầu ngón tay anh, đoạn ôm lấy ngón tay ý bảo anh sờ nó nhiều thêm nữa đi.

Cố Vấn Thành tủm tỉm lườm anh một cái, "Đừng nghịch."

"Đáng yêu quá..." Lăng Niên lại lặng lẽ đỏ mặt, nhìn chằm chằm tinh thần lực không dời mắt nổi.

"Khụ," Cố Vấn Thành tản tinh thần lực ra, nghiêm túc nói, "Tìm được tiếng gầm chưa?"

Lăng Niên nghiêm túc lại trong vòng một giây, gật gật đầu, "Tìm được 18 bản."

May mà số lượng rất nhiều, trong lòng có thể thở phào một hơi rồi.

"Hi vọng trong này có tiếng gầm nó thích," Lý Tấu Tinh, "Nói đến cũng ngại ghê á, người ta độc thân 20 năm trông cậy vào lần này, ai mà ngờ lại gặp đúng đợt chúng ta thi đấu chứ."

Mấy người muốn cười cũng cười không nổi, Tế Du vội vàng rũ sạch liên quan, "Lần này chắc chắn không liên quan tới tôi, là flag của thầy đó."

[Flag?]

[Ý gì vậy?]

[Mấy ảnh đang nói gì đó, không hiểu sao nãy giờ em hét tận mười giây luôn.]

[Tui cũng không hiểu mấy ảnh nói gì, cái này có gì mà hét chứ? Vì tiếng gầm của con thú vỏ kiếm đực nào mà vừa cao vừa đẹp giọng gào cực hùng hậu uy vũ?]

Phụt.

[Bác hông hiểu đâu, tui cũng hông biết sao tui lại hét lên nữa.]

Sau khi lập ra kế hoạch bọn họ tới khu vực chuẩn bị giết thú cái trước, bật đoạn tiếng gầm thứ nhất.

Tiếng hít thở xuyên qua máy quay truyền vào phát sóng trực tiếp, tất cả mọi người cùng yên tĩnh lại.

Tiếng lá cây rơi xoay tròn vang lên, xa xa là tiếng thú lớn gầm thét không ngừng nghỉ.

Sau khi phát một phút Lăng Niên không chút do dự đổi sang cái khác, lập tức bất đoạn tiếng gầm tiếp theo.

Không ngừng căng thẳng rồi thất vọng, mỗi lần trải qua căng thẳng làm khán giả trước màn hình cảm thấy mệt mỏi vô cùng, tim thắt lại, nhiều lần như thế làm họ cực kỳ không thoải mái.

Sau khi nhận ra thú cái không có chút phản ứng nào, Lăng Niên dứt khoát đổi đoạn tiếng gầm tiếp theo.

Lý Tấu Tinh khẽ nói: "Lần thứ 13."

Âm thanh vang lên, tiếng gầm thét của thú vỏ kiếm to rõ, sau khi rống lên ba tiếng thì thú cái xa xa đột nhiên cất giọng hùa theo tiếng gầm được bật kia.

Tất cả mọi người chợt phấn chấn, đến rồi!

Mãnh thú với thân hình to lớn bỗng nhiên chạy tới, đất cát trên mặt đất hơi chấn động. Tế Du và Hi Nam rút ra một sợi tinh thần lực to chắc hóa thành dây thừng, bày thành cái bẫy theo hướng thú cái chạy tới đây.

Cây cối bị thú cái đẩy ngã, tiếng gào ngày càng tới gần, Lăng Niên không hề sợ hãi đứng im tại chỗ, quang não trên tay vẫn đang phát đoạn tiếng gầm dụ thú cái lại đây.

Lý Tấu Tinh và Cố Vấn Thành dẫm lên tinh thần lực đứng trên ngọn cây cao, nhìn chăm chú thú cái đang chạy tới.

3, 2, 1——

Thú cái bị dây thừng ngáng chân, nặng nề đổ ập xuống đất như một ngọn núi nhỏ.

Tiếng gào dữ tợn cao vút, một đôi mắt thú đỏ rực nhìn chằm chằm Lăng Niên, nước bọt tanh hôi nhỏ xuống từ trên răng nhọn.

Lý Tấu Tinh và Cố Vấn Thành đồng thời nhảy xuống từ trên cây, hai người bọn họ nhảy lên trên đầu thú cái, giơ hai tay lên thật cao, giữa hai tay là một thanh trường đao rất có tính uy hiếp được ngưng tụ từ tinh thần lực, đâm thẳng vào đầu thú cái!

Bình luận trên mạng đã bị tiếng a a a che lấp.

Ngầu! Cực ngầu!

Nhiệt huyết của bọn họ đã hoàn toàn bị thổi bùng lên rồi!

Chương 57: Ngắm trăng

Thú vỏ kiếm cái ngẩng cổ kêu rên, tiếng gào thét truyền xa ngàn mét.

Thân hình nó khổng lồ, lớp da cứng rắn cực kỳ, tay Lý Tấu Tinh và Cố Vấn Thành dùng sức, tinh thần lực màu trắng bạc càng ngày càng sáng, bọn họ hết sức chuyên chú chờ thời điểm tinh thần lực xuyên qua lớp da nó.

Thú cái toan đứng lên khiến không khí dao động thổi tung tóc trên trán hai người. Hi Nam với Tế Du chạy tới, lần lượt dùng tinh thần lực đánh vào cơ thể thú vỏ kiếm.

Song tiếng gào không thể bị ngăn trở, thú vỏ kiếm đực cách đó mấy dặm hoàn toàn bị tiếng kêu rên này chọc giận, rơi vào trạng thái cuồng bạo chạy như điên tới.

Khi mấy chục con thú dữ mọc sừng trên mũi xông thẳng tới với đôi mắt đỏ rực, mặt đất rung chuyển dữ dội.

Rừng rậm bốn phía thoáng ngăn trở tốc độ bọn nó, Swarin hít một hơi thật sâu, đến công việc được giao phó của hắn rồi. Hắn chắn phía trước, đối đầu với bầy thú đang bị chọc giận phía xa xa.

Sự bảo vệ của các đồng đội giúp hắn không bị mất đi chút tinh thần lực nào, trở thành người có tinh thần lực cao nhất trong bốn người còn lại, Swarin đương nhiên trở thành chủ lực vòng bảo hộ.

Hắn đưa tay ra, cùng với ba đồng đội ở các hướng khác dựng nên một lồng phòng hộ trong phạm vi thú vỏ kiếm cái ngã xuống.

Mà mỗi khi chiếc sừng dài của thú vỏ kiếm va vào tinh thần lực, biên độ dao động làm cho người ta lo lắng lồng phòng hộ sẽ tan thành mây khói ở giây tiếp theo.

[Ban tổ chức đâu?]

[Không ai quản sao? Mấy người phát sóng trực tiếp mà không biết xảy ra chuyện gì à?]

[Chuyện xảy ra bao lâu rồi, có phải đợi xảy ra thương vong ban tổ chức mới chịu ra mặt không!]

Người phụ trách cuộc thi xoa xoa mồ hôi trên trán, dời mắt khỏi bình luận, "Trưởng quan, ngài xem...?"

Quân nhân ngồi ở chủ vị quan sát khắp mọi hướng có sắc mặt trầm tĩnh, khuôn mặt kiên nghị, "Đợi thêm chút nữa."

"Trưởng quan, chờ thì có thể chờ," người phụ trách cười khổ, "Nhưng ngài nhất định phải bảo đảm an toàn cho bọn họ."

"Ta sẽ," quân nhân trung niên, "Còn chưa tới cực hạn của bọn họ."

Quân hàm trên vai quân nhân là chức thượng tá, dưới trướng thượng tá La Mông Đức có một nhánh quân sĩ thiết huyết, mỗi một người trong đội quân đều do đích thân thượng tá tuyển chọn, được người đời gọi là "Vệ binh riêng của La Mông Đức".

Người phụ trách không biết nên đồng tình cho chính mình hay là đồng tình cho mấy thiếu niên trong quang não đang bị thượng tá La Mông Đức thử thách kia, ai bảo vị thượng tá này

nổi danh mắt kén chọn lòng cứng rắn chứ, không ép người ta luyện tập tới độ gần chết thì cũng là tới chết.

Chỉ cần bị vị thượng tá này coi trọng thì những ngày tốt đẹp coi như chấm dứt.

... Vinh dự cũng sẽ lấy về tay.

Sĩ quan ngăn cản ban tổ chức cứu viện, khán giả trên mạng căm phẫn sục sôi, mà đội Mộng Chi đang chiến đấu lại không có nhiều cảm nhận như vậy.

Biên độ dao động tinh thần lực ngăn cản thú vỏ kiếm trong trạng thái cuồng bạo càng lúc càng lớn, Lý Tấu Tinh và Cố Vấn Thành đương đạp trên người thú cái đều biết đồng đội không kiên trì được bao lâu nữa.

Vì không để người khác nghi ngờ nên Cố Vấn Thành luôn duy trì độ mạnh tinh thần lực cùng một trình độ với Lý Tấu Tinh, nhưng mà bây giờ không thể tính toán nhiều như vậy nữa, lòng bàn tay hắn hơi ép xuống, thú cái kêu rên một tiếng, trên lớp vỏ cứng ngắc như đá lập tức nứt ra một đường thẳng tới vết nứt dưới đao Lý Tấu Tinh.

Nứt ra rồi!

Ánh mắt Lý Tấu Tinh sáng lên, tinh thần lực không chút chậm trễ chui vào trong vết nứt, xuyên thẳng qua da thịt thú cái tới đại não của nó.

Tiếng gào hấp hối làm thú vỏ kiếm đực đang vây chặt cùng gào thét, tư thế công kích lồng phòng hộ càng thêm hung mãnh.

"Đừng chần chờ nữa, giết nó đi," giọng Cố Vấn Thành lạnh lùng ác nghiệt, hắn cho rằng Lý Tấu Tinh sẽ đồng cảm với những con thú vỏ kiếm này, "Chúng nó không chết thì người chết chính là

chúng ta."

Tinh thần lực của Lý Tấu Tinh đã bao vây điểm trí mạng của thú cái lúc giọng hắn suy tàn, động tác nghiền nát không chút do dự.

Ầm một tiếng, thú cái đang giãy giụa hấp hối nện xuống đất nặng nề.

Lý Tấu Tinh tay lanh mắt lẹ kéo Cố Vấn Thành vào lồng ngực, hai người ngã xuống đất, ôm lăn hai vòng mới dừng lại.

Anh che chở Cố Vấn Thành vào trong ngực, Cố Vấn Thành đặt tay mình sau đầu anh, chờ khi hai người nhếch nhác đứng lên mới phát hiện đối phương đã làm việc ngu ngốc gì.

Thực sự là... bực mình đến mức ngọt ngào.

Không có nhiều thời gian trải nghiệm cảm giác tốt đẹp này, bọn họ bắt đầu kéo những đồng đội sắp kiệt sức của mình chạy như bay về phía con đường đã sớm lên kế hoạch lúc trước.

Thú vỏ kiếm phá hủy tinh thần lực bọn họ lưu lại, lao nhanh đuổi theo bọn họ.

Thượng tá La Mông Đức trầm tư nhìn con đường chạy trốn của bọn họ, ngược lại người phụ trách mở miệng khen: "Một đám người rất có trách nhiệm, địa hình hướng đi kia nguy hiểm nên sẽ không đả thương các đội thi đấu khác."

"Thầy triển khai cứu viện đi," thượng tá La Mông Đức đứng lên ra lệnh cho trợ lý của mình xong rồi lại nói với người phụ trách rằng, "Chăm sóc binh lính tương lai của ta cho thật tốt."

"... Vâng thưa trưởng quan," người phụ trách, "Không cần sự chăm sóc của chúng tôi bọn họ cũng có thể tiến vào chung kết."

Thượng tá La Mông Đức cùng trợ ý đi ra ngoài, cười nói: "Thượng tá, ngài có hài lòng với bọn họ không?"

"Không hài lòng thì thế nào?" La Mông Đức hỏi ngược lại, "Hoàng tử Nico tự mình ra lệnh lẽ nào ta còn có thể từ chối bọn họ khỏi đội ngũ của ta ư?"

"Vậy ngài cũng phải hài lòng mới được chứ," trợ lý phản bác, "Nói như thể ngài chưa từng từ chối yêu cầu của hoàng tử Nico ấy."

La Mông Đức lộ ra chút ý cười, "Kế tiếp chú ý tới biểu hiện của bọn họ nhiều chút."

"Vâng."

...

Đội Mộng Chi bị thú vỏ kiếm đuổi chạy chưa được bao lâu thì người ban tổ chức cuối cùng cũng xuất hiện để xử lý, làm việc với hiệu suất rất cao thay bọn họ giải quyết đám thú vỏ kiếm, rồi lại lặng yên biến mất không một tiếng động.

Khá nhiều tuyển thủ dự thi trên sao Trú Lưu không biết đã xảy ra chuyện gì.

Thành công giải quyết xong một việc lớn, song phản ứng của đội Mộng Chi rất bình thản, bọn họ chỉ thở hổn hển, sau đó phất tay nói bái bai với người ban tổ chức.

Chờ khi khu vực này yên tĩnh lại, ngoại trừ rừng cây bị giẫm đạp cũng chỉ còn sót lại sáu người bọn họ.

Cố Vấn Thành thở phào, "Có cần đập tay không?"

Hắn đứng ở trước người Lý Tấu Tinh chống đầu gối từ từ bình ổn lại hơi thở, cơ lưng thả lỏng. Lý Tấu Tinh chống lên lưng của hắn, ngón tay cái gõ nhẹ, "Phương thức ăn mừng thật là lỗi thời."

Mồ hôi dính ướt sợi tóc, Cố Vấn Thành theo không kịp tư duy của người trẻ tuổi, hắn nghĩ tới trước đó Hi Nam cố gắng vỗ mông Lý Tấu Tinh, chẳng lẽ phương thức thế kia mới là mới mẻ độc đáo?

Khu vực chiến đấu nằm ở xa đám đông, suy cho cùng bọn họ vẫn cần phải qua cửa, chầm chậm quay trở lại, tinh thần lực cũng từ từ khôi phục.

Bốn người bọn Swarin mới vừa dùng tinh thần lực tạo lồng phòng hộ khỏi đám thú vỏ kiếm kiệt sức đến hai tay run rẩy.

Nhưng chỉ cần kết thúc tốt đẹp, thì không cần phải nhiều lời làm gì.

Lúc trở lại nơi chôn thẻ bài đã là hai tiếng sau, dọc đường bọn họ thu hoạch thêm năm tấm thẻ bài, bị nhóm tuyển thủ thảm thương kia mắng cho không kịp vuốt mặt, lòng hân hoan, cảm thấy ít nhất bây giờ đội Mộng Chi có thể xếp hạng từ mức giữa trở lên?

Thực ra đã thành hạng nhất, vốn dĩ hạng nhất là của đội Nhậm Thanh Anh, nhưng thẻ bài của đội kia cũng bị đội Mộng Chi lấy mất một nửa.

Dân mạng xem phát sóng trực tiếp nhìn bọn họ tự tin bàn luận đội ngũ của mình chắc chắn ở hạng giữa trở lên, tâm trạng và vẻ mặt hết sức phức tạp.

Thật đúng là... bọn nhỏ chất phác.

Bọn nhỏ chất phác đang định nhân dịp này tự thưởng cho mình một chút, sau khi thưởng thức đồ nướng mỹ vị xong bọn họ bắt đầu tìm kiếm chỗ ngủ cho đêm nay.

Ban đêm mang theo yên tĩnh kéo tới, những thiếu niên mệt mỏi cả một ngày trời ngủ say, nửa đêm Cố Vấn Thành tỉnh dậy song không thấy Lý Tấu Tinh đâu.

Sắc mặt biến đổi, nhưng sau đó hắn lập tức trông thấy thiếu niên đang ngồi trên chạc cây đại thụ cao cao che trời.

Cố Vấn Thành giẫm tinh thần lực bước lên cây, đứng phía sau Lý Tấu Tinh nhìn anh trong bóng tối tận nửa tiếng mới hài lòng tạo ra chút tiếng động.

"Sao cậu không ngủ?"

Lý Tấu Tinh đoán là hắn, "Ngủ không được."

Cố Vấn Thành nhíu nhíu mày ngồi xuống bên cạnh anh, hai người ngồi trên cây cao tắm dưới ánh trăng, dưới chân là rừng rậm, "Có cần anh trai hát ru em không?"

"Nếu là cậu," Lý Tấu Tinh tình nguyện lắng nghe, "Vinh hạnh của tôi."

Cố Vấn Thành ho khan vài tiếng, "Đùa thôi, tôi không biết bài hát ru nào cả."

Hắn không có tuổi thơ, bây giờ Cố Vấn Thành lại cảm thấy thật đáng tiếc, sao ngày thường hắn lại không nghĩ tới chuyện đi học mấy bài hát ru ngủ này chứ.

"Vậy cậu cần tôi ru ngủ không?" Lý Tấu Tinh cười xấu xa nói, "Tôi hát cho cậu nghe nhé, bé cưng Cố Vấn Thành?"

Cố Vấn Thành thật muốn nói cho anh biết bé cưng trước mặt cậu này đã ba mươi tám tuổi.

... Nhưng hắn không nói.

Nhìn hắn không nói lời nào, Lý Tấu Tinh bèn nhích lại gần, đoạn cọ cọ tóc lên gò má của hắn, "Giận à? Gọi cậu một tiếng bé cưng thôi mà đã giận rồi ư?"

Cố Vấn Thành lui về sau né tránh, không nhịn được bật cười, "Nhột."

Hắn vừa trốn Lý Tấu Tinh càng lớn lối, túm lấy cổ hắn rồi cọ qua cọ lại trong hõm cổ.

Tay Cố Vấn Thành đặt trên lưng anh đề phòng anh bạn nhỏ này ngã xuống, ghé vào bên tai Lý Tấu Tinh uy hiếp: "Cậu còn đùa nữa là tôi hôn cậu đấy."

"Hôn cái gì chứ?" Lý Tấu Tinh rời khỏi, ám chỉ, "Có phải cậu ——
"

Có phải cậu nên thẳng thắn dứt khoát trực tiếp hôn hay không?

"Tích —— "

Thiết bị ẩn hình ở phía xa hiển lộ, sáng lên ánh đỏ, "Năng lượng không đủ, năng lượng không đủ..."

Người xem trực tiếp thấy hai thiếu niên đang thầm thì với nhau kinh ngạc.

Dáng vẻ đó hệt như vừa phát hiện ra lục địa mới.

Lúc này Cố Vấn Thành và Lý Tấu Tinh mới nhớ tới việc phát sóng trực tiếp toàn mạng!

Sắc mặt bọn họ khó coi, song không phải vì những thân mật ở dưới nước trước đó bị phát hiện, mà là đêm nay còn chưa thực hiện động tác thân mật, và cả những thân mật cho tối mai hay tối mốt.

Đệt!

Lý Tấu Tinh giận đến đau răng.

Thi đấu chết tiệt.

Cố Vấn Thành cũng tức điên lên, hai người lạnh mặt nhìn thiết bị sáng đèn đỏ nhắc nhở, ánh mắt kia làm khán giả trước màn hình phát sóng trực tiếp chột dạ trong lòng.

Thiết bị không đủ năng lượng quay đầu bay về phía xa trốn mất dạng.

Lý Tấu Tinh biết xung quanh không chỉ có một thiết bị, dưới con mắt của mọi người như thế thì tâm trạng tốt đẹp hoàn toàn bay sạch. Cứ nghĩ mình và Cố Vấn Thành sẽ có không gian riêng, song thực tế lại bị nhiều người nhìn chằm chằm thế kia thì lãng mạn cũng không còn.

Anh thở dài, cũng chỉ có thể đơn thuần thưởng thức ánh trăng.

Nhưng mà cùng Cố Vấn Thành ngắm trăng...

Nhoẻn môi nở nụ cười.

"Hát ru thì không biết hát, thế nhưng có muốn nghe những thứ khác không?"

Tinh thần lực lén lút cọ cọ lỗ tai anh, truyền lời Cố Vấn Thành tới.

Đối phương bình tĩnh ngẩng đầu nhìn trăng, từng cử chỉ hành động đều rất có phẩm cách.

Mang theo một hương vị thành thục mà thiếu niên không có, đối với người thiếu niên đang trưởng thành mà nói loại hơi thở này cực kỳ trí mạng.

Cố Vấn Thành lại cố gắng bồi đắp hình tượng tích cực của mình trong lòng Lý Tấu Tinh, "Không khó nghe đâu."

Lý Tấu Tinh để cho hắn hát, Cố Vấn Thành thật sự cất tiếng ca. Trước đó còn tưởng hắn muốn hát tình ca, sau khi cất giọng mới phát hiện giai điệu khỏe khoắn mạnh mẽ, lạnh lùng có lực, giống như một khúc quân hành hơn.

Một giai điệu anh chưa từng nghe qua, thế nhưng cảm nhận về hình ảnh trong lời ca lại dễ dàng xuất hiện, giống như có một người sắt đẫm máu đang anh dũng giết địch, chờ sau khi diệt hết kẻ địch người sắt cũng mất đi sinh mệnh.

Lý Tấu Tinh ngắt chiếc lá trên cây, sau khi đan qua đan lại vài lần thì lá cây biến thành chiếc vòng. Anh đặt chiếc vòng lên trên đầu Cố Vấn Thành, mang theo giọng điệu khích lệ, hệt như dỗ dành con nít, "Vấn Thành hát hay quá."

Cố Vấn Thành cười ha ha.

Bi thương nhớ nhà vừa rồi hoàn toàn tan biến.

Chương 58: Wasser chỉ lấy Lý Tấu Tinh làm bia đỡ đạn!

Sau khi ngồi ngắm trăng suốt cả tiếng đồng hồ vào đêm qua, cảm giác của Cố Vấn Thành đối với Lý Tấu Tinh càng thêm khẩn trương.

Hắn mê muội, đúng, là mê muội.

Hắn mê muội cảm giác Lý Tấu Tinh mang đến cho hắn, bất kể là kích thích khi trước hay là những câu chuyện phiếm đơn thuần tối qua, một lời nói đơn giản của đối phương cũng có thể xoa dịu nỗi nhớ nhà của hắn, anh chàng này nếu không thuộc về hắn thì còn có thể thuộc về ai chứ?

Khó mà tin nổi.

Sự tồn tại của Lý Tấu Tinh với hắn mà nói khó mà tin nổi.

Hắn phải khiến cả thể xác lẫn tinh thần Lý Tấu Tinh đều thuộc về hắn, hoàn toàn biến thành người của hắn, in dấu mình lên mỗi một tia tinh thần lực, để anh không còn thân thiết với ai khác ngoại trừ hắn.

Thế nhưng Cố Vấn Thành không biết phải làm như thế nào mới có thể khiến cho một người đàn ông đi thích một người đàn ông khác.

Toàn thế giới đều biết đàn ông chỉ có thể thích phụ nữ. Phụ nữ

có ngực, hắn lại phẳng lì, dù có hạt lựu nhưng sờ không đã, phụ nữ có mông, nhưng đàn ông có mông thì được cái đếch gì?

Càng nghĩ càng hết cách, cuối cùng trong mắt chợt lóe tàn độc.

Không có cách nào vậy chỉ có thể dùng thủ đoạn cưỡng ép.

Lý Tấu Tinh đột nhiên cảm thấy ớn lạnh chạy dọc sống lưng, anh vô thức liếc mắt sang nam chính, lập tức đối diện với đôi mắt ngậm ý cười của Cố Vấn Thành.

Sự tức giận mà người khác không nhìn thấy hay nhìn không hiểu kia, anh có thể xem hiểu từ trong đôi mắt Cố Vấn Thành.

"..." Ai có thể nghĩ tới, bọn họ chẳng qua chỉ không hôn nhau một đêm mà thôi.

Mới một đêm thôi, nam chính đã bị ép đến độ hắc hóa.

Dính người.

Lý Tấu Tinh vén sợi tóc buông xuống của hắn qua, động viên vân vê vành tai Cố Vấn Thành, "Thi đấu sẽ kết thúc nhanh thôi."

"Nhưng thời gian sẽ không dừng lại," Cố Vấn Thành cụp mắt, tất cả điểm mẫn cảm đều nằm hết trên vành tai, hắn siết chặt tay kiềm chế bản thân không được dọa sợ mặt trời nhỏ của hắn, biểu cảm kia còn toát lên vẻ vô cùng đáng thương, "Lúc vết thương khép lại sẽ ngứa."

"Vết thương" duy nhất mà Lý Tấu Tinh biết chính là chỗ anh tự bôi thuốc lần trước.

Làm sao có khả năng sẽ ngứa cơ chứ, đã sớm khỏi hẳn rồi có được không?

"Đừng véo," anh thì thầm, sợ khi mình bắt đầu lại bị người khác nhìn thấy, "Có phát sóng trực tiếp."

"Tôi biết," sự bảo vệ trong giọng nói anh khiến Cố Vấn Thành nhếch khóe môi. Hắn bắt đầu suy nghĩ về cách giải quyết quy định phá hoại đồ của ban tổ chức, về việc lúc nào cũng phải giữ khoảng cách khi phát sóng trực tiếp, khoảng cách khoảng cách khoảng cách, "Quy định là quy định, cậu có thể lựa chọn hoãn lại ba ngày, tôi không ngại."

Giọng điệu thương lượng bàn bạc này, Lý Tấu Tinh nhịn cười nói: "Không công bằng với cậu lắm, hay là quên lần này đi?"

"Cái gì hoãn lại ba ngày?" Tế Du ở bên cạnh nghe tò mò hỏi.

Càng ngày càng nhiều khán giả ở phòng trực tiếp tò mò dựng thẳng lỗ tai.

"Mời Tấu Tinh ăn mỹ vị," Cố Vấn Thành cười nhạt nói, "Cậu ấy rất thích ăn."

Quá không biết xấu hổ, Lý Tấu Tinh sờ sờ mũi, bất đắc dĩ, "Ừm, ngon lắm luôn, vừa ăn là không dừng lại được."

Rõ ràng đây là đề tài do Cố Vấn Thành bắt đầu, kết quả sau khi Lý Tấu Tinh nói xong hắn ngược lại càng khó chịu hơn, vành tai phiếm hồng, nụ cười ẩn ý sâu xa.

Nếu thích như thế thì sao không chịu nói thẳng?

Trở thành người của hắn, muốn ăn lúc nào thì ăn lúc đó, Cố Vấn Thành sẽ rất cưng chiều anh.

Hôm nay là ngày thứ hai, thi đấu sẽ kết thúc vào sáu giờ sáng mai, bây giờ bọn họ cần khoảng 10 tấm thẻ bài nữa. Mấy người cố gắng hoàn thành nhiệm vụ, khi làm xong thì đã tới ba giờ

chiều.

Mà vào lúc này, bọn họ gặp lại một người quen bị lạc trong rừng rậm.

Cô gái tóc dài bên cạnh Nhậm Thanh Anh, cái người được Nhậm đại tiểu thư gọi là Doanh Doanh. Đôi mắt cô ta sưng đỏ do khóc nhiều, cổ chân sưng tấy to bằng nắm tay, đang hoảng sợ nhìn dã thú không ngừng tiến về phía mình.

Bọn họ lập tức xông lên trước đánh chết dã thú, sau khi biết mình đã an toàn, cô gái khóc ra tiếng, "Cảm ơn, cảm ơn các anh."

"Đội ngũ của cô đâu?" Lý Tấu Tinh nhìn mắt cá chân cô ta, cau mày, "Bọn họ vứt cô ở đây?"

"Chúng tôi tách ra," cô gái nói, "Các anh có thể gọi tôi là Doanh Doanh... Tôi họ Nhậm."

Cô ta kể lại đầu đuôi câu chuyện, đội ngũ Nhậm Thanh Anh vì tự đại về thực lực của mình nên lãng phí rất nhiều thời gian, sau khi bị đội Mộng Chi cướp thẻ bài mới bắt đầu đi thu tập thẻ bài lần nữa. Song người dự thi chỉ có 100 người, bọn họ chắc rằng mình sẽ là mười người xuất sắc nhất, thế nhưng bây giờ chẳng thể tìm được người có thể thu thập thẻ bài nữa.

Nhậm Doanh Doanh bị trẹo chân chỉ có thể tạm thời ở lại đây, nhưng mà không ngờ rằng người làm vòng bảo hộ tinh thần lực cho cô ta thế mà chỉ có thể gắng gượng được hơn hai tiếng, chờ khi lồng phòng hộ tinh thần lực vừa tiêu tán, cô ta liền trở thành con mồi nhỏ yếu ngon lành nhất trong khu rừng rậm này.

Lý Tấu Tinh nhíu mày suy tư, đây là bẫy của Nhậm Thanh Anh hay là sự thật, hành động của đối phương khiến anh không thể phân biệt được.

"Vậy trước mắt cô chỉ có thể đi theo chúng tôi thôi," Hi Nam, "Hoặc là cô ở chỗ cũ chờ đồng đội cũng được, chúng tôi sẽ làm lồng phòng hộ cho cô."

"Tôi muốn đi với các anh!" Nhậm Doanh Doanh nhanh miệng nói, lại bất an, "Tôi... Chân bị trẹo, có thể không?"

Mấy người gật gật đầu, bọn họ đã hoàn thành nhiệm vụ, cũng không vội.

Nhậm Doanh Doanh lau nước mắt, từ chối đỡ dậy tự mình đứng lên, mới đi được hai bước đã mất thăng bằng, chợt ngã nhào về phía trước. Cô sợ mình đụng vào chàng trai Nhậm Thanh Anh thích nên cố hết sức ngã về phía người bên cạnh.

Tình cờ trong lồng ngực Lý Tấu Tinh được một em gái mềm mại nhào vào.

Cô em này còn thở phào nhẹ nhõm, "Cảm ơn anh."

Một luồng cảm giác nguy hiểm khiến Nhậm Doanh Doanh run rẩy cả người, cô ta chợt đứng thẳng người dậy, vô thức trốn ra sau tấm lưng cao lớn của Lý Tấu Tinh.

Cố Vấn Thành nở nụ cười ôn hòa, "Quý cô, cẩn thận chút."

Nhậm Doanh Doanh bị hắn nhìn mà cảm thấy sợ hãi, cô ta lê cái chân trẹo không ngừng lùi lại, che miệng nhìn Cố Vấn Thành, hệt như hắn là quái vật gì đó.

Cố Vấn Thành thở dài, nghiêng mặt, cô đơn đến độ khiến người khác đau lòng.

Bầu không khí ngưng lại.

Người đội Mộng Chi không muốn so đo với một cô gái nhỏ,

nhưng thái độ của đối phương với Cố Vấn Thành khiến bọn họ không thể nào chấp nhận được.

"Xin lỗi," qua vài giây, Cố Vấn Thành chủ động cười khổ nói, "Có lẽ thái độ của tôi dọa cô ấy sợ."

Khóe mắt hắn liếc về phía Lý Tấu Tinh vài lần, "Rất xin lỗi."

Quả nhiên Lý Tấu Tinh bước tới như mong đợi của hắn, đoạn thực hiện một cái ôm anh em với hắn.

Cố Vấn Thành tựa vào hõm cổ của anh hạ khóe miệng xuống, đôi mắt sâu thẳm nhìn thẳng Nhậm Doanh Doanh, ác ý bên trong sâu tựa hố đen, còn kinh khủng hơn con ngươi của dã thú.

Giọt nước mắt lớn chừng hạt đậu không ngừng rơi xuống từ mặt Nhậm Doanh Doanh, vẻ mặt sợ hãi kia cực kỳ khoa trương trong bầu không khí này.

Bình luận trong phòng trực tiếp bùng nổ luôn rồi, không thể hiểu được cô gái nhỏ này đang sợ cái gì?

Sợ Cố Vấn Thành?

Bởi vì Cố Vấn Thành vừa nở nụ cười với cô ta?

...

Bọn họ càng nghiêng về đây là một mỹ nhân kế gây chia rẽ xích mích.

Loại thủ đoạn ác ý chia rẽ quan hệ của người khác này thật sự quá tầm thường luôn!

Lý Tấu Tinh ôm hắn vài giây liền muốn buông ra, song Cố Vấn Thành lại ôm chặt hơn, giọng nói nặng nề, "Tôi rất tự ti."

"..." Vẻ mặt Lý Tấu Tinh một lời khó nói hết, như là đau lòng, lại như đang nhịn cười.

Bắt đầu nghiện diễn rồi.

Nhưng người đang xem phát sóng trực tiếp lại hoàn toàn đau lòng cho hắn.

"Tự ti cái gì?" Lý Tấu Tinh cực kỳ phối hợp với diễn xuất của hắn, khen hắn, "Đẹp trai thế kia, năng lực lại mạnh như vậy, chân còn thiệt dài, nào đến phiên cậu tự ti chứ?"

Cố Vấn Thành như biến thái hít mùi cơ thể của anh vài hơi thật sâu, "Cậu xem, con gái thấy tôi đều khóc."

Hắn cười như không cười liếc nhìn Nhậm Doanh Doanh, đối phương bị ánh mắt hắn đóng đinh tại chỗ, "Thật là đáng sợ... Thật là đáng sợ..."

Tiếng lẩm bẩm nhỏ xíu, nhưng người ở chỗ này đều nghe thấy hết.

Cô nương này cũng quá mức nhạy cảm với nguy hiểm.

Cố Vấn Thành vùi toàn bộ gương mặt mình vào hõm cổ Lý Tấu Tinh, thoạt trông như bị tổn thương sâu sắc.

Mà trên thực tế...

Lý Tấu Tinh cảm thấy trên cổ mình có đầu lưỡi ướt át liếm qua.

Nam chính ngu ngốc giải thích: "Tôi đang rơi lệ." Chứ không phải đang sàm sỡ đâu.

Haizz.

Lý Tấu Tinh đè đầu hắn lại, mang ý cưng chiều, giả làm dáng vẻ ngu ngốc, "Khóc thoải mái đi."

Trò hề này mãi đến tận nửa tiếng sau mới yên ả lại, Nhậm Doanh Doanh run rẩy theo sau bọn họ, ánh mắt lia về phía Cố Vấn Thành đều mang ý né tránh.

Nhưng tâm trạng Cố Vấn Thành rất tốt, không thèm để ý tới hai giây ôm ấp Lý Tấu Tinh cô ta chiếm đoạt nữa.

Bởi vì hắn vừa nghĩ ra một ý tưởng tuyệt vời.

Nếu là phát sóng trực tiếp toàn mạng, vậy thì không thể lãng phí.

Hắn muốn cho tất cả mọi người, bất kể là phụ nữ, đàn ông hay là kẻ địch muốn dùng Lý Tấu Tinh bức Wasser xuất hiện, biết rằng Lý Tấu Tinh là người đã có chủ.

Không dễ dây vào, ai đụng vào thì phải chuẩn bị sẵn sàng chịu chết.

Cũng không tính là lãng phí trừng phạt hai ngày một đêm bị kéo dài.

Giọng điệu Hi Nam bảo vệ Nhậm Doanh Doanh mang vẻ khó chịu, "Sao cô lại nói Vấn Thành của chúng tôi đáng sợ?"

Nhậm Doanh Doanh cũng biết mình phản ứng quá lố, bây giờ e rằng toàn bộ người xem trực tiếp của đội Mộng Chi đều đang chửi mình, nhưng cô ta không dám giải thích, thậm chí sợ ánh mắt Cố Vấn Thành sẽ rơi trên người mình lần nữa.

Rõ ràng lần trước nhìn thấy người này vẫn rất bình thường mà...

Sao ánh nhìn vừa nãy kia...

Dường như biết cô ta đang nghĩ gì, Cố Vấn Thành nghiêng mặt sang một bên, khóe môi nhếch thành một đường cong hoàn mỹ, nở nụ cười đẹp trai thân thiết.

Nụ cười này sẽ khiến con gái rung động, chắc chắn sẽ không khiến con gái sợ hãi.

Mà ngược lại, càng như vậy càng thể hiện hắn sâu không lường được.

"Bọn Thanh Anh nói," Nhậm Doanh Doanh nuốt nước miếng một cái, nói đứt quãng, "Bọn họ đi về hướng bắc."

Lý Tấu Tinh, "Vậy thì đi về hướng bắc thôi."

Bọn họ ung dung nhàn nhã, nói đổi là đổi.

Trong đội ngũ đột nhiên xuất hiện một người xa lạ làm bọn họ ít nói hẳn đi, Hi Nam vẫn còn bô bô không ngừng, quyết tâm tìm hiểu cho được tại sao Nhậm Doanh Doanh lại "bắt nạt" Vấn Thành của bọn họ.

"Có lẽ tôi không được con gái yêu thích," Cố Vấn Thành đột nhiên thở dài một hơi, "Ngay cả kinh nghiệm hôn môi với con gái cũng không có."

Lăng Niên lặng lẽ nói: "Có ai có à?"

Tất cả mọi người đều đáng thương như nhau.

Lý Tấu Tinh rất muốn chui vào trong đầu Cố Vấn Thành xem hắn định làm gì, "Cái câu cậu không được con gái yêu thích này không đáng tin cho lắm."

Không kể đến hoa đào trước kia, chỉ nói đến Nhậm Thanh Anh hôm qua, hết đóa này tới đóa kia, có thể nở đầy cả một vùng núi đấy.

"Nhưng mà tôi nghe nói," Cố Vấn Thành ung dung lái đề tài theo hướng bản thân muốn, "Cướp vũ trụ Wasser nổi danh khắp nơi cũng chưa có người yêu."

"Nhiều năm như thế mà người duy nhất có scandal tình ái với Wasser chỉ có mình Tấu Tinh," Lăng Niên vô thức tiếp lời, vẻ mặt không dễ nhìn, đang trên bờ vực thoát fan*, "Tôi cũng không tin mấy phiên bản đồn đại trên mạng và hai chữ đối thủ chính miệng Wasser nói."

(*) thoát fan: không còn làm fan nữa

Hắn thao thao bất tuyệt từ trình bày đủ loại lý do đến đưa ra dẫn chứng chứng minh quan điểm của mình, hoàn toàn làm sụp đổ thiết lập đẹp trai lạnh lùng của mình. Bọn hắn còn chưa biết có phát sóng trực tiếp, Lý Tấu Tinh với Cố Vấn Thành cũng quên nói cho các đồng đội biết chuyện phát sóng trực tiếp toàn mạng.

"Cho nên..." Lăng Niên nghiêm túc đưa ra kết luận cuối cùng, "Tôi có nghi ngờ hợp lý rằng đây chỉ là biện pháp che mắt mà Wasser dùng để chuyển hướng chúng ta, gã đang trù tính cho mục đích lớn hơn."

Hơn một nửa khán giả mạng còn thật sự bị lời nói của hắn thuyết phục!

[Có lý nha...]

[Bỗng nhiên tỉnh ngộ, chẳng trách tui luôn cảm thấy có chỗ nào đó sai sai, giờ nói rõ ra như vậy thì giải thích được rồi!]

Lý Tấu Tinh xoa cằm trầm tư, "Cho nên tôi chỉ là một tấm bia đỡ

đạn?"

Lăng Niên gật gật đầu, các đồng đội vẫn luôn cực kỳ tín nhiệm sự thông minh của hắn, lúc này tràn đầy căm phẫn sục sôi, trách mắng: "Đã biết gã không phải thứ tốt lành gì rồi mà!"

"Không phải người tốt!"

"Cực kỳ bại hoại!"

"Rác rưởi rác rưởi rác rưởi!"

Huyệt thái dương Cố Vấn Thành giật giật, "Cũng có khả năng Wasser thật lòng mà?"

[Vấn Thành còn quá trẻ, Lăng Niên nói có lý đấy, Wasser nổi tiếng là người có thực lực, có thể thật sự xem một học sinh mới là đối thủ tương lai ư?]

[Nói Wasser thật lòng còn không bằng nói hoàng đế bệ hạ sẽ không bị ám sát trong một năm còn khiến người khác cảm thấy có khả năng hơn ấy.]

Các đồng đội kiên quyết lắc đầu, "Tuyệt đối không thể, Vấn Thành, cậu đừng bị những lời chót lưỡi đầu môi của Wasser mê hoặc!"

Tốt, rất tốt.

Cố Vấn Thành vốn định khiến quan hệ đối thủ của Wasser và Lý Tấu Tinh tiến thêm một bước để quần chúng công nhận, để người khác biết sự đặc biệt của Lý Tấu Tinh đối với Wasser, để những gì nên biết thì phải được biết, nên ngừng tay thì phải ngừng tay.

Bây giờ nhìn lại, chỉ dựa vào lời nói đầu môi thì chưa đủ.

Lý Tấu Tinh nhìn Cố Vấn Thành nhanh chóng đổi thành biểu cảm bình tĩnh, cảm thấy không đúng lắm. Anh âm thầm thăm dò, "Cậu rất có hảo cảm với Wasser à?"

"Tất nhiên là không," Cố Vấn Thành cười trả lời, "Tôi chỉ lo lắng cho cậu thôi."

Vào đúng lúc này, Lý Tấu Tinh đột nhiên hiểu rõ những cảm nhận của Nhậm Doanh Doanh trước đó.

Đối phương đang không có ý tốt.

Đương nhiên, anh rất mong chờ cái không có ý tốt này.

Lý Tấu Tinh thờ ơ cười cười, "Đừng lo lắng, Wasser là người bận bịu, sẽ không có khả năng tôi xuất hiện ở đâu thì gã xuất hiện đó đâu nhỉ?"

"Làm sao có khả năng chứ?" Cố Vấn Thành buồn cười, "Như vậy chẳng phải tất cả mọi người chỉ cần đi theo cậu là có thể tìm được tung tích của Wasser ư?"

Không trực tiếp xuất hiện?

Wasser lẳng lơ kia không định trực tiếp xuất hiện?

Ồ wao.

Bất ngờ nha.

Không trả lời dứt khoát à, Lý Tấu Tinh càng mong đợi.

Tác giả: "Wasser balabala... Không phải là người tốt bala... Lấy Lý

Tấu Tinh làm bia đỡ đạn..."

Cố Vấn Thành: Phải nhẫn! (trán nổi gân xanh)

Chương 59: Tập kích ngọt ngào

Sau khi ngồi ngắm trăng suốt cả tiếng đồng hồ vào đêm qua, cảm giác của Cố Vấn Thành đối với Lý Tấu Tinh càng thêm khẩn trương.

Hắn mê muội, đúng, là mê muội.

Hắn mê muội cảm giác Lý Tấu Tinh mang đến cho hắn, bất kể là kích thích khi trước hay là những câu chuyện phiếm đơn thuần tối qua, một lời nói đơn giản của đối phương cũng có thể xoa dịu nỗi nhớ nhà của hắn, anh chàng này nếu không thuộc về hắn thì còn có thể thuộc về ai chứ?

Khó mà tin nổi.

Sự tồn tại của Lý Tấu Tinh với hắn mà nói khó mà tin nổi.

Hắn phải khiến cả thể xác lẫn tinh thần Lý Tấu Tinh đều thuộc về hắn, hoàn toàn biến thành người của hắn, in dấu mình lên mỗi một tia tinh thần lực, để anh không còn thân thiết với ai khác ngoại trừ hắn.

Thế nhưng Cố Vấn Thành không biết phải làm như thế nào mới có thể khiến cho một người đàn ông đi thích một người đàn ông khác.

Toàn thế giới đều biết đàn ông chỉ có thể thích phụ nữ. Phụ nữ có ngực, hắn lại phẳng lì, có hạt lựu nhưng sờ không đã, phụ nữ có mông, nhưng đàn ông có mông thì được cái đếch gì?

Càng nghĩ càng hết cách, cuối cùng trong mắt chợt lóe tàn độc.

Không có cách nào vậy chỉ có thể dùng thủ đoạn cưỡng ép.

Lý Tấu Tinh đột nhiên cảm thấy ớn lạnh chạy dọc sống lưng, anh vô thức liếc mắt sang nam chính, lập tức đối diện với đôi mắt ngậm ý cười của Cố Vấn Thành.

Sự tức giận mà người khác không nhìn thấy hay nhìn không hiểu kia, anh có thể xem hiểu từ trong đôi mắt Cố Vấn Thành.

"..." Ai có thể nghĩ tới, bọn họ chẳng qua chỉ không hôn nhau một đêm mà thôi.

Mới một đêm thôi, nam chính đã bị ép đến độ hắc hóa.

Dính người.

Lý Tấu Tinh vén sợi tóc buông xuống của hắn qua, động viên vân vê vành tai Cố Vấn Thành, "Thi đấu kết thúc nhanh thôi."

"Nhưng thời gian sẽ không dừng lại," Cố Vấn Thành cụp mắt, tất cả điểm mẫn cảm đều nằm hết trên vành tai, hắn siết chặt tay kiềm chế bản thân không được dọa sợ mặt trời nhỏ của hắn, biểu cảm kia còn toát lên vẻ vô cùng đáng thương, "Lúc vết thương khép lại sẽ ngứa."

"Vết thương" duy nhất mà Lý Tấu Tinh biết chính là chỗ anh tự bôi thuốc lần trước.

Làm sao có khả năng sẽ ngứa cơ chứ, đã sớm khỏi hẳn rồi có được không?

"Đừng véo," anh thì thầm, sợ khi mình bắt đầu lại bị người khác nhìn thấy, "Có phát sóng trực tiếp."

"Tôi biết," sự bảo vệ trong giọng nói anh khiến Cố Vấn Thành nhếch khóe môi. Hắn bắt đầu suy nghĩ về cách giải quyết quy định phá hoại đồ của ban tổ chức, về việc lúc nào cũng phải giữ khoảng cách khi phát sóng trực tiếp, khoảng cách khoảng cách khoảng cách, "Quy định là quy định, cậu có thể lựa chọn hoãn lại ba ngày, tôi không ngại."

Giọng điệu thương lượng bàn bạc này, Lý Tấu Tinh nhịn cười nói: "Không công bằng với cậu lắm, hay là quên lần này đi?"

"Cái gì hoãn lại ba ngày?" Tế Du ở bên cạnh nghe tò mò hỏi.

Càng ngày càng nhiều khán giả ở phòng trực tiếp tò mò dựng thẳng lỗ tai.

"Mời Tấu Tinh ăn mỹ vị," Cố Vấn Thành cười nhạt nói, "Cậu ấy rất thích ăn."

Quá không biết xấu hổ, Lý Tấu Tinh sờ sờ mũi, bất đắc dĩ, "Ừm, ngon lắm luôn, vừa ăn là không dừng lại được."

Rõ ràng đây là đề tài do Cố Vấn Thành bắt đầu, kết quả sau khi Lý Tấu Tinh nói xong hắn ngược lại càng khó chịu hơn, vành tai phiếm hồng, nụ cười ẩn ý sâu xa.

Nếu thích như thế thì sao không chịu nói thẳng?

Trở thành người của hắn, muốn ăn lúc nào thì ăn lúc đó, Cố Vấn Thành sẽ rất cưng chiều anh.

Hôm nay là ngày thứ hai, thi đấu sẽ kết thúc vào sáu giờ sáng mai, bây giờ bọn họ cần khoảng 10 tấm thẻ bài nữa. Mấy người cố gắng hoàn thành nhiệm vụ, khi làm xong thì đã tới ba giờ chiều.

Mà vào lúc này, bọn họ gặp lại một người quen bị lạc trong rừng rậm.

Cô gái tóc dài bên cạnh Nhậm Thanh Anh, cái người được Nhậm đại tiểu thư gọi là Doanh Doanh. Đôi mắt cô ta sưng đỏ do khóc nhiều, cổ chân sưng tấy to bằng nắm tay, đang hoảng sợ nhìn dã thú không ngừng tiến về phía mình.

Bọn họ lập tức xông lên trước đánh chết dã thú, sau khi biết mình đã an toàn, cô gái khóc ra tiếng, "Cảm ơn, cảm ơn các anh."

"Đội ngũ của cô đâu?" Lý Tấu Tinh nhìn mắt cá chân cô ta, cau mày, "Bọn họ vứt cô ở đây?"

"Chúng tôi tách ra," cô gái nói, "Các anh có thể gọi tôi là Doanh Doanh... Tôi họ Nhậm."

Cô ta kể lại đầu đuôi câu chuyện, đội ngũ Nhậm Thanh Anh vì tự đại về thực lực của mình nên lãng phí rất nhiều thời gian, sau khi bị đội Mộng Chi cướp thẻ bài mới bắt đầu đi thu tập thẻ bài lần nữa. Song người dự thi chỉ có 100 người, bọn họ chắc rằng mình sẽ là mười người xuất sắc nhất, thế nhưng bây giờ chẳng thể tìm được người có thể thu thập thẻ bài.

Nhậm Doanh Doanh bị trẹo chân chỉ có thể tạm thời ở lại đây, nhưng mà không ngờ rằng người làm vòng bảo hộ tinh thần lực cho cô ta thế mà chỉ có thể gắng gượng được hơn hai tiếng, chờ khi lồng phòng hộ tinh thần lực vừa tiêu tán, cô ta liền trở thành con mồi nhỏ yếu ngon lành nhất trong khu rừng rậm này.

Lý Tấu Tinh nhíu mày suy tư, đây là bẫy của Nhậm Thanh Anh hay là sự thật, hành động của đối phương khiến anh không thể phân biệt được.

"Vậy trước mắt cô chỉ có thể đi theo chúng tôi," Hi Nam, "Hoặc là cô ở chỗ cũ chờ đồng đội cũng được, chúng tôi sẽ làm lồng

phòng hộ cho cô."

"Tôi muốn đi với các anh!" Nhậm Doanh Doanh nhanh miệng nói, lại bất an, "Tôi... Chân bị trẹo, có thể không?"

Mấy người gật gật đầu, bọn họ đã hoàn thành nhiệm vụ, cũng không vội.

Nhậm Doanh Doanh lau nước mắt, từ chối đỡ dậy tự mình đứng lên, mới đi được hai bước đã mất thăng bằng, chợt ngã nhào về phía trước. Cô sợ mình đụng vào chàng trai Nhậm Thanh Anh thích nên cố hết sức ngã về phía người bên cạnh.

Tình cờ trong lồng ngực Lý Tấu Tinh được một em gái mềm mại nhào vào.

Cô em này còn thở phào nhẹ nhõm, "Cảm ơn anh."

Một luồng cảm giác nguy hiểm khiến Nhậm Doanh Doanh run rẩy cả người, cô ta chợt đứng thẳng người dậy, vô thức trốn ra sau tấm lưng cao lớn của Lý Tấu Tinh.

Cố Vấn Thành nở nụ cười ôn hòa, "Quý cô, cẩn thận chút."

Nhậm Doanh Doanh bị hắn nhìn mà cảm thấy sợ hãi, cô ta lê cái chân trẹo không ngừng lùi lại, che miệng nhìn Cố Vấn Thành, hệt như hắn là quái vật gì đó.

Cố Vấn Thành thở dài, nghiêng mặt, cô đơn đến độ khiến người khác đau lòng.

Bầu không khí ngưng lại.

Người đội Mộng Chi không muốn so đo với một cô gái nhỏ, nhưng thái độ của đối phương với Cố Vấn Thành khiến bọn họ không thể nào chấp nhận được.

"Xin lỗi," qua vài giây, Cố Vấn Thành chủ động cười khổ nói, "Có lẽ thái độ của tôi dọa cô ấy sợ."

Khóe mắt hắn liếc về phía Lý Tấu Tinh vài lần, "Rất xin lỗi."

Quả nhiên Lý Tấu Tinh bước tới như mong đợi của hắn, đoạn thực hiện một cái ôm anh em với hắn.

Cố Vấn Thành tựa vào hõm cổ của anh hạ khóe miệng xuống, đôi mắt sâu thẳm nhìn thẳng Nhậm Doanh Doanh, ác ý bên trong sâu tựa hố đen, còn kinh khủng hơn con ngươi của dã thú.

Giọt nước mắt lớn chừng hạt đậu không ngừng rơi xuống từ mặt Nhậm Doanh Doanh, vẻ mặt sợ hãi kia cực kỳ khoa trương trong bầu không khí này.

Bình luận trong phòng trực tiếp bùng nổ luôn rồi, không thể hiểu được cô gái nhỏ này đang sợ cái gì?

Sợ Cố Vấn Thành?

Bởi vì Cố Vấn Thành vừa nở nụ cười với cô ta?

...

Bọn họ càng nghiêng về đây là một mỹ nhân kế gây chia rẽ xích mích.

Loại thủ đoạn ác ý chia rẽ quan hệ của người khác này thật sự quá tầm thường luôn!

Lý Tấu Tinh ôm hắn vài giây liền muốn buông ra, song Cố Vấn Thành lại ôm chặt hơn, giọng nói nặng nề, "Tôi rất tự ti."

"..." Vẻ mặt Lý Tấu Tinh một lời khó nói hết, như là đau lòng, lại

như đang nhịn cười.

Bắt đầu nghiện diễn rồi.

Nhưng người đang xem phát sóng trực tiếp lại hoàn toàn đau lòng cho hắn.

"Tự ti cái gì?" Lý Tấu Tinh cực kỳ phối hợp với diễn xuất của hắn, khen hắn, "Đẹp trai thế kia, năng lực lại mạnh như vậy, chân còn thiệt dài, nào đến phiên cậu tự ti chứ?"

Cố Vấn Thành như biến thái hít mùi cơ thể của anh vài hơi thật sâu, "Cậu xem, con gái thấy tôi đều khóc."

Hắn cười như không cười liếc nhìn Nhậm Doanh Doanh, đối phương bị ánh mắt hắn đóng đinh tại chỗ, "Thật là đáng sợ... Thật là đáng sợ..."

Tiếng lẩm bẩm nhỏ xíu, người ở chỗ này đều nghe được.

Cô nương này cũng quá mức nhạy cảm với nguy hiểm.

Toàn bộ gương mặt Cố Vấn Thành hoàn toàn chôn ở hõm cổ Lý Tấu Tinh, thoạt trông như bị tổn thương sâu sắc.

Mà trên thực tế...

Lý Tấu Tinh cảm thấy trên cổ mình có đầu lưỡi ướt át liếm qua.

Nam chính ngu ngốc giải thích: "Tôi đang rơi lệ." Chứ không phải đang sàm sỡ đâu.

Haizz.

Lý Tấu Tinh đè đầu hắn lại, mang ý cưng chiều, giả làm dáng vẻ ngu ngốc, "Khóc thoải mái đi."

Trò hề này mãi đến tận nửa tiếng sau mới yên ả lại, Nhậm Doanh Doanh run rẩy theo sau bọn họ, ánh mắt lia về phía Cố Vấn Thành đều mang ý né tránh.

Nhưng tâm trạng Cố Vấn Thành rất tốt, không thèm để ý tới hai giây ôm ấp Lý Tấu Tinh cô ta chiếm đoạt nữa.

Bởi vì hắn vừa nghĩ ra một ý tưởng tuyệt vời.

Nếu là phát sóng trực tiếp toàn mạng, vậy thì không thể lãng phí.

Hắn muốn cho tất cả mọi người, bất kể là phụ nữ, đàn ông hay là kẻ địch muốn dùng Lý Tấu Tinh bức Wasser hiện thân, biết rằng Lý Tấu Tinh là người đã có chủ.

Không dễ dây vào, ai đụng vào thì phải chuẩn bị sẵn sàng chịu chết.

Cũng không tính là lãng phí trừng phạt hai ngày một đêm bị kéo dài.

Giọng điệu Hi Nam bảo vệ Nhậm Doanh Doanh mang vẻ khó chịu, "Sao cô lại nói Vấn Thành của chúng tôi đáng sợ?"

Nhậm Doanh Doanh cũng biết mình phản ứng quá lố, bây giờ e rằng toàn bộ người xem trực tiếp của đội Mộng Chi đều đang chửi mình, nhưng cô ta không dám giải thích, thậm chí sợ ánh mắt Cố Vấn Thành sẽ rơi trên người mình lần nữa.

Rõ ràng lần trước nhìn thấy người này vẫn rất bình thường mà...

Sao ánh nhìn vừa nãy kia...

Dường như biết cô ta đang nghĩ gì, Cố Vấn Thành nghiêng mặt

sang một bên, khóe môi nhếch thành một đường cong hoàn mỹ, nở nụ cười đẹp trai thân thiết.

Nụ cười này sẽ khiến con gái rung động, chắc chắn sẽ không khiến con gái sợ hãi.

Mà ngược lại, càng như vậy càng thể hiện hắn sâu không lường được.

"Bọn Thanh Anh nói," Nhậm Doanh Doanh nuốt nước miếng một cái, nói đứt quãng, "Bọn họ đi về hướng bắc."

Lý Tấu Tinh, "Vậy thì đi về hướng bắc thôi."

Bọn họ ung dung nhàn nhã, nói đổi là đổi.

Trong đội ngũ đột nhiên xuất hiện một người xa lạ làm bọn họ ít nói hẳn đi, Hi Nam vẫn còn bô bô không ngừng, quyết tâm tìm hiểu cho được tại sao Nhậm Doanh Doanh lại "Bắt nạt" Vấn Thành của bọn họ.

"Có lẽ tôi không được con gái yêu thích," Cố Vấn Thành đột nhiên thở dài một hơi, "Ngay cả kinh nghiệm hôn môi với con gái cũng không có."

Lăng Niên lặng lẽ nói: "Có ai có à?"

Tất cả mọi người đều đáng thương như nhau.

Lý Tấu Tinh rất muốn chui vào trong đầu Cố Vấn Thành xem hắn định làm gì, "Cái câu cậu không được con gái yêu thích này không đáng tin cho lắm."

Không kể đến hoa đào trước kia, chỉ nói đến Nhậm Thanh Anh hôm qua, hết đóa này tới đóa kia, có thể nở đầy cả một vùng núi đấy.

"Nhưng mà tôi nghe nói," Cố Vấn Thành ung dung lái đề tài theo hướng bản thân muốn, "Cướp vũ trụ Wasser nổi danh khắp nơi cũng chưa có người yêu."

"Nhiều năm như thế mà người duy nhất có scandal tình ái với Wasser chỉ có mình Tấu Tinh," Lăng Niên vô thức tiếp lời, vẻ mặt không dễ nhìn, đang trên bờ vực thoát fan*, "Tôi cũng không tin mấy phiên bản đồn đại trên mạng và hai chữ đối thủ chính miệng Wasser nói."

(*) thoát fan: không còn làm fan nữa

Hắn thao thao bất tuyệt từ trình bày đủ loại lý do đến đưa ra dẫn chứng chứng minh quan điểm của mình, hoàn toàn làm sụp đổ thiết lập đẹp trai lạnh lùng của mình, bọn hắn còn chưa biết có phát sóng trực tiếp, Lý Tấu Tinh với Cố Vấn Thành cũng quên nói cho các đồng đội biết chuyện phát sóng trực tiếp toàn mạng.

"Cho nên..." Lăng Niên nghiêm túc đưa ra kết luận cuối cùng, "Tôi có nghi ngờ hợp lý rằng đây chỉ là biện pháp che mắt mà Wasser dùng để chuyển hướng chúng ta, gã đang trù tính cho mục đích lớn hơn."

Hơn một nửa khán giả mạng còn thật sự bị lời nói của hắn thuyết phục!

[Có lý nha...]

[Bỗng nhiên tỉnh ngộ, chẳng trách tui luôn cảm thấy có chỗ nào đó sai sai, giờ nói rõ ra như vậy thì giải thích được rồi!]

Lý Tấu Tinh xoa cằm trầm tư, "Cho nên tôi chỉ là một bia đỡ đạn?"

Lăng Niên gật gật đầu, các đồng đội vẫn luôn cực kỳ tín nhiệm

sự thông minh của hắn, lúc này tràn đầy căm phẫn sục sôi, trách mắng: "Đã biết gã không phải thứ tốt lành gì rồi mà!"

"Không phải người tốt!"

"Cực kỳ bại hoại!"

"Rác rưởi rác rưởi rác rưởi!"

Huyệt thái dương Cố Vấn Thành giật giật, "Cũng có khả năng Wasser thật lòng mà?"

[Vấn Thành còn quá trẻ, Lăng Niên nói có lý đấy, Wasser nổi tiếng là người có thực lực, có thể thật sự xem một học sinh mới là đối thủ tương lai ư?]

[Nói Wasser thật lòng còn không bằng nói hoàng đế bệ hạ sẽ không bị ám sát trong một năm còn khiến người khác cảm thấy có khả năng hơn ấy.]

Các đồng đội kiên quyết lắc đầu, "Tuyệt đối không thể, Vấn Thành, cậu đừng bị những lời chót lưỡi đầu môi của Wasser mê hoặc!"

Tốt, rất tốt.

Cố Vấn Thành vốn định khiến quan hệ đối thủ của Wasser và Lý Tấu Tinh tiến thêm một bước để quần chúng công nhận, để người khác biết sự đặc biệt của Lý Tấu Tinh đối với Wasser, để những gì nên biết thì phải được biết, nên ngừng tay thì phải ngừng tay.

Bây giờ nhìn lại, chỉ dựa vào lời nói đầu môi thì chưa đủ.

Lý Tấu Tinh nhìn Cố Vấn Thành nhanh chóng đổi thành biểu cảm bình tĩnh, cảm thấy không đúng lắm. Anh âm thầm thăm

dò, "Cậu rất có hảo cảm với Wasser à?"

"Tất nhiên là không," Cố Vấn Thành cười trả lời, "Tôi chỉ lo lắng cho cậu thôi."

Vào đúng lúc này, Lý Tấu Tinh đột nhiên hiểu rõ những cảm nhận của Nhậm Doanh Doanh trước đó.

Đối phương đang không có ý tốt.

Đương nhiên, anh rất mong chờ cái không có ý tốt này.

Lý Tấu Tinh thờ ơ cười cười, "Đừng lo lắng, Wasser là người bận bịu, sẽ không có khả năng tôi xuất hiện ở đâu thì gã xuất hiện đó đâu nhỉ?"

"Làm sao có khả năng chứ?" Cố Vấn Thành buồn cười, "Như vậy chẳng phải tất cả mọi người chỉ cần đi theo cậu là có thể tìm được tung tích của Wasser ư?"

Không trực tiếp xuất hiện?

Wasser lẳng lơ kia không định trực tiếp xuất hiện?

Ồ wao.

Bất ngờ nha.

Không trả lời dứt khoát à, Lý Tấu Tinh càng mong đợi.

Tác giả có lời muốn nói: "Wasser balabala... Không phải là người tốt bala... Lấy Lý Tấu Tinh làm bia đỡ đạn..."

Cố Vấn Thành: Phải nhẫn! (trán nổi gân xanh)

Chương 59

Bởi vì không có phương hướng rõ ràng nên đoàn người chỉ có thể nhắm hướng bắc mà thẳng tiến.

Làm vậy hiệu suất rất thấp, vì không ai có thể xác định được đội ngũ của Nhậm Thanh Anh có luôn đi theo một hướng không, hơn nữa cũng không thể dự đoán được những nguy hiểm sẽ gặp phải trong quá trình tìm kiếm đội ngũ của cô ta.

Nhưng nhóm thiếu niên thiện lương vẫn nói được làm được, không quan tâm có gặp được hay không, cứ đi tiếp là được.

Lý Tấu Tinh phát hiện Cố Vấn Thành càng ngày càng quen tay hay việc với chuyện diễn kịch.

Cố Vấn Thành trong sách vốn thích giả heo ăn hổ, nhưng mà thủ đoạn chỉ dùng để tinh tướng làm màu, mà bây giờ lại dùng để tranh thủ đồng tình của người khác. Hắn càng chơi càng thấy thích thú, hơn nữa còn có hơi làm không biết mệt.

Chờ mãi đến tận khi ăn tối đoàn người mới dừng bước nghỉ ngơi.

Nhậm Doanh Doanh thảm đến mức Lý Tấu Tinh cũng phải đồng tình. Là người cộng tác với niềm vui thích mới phát hiện của nam chính, dọc đường đi thái độ Cố Vấn Thành đối với cô ta cực săn sóc dịu dàng, vì sợ cô ta khó chịu mà lúc nghỉ ngơi hắn toàn ngồi ở tít ngoài rìa, Nhậm Doanh Doanh cũng thực sự thở phào nhẹ nhõm vì cái khoảng cách này.

Khỏi phải nói cái thở phào nhẹ nhõm này khiến cô ta bị mắng rất nhiều..

Nhưng mà Nhậm Doanh Doanh đã chẳng còn hơi sức đâu để ý tới mấy cái đấy, suy cho cùng cảm giác mà Cố Vấn Thành mang lại cho cô ta... Cực kỳ cực kỳ không tốt.

Vì sáng mai sẽ kết thúc thi đấu nên bọn họ cũng không phí công phí sức vào đồ ăn, chỉ dùng dịch dinh dưỡng.

"Đi tới giờ mà chẳng thấy bóng ai qua lại," Lý Tấu Tinh nhìn quanh bốn phía, "Nếu trước khi trời tối vẫn chưa tìm được thì chúng ta nên tìm một chỗ an toàn nghỉ ngơi."

"Chỉ cần có thể ở cùng các anh là được," Doanh Doanh vội hỏi, "Tôi cũng không... Không nhất thiết phải tìm được đồng đội."

Cô đã từ bỏ không quan tâm có bị loại hay không, chỉ muốn nhanh nhanh kết thúc thi đấu để được thu xếp ổn thỏa.

Vậy thì dễ rồi, đợi sau khi tìm được chỗ qua đêm, bọn họ sẽ sắp xếp chỗ cho cô gái ở tận cùng bên trong, cách nhau một khoảng, tràn đầy lịch sự.

[Thật sự bọn họ rất có trách nhiệm luôn, hông thể tin được là em lại tìm thấy hình mẫu chồng tương lai lý tưởng trong cuộc thi tìm đội mạnh nhất á]

[Cố gắng chút đi đừng mơ mộng nữa, có bản lĩnh thì đưa thẳng họ lên giường đi thím]

Hảo cảm khán giả dành cho đội Mộng Chi tăng vèo vèo, bất kể là bầu không khí của đội bọn họ hay là thực lực và tính cách, không có chỗ nào để chê.

Quyền tự do ngôn luận ở đế quốc, tâm lý đám đông khiến phòng trực tiếp của đội Mộng Chi ngày càng hot, tới tận giờ này mà số người xem phát sóng trực tiếp vẫn nhiều đến phát sợ.

Cố Vấn Thành cảm thấy đã đến giờ rồi.

Buổi tối thường giúp người ta tiếp nhận kích thích tốt hơn, cũng

sẽ khiến suy nghĩ càng thêm táo bạo.

"Còn nhớ hoa winnie không?" Hắn chợt cất lời hỏi.

Chuyện này chỉ có mấy người có mặt lúc đó mới biết, bọn Tế Du đột nhiên nghe tên đóa hoa kia thì sửng sốt một chút, sau đó bắt đầu đổ mồ hôi giùm Cố Vấn Thành, ậm ờ nói: "Chắc là nhớ đó."

Cũng nhớ lửa giận của Lý Tấu Tinh lúc đó, và cả hành động bóp nát vứt đi không chút lưu tình.

Bây giờ giọng điệu Lý Tấu Tinh lại rất bình tĩnh, "Là một đóa hoa rất đẹp."

Anh suy nghĩ một lát, dựa theo ký ức dùng tinh thần lực mô phỏng ra dáng hình đóa hoa kia. Chiêu thức ấy quá đáng gờm, quần chúng xem phát sóng trực tiếp đều chết lặng, dại ra nhìn bọn họ khoe kỹ năng.

Hoa winnie vốn có màu xanh băng, đoa hoa được tinh thần lực tạo ra rất đẹp và sống động. Khóe môi Cố Vấn Thành hơi cong lên, "Chắc hẳn gã không ngờ cậu còn nhớ kỹ hình dáng đóa hoa này đâu."

Kinh hỉ, hắn rất vui vẻ.

"Một đóa hoa mà thôi," Lý Tấu Tinh hừ hừ hai tiếng, "Wasser luôn thích dùng mấy mánh khóe này."

Tặng hoa, nhảy lầu, nào còn là trai thẳng chứ

Bình luận ở phòng phát sóng trực tiếp nổ tung!

Sao đóa hoa lại liên quan đến Wasser chứ?

Wasser tặng hoa cho đối thủ của mình ư?!

Chẳng phải quan hệ đối thủ là kiểu gặp mặt liền lao vào đánh nhau sao?!

Huống chi bọn họ vừa mới tin vào lý luận Wasser chỉ xem Lý Tấu Tinh là bia đỡ đạn, sao mới đảo mắt một cái đã phát hiện sự thật không giống nhau rồi!

Lăng Niên vẫn vô cùng kiên định, khịt mũi coi thường, " Thủ đoạn mê hoặc người khác."

Thể loại fan chuyển thành anti là đáng sợ nhất, khóe miệng Cố Vấn Thành giật giật, tiếp lời mình, "Tấu Tinh, cậu có hình xăm không?"

"Không có," Lý Tấu Tinh cảm thấy câu hỏi này của hắn là lạ, "Đương nhiên không có."

Cố Vấn Thành nhăn mày, ngập ngừng: "Nhưng mà, tôi thấy trên lưng của cậu có ký tự kỳ lạ nào đó."

Gió ngoài hang động thổi qua, thêm phần kỳ dị lên cảnh tượng này.

Mạch não Lý Tấu Tinh không bình thường lắm, anh chợt nhận ra đây là một bầu không khí rất tốt, háo hức muốn kể một câu chuyện ma thú vị cho cho nhân dân toàn đế quốc nghe, làm cho thế giới trước giờ luôn kiên định về chủ nghĩa duy vật khoa học kỹ thuật này chịu một cuộc khủng bố tâm lý.

"Kí tự gì?" Anh cau mày, trở tay cởi áo khoác của mình ra để Cố Vấn Thành nhìn lại thử, "Còn không?"

Cách một lớp quần áo nên chẳng nhìn ra cái gì, tay Cố Vấn Thành lướt qua sau lưng anh. Lý Tấu Tinh nhạy cảm phát hiện một vị trí nào đó trên lưng truyền đến cảm giác nong nóng.

Cố Vấn Thành lấy ngón tay che lại, nếu như Lý Tấu Tinh không biết chuyện hắn định làm chỉ sợ cũng sẽ để lỡ chi tiết này.

Cảm giác vuốt ve cơ thể Lý Tấu Tinh trước vô số người khiến Cố Vấn Thành mê muội.

Tay hắn cũng dần trở nên quang minh chính đại, dường như bất kể xảy ra chuyện gì, tất cả mọi người cũng sẽ cho rằng hắn chỉ đang giúp đỡ đồng đội.

Nhưng hắn chỉ có thể cam chịu vuốt ve sau lưng Lý Tấu Tinh, thậm chí chỉ cần nghĩ đến lát nữa sẽ có vô số con mắt chăm chú vào trên lưng Lý Tấu Tinh, hắn lại cảm thấy vô cùng bực bội và nảy sinh tàn bạo.

"Không thấy," Cố Vấn Thành nói với vẻ cực kỳ chính trực, "Nhưng tôi khẳng định mình đã từng thấy hình xăm ký tự chợt lóe lên trên lưng cậu, là một chữ rất lạ."

Hi Nam tiến tới, muốn vén áo anh lên, "Không đúng nha, lúc trước chúng ta cùng tắm suối nước nóng không có gì mà?"

"Chẳng lẽ Tấu Tinh giấu chúng ta lén lút làm chuyện xấu gì rồi?"

Lòng hiếu kỳ đã bị khơi gợi lên hết.

[Ống kính có thể di chuyển theo không? Kính nhờ, chỉ nhìn lưng thôi mà.]

[Ui, đường cong cơ bắp này...]

Ống kính xoay qua, Cố Vấn Thành nén chịu đứng im tại chỗ, để cho Hi Nam vén áo Lý Tấu Tinh lộ ra tấm lưng.

May mà Hi Nam chỉ vén lên một góc nhỏ, ký tự Cố Vấn Thành

nói kỳ lạ liền bại lộ trong không khí.

"..." Hắn hít vào một hơi, "Thật sự có chữ, Tấu Tinh!"

Là chữ mà hắn không biết, vị trí khắc vào nằm trên eo trái, là vị trí vô cùng nguy hiểm mang theo một loại ám chỉ nào đó.

Hắn cúi người xuống nhìn kỹ hơn, những người còn lại cũng bị thu hút mà bước tới, mấy tên đàn ông to lớn ngồi xổm sau lưng Lý Tấu Tinh tỉ mỉ quan sát, nhìn xem cái này rốt cuộc có ý gì.

Không giống hình xăm mà ngược lại trông như vết tích mọc ra từ da thịt, tự nhiên xuất hiện ở đấy, nếu như không phải chắc chắc trước đó trên lưng Lý Tấu Tinh không có thứ gì thì thứ này giống như vết bớt.

Lăng Niên khựng lại một chốc, linh quang chợt lóe, nghĩ tới một chuyện khó mà tin nổi nào đó, hắn bật dậy dậy tắp lự, cảm xúc lộ ra ngoài mãnh liệt quá mức, "Trông cái này có giống với mấy ký tự mà Wasser từng lưu lại trên cửa kính không?"

"!"

Bọn Hi Nam khiếp sợ nhìn hắn.

Tế Du, "Ký tự được lưu lại trong lần đầu tiên xuất hiện ở trường quân đội Thừa Dương..."

Hắn hiểu được ý Lăng Niên muốn nói, bị ý nghĩ này làm cho choáng váng.

"Giống," Hi Nam lẩm bẩm, "Giống thật sự..."

Swarin không biết mấy chuyện này, im lặng âm thầm nhớ kỹ thông tin trong lời nói.

[? ? ? Chuyện này rốt cuộc là như thế nào! Cửa kính gì? Ký tự gì?]

[Đây là ký tự Wasser lưu lại? Đúng rồi, Wasser tới từ tinh cầu nào vậy?]

Cùng lúc đó, đội Mộng Chi ở sao Trú Lưu cũng nghĩ đến chuyện này.

Bọn họ cố gắng bình tĩnh lại, nếu như nhớ không lầm thì Vưu Mông đã từng nói quê hương của Wasser đã diệt vong từ lâu, hoàn toàn biến mất trong nền văn minh của tinh cầu, do đó những ghi chép về chữ viết chỉ có quân đội có.

Nhưng sau khi biết cái này có liên hệ với Wasser, Lăng Niên không thể chờ đến khi kết thúc thi đấu được nữa. Hắn lo lắng về thái độ Wasser đối với Lý Tấu Tinh, muốn xâm nhập vào cơ sở dữ liệu của quân đội ngay tức thì. Lý Tấu Tinh giống như vô ý mà nói rằng: "Không biết người xem phát sóng trực tiếp có nhiều không, nếu không thì cũng có thể để cho bọn họ nghĩ biện pháp thử."

Cố Vấn Thành, "Có khi người của quân đội cũng đang chú ý tới đấy, không bằng liên hệ trực tiếp với bọn họ, để bọn họ phiên dịch thử xem cái này có ý gì."

Trong mắt hắn ngậm ý cười, như thể hoàn thành được một trò đùa dai hoàn mỹ.

Lúc này bọn Lăng Niên mới nhớ tới chuyện phát sóng trực tiếp: "..."

Sắc mặt đổi tới đổi lui, cuối cùng nở nụ cười khéo léo méo xệch: "Nói đúng đấy, chúng ta sẽ chờ quân đội liên hệ."

Đối với tin tức của Wasser Vưu Mông nhạy cảm hơn ai hết.

Anh ta sầm mặt tiếp nhận báo cáo do cấp dưới giao tới với sắc mặt kỳ quặc, trên đó là câu chữ đã được phiên dịch ra ngôn ngữ thông dụng ở đế quốc.

Sau ánh nhìn đầu tiên, sắc mặt anh ta cũng trở nên vô cùng kỳ quặc.

[Nơi này là của tôi]

Bên cạnh là bức ảnh của Lý Tấu Tinh.

Ký tự trên phần eo cực kỳ dễ thấy.

Sắc mặt Vưu Mông một lời khó nói hết, qua hồi lâu mới nói: "Gửi phần tài liệu này cho Lý Tấu Tinh."

Wasser, đây là... tật xấu gì chứ?

Cơ thể của người khác sao có thể là của gã cơ chứ?

Lý Tấu Tinh vừa sửa sang lại quần áo xong đã nhận được tin nhắn Vưu Mông gửi tới, anh nhíu mày tiếp nhận, "Tốc độ rất nhanh, đã phiên dịch xong."

Công dân đế quốc xem phát sóng trực tiếp tò mò ngẩng cổ hóng hớt, nhìn chằm chằm màn hình không chớp mắt, muốn cùng đội Mộng Chi là người đầu tiên biết hàm nghĩa câu nói này.

Sẽ là câu nói mang tính sỉ nhục ư?

Dù gì đây cũng là đối thủ do chính miệng Wasser thừa nhận, mà khi nói tới đối thủ thì chẳng ai nghĩ rằng đây là một mối quan hệ thân mật gì cho cam.

Cũng có thể là một uy hiếp, không ai trong bọn họ cho rằng đây sẽ là một hàm ý tốt đẹp.

Nhưng mà Wasser lại lặng lẽ lưu lại dấu vết trên lưng Lý Tấu Tinh, cái này đã biểu thị Wasser vô cùng để ý đến Lý Tấu Tinh.

Điều này khiến khá nhiều kẻ muốn trút giận lên người Lý Tấu Tinh ngoan ngoãn thu tay lại.

Khi chưa nắm chắc việc có thể trả thù Wasser, trước khi có thực lực mạnh mẽ, bọn họ chỉ có thể uất ức núp trong cái mai rùa của mình, không dám trêu chọc Lý Tấu Tinh nữa, chỉ sợ sẽ chọc giận Wasser rồi bị gã ta tiêu diệt trước.

Cố Vấn Thành cân nhắc rất lâu, nếu Lý Tấu Tinh đã dây dưa với Wasser rồi vậy thì hãy để cho mối quan hệ này thêm thân mật hơn nữa —— Dẫu vẫn còn kẻ không sợ chết muốn gây bất lợi cho Lý Tấu Tinh, không sao hết, Wasser sẽ không ở cạnh Lý Tấu Tinh "từng giây từng phút", nhưng Cố Vấn Thành sẽ.

—— Nói trắng ra, hắn chỉ muốn tuyên bố quyền sở hữu Lý Tấu Tinh.

Lý Tấu Tinh mở tài liệu ra, ống kính đã chọn xong góc độ vọt tới, để khán giả trên mạng có thể thấy được nội dung bên trong một cách nhanh nhất.

Mọi người từ từ há to miệng.

[Nơi này là của tôi]

Bọn họ vô thức nhìn lại trên người Lý Tấu Tinh.

Đó là ý chỉ có... Wasser mới có thể chạm vào anh sao?

Chương 60: Chuyện ma

[Nơi này là của tôi]

Đầu tiên, chủ ngữ "tôi" ở đây chính là Wasser, tiếp theo, "nơi này" chính là Lý Tấu Tinh hoặc là eo Lý Tấu Tinh.

Rất tốt, phiên dịch ra chính là: Lý Tấu Tinh là của Wasser, hoặc là, eo Lý Tấu Tinh là của Wasser.

Thế nhưng sao lại có khả năng này chứ?!

Khán giả xem phát sóng trực tiếp muốn điên hết rồi, a a a rốt cuộc cái này có ý gì!

Wasser, một GÃ ĐÀN ÔNG xuất hiện ở trường quân đội Thừa Dương cách đây không lâu để bóp nát tin đồn cha con và giới tính, lưu lại ký hiệu [Nơi này là của tôi] trên người CHÀNG TRAI được gã gọi là đối thủ tương lai.

Không chỉ khán giả trên mạng, đội Mộng Chi ở hiện trường cũng cảm thấy sốc tận óc.

Đây là ý gì?

Ý này... Có chút không đúng nha.

Nhậm Doanh Doanh nhịn không được bước tới, độ quan tâm của Học viện Hoàng gia cũng rất cao như trường quân đội Thừa Dương, "Wasser, Wasser là nam mà phải không?"

Hàm nghĩa của câu nói này... Cô ta nhìn nhìn Lý Tấu Tinh, cũng không phải nữ mà, hàm nghĩa của câu nói này sao lại kỳ lạ như thế chứ.

"Gã là nam," Hi Nam tự lẩm bẩm, rồi lại bắt đầu nghi ngờ bản thân, hỏi Tế Du bên cạnh, "Gã là nam mà!"

Tế Du chần chờ gật gật đầu, "Ngược lại Tấu Tinh cũng là con trai trăm phần trăm."

Lý Tấu Tinh sờ sờ eo, cười như không cười.

"Nơi này thuộc về gã," anh nói, "Ý là tôi thuộc về gã hả?"

Sự thỏa mãn trong lòng Cố Vấn Thành dâng lên chạm nóc, nếu như câu nói này không là một câu hỏi mà là một câu trần thuật, có lẽ bây giờ hắn sẽ sướng đến chết mất.

Lý Tấu Tinh là của Cố Vấn Thành.

Thử nghĩ xem, bất cứ khi nào ai đó nhìn thấy Lý Tấu Tinh thì sẽ nhớ tới câu nói Wasser lưu lại này, hết thảy mọi người, tất cả mọi người, đều nghĩ tới câu nói anh là của Wasser này.

Chỉ mới nghĩ tới thôi mà tinh thần đã ngứa ngáy, ngón chân cuộn tròn.

Quá sướng.

Người ở đây bỗng lắc đầu, "Chắc chắn chúng ta nhầm rồi!"

"Nếu không thì," bọn họ nghiến răng nghiến lợi, "Tên khốn Wasser kia cố ý làm như vậy, tuyệt đối có mưu tính!"

Bọn họ rặt vẻ tam quan vỡ nát, Lý Tấu Tinh ho khan một tiếng,

có chút áy náy, "Cũng có khả năng, từ nơi này cũng có thể chỉ sinh mạng của tôi mà."

Anh cố ý đè thấp giọng nói, "Sinh mạng Lý Tấu Tinh là của Wasser, ngoại trừ Wasser, không ai được phép chạm vào."

Rầm rầm...

Ánh mắt đờ đẫn của Hi Nam lướt qua Cố Vấn Thành, kỳ lạ, sao đối phương lại đỏ mặt chứ?

Nom có vẻ như đang cố hết sức đè nén hưng phấn...

Sinh mạng của đối thủ tương lai, trừ Wasser ra không ai được chạm vào.

Thật là sự xem trọng kỳ lạ .

Công dân đế quốc trên mạng im lặng hồi lâu, đột nhiên cảm thấy có lẽ đây mới chính là đáp án.

Không thì phải giải thích thế nào đây, Wasser muốn Lý Tấu Tinh ư?

Ui là trời...

Kích thích quá lớn.

Người trong màn hình hay ngoài màn hình đều hoảng hết cả lên, dù cho có luôn tự nhủ với mình rằng ý Wasser là muốn chính gã lấy mạng Lý Tấu Tinh, nhưng suy nghĩ của con người luôn thần kỳ như thế đấy, trong sáng hay không trong sáng đều ập tới.

Nếu chỉ là đối thủ đơn thuần, vậy còn tặng hoa làm gì?

Mà nếu không phải là đối thủ, vậy lưu lại câu nói này làm chi?

Tư thái phách lối này của Wasser như thể gã muốn theo đuổi Lý Tấu Tinh trước mặt toàn bộ công dân đế quốc.

Vãi lìn! Theo đuổi gì chứ? Không có theo đuổi!

Một đám người mất lý trí cần được yên tĩnh, cần không gian để suy nghĩ.

Tay Lý Tấu Tinh vẫn còn xoa nhẹ eo, anh nghiêng đầu ngó xuống, quả thật chỗ đó có ký tự màu đen thần bí.

Song da thịt lại không nhô lên chút nào, rất thần kỳ, mà vị trí Cố Vấn Thành chọn này lại mang theo đánh giá trời sinh của đàn ông về sự gợi cảm.

Chữ viết của sao Mại Đắc không giống chữ mà giống hình vẽ, in lên da trông đẹp lạ thường.

"Vấn Thành," anh hỏi với vẻ thản nhiên, "Cậu thấy ký tự khi nào?"

Tinh thần mấy người Lăng Niên rung lên, vội nhìn về phía Cố Vấn Thành.

Trước đó bọn họ chưa từng chú ý tới, rốt cuộc Wasser đã lưu lại dấu ấn khi nào?

"Ngày hôm qua," Cố Vấn Thành suy nghĩ một chốc, "Khoảng chừng hôm qua, còn cụ thể là khi nào thì tôi không xác định được, chỉ tình cờ liếc mắt thấy, tôi còn cho rằng là ảo giác."

Thế nhưng hôm qua bọn họ chắc chắn không gặp Wasser mà?

Mặt đầy vẻ lo lắng.

Trong ống kính phát sóng trực tiếp cũng không có Wasser, ban tổ chức đã tra đi tra lại máy giám sát nhưng cũng không thấy bóng dáng Wasser đâu.

"Trừ phi Wasser đã lừa chúng ta," Lăng Niên suy nghĩ, "Cũng lừa thiết bị."

Đối phương có thể dùng tinh thần lực khống chế người, cũng có thể làm nhiễu máy móc

Swarin kinh ngạc nói: "Vậy chẳng phải Tấu Tinh rất nguy hiểm sao?"

Ánh mắt Cố Vấn Thành đuổi theo tay Lý Tấu Tinh, hắn thật muốn chạm vào đó, lần theo những dấu vết mà hắn đã lưu lại đụng chạm thêm vài lần nữa.

Quá phù hợp, sao có thể trông đẹp mắt thế chứ.

"Tôi sẽ luôn ở cạnh Tấu Tinh," hắn mở miệng, tràn đầy tình anh em, "Nửa bước không rời, nếu như Wasser thật sự xuất hiện, tôi sẽ lập tức nhờ các cậu giúp đỡ."

Lý Tấu Tinh buồn cười liếc xéo hắn, là cậu nửa bước không rời, chứ không phải là Wasser nửa bước không rời hả?

Anh không tiếp tục đề tài này nữa, bảo mọi người ngồi thành một vòng tròn kể chuyện ma cho bọn họ nghe.

Anh nóng lòng muốn làm việc này, cực kỳ mong chờ xem thử liệu Cố Vấn Thành vừa ung dung thể hiện quyền sở hữu có sợ đến mức trốn vào trong ngực anh không.

Câu chuyện này của anh vừa mới mẻ lại độc đáo, trong hang động chỉ có ánh sáng hắt ra từ quang não, ngoài động là đêm

đen tăm tối, trong góc động cũng một màu đen, còn có tiếng gió rít gào, người đế quốc trước giờ chưa từng nghe qua câu chuyện ma nào bị dọa cho run lẩy bẩy, nổi hết cả da gà căng cứng cả người.

"Chính là cái tay này," giọng điệu Lý Tấu Tinh âm u, ánh sáng từ quang não rọi từ cằm lên mặt, khuôn mặt anh tuấn lúc này vô cùng khủng bố, "Duỗi ra từ dưới gầm giường..."

[Ôi mẹ ơi!!! Xin anh đừng nói nữa mà a a a!]

[Bây giờ tui đang trốn trong chăn run rẩy đây, tui sợ lắm, cứ cảm thấy có người tới gõ cửa phòng của tui, không ngừng đi tới đi lui bên ngoài phòng tui]

[Người em nổi hết cả da gà lên rồi, nhưng mà vẫn không nhịn được muốn nghe tiếp, em cảm thấy sau lưng lành lạnh, cứ như có người đứng sau lưng em á]

Chỉ vừa mới bắt đầu câu chuyện ma mà bình luận trong phòng phát sóng trực tiếp đã nhanh chóng tăng gấp mấy lần, lúc mới đầu tất cả đều tò mò, nhưng đến lúc sau chia thành hai phe.

Một là khóc lóc cầu xin đừng kể nữa, một là càng nghe càng sợ nhưng lại cảm thấy rất kích thích.

[Trời ơiii... Nếu câu chuyện ma này mà được quay thành phim ba chiều*...]

(*gốc: 全息电影 - theo như mình tra thì cái này không yêu cầu góc nhìn, khác với 3D có những yêu cầu nhất định về khoảng cách và góc nhìn)

[Không dám nghĩ không dám nghĩ, thật sự sẽ có người dám đi trải nghiệm ư?]

[Tui nhất định sẽ không đi trải nghiệm!!! Tuyệt đối không!!! Thật cmn kinh khủng bây giờ tui còn không dám nhìn xuống gầm giường đây này!]

Hi Nam bắt lấy Tế Du, ngón tay run rẩy.

Thật, thật là đáng sợ!

Thế giới này có ma tồn tại ư?

Tế Du cũng rùng mình, run run rẩy rẩy, nói: "Shh, Swarin, tay, tay của cậu."

Sao tay cậu lại lạnh như vậy.

Giọng nói yếu ớt của Lăng Niên vang lên bên tai ắn, "Đây là tay tôi."

"!"

Chuyện bỉ ổi nhất không phải là Lý Tấu Tinh kể chuyện ma cho bọn họ nghe, mà là anh vừa kể chuyện ma, vừa tạo bầu không khí đáng sợ.

Cố Vấn Thành nghiêm mặt cứng ngắc, mặt không cảm xúc.

Hắn từng giết rất nhiều người, nếu như thật sự có ma quỷ thì hắn đã sớm bị những ma quỷ này trả thù mà chết rồi. Tất nhiên hắn không sợ, mà là hắn cưng chiều Lý Tấu Tinh nên phối hợp diễn xuất với anh.

Còn thỉnh thoảng thừa dịp cao trào mà ôm chặt lấy anh, sau đó lại lợi dụng sàm sỡ.

Sau khi câu chuyện xen kẽ các loại ma siêu dài này kết thúc, Nhậm Doanh Doanh run giọng hỏi, "Có thể, có thể kể tiếp một

câu chuyện nữa không?"

Em gái này hình như đã được mở ra một loại công năng đặc biệt nào đó, thế mà lại là người đầu tiên trong đám đàn ông con trai get được điểm sảng khoái của câu chuyện ma.

Mấy đồng bọn nhỏ của đội Mộng Chi nửa muốn nghe tiếp nửa lại không, ánh mắt xoắn xuýt.

Loại chuyện này như có ma lực, không dừng lại thì thấy sợ, dừng lại thì cảm thấy thiêu thiếu.

Còn câu chuyện nàng tiên cá lúc trước nữa... Chẳng lẽ cái tên này là câu chuyện đầu thai mà thành ư?

Bình luận ở phòng phát sóng trực tiếp cũng chia thành hai nửa, thậm chí còn có người uy hiếp: [Kể tiếp là tui không thèm xem nữa đâu đó!]

[Đúng đó đúng đó, đêm hôm khuya khoắt mà kể loại chuyện này là đáng sợ lắm đó QAQ]

Nhưng số lượng người xem lại cứ tăng lên.

Lý Tấu Tinh ôm "người đẹp" trong ngực, hỏi Cố Vấn Thành, "Ổn không, Vấn Thành?"

"Tôi rất ổn," hắn thừa dịp vừa rồi mọi người đang ổn định lại tâm trạng, nhân cơ hội đưa tay sờ soạng hết một lượt những nơi có thể sờ được, "Chốc nữa có cần tắt hết đèn không?"

Nhậm Doanh Doanh cực kỳ ngạc nhiên mừng rỡ: "Tôi cảm thấy cần!"

Cô ta kích động đến mức dám tiếp lời Cố Vấn Thành luôn.

Em gái kia đã nói thế sao mấy ông anh này dám nói không được chứ.

Một đám người ỉu xìu gật gật đầu.

Trong bóng tối, tầm nhìn vào ban đêm dù có thấy lờ mờ nhưng cũng không thể nhìn rõ từng chi tiết được.

Lý Tấu Tinh cảm nhận được một bàn ấm áp đang phủ lên tay mình, là tay của Cố Vấn Thành.

"Tôi có hơi sợ." Đối phương dùng tinh thần lực nói như vậy.

Lý Tấu Tinh cầm tay hắn, "Còn sợ không?"

"Tinh thần lực của cậu," Cố Vấn Thành kìm lòng không đậu, "Cho tôi mượn một ít."

Theo lý thuyết những người khác không thể chạm vào tinh thần lực, thế nhưng Cố Vấn Thành và Lý Tấu Tinh lại có thể tùy ý chạm vào tinh thần lực của đối phương.

Lý Tấu Tinh tách ra một tia tinh thần lực cho hắn.

Dù tầm nhìn vào ban đêm không thấy rõ chi tiết nhưng cũng không thể hôn nhau được, mà bọn họ đã không hôn nhau hai ngày rồi.

Bây giờ dưới bầu không khí này, lý trí cứ lung lay chực đổ.

Trong lúc tinh thần lực màu trắng bạc tỏa ánh sáng làm người khác chú ý, Cố Vấn Thành đã dùng tinh thần lực vô hình của mình bao lấy nó. Tinh thần lực của hắn thèm muốn khao khát vây lấy tinh thần lực thuộc về Lý Tấu Tinh, song dưới sự khống chế của chủ nhân lại không thể chạm vào dù chỉ một chút.

Sau khi tiếp nhận tinh thần lực, Cố Vấn Thành phân tán tinh thần lực của mình, kế đó dưới sự che giấu trong đêm đen, ngậm tia tinh thần lực kia của Lý Tấu Tinh vào miệng.

Trong khoảnh khắc tiến vào miệng hắn, tinh thần lực của Lý Tấu Tinh liền nhanh nhẹn hoạt bát quấn quanh bao bọc lấy đầu lưỡi hắn.

Trong miệng Lý Tấu Tinh tràn ngập từng tí từng tí vị ngọt, hết thảy xúc cảm như có cảm nhận giống nhau.

Lời đang nói vô thức khựng lại một chốc, lại lập tức bị thúc giục nhanh nhanh tiếp lời.

Cố Vấn Thành cười như không cười liếc Lý Tấu Tinh.

Tinh thần lực trong miệng vô cùng hoạt bát, gấp gáp không chờ được nữa như anh.

Hóa ra trong lòng đối phương, cũng khát khao được thân mật giống hắn.

Câu chuyện ma vẫn cứ được kể tiếp, Cố Vấn Thành lại nở nụ cười.

Bị Nhậm Doanh Doanh vô tình chiếu ánh sáng quang não trông thấy ý cười nơi khóe miệng hắn.

... Ôi ôi ôi ôi đáng sợ quá.

Chương 61: Bắt đầu biểu diễn

Lúc nghe kể chuyện ma mọi người chẳng thèm để ý đến hình tượng gì nữa, Hi Nam khóc lóc ỉ ôi, thảm không nỡ nhìn.

Còn bị thu hết lại truyền trực tiếp ra ngoài.

Mãi đến tận khi thi đấu kết thúc, đội Mộng Chi đều cười cứng nhắc.

Khán giả xem phát sóng trực tiếp cũng kêu gào ầm ĩ.

Lúc nghe kể chuyện thì rất high, nhưng đêm đó số người ngủ mơ thấy ác mộng lại không ít, còn có ảnh hưởng sau này nữa, bây giờ thỉnh thoảng cứ có cảm giác sau lưng có người ban đêm có ma thì phải làm sao đây?

Một nhóm người trong đó đã ghét cay ghét đắng chữ "ma" kia, song mấy câu chuyện ma Lý Tấu Tinh kể kia lại lan truyền chóng mặt trên mạng tinh cầu. Không ít người tin vào mấy câu chuyện ma kia, nảy sinh vô số cảm hứng, thậm chí còn định lập một website chuyên biệt đăng tải mấy câu chuyện về đề tài này, cũng nhận định Lý Tấu Tinh là người sáng lập ra thể loại chuyện ma này.

Có mấy người mời chuyên gia giải thích xem linh hồn có thật sự tồn tại hay không, dù sao tinh thần lực còn có thì có gì mà không thể chứ?

Lần đầu chuyên gia nghe về giả thuyết linh hồn đã sầm mặt

mắng Lý Tấu Tinh một trận, "Chả có tí thường thức nào cả!"

Quần chúng dân mạng nói đỡ, "Người ta chỉ kể chuyện thôi mà sao ông lại tưởng là thật chứ? Rốt cuộc ai mới là người không có thường thức?"

Liên quan tới những cái này, đương nhiên Lý Tấu Tinh chẳng biết gì cả.

Chờ sau khi thiết bị phát sóng trực tiếp rời đi, một lát sau bọn họ liền đối mặt hai nhánh người đến từ quân đội.

Một phe là cấp dưới Vưu Mông phái tới, "Thượng úy muốn cùng anh đàm luận kỹ càng về chuyện liên quan tới Wasser lần nữa."

Phe còn lại thì vô cùng xa lạ, sĩ quan dẫn đầu cười tít mắt tự giới thiệu mình, "Tôi là Weiss, cấp dưới của thượng tá Romond, đến làm quen với mấy cậu trước."

Hàm ý trong lời hắn ta không rõ ràng, dường như không có ý tranh chấp với Vưu Mông, chỉ bắt tay nhau rồi cười rời đi.

"Có vẻ các anh bị thượng tá Romond vừa mắt rồi," cấp dưới Vưu Mông thông cảm vỗ vỗ vai từng người bọn họ, "Mọi người đều biết người dưới trướng Romond thăng cấp rất nhanh, nhưng đó là do đội quân anh ta lãnh đạo đều tham gia vào những hoạt động nguy hiểm nhất, dùng tính mạng và máu tươi đổi lấy quân hàm xứng đáng với sự khâm phục. Nhưng mà tuổi các anh còn nhỏ, tôi kiến nghị các anh gia nhập vào những đơn vị khác để thích ứng một khoảng thời gian đã rồi hẵng nhận lời chiêu mộ của thượng tá Romond."

Thì ra là như vậy, bọn họ ghi nhớ tin tức này, chân thành cảm ơn vị sĩ quan này.

Trên mỗi tinh cầu chỉ có mười người có thể thăng cấp, đội Mộng

Chi vào bao nhiêu ra bấy nhiêu, sáu người bọn họ chiếm hơn một nửa chỉ tiêu, làm thầy Ngô phụ trách bọn họ cười sắp rách cả miệng.

Càng đáng gờm hơn là trong ba đội của trường quân đội Thừa Dương còn có hai người thăng cấp nữa, một người là Phương Trình, một người thì không quen lắm.

Cấp dưới Vưu Mông nói rõ lý do với thầy Ngô, ngay khi muốn dẫn đội Mộng Chi lên phi thuyền quân đội thì có một nhóm người đi thẳng về phía đội Mộng Chi.

Là Nhậm Thanh Anh cùng các đồng đội của cô ta.

Nhậm Doanh Doanh đi khập khiễng bên cạnh mấy người đó, cười cười với bọn họ, "Thanh Anh, nhờ có bọn họ mình mới có thể ra ngoài đấy."

"Lại gặp mặt," Nhậm Thanh Anh đi thẳng tới trước mặt Cố Vấn Thành, ánh mắt tràn vẻ phải có bằng được, "Cố Vấn Thành."

Nhậm Doanh Doanh nói cho cô ta biết tên Cố Vấn Thành.

Cố Vấn Thành chẳng mảy may thay đổi nét mặt, lạnh nhạt ừ một tiếng.

Biểu hiện lạnh nhạt của hắn khiến Nhậm Thanh Anh cảm thấy mất mặt trước mọi người, "Em đã cho anh thời gian suy nghĩ, giờ nói cho em biết anh suy nghĩ thế nào rồi?"

"Em chỉ muốn nghe đáp án anh đồng ý."

Nhậm Thanh Anh cũng thăng cấp, cả đội nhiều người như vậy bảo đảm cho một mình cô ta, biểu cảm của các đồng đội bị mất quyền thi đấu từ sớm chẳng dễ nhìn gì gì cả.

Lần nữa nhìn cô ta vênh mặt hất hàm sai khiến ra lệnh cho người khác, các đồng đội bị mất quyền thi đấu còn ác ý mong đội Mộng Chi từ chối thẳng mặt.

Nụ cười của người đội Mộng Chi tắt ngúm.

Lý Tấu Tinh khoác vai Cố Vấn Thành, nhìn thẳng vào Nhậm Thanh Anh, "Ngại quá, cậu ấy có người mình thích rồi."

Tim Cố Vấn Thành giật thót, lập tức nghiêng đầu nhìn anh, ánh mắt sáng quắc.

Vẻ mặt Nhậm Thanh Anh trở nên khó coi, "Ai?"

"Vấn Thành không chỉ rất thích người kia," phần tay thòng xuống khi khoác lên vai Cố Vấn Thành của Lý Tấu Tinh ngày càng dài, rồi từ từ dịch dần về phía cằm hắn, vuốt nhẹ bờ môi, "Còn từng hôn nhau, ôm ấp nhau, những trò thân mật đều đã làm qua, cô muốn chen vào làm người thứ ba?"

Ánh mắt Cố Vấn Thành nhìn anh càng thêm nóng bỏng.

Các đồng đội đội Mộng Chi hoàn hồn lại, biết Lý Tấu Tinh chỉ đang nói bừa để Nhậm Thanh Anh lui bước, rối rít lên tiến phụ họa, "Đúng vậy, chúng tôi còn ăn cơm với nhau, đối phương quả là một cô gái tốt xinh đẹp dịu dàng."

"Thế nhưng Vấn Thành hình như không tình nguyện cho chúng tôi gặp cô ấy," Lăng Niên hừ lạnh một tiếng, "Dục vọng chiếm hữu rất mạnh."

Swarin liếc Cố Vấn Thành, linh quang chợt lóe, rốt cuộc cũng biết mình có thể nói gì, "Nấu ăn ngon lắm luôn!"

Mấy câu nói này tựa như một chậu nước lạnh, dội tắt ngọn lửa nóng trong lòng Cố Vấn Thành.

Cứ ngỡ rằng đã biết, hóa ra chỉ đang nói mò à?

Hắn mím chặt miệng.

Rốt cuộc dục vọng chiếm hữu của Lý Tấu Tinh đối với hắn có mạnh hay không?

Hắn muốn đối phương giống như hắn, sẽ vì sự thân mật của bất kì cô gái nào sinh ra dục vọng độc chiếm anh và lòng ghen tị siêu mạnh.

Nhậm Thanh Anh càng nghe càng giận, "Lẽ nào cô gái kia còn đẹp hơn tôi ư?!"

"Cậu ấy cao hơn cô," Cố Vấn Thành đột nhiên nở nụ cười, "Dáng người đẹp hơn cô, lúc cười rộ lên lại đẹp mắt hơn cô."

"Nếu như cậu ấy ngoan ngoãn sẵn lòng để tôi hôn thỏa thích," hắn nói với vẻ ý tứ sâu xa, "Tôi sẽ càng thích cậu ấy."

(*vì tiếng Trung ngôi thứ 3 có 她 - cô ấy và 他 - anh ấy đều phát âm là tā nên mấy người Lăng Niên và Nhậm Thanh Anh mới hiểu nghĩa nữ trong khi anh Thành nói 他 - anh ấy)

Sinh mệnh cũng có thể cho cậu ấy.

"..." Vẻ mặt Cố Vấn Thành không lừa được người ta, sắc mặt Nhậm Thanh Anh đổi tới đổi lui, vất vả mãi mới cố nặn ra được một nụ cười, như thể mất lý trí, "Em có thể chia sẻ anh với cô ấy."

Tất cả mọi người nghe được lời này, "..."

Không dám tin, đầu óc đại tiểu thư nhà họ Nhậm bị hỏng rồi à?

Chia sẻ???

Xen vào tình cảm của người ta rồi cùng một cô gái khác chia sẻ một gã đàn ông?

Nhậm Doanh Doanh kinh ngạc thốt lên, "Nhậm Thanh Anh!"

Nhậm Thanh Anh chợt lấy lại tinh thần, vẻ mặt thay đổi không ngừng, cuối cùng miễn cưỡng đè cảm xúc xuống, "Các anh ở lại sao Trú Lưu bao lâu?"

Sĩ quan lặng lẽ dặn người dẫn đội Mộng Chi đi trước, "Đi ngay bây giờ."

"Ở lại đây hai ngày," giọng điệu Nhậm Thanh Anh cương quyết, "Ai phái anh tới?"

"Thượng úy Vưu Mông," sĩ quan nói, "Thứ cho tôi nói thẳng Nhậm tiểu thư, đây không phải chuyện mà chỉ cần một câu nói của cô là có thể quyết định được."

Nhiều thế hệ gia tộc Vưu Mông theo quân đội và chính trị, Nhậm Thanh Anh không thể quá phận được.

"Vậy tôi cũng đi cùng các anh," Nhậm Thanh Anh kéo thêm hai người đi theo, "Những người còn lại tự quay về, đừng quấy rầy tôi."

Sau khi tự mình lĩnh hội Lý Tấu Tinh mới có thể biết rõ công phu bám người của vị đại tiểu thư này lợi hại cỡ nào, "Lời tôi nói còn chưa rõ hả?"

"Về phòng trước đi," Cố Vấn Thành kéo anh và đồng đội đi về phòng, "Chớ quay đầu lại nhìn cô ta, cô ta không xứng để cậu ghi nhớ dáng vẻ."

Phi thuyền Vưu Mông phái tới đón bọn họ rất lớn, còn phân phòng cho mấy người bọn họ, rõ ràng không phải là hành trình ngắn hạn. Tế Du hỏi binh sĩ dẫn đường, "Không phải tuyến đường về sao Thác Bang à?"

"Đây là tuyến đường tới một tinh cầu khác," binh sĩ biết gì nói nấy, "Một tinh cầu trong thiên hà thứ sáu báo cáo gặp được bóng dáng Wasser, sau khi điều tra quả thật có sức mạnh bí ẩn tồn tại, thượng úy đã tới trước rồi, bây giờ chúng ta tới đó."

"Nhưng chuyện này chẳng hề liên quan đến sinh viên trường quân đội chúng tôi." Lý Tấu Tinh nói.

Sinh viên trường quân đội chú trọng tinh thần lực thứ nhất, coi trọng thể chất thứ hai. Trường quân đội Thừa Dương chưa từng chậm trễ việc rèn luyện thể chất cho sinh viên, bởi vậy mỗi người đều có dáng người rất đẹp, lúc ưỡn ngực lên cơ ngực phồng to như muốn xé rách cả áo.

Bởi vậy dù cho cả thuyền toàn binh sĩ, bọn họ không hề tỏ ra yếu thế.

Cũng vì biết bọn họ là sinh viên trường quân đội, không để cho sinh viên trường quân đội hạ thấp, binh sĩ luôn gồng mình giữ vững hình tượng suốt một đường.

"Song lại có liên quan tới cậu," binh sĩ nói, "Tinh cầu mà người bị nghi là Wasser ghé thăm có nguyên tố đặc thù tồn tại, loại nguyên tố kia hẳn các cậu cũng biết, gọi là Nan."

"Ở sao Xá hả?"

"Đúng," binh sĩ giúp bọn họ đẩy cửa phòng ra, "Bên trong có ba căn phòng độc lập, các cậu tự chia đi, hai ngày sau chúng ta sẽ đến mục tiêu."

Chờ người đi rồi, Lý Tấu Tinh sờ mũi một cái, không ngại học hỏi kẻ dưới, "Nan là cái gì?"

Cách phát âm từ này quá lạ, cực kỳ khó đọc.

"Nhóc học dốt," cái này ngay cả Hi Nam cũng biết, cười nhạo không thương tiếc, "Sử dụng loại này nguyên tố này trong thời kỳ trưởng thành của con người sẽ giúp sức mạnh tăng gấp bội, cũng đẩy nhanh tốc độ phát triển, có người gọi nó là món quà dành cho người trẻ tuổi."

Sau những cướp bóc liên tục, loại chất này hiện đã được bảo vệ, trở thành nguyên tố cấm sử dụng. Qua nhiều năm như thế, e rằng phương pháp thu thập Nan cũng đã thất truyền.

Nhưng mà Wasser đã quá độ tuổi thời kỳ trưởng thành lại xuất hiện trên tinh cầu này, chẳng trách Vưu Mông sẽ cho rằng có liên quan tới Lý Tấu Tinh.

Dù sao việc khiến đối thủ nhanh chóng trưởng thành cũng có thể trở thành lý do Wasser tìm kiếm Nan.

Tuy nhiên, Cố Vấn Thành chính là Wasser mà.

Trước giờ hắn chưa từng rời khỏi Lý Tấu Tinh.

Vẻ mặt Cố Vấn Thành bình tĩnh, tựa như tin tức một kẻ được cho là Wasser xuất hiện trên sao Xá chẳng chút quan hệ gì với hắn, "Nếu là như vậy, không thể không nói, Wasser quả thật rất để ý đến việc bồi dưỡng đối thủ."

Lý Tấu Tinh âm thầm quan sát hắn hồi lâu, không nhìn ra có gì không đúng.

Đột nhiên có tiếng gõ cửa, giọng Nhậm Thanh Anh ở ngoài cửa bám mãi không tha, "Cố Vấn Thành, em đến bồi dưỡng tình cảm

với anh đây."

Trình độ này, đừng nói Cố Vấn Thành, những người khác của đội Mộng Chi vừa nghe giọng cô ta là đã thấy sầu não.

"Sao cô ta lại ngang ngược thế chứ," Tế Du đau đầu, "Làm sao bây giờ?"

Tiếng gõ cửa càng lúc càng lớn, làm lòng người phiền hà bực bội.

Lý Tấu Tinh nhăn mày, mở quang não ra, "Chỉnh thành giọng nữ cho tôi."

Lăng Niên hiểu rõ, lộ ra ý cười xem trò vui, chỉnh thành giọng nữ dịu nhẹ ấm áp cho anh.

Mấy chàng trai cười xấu xa, nên trốn vào phòng thì trốn vào phòng, hé ra khe cửa trộm nhìn Cố Vấn Thành trong phòng khách. Lý Tấu Tinh dựa vào cửa phòng ngủ mờ tối, chốc sau Cố Vấn Thành liền gửi cho anh một tin nhắn.

Là loại chỉ có âm thanh, không có hình ảnh ấy.

Cố Vấn Thành ngay trước mặt các đồng đội, thoải mái gọi thật to: "Cục cưng?"

Các đồng đội đang nhìn trộm che miệng nín cười, úi trời, vừa mới vào đã gọi to cục cưng, dữ dội thế à?

Lý Tấu Tinh ho khan một tiếng, lúc truyền tới quang não của Cố Vấn Thành đã biến thành giọng nữ dịu dàng, "Bé cưng ơi, bé cưng Thành Thành của em à."

Úi chà chà.

Hai người bọn họ còn có thể nhịn được chứ các đồng đội đang xem trò vui đã nổi hết cả da gà da vịt!

Nhưng mà phải làm mắc ói như vậy, tốt nhất là khiến Nhậm Thanh Anh đáng ghét kia biết khó mà lui!

Nhậm Thanh Anh không buông tha hét lên: "Nếu anh không chịu mở cửa thì em sẽ tìm người lấy mật mã cửa phòng anh đó."

Cố Vấn Thành nở nụ cười với tin nhắn, tức thì lạnh mặt mở cửa cho cô ta.

Tuy nhiên tâm trạng lại ѕuиg ѕướиg hớn hở.

Bé cưng Thành Thành của em.

Những lời này là Lý Tấu Tinh nói.

Hắn cảm thấy, nếu cứ tiếp tục như vậy, đối phương sắp bị mị lực của hắn bắt làm tù binh rồi.

Chương 62: Có lẽ điên rồi

Nhậm Thanh Anh vừa lên thuyền đã thay quần áo, cô ta chưa từng sửa soạng lại bản thân mau lẹ như vậy, cũng chưa từng mong đợi được gặp mặt một chàng trai như thế.

Sau khi Cố Vấn Thành mở cửa liền lập tức lui về phía sau một bước kéo dài khoảng cách với cô ta, nhíu mày, "Có việc gì?"

"Anh..." Nụ cười trên mặt Nhậm Thanh Anh cứng đờ.

"Cục cưng ơi," quang não Cố Vấn Thành truyền tới một giọng nữ, mang theo ý cười, "Sao vậy, có người tới hả?"

Biểu cảm lạnh lùng trên mặt Cố Vấn Thành phút chốc dịu đi, "Không có gì, chỉ là một người xa lạ thôi."

Thái độ khác biệt của hắn quá rõ ràng, sắc mặt Nhậm Thanh Anh bị hắn xem như không quen biết rất khó coi.

"Vậy có cần em ngắt truyền tin trước không?" Lý Tấu Tinh ở phòng ngủ cảm thấy mình giả thành con gái quá đạt.

"Không cần," Cố Vấn Thành từ chối không chút do dự, "Chớ ngắt."

Giọng gốc của Lý Tấu Tinh vẫn dễ nghe hơn.

"Được thôi," giọng Lý Tấu Tinh mang ý cười, vì biết đồng đội đang nghe trộm nên anh nói rất súc tích, "Hôn anh một cái."

"Như vậy không được nha," Hi Nam cứ lắc đầu mãi, "Quá yếu quá yếu, chẳng phải trên mạng có tổng hợp những lời nói lẳng lơ sao? Gửi cho Tấu Tinh đi, để cậu ấy dựa theo mà đọc, tốt nhất là nên hù chết Nhậm Thanh Anh."

Lăng Niên đi tìm rồi gửi cho Lý Tấu Tinh, còn ghi chú: [Không phải ngượng đâu, giúp Vấn Thành cho tốt vào, chúng tôi không cười]

Cố Vấn Thành nhoẻn môi, "Hôn chỗ nào của anh chứ?"

"Hôn trán anh, hôn lông mày anh, hôn trái cổ đáng yêu của anh," Lý Tấu Tinh lật lật tài liệu kia, yếu quá chẳng thấm vào đâu, hàm súc cứ như đang làm thơ, "Chỗ nào cũng hôn, nhưng lại chẳng muốn hôn vào môi anh."

Nhậm Thanh Anh nắm chặt tay, nổi cơn giận.

Con ả này thật cmn ti tiện!

Cố tình dụ dỗ!

Lạt mềm buộc chặt!

"Sao lại không hôn môi anh?" Cố Vấn Thành truy hỏi, "Vậy tối nay hôn có được không?"

"Không được," Lý Tấu Tinh lật tới đáp án, còn chưa nói ra mà đã bị câu nói mắc ói này làm nổi hết cả da gà, "Ai bảo lần trước anh... Hôn đến mức làm người ta đau chứ."

Mịa nó!

Mặt anh tối sầm lại gửi cho bọn Lăng Niên một tin uy hiếp chờ lát nữa tôi dạy dỗ các cậu.

Thính lực siêu mạnh rõ ràng nghe thấy tiếng cười trộm chẳng hề kìm nén của các đồng đội.

Cố Vấn Thành nhịn cười, không kìm được, cũng cười ha ha thành tiếng.

Nụ cười xán lạn, nhưng Nhậm Thanh Anh lại cảm thấy rất ngứa mắt.

Đố kỵ của phụ nữ làm cô ta tràn ngập ác ý với cô gái đang chuyện trò với Cố Vấn Thành, đại tiểu thư chưa bao giờ để mình chịu thiệt thòi đã nghĩ ra biện pháp chiếm lấy Cố Vấn Thành.

Chính là hai ngày này, ngay tại chiếc phi thuyền này.

Vì tình yêu, dưới cái nhìn của cô ta việc phải dùng bất cứ thủ đoạn nào là chẳng hề quá đáng, huống chi đàn ông là bên chiếm lợi, Nhậm Thanh Anh định cưỡиɠ ɠiαи.

Cô ta hung hăng trừng mắt về phía quang não, quay ngoắt bước đi mà chẳng nói gì.

Người vừa đi bọn họ bèn chui ra khỏi phòng, giải quyết xong vấn đề này liền có cảm giác xây xẩm cả người, "Này là xong rồi hả?"

Lý Tấu Tinh biết cô ta sẽ càng thêm cứng đầu hơn.

Nhăn mày, cốt truyện đã chệch khỏi đường ray, trong nửa đầu sách gốc làm gì có chuyện Wasser, mà bây giờ bọn họ lại vì Wasser mà thay đổi thời gian địa điểm, Lý Tấu Tinh cũng không biết Nhậm Thanh Anh sẽ dùng thủ đoạn gì mạnh hơn nữa.

"Bé cưng Tinh Tinh ơi?" Cố Vấn Thành ghé vào lỗ tai anh trêu chọc, biểu diễn mị lực của mình hết mức, muốn nhanh nhanh

bắt lấy Lý Tấu Tinh, "Vừa rồi giỏi lắm."

"Rất ăn ý."

Lý Tấu Tinh, "Gọi một tiếng anh trai nghe thử coi?"

"Tôi lớn hơn cậu," Cố Vấn Thành, "Thậm chí cậu còn có thể gọi tôi một tiếng chú đấy."

Hiếm khi hắn cố ý tiết lộ một chút thông tin, nhưng người nghe đều cho rằng hắn đang nói đùa, không ai tin là thật.

Mặc kệ Nhậm Thanh Anh muốn làm gì, bây giờ đội Mộng Chi rất thoải mái. Sau khi kết thúc thi đấu vất vả mãi mới được tắm rửa nằm ngủ trên giường, bọn họ hận không thể thả lỏng đầu óc, lập tức đi vào mộng đẹp.

Tựa như buổi tối đầu tiên tiểu biệt thắng tân hôn, Lý Tấu Tinh và Cố Vấn Thành đều rất kích động.

Song dù có kích động hơn nữa cũng chẳng có ích gì, chỉ có thể sốt ruột cọ xát.

Bình thường đã rất sướng rồi, bị nghẹn hai ngày dồn lại lại càng sướng hơn.

Không hổ là Cố Vấn Thành.

Tinh thần lực người thiếu niên dồi dào, hôm sau tỉnh dậy tinh thần sung mãn, mặt mày rạng rỡ.

Đoàn người tới phòng ăn ăn cơm, xuất phát từ sự tò mò, quan sát công việc của binh sĩ trên phi thuyền, Lý Tấu Tinh đột nhiên nhớ tới chuyện Đế Lan bèn hỏi thăm sĩ quan cấp dưới của Vưu Mông, "Chuyện phi thuyền thương mại Đế Lan bị cướp, anh biết không?"

"Hình như có nghe nói qua chuyện này," sĩ quan nhíu mày, "Tôi cần phải kiểm tra một chút."

Lý Tấu Tinh nói cảm ơn với anh ta. Từ sau chuyện Đế Lan bọn họ đã không ít lần tìm kiếm, song cho dù có Lăng Niên bọn họ cũng không tìm được tin tức có ích gì, nhưng mà khí chất Kim Địch không giống như người bình thường, phỏng chừng cũng là người có máu mặt.

Cả ngày hôm nay Nhậm Thanh Anh không xuất hiện trước mặt bọn họ, thế nhưng khi ăn tối lại trang điểm đẹp đẽ cầm một chai rượu tới.

Mặt mỉm cười, dung mạo tươi đẹp chỉ cần không lộ ra vẻ kiêu căng thì nhất định là một đại mỹ nhân.

Mà sự khác lạ của cô ta khiến Nhậm Doanh Doanh đi bên cạnh kinh hồn bạt vía.

"Thanh Anh..."

Nhậm Thanh Anh nhanh chân bước tới trước bàn ăn của đội Mộng Chi, nhìn Cố Vấn Thành đầy tình ý, "Xin lỗi, em xin lỗi vì những hành động trước đây của mình, có thể tha thứ cho em không, Cố Vấn Thành?"

Người đội Mộng Chi hai mặt nhìn nhau, chẳng lẽ bị kích thích đến ngốc luôn rồi ư?

Nhậm Thanh Anh liếc mắt nhìn trên bàn, đoạn cầm lấy cái ly không tự mình rót đầy một ly rượu, kế đó đưa tới trước mặt Cố Vấn Thành, "Em sai rồi, em không nên làm phiền anh. Huống chi anh còn có bạn gái nữa, em chúc anh và cô ấy ngọt ngào gắn bó. Anh uống ly rượu này có nghĩa là chịu tha thứ cho em, được không?"

Lời đã nói đến mức này, không nhận thì quá khó coi.

Cố Vấn Thành rũ mắt nhìn ly rượu trong tay cô ta, tinh thần lực chui vào đại não Nhậm Thanh Anh, "Trong đó bỏ cái gì."

Nhậm Thanh Anh bị thôi miên nói đáp án cho tinh thần lực của Cố Vấn Thành.

Thuốc.

Thuốc kích dục.

Tinh thần lực Cố Vấn Thành rời đi. Nhậm Thanh Anh khôi phục bình thường, cô ta ngẩn ra, tiếp tục nâng ly đưa tới trước mặt Cố Vấn Thành, "Vấn Thành, chúng ta bắt đầu làm bạn trước được không?"

Nhìn ly rượu đầy chừng mười mấy giây, lâu đến nỗi trán Nhậm Thanh Anh toát ra mồ hôi lạnh, Cố Vấn Thành mới đưa tay nhận lấy, nhếch môi cười nói: "Được thôi."

Lúc ly rượu chạm vào môi hắn Lý Tấu Tinh bèn ngăn lại, "Tôi cảm thấy có gì đó không đúng."

"Có gì mà không đúng chứ?" Cố Vấn Thành rõ ràng biết tỏng nhưng vẫn kéo tay anh xuống, ngay lúc Lý Tấu Tinh muốn cướp ly rượu thì uống một hơi cạn sạch, "Mùi vị rất ngon."

Nhậm Thanh Anh vui mừng nở nụ cười, lập tức dẫn Nhậm Doanh Doanh rời phòng ăn về phòng.

Theo điều tra của cô ta toàn bộ phi thuyền chỉ có hai cô gái, cô ta yêu cầu Nhậm Doanh Doanh ở yên trong phòng khóa cửa lại không được ra ngoài, người Cố Vấn Thành tìm chỉ có thể là cô ta.

Sau khi gạo nấu thành cơm, ả không ngại trở thành bạn gái thứ hai của Cố Vấn Thành.

Biểu hiện vui sướng khi rời đi của cô ta rõ ràng không đúng. Lý Tấu Tinh sầm mặt lại lôi Cố Vấn Thành rời khỏi bàn ăn, dẫn hắn đi một mạch về phòng.

Lòng bàn tay Cố Vấn Thành xuất hiện một tia tinh thần lực.

Tia tinh thần lực trong suốt bao lấy phần rượu kia, khi đi ngang qua phòng vệ sinh thì đổ rượu của Nhậm Thanh Anh vào đó.

Hắn không uống.

Tất nhiên hắn không uống.

Mà Lý Tấu Tinh lại cho rằng hắn bị chuốc thuốc.

Đây thực sự là một cơ hội gia tăng tình cảm tuyệt vời.

Cố Vấn Thành nhếch khóe môi.

Sau khi Lý Tấu Tinh lôi kéo Cố Vấn Thành về phòng liền khóa cửa phòng ngủ, "Bây giờ cậu cảm thấy thế nào?"

Cố Vấn Thành nhíu chặt mày, "Có hơi nóng..."

"Chết tiệt," Lý Tấu Tinh mắng nhỏ một câu, muốn dẫn hắn vào phòng tắm, "Tắm nước lạnh trước đã."

Lý Tấu Tinh không muốn lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn.

Song Cố Vấn Thành không chịu nhúc nhích, "Tôi khó chịu."

Thần đan diệu dược cũng không có hiệu quả nhanh như vậy, nhưng Lý Tấu Tinh không phát hiện.

Chỉ cần nghĩ đến chuyện sẽ xảy ra kế tiếp, Cố Vấn Thành đã hưng phấn đến đỏ bừng mặt mày.

Mắt phiếm cảnh xuân, không cần tác dụng của thuốc.

Gay go rồi.

Lý Tấu Tinh đau đầu, "Tắm trước đã, ngoan."

Cái chữ ngoan này khiến Cố Vấn Thành chịu không nổi.

Sau cùng, dưới sự nhõng nhẽo ương bướng quấn lấy, rốt cuộc Cố Vấn Thành cũng kéo được Lý Tấu Tinh "ngây thơ vô tri" lĩnh hội cảm giác hỗ trợ lẫn nhau.

Lúc tay mới vừa chạm vào, hết thảy cảm giác tội lỗi và sợ hãi bị đối phương phát hiện suy nghĩ lo lắng trong lòng đều tan biến hết.

Cố Vấn Thành dẫn dắt Lý Tấu Tinh náo loạn bao lâu hắn liền nói những lời trai đểu hay nói bấy lâu. Nói xong lời cuối cùng cõi lòng hắn cũng nguội lạnh, cảm thấy mình chỉ là một tên đểu cáng lừa tình, dụ dỗ thiếu nam ngây thơ bước vào con đường sai trái.

"Giữa con trai với nhau chuyện này là bình thường."

"Thoải mái không? Lần sau còn muốn nữa không?"

"Không được nói với người khác, cũng không được làm vậy với người khác."

Nhưng càng nói nhiều tâm lý lại càng khó chịu.

Nói ra ai mà dám tin cơ chứ? Wasser tiếng tăm lừng lẫy ngay cả

suy nghĩ chân thật cũng không dám nói, hết lần này đến lần khác dùng lời nói dối lừa gạt anh bạn nhỏ.

Cố Vấn Thành nhắm chặt mắt lại.

Hắn ấn đầu Lý Tấu Tinh, giống như làm thế là có thể khảm anh vào cơ thể của mình vậy.

Nhưng đây chỉ là suy nghĩ đơn phương của hắn.

Đối phương không biết những tư tâm của hắn, chẳng phải chuyện quang minh chính đại gì, chỉ là thân mật lén lút vụиɠ ʈяộᴍ mà ngay cả người trong cuộc cũng không biết.

Trong phòng chỉ có tiếng hít thở, quần áo vẫn còn ở trên người, đầu Lý Tấu Tinh đầy mồ hôi, kìm chế nói: "Đi tắm nước lạnh đã."

Tâm đã nguội lạnh chỉ có thân thể nóng, Cố Vấn Thành thầm nghĩ, còn tắm nước lạnh cái đếch gì?

Không được nghĩ nữa, càng nghĩ càng bi thương.

Cảm xúc điều khiển lý trí, khi lại vui sướng thêm lần nữa, Cố Vấn Thành không kìm lòng được mà nói: "Tôi thích em..."

Như sét đánh giữa trời quang, Lý Tấu Tinh dừng lại tất cả động tác ngay tắp lự. Anh nhả hạt lựu ra rồi đứng thẳng người dậy, hai tay ấn vào mặt tường sau tai Cố Vấn Thành, trong mắt có ánh lửa thiêu đốt, "Cậu nói gì cơ?"

Lửa cháy lan đồng cỏ, đốt sạch lý trí đang lung lay chực đổ của Cố Vấn Thành, "Không nghe rõ à? Tôi nói tôi chấm em rồi, thích em, muốn sờ soạng em hôn em chiếm lấy em, thích em như thích một người phụ nữ vậy đó."

Không phải đồng đội, không phải đối thủ, không phải quan hệ

bình thường giữa con trai với nhau.

Lưng hắn dán sát vào tường, nhiệt độ truyền qua bức tường trắng làm nó bắt đầu nóng lên.

Kế hoạch ban đầu là dùng chiêu nước ấm nấu ếch, kế hoạch phải từ từ thực hiện lại đột ngột bị phá vỡ.

Rõ ràng chẳng uống ly rượu kia, song lại không khống chế được.

Tim đập như muốn nhảy ra khỏi cuống họng.

Lý Tấu Tinh cật lực đè lại khóe miệng đang nhoẻn cười, cố gắng kìm nén, thế nhưng cmn không khống chế được, "Tôi..."

Anh rút tay về, sửa sang lại quần áo, thậm chí còn muốn vuốt lại tóc tai, muốn tỏ rõ sự tôn trọng với đề tài này.

Nhưng trái tim Cố Vấn Thành lại bị biểu hiện này của anh làm lạnh lẽo.

Đây là ý gì? Sợ? Muốn rời đi?

Lý trí của hắn phục hồi tức thì, che kín miệng Lý Tấu Tinh, xoay một vòng đè chặt anh lên trên tường, "Nghe tôi nói đã."

Hắn không cho đối phương cơ hội cự tuyệt, "Ngại quá, tôi bị thuốc mê làm choáng đầu nên nói bậy, em chớ để ý."

Mẹ kiếp!

Phải làm sao cho chu toàn đây?!

Cảm xúc tối tăm trong mắt Cố Vấn Thành ngày càng nhiều, "Đừng tin, hả? Tấu Tinh?"

"Tôi vừa nói mê sảng thôi," đối phương nói, "Đừng để ý, sao tôi lại thích con trai được chứ? Em đừng sợ, cũng đừng bỏ tôi, nghe lời."

Cảm giác hắc hóa nguy hiểm, tựa như nếu Lý Tấu Tinh trả lời không được là hắn sẽ nhốt anh lại vậy.

Lý Tấu Tinh nhìn chằm chằm hắn thật sâu, vốn dĩ anh muốn nói là, "Trùng hợp thế, tôi cảm thấy tôi cũng rất thích cậu."

Chữ thích này khiến lòng người rung động biết bao, sự hồn nhiên hàm chứa làm nhịp tim gia tốc.

Hơn nửa đời người của Lý Tấu Tinh, trước giờ chưa từng nghĩ rằng một ngày nào đó mình còn có thể nói ra chữ này.

Thật sự muốn nghiêm túc nói ra chữ này, thậm chí còn cảm thấy chữ thích này không đủ sâu sắc.

Nhưng bây giờ, câu nói này hoàn toàn bị Cố Vấn Thành chặn cứng trong miệng.

Khung cảnh mà anh đã mong chờ từ lần gặp mặt đầu tiên, đột ngột ngừng lại.

Môi anh mấp máy. Cố Vấn Thành bắt đầu thấy sợ.

Nhưng hắn đành chịu đựng cảm xúc này, tay run run buông anh ra.

Điều mà hắn hằng mong chính là nụ cười của Lý Tấu Tinh, là tình cảm Lý Tấu Tinh dành cho hắn, hắn không muốn Lý Tấu Tinh ghét hắn.

Suy nghĩ một hồi liền cảm thấy... Sợ hãi.

"Đừng ghét tôi," Cố Vấn Thành cụp mắt, "Tôi nói sai rồi, Tấu Tinh."

"Nếu cậu cảm thấy nói sai rồi, vậy tôi cũng nói bậy theo cậu là được," Lý Tấu Tinh nói, "Tôi cảm thấy có lẽ mình điên rồi, thế mà lại hi vọng câu thích tôi cậu nói kia là thật."

Hô hấp Cố Vấn Thành hơi ngưng lại.

Nhưng Lý Tấu Tinh đã đẩy hắn ra, đoạn ra khỏi phòng đi vào phòng tắm.

D.: Lập vote xưng hô Hông biết để xưng hô sao cho hợp nữa huhu tạm thời để xưng hô giữa CVT và LTT là tôi-em, còn giữa LTT với CVT là tôi-cậu vậy, mn cứ đóng góp xưng hô đi nha. Tiếng Việt mệt nhất là xưng hô mà ಥ_ಥ

Chương 63: Cường 1 online chết lặng

Lý Tấu Tinh đi tới phòng tắm bèn đóng cửa lại, dùng nước lạnh rửa mặt.

Anh nhìn vào gương, người trong gương chừng như không có gì thay đổi, nhưng anh biết, anh thật sự bối rối.

Trong thời khắc sống còn kia, bị Cố Vấn Thành đột nhiên thu bước dọa cho choáng váng.

Trong phòng tắm vang lên tiếng nước, Cố Vấn Thành đứng sững tại chỗ cũ bỗng nhiên bừng tỉnh, bước nhanh tới trước cửa phòng tắm. Hắn đưa tay muốn mở cửa ra, khi giơ được nửa đường lại đột nhiên dừng lại.

Lúc này mới phát hiện cánh tay đang ngừng lại của mình khẽ run.

Đó là ý gì?

Ý cậu ấy là gì?

Câu nói "Thế mà lại hi vọng câu thích tôi cậu nói kia là thật" có ý gì?

Mỗi một từ Lý Tấu Tinh nói quẩn quanh trong tâm trí hắn, ý tứ của cả câu nói hệt như những gì mà hắn đang mong đợi.

Nhưng khi mở đầu cậu ấy còn nói một câu, "Vậy tôi cũng nói bậy

theo cậu là được", ý là đang nói nhảm ư?

Chuyện này sao mà có thể nói bậy được chứ?

Cố Vấn Thành cảm thấy mình sắp điên lên rồi.

Lần đầu tiên nhớ lại hắn cho rằng Lý Tấu Tinh đang đáp lại mình, song khi nhớ lại lần thứ hai, lần thứ ba... Hắn sợ mình nghĩ nhiều quá rồi.

Lý Tấu Tinh rửa mặt xong, đứng lặng gần mười phút mới đẩy cửa bước ra. Cố Vấn Thành ngồi trên sô pha trong phòng khách, lúc anh mở cửa thì lập tức nhìn qua.

Hai người đối mặt, không ai nói một lời.

Cửa phòng truyền đến tiếng mở khóa, Lý Tấu Tinh nghiêng đầu dời tầm mắt, bước đến ngồi trên ghế sô pha đơn.

Bọn Hi Nam đi vào, mang theo mùi cơm nồng nàn, "Sao đột nhiên lại quay về vậy? Nè, cơm mang về cho các cậu đây, thấy các cậu chưa ăn được bao nhiêu cả."

Bọn họ nói câu này xong mới ngập ngừng phát hiện bầu không khí trong phòng hơi sai sai.

"Các cậu ——"

Hi Nam lúng ta lúng túng, "Các cậu làm sao vậy?"

Hai người đang ngồi đều không lên tiếng, trên mặt chẳng có chút dao động nào.

Tế Du với Lăng Niên nhăn mày liếc nhìn nhau rồi đặt đồ ăn xuống, bảo Hi Nam và Swarin đừng nói chuyện nữa, thoạt tiên ngồi xuống bên cạnh bọn họ.

Rặt vẻ mở cuộc họp công khai, "Cãi nhau à?"

Nói thật, bọn họ không tin hai người này sẽ cãi nhau.

Cố Vấn Thành nhìn chằm chằm Lý Tấu Tinh, anh trả lời câu hỏi của Tế Du trong ánh nhìn chăm chú của hắn, "Không có."

Không có cãi nhau, chỉ là một người rút lại lời tỏ tình, một kẻ ngỏ lòng chưa toại.

Cảm giác thất bại.

Thái độ đối xử với các tuyến nữ chính của Cố Vấn Thành trong sách gốc rất tùy ý. Hắn có thể dễ dàng tiếp nhận hảo cảm mà những người phụ nữ kia dành cho hắn, cũng có thể tùy ý biểu đạt sự yêu thích với các nàng.

Thế nhưng sao bây giờ lại không nói ra được lời thích với anh chứ?

Hoàn toàn biến thành người khác.

Dù anh đã nói không có song những người khác cũng không thở phào nhẹ nhõm được, đặc biệt là Cố Vấn Thành, hắn không biết bây giờ mình nên xử sự thế nào, và phải làm những gì.

Nên liều một phen bày tỏ lòng mình đánh cược câu nói kia như những gì hắn nghĩ, hay cần phải che che đậy đậy chờ khi xác định tâm tư thật sự của đối phương rồi mới càn quét lại lần nữa.

Cố Vấn Thành chưa từng có thời khắc do dự thiếu quyết đoán như thế.

Bởi vì quá coi trọng nên phải khoanh tay bó gối không dám đánh cược.

"Vậy các cậu làm sao đấy," Lăng Niên bày ra vẻ như chuyên gia, khuôn mặt nghiêm túc, "Có việc gì thì nói ra đi."

"Lăng Niên nói đúng đấy," Tế Du phụ họa, "Bây giờ mọi người đều đang ở đây, có chuyện gì thì cứ nói ra cùng nhau giải quyết."

Hai người Hi Nam với Swarin không biết ăn nói chỉ có thể gật mạnh đầu.

Chuyện này nào có đơn giản nói ra là xong đâu.

"Tôi..." Cố Vấn Thành vừa mới cất lời Lý Tấu Tinh đã cắt ngang, "Chẳng phải cậu trúng thuốc sao?"

Lý Tấu Tinh nhăn mày, rốt cuộc vẫn lo lắng, "Bây giờ cảm thấy thế nào?"

Vừa nãy bọn họ đã giải quyết một lần, trong sách gốc... Chết tiệt, trong sách gốc Cố Vấn Thành với Nhậm Thanh Anh lăn lộn cả một đêm.

Trong sách gốc chẳng thấy hắn có hảo cảm gì với Nhậm Thanh Anh mà cũng có thể lăn lộn, sao bây giờ lại rụt rè e sợ thế này?

Tim Cố Vấn Thành chợt thót lên, vừa rồi hắn quên phải giả vờ tiếp mất. Cái nhíu mày của Lý Tấu Tinh trong mắt hắn chính là đang vạch trần lời nói dối của mình, hắn rề rà đứng lên, khom người chống tay vào tựa lưng ghế sô pha Lý Tấu Tinh đang ngồi, cứu vãn: "Tôi khó chịu."

Sắc mặt hắn không dễ nhìn, mắt phiếm hồng, quả thực là bộ dạng đang không thoải mái. Lý Tấu Tinh dùng ống tay áo lau mồ hôi trên trán hắn, song lại chẳng chịu nói câu vào phòng ngủ giải quyết giúp hắn, "Cậu có thể đi tắm."

Bầu không khí này thật sự rất quái lạ.

Các đồng đội liếc mắt nhìn nhau, quyết định âm thầm quan sát.

Không giống như giận dỗi cãi nhau, nhưng quả thực có tồn tại cảm giác thay đổi xoắn xuýt, tuy nhiên tương tác qua lại với nhau vẫn còn rất hài hòa.

Chao ôi.

Loại thay đổi cảm xúc phức tạp kia quả thực làm khó dễ cho mấy gã trai thẳng tuột này mà.

Hoàn toàn không hiểu gì hết.

Cái tay bám vào tựa lưng của Cố Vấn Thành nổi cả gân xanh, toát lên vẻ hết sức kìm nén.

Nếu như vừa rồi không có những thân thiết, không có lời đường mật thốt ra, thì bây giờ trạng thái vẫn còn ổn.

Nhưng không có nếu như, bây giờ so với vừa rồi, suy cho cùng vẫn rất tàn khốc.

Trái tim hai người đều chẳng thể mở rộng, một người chờ đối phương nói rõ, một kẻ không xác định được tâm ý người kia.

Tác giả yêu cầu Lý Tấu Tinh giữ vững thiết lập trai thẳng, Lý Tấu Tinh không có quyền từ chối.

Nhưng hiện tại anh hối hận muốn chết, không thể chủ động "cong", chỉ có thể chờ đợi Cố Vấn Thành "bẻ cong" mình.

Quyền chủ động hoàn toàn ở trong tay đối phương.

Đối phương thế mà lại rút lui? Rút lui?!

Ngay khi bọn họ đang sắp sửa bùng nổ thì cửa bị gõ vang.

Nhậm Thanh Anh thuê phòng đợi hồi lâu mà chẳng thấy bóng dáng Cố Vấn Thành đâu, sau khi qua thời gian trong dự tính cô ta đành mang cơ thể còn toát hơi nước tìm tới phòng Cố Vấn Thành.

"Cố Vấn Thành?"

Lý Tấu Tinh nhịn không được, "Phắc!"

Swarin đang đi được nửa đường bị tiếng "phắc" kia của anh dọa cho đứng đực tại chỗ, chẳng biết có nên tiến lên mở cửa hay không.

Đôi mắt Cố Vấn Thành tối sầm lại, tinh thần lực không chút lưu tình xuyên qua ván cửa chui vào đầu Nhậm Thanh Anh.

Nhậm Thanh Anh bỗng cảm thấy hoa mắt, quay người đi về phòng mình.

"Ả đi rồi," Cố Vấn Thành cầm lòng chẳng đặng dụi mặt vào Lý Tấu Tinh, trán kề trán, gò má nóng hổi như quay trở lại trạng thái mới vừa trúng thuốc, "Tấu Tinh, Tinh Tinh."

Lý Tấu Tinh bưng mặt hắn, "Cậu chớ lộn xộn."

Các đồng đội đều đang ở đây, chưa tỏ tình mà đã muốn công khai rồi ư?

"Tinh Tinh," Cố Vấn Thành nói, "Tôi khó chịu quá."

Không phải cơ thể khó chịu.

Hắn muốn ôm Lý Tấu Tinh, nói ra những lời yêu thương với

anh.

Muốn nói cho anh biết những lời vừa nãy chẳng phải câu bông đùa.

"Các cậu ——!"

Các đồng đội kinh ngạc thốt lên.

Bọn họ khiếp sợ nhìn tư thế của Lý Tấu Tinh và Cố Vấn Thành, trán tựa trán, sao có thể thân mật như vậy chứ?

Giống như, giống như người yêu...

Lý Tấu Tinh nghiêng đầu đi, Cố Vấn Thành đã không thèm quan tâm ánh nhìn của những người khác nữa, trong thế giới của hắn chỉ còn lại một người là Lý Tấu Tinh. Hắn đuổi theo, trán lại chạm vào Lý Tấu Tinh, đối mắt nhìn nhau, muốn trông thấy nơi đáy mắt của đối phương.

Đáy mắt đối phương có ánh sáng, thật đẹp.

"Cậu ấy bị trúng thuốc," Lý Tấu Tinh nói, "Nhậm Thanh Anh chuốc thuốc kích dục cậu ấy."

Môi anh đóng đóng mở mở, rất muốn hôn lên. Cố Vấn Thành đột nhiên chặn lại, ngay trước mặt đồng đội, đè Lý Tấu Tinh đang không hề phòng bị lên trên ghế sô pha, dồn hết tâm trí hôn lên.

Con ngươi Lý Tấu Tinh co giãn mạnh, hai tay dùng sức muốn đẩy hắn ra.

Càng đẩy đối phương càng kích động, Cố Vấn Thành tựa như phát điên cắn lấy môi anh, hai chân cuốn lấy anh không cho anh đứng dậy, tứ chi quấn quýt tứ chi, hòa lẫn hết thảy lời muốn nói vào trong nụ hôn ngấu nghiến kia.

"..." Các đồng đội dần dần há to miệng, trừng mắt nhìn bọn họ hôn nhau say đắm.

Nụ hôn của đàn ông anh tiến tôi lùi, không chút khách khí, bờ môi bị nhào nặn thành các loại hình dáng khác nhau, tiếp xúc thân thể mà cứ như đang công kích, âm thanh phát ra và sợi chỉ bạc kéo dài khiến những thiếu niên khác mặt mũi đỏ bừng, ngượng ngùng xấu hổ.

Cố Vấn Thành và Lý Tấu Tinh hôn nhau rồi.

Hôn lưỡi, duỗi đầu lưỡi ra rồi.

Cố Vấn Thành cưỡng hôn Lý Tấu Tinh.

Là cưỡng hôn.

Trời đất quỷ thần thiên địa hột vịt lộn ơi!!!

Tế Du đỏ mặt, lại lén nhìn thêm vài lần, hắn chưa từng thấy người thật hôn nhau bao giờ, "Bây giờ Vấn Thành làm sao đấy? Tác dụng của loại thuốc này khiến cậu ấy ôm Tấu Tinh hôn luôn rồi."

"Bỏ thuốc?" Lăng Niên cười lạnh một tiếng, "Đồ ngu mới nghĩ ra cách này."

Quả là đại tiểu thư bị chiều hư, cũng chỉ có cô ta mới nghĩ ra được cách chuốc thuốc này thôi.

Thủ đoạn như vậy thật sự khiến người khác khinh thường.

Bọn họ cũng ngại nói xấu con gái, thế nhưng Lăng Niên cóc quan tâm.

"Tắm nước lạnh trước đã?" Swarin cũng đỏ bừng cả mặt, không dám nhìn cảnh tượng Cố Vấn Thành đè hôn Lý Tấu Tinh, "Trước hết để Vấn Thành tỉnh táo lại đã."

Hi Nam lúng túng gãi gãi đầu, tay chân luống cuống, nói chuyện cũng lắp ba lắp bắp, "Chúng ta nên kéo Vấn Thành ra trước nhỉ?"

Đúng vậy! Kéo ra trước!

Mấy người đột nhiên tỉnh ngộ, bèn vội vàng tiến tới kéo Cố Vấn Thành ra.

Lý Tấu Tinh ngồi dậy, lau miệng, khóe môi bị đối phương cắn rách một lỗ.

Bộ dáng môi nhuốm máu kia trông rất gợi cảm, ánh nhìn chăm chăm của Cố Vấn Thành vào anh nom rất đáng sợ. Lý Tấu Tinh đi tới trước mặt lôi hắn vào phòng tắm, sầm mặt nói với các đồng đội: "Giao cho tôi."

Bị Lý Tấu Tinh lôi đi nhưng Cố Vấn Thành chẳng hề giãy giụa, ngoan dễ sợ.

Lăng Niên nhìn bọn họ, từ từ nhăn mày, "Chúng ta về muộn hơn bọn họ lâu như thế, có phải trong lúc tinh thần mơ hồ Cố Vấn Thành đã làm gì với Lý Tấu Tinh không?"

Không thì sao có trạng thái kia chứ?

Có thể làm cái gì?

Các đồng đội nhớ lại nụ hôn vừa rồi của hai người, lặng lẽ đỏ mặt. Không thể không nói kích thích cực kỳ, đối với mấy nhóc trai tân bọn họ mà nói thì quả thực dữ dội đến nỗi không dám nhìn luôn.

"Tỉnh táo lại chưa?" Biểu cảm và giọng điệu Lý Tấu Tinh đều rất bình tĩnh.

Cố Vấn Thành lau làn nước lạnh buốt trên mặt, đoạn cúi đầu. Có dũng khí cưỡng hôn đối phương trước mặt mọi người nhưng lại không có dũng khí thừa nhận sao?

"Cậu định nói gì," Lý Tấu Tinh nâng đầu hắn lên, chờ hắn giải thích, "Bình thường, không sao cả, không cần để ý, giúp đỡ lẫn nhau mà thôi, đúng không?"

"... Từ nói bậy mà em nói," Cố Vấn Thành giương mắt nhìn anh, ánh mắt thiêu đốt hết thảy, "Là có ý gì."

Cuối cùng hắn cũng hỏi.

Lòng Lý Tấu Tinh sảng khoái, "Vậy từ nói bậy mà cậu nói là có ý gì."

Cố Vấn Thành hít sâu mấy hơi, khi Lý Tấu Tinh cho rằng hắn định nói gì đó, thì Cố Vấn Thành thân là nam chính của truyện thế mà lại cmn rút lui, nói với vẻ cương quyết: "Tôi không biết."

Không biết cái quần què!

Lý Tấu Tinh tức đến độ sắp nổ tung, không thốt ra được lời nào. Anh quay người muốn ra khỏi phòng tắm cho tỉnh táo lại.

Anh sợ nếu còn ở cùng một chỗ với Cố Vấn Thành thì mình sẽ không nhịn được mà đánh nhau với hắn mất.

Chữ thích nghẹn tại cổ họng, lại từ cổ họng nuốt xuống trong lòng.

Có khi nào mà anh chưa cho Cố Vấn Thành ám chỉ đâu?

Khi nào anh không đối xử đặc biệt với hắn chứ?

Song Lý Tấu Tinh cũng tự biết, ngoại trừ nóng nảy, anh biết Cố Vấn Thành đang sợ điều gì.

Sợ thân phận "trai thẳng" này của anh, sợ anh rời bỏ hắn chán ghét hắn.

Nhưng lời tỏ tình cũng đã nói ra khỏi miệng, câu nói kia còn chưa đủ rõ ràng sao?

Các loại cảm xúc phức tạp dồn lại vào nhau, trong đó thế mà lại có cảm xúc đau lòng cho đối phương.

Ai mà có ngờ, Cố Vấn Thành, nam chính Cố Vấn Thành của《Thủ Thượng Chinh Đồ》, Cố Vấn Thành thân phận khác của Wasser, cũng có những giây phút không thể buông tay như vậy.

Nghĩ như thế, mặt mềm lòng liền áp đảo mặt khác.

"Tôi chờ cậu ở ngoài," Lý Tấu Tinh mở cửa, "Xem thử tự mình có thể giải quyết được không."

Không thể nói đương nhiên cũng không thể tìm Nhậm Thanh Anh tới.

Không có cửa.

Cố Vấn Thành hoàn toàn chẳng bị trúng thuốc gì, hắn chẳng cần nước lạnh cũng chẳng cần không gian riêng, tất cả đều không cần. Hắn chỉ cần Lý Tấu Tinh, "Tấu Tinh..."

Lại tới nữa rồi.

Hắn chọt trúng sự mềm lòng của Lý Tấu Tinh, nhưng mà Lý Tấu Tinh cho rằng bây giờ thật sự không thích hợp ở lại đây, hai

người đều không còn lý trí.

Cố Vấn Thành nhắm mắt lại, tinh thần lực thuận theo đáy lòng hắn lan tràn ra ngoài, đoạn trói chặt lấy tứ chi Lý Tấu Tinh rồi đóng cánh cửa anh vừa mới mở ra lại, âm thanh khóa cửa như được khuếch đại thêm mấy lần, tựa tiếng bom nổ.

Lý Tấu Tinh, "???"

Anh đần người bị vây tại chỗ.

Chẳng phải anh là mạnh mẽ 1 sao?

Cường 1 mà yếu hơn đối phương thì giờ nên làm gì đây?

Nên mừng vì đối phương chẳng biết gì cả ư?

Gương mặt tuấn tú của Lý Tấu Tinh đầy vẻ căng thẳng, nhìn Cố Vấn Thành đang đi về phía mình.

Tinh thần lực đang trói chặt anh hệt như chủ nhân của nó, tràn đầy kìm nén lại khát khao dục vọng.

Cố Vấn Thành đi tới trước mặt Lý Tấu Tinh, chiều cao chênh lệch không nhiều giúp bọn họ đối mắt nhìn nhau.

Muốn.

Muốn Lý Tấu Tinh.

Cũng muốn Lý Tấu Tinh muốn hắn.

Bọn họ hẳn là nên thuộc về nhau, thứ mà Vấn Thành muốn chưa bao giờ hắn không chiếm được.

Tự tin và tham vọng vô tận lại sụp đổ trước mặt Lý Tấu Tinh.

"Cứ trói em lại trước đã," Cố Vấn Thành rũ mi, "Như vậy em có thể ngoan ngoãn nghe tôi nói hết."

"Đừng chạy, cũng không cho phép sợ hãi," Cố Vấn Thành thoáng cười, "Tôi không muốn nghe bất kỳ đáp án từ chối nào."

Hoặc phải cực sợ, không thì phải cực cứng.

Ngón tay Lý Tấu Tinh khẽ nhúc nhích. Cố Vấn Thành liếc mắt nhìn tay anh, tinh thần lực của đối phương tức thì cuộn vòng mười ngón tay anh rồi cố định thành một tư thế.

Hắn xâm nhập toàn bộ không gian của Lý Tấu Tinh, lộ ra dục vọng dữ tợn tà ác, đồng thời không cho phép đối phương từ chối.

"Tôi thích em."

Cố Vấn Thành giác ngộ rồi, hắn không quan tâm rốt cuộc Lý Tấu Tinh sợ hay là thích hắn. Hắn đánh cược 50% tỷ lệ thành công, cũng cứng rắn ngăn cản 50% thất bại còn lại.

Nếu như hắn đoán sai thì cứ cưỡng ép giữ Lý Tấu Tinh bên người là được.

Nụ cười của hắn, tình cảm của hắn, hắn sẽ từng bước khiến đối phương chỉ ghi nhớ một mình hắn trong mỗi lần thân mật.

"Từ đây tới đây," ngón tay trỏ Cố Vấn Thành lướt từ trán Lý Tấu Tinh xuống phía dưới, lướt qua chóp mũi của anh, bờ môi, đến trái cổ, "Tôi đều thích."

Hắn vòng quanh trái cổ mấy vòng, ngón trỏ lại lần nữa hướng xuống phía dưới. Tinh thần lực đi cùng ngón tay của hắn, theo hắn lướt qua từng nơi rồi xé toạc quần áo trên người Lý Tấu

Tinh.

Đầu ngón tay như dao, vết rách ở quần áo vuông vức gọn gàng.

Hắn lướt qua tới đâu tinh thần lực liền lượn quanh tới đó, sau khi tiếp tục hướng xuống dưới phần quần áo phía trước đã nát vụn.

Thế nhưng nhìn từ phía sau Lý Tấu Tinh lại giống như vẫn còn đang mặc quần áo chỉnh tề.

Cảm giác mát lạnh từ vết rách truyền tới toàn thân, chẳng cần nhìn Lý Tấu Tinh cũng biết hình tượng bây giờ của mình gợi tɬìиɦ biết bao.

May mà quần ⌊ót không bị đối phương rạch nát, anh không phải tяậи ţяцồиƒ đối mặt với Cố Vấn Thành.

Ánh nhìn Cố Vấn Thành dừng tại lồng ngực anh, lúc này mới chợt nhớ tới mình chưa thưởng thức mùi vị nơi này của Lý Tấu Tinh.

Thời điểm bị đối phương chơi đùa hắn cảm thấy rất sướng, vậy đối phương cũng sẽ bị hắn chơi đùa mà suиƒ sướиƒ ư?

Hắn cứ như bị ma nhập mà tiến lên, ngậm lấy, thăm dò hút một cái.

Da đầu Lý Tấu Tinh nổ tung, "!"

"Cố Vấn Thành ——!"

"Tôi chỉ muốn cho em trải nghiệm cảm giác thoải mái mà tôi đã từng," Cố Vấn Thành ậm ờ, "Thoải mái không?"

Lý Tấu Tinh chỉ cảm thấy kinh hoàng.

Cảm giác nổi da gà cùng da đầu tê dại râm ran truyền đến từ phía trước. Năng lực học tập của Cố Vấn Thành thật đáng ngạc nhiên, huống chi thân là nam chính, khi hắn muốn người khác sướng sướng thì thật sự rất biết chơi, quả thật có thể khiến người ta sướng tê người.

"Cút ngay," Lý Tấu Tinh mắng nhỏ, "Phắc!"

Cố Vấn Thành bị mắng chợt dùng thêm sức vào môi lưỡi.

"Đệt..."

Đù đù đù!

Kinh khủng.

Một cường 1, bị trói ở đây, bị Cố Vấn Thành hôn phía trên, hoàn toàn không có bất kỳ đường phản kháng nào, tinh thần lực của anh bị tinh thần lực đầy ắp căn phòng của Cố Vấn Thành chặn lại trong cơ thể.

Sắc mặt Lý Tấu Tinh khó coi, lồng ngực không ngừng phập phồng, "Dừng lại!"

Quá kinh khủng, thật sự quá kinh hoàng.

Cố Vấn Thành nghĩ gì vậy chứ? Cái cảm giác này... Mẹ kiếp, giờ phút này anh cực kỳ vô cùng vui mừng! Vui mừng vì đối phương chẳng biết cái đếch gì cả!

Ghét tôi như vậy ư?

Cố Vấn Thành không bỏ sót chút biến đổi cảm xúc nào của anh, ánh mắt càng ngày càng u ám.

Hắn chỉ muốn Lý Tấu Tinh cũng có thể trải nghiệm vui vẻ của hắn, loại vui vẻ khi bị mút hút này, đối phương khó chịu ư?

Hay là hắn dùng lực không đủ lớn nhỉ?

"——!"

Đệt.

Lý Tấu Tinh miễn cưỡng trấn định lại, xanh mặt, "Có chuyện gì thì nói rõ ràng."

"Tôi cũng thích nơi này," Cố Vấn Thành tiếc nuối buông tha, đoạn hôn lên môi Lý Tấu Tinh, ánh mắt nghiêm túc, "Tôi thích hết thảy mọi thứ nơi em, toàn bộ."

Cuối cùng Lý Tấu Tinh cũng có thể nói chuyện bình thường, "Mê sảng, hay là lời thật lòng?"

"Lời thật lòng," Cố Vấn Thành lại cười, không sợ nữa, "Vừa rồi còn sợ em từ chối, thế nhưng bây giờ không sợ nữa."

"Tôi cho em nhiều nhất một tháng," Cố Vấn Thành kề sát vào tai Lý Tấu Tinh, liếm vành tai anh, "Đừng nên từ chối tôi, tôi sợ tôi sẽ làm ra rất nhiều chuyện kinh khủng."

Nụ hôn Cố Vấn Thành dịu dàng, song dục vọng chiếm hữu trong lời nói kia khiến bản thân hắn cũng đặc biệt hoảng sợ.

Không thể rời khỏi hắn.

Một tháng, Lý Tấu Tinh có thể thích hắn hay không?

Lý Tấu Tinh vốn định dứt khoát yêu đương với hắn:...

Mẹ kiếp, chỉ mình cậu biết ngầu lòi chắc?

Cậu nói một tháng thì một tháng, sớm một ngày thì coi như ông đây thua!

Tác giả: Dù Thành Thành chỉ hiểu một chút lý thuyết thôi nhưng cũng đủ khiến Tinh Tinh cậu thảm rồi _(:3" ∠)_

Tinh Tinh chính là cường công hhh

Trong truyện gốc Thành Thành bị bỏ thuốc, vì hắn không quan tâm nên hắn tùy ý

Chương 64: Sao Xá

Một tháng là giới hạn cao nhất mà Cố Vấn Thành có thể tiếp nhận.

Cũng là thời gian tự do mà hắn có thể cho Lý Tấu Tinh.

Hắn không muốn ép Lý Tấu Tinh quá mức, nhưng hắn nào biết chiêu này lại đẩy Lý Tấu Tinh vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Đã đồng ý thì phải thực hiện, nếu Lý Tấu Tinh đã đáp ứng với tác giả truyện gốc giữ vững thiết lập tính cách, cho dù không biết việc sụp đổ có ảnh hưởng gì, thì cũng phải làm đến cùng.

Dù sao đã thả thính nam chính của người ta thì cũng phải chịu lòng vòng đôi chút.

Anh chỉ có thể thở dài thườn thượt, sau đó lại cố mà gắng gượng vậy.

Sau khi nói ra hành động của Cố Vấn Thành ngày càng trở nên lộ liễu. Hắn không dùng lý do tình anh em để lén lút với Lý Tấu Tinh nữa mà ngược lại giữ khoảng cách với nhau, chỉ dùng ánh mắt nóng bỏng rực lửa tỏ rõ tâm ý của mình.

Theo đuổi trắng trợn, thủ đoạn tán tỉnh nhiều vô số kể, hết cái này đến cái khác, làm Lý Tấu Tinh gắng gượng đến mức khó chịu, chỉ có thể thường xuyên dính chung một chỗ với các đồng đội.

"Sáng nay tôi gặp được vị đại tiểu thư họ Nhậm kia đấy," lúc ăn cơm Hi Nam đột nhiên nhớ lại chuyện này, hắn vội nuốt hết miệng cơm, "Nom tiều tụy lắm, đứng tranh chấp với vị sĩ quan dẫn chúng ta lên thuyền á, hình như muốn sử dụng khoang cấp cứu trên thuyền vì cô ả đã một ngày một đêm không ngủ được rồi."

"Quân đội có quy định nghiêm ngặt về việc sử dụng khoang cấp cứu, bọn họ có đồng ý không?"

Hi Nam cười hì hì, "Từ chối, vị đại tiểu thư kia nổi giận tại chỗ luôn, đòi về điểm xuất phát."

Cố Vấn Thành không phản ứng chút nào, cứ như chuyện này chẳng liên quan gì tới hắn vậy. Hắn cẩn thận rót gần đầy một chén nước rồi đặt bên tay phải Lý Tấu Tinh, còn tặng kèm một nụ cười chúc ngon miệng.

Tri kỷ đến độ làm Lý Tấu Tinh ngứa răng.

Mấy đồng đội khác lén lút liếc mắt nhìn nhau, chắc là Vấn Thành đang áy náy sau khi cưỡng hôn Tấu Tinh nhỉ?

Thật là lúng túng, cứ có cảm giác khó hiểu rằng Cố Vấn Thành đang phô bày mị lực 360 độ theo đuổi người ta.

Không dám suy nghĩ sâu xa thêm sợ mình sẽ hiểu lầm, bọn họ chỉ có thể không ngừng tìm đề tài, sau đó giảm bớt bầu không khí loại này.

Đối mặt với ánh mắt thương hại của các đồng đội, tâm tình Lý Tấu Tinh thật sự rất phức tạp. Anh nhịn không được nhìn về phía Cố Vấn Thành, một tay hắn chống gò má, khi anh nhìn sang thì nhoẻn môi nở nụ cười, chớp chớp mắt.

...

Bị người ta theo đuổi như vậy, Lý Tấu Tinh nắm tay lại đặt bên môi, giả bộ bình tĩnh chẳng có gì nhưng thật ra trong lòng sướng muốn chết.

Vừa suиg sướиg vừa dày vò.

Anh hận không thể nắm cổ áo Cố Vấn Thành kéo người ta ôm vào trong lòng mình, nhưng hiện thực chỉ có thể khổ sở nhìn đối phương bày ra các loại thủ đoạn.

Một tháng, không biết là ai hố ai nữa.

Nhưng nhìn Cố Vấn Thành tự dâng mình lên miệng anh, cái này thì rất đáng xem.

Không biết Cố Vấn Thành hạ ám thị gì với Nhậm Thanh Anh, mãi đến tận khi xuống phi thuyền đối phương cũng không có bất kỳ hành động quấy rầy nào, trái lại vẫn luôn ồn ào đòi về sao chủ, làm tất cả quân nhân đang thi hành nhiệm vụ trên phi thuyền thầm bất mãn trong lòng.

Đoàn người đội Mộng Chi đồng tình với bọn họ, nhưng đối với việc Nhậm Thanh Anh thay đổi mục tiêu dằn vặt, mấy người họ cảm thấy biết ơn lắm luôn _(:з" ∠)_

Hết cách, sĩ quan cấp dưới của Vưu Mông đành phải phái binh sĩ dùng phi thuyền loại nhỏ đưa Nhậm Thanh Anh về sao chủ. Lúc rời đi Nhậm Thanh Anh chẳng hề nhìn Cố Vấn Thành lấy một lần. Biểu hiện kỳ lạ hai ngày nay của cô ta khiến Nhậm Doanh Doanh lờ mờ cảm thấy có liên quan tới Cố Vấn Thành, cũng không dám suy nghĩ nhiều, thậm chí còn thấy vui mừng khi Nhậm Thanh Anh ầm ĩ đòi về sao chủ.

Chờ sau khi giải quyết xong việc này bọn họ cũng tới lúc xuống thuyền.

Vì chuyện nguyên tố đặc thù mà sao Xá quanh năm phủ kín sương mù, nếu hít loại này sương mù này trong thời gian dài sẽ khiến cơ thể người sản sinh độc tố, trước lúc xuống thuyền sĩ quan đã đặc biệt chuẩn bị mặt nạ phòng độc cho bọn họ.

Mặt nạ che hết nửa khuôn mặt được thiết kế đơn giản gọn nhẹ, trông cực kỳ cool ngầu nên khiến tụi con trai thích mê.

Vưu Mông đợi bọn họ ở phía dưới, trên mặt anh ta cũng đeo mặt nạ phòng độc sẫm màu tương tự, đôi mắt lạnh nhạt lộ ra trong sương mù làm giảm bớt đi sắc bén trong đó.

Nhưng ở giây phút nhìn thấy đội Mộng Chi, sự sắc bén bị làm dịu đi trong đôi mắt kia lại trở nên sắc bén lần nữa, thậm chí còn bước nhanh về phía trước hai bước, mãi đến khi khoảng cách gần kề phá tan sương mù mờ mịt, anh ta mới nhìn rõ dáng người dưới màn sương kia.

Không phải Wasser.

Giọng nói nặng nề của Cố Vấn Thành truyền đến từ dưới mặt nạ, ánh mắt người trẻ tuổi nhìn qua, "Anh làm sao vậy?"

"Không cần để ý," Vưu Mông dời tầm mắt khỏi người hắn, "Trước hết chúc mừng các cậu đã vượt qua vòng đấu loại."

Mấy người vừa đi vừa nói chuyện, Vưu Mông như có như không nhìn về phía eo Lý Tấu Tinh mấy lần. Lý Tấu Tinh thở dài một hơi, "Anh có gì muốn nói hả?"

Vưu Mông hỏi thẳng: "Đó là vết tích tạm thời à?"

"Tôi không biết," Lý Tấu Tinh cảm thấy một ánh nhìn khác cũng đang đặt trên hình xăm kia, "Ít nhất đến bây giờ còn chưa biến mất."

Cố Vấn Thành lặng lẽ nói thêm một câu trong lòng, có lẽ đến tận khi hắn chết dấu vết kia mới biến mất.

Đây là lãng mạn độc nhất chỉ dành cho mình anh.

"Nơi này là của tôi," Vưu Mông nói thầm vài lần, "Rốt cuộc Wasser có ý gì."

"Tôi rất muốn biết các anh đã thu thập được những tư liệu gì," đề tài này quá riêng tư, Lý Tấu Tinh tỉnh bơ nói sang chuyện khác, "Chính mắt cư dân sao Xá trông thấy bóng dáng Wasser à?"

Cố Vấn Thành chẳng mảy may thay đổi cảm xúc, vẫn mỉm cười đi theo bên cạnh Lý Tấu Tinh.

"Không sai," Vưu Mông gật gật đầu, mấy người Hi Nam cũng nghiêm túc lắng nghe không bỉ sót chút thông tin nào, "Không chỉ có một người với quân đội báo cáo gặp được bóng dáng Wasser, lúc tôi vừa hạ xuống sao Xá cũng cảm nhận được một luồng sức mạnh tinh thần lực mạnh mẽ."

"Nhưng bây giờ nguồn sức mạnh này đã biến mất," Lý Tấu Tinh nói, "Đúng không?"

Vưu Mông nhíu mày, "Đúng."

Bọn họ đi một mạch tới nơi quân đội tạm thời nghỉ ngơi, phụ tá của Vưu Mông bước nhanh tới, "Đã lâu không gặp."

Sau khi chào hỏi xong liền vội vàng nói với Vưu Mông: "Thượng úy, hạng mục nghiên cứu có tiến triển, anh có định đi xem một chút không."

Vưu Mông mất mười giây đồng hồ để đưa ra quyết định, nói với

mấy người Lý Tấu Tinh: "Các cậu có thể đi cùng."

Tức thì bước nhanh về phía trước.

Đội Mộng Chi liếc nhìn nhau, cũng cùng bước nhanh theo.

Hạng mục nghiên cứu ở sao Xá quả nhiên có liên quan tới Nan, phương pháp chiết xuất nguyên tố Nan đã thất truyền từ lâu, chỉ còn chính phủ đế quốc có ghi chép. Liên quan tới chuyện Wasser thu thập Nan, nhóm lãnh đạo chính trị và quân đội cũng rất để ý.

Bọn họ quyết định thu thập nguyên tố trước Wasser một bước, điều tra rõ xem trong đó rốt cuộc còn có giá trị gì mà bọn họ không biết.

Dù sao hình tượng của Wasser trong mắt bọn họ là chưa bao giờ làm chuyện vô ích, mà Wasser đã qua thời kỳ trưởng thành hoàn toàn không dùng được Nan. So sánh với suy đoán sử dụng cho "đối thủ tương lai" của Vưu Mông, bọn họ càng thêm tin chắc Wasser đã phát hiện ra thứ gì đó mà bọn họ không biết.

Lúc bọn Lý Tấu Tinh đến sao Xá, đội ngũ đã tiến hành nghiên cứu được ba ngày, bước đột phá được nói tới là có thể loại bỏ thêm các tạp chất trong chiết xuất, sắp sửa tinh chế được Nan.

Chất lỏng trong suốt màu lam nhạt trong ống nghiệm vô cùng đẹp mắt, tầm mắt Cố Vấn Thành ngừng trên đó hai giây rồi lại âm thầm rời đi.

Sau khi xem xong tiến triển thí nghiệm, Vưu Mông cùng bọn họ đi tới văn phòng.

"Tôi không tìm thấy Wasser," Vưu Mông bảo, "Chẳng biết tên rác rưởi đó trốn ở xó xỉnh nào rồi."

Kể từ khi biết Cố Vấn Thành chính là Wasser, cảm giác của Lý Tấu Tinh rất khó tả, "Các anh có chắc là gã còn trên tinh cầu này không?"

Phụ tá bổ sung: "Wasser chưa bao giờ làm chuyện vô ích, chừng nào chưa lấy được Nan thì chắc chắn gã còn chưa rời đi, so với tiến triển của gã thí nghiệm của chúng ta phải nhanh hơn gã gấp mười lần."

Cái này có gì đáng tự hào chứ?

Lý Tấu Tinh luôn cảm thấy nếu như đây thật sự là mục tiêu của Wasser, vậy thì việc tinh chế Nan của đế quốc cũng chỉ đang làm không công cho Wasser.

Chờ thảo luận xong Vưu Mông để bọn họ rời đi. Dù sao cũng không thật sự cần bọn họ làm gì cả, bảo đội Mộng Chi tới đây cũng chỉ vì muốn dùng Lý Tấu Tinh hấp dẫn lực chú ý của Wasser thôi.

Nếu như có thể hấp dẫn được.

Chờ bọn họ đi rồi, phụ tá không nhịn được hỏi: "Anh có nghĩ rằng Wasser thật sự cảm thấy hứng thú với Lý Tấu Tinh không?"

"Không thì?" Vưu Mông hỏi ngược lại, "Nơi này là của tôi, cậu nói xem cái này có ý gì?"

Với loại kẻ mạnh kia mà nói, phụ tá suy nghĩ một chút, "Tính mạng của Lý Tấu Tinh chỉ có Wasser mới được lấy, thực sự là một cậu bé tội nghiệp."

Vưu Mông cười giễu cợt.

Cùng lúc đó, Lý Tấu Tinh cũng hỏi đồng đội, "Sao sĩ quan Vưu

Mông lại ghét Wasser đến vậy?"

Đồng đội mồm năm miệng mười bắt đầu thảo luận, Cố Vấn Thành hạ thấp giọng, ngậm cười nói: "Sao em lại muốn nói chuyện của Wasser chứ, thảo luận đề tài liên quan tới tôi không tốt ư?"

"Muốn biết những vấn đề của tôi như," hắn nêu ví dụ một cách kỹ càng, "Chiều cao, cân nặng, gia đình, từng trải, ước mơ... các thứ các thứ. Tấu Tinh, em không có hứng thú sao?"

Mặt nạ làm giọng hắn không giống như thường, nhưng sự đáng thương trông mong trong giọng nói Cố Vấn Thành ngược lại được truyền tải chẳng sót. Lý Tấu Tinh thuận theo lời hắn mà hỏi, "Vậy ước mơ của cậu là gì?"

"Muốn cùng em ôm nhau, muốn em hôn tôi," Cố Vấn Thành nói tiếp, "Chỉ cần em chịu tôi, tôi sẽ cưng chiều em thật nhiều, không muốn thử một lần sao?"

"Còn thử cái gì chứ, trừ hôn ra thì còn có cái gì nữa," Lý Tấu Tinh nói, "Khoa học nghiên cứu giữa anh em, Cố Vấn Thành, cậu thật sự rất giỏi đấy."

Ngoại trừ hôn ra còn có thể làm gì, Cố Vấn Thành thật sự suy nghĩ, "Còn có thể vỗ mông mà."

... Cái thiên phú này.

Loại khả năng tự lĩnh hội này, Lý Tấu Tinh liếc hắn một cái, thoáng bội phục.

Không sớm thì muộn, Cố Vấn Thành sẽ tự mình tìm ra được phương thức thân mật kề cận giữa con trai với con trai.

Bọn họ bước đi càng ngày càng chậm, đồng đội phía trước đã

khuất dạng trong làn sương mù.

Sau khi chính thức theo đuổi người ta thì không thể suồng sã quá mức, hai người đều đặc biệt hưởng thụ thời kỳ mập mờ lưng chừng này.

Song Cố Vấn Thành thực sự rất hối hận khi cho anh tận một tháng để suy nghĩ, "Tôi có thể rút ngắn một tháng thành mười ngày không?"

Lý Tấu Tinh đè khóe miệng đang nhếch lên xuống, không từ chối cũng không đồng ý, "Ồ."

"Tinh Tinh," đối phương cố ý học theo dáng vẻ làm nũng của con gái, ngón tay nắm lấy góc áo Lý Tấu Tinh, "Rút ngắn thành mười ngày đi mà, khi trước em có nói hy vọng lời nói thích em của tôi là thật, cái đó dĩ nhiên là thật rồi. Tấu Tinh, dù sao em cũng không thể từ chối tôi, biến thành mười ngày được không?"

"Đại Điếu, Đại Điếu, Đại Điếu ~"

Cứ khen Lý Tấu Tinh hoạt bát đáng yêu mãi thôi.

Huyệt thái dương Lý Tấu Tinh giật giật, bộ dạng tỏ vẻ đáng yêu này giả tạo quá mức.

Các đồng đội đi phía trước đặc biệt dừng bước lại chờ hai người, sau khi trông thấy Cố Vấn Thành nắm lấy quần áo Lý Tấu Tinh thì thay đổi sắc mặt. Bây giờ vừa nhìn thấy Lý Tấu Tinh ở riêng với Cố Vấn Thành là bọn họ liền kinh hồn bạt vía, suy diễn Lý Tấu Tinh thành tên nhóc đáng thương bị cưỡng ép.

Cưỡng ép một lần là đủ rồi, bọn họ phải bảo vệ Tấu Tinh thật tốt, tuyệt đối không thể để xảy ra lần hai.

Bọn họ bèn vội vàng tiến lên lặng lẽ ngăn cách hai người,

chuyển chủ đề khuấy động bầu không khí.

Lý Tấu Tinh liếc nhìn Cố Vấn Thành, tên kia đang cười tít cả mắt lại trông rõ đáng yêu.

Trong mắt anh xẹt qua ý cười, sự bảo vệ của các đồng đội cũng nằm trong thủ đoạn đùa giỡn ngọt ngào của đối phương.

Hi Nam lải nhải không ngừng, hạ giọng nói nhỏ: "Đừng ngại nha, Tấu Tinh, nếu lần sau Vấn Thành còn... Còn như vậy, cậu phải, phải..."

Vẻ mặt hắn đau khổ, giống như cũng chẳng biết phải làm sao.

Hi Nam tội nghiệp, bọn họ không biết đó chỉ là tình thú giữa người yêu với nhau.

Ồ, là tình thú giữa người yêu dự bị.

"Haizz," Lý Tấu Tinh thở dài, vỗ vỗ vai hắn, "Tôi không sao, không cần lo lắng."

Cố Vấn Thành đang vểnh tai nghe chợt nhíu mày, sao lại thở dài?

Lẽ nào thật sự không có cảm giác gì với hắn ư?

Tế Du kéo Cố Vấn Thành lại, lặng lẽ nói chuyện, "Vấn Thành, có phải cậu nên tìm bạn gái rồi không?"

Cố Vấn Thành hỏi một đằng trả lời một nẻo, "Cậu cảm thấy điểm nào của tôi quyến rũ nhất?"

Tế Du đần người, "Nhìn đâu cũng thấy đẹp."

Dáng dấp cao ráo, nhân cách mị lực đều có.

Nhìn biểu cảm chân thành của Tế Du, lòng tự tin của Cố Vấn Thành liền trở lại.

Liệt nữ sợ triền lang*, Lý Tấu Tinh không phải liệt nữ, nhưng Cố Vấn Thành có thể kết hợp đeo bám và quyết liệt lại với nhau, cũng không tin chẳng theo đuổi được anh.

(gốc 烈女怕缠郎 – đại ý là con gái sợ mấy chàng cứ bám lấy mãi í)

Có lẽ Vưu Mông đã đặc biệt căn dặn nên lúc đi đường không ai ngăn cản bọn họ cả, được xem không ít thứ ở khắp quân doanh. Lý Tấu Tinh còn cố ý cảm nhận một chút, quả thực chẳng hề phát hiện ra nguồn tinh thần lực khổng lồ.

Thật sự là Cố Vấn Thành ư?

Trong tin đồn luôn nói Wasser đơn độc một mình, nhưng Lý Tấu Tinh hoài nghi hắn cực kỳ có khả năng nắm giữ thế lực chỉ thuộc về mình hắn.

Nói chi xa, việc Wasser cướp mật mã của người chế thuốc từ tay anh, sau khi hắn cướp đi thì giao công việc kế tiếp cho ai đây?

Cái gì cũng không làm chẳng phải phong cách của Cố Vấn Thành.

Lẽ ra Lý Tấu Tinh phải đọc xong 《Thủ Thượng Chinh Đồ》 chứ.

Nhưng anh chưa đọc xong.

Khi Cố Vấn Thành thu phục hết người đẹp này đến mỹ nhân kia đắm chìm trong tình yêu nam nữ, anh cũng hết hứng đọc luôn.

Cảm thán một hồi, Lý Tấu Tinh thu hồi suy nghĩ, lại đột nhiên cảm nhận được phạm vi tinh thần lực có chút dao động.

Luồng rung động này ám chỉ anh, sinh ra lực hút khó hiểu với anh.

Lòng Lý Tấu Tinh chùng xuống, tập trung đối kháng với nguồn sức mạnh này, bên tai lại truyền đến một tiếng thét kinh hãi.

"Không xong rồi," Swarin nắm chặt nắm đấm, là người đầu tiên hoàn hồn lại, "Bọn Tế Du!"

Ba người có tinh thần lực cao nhất vẫn ở chỗ cũ, song ba người khác lại không thấy đâu.

"Các cậu có cảm nhận được không?" Lý Tấu Tinh chỉ chỉ đại não.

Cố Vấn Thành gật đầu, nhìn chằm chằm con đường biến mất trong sương mù, trên lông mi thật dài như có giọt nước kết từ sương mù.

Xung quanh trừ bọn họ ra thì chẳng có một chút âm thanh nào, hoàn toàn không có tiếng lá cây ngọn cỏ đung đưa.

"Âm thanh này khiến tinh thần tôi chẳng yên," Swarin mím môi, "Tôi lo bọn họ sẽ rơi vào cạm bẫy."

"Đi thôi," Cố Vấn Thành chủ động nói, "Đi theo nguồn sức mạnh kia thử xem, để xem rốt cuộc là cái gì."

Không ngoài dự liệu, ba người Lăng Niên bị nguồn sức mạnh kia thu hút.

Lý Tấu Tinh tự nhiên đi trước bọn họ, làm người dẫn đầu mò mẫm đi về phía trước.

Dù biết Cố Vấn Thành mạnh hơn mình, thế nhưng đối với người của mình anh phải luôn chắn ở phía trước. Dưới cái nhìn của

anh đây là chuyện đương nhiên, việc nghĩa chẳng từ, hết sức bình thường, là việc nhỏ mà tất cả đàn ông đều có thể làm được. Tinh thần trách nhiệm của đàn ông và cảm giác an toàn đều bùng nổ.

Rất đàn ông, rất ngầu.

Swarin được anh chắn ở phía sau thì cảm động, nhưng cảm xúc Cố Vấn Thành lại phun trào.

Hắn nhìn tấm lưng rộng lớn của Lý Tấu Tinh.

Cảm giác lạc lõng như lục bình trôi dạt trong dòng nước, đúng lúc này được đối phương ném cho một sợi dây thừng.

Đối phương khiến hắn không phải trôi nổi nữa, chẳng còn lang thang không mục đích trong vũ trụ nữa, sợi dây này xuyên thấu cả tâm khảm Cố Vấn Thành, dù cho có phải tự tổn hại tám trăm* hắn cũng vui vẻ chịu đựng, chẳng chịu buông tay.

(gốc 自伤八百 – ý trong câu 伤敌一千自损八百: đại ý giết kẻ địch được 1000 thì mình cũng tổn thất 800, chỉ việc thắng nhưng tổn thất nặng nề)

Chương 65: Mộng đẹp

Lăng Niên không biết mình đi bao lâu, khi lấy lại tinh thần trước mặt hắn đã xuất hiện một tòa trang viên tường trắng phủ đầy dây leo.

Trang viên trước mặt chưa bị đổ nát, như thể nó vốn phải có vẻ ngoài trang nghiêm tinh xảo thế này.

Lăng Niên ngẩn ngơ nhìn, cất bước đi vào.

"A Niên về rồi đấy à?"

Trong sân có một ông lão tóc bạc trắng hiền lành đang ngồi thưởng trà trước bàn đá, phảng phất cảm giác quen thuộc sau nhiều năm xa cách khiến Lăng Niên đỏ bừng đôi mắt, không thốt nên lời.

Ngay sau đó, người trong trang viên càng ngày càng nhiều, tất cả người thân quen thuộc quây quanh bên bàn đá nói chuyện cười đùa. Em trai mới vừa đầy tháng của Lăng Niên vung vẫy tay nhỏ há miệng cười tít cả mắt.

"Lại đây ngồi," cha Lăng Niên mặc vest chỉnh tề, ngũ quan mơ hồ, nhưng Lăng Niên biết lúc này ông đang cười nhẹ, "Con ngoan, ra ngoài chơi lâu như vậy cũng không biết nhắn cho cha anh cái tin."

"..." Lăng Niên đang im lặng bị cha hắn vỗ lưng, mẹ ôm em trai đứng bên cạnh dịu dàng đặt tay lên đầu hắn, xẵng giọng: "Với

cái tính nết này của con đi ra ngoài sao chúng ta yên tâm được đây? Nói cha mẹ nghe thử, A Niên của chúng ta có kết bạn với ai không nào?"

"Có kết bạn," Lăng Niên cúi đầu nhìn mặt đất. Người xung quanh đều mặc quần áo mùa hè, nhưng cây cỏ trên đất đã hiện vẻ úa vàng. Đây là sai sót của ảo ảnh, Lăng Niên biết chứ, nhưng hắn vẫn trả lời câu hỏi của mẹ trong ảo ảnh, "Nhiều bạn tốt lắm, bọn họ rất tốt, chúng con như người một nhà vậy..."

Giọng nói vững vàng, thế nhưng nước mắt lại rơi tí tách lên ngọn cỏ héo tàn.

"Mọi người không cần lo lắng," Lăng Niên nói, "Một mình con cũng có thể sống rất tốt."

Mẹ vỗ nhẹ đầu hắn, "Thật không hổ là anh trai của bé hai nhà chúng ta, A Niên của chúng ta cũng đã trưởng thành, là nam tử hán rồi."

"Nhìn thử coi là con trai của ai chứ," cha hắn cười phá lên, nắm vai Lăng Niên lắc tới lắc lui, "Con ngoan giỏi lắm nha!"

"Lăng Niên ——!"

Tiếng gọi xa xôi tựa cơn gió, chợt thổi tan cảnh tượng. Lăng Niên cắn răng mở mắt thoát khỏi giấc mộng, đối mặt với ánh mắt lo lắng của Tế Du và Hi Nam.

Tế Du lấy khăn tay lau nước mắt cho hắn, giọng nói dịu dàng hệt như đang dỗ dành trẻ nhỏ, "Không sao không có chuyện gì, không khóc."

Hi Nam sững sờ đứng cạnh, quay người chạy qua một bên lấy chiếc lá cây to đựng một bụm nước tròng trành đưa đến, nói dè dặt: "Đừng khóc nữa Lăng Niên, cậu thấy ác mộng à?"

"Mộng đẹp," sau khi xoa dịu cảm xúc, giọng Lăng Niên khàn khàn, "Một giấc mộng đẹp."

"Chúng tôi cũng vậy," Tế Du thở dài một hơi, "Thấy một giấc... Mộng rất đẹp rất đẹp."

Ba thiếu niên im lặng một hồi, thoát khỏi ảo ảnh, lên tinh thần đối mặt với nan đề trước mắt.

Trên mặt bọn họ còn đeo mặt nạ, song hoàn cảnh xung quanh lại không giống với cảnh vật ở sao Xá.

Không có sương mù, không khí sạch sẽ trong lành, trên cây cỏ còn có thể trông thấy những giọt sương, gần đó truyền đến tiếng nước chảy róc rách, không khí được mặt nạ phòng độc lọc qua rất tươi mát.

Khó mà tin nổi, nơi này là nơi nào?

"Bọn Tấu Tinh đâu?" Lăng Niên tháo mặt nạ xuống, "Các cậu cũng giống tôi à?"

Tế Du gật gật đầu, "Mơ mơ màng màng chạy vào trong sương, lúc lấy lại ý thức cũng là lúc tỉnh lại, tôi hoàn toàn không biết mình thiếp đi lúc nào nữa. Hơn nữa ba người Vấn Thành... Trước khi trông thấy cậu với Hi Nam tôi cứ đi lòng vòng quanh đây mãi, chỗ này giống như một mê cung cứ quanh quẩn chẳng thoát ra được, cũng không nhìn thấy dấu vết của ba người họ với quân doanh đâu."

Lăng Niên cố gắng mở quang não nhưng lại thất bại, máy truyền tin được chế tạo từ đá Thừa Tinh mang theo bên người cũng không có phản ứng gì. Hắn đành bất lực cam chịu, "Từ trường quanh chúng ta kỳ lạ lắm."

Không nghi ngờ gì nữa, nơi này vẫn trên sao Xá, song dù là ảo cảnh hay việc không thể thoát ra ngoài, cứ như Tam giác Bermuda ở Trái Đất vậy. Khoảng cách giữa bọn họ với ba người Lý Tấu Tinh chắc chắn rất gần, nhưng lại không thể nhìn thấy nhau, dưới ảnh hưởng từ trường hình thành hai "không gian".

"Trước hết cứ đeo mặt nạ lên đi," Hi Nam lặng lẽ đeo mặt nạ lại trên mặt với vẻ ghét bỏ, "Chớ thấy không khí thoạt trông sạch sẽ mà lầm, nếu như nơi này vẫn còn trên sao Xá không chừng vẫn có độc đấy. Dù nói hít vào lâu dài mới sinh ra ảnh hưởng xấu, nhưng lượng thay đổi sẽ làm chất thay đổi, vẫn nên chú ý thì hơn."

Lăng Niên yên lặng đeo mặt nạ lại lần nữa, nụ cười dưới lớp mặt nạ chẳng ai nhìn thấy, "Cảm ơn."

Sau khi tâm trạng bình tĩnh lại ba người bọn hắn bắt đầu nghiên cứu cách đi ra ngoài.

Hi Nam Lăng Niên Tế Du lòng vòng một hồi, quả thực chẳng khác nào một mê cung, đi tới đi lui cuối cùng cũng quay về nơi quen thuộc này.

Đầu óc chợt lóe, Hi Nam bỗng nhớ tới chuyện ma Lý Tấu Tinh kể khi trước, run lẩy bẩy nói: "Không phải chúng ta gặp phải... Quỷ đả tường rồi chứ."

Tế Du với Lăng Niên lạnh cả sống lưng, "Chớ nói lung tung, chuyện ma Tấu Tinh kể chỉ là hư cấu."

Không biết có phải do ảnh hưởng tâm lý hay không, cảnh đẹp trong lành tự nhiên này bỗng trở nên khủng bố trong mắt bọn họ.

Trên thế giới này chắc chắn không có ma quỷ!

Sao có thể có ma quỷ chứ?

Tuyệt đối không có tuyệt đối không có!

... Sợ quá đi mất QAQ

...

Bọn Lý Tấu Tinh đang cố gắng tìm kiếm tung tích các đồng đội trong sương mù.

Càng vào sâu trong sương mù, luồng sức hút trong đầu kia lại càng lớn.

Swarin đi phía sau đột nhiên nhắm mắt lại ngã xuống đất thiếp đi, nặng nề ngã sấp xuống mặt đất ẩm ướt.

Cố Vấn Thành chỉ nhìn mỗi Lý Tấu Tinh hoàn toàn không phản ứng kịp: "..."

Chuyện như này lại xảy ra ngay dưới mắt, quả thực là nỗi sỉ nhục. Cố Vấn Thành và Lý Tấu Tinh cùng ngồi xổm xuống kiểm tra trạng thái của Swarin, nhưng còn chưa kịp nói gì Lý Tấu Tinh đã cảm thấy đầu óc choáng váng. Tình trạng bất thường của anh được Cố Vấn Thành lập tức phát hiện, mặt chợt biến sắc, "Tấu Tinh!"

"Chạy mau..." Gắng gượng nói ra hai chữ này, cuối cùng Lý Tấu Tinh cũng không thể kháng cự mà rơi vào bóng tối.

Cố Vấn Thành tiếp được anh, sắc mặt khó coi, lửa giận làm hắn nghiêm túc hơn bao giờ hết, tinh thần lực dao động cực mạnh khiến sương mù xung quanh bắt đầu tiêu tan.

"Đại nhân."

Một người đàn ông trung niên gầy gò bước ra từ phía sau cái cây, tiến hành báo cáo với chất giọng đều đều: "Ngài dặn dò ——— "

Rầm một tiếng, đại thụ bên cạnh hắn bị rút bật gốc đổ ập xuống bên cạnh người đàn ông trung niên, cành cây bay tán loạn cắt ngang mặt ông ta, nhưng ông ta lại chẳng dám động đậy.

"Cút."

Cố Vấn Thành cố nén sát ý, "Ai cho ông đụng vào cậu ấy?!"

Nord - người đàn ông trung niên kinh hãi, lập tức quỳ một chân xuống đất nhận sai, "Xin ngài tha thứ cho tôi."

Lý Tấu Tinh chìm vào giấc ngủ yên bình, không có chút vẻ đau khổ nào hiện trên vẻ mặt ấy.

Cố Vấn Thành đưa vuốt ve mặt mày anh, cuối cùng nhìn về phía cấp dưới của mình với ánh mắt nặng nề.

Lòng Nord dâng lên dự cảm chẳng lành, "Đại nhân, tôi chỉ cho cậu ấy mơ một giấc mộng đẹp!"

Nan và tinh thạch năng lượng có tác dụng như nhau, chỉ là một cái có thể nâng cao sức mạnh cơ thể, một cái giúp tinh thần lực tăng mạnh.

Đội Mộng Chi cảm nhận được sức hút, chẳng qua là sau khi bọn họ hấp thu tinh thạch năng lượng thì bị nguyên tố Nan chưa lọc hết tạp chất trong tự nhiên thu hút. Còn việc khiến bọn họ đi vào mộng đẹp rồi phân tán nhau, cũng chỉ vì Nord muốn báo cáo công việc với đại nhân Wasser vất vả mãi mới thấy mặt.

Ánh mắt tối tăm của Cố Vấn Thành dừng trên người ông ta, bản năng Nord mách bảo nếu ông ta còn không chịu cút đi thì lão đại sẽ thật sự cho mình một đòn, vội vã mặt mày xám xịt xéo trở

về trong màn sương mù dày đặc.

Swarin đáng thương nằm trên mặt đất, so với Lý Tấu Tinh đang vùi trong lồng ngực Cố Vấn Thành hoàn toàn là hai đãi ngộ khác nhau.

Mộng đẹp?

Ít nhất cái này có thể giảm bớt phần nào lửa giận của Cố Vấn Thành.

Song kéo theo đó là ham muốn xem trộm.

Mặt trời nhỏ của hắn sẽ có mộng đẹp gì đây?

...

Lý Tấu Tinh chỉ cảm thấy nhoáng một cái là đã ngồi trong phòng làm việc quen thuộc.

Bay biện xung quanh quen thuộc, tràn đầy phong cách thiết kế của Trái Đất, không có tạo hình kỳ lạ và công nghệ cao nhanh gọn, đơn giản đến độ làm anh hoảng hốt.

Trên bàn sách bày một cuốn sách, chỉ vừa liếc mắt nhìn Lý Tấu Tinh liền biết đây là nội dung《Thủ Thượng Chinh Đồ》.

Anh lật vài trang ở phía sau, phần chưa đọc hoàn toàn là giấy trắng, ảo ảnh cũng không thể bổ sung nội dung cho phần phía sau.

Lý Tấu Tinh đứng dậy, đẩy cửa phòng ra đi ra ngoài.

Cả căn biệt thự vốn lẽ phải lặng yên không một tiếng động, nhưng phòng bếp chưa bao giờ có người sử dụng lại truyền ra tiếng động cùng mùi cơm.

Lý Tấu Tinh dựa vào cửa phòng bếp, nhìn người ở trong đi tới đi lui bận rộn.

"Tấu Tinh," người nấu cơm bèn dừng hết mọi việc trên tay sau khi nhìn thấy anh, vui vẻ chạy vội lại hôn chụt lên môi anh một cái, "Ngủ có ngon không? Tối qua tôi đòi hỏi hơi quá đáng."

Lời nói này... Lý Tấu Tinh nhắm mắt lại hưởng thụ nụ hôn hắn dâng lên, "Cậu nên lo cho cái mông của cậu trước đi."

Hình ảnh đầu tiên khi Cố Vấn Thành đưa một sợi tinh thần lực thăm dò tiến vào trong đầu Lý Tấu Tinh là cái này.

Niềm vui mừng khôn xiết quét sạch lý trí của hắn, Cố Vấn Thành lộ ra nụ cười ngây ngô. Lý Tấu Tinh mơ thấy hắn trong giấc mộng đẹp, bọn họ còn thân mật như thế kia, cái này còn cần phải nói nữa ư?

Đối phương thích hắn!

Cảm giác cực kỳ ngọt ngào choán đầy cả trái tim hắn, Cố Vấn Thành cứ như một tên đần, cả người ngập tràn hạnh phúc bốc lên bong bóng màu hồng. Nếu như cấp dưới của hắn còn ở đây rồi nhìn thấy bộ dạng này của hắn, phỏng chừng sẽ không dám tin mà tự sát chết mất.

Lý Tấu Tinh mơ thấy hắn.

Lý Tấu Tinh thích hắn.

Thích quá thích quá thích quá.

Đây là loại rượu mạnh khiến người mê đắm nhất trên thế giới, chỉ vừa ngửi một cái thôi mà Cố Vấn Thành đã thấy thư thái vui vẻ.

Sao có thể hạnh phúc như thế được chứ.

Chẳng thể đè nén ý cười nơi khóe miệng lại được, lồng ngực tràn ngập cảm xúc kì diệu, căng đầy nóng bỏng. Ánh mắt lưu luyến của Cố Vấn Thành quét qua người Lý Tấu Tinh hết lần này đến lần khác, ôm anh càng chặt hơn.

Của hắn, là của hắn.

Dù Lý Tấu Tinh có bảo với hắn rằng đó chỉ là giấc mộng thì cũng không được, mơ cũng mơ thấy hắn rồi, Cố Vấn Thành còn có thể thả anh đi chắc?

Mãi đến tận nửa tiếng sau chút lý trí mới hơi hơi khôi phục lại trong niềm vui sướng mãnh liệt, giấc mộng của Lý Tấu Tinh cũng sắp sửa kết thúc.

Cố Vấn Thành nhớ lại cảnh trong mộng từng lần từng lần một, mặt đỏ bừng, đầu óc thông minh hoàn toàn không để ý đến hoàn cảnh xa lạ trong giấc mộng, toàn bộ tâm trí đều đặt hết ở chỗ "hắn đòi hỏi Lý Tấu Tinh".

Hắn muốn Lý Tấu Tinh, đàn ông còn có thể ham muốn đàn ông ư?

Đàn ông có thể thuộc về đàn ông ư?

Câu nói "Cậu nên lo cho cái mông của cậu trước đi" kia của Lý Tấu Tinh không ngừng hiện lên trong đầu hắn

Cho nên...

Năng lực học tập của Cố Vấn Thành kinh người, cho nên hắn có thể dùng cái mông đòi hỏi Lý Tấu Tinh ư?

Cái mông đòi hỏi thế nào?

Quy trình cụ thể là gì?

Trong mộng hắn "muốn" Lý Tấu Tinh rất nhiều lần, giọng điệu dường như rất lo Lý Tấu Tinh không chịu nổi dục vọng của hắn, dùng cái mông đòi hỏi Lý Tấu Tinh có thể tạo gánh nặng gì cho Tấu Tinh không?

Với ý tứ của hai câu đơn giản kia là có thể nhìn ra trong mộng Cố Vấn Thành cho rằng Lý Tấu Tinh là người chịu đựng.

Những vấn đề này giống như một làn sương mù, Cố Vấn Thành chẳng có chút manh mối nào, nhưng tiềm thức nói cho hắn biết hướng suy đoán của hắn là chính xác.

Chỉ có vài thứ còn chưa nghiên cứu ra.

Hắn chỉ chưa nghiên cứu ra mà thôi.

Qua hồi lâu, Swarin tỉnh lại trước, hắn vỗ vỗ đầu từ từ ngồi dậy, "Tôi..."

Sau đó liền thấy tư thế của Cố Vấn Thành và Lý Tấu Tinh, hắn nhìn chằm chằm Lý Tấu Tinh đang an tâm ngủ vô cùng ngon lành trong lòng Cố Vấn Thành, im lặng.

Đãi ngộ khác biệt, tự mình đau lòng cho mình.

Chương 66: Nghiên cứu khoa học

Sau khi tỉnh lại, Lý Tấu Tinh liền đối mặt với nụ cười ngu của Cố Vấn Thành.

Bờ mi xinh cong cong, đôi mắt đẹp híp lại thành một đường chỉ, từ trước đến giờ Cố Vấn Thành đều mang vẻ thần bí xảo quyệt, ấy thế mà cũng có một ngày trông ngu ngốc như vậy.

Lý Tấu Tinh cảm thấy buồn cười, anh đứng dậy từ trong lồng ngực Cố Vấn Thành, day day trán, "Cậu mơ thấy gì mà lại vui vẻ thế kia chứ?"

Cố Vấn Thành nén cười, "Tấu Tinh."

Hắn hết sức trịnh trọng thu tay về, rồi lại dán tới áp trán lại gần, "Bây giờ ở bên nhau luôn được không."

Nũng nịu, "Không muốn mười ngày nữa, mười ngày lâu quá."

Hình như tôi còn chưa đồng ý cậu đổi thành mười ngày mà?

"Tôi muốn em nhiều lắm luôn," Cố Vấn Thành nói khẽ, "Tôi biết biện pháp rồi, nhất định tôi sẽ có được em."

Giọng điệu cố chấp, quyết không lùi bước.

Lý Tấu Tinh bị câu nói này làm cho sặc, ho khan sặc sụa, bất an từ mạnh mẽ 1 làm vẻ mặt anh nhăn nhó, "Cậu biết biện pháp gì?!"

Còn cmn muốn anh?

Là ai cmn khai sáng cái này cho nam chính.

Biểu cảm Lý Tấu Tinh đổi tới đổi lui, "Đừng như vậy, Cố Vấn Thành, việc tốn thể lực như vậy cậu nên giao cho tôi thì hơn."

"Nhưng em chẳng biết gì cả," ít nhiều gì Cố Vấn Thành cũng còn có ba mươi tám năm kinh nghiệm sống, hắn cảm thấy mình thể nào cũng sẽ nghiên cứu ra phương pháp chính xác sớm hơn Lý Tấu Tinh một bước, "Ít nhất tôi còn biết phải dùng chỗ nào."

Tuy rằng không biết cụ thể dùng như thế nào, nhưng thất bại là mẹ thành công mà.

Ngoại trừ tờ trym* ra thì còn có thể dùng chỗ nào chứ?!

(gốc là 唧唧 - jījī - có nghĩa là tiếng kêu chít chít của côn trùng á, nhưng nó chẳng ăn nhập gì với câu này nên mình đoán tác giả đang dùng đồng âm chỉ cái ấy :v)

Thấy biểu cảm biến hóa của Lý Tấu Tinh Cố Vấn Thành vừa thỏa mãn lại vừa đau lòng, "Tất nhiên em không biết phải dùng nơi nào, tuy rằng có thể sẽ đau, nhưng tôi sẽ cố hết sức làm em thoải mái."

Lỡ đâu đè hỏng Tấu Tinh thì biết sao giờ? Cái mông không dễ khống chế lực độ, Cố Vấn Thành cảm thấy mình phải hoàn toàn nắm chắc rồi mới có thể ra tay một lần.

Ít nhất phải khiến cả hai thoải mái mới có khả năng tiếp tục nữa.

Hơn nữa... Hắn liếc mắt nhìn ba phần dưới* của Lý Tấu Tinh, nhíu mày, lớn như vậy, rốt cuộc phải làm sao đây.

(下三路 - gồm bụng, chỗ giữa và chân)

Đàn ông với đàn ông thật sự có thể ư? Giấc mộng dù sao cũng chỉ là giấc mộng, nhìn kích cỡ kia Cố Vấn Thành liền do dự. Trong mộng Cố Vấn Thành biết phải dùng cái mông, nhưng không chừng đây cũng chỉ là một phỏng đoán.

Song Lý Tấu Tinh bị những lời này của hắn dọa sợ lại hoàn toàn hiểu lầm, giật bắn cả người, chẳng nhịn được nữa mà vùng lên áp đảo Cố Vấn Thành, "Một tháng, một ngày cũng không thể thiếu."

Anh sẽ dùng một tháng này khiến Cố Vấn Thành cam tâm tình nguyện nằm hưởng thụ thoải mái.

Swarin không thể nhịn được nữa yếu ớt giơ tay lên, "Hey...?"

Động tác của Lý Tấu Tinh và Cố Vấn Thành đồng thời khựng lại, lúc này bọn họ mới nhớ ra bên cạnh còn có một người, cùng nghiêng đầu nhìn về phía Swarin.

"..." Swarin tức thì trở thành tâm điểm cố ép mình giữ bình tĩnh, "Chúng ta có nên đi tìm bọn Lăng Niên trước không..."

"Khụ," Lý Tấu Tinh nghiêm trang đứng dậy, kéo Cố Vấn Thành, "Làm chính sự trước."

Cố Vấn Thành thở dài một hơi ở đáy lòng vì một tháng kia, lên tinh thần, "Tôi nghi ngờ bọn họ tiến vào một nơi có từ trường hỗn loạn."

"Trăm năm trước khi nguyên tố Nan bị cướp bóc hàng loạt sao Xá đã kích hoạt cơ chế tự bảo vệ, dưới sự điều chỉnh của nó từ trường ở tinh cầu này đã bị hỗn loạn, cũng không khó hiểu cho lắm," Cố Vấn Thành khẽ mỉm cười, tỏ vẻ đã liệu trước được,

"Làm nhiễu từ trường của nó là được."

Lý Tấu Tinh, "Người bên trong từ trường không làm nhiễu từ trường được à?"

"Người trong đó," Cố Vấn Thành nói, "Giống như khi tôi là người trong cuộc, tôi còn tưởng rằng đối với tôi em chỉ là —— "

"Anh em," Lý Tấu Tinh tiếp lời, "Tình anh em, bé cưng Thành Thành, chúng ta chú ý đến tình hình được không?"

Cố Vấn Thành nở nụ cười.

Swarin đi theo phía sau bọn họ mặt không cảm xúc, trong mười mấy phút ngắn ngủi đã tự cảm thấy mình lớn lên vô cùng kiên cường.

...

Ba người Tế Du bị vây trong từ trường hỗn loạn lại một lần nữa lòng vòng tới bên cạnh hồ nước, bọn họ nhìn chằm chằm hồ nước mà phát sầu, "Liệu trong này cũng có tinh thạch năng lượng không?"

Lâu như vậy mà vẫn không ra ngoài được, người bên ngoài phải sốt ruột biết bao chứ.

"Không thể nào," tuy rằng ngoài miệng nói như vậy nhưng Hi Nam đã cởi vớ và giày ra, "Cứ thử trước rồi nói sau."

Hắn nhảy tõm xuống nước, mò mẫm từng chút một dưới đó, lúc hết hơi thì trồi lên khỏi mặt nước, "Bên dưới chẳng... Có gì..."

Cảnh tượng trên bờ đã xảy ra biến đổi, sương mù ngập tràn, dù là ban ngày nhưng trông đặc biệt âm u. Đây mới chính là cảnh tượng sao Xá bọn họ nhìn thấy khi xuống phi thuyền.

"Ôi đệt?" Vẻ mặt Hi Nam dại ra, rồi lại nhìn nhìn hồ nước phía dưới thân mình, "Vãi lòn!"

Khoảnh khắc Hi Nam biến mất, ánh mắt Lăng Niên và Tế Du sáng lên, bọn họ liếc mắt nhìn nhau, cũng thả mình vào làn nước theo.

Ba người Lý Tấu Tinh vẫn còn đang đi sâu vào làn sương mù nhận được tin Lăng Niên truyền đến, "Chúng tôi đã về phòng, chờ các cậu quay lại."

Người ba người sũng nước, vội vã trở về phòng thay quần áo. Lý Tấu Tinh gật gật đầu rồi thả tay xuống, "Quay về thôi."

Swarin gật đầu, vẻ mặt dịu đi, vì lúc truyền tin ba người kia trừ cả người ướt như chuột lột ra thì không bị thương gì cả.

Cố Vấn Thành vẫn còn để ý tới kỳ hạn một tháng, bởi vậy có chút thờ ơ, "Đi thôi."

Bọn họ men theo đường cũ trở về, sau một tiếng cả nhóm cuối cùng tập hợp lại.

Ba người Lăng Niên thay nhau kể lại những chuyện bọn họ đã trải qua, "Chúng tôi nghi khu vực kia có rất nhiều nguyên tố Nan."

Swarin trầm tư, "Khả năng rất cao."

Mấy người im lặng một hồi, Lý Tấu Tinh mở miệng trước, "Nguyên tố đặc thù được bảo vệ sắp biến mất, chúng ta không cần nói chuyện này ra."

"Đúng," Tế Du tán thành, "Tuy khu vực kia rất lớn, nhưng so với số lượng bị cướp đoạt vẫn ít ỏi quá mức."

Đội nghiên cứu của Vưu Mông mất tận ba ngày mà chỉ tinh luyện được nửa ống nghiệm, trong thời đại tương lai khoa học kỹ thuật phát triển, có thể nhìn ra loại vật chất này khan hiếm cỡ nào.

Cố Vấn Thành ngồi trên ghế sô pha vắt chéo đôi chân dài, đầu ngón tay gõ gõ tay vịn.

Tầm mắt hắn chẳng dời khỏi người Lý Tấu Tinh, qua thời gian dài như vậy, mặt trời nhỏ của hắn vẫn cứ thiện lương như thế.

Toàn thế giới, người không muốn làm Lý Tấu Tinh tổn thương nhất chính là Cố Vấn Thành.

Nhưng hắn rất muốn Lý Tấu Tinh, muốn Lý Tấu Tinh thì phải để em ấy tiếp nhận lấy dục vọng của hắn.

Cố Vấn Thành nhăn mày.

Vì chẳng có kinh nghiệm nên hắn luôn muốn cùng đối phương luyện tập tìm ra phương pháp chính xác, thế nhưng Lý Tấu Tinh lại nói rõ phải đủ một tháng. Hắn không muốn đối phương ghét hắn, Cố Vấn Thành cảm thấy tiến thoái lưỡng nan.

Lý Tấu Tinh cảm giác được mình bị người ta dòm ngó.

Tập mãi thành quen, anh còn bày ra mặt quyến rũ nhất của mình với người nhìn trộm.

Quả nhiên, tầm mắt kia càng thêm nóng bỏng, nhóc biến thái nhìn trộm rất hưng phấn. Lý Tấu Tinh nhếch môi, cảm thấy mình cũng có chút biến thái.

Hơn nửa tâm trí anh đặt trên cuộc trò chuyện với đồng đội, vậy nên không nhìn thấy ánh mắt dần dần sâu thẳm của Cố Vấn

Thành.

Cố Vấn Thành nghĩ ra được một phương pháp tuyệt vời.

Mặc dù trong vòng một tháng này "Cố Vấn Thành" không thể tìm Lý Tấu Tinh luyện tập cùng nhau để tìm ra phương pháp chính xác, nhưng "Wasser" thì có thể.

Thân là Wasser hắn có thể dùng thủ đoạn cưỡng ép, còn có thể khiến Lý Tấu Tinh vì đó mà thêm ghét "Wasser" hơn.

Hắn còn chưa quên sự đặc biệt mà Lý Tấu Tinh dành cho Wasser đâu.

"Người của quân đội sẽ rời đi ngay sau khi hoàn toàn tinh chế được Nan, nói là vì bắt Wasser, thế nhưng hiện giờ dường như bọn họ đã hoàn toàn quên mất mục đích ban đầu," các đồng đội tiếp tục bàn tán, "Chiếu theo tiến độ này, không quá một tuần nữa là bọn họ sẽ rời đi."

"Bọn họ ở đây lâu như vậy mà cũng không phát hiện từ trường hỗn loạn," Lý Tấu Tinh nửa đùa nửa thật, "Xem ra không có duyên phận với Nan ở khu vực này rồi."

Không giống với nhóm nam chính, ngay trong ngày xuống phi thuyền đã phát hiện ra Nan được sao Xá bảo vệ.

Sau khi quyết định làm thế nào, trên mặt ba người Lăng Niên hơi lộ vẻ mỏi mệt, mọi người ngừng thảo luận, bảo bọn họ đi nghỉ trước.

Ba người bọn họ không từ chối, dưới áp lực cả về thể xác lẫn tâm lý quả thực rất mệt mỏi.

Chờ sau khi bọn hắn trở về phòng, gian phòng chìm vào yên tĩnh. Lý Tấu Tinh đi tắm trước, tắm xong ra ngoài liền thấy có

một bóng người đang đứng trước cửa sổ được che chắn kỹ càng.

Mặt đeo mặt nạ, lại hóa thân thành Wasser.

Wasser vừa nghe tiếng liền hơi nghiêng đầu lại, ỷ có mặt nạ và thân phận che đậy nên hắn bung lụa lắm, "Cậu bé ngoan, biết tôi sẽ tới nên đặc biệt tắm rửa chờ tôi đến à?"

Lý Tấu Tinh: "..."

Anh cầm lấy khăn mặt trên đầu, rất phối hợp lui về phía sau một bước, lộ ra ánh mắt cảnh giác, "Anh làm gì ở đây?"

"Cố Vấn Thành đâu? Anh làm gì cậu ấy rồi?"

Gương mặt tuấn tú dưới lớp mặt nạ lộ ra một nụ cười thỏa mãn, nhưng ánh mắt Wasser lại hơi nheo lại, ngón tay thon dài của hắn lướt qua phần môi của chiếc mặt nạ trắng tinh, "Cậu bé dấu yêu của tôi ơi, sao em chỉ quan tâm tới bạn cùng phòng của em thôi thế, chẳng lẽ em quên những hành động thân mật xiết bao mà ta đã từng rồi ư?"

Hắn cười khẽ, "Em như vậy, khiến tôi đố kị đến mức muốn giết người bạn cùng phòng kia của em luôn đó."

Mặt Lý Tấu Tinh không cảm xúc, lòng thậm chí còn cười chế nhạo.

Hỏi không vui, mà không hỏi cũng không vui.

Lòng đàn ông như mò kim đáy biển, nói đơn giản là thiếu dạy dỗ.

"Đừng nhìn tôi như vậy," Wasser khẽ thở dài một hơi, hắn chỉ chỉ giường Cố Vấn Thành, giọng tà ác, "Tuy đã bị tôi đánh ngất nhưng hắn cũng có thể nghe thấy giọng của chúng ta đấy. Bạn

cùng phòng của em có thể biết rõ chúng ta đang làm gì, hắn sẽ chứng kiến tôi với em thân mật thế nào, vừa mới nghĩ thôi mà cả người đã tràn trề hưng phấn."

Hắn nói như thật vậy. Lý Tấu Tinh vô thức theo ngón tay hắn nhìn về phía giường Cố Vấn Thành, nơi đó đã được chuẩn bị thành một hình người.

Ngay khi anh vừa quay đầu nhìn sang, cả người bị Wasser đột nhiên đánh úp đè mạnh lên giường.

Rầm vang một tiếng, nếu như Cố Vấn Thành và Wasser thật sự là hai người, vậy tiếng động này nhất định sẽ truyền vào tai Cố Vấn Thành.

Wasser cũng cảm thấy như vậy, "Hắn biết chúng ta lên giường rồi, cậu bé ngoan."

Loại giọng điệu như thể có người thứ ba đang nhìn rất dễ sinh ra adrenaline.

Lý Tấu Tinh thật lòng cảm thán hắn thật biết chơi, "Cút ngay."

Wasser đưa đầu lưỡi ra, liếm lên cổ anh.

Lý Tấu Tinh, "Mặt nạ của anh ——" chẳng phải không thể duỗi đầu lưỡi ư?

Thế là, đã nghiện mà còn ngại, âm thầm mở một khe hở nhỏ ở phần môi của mặt nạ, đúng không?

Dưới bầu không khí này, Lý Tấu Tinh nhịn không được cười ra tiếng.

Có hơi buồn cười.

Wasser dùng đầu lưỡi chọt chọt vào trái cổ đang không ngừng run của anh, "Không ngoan."

Hắn đắm chìm trong tình huống ba người mình tự tạo, vừa lướt từ tốn trên cổ anh, vừa mỉm cười nói: "Bạn cùng phòng của em có thể nghe được âm thanh nhỏ xíu này không? Hắn có thể đoán được tôi đang làm gì với em không, đang chạm vào nơi nào của em, em nói thử xem, cực cưng, hắn có ghen tị đến phát điên lên không?"

Chủ đề của ngày hôm nay không phải hôn môi, mà là thử nghiệm.

Không thể dùng tinh thần lực trói chặt Lý Tấu Tinh lại, Wasser ghé vào bên tai anh, mang theo hơi thở nóng bỏng, "Cậu bé ngoan là phải nghe lời tôi, không được lộn xộn, mạng bạn cùng phòng của em còn nằm trong tay tôi đấy."

Vẻ mặt Lý Tấu Tinh phức tạp, không động đậy nữa.

Lòng Wasser tràn dâng ngọt ngào, hắn liếm một cái lên trái cổ anh tựa khen thưởng, từ từ đứng dậy. Lý Tấu Tinh không còn bị hắn đè ép cũng chẳng nhúc nhích nằm cứng đơ trên giường.

Nên làm gì đây?

Vài loại phương thức tiếp xúc cả hợp lý và không hợp lý thoáng hiện trong đầu Wasser, cái nào cũng thấy sai sai. Cuối cùng, Lý Tấu Tinh nhìn tên cướp vũ trụ này chậm rãi ngồi xuống với vẻ không dám tin.

Vô cùng khoa học, phương thức cực kỳ hợp lý.

Vừa vặn ngồi lên nơi đáng yêu hoạt bát kia, đôi chân dài ở hai bên không biết đặt vào đâu.

Hai lớp quần áo cộng lại, nhưng Lý Tấu Tinh thật sự rất bự, Wasser cảm thấy mình như đang ngồi trên một cục đá nổi cộm.

Tiếp theo thì? Nên làm gì nữa?

Sau khi ghi nhớ cảm giác này, Wasser bắt đầu suy nghĩ tới bước thứ hai.

Hắn cứ ngồi như vậy mà suy nghĩ, thỉnh thoảng chống cằm cân nhắc đôi chút, rặt vẻ đang nghiêm túc nghiên cứu khoa học.

Cút con mẹ mày nghiên cứu khoa học đi!

Lý Tấu Tinh sắp bùng nổ rồi!

Ai mà có ngờ nam chính lại có năng lực như thế!

Chỉ nhìn thôi mà đã kích thích rồi, nơi đó của anh chẳng phụ danh hiệu hoạt bát đáng yêu chút nào, đã dần dần thể hiện mình hoạt bát đáng yêu biết bao.

Hoạt bát đến độ ngóc đầu chạm vào cái mông nhỏ non mềm nhiều thịt của hắn.

"Hửm?"

Wasser đờ người, nhiệt độ cục đá bị hắn ngồi lên sao mà nóng thế.

Tác giả: Lý Tấu Tinh:... Tui khổ quá mà

D.: Do mình để xưng hô tùy theo hoàn cảnh nên xưng hô chương này có hơi loạn ạ

Chương 67: Tôi chỉ thích bị người khác muốn

Hương, hương thơm nức mũi.

Lý Tấu Tinh chẳng thể miêu tả được mùi hương này là gì, nó khiến người ta sinh nghiện không ngừng đuổi theo hít hà.

"Cậu vậy mà..."

Wasser khiếp sợ, chỉ là ngồi xuống mà thôi, thế mà lại thật sự hữu dụng!

Rốt cuộc cái mông có ma lực gì chứ? Trong thời gian ngắn như vậy mà lại có thể khiến người ta nổi phản ứng. Vậy bây giờ coi như thành công rồi sao? Vậy coi như là hắn đã muốn Lý Tấu Tinh rồi sao?

Ảo thật đấy.

Còn có chút khó mà tin tưởng.

Lý Tấu Tinh không ngờ hắn sẽ làm ra hành động này, sau khi chú em không còn cứng rắn nữa anh liền bung lụa luôn, chờ hành động kế tiếp của Cố Vấn Thành, còn thầm nghĩ đây là lần đầu tiên đấy. Lần đầu tiên làm với Wasser, liệu Cố Vấn Thành có thể tự ghen với chính mình đến mức muốn hủy diệt tất cả hay không. Anh cứ nghĩ mãi, lòng thầm mong đợi, nhưng không ngờ rằng Wasser lại ngừng lại chẳng động đậy gì nữa.

Đóa hoa cực phẩm kia ngồi thẳng lưng trên người anh, cứ như

vậy mà dừng bước chân tiến công lại.

Lý Tấu Tinh: "..."

Muốn ngừng là được chắc? Ai cho.

Anh diễn sâu bày ra vẻ chống cự, chẳng khác gì một nam sinh ngây thơ đơn thuần chưa trải sự đời, "Wasser, cút ngay!"

Wasser nhìn anh từ trên cao xuống.

Trên mặt người thiếu niên ngoại trừ vẻ chống cự còn thoáng hiện xấu hổ, chút xấu hổ ấy khiến dòng máu hắn sục sôi. Wasser áp nửa người trên xuống, "Ngoài miệng thì bảo tôi cút đi nhưng thân thể lại thành thật quá nhỉ."

Hắn chuyển động chầm chậm hai lần, da thịt mềm mại ma sát nhau, quả nhiên, Lý Tấu Tinh nhăn chặt mày lại, nom chẳng thoải mái chút nào.

Wasser trầm ngâm.

Hắn tin, hóa ra ma lực của cái mông lại lớn như vậy, sự thật này cũng khiến người ta không dám tin như ngón nghề ảo thuật của Lý Tấu Tinh ấy.

Lý Tấu Tinh, "Anh đừng động đậy..."

Hô hấp bất ổn, càng không cho động Wasser càng uốn éo.

Đệt.

Lý Tấu Tinh khẽ nâng nửa người trên lên, toan đưa tay muốn nắm chặt lấy eo của hắn. Wasser tưởng anh muốn đẩy mình ra bèn khẽ cười một tiếng, ngồi thẳng, "Còn lộn xộn nữa thì bạn cùng phòng của em chẳng giữ được mạng đâu."

Lời còn chưa dứt Lý Tấu Tinh đã đột ngột dừng lại giữa chừng.

Lực eo anh vô cùng tốt, cơ bụng đẹp, tư thế kia khiến đường nét cơ bắp thêm mượt mà, chẳng có xíu vẻ run rẩy hay không chống nổi nào, thành thạo có thừa.

Chiếc áo tắm mặc vào khi vừa tắm xong mở toang lộ ngực, vừa nhìn một cái là có thể khiến mặt mũi đỏ bừng, mắt hiện xuân sắc.

Tim Wasser đập nhanh hơn, nâng cằm anh lên, "Em đang quyến rũ tôi à, cậu bé ngoan?"

Điều này dĩ nhiên là không thể, lòng Wasser biết rõ. Ai cũng có thể quyến rũ hắn trừ Lý Tấu Tinh, mặt trời nhỏ của hắn đơn thuần chẳng biết gì, ngay cả những lời giúp đỡ lẫn nhau vụng về hắn nói kia mà cũng tin.

Lý Tấu Tinh tín nhiệm mỗi một lời nói của Cố Vấn Thành, tin cả những lời dụ dỗ của hắn. Mà sự tin tưởng này lại làm lòng Cố Vấn Thành nảy sinh tà ác vô hình.

Thật sự rất quyến rũ.

Lý Tấu Tinh cau chặt hai hàng lông mày, cực kỳ buồn bực, "Anh nói thế nào thì thế đó."

Sự tương phản mạnh mẽ giữa vẻ lạnh lẽo, giọng điệu và bộ dáng nửa kín nửa hở của anh khiến Wasser nuốt một ngụm nước bọt.

Lúc tinh trùng lên não làm gì còn tâm trí đâu mà tiếp tục nghiên cứu ma lực của cái mông, Wasser hoàn toàn quên hết chính sự, thời gian còn lại chỉ muốn liếm anh hết một lượt.

Lý Tấu Tinh nhẫn nhịn không lên tiếng, lúc sướng sướng mới thở

dốc vài tiếng.

"Sợ bị bạn cùng phòng của em nghe được à?" Sau khi chú ý tới điểm này Wasser lại nảy sinh ghen tị với chính mình, niềm vui mừng khi được Lý Tấu Tinh để ý hòa lẫn với sự đố ky, "Cục cưng ơi, nếu em không lên tiếng tôi cũng sẽ ra tay với bạn cùng phòng của em đấy."

Lý trí kìm câu nói "Tốt nhất em đừng nên để ý hắn như thế" mà hắn định nói lại.

Nếu mà nói ra thì người khóc cũng là mình.

Trong giai đoạn tỏ tình và theo đuổi này, không thể tự mình hố mình được.

Lý Tấu Tinh nhắm mắt lại, như hắn mong muốn.

Có lẽ em ấy thật sự rất ghét Wasser.

Thoáng chốc, tâm tình Wasser có chút chua xót.

Sau khi Cố Vấn Thành biết tình cảm của mình dành cho Lý Tấu Tinh, hắn đã lên kế hoạch rũ bỏ thân phận cướp vũ trụ này. Thân phận này của Wasser nhất định phải biến mất, toàn bộ của cải, danh vọng, quyền lực mà thân phận này mang đến đều bị Cố Vấn Thành vứt bỏ, chỉ vì hắn biết rằng thân phận này là một chướng ngại.

Một rào cản ngăn cách tín nhiệm giữa hai người.

Bất kể là quan hệ thù địch giữa sinh viên trường quân đội với cướp vũ trụ, hay là gút mắc giữa tình cảm của Wasser và Lý Tấu Tinh, nếu như bị Lý Tấu Tinh biết Cố Vấn Thành và Wasser là một người... Chỉ vừa mới nghĩ đến thôi là đã sợ em ấy sẽ rời xa hắn.

Nhưng đối với Cố Vấn Thành mà nói Wasser không chỉ là một thân phận.

Đây là một hắn khác, là một hắn lạnh lùng vô tình phiêu bạt không cội nguồn.

Không phải Cố Vấn Thành chưa từng thử tiết lộ thông tin mình chính là Wasser trước mặt Lý Tấu Tinh, chẳng biết có phải hắn quá súc tích hay không, Lý Tấu Tinh hoàn toàn chẳng hề nghi ngờ hắn chút nào.

Loại tín nhiệm này khiến Cố Vấn Thành không dám tiết lộ thông tin mình và Wasser có liên quan với anh lần nữa.

Chua xót nơi trái tim vừa mãnh liệt vừa đột ngột, khiến những thân mật từ hắn mang theo sự điên cuồng một lần sau cuối.

Lý Tấu Tinh vẫn không nhịn được, đưa tay ghì đầu hắn xuống, vào thời khắc sau cùng toàn bộ đèn trong phòng tắt ngúm. Wasser thừa dịp anh còn chưa hoàn hồn bèn đẩy mặt nạ lộ ra nửa dưới gương mặt, nuốt xuống toàn bộ.

Wasser vẫn chìm đắm trong cảm xúc của mình, liếc nhìn Lý Tấu Tinh với vẻ bi thương rồi kiên quyết rời đi.

Gian phòng yên tĩnh trở lại.

Lý Tấu Tinh không lên tiếng, cho Cố Vấn Thành thời gian sửa soạn lại mình đổi sang một thân phận khác.

Anh có hơi sợ trước sự bạo dạn và nhiệt tình của nam chính.

Thật sự uống sữa bò, không chừa lại một giọt, trong thế giới toàn tình yêu nam nữ này, Cố Vấn Thành quả thật liều quá chừng.

Anh lau mặt, đợi ổn lại rồi mới đứng dậy bật đèn, vừa quay người đã bị Cố Vấn Thành dọa cho sợ hết hồn.

Cố Vấn Thành ngồi ở mép giường, đôi mắt đỏ au, đầu bù tóc rối, tựa một con thú bị nhốt sắp sửa nổi điên.

Vốn là diễn kịch, nhưng vừa nghĩ tới tâm trạng mới rồi, nghĩ đến cảm giác Lý Tấu Tinh tín nhiệm hắn như vậy lại không biết hắn lừa anh, vẻ diễn kịch này liền trở nên nghiêm túc.

"Gã đã làm gì cậu?" Ánh mắt Cố Vấn Thành mang vẻ tức giận dữ dội, "Wasser, gã đã làm gì cậu?"

Nếu như không phải biết rõ hai người bọn họ là một người, Lý Tấu Tinh cũng phải hoài nghi liệu mình có nhầm lẫn gì không.

Vẻ mặt anh phức tạp, đi tới bên giường ngồi xuống, đoạn đưa tay về phía hắn, "Ôm ôm."

Lòng Cố Vấn Thành run lên, vội ôm lấy anh.

Tự dưng thấy hối hận vì những chuyện mình vừa làm với em ấy.

Hắn cưỡng ép Tấu Tinh. Mặc dù không biết việc chỉ dùng cái mông ngồi một chút có phải là đã muốn em ấy rồi không, nhưng quá trình bị cưỡng hôn, cưỡng ép dẫn đến có phản ứng, đối với mặt trời nhỏ của hắn mà nói đã đủ khiến người ta tuyệt vọng rồi.

Cố Vấn Thành hận không thể quay lại lúc ấy đánh chết chính mình khi đó, đây là cái ý tưởng gì vậy chứ!

Cái ôm rất chặt, Lý Tấu Tinh vỗ vỗ vai hắn, tôn trọng đam mê thích sắm vai của Cố Vấn Thành, vờ như chẳng biết gì cả, "Không có chuyện gì, gã không làm gì hết."

Thật đau khổ, câu nói này có thể lý giải thành hai hàm nghĩa.

Đứng ở góc độ Cố Vấn Thành, mặt trời nhỏ của hắn không muốn hắn phải lo lắng. Đứng ở góc độ Wasser, cậu bé ngoan của hắn lại vì hắn mà che dấu bí mật nhỏ chỉ có hai người bọn họ biết.

Lời Lý Tấu Tinh cắt ngang dòng nghĩ ngợi vẩn vơ của hắn, "Ngủ nhé? Đừng suy nghĩ nhiều."

Những lời này lại có ý gì, muốn mời hắn ngủ chung à?

Hay là Tấu Tinh cảm thấy mình đã ô uế rồi, đừng suy nghĩ nhiều là lời em ấy đang tự mình an ủi mình nhỉ?

Lúc Lý Tấu Tinh buông tay ra mới phát giác Cố Vấn Thành như người mất hồn, chẳng biết làm sao, "Vấn Thành? Cố Vấn Thành?"

"Tôi đây," Cố Vấn Thành hoàn hồn, lập tức bắt lấy tay anh, quyết định, "Tấu Tinh, em còn có tôi... Nếu như em muốn tôi, tôi cũng có thể để em ngồi một lát."

Tất nhiên tôi muốn cậu rồi!

Thiếu chút nữa là đáp ứng, Lý Tấu Tinh toát mồ hôi lạnh thu hồi lý trí, chiếu theo cách hiểu của Cố Vấn Thành, "Không được, tôi chỉ thích bị người khác muốn."

Cố Vấn Thành trưng vẻ mặt quái dị liếc mắt nhìn anh.

Đàn ông đều muốn là bên chủ động, những nụ hôn khi trước đều như khẩu chiến, anh tới tôi đi, sao gặp chuyện này lại lùi về chứ?

Tất cả mọi người đều biết khi nam nữ lên giường thì dùng chỗ

nào, nhưng giới tính người trong lòng lại khác, phía trước có thể muốn phụ nữ, mặt sau có thể muốn đàn ông. Cố Vấn Thành thấy điều này hết sức logic, chẳng có gì không đúng.

Nhưng Lý Tấu Tinh không muốn hắn cũng tốt.

Cố Vấn Thành âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Là người gia trưởng, hắn thích nắm quyền chủ động trong tay.

Về phần "người khác" trong lời nói của Lý Tấu Tinh, trừ hắn ra thì còn ai vào đây?

...

Cuộc đối thoại kỳ quặc cứ thế mà ngừng lại, sáng hôm sau khi Lý Tấu Tinh tỉnh dậy thì không thấy bóng dáng Cố Vấn Thành trong phòng.

Anh dậy từ rất sớm, các đồng đội vẫn còn chìm trong giấc mộng, chân trời hơi hiện lên vệt trắng, trong màn sương mờ ảo càng thêm âm u.

Trong màn sương mù chẳng nhìn rõ người, Lý Tấu Tinh đeo mặt nạ bước ra khỏi phòng.

Không khí bên ngoài hơi lạnh, anh đang đi thì đột nhiên nhác thấy một bóng người vụt qua trước mặt.

Chỉ có thể nhìn ra mặt nạ trên mặt có màu trắng, đang phóng về phía phòng nghiên cứu.

Chẳng lẽ là Wasser?

Lý Tấu Tinh nheo mắt, lặng lẽ đi theo. Bóng người phía trước bị sương mù che phủ mờ mờ ảo ảo, chờ khi anh chạy tới đối

phương đã bước ra khỏi phòng nghiên cứu.

Động tác quang minh chính đại, tựa như chẳng sợ bị phát hiện.

"Ai?!"

Ánh mắt đối phương sắc bén, dùng tinh thần lực ép sát, Lý Tấu Tinh né tránh một đòn, trở tay tấn công lại.

Không phải Wasser.

Người đeo mặt nạ trắng y hệt liếc nhìn anh, bật cười, tiến tới đón lấy đòn công kích của anh, "Hóa ra là cậu."

Tinh thần lực ngưng tụ thành vũ khí chạm vào nhau, sự chán ghét với những tinh thần lực khác giúp cho tinh thần lực của Lý Tấu Tinh trở nên mạnh mẽ hơn, đối phương bị anh bức lui về phía sau vài bước, chấn động đến mức cánh tay tê rần.

"Cậu còn mạnh hơn tôi tưởng." Đối phương ngạc nhiên nói, vẩy vẩy tay, đột nhiên lùi nhanh về sau mấy bước.

Lý Tấu Tinh không dừng lại, đang lúc anh muốn ra tay một lần bắt sống người này thì sau lưng có tiếng tập kích xé gió lao tới, vẻ mặt anh căng cứng lại, một luồng tinh thần lực khác biến thành lồng phòng hộ che chở lấy anh.

Kim gây mê có kích thước lớn chừng hạt gạo bị chặn ngoài tinh thần lực, vừa tranh thủ liếc nhìn vẻ mặt Lý Tấu Tinh liền sầm lại.

Năm người đeo mặt nạ màu trắng bao vây mỗi hướng xung quanh anh, bọn họ khoác áo choàng màu đen, tay nâng súng gây mê nhắm vào các vị trí trên cơ thể anh.

Hơn nữa, một người trong đó còn cầm một thiết bị loại nhỏ màu

đen, Lý Tấu Tinh biết thứ đồ chơi kia, anh đã từng thấy lúc quân đội cố gắng bắt Wasser.

—— Đó là máy làm nhiễu tinh thần lực.

Người mặc đồ đen bật máy làm nhiễu tinh thần lực, tinh thần lực của Lý Tấu Tinh vùng vẫy vặn vẹo tiêu tan, trong chớp mắt mười mấy cây kim gây mê to chừng hạt gạo được bắn vào trên người anh.

Anh cắn răng không cam lòng ngã xuống đất, ý chí không địch nổi thuốc mê, bị ép sa vào bóng tối.

Chương 68: Diệp An trở lại

Lý Tấu Tinh tỉnh lại liền phát hiện mình đang nằm trong khoang cấp cứu.

Chất lỏng dính sền sệt dưới thân anh dao động, quần áo và tóc dưới đầu hoàn toàn ướt nhẹp. Sau khi chữa trị, mười mấy cây kim gây mê không làm anh cảm thấy đau hay là tứ chi mất sức.

Cửa phòng bị đẩy ra, có người đi vào.

Lý Tấu Tinh nhắm mắt lại, giữ vững hô hấp đều đều.

Anh tin chắc trạng thái của mình không khác gì lúc ngủ.

Nhưng chẳng biết sao người đến lại biết anh tỉnh rồi, giọng điệu chắc chắn, "Tỉnh rồi thì ra đi, ngâm lâu trong khoang cấp cứu cũng không tốt đâu."

Lý Tấu Tinh nhanh chóng mở mắt ra, thân hình thoăn thoắt nhấc nắp khoang lên rồi bước ra, "Là chú."

Lúc đầu anh tỏ ra kinh ngạc, nhanh chóng cảnh giác. Kim Địch cười ha hả, chào hỏi thân thiết với anh, "Đã lâu không gặp, Tấu Tinh."

Lý Tấu Tinh cũng cười theo, "Thuyền trưởng Kim Địch, chú là người bắt con hay là người cứu con."

Quá trực tiếp, Kim Địch thở dài một hơi, "Ta chính là thuyền

trưởng của phi thuyền thương mại Đế Lan, bắt cóc cậu làm chi?"

"Thế thì dễ nói chuyện rồi," Lý Tấu Tinh nói buông liền buông, bước tới chỗ Kim Địch, vỗ vỗ vai ông, "Sao con lại ở trên phi thuyền của thuyền trưởng Kim Địch vậy?"

Giống như anh đã thả lỏng cảnh giác trong nháy mắt, biểu hiện này khiến Kim Địch không thể không tán thưởng một câu ưu tú, "Được người ta nhờ vả."

Lý Tấu Tinh nheo mắt lại.

Kim Địch cười ha hả dẫn Lý Tấu Tinh ra khỏi phòng trị liệu, "Thỉnh thoảng hàng hóa phi thuyền thương mại Đế Lan vận chuyển cũng gồm có người."

Câu này vừa nói ra, vẻ mặt Lý Tấu Tinh liền lạnh xuống.

Từ khi tiến vào thế giới này đến bây giờ, nếu như hỏi anh ghét nhất là cái gì, không nghi ngờ gì nữa chính là việc đế quốc còn tồn tại việc buôn người.

Các chủng tộc trên những tinh cầu khác, vì quá nhiều và để phù hợp với quy luật tự nhiên tiến triển lịch sử thế giới, rất nhiều cuộc chiến tranh cục bộ hoặc là chiến tranh nhỏ giữa các tinh cầu đã nổ ra nhưng đế quốc lại không nhúng tay can thiệp. Sự tồn tại của đế quốc chỉ có tác dụng khi tinh cầu ngoài đế quốc giao chiến với tinh cầu thuộc đế quốc.

Các cuộc chiến trên những tinh cầu chưa bao giờ dừng lại, dẫn đến sự tồn tại của nạn buôn người.

Giá rẻ lại nhiều, không có giá trị.

Có thể so sánh những người ở thời đại tương lai này với nô lệ thời cổ đại.

Lý Tấu Tinh bình tĩnh rút tinh thần lực ra —— bọn họ thế mà lại không ức chế tinh thần lực của anh —— để ngang trước cổ Kim Địch, bình tĩnh nói đều đều: "Quay lại."

"Quay lại đâu?" Kim Địch, "Đừng kích động, Tấu Tinh."

Ông ta nói đùa, "Bây giờ cậu nóng nảy hơn lúc tự xưng là Tinh Tinh nhiều lắm."

"Hình như thuyền trưởng Kim Địch xem tôi là tên đần nhỉ."

Tinh thần lực siết lấy làn da của ông ta, máu tươi chảy dọc xuống cổ, Kim Địch ngừng nói.

Ông ta biết đây không phải là lời nói đùa, chuyện này quả thật khiến ông cực kỳ kinh ngạc. Ở tình thế bất lợi, ở địa bàn của ông ta, đối phương lại dám làm ông bị thương.

Chẳng phải vừa rồi còn rất thông minh giả vờ không biết gì cả sao?

Tinh thần lực đụng phải một lớp tinh thần lực khác, trên da Kim Địch phủ lên một lớp bảo vệ, trong nháy mắt hất văng tia tinh thần lực đang đặt ngang cổ ông ta ra.

Lý Tấu Tinh tức thì ngưng tụ ra trường đao, chẳng có vẻ sợ hãi gì đối mặt với Kim Địch lần nữa.

Mũi đao chỉ vào đôi mắt Kim Địch, tia sáng màu trắng bạc hung hăng vô cùng, mặt Lý Tấu Tinh không chút cảm xúc, "Lặp lại lần cuối, quay lại."

"Có thể nghe hiểu tiếng đế quốc không, cặn bã?"

...

Sao Xá loạn tùng phèo.

Bất kể là quân đội do Vưu Mông chỉ huy hay là những người theo Wasser đang bí mật mai phục, tất cả đều rơi vào hỗn loạn.

Người trước lo lắng vì không thấy Nan vất vả mãi mới chiết xuất được đâu, người sau thì lại vì Lý Tấu Tinh biến mất mà cực kỳ sợ hãi.

Lý Tấu Tinh biến mất.

Tin tức này như bom nổ chấn động, chớp mắt nổ cho những người liên quan choáng váng bàng hoàng, trong đầu chẳng chứa nổi thứ nào khác.

Trong quân doanh bắt đầu lưu truyền hai loại giả thuyết, một cái là Wasser cướp thuốc và Lý Tấu Tinh đi, thứ hai là... Lý Tấu Tinh trộm thuốc rồi bỏ trốn.

Vưu Mông đã sớm xử lý nhanh gọn tin đồn ngay khi mới chớm, đùa à, chẳng lẽ học sinh trường quân đội Thừa Dương lại đi trộm Nan ư?

Nhưng điều khiến cấp dưới Wasser sợ hãi hơn cả là phản ứng của lão đại nhà mình.

Lúc đội Mộng Chi biết tin Lý Tấu Tinh biến mất, sắc mặt mọi người đều trở nên khó coi, không chỉ mình Hi Nam không khống chế được mà nện lên tường.

Cố Vấn Thành ngồi trên ghế sô pha, sắc mặt nặng nề. Người tới người lui nhiều như vậy, kể cả đội Mộng Chi, không một ai dám tới gần hắn.

Hắn chẳng trút giận, cũng không nói gì, nhưng khí thế muốn

hủy diệt mọi thứ kia lại khiến người khác tê dại da đầu.

Sao lại dám!

Sao có người lại dám!

Tinh thần lực mạnh mẽ phẫn nộ làm không khí xung quanh vặn vẹo, người ở bên cạnh Cố Vấn Thành cảm thấy hô hấp dần dà khó khăn.

Hắn nắm chặt nắm đấm, đầu ngón tay dùng sức đến độ tái nhợt không chút máu.

Hung ác, sát ý, lắp đầy đôi mắt hiện tơ máu của Cố Vấn Thành.

Ai cũng biết lúc này không nên trêu vào hắn.

Con người tránh né nguy hiểm theo bản năng, bộ dạng Cố Vấn Thành thực sự quá đáng sợ.

Trước giờ cấp dưới của hắn chưa từng biết Wasser cũng có dáng vẻ này.

Cấp dưới trà trộn vào sao Xá để thực hiện nhiệm vụ chỉ có lẻ tẻ mấy người, bọn họ tự nguyện đi theo Wasser nhiều năm rồi. Qua nhiều năm như thế, dù có nguy cấp hay phẫn nộ cỡ nào, Wasser chưa từng đạt đến mức này.

Điều này khiến bọn họ hoảng sợ, cũng khiến bọn họ nghi hoặc, dù làm đồng đội hay là đối thủ, mức độ coi trọng mà Wasser dành cho Lý Tấu Tinh thậm chí còn quan trọng hơn mạng của mình.

Lăng Niên thả quang não xuống, im lặng vẩy vẩy cánh tay cứng ngắc do thao tác không ngừng.

Giọng Cố Vấn Thành khàn khàn, "Thế nào rồi?"

"Không tìm được," Lăng Niên lại lần nữa nhận thức được thất bại của mình, hắn nhắm mắt lại, lấy lại tinh thần, "Lá chắn của đối phương quá mạnh."

Thật ra mới có hai tiếng.

Song Cố Vấn Thành không chờ được nữa.

Hắn nhanh chóng đứng dậy, bước nhanh ra ngoài.

Tế Du và Swarin giật thót, vội vã cất bước đuổi theo, "Vấn Thành! Cậu muốn đi đâu?"

"Đi tìm em ấy," bước chân Cố Vấn Thành không ngừng, ngay cả mặt nạ phòng độc cũng không mang, đi thẳng đến điểm cao nhất gần đó, "Dùng tinh thần lực tìm em ấy."

"Cậu điên rồi ư?!"

Vừa nghe câu này Lăng Niên không chút khách khí chạy tới chặn trước người hắn, "Dùng tinh thần lực tìm cậu ấy ư? Tinh thần lực của cậu có thể trải rộng bao xa? Dù cho trải rộng đủ xa đi nữa, nếu như tinh thần lực của cậu đụng phải lỗ đen trong vũ trụ, thiên thạch, từ trường các thứ,... Cậu định làm gì?!"

"Phi thuyền trong vũ trụ, quân đội, cướp vũ trụ, cậu định làm gì nếu va vào bọn họ?!"

"Cậu muốn chết à?!"

Giọng điệu Lăng Niên ngày càng dữ dội, lúc nói câu cuối cùng là rống lên.

Tinh thần lực, nhược điểm vừa an toàn vừa nguy hiểm, dùng

tinh thần lực tìm người không khác gì trẻ sơ sinh rơi xuống ổ rắn —— chỉ có một con đường chết.

Trên thế giới không người nào dám, ai dám chứ?

Tế Du cũng bị làm cho tức quá chừng, "Cố Vấn Thành, cậu muốn ném mạng mình vào đó luôn à?"

Ai muốn chứ?

Cố Vấn Thành vô cùng tỉnh táo, nói: "Tránh ra."

Hắn biết chứ, một khi tinh thần lực của hắn trải ra, tất cả mọi người ở đây sẽ biết hắn là ai.

Hắn sẽ bại lộ thân phận của mình, đế quốc sẽ biết Cố Vấn Thành là Wasser, trường quân đội Thừa Dương sẽ biết Cố Vấn Thành là Wasser, các đồng đội của hắn cũng sẽ biết hóa ra hắn còn có một thân phận khác.

Đương nhiên Lý Tấu Tinh cũng sẽ biết, mặt trời nhỏ của hắn sẽ biết Wasser tới lui trêu chọc em ấy và Cố Vấn Thành là một người. Em ấy sẽ nghi ngờ tình cảm của hắn, sự tin tưởng dành cho hắn sẽ vụn vỡ, thậm chí sẽ chán ghét hắn, cho rằng hắn chỉ đang đùa bỡn em ấy mà thôi.

Cố Vấn Thành biết hết những hậu quả có thể xảy ra.

Bao gồm khả năng tinh thần lực của hắn sẽ bị nguy hiểm trong vũ trụ nuốt chửng, bao gồm khả năng hắn sẽ chết.

Nhưng hắn cực kỳ bình tĩnh.

Nhịp tim không nhanh không chậm, đầu óc tỉnh táo biết rõ hắn chuẩn bị làm những gì, nhưng lý trí không ngăn cản.

Dưới trạng thái chẳng chút xung động này, hắn biết đây là lựa chọn tỉnh táo nhất.

Mặt trời nhỏ của hắn biến mất rồi.

Bị người khác bắt đi rồi.

Chỉ cần nghĩ đến hình ảnh Lý Tấu Tinh bị người khác hành hạ, Cố Vấn Thành liền cảm thấy hô hấp của mình như ngừng lại.

"Tránh ra," Cố Vấn Thành, "Các cậu chỉ làm lỡ thời gian của tôi thôi."

Nhưng các đồng đội vẫn cứ ngăn trước người hắn, quyết không chùn bước, liều chết ngăn cản hành động như muốn đi tự sát của hắn.

Mấy cấp dưới của Wasser ra sức lau mồ hôi.

Bọn họ đặt kỳ vọng vào đội ngũ của lão đại, mong mấy người có thể ngăn cản kế hoạch của Cố Vấn Thành.

Cũng mong cho Lý Tấu Tinh không có chuyện gì, tuyệt đối đừng có chuyện gì, bằng không sẽ là thảm họa cho tất cả mọi người...

...

Lần thứ n Lý Tấu Tinh cố ấn máy truyền tin.

Đó là máy truyền tin do Lăng Niên làm, chất liệu là đá Thừa Tinh, theo lý thuyết thì lực xuyên thấu phải rất mạnh tin tức không nên bị cản lại chứ.

Song thực tế máy truyền tin lại không có chút phản ứng nào.

Trên mặt anh dính máu tươi bị bắn lên, trên quần áo trên vũ khí

cũng đầm đìa máu, trên đó có máu của anh, cũng có máu của những người khác.

Phi thuyền to lớn đã thành địa ngục, có thể nhìn thấy máu tươi bắn tứ tung trên thảm trải sàn trên mặt tường, mỗi một khúc ngoặt và chỗ ẩn nấp đều có khả năng đón nhận công kích từ những người khác.

Trên đường tới đây Lý Tấu Tinh đã phá huỷ hai mươi ba cái máy chặn truyền tin, nhưng cường độ lá chắn vẫn còn quá mạnh. Anh hơi bình ổn lại hô hấp, vẩy đi dòng máu dính trên trường đao, dùng tinh thần lực yếu ớt phá vỡ một cái đèn hành lang, tiến về phía trước trong bóng tối.

Trận chiến giữa anh và Kim Địch đã phá huỷ toàn bộ khoang cấp cứu, anh mang theo thương tích, đối phương cũng chẳng lành lặn.

Toàn bộ phi thuyền có thể hỗn loạn đến mức độ này đều nhờ sức mạnh thôi miên của Lý Tấu Tinh, anh đã thôi miên gần một phần ba người trên phi thuyền.

Sau khi thấy cấp dưới tàn sát lẫn nhau, vẻ mặt vẫn luôn tươi cười kia của Kim Địch mới thực sự lạnh xuống, ông ta không ngờ Lý Tấu Tinh còn có chiêu này.

Ông khinh địch không mở máy làm nhiễu tinh thần lực khi Lý Tấu Tinh tỉnh lại, Lý Tấu Tinh phải cảm ơn sự khinh địch của ông ta.

Sau khi Kim Địch bật máy làm nhiễu tinh thần lực, Lý Tấu Tinh bị đè ép đến cực hạn. Khi thích ứng được với cường độ gây nhiễu rồi, anh cũng chỉ có thể miễn cưỡng rút ra một tia tinh thần lực để sử dụng đứt quãng.

Thật sự chỉ có một tia, ngay cả công kích cũng khó khăn.

Anh tự tin về sức mạnh tinh thần lực của mình, sự tăng trưởng do nuốt chửng tinh thạch năng lượng mang lại chắc chắn tất cả mọi người chẳng thể ngờ tới.

Tuy không sánh bằng Cố Vấn Thành, nhưng tuyệt đối có thể sánh ngang với kẻ mạnh vang danh đế quốc.

Nếu như chỉ vì bắt anh, cường độ của máy làm nhiễu tinh thần lực chắc chắn không mạnh như vậy.

Sớm có mưu tính.

Nhưng trong dự tính không phải là anh.

Lòng Lý Tấu Tinh chìm xuống đáy vực.

Tiếng hít thở chừng như chẳng thể nghe thấy, thính lực và thị giác đã dùng đến cực độ, trong tay Lý Tấu Tinh là khẩu súng đoạt được từ cấp dưới của Kim Địch, di chuyển chậm rãi.

Anh lao về nơi thường đặt phi hành khí loại nhỏ trên phi thuyền.

Tay không ngừng ấn máy truyền tin, không phải vì gọi bọn họ cứu viện, mà là muốn báo bình an.

Không cần đoán, Lý Tấu Tinh biết, Cố Vấn Thành sẽ phát điên.

Trước khi cậu ấy phát điên, làm ơn, Cố Vấn Thành, cậu đừng làm ra bất kỳ hành động không thể cứu vãn nào nhé.

Anh không nguy hiểm đến mức đó.

Lý Tấu Tinh liếm liếm vết máu trên bờ môi, núp ở khúc ngoặt.

Anh đã thấy nơi đặt phi hành khí loại nhỏ, cũng nhìn thấy những người đang chặn ở đây chờ anh tới.

Kim Địch đứng ở hàng đầu, cả người bê bết máu, vì chính tay ông ta đã dẫn theo cấp dưới giết một phần ba số người bị Lý Tấu Tinh thôi miên kia.

"Núp ở chỗ nào đấy, chàng trai trẻ," Kim Địch cười lạnh, cất cao giọng, "Chúng ta cùng nhau thảo luận về vấn đề bồi thường đi nào."

Máu tươi thấm ướt giày ông ta, trên sàn nhà đều là dấu chân máu.

Lý Tấu Tinh quay đầu lại, dựa vào trên tường.

Hóa ra những người lúc trước trên phi thuyền Đế Lan bị xử lý theo cách này.

Chẳng trách lớp máu đọng trong các góc lại dày như vậy, qua mấy ngày cũng không khô được.

Rốt cuộc người đứng sau Kim Địch là ai.

Sao những kẻ lấy cắp Nan kia lại cải trang giống Wasser như vậy.

Bọn họ muốn dùng mình làm gì.

Người mà bọn họ thực sự muốn bắt có phải là Wasser chăng.

Nhịp thở Lý Tấu Tinh chầm chậm suy yếu, kiềm nén âm thanh đến mức thấp nhất.

Anh bình tĩnh rút tinh thần lực ngưng tụ được trong mười phút trước đó ra, đánh nát chiếc đèn phía trước với tốc độ nhanh nhất.

Mấy người đang chờ trước phi hành khí loại nhỏ lâm vào hoảng loạn, Kim Địch nheo mắt, "Tới rồi."

Chỉ có một đòn, chỉ có thể thành công, không thể thất bại.

Mặt Lý Tấu Tinh không cảm xúc, xông vào bóng tối.

Đương nhiên là —— thành công rồi.

...

Bọn Lăng Niên muốn ngăn lại, song trước giờ kẻ yếu không cản được kẻ mạnh.

Bọn họ chỉ có thể tái mét mặt mày nhìn Cố Vấn Thành bắt đầu giải phóng tinh thần lực.

Sao có thể thành công được chứ.

Bi thương.

Sao mà thành công đây?

Cố Vấn Thành giơ tay lên, cấp dưới đang ẩn núp trong bóng tối cứng đờ bất động.

Chưa bao giờ tỉnh táo như giờ phút này.

Tinh thần lực của Cố Vấn Thành bắt đầu lần lượt phân tán, tất cả suy nghĩ trong đầu hắn đều là Lý Tấu Tinh.

Dù có bại lộ thân phận, chỉ cần em ấy không chết, hắn tin rằng Lý Tấu Tinh sẽ chẳng bỏ mặc không quan tâm tới hắn nữa.

Bởi hắn đã muốn Lý Tấu Tinh, hai người bọn họ đã thành vợ

chồng rồi.

Nếu đối phương không chấp nhận được... Ánh mắt hắn sâu thẳm, hắn không biết mình sẽ làm những gì.

Song trước khi tinh thần lực được giải phóng thêm nữa, Lăng Niên đột nhiên vui mừng reo lên: "Vấn Thành! Tấu Tinh truyền tin về!"

Cố Vấn Thành sững sờ, tinh thần lực dừng lại trên không trung.

Rốt cuộc trên quang não cũng hiện ra vị trí của Lý Tấu Tinh, đối phương chủ động gửi liên lạc, Lăng Niên nhanh chóng bấm nhận, nhưng trong ống kính lại chẳng thấy bóng hình đối phương đâu.

Trong màn hình đỏ một màu máu, như thể máy truyền tin của đối phương bị một lớp máu tươi phủ lên.

Lòng đội Mộng Chi chùng xuống, Cố Vấn Thành nhìn chòng chọc vào màu máu đỏ kia, nghiến chặt răng.

"Các anh là đồng đội của chủ nhân hả?" Giọng nói trong trẻo của thiếu niên truyền đến, "Chủ nhân bị thương quá nặng, đã đưa vào trong khoang cấp cứu để chữa trị, các anh có muốn tới đây không? Hay là đợi chủ nhân bình phục lại rồi tôi đưa về?"

Swarin chần chờ, "Chủ nhân mà cậu nói là Tấu Tinh à?"

Máu trên máy truyền tin được một bàn tay lau đi, rốt cuộc trong màn ảnh cũng hiện lên hình. Thiếu niên đối diện có một gương mặt xinh đẹp, trên mặt của cậu mang theo nụ cười khiến người ta thoải mái, "Chào các anh, tôi là Diệp An."

Tầm mắt Diệp An đảo qua mấy người một vòng, cuối cùng dừng lại trên người Cố Vấn Thành, nụ cười trên mặt càng thêm rõ

ràng, "Đã lâu không gặp, anh Cố, không ngờ lại gặp lại anh và chủ nhân của tôi ở thời điểm như vậy."

"Chẳng qua hình như chủ nhân của tôi có hơi thảm," nụ cười trên mặt cậu phai nhạt, "Nhưng mà không cần lo lắng, về sau tôi sẽ đích thân chăm sóc chủ nhân thật tốt."

Ý tứ trong lời nói kia không gì khác —— đang trách móc Cố Vấn Thành chỉ lo cho an nguy của mình.

Mặt Cố Vấn Thành không cảm xúc, ở nơi ống kính không quay tới, siết chặt nắm đấm.

D.: Chúc mọi người trung thu vui vẻ dù hơi muộn (ノ_

Chương 69: Mê muội

Bọn Cố Vấn Thành đi suốt đêm đến tọa độ phi thuyền Diệp An cung cấp.

Diệp An tiếp đón bọn họ, mặt tươi cười, "Thưa mấy anh..."

"Em ấy đâu," giọng điệu Cố Vấn Thành từ tốn, "Dẫn chúng tôi đến chỗ em ấy."

"Chủ nhân đang trong khoang cấp cứu," Diệp An cũng không từ chối, dẫn bọn họ đến khoang cấp cứu, "Có thể gặp được chủ nhân vào lúc này thật sự khiến tôi rất kinh ngạc, tôi rất mừng vì thời gian đó đội buôn của tôi lại xuất hiện ở khu vực kia. Có lẽ anh không biết, lúc đó chủ nhân thê thảm biết bao."

Cố Vấn Thành mím môi.

Diệp An thay đổi rất nhiều, từ một nô lệ khúm núm bị người đánh chửi trở nên mạnh mẽ tự tin hơn. Chỉ bằng việc cậu cứu Lý Tấu Tinh một mạng, hồi đó mua cậu là đáng giá.

Nhưng Cố Vấn Thành ghét việc cậu gọi Lý Tấu Tinh là chủ nhân.

"Ngậm miệng."

Tinh thần lực đã cảm nhận được vị trí của Lý Tấu Tinh, Cố Vấn Thành rảo bước nhanh chóng vượt qua Diệp An đang dẫn đường phía trước.

Diệp An thật sự ngậm miệng lại theo mệnh lệnh của hắn, cậu nheo mắt, đánh giá lại thực lực của Cố Vấn Thành.

Bước chân đội Mộng Chi vội vã tiến vào phòng trị liệu, chạy đến cạnh khoang cấp cứu, trông thấy Lý Tấu Tinh nằm bên trong.

Đôi mắt đám thanh niên cũng coi như đã từng kinh qua bao chuyện lớn chua xót, khóe mắt lặng lẽ hoen đỏ.

Bọn họ mất hai tiếng đi từ sao Xá đến phi thuyền của Diệp An, hai tiếng trôi qua, tình trạng của Lý Tấu Tinh bên trong khoang cấp cứu vẫn còn thảm thương. Vết thương to to nhỏ nhỏ đã ngừng chảy máu, máu tươi nhuộm đỏ chất lỏng màu trắng bên trong khoang cấp cứu.

Bây giờ đã nặng như vậy, trước đó còn nghiêm trọng tới mức nào chứ?

Cố Vấn Thành đứng nhìn Lý Tấu Tinh qua nắp khoang trong suốt, tình cảnh tồi tệ nhất mà hắn dự đoán đã trở thành hiện thực, ngoài tức giận, to lớn nhất chính là đau lòng và tự trách.

Đúng vậy, Cố Vấn Thành vì thương tích của một người khác mà tự trách mình.

Cái này phải đau đến thế nào chứ, lúc mặt trời nhỏ của hắn mang theo những vết thương này chạy thoát khỏi tay kẻ địch phải trải qua bao nhiêu khó khăn đây.

Cố Vấn Thành hận không thể thay mình vào.

Mà việc này không cần phải nghĩ, Cố Vấn Thành biết nguyên nhân chẳng thể tách khỏi Wasser.

Ai bảo cậu bé ngoan của hắn, điều nguy hiểm duy nhất mà em ấy gặp phải chính là có liên quan tới Wasser chứ?

Người mình muốn bảo vệ nhất lại vì mình mà bị thương.

Sau khi hắn hung hăng tuyên bố chủ quyền như vậy, thế mà lại còn có người muốn động vào cậu bé của hắn.

Hơi thở của Cố Vấn Thành ngày càng hỗn loạn, Tế Du vỗ vỗ vai hắn động viên, "Ít nhất còn sống, Vấn Thành, chúng ta chờ Tấu Tinh tỉnh lại rồi trừng trị những kẻ kia thật mạnh vào!"

Người dám tổn thương đồng đội của bọn họ, bọn họ sẽ không bỏ qua!

Cố Vấn Thành chậm rãi gật đầu. Tinh thần lực trốn ra dán lên nắp khoang trong suốt, lo lắng đến độ chảy thành một miếng bánh dẹp luôn.

Tinh thần lực phản ánh nội tâm chân thực của chủ nhân. Chớ thấy bề ngoài Cố Vấn Thành có vẻ như rất bình tĩnh mà lầm, ý muốn thật sự của hắn chính là dính vào trên người Lý Tấu Tinh, tốt nhất là có thể nằm nhoài lên nắp khoang cấp cứu, quan sát anh mọi lúc, để sau khi tỉnh lại người đầu tiên Lý Tấu Tinh nhìn thấy chính là hắn.

Cảnh tượng này khiến mặt Diệp An dịu lại, có vẻ bạn của chủ nhân không phải là người vứt bỏ đồng đội bỏ trốn một mình, là cậu hiểu lầm.

Lần nằm xuống này Lý Tấu Tinh nằm liền ba ngày.

Ba ngày sau anh mở mắt ra, còn chưa kịp nhận ra mình đang ở nơi nào thì nắp khoang đã bị người ta nhấc lên.

Một người khác xông tới ôm mạnh anh, nụ hôn mang theo chất lỏng dinh dính của khoang cấp cứu không ngừng rơi xuống mặt anh, đối phương nhảy vào chen chúc trong khoang cấp cứu chỉ

nằm được một người.

Hơi thở ấm nóng phun lên mặt Lý Tấu Tinh, chóp mũi đều là mùi của đối phương, người kia ôm chặt lấy anh, nụ hôn rơi xuống dày đặc đến độ Lý Tấu Tinh chẳng thể mở mắt nổi.

Bên trong khoang cấp cứu nồng nặc mùi kim loại nay lại thoảng hương thơm ngát, mùi thơm ngày càng đậm, phảng phất hương vị mừng như điên đan xen xót xa.

Lý Tấu Tinh để cho hắn hôn tùy ý, rồi lại ôm lấy đầu hắn nghênh đón, sau khi hôn xong thì nhắc nhở, "Tôi chưa đánh răng."

Còn sống, đã tỉnh.

Cố Vấn Thành ôm anh chẳng chịu buông tay, lại hôn lên, "Tôi không ngại."

Cả người Lý Tấu Tinh đều là mùi khoang cấp cứu.

Ba ngày nay, ngày đầu tiên hắn còn có thể kiềm chế mình không làm gì quá đáng, song lúc sau hắn hoàn toàn nghe theo trái tim mình, nửa bước không rời, ánh mắt chẳng buông.

Cố Vấn Thành hài lòng với khoảng cách này, "Tôi sẽ không để em rời khỏi tôi dù chỉ nửa bước nữa đâu."

Giọng điệu hắn kiên định, Lý Tấu Tinh chỉ ngửi thấy mùi hương trên người hắn.

Hai người cứ thế ôm nhau chen chúc trong khoang cấp cứu, khoang cấp cứu cảm nhận bên trong có người nên tự động đậy lại nắp khoang.

Không gian đóng kín chỉ có hai người bọn họ, chất lỏng đặc sệt ấm áp. Cố Vấn Thành cảm thấy không đủ chân thực lắm, thầm

thì: "Tôi thật sự rất muốn em."

Dùng thân phận Cố Vấn Thành, quang minh chính đại muốn Lý Tấu Tinh một lần.

Nhưng không phải bây giờ.

Lúc này đối phương quá yếu ớt.

Không chịu nổi hắn.

"..." Vẻ mặt Lý Tấu Tinh quái dị.

Cố Vấn Thành đột nhiên nhớ lại lời anh nói lúc trước, Lý Tấu Tinh nghĩ bản thân mình ô uế, bây giờ nghe hắn nói muốn anh thì có thể nghĩ tới cảnh tượng khi ấy hay không?

Hắn nắm chặt nắm đấm.

Cũng không thể cho em ấy biết hắn chính là Wasser, lại không thể nói với em ấy rằng em không ô uế chút nào.

Tình huống này khiến Cố Vấn Thành tiến thoái lưỡng nan. Hắn không ngờ rằng chẳng qua chỉ dùng thân phận Wasser thử nghiệm cách muốn Lý Tấu Tinh một chút thôi, kết quả lại làm anh muốn luôn.

Không ngờ lại đơn giản và nhanh như vậy.

Hắn đau khổ, đối phương còn đau hơn hắn.

Không có giải pháp.

"Xin lỗi..." Cố Vấn Thành, "Xin lỗi, Tấu Tinh, tôi có lỗi với em."

Giọng điệu của hắn phức tạp, Lý Tấu Tinh không biết hắn lại

muốn gì, chỉ có thể vỗ lưng hắn động viên, "Tại sao lại xin lỗi tôi?"

Nguyên nhân không thể nói.

Lúc này Tấu Tinh hẳn phải căm hận Wasser, sao hắn có thể nói mình chính là Wasser được chứ?

Nhưng nếu không nói, Tấu Tinh sẽ cho rằng bản thân mình ô uế.

Cố Vấn Thành im lặng không nói.

Lý Tấu Tinh mò tới tay hắn, quả nhiên móng tay đã bấm sâu vào lòng bàn tay. Trong khoang cấp cứu, vết thương được chữa trị không ngừng lại bị hắn bấm chặt vào lần nữa.

Hắn đơn phương rơi vào tình huống ngược luyến tình thâm chẳng có sự tham gia của Lý Tấu Tinh.

Lý Tấu Tinh than nhỏ một tiếng, "Cậu cho rằng tôi đang so đo tính toán những chuyện Wasser làm với tôi à?"

Cố Vấn Thành đau đớn nhắm chặt mắt lại.

Bộ dáng này quả thực vừa đáng thương vừa đáng yêu, Lý Tấu Tinh vừa định nói một câu thì giọng nói ngạc nhiên mừng rỡ của các đồng đội theo thường lệ đến thăm anh vang lên ngoài cửa, "Tấu Tinh, cậu tỉnh rồi!"

Không gian riêng tư hai người bị phá vỡ, biểu cảm trên mặt Cố Vấn Thành thu lại tức thì. Hắn nhảy ra khỏi khoang cấp cứu trước rồi đỡ Lý Tấu Tinh đi ra.

Lý Tấu Tinh bất đắc dĩ cảm thụ cảm giác được đối xử như người bị bệnh nặng dù trên người chẳng có chút vết thương nào.

Chờ sau khi anh và các đồng đội lần lượt ôm nhau, Diệp An đã chuẩn bị xong phòng nghỉ ngơi tắm rửa và cơm nước cho anh.

"Lần này cảm ơn nhiều, Diệp An," Lý Tấu Tinh đi tới vỗ vỗ vai cậu, "Sau khi chạy thoát còn có thể gặp được người quen cũng là chuyện cực kỳ may mắn."

"Là may mắn của em, chủ nhân," Diệp An lộ ra nụ cười mỉm đầy vui vẻ, đôi mắt đang nhìn Lý Tấu Tinh ngày càng sáng ngời, "Chút chuyện nhỏ này còn kém rất rất nhiều sự bồi dưỡng ngài dành cho em."

"Đừng gọi tôi là chủ nhân," Lý Tấu Tinh nhún nhún vai, "Quan hệ giữa chúng ta chỉ là hợp tác."

1, 2, 3...

Lý Tấu Tinh nói với Diệp An bốn mươi chữ.

Cố Vấn Thành tươi cười tiến lên, nắm chặt tay Lý Tấu Tinh, "Em mới tỉnh lại nên còn chưa quen, đi tắm ăn cơm trước đã được không?"

Các đồng đội cũng khuyên nhủ: "Mau đi đi, có chuyện gì chờ ăn xong rồi nói."

Bọn họ cũng rất tò mò Tấu Tinh đã gặp chuyện gì, vì sao lại gặp được Diệp An.

Dù sao nhìn thái độ của Lý Tấu Tinh với Diệp An, khách khí, cũng không xem cậu ta là người phe mình đáng để tín nhiệm.

Nói thật, tâm lý đội Mộng Chi đã thoải mái hơn.

Cậu cứu Lý Tấu Tinh, chúng tôi đều biết ơn cậu. Nhưng cậu mở

miệng là chủ nhân, ngậm miệng là việc nên làm khi chăm sóc cậu ấy thật tốt, cậu vứt tín nhiệm tình cảm người nhà đồng đội của chúng tôi ở đâu?

Đột nhiên một kẻ xa lạ chạy đến cư xử như kiểu trên thế giới này cậu ta mới là người đối xử với Lý Tấu Tinh tốt nhất, điều này thật sự khiến người ta khó chịu.

Ân nhân cứu mạng là ân nhân cứu mạng, mà tín nhiệm giữa người nhà là tín nhiệm giữa người nhà.

Tất nhiên bọn họ phải phụ trách chăm sóc Lý Tấu Tinh.

Lý Tấu Tinh và Cố Vấn Thành bước vào căn phòng Diệp An chuẩn bị cho anh.

Cố Vấn Thành đi vào phòng tắm xả nước nóng vào bồn tắm cho anh, "Tắm cùng đi."

"..." Chủ động đến mức khiến người ta thận hư mà.

Sau khi cởi quần áo Lý Tấu Tinh cùng hắn bước vào bồn tắm, làn nước ấm áp bao lấy cơ thể đặc biệt thoải mái.

Trước đó vì thương tích quá nặng, khi Lý Tấu Tinh gặp được Diệp An đối phương thậm chí còn chưa kịp thay quần áo khác cho anh đã bỏ anh vào trong khoang cấp cứu, dù bấy giờ vết thương đã được chữa trị hoàn toàn nhưng trên da vẫn còn sót lại một vài vết máu.

Cố Vấn Thành trông mà đau lòng cực kỳ.

Tim thắt lại, trước giờ hắn chưa từng biết mình không nhìn được màu máu.

Hắn gạt làn nước đến bên cạnh Lý Tấu Tinh, đầu ngón tay chà đi

vết máu trên người anh.

Đây là máu của Lý Tấu Tinh, cũng là lần đầu tiên Cố Vấn Thành chạm vào máu của Lý Tấu Tinh.

Ánh mắt hắn nặng nề.

Nằm trong khoang cấp cứu ba ngày Lý Tấu Tinh tràn trề tinh thần, anh muốn thảo luận với Cố Vấn Thành về đề tài khi trước một lát , "Có phải cậu cho rằng Wasser đã làm gì tôi không?"

Đầu ngón tay Cố Vấn Thành run lên, vội vã thu tay về, "... Không có."

"Gã chẳng làm gì tôi cả," cho rằng hắn không muốn bại lộ thân phận trước mặt mình, Lý Tấu Tinh cũng không thể chỉ vào hắn nói cậu chính là Wasser, anh thở dài, "Tôi chắc chắn tôi và gã không hề làm gì cả."

Mà Cố Vấn Thành cũng chắc chắn rằng mình rất muốn anh.

Nhưng sao Lý Tấu Tinh lại nói về chuyện này nhiều lần như vậy?

Chẳng qua đây chỉ vì đối phương không muốn hắn lo lắng nên che giấu mà thôi.

Hắn cười khổ, cảm thấy mình là một tên cặn bã.

"Nam nữ lên giường, có thể tiến vào," Lý Tấu Tinh, "Tôi và Wasser, thật sự không có tình huống một người tiến vào cơ thể một người khác."

... Đúng vậy, Cố Vấn Thành sửng sốt.

"Có phải rất kỳ lạ không?" Lý Tấu Tinh cũng nhíu mày lại, không

rõ, "Mấy cái này không giống nhau, tôi và Wasser tuyệt đối chưa từng xuất hiện tình huống thân mật quá mức."

Cố Vấn Thành suy tư, đúng vậy, không có tiến vào.

"Cho nên gã không muốn tôi," câu nói này quả thực kỳ diệu, Lý Tấu Tinh mặt dày đơn thuần ngây thơ muốn có một bước đột phá tình cảm sau khi chạy thoát được, "Không phải cậu muốn tôi sao, cậu có biết cách làm không Vấn Thành?"

Câu nói này thực sự máu chó như lời thoại.

Thời điểm trốn thoát, tại thời khắc dấu hiệu sinh mệnh sắp biến mất, Lý Tấu Tinh tiếc nuối.

Đã đến bước này rồi.

Anh không có mối quan hệ quang minh chính đại với Cố Vấn Thành, anh chưa từng cùng Cố Vấn Thành thật sự thân mật với nhau.

Nếu cứ chết đi như thế, thực sự đáng tiếc quá mức.

Ý chí cầu sinh mạnh mẽ giúp anh cầm cự được tới khi được Diệp An cứu.

Đây không phải là mong muốn đàn ông đơn thuần, trong đó còn đan xen rất rất nhiều tình cảm phức tạp.

Mê muội.

Cố Vấn Thành mê muội anh, anh mê muội Cố Vấn Thành.

Tinh thần lực si mê lẫn nhau, cảm xúc điên cuồng dưới sự quấy phá của hormone.

Cố Vấn Thành bị những lời yêu cầu này làm đỏ bừng đôi mắt.

Để Lý Tấu Tinh trở thành người của hắn.

Lời tỏ tình mập mờ này.

Không, đây là lời bày tỏ mập mờ rằng Lý Tấu Tinh chấp nhận hắn.

Song dù cho tâm trạng có kích động đến đâu, thể xác có la hét phải tiến công đến đâu.

Cố Vấn Thành cũng không biết bước tiếp theo nên làm những gì.

Hắn hoàn toàn cứng nhắc, hoài nghi mình không có nơi có thể muốn Lý Tấu Tinh.

Đạo lý tự nhiên, nam nữ kết hợp.

Trái tim hắn hoàn toàn chìm xuống.

Tác giả: Lý Tấu Tinh: Ám chỉ ám chỉ ám chỉ

Cố Vấn Thành: Không tiếp thu được không tiếp thu được không tiếp thu được

Đừng thấy Thành Thành tấu hài nhiều, đứng ở góc độ của hắn mấy chương này thật sự siêu ngược, ngược luyến tình thâm là thật _(:з" ∠)_

Chương 70: Bạn tốt nhất

Lòng chùng chẳng ích gì, cơ thể chùng xuống mới có tác dụng.

Dựa theo lý giải của Cố Vấn Thành, hắn là phía điều khiển, nhưng lần đầu tiên mà lại thực hiện tư thế này thì bên chịu đựng rất dễ bị thương.

Ít nhất về kiến thức lý thuyết Lý Tấu Tinh bỏ xa Cố Vấn Thành cả trăm con phố, cái tư thế này, bây giờ thật sự không thể dùng được.

Ngó thấy Cố Vấn Thành lại lâm vào thế giới của riêng hắn, Lý Tấu Tinh quyết định tự mình ra tay cơm no áo ấm.

Cố Vấn Thành hơi cứng còng rồi lại lập tức cố gắng thả lỏng, nếu như nhớ không lầm thì điều này là bình thường.

"Để tôi thử xem," Lý Tấu Tinh, "Tôi tìm thử một chút..."

"... Được."

Mình thực sự quá vô dụng, chuyện như vậy còn cần đối phương đi tìm, mà mình lại là người nắm quyền chủ động trong hai người. Cố Vấn Thành cau mày, cảm thấy rất mất mặt.

Chủ nghĩa gia trưởng khiến hắn cảm thấy thất bại, cảm giác thất bại làm cho hắn xấu hổ hơn.

Lý Tấu Tinh tìm đề tài dời đi lực chú ý của hắn, "Tôi nhớ chúng

ta vẫn còn kỳ hạn một tháng."

Cố Vấn Thành cảnh giác tức thì, "Không phải là mười ngày sao?"

Được thôi, mười ngày.

Lý Tấu Tinh, "Vậy thì cũng còn mười ngày nữa."

"Em nằm ba ngày," theo động tác ngày càng gần của anh Cố Vấn Thành càng không thoải mái, thậm chí còn thấy tay chân như nhũn ra, lưng không thẳng được, chỉ có thể chống lên người Lý Tấu Tinh mượn lực, "Coi như đã qua mười ngày rồi đi, được không?"

Ở đây.

Lý Tấu Tinh dừng tay, theo tình cảm thì vậy nhưng lý trí lại không muốn tiến hành ở nơi này thời gian này, "Không thì chờ về trường quân đội Thừa Dương rồi lại tiếp tục nhé?"

"Không được!" Cố Vấn Thành theo bản năng níu lấy tay anh, dừng lại, "Nơi này... Có chút thú vị."

Nhưng... Hắn nhìn nhìn hoạt bát đáng yêu, hoài nghi sao có thể chứ.

Hắn có thể làm Lý Tấu Tinh trở thành người của hắn thật sao?

Cái trình độ này, đối phương sẽ đau chết mất, lỡ như gãy mất...

"... Không được, thật sự không được," vẻ mặt Lý Tấu Tinh phức tạp, "Nhỏ."

Không hổ là nam chính Khởi Điểm.

Cơ thể năng lực cái nào cũng lợi hại, cái nào cũng đỉnh.

Cố Vấn Thành nâng mặt anh, đau lòng hôn hôn môi anh, "Cố gắng thêm chút nữa đi Tấu Tinh, đều tại tôi không được."

Hơn nữa cái nơi đó nhỏ như vậy quả thực mất mặt quá, cái này cũng như phía trước của phái nam vậy, của ai nhỏ thì người đó mất mặt. Bấy giờ Cố Vấn Thành cảm thấy mình thật mất mặt.

"Chỉ có một lúc mới đầu thôi, sau đó sẽ không đau nữa đâu."

Trên thực tế anh cũng rất chột dạ, nhìn phía trước của mình mà nghĩ một chút thì biết sẽ đau tới chừng nào.

Dù là nam hay là nữ đều sẽ cảm thấy đau, có thể giữa đàn ông sẽ đau hơn. Thế nhưng không còn cách nào khác, chỉ có thể để Tấu Tinh tủi thân chịu đau, Cố Vấn Thành nhất định muốn anh.

Chỉ có thật sự kết hợp mới có thể có được cảm giác an toàn.

Cố Vấn Thành dùng lời hay ý đẹp khích lệ, dùng lời nói dối đẹp đẽ dụ dỗ nam sinh đơn thuần, "Tôi sẽ khiến em rất thoải mái, tin tôi."

"Chỉ là lúc đầu hơi đau, nhưng về sau sẽ rất thoải mái."

"Không lừa em."

Lý Tấu Tinh liếc hắn một cái, thoạt nhìn không quá tin tưởng, "Thật sự sẽ thoải mái sao?"

"Thật," Cố · tự phong trai đểu · chột dạ · Vấn Thành, "Tin tôi."

Thế nhưng lúc này đang trên phi thuyền của Diệp An, con người Lý Tấu Tinh ở một mức độ nào đó lại rất chú ý cảm giác nghi thức, anh không muốn kết hợp với Cố Vấn Thành ở chỗ này.

Lần đầu tiên tối thiểu phải có hoa tươi, phải có công cụ, phải có sự thoải mái cho nhau, phải lãng mạn.

Như vậy mới có thể có lần sau.

"Đừng ở đây mà," Lý Tấu Tinh, "Thực hiện lần đầu ở đây không tốt."

Cố Vấn Thành chợt nhớ đây không phải là địa bàn của bọn họ, mà là trên phi thuyền của cái người tên Diệp An kia.

Hắn bình tĩnh lại, hôn trán Lý Tấu Tinh một cái, "Xin lỗi, trách tôi quá nóng lòng, đây không phải là nơi thích hợp."

Lần đầu tiên của một người quan trọng đến vậy, Cố Vấn Thành cảm thấy mình quả thực không phải con người, chẳng để ý đến cảm nhận của Lý Tấu Tinh, quá mức nóng vội.

"..." Lý Tấu Tinh, "Tôi rất hổ thẹn."

"Thực ra tôi," anh nói chầm chậm, "Cậu có cảm thấy tôi..."

"Sao em lại hổ thẹn?" Cố Vấn Thành cùng anh ra khỏi bồn tắm, ngắt lời anh, "Chẳng qua em không chịu nổi tôi mà thôi, chẳng lẽ không trách tôi nhỏ mà trách em quá lớn à?"

Hắn vừa nói vừa liếc nhìn Lý Tấu Tinh, dừng một chút, "Quả thực..."

Câu nói này chặn ngược những lời Lý Tấu Tinh muốn nói trở lại, Lý Tấu Tinh thở dài, đột nhiên ngộ ra.

Nếu như vô tri có thể khiến một người mãi luôn vui vẻ, một mực tự kiêu mình mới là bên điều khiển, vậy hãy để cho Cố Vấn Thành tiếp tục kiêu ngạo đi.

Nếu như anh nói với Cố Vấn Thành rằng anh mới là bên chủ động, vậy chẳng khác nào phá vỡ giấc mộng đẹp đẽ của một đứa trẻ.

Hơn nữa hiện tại cũng coi như chưa làm gì cả, thân là cường 1 Lý Tấu Tinh thừa nhận mình kinh sợ.

Nhưng mà chẳng kinh sợ được bao lâu, bây giờ anh muốn cùng Cố Vấn Thành nhanh chóng trở về trường quân đội Thừa Dương làm vững quan hệ.

Sau khi bọn họ tắm xong ra ngoài, cơm ở phòng ăn vẫn còn nóng.

Diệp An và bốn người Lăng Niên ngồi đối mặt nhau, trên mặt đều mang vẻ tươi cười, bầu không khí rất hài hòa.

Thính lực mạnh mẽ của Lý Tấu Tinh và Cố Vấn Thành có thể nghe được bọn họ đang nói những gì.

"Đường bay phi thuyền vừa hay đi ngang gần phi hành khí loại nhỏ của chủ nhân," Diệp An uống nước, "Tín hiệu cầu cứu phát ra từ máy truyền tin của chủ nhân quá mạnh, chúng tôi kết nối với kênh này rồi nhận được thông tin."

"Không biết các anh đã từng nghe qua danh hiệu Duy Kỳ chưa," Diệp An, "Chúng tôi vẫn luôn lấy việc giúp người làm niềm vui, nhận được tín hiệu cầu cứu thì không có lý gì mà không đi cứu viện."

"Có nghe qua," Lăng Niên lạnh nhạt, "Đội buôn nổi tiếng gần đây."

"Rất đáng gờm nha, cậu Diệp," Tế Du cười cười, "Làm người hợp tác với cậu, may mà Tấu Tinh có cậu."

"Ân cứu mạng của chủ nhân lớn hơn trời," Diệp An cười, "Tôi nên thấy may mắn khi có chủ nhân mới phải."

Swarin lặng lẽ nói: "Chúng tôi vui thay Tấu Tinh, bởi vì có người hợp tác đáng tin như cậu."

Hi Nam không ngừng cố gắng, "Đúng đúng, Tấu Tinh của chúng ta nhìn người thật lợi hại."

Bề ngoài đều đang khen Diệp An nhưng trên thực tế thì trẻ con muốn chết, từng người từng người một đều đang tuyên bố chủ quyền "bạn tốt nhất" của mình.

Cố Vấn Thành rất hài lòng với biểu hiện của bọn họ, nhếch khóe miệng, "Làm không tệ."

Lý Tấu Tinh vui vẻ, "Tôi tưởng bạn tốt nhất của tôi là cậu?"

"Tôi là người yêu tốt nhất của em," Cố Vấn Thành ghé vào lỗ tai anh nói, "Người yêu vụиƈ ŧяộм."

Tiếng bước chân của bọn họ bị người trong phòng ăn nghe thấy, vì để thể hiện thân thiết giữa mình và Lý Tấu Tinh mỗi đồng đội đều mang theo nụ cười rực rỡ xán lạn vọt tới, nhiệt tình như lửa, "Tấu Tinh bây giờ cậu thấy thế nào?"

"Muốn uống nước không? Khát nước không? Hay muốn húp cháo?"

"Ba ngày không ăn cơm rồi đó, ăn đồ thanh đạm trước đi, nhiệt độ đồ ăn vừa phải không nóng cũng không lạnh."

Mồm năm miệng mười, có thể đỡ cánh tay thì đỡ cánh tay, không còn chỗ để dìu thì chủ động quạt gió, "Nhìn đi, ốm mất rồi."

Dùng hết sức phô bày ra.

Phong cách thể hiện cường điệu này làm Lý Tấu Tinh không chịu nổi, "Cảm ơn các vị bạn tốt."

"Nên làm." Nét mặt các đồng đội tươi cười như hoa.

Chỉ có Lăng Niên vẫn còn ngồi im tại chỗ như vô ý mà nói với Diệp An rằng: "Quan hệ của chúng tôi rất tốt."

"Nhìn ra rồi," Diệp An cũng yên tâm, "Các anh rất để tâm đến chủ nhân của tôi."

"Cậu ấy không phải là chủ nhân của cậu," Lăng Niên nói thẳng, "Các cậu là đối tác, bình đẳng với nhau."

"Đúng, anh nói không sai," Diệp An quay đầu đối diện với hắn, nói chậm rãi, "Nhưng tôi có ý của tôi, tôi xem anh ấy là chủ nhân còn anh ấy xem tôi là đối tác, chuyện này chẳng có gì mâu thuẫn cả."

"Nếu cậu đã nghĩ như vậy," Lăng Niên, "Tôi tôn trọng ý kiến của cậu."

Đối thoại của hai người tạm dừng, vì Lý Tấu Tinh được các đồng đội vây quanh đang đi tới.

Diệp An kéo ghế tựa bên cạnh ra, "Chủ nhân, mời ngồi..."

"Ngồi ở đây," Lăng Niên cũng kéo cái ghế bên cạnh ra, "Cậu và Vấn Thành ngồi cùng một chỗ."

Giọng điệu của hắn không chút khách khí, chỉ thể hiện ý thân mật. Lý Tấu Tinh không nhận ra tranh chấp giữa hai người họ, tự nhiên ngồi xuống bên cạnh Lăng Niên. Cố Vấn Thành cũng ngồi xuống với anh, "Ăn cháo trước."

Cảm giác được tất cả mọi người vây quanh chăm sóc khiến Lý Tấu Tinh rất khó chịu, ngoài mặt khó chịu nhưng trong lòng lại ấm áp. Anh hỏi Lăng Niên, "Các cậu ăn cơm chưa?"

"Lúc hai cậu tắm cùng nhau đã ăn rồi."

Lăng Niên xin thề, lý do hắn nhấn mạnh "tắm cùng nhau" hoàn toàn vì muốn thể hiện sự thân thiết giữa Cố Vấn Thành và Lý Tấu Tinh, ý muốn nói cho Diệp An nghe, nhìn đi, quan hệ giữa chúng tôi rất tốt.

Song hai người Lý Tấu Tinh lại nhớ tới chuyện vừa làm trong phòng tắm.

... Chậc chậc chậc.

Lý Tấu Tinh giơ ngón tay tới trước mặt Cố Vấn Thành, Cố Vấn Thành thắc mắc, hơn mười giây sau mới phản ứng được, "Khụ."

Hắn ngửi mùi trên đầu ngón tay Lý Tấu Tinh, "Thơm không?"

Mùi vị của mình mà có thể nói khó ngửi à...

Cố Vấn Thành gật gật đầu, liếc nhìn Diệp An ở đối diện, đột nhiên nở nụ cười, "Tất nhiên là thơm rồi, cậu cần phải ngửi nguồn gốc của nó nhiều vào mới được."

"Anh cảm thấy thế nào?"

Lực chú ý của Diệp An vẫn luôn đặt trên người Lý Tấu Tinh, "Có chỗ nào khó chịu không?"

"Tôi cảm thấy mọi thứ đều ổn," Lý Tấu Tinh, "Cảm ơn cậu đã cứu giúp, Diệp An."

Dọc đường anh khiến rất nhiều người bị thương, cũng bị rất nhiều người gây thương tích.

Khi liều mạng khởi động phi hành khí loại nhỏ rời đi, lúc ở buồng lái đã tiến vào trạng thái hấp hối.

Ở thời khắc sống còn phi thuyền của Diệp An nhận được tín hiệu cầu cứu của anh, khi phát hiện là anh Diệp An liền ra lệnh chuẩn bị bước nhảy không gian.

Dám cứu một người xa lạ trong vũ trụ, việc này đủ khiến người khác bội phục.

Cũng nhờ bước nhảy không gian mà bọn họ đã thoát khỏi truy đuổi của Kim Địch.

Lý Tấu Tinh dừng một chốc, "Người làm tôi bị thương Hi Nam với Tế Du cũng biết đấy."

Vừa nói như thế, phạm vi thu nhỏ lại chỉ còn một người, sắc mặt Tế Du đông cứng, nói: "Thuyền trưởng Kim Địch?"

"Đúng."

Đôi mắt Hi Nam lộ vẻ khiếp sợ, ánh mặt lập tức bốc lửa, "Ông ta dám!"

"Vốn dĩ ông ta muốn đối phó với Wasser," Lý Tấu Tinh, "Nói tới đây tôi phải hỏi một chút, có tổ chức nào có phong cách ăn mặc giống với Wasser không?"

D.: có ai còn nhớ hoạt bát đáng yêu là gì không? Nếu không nhớ thì xem lại chương 9 và 49 nhé :v

Chương 71: Chia phòng ngủ

Giống với Wasser?

Mọi người chẳng hỏi nguyên nhân tại sao anh lại hỏi như vậy, bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ đáp án. Nhưng suy nghĩ hồi lâu cũng không nghĩ ra tổ chức nào có cùng phong cách với Wasser, không sợ Wasser kiện bọn họ xâm phạm bản quyền sao?

... Đùa chút thôi, sao mà Wasser lại tuân thủ pháp luật được chứ, Wasser sẽ trực tiếp ra tay luôn.

"Tôi chỉ cảm thấy cái tổ chức này chính là thuộc hạ của Wasser," Tế Du thành thật, "Nhưng toàn bộ đế quốc đều biết Wasser là hiệp khách độc hành, tôi có chút tò mò, ai mà to gan như vậy chứ?"

"Cậu hỏi tôi hả?" Lý Tấu Tinh chỉ chỉ gương mặt đẹp trai của mình, hếch hếch cằm, "Cậu nhìn tôi giống như biết đáp án lắm à?"

Phụt —— ha ha ha ha.

Nhóm bạn tốt lỡ cười ra tiếng vội vàng nín cười, kẻo làm tổn thương trái tim non nớt của Tiểu Tinh Tinh.

Cố Vấn Thành dám khẳng định, đây tuyệt đối không phải người của hắn.

Hắn không yêu cầu thuộc hạ của mình phải ăn mặc như thế, thế

lực của hắn hoàn toàn ẩn trong bóng tối, ăn bận như vậy chẳng phải viết lên trên mặt dấu hiệu "Tôi là người của Wasser" à?

Chậc.

Nghĩ đến dấu hiệu liền nghĩ tới ký hiệu bên eo Lý Tấu Tinh.

Hoàn toàn hợp với thẩm mỹ của hắn, kiểu chữ nằm ngang màu đen trên cơ bắp xinh đẹp trông rất gợi cảm.

"Cậu thấy thế nào?" Lý Tấu Tinh cùng các đồng đội thảo luận hồi lâu, đột nhiên quay đầu hỏi Cố Vấn Thành.

Đôi mắt thất thần của Cố Vấn Thành lập tức hoàn hồn, khẽ mỉm cười, "Tôi sao cũng được."

Những người khác cười to, "Vấn Thành, chúng tôi đang thảo luận mục đích của đám người giả dạng thành thuộc hạ của Wasser."

"Ồ," Cố Vấn Thành nhấc đôi chân dài, ngả về phía sau dựa vào tựa lưng, "Đương nhiên tôi biết, ý tôi là, tôi có thể chấp nhận mọi khả năng mà các cậu thảo luận."

Giả vờ cũng ra hình ra dáng lắm.

Tư thế ngồi ngang tàng này khiến tinh thần lực của Lý Tấu Tinh rục rịch, xông tới bò dọc theo đôi chân dài, rồi lại nghịch ngợm vờn quanh làn mi cong vút.

Cố Vấn Thành nhoẻn khóe miệng mỉm cười, "Nghịch ngợm."

Nhưng rõ ràng hắn rất vui sướng, cũng không nhúc nhích để tinh thần lực tùy ý nhảy nhót trên bờ mi.

Tầm mắt Lăng Niên lay động, thỉnh thoảng nhìn về phía tinh

thần lực đặc biệt hoạt bát đáng yêu trên người hắn.

Ghế ngồi của Diệp An phát ra tiếng ken két chói tai, cậu không dám tin đứng lên, "Người ngoài thế mà lại có thể chạm vào tinh thần lực ư?!"

Phản ứng của cậu lớn như vậy khiến những người khác muộn màng nhớ ra điều này quả thật có hơi hiếm lạ, tinh thần thể bài xích lẫn nhau, đây cũng là nguyên nhân tinh thần lực có thể hóa thành vũ khí công kích. Chỉ là bọn họ nhìn nhiều đến mức không cảm thấy tinh thần lực của Lý Tấu Tinh và Cố Vấn Thành chạm vào nhau là điều gì đáng kinh ngạc.

"Tinh thần lực của chúng tôi từng giao hòa." Lý Tấu Tinh giải thích ngắn gọn.

Diệp An nhìn anh và Cố Vấn Thành với vẻ mờ mịt, "Làm sao có khả năng..."

Tinh thần lực của hai người đàn ông giao hòa với nhau, trước giờ Diệp An chưa từng nghe nói!

Cố Vấn Thành nhếch môi, cười như không cười liếc qua cậu, "Không thảo luận nữa à?"

Lúc lướt qua Diệp An đuôi mắt hắn mang vẻ lạnh lùng, đến trên người Lý Tấu Tinh lại biến thành một vũng nước mềm mại.

Lý Tấu Tinh nhìn lại với vẻ nghiêm nghị, "Wasser cần phải biết chuyện này."

Wasser đã biết rồi, trong mắt Cố Vấn Thành loé lên vẻ đau khổ, "Em muốn đi gặp gã sao?"

"Tôi không biết làm cách nào để liên hệ với gã," Lý Tấu Tinh, "Wasser chẳng có nơi hoạt động cố định, đây là chuyện cả đế

quốc đều biết."

Đúng, Wasser chẳng có nơi hoạt động cố định, nhưng toàn bộ người đế quốc cũng không biết gã luôn luôn ở bên cạnh em.

Cố Vấn Thành cụp mắt, "Chỉ cần em muốn, gã sẽ xuất hiện bên cạnh em."

Diệp An bắt được ẩn ý của hắn, ánh mắt trở nên thâm trầm, "Sao anh lại chắc rằng Wasser sẽ xuất hiện?"

"Chắc cậu không biết mị lực của Tấu Tinh nhà chúng tôi rồi," Cố Vấn Thành cười khẽ, nắm lấy tay Lý Tấu Tinh, "Wasser bị em ấy làm cho chết mê chết mệt."

Lý Tấu Tinh: "... Khiêm tốn."

Câu này cứ kì kì làm sao, nhưng các đồng đội vẫn tung hứng với Cố Vấn Thành, "Wasser là fanboy nhỏ mà, theo đuổi xoay quanh Tấu Tinh của chúng ta mỗi ngày."

"Chỉ cho phép Tấu Tinh có scandal với gã trên mạng, nói là đối thủ nhưng thực ra lại cực kỳ sùng bái Tấu Tinh của chúng ta."

Biểu cảm của Diệp An ngày càng đổ vỡ, "Chủ nhân?"

Vẻ mặt của Lý Tấu Tinh thoạt trông cao thâm khó dò.

Ngoại trừ việc những kẻ bắt cóc Lý Tấu Tinh bắt chước theo Wasser ra thì chuyện Kim Địch là vấn đề bọn hắn quan tâm nhất. Cho đến bây giờ, Lăng Niên vẫn chưa tra ra thân phận thật sự của ông ta, chỉ dựa vào một cái "phi thuyền thương mại Đế Lan" mà nói vẫn là quá mức đơn giản.

Sau khi tan họp, Cố Vấn Thành gửi tin cho cấp dưới của mình, ra lệnh xong hắn liền chìm vào im lặng.

Khi Lý Tấu Tinh bưng một đĩa trái cây tươi bước vào hắn đang chán nản ngồi trên ghế sô pha.

Gần đây Lý Tấu Tinh thường hay nhìn thấy bộ dạng này của hắn, vốn tưởng hắn đang tự ghen với mình, nhưng bây giờ hình như không phải như anh nghĩ.

Anh cau mày bước tới, "Sao thế?"

"Nếu em phát hiện người bên cạnh vẫn luôn lừa em..." Cố Vấn Thành ngừng một chốc, "Không, không có gì."

Muốn nói lại thôi, nhưng Lý Tấu Tinh nghe hiểu.

Buồn cười xong lại thấy đau lòng. Tại sao lúc đầu anh không biết Wasser chính là Cố Vấn Thành, cũng vì ở nửa trước truyện Cố Vấn Thành chưa từng lộ ra sơ hở, Cố Vấn Thành chưa từng thẳng thắn thừa nhận hắn chính là Wasser. Nhưng bây giờ hắn lại vì chuyện này mà xoắn xuýt khổ sở.

"Vậy phải xem người này là ai, hắn lừa tôi cái gì," Lý Tấu Tinh chọt chọt vào vị trí trái tim của hắn, "Chỉ cần ở đây thật lòng, vậy thì tôi cũng sẽ thật lòng chấp nhận hắn."

"Huống hồ ai cũng có một ít bí mật nhỏ," Lý Tấu Tinh đưa trái cây trong đĩa cho hắn, "Cũng giống như tôi, có một ít chuyện không thể cho những người khác biết."

Cố Vấn Thành lập tức ngẩng đầu nhìn anh chăm chú, mắt sáng như đuốc, "Chuyện gì?"

Lý Tấu Tinh chớp chớp mắt nhìn hắn, "Bí mật."

Được rồi, lúc này đến phiên Cố Vấn Thành xoắn xuýt.

Rốt cuộc Lý Tấu Tinh có bí mật gì mà không thể nói cho hắn biết.

Chuyện này quả thật khiến hắn nghĩ bậy nghĩ bạ, đứng ngồi chẳng yên.

"Phòng trên phi thuyền của Diệp An quá nhiều, chúng ta có thể tách ra ngủ," Lý Tấu Tinh cho hắn thời gian bình tĩnh lại, "Dù cho có thành mười ngày thì tôi hẳn còn lại bảy ngày chứ nhỉ?"

"Tôi sẽ không chấp nhận đáp án từ chối," Cố Vấn Thành bắt đầu hối hận vì không gạo nấu thành cơm, "Sau khi về trường học, em nhất định phải nhanh chóng xác lập quan hệ vợ chồng với tôi."

Nam chính đáng lẽ đã được xé tem đến tận bây giờ còn chưa được lăn giường thực sự nhịn đến độ sắp nghẹn chết rồi.

Lý Tấu Tinh nhón lấy một quả nho, là quả nhỏ nhất trong chùm, "Nơi đó của cậu nhỏ như này này, cậu cũng biết mà."

Trên thực tế cả người Cố Vấn Thành đều ngập tràn hương thơm, chỗ nào cũng thơm, cho nên nơi đó càng thơm thì khiến người ngửi càng cảm thấy bị tra tấn.

Vẻ mặt Cố Vấn Thành đổi tới đổi lui, hắn chưa thấy tận mắt, bèn nhắm mắt lại bắt đầu sờ sờ quả nho kia... Không sai, xêm xêm kích cỡ này.

Chính mình cũng chê, "Sao tôi lại kém như vậy chứ."

"... Thực ra cũng rất tốt," Lý Tấu Tinh nói chậm rãi, biểu cảm trên mặt biến đổi qua lại giữa chờ mong và nặng nề, "Chủ yếu là... Phải có đồ trợ giúp."

"Em thạo quá nhỉ." Cố Vấn Thành lập tức nheo mắt lại, khí thế

thăng lên.

Ai đã làm hư mặt trời nhỏ của hắn?

Rõ ràng trước đây ngay cả tự mình dùng tay cũng không biết.

"Tra trên mạng là ra," Lý Tấu Tinh ngại ngùng, "Nhưng có rất nhiều thứ tôi xem không hiểu."

Cố Vấn Thành thở phào nhẹ nhõm, "Không sao, tôi sẽ chỉ dẫn em hiểu."

Tờ giấy trắng của hắn đương nhiên phải để hắn dạy dỗ, tất cả tò mò và không hiểu phải thực hành trên người hắn để hiểu rõ.

"Cậu cũng biết rất nhiều nha, Vấn Thành," Lý Tấu Tinh ngậm quả nho nhỏ kia trong miệng, là quả nho mới được dùng để ví von với nơi đó... Cố Vấn Thành chẳng hiểu sao mà đỏ mặt, hắn nhớ tới cảnh tượng đi tắm khi trước, cảnh tượng hắn và Lý Tấu Tinh cùng nhau thăm dò thân thể của mình...

Vội ho một tiếng dời đi tầm mắt, Cố Vấn Thành, "Kiến thức lý thuyết mà thôi."

"Được rồi," Lý Tấu Tinh đứng lên, "Tôi đi tìm phòng trống, sáng mai gặp lại."

Cố Vấn Thành cưỡng ép đè nén ý nghĩ muốn níu giữ anh lại, gật đầu, "Sáng mai gặp."

Không thể Cố Vấn Thành.

Phải cho nhau không gian, huống chi Tấu Tinh hẳn cũng sợ. Dẫu sao hắn quá nhỏ, đối phương bị hắn làm cho sợ cũng có thể thông cảm được, sợ đến mức không dám ở cùng phòng với hắn cũng có thể hiểu được, ngay cả chính hắn cũng không dám đảm

bảo mình không làm gì.

Nhưng thật sự rất tổn thương lòng tự trọng.

Trước giờ Cố Vấn Thành chưa từng nghĩ rằng mình sẽ ngã xuống một nơi như vậy.

Nhỏ đến mức không thể muốn người yêu của mình, vô dụng biết bao, chẳng đáng mặt đàn ông.

Lý Tấu Tinh phất tay với hắn một cái, mở cửa đi ra ngoài.

Phải ở một mình một phòng, lúc lên giường còn có chút không quen.

Phòng tiêu chuẩn ở ký túc xá của bọn họ có hai gian phòng. Lúc mới đầu Cố Vấn Thành còn có thể đàng hoàng ngủ đối diện anh, nhưng từ... Sau khi, cái giường của hắn phải chịu cảnh hai người đàn ông cao to chen chúc nhau.

Nhưng không lâu sau Lý Tấu Tinh lại cảm nhận được cảm giác bị nhòm ngó quen thuộc.

Trong mắt xẹt qua ý cười, anh vờ như không phát hiện, tắt đèn rồi trùm kín chăn ngủ.

Tinh thần lực thuộc về một người khác lén lút chui vào trong chăn, nằm nhoài mềm oặt trên người Lý Tấu Tinh như một vũng nước.

Một đêm mộng đẹp.

Ngày hôm sau Lý Tấu Tinh sảng khoái tinh thần rời giường, sau một phen đùa giỡn với tinh thần lực, cửa phòng bị Diệp An gõ vang.

Anh thay đồ rồi ra mở cửa, sau khi bước vào Diệp An bật chế độ chống nghe lén lên ngay lập tức, sắc mặt nghiêm túc, nói: "Chủ nhân, gã là kẻ làm anh bị thương hả?"

Trên quang não xuất hiện hình ảnh một gã đàn ông đầu trọc, ánh mắt nhìn thẳng vào ống kính mang vẻ tàn nhẫn giả nhân giả nghĩa, nhìn là biết không phải thứ tốt lành gì.

"Là ông ta," Lý Tấu Tinh trêu đùa Kim Địch một hồi, một nửa vết thương trên người anh đều do Kim Địch ban tặng, "Lúc tôi chạy thoát đã chặt đứt một cánh tay của ông ta, ồ, khoang cấp cứu trên phi thuyền của bọn họ cũng bị tôi phá hủy rồi."

Đối phương cũng chẳng chiếm được thứ gì tốt trên người anh.

Không còn khoang cấp cứu, trong vũ trụ mịt mờ Kim Địch thành hiệp khách cụt tay, phỏng chừng gã hận chết anh mất.

Diệp An bội phục, "Không trách lần thứ hai gặp lại anh bị thương nặng như vậy, có thể trốn thoát rồi làm gã bị thương ngay trên chính địa bàn của gã, anh thật lợi hại."

Tinh thần lực của Cố Vấn Thành ẩn hình, đuổi theo Lý Tấu Tinh từ chăn bông ấm áp, dây dưa mãi không dứt, ỷ người khác không nhìn thấy mà động tác dính người càng thêm to gan.

Lý Tấu Tinh nắm vật nhỏ này vào trong tay, "Ông ta là ai?"

Diệp An thận trọng đề nghị, "Anh có thể dùng tinh thần lực tạo ra một lớp phòng hộ không?"

Ánh mắt Cố Vấn Thành đang ngồi trong phòng mình dùng tinh thần lực nghe trộm chợt lạnh xuống.

Muốn có không gian riêng với mặt trời nhỏ của hắn?

Lý Tấu Tinh dựng lồng phòng hộ lên, "Được."

Tinh thần lực của anh vừa dựng lên thì tinh thần lực của Cố Vấn Thành được anh cầm trong tay liền bắt đầu vặn vẹo điên cuồng. Ngay khi Lý Tấu Tinh không chú ý tới bèn thừa thế xông về phía lồng phòng hộ, dung hợp với tinh thần lực của Lý Tấu Tinh.

Chấn động cực lớn chợt kéo tới, phương diện tinh thần chìm sâu vào trong kɦoái cảм.

Tiếng kêu rên vang lên.

Sự thoải mái vô tận này khiến hai người ở hai phòng khác nhau cùng đổ mồ hôi, vành tai đỏ bừng.

Chương 72: Nhụy Hoa Vĩnh Cửu

Lý Tấu Tinh nhẫn nhịn, vẫn duy trì trạng thái bình thường không để cho Diệp An nhìn ra có gì không đúng.

Diệp An thở phào nhẹ nhõm, không chú ý tới vẻ mặt của anh.

"Chủ nhân, gã này là tay buôn người khét tiếng nhất đế quốc, hầu hết những hàng hóa là người đều được gã vận chuyển. Gã lang thang giữa các thiên hà, để cho an toàn gã không bao giờ dùng phi thuyền của mình mà dẫn dắt thuộc hạ đi cướp bóc những phi thuyền không có danh tiếng cỡ vừa và nhỏ. Mà phần lớn các tinh cầu đều không cảnh giác với những loại phi thuyền này, đây cũng là nguyên nhân bọn chúng có thể không ngừng bắt cóc buôn người trong các tinh cầu."

Là người đã từng bị buôn bán, Diệp An ghét cay ghét đắng chuyện này, "Dùng bộ dạng thương nhân hiền lành ngụy trang, phàm là chủng tộc bị gã coi trọng đều bị gã cướp đoạt dụ dỗ trắng trợn, đa số mọi người mãi đến tận khi bị bán mới biết bọn chúng không phải là đội buôn chân chính."

Bất kể là đội buôn bị tàn sát hay là người bị lừa lên phi thuyền của Kim Địch, đây là thảm họa trời giáng.

Lý Tấu Tinh nắm chặt nắm đấm, gân xanh nổi lên.

Tâm trạng thoải mái vừa rồi cũng không còn nữa.

Anh đã từng cùng Hi Nam và Tế Du lên phi thuyền của Kim Địch

.

Không còn nghi ngờ gì nữa, thực lực của anh và Hi Nam đã làm đối phương kiêng kỵ nên mới có thể khiến bọn chúng đưa bọn anh đến sao Mã Vĩ an toàn. Lẽ ra không nên suy nghĩ thêm, nhưng giờ phút này, Lý Tấu Tinh lại như tự ngược nghĩ đến lô hàng hóa cần phải vận chuyển gấp đến trạm mà Kim Địch nói lúc trước. Lô hàng kia có phải là những người trên các tinh cầu bị bọn chúng lừa gạt bắt cóc đem đi buôn bán không.

Bọn họ cũng ở trên chiếc phi thuyền đó, cũng bỏ lỡ những người kia.

Rõ ràng có năng lực nhưng lại chẳng làm gì cả.

Cảm giác tội lỗi cùng tự trách ùn ùn kéo tới.

Tinh thần lực dung hòa vào nhau bị tâm trạng của chủ nhân ảnh hưởng, ánh sáng rực rỡ chợt tối đi.

Tinh thần lực của Cố Vấn Thành bay đến cạnh mặt Lý Tấu Tinh, cẩn thận dè dặt cọ cọ lên mặt anh, sốt ruột an ủi.

"Tôi và đồng đội đã từng ở trên phi thuyền của ông ta," Lý Tấu Tinh hạ thấp giọng, "Tôi phát hiện không đúng, nhưng tôi lại chẳng làm gì cả."

Giả vờ cái gì cũng không hiểu, cái gì cũng không biết, Tế Du trọng thương, Hi Nam lại chẳng biết gì. Khi nhìn thấy vết máu trên phi thuyền, Lý Tấu Tinh chọn cách bảo vệ đồng đội và mình.

Nói tới nói lui, anh cũng là một người cực kỳ ích kỷ.

Chỉ là bỗng nhiên biết trên chiếc phi thuyền kia có lẽ có người sắp bị buôn bán, gánh nặng tội ác hoàn toàn đè ép Lý Tấu Tinh.

"..." Miệng Diệp An khép khép mở mở, mãi hồi lâu mới nói ra một câu nói, "Em tin anh có nỗi khổ riêng..."

Lý Tấu Tinh im lặng.

"Như vậy," Diệp An không biết mình nên nói gì, "Có cần gửi phần tài liệu này cho đồng đội của anh không?"

Lý Tấu Tinh khựng lại, rồi chậm rãi gật đầu.

Anh không muốn để cho các đồng đội biết chuyện này, đặc biệt là Tế Du và Hi Nam đã từng có hảo cảm với Kim Địch.

Thế nhưng chỉ có biết rõ những việc này, mới có thể dựng lên lòng phòng bị chắc chắn, mới có thể kiên định với chính nghĩa bản thân mong muốn.

Diệp An hiểu rõ, còn chưa kịp nói gì thì cửa phòng lại vang lên lần nữa.

Người tới là Cố Vấn Thành, "Mở cửa."

"Tâm trạng bây giờ của chủ nhân không được ổn lắm," Diệp An nói lễ phép, "Anh có thể quay lại sau, nếu có chuyện gì gấp thì có thể nói trước với tôi, tôi sẽ truyền lời giúp anh."

"Mở cửa." Giọng Cố Vấn Thành lạnh xuống tám độ, Diệp An thậm chí còn không khống chế được tay chân của mình, muốn nghe theo mệnh lệnh của hắn. Nhưng Lý Tấu Tinh đã làm trước một bước, thay cậu mở cửa.

Vừa mở cửa ra Cố Vấn Thành đã ôm chầm lấy Lý Tấu Tinh.

Lý Tấu Tinh ôm lại hắn, nhỏ giọng nói những điều chưa từng nói với Diệp An khi trước, "Tôi cảm thấy tôi không phải là

người."

Cố Vấn Thành hôn nhẹ lên gò má anh, "Vậy tôi và em đều không phải là người."

"Đừng như vậy," Lý Tấu Tinh mỉm cười, hơi thả lỏng, "Cậu đừng liều như vậy."

"Không liều," Cố Vấn Thành dâng lên nụ hôn ngát hương, "Hôn tôi đi, không vui thì cắn tôi, cắn chảy máu cũng sao."

Sao có thể phạm quy như thế chứ.

Biết rõ Diệp An vẫn còn ở phía sau, biết rõ bọn họ vẫn đang đứng cạnh hành lang, Lý Tấu Tinh vẫn không từ chối nụ hôn của hắn, ngậm lấy bờ môi kia.

Bờ môi ấm áp có ma lực chữa trị, hôn hôn một hồi động tác ngày càng thêm kịch liệt. Lý Tấu Tinh thích tiến công, thích cảm xúc mãnh liệt, anh thích để cho người trong ngực cảm nhận được nhiệt tình của mình, còn thích nghe tiếng rên rỉ yếu ớt của đối phương.

Cố Vấn Thành cảm nhận được nhiệt tình của anh bèn đáp lại gấp đôi, môi lưỡi chẳng rời, tiếng rên rỉ khe khẽ khiến tim Lý Tấu Tinh lại lần nữa đập rộn.

Diệp An trợn mắt ngoác mồm.

Cậu bị dọa đến độ lùi lại vài bước, bước chân loạng choạng thiếu chút nữa khiến mình tự vấp ngã.

Cậu nhìn thấy gì? Đây là cái gì?!

Chủ nhân và Cố Vấn Thành hôn nhau, không phải nụ hôn kề má hay là nụ hôn trêu chọc giữa tụi con trai với nhau, là nụ hôn

thực sự thuộc về người trưởng thành.

Môi lưỡi cận kề, quấn quýt lấy nhau.

Sao có thể chứ!

"Các anh đang làm gì vậy?!" Giọng Diệp An run rẩy, "Các anh đang, đang hôn nhau?"

Lý Tấu Tinh và Cố Vấn Thành tách ra, anh nâng cằm Cố Vấn Thành lên rồi nhìn quanh, thoả mãn, "Không chảy máu."

Thậm chí còn không sưng.

Chỉ hôn không tới một phút.

"Luôn có những người muốn cắt ngang thân mật giữa tôi với em," Cố Vấn Thành liếc mắt nhìn Diệp An, kéo cổ áo Lý Tấu Tinh, đoạn lưu lại một dấu răng ở yết hầu của anh, "Cục cưng, có để ý nếu tôi tham gia vào đề tài kế tiếp hay không?"

Mỗi một động tác của bọn họ làm cho Diệp An cảm thấy tam quan của mình đang được định hình lại, đầu túa mồ hôi, sắc mặt tái nhợt.

Nếu bỏ qua giới tính bầu không khí giữa bọn họ rất dễ dàng nhận ra đây là người yêu, nhưng chết ở chỗ hai người đàn ông là người yêu?!

Đàn ông và đàn ông! Sao có khả năng?!

Cậu nguyện tin vào đồn đại bản Wasser chuyển đổi giới tính và chủ nhân!

Cửa được đóng lại lần nữa, lần này Cố Vấn Thành cực kỳ lịch thiệp, cười với Diệp An một cách tao nhã lễ phép, "Mặt trời nhỏ

của tôi không có tôi thì không được, lúc em ấy tự trách bản thân tôi nghĩ mình nhất định phải ở lại cho em ấy một nụ hôn trấn an."

Lý Tấu Tinh nhịn cười, "Nụ hôn lý trí, đúng không?"

"Đối với em có lẽ là vậy," Cố Vấn Thành tiêu sái nhún nhún vai, "Đối tôi chính là nụ hôn hoàn toàn mê đắm, tôi hận không thể chết trên người em."

Vẻ mặt Diệp An phức tạp, "Quan hệ giữa các anh là thế nào?"

Cố Vấn Thành không nói gì, hắn cũng nhìn Lý Tấu Tinh đầy lo lắng trông đợi.

Lý Tấu Tinh gọn gàng nhanh chóng, "Người yêu."

Giống như Cố Vấn Thành nói, người tình vụиɠ ŧяộм.

Đại não Diệp An hoàn toàn chìm vào bối rối, cậu không chấp nhận được, sững sờ hoảng hốt bật dậy, "... Xin cho em một ít thời gian, em muốn... Tiếp thu tin tức này thật tốt."

Đồng đội của chủ nhân biến thành người yêu, ôi trời.

Giữa đàn ông với nhau thế mà lại xuất hiện tình yêu.

Sao có thể thích đàn ông được chứ?

Chờ sau khi cậu rời đi, Cố Vấn Thành buồn cười, "Chuyện của chúng ta còn cần cậu ta chấp nhận chắc?"

Lý Tấu Tinh rất bình tĩnh, "Mặc dù là người yêu nhưng vẫn phải cần thêm tiền tố, bảy ngày nữa mới là người yêu?"

Người hiểu rõ anh đều biết anh đang cố ý chọc cười, Cố Vấn

Thành cười hùa theo, thật sự rất cưng chiều anh.

Trước đó Lý Tấu Tinh có nói sớm một ngày coi như ông đây thua, đàn ông đích thực thua thì thua. Hai người hàn huyên một hồi, đúng như dự đoán, các đồng đội cũng tìm tới đây.

Bọn họ nhận được tin tức Diệp An gửi tới, ai nấy đều im lặng. Nhưng Lý Tấu Tinh im lặng còn có nụ hôn lý trí của Cố Vấn Thành, bọn họ im lặng chỉ có thể lẻ loi cùng nhau vực dậy từ đau buồn.

Trong đó người khó chịu nhất không ai bằng Hi Nam.

Cái tên to con đơn thuần này bị hiện thực dạy cho một bài học hiểm ác, vành mắt đỏ bừng không thốt nên lời.

"Xin lỗi Tấu Tinh," cuối cùng hắn nói với vẻ khó chịu, "Lúc đó cậu nói không đúng, nhưng tôi đã không tin."

Lý Tấu Tinh xoa xoa tóc hắn, lại theo thường lệ đè đầu hắn xuống, "Không phải lỗi của cậu, cho dù tôi có nói không đúng thì tôi cũng chỉ muốn dẫn cậu và Tế Du chạy khỏi."

Tế Du đứng dậy ôm bọn họ một cái, an ủi, "Cũng không có ai biết chiếc phi thuyền kia giấu bí mật gì."

Khó chịu vẫn hoàn khó chịu, nhưng sau cùng vẫn phải tiến về phía trước.

Nhưng chỉ sợ bất kể là chuyện liên quan tới Wasser hay là liên quan tới Kim Địch, nhà trường đều không quản được.

Cho nên bọn họ chia sẻ tin tức liên quan đến Kim Địch cho Vưu Mông.

Phi thuyền của Diệp An đang hướng về sao Thác Bang, sau khi

biết bọn họ đã an toàn Vưu Mông trịnh trọng tạ lỗi, cuối cùng để lộ một chút tin tức, "Sau khi bình Nan kia bị trộm đi chúng tôi đã chiết xuất thêm hai bình nữa, dự kiến sẽ thành công sau ba ngày."

Cố Vấn Thành nhếch môi trước tin tức này.

Tinh thần càng bại càng chiến của đế quốc vẫn khiến hắn tán thưởng.

Đều là đàn ông đàn ang, sau khi Lý Tấu Tinh ngắt liên lạc với Vưu Mông Hi Nam liền khôi phục tinh thần, ánh mắt kiên định, "Lần sau nhìn thấy ông ta, tôi nhất định sẽ đánh vỡ đầu gã!"

Các đồng đội không muốn đả kích hắn, bèn cổ vũ: "Có chí khí."

"Tốt lắm, tiếp tục cố gắng."

Khen xong liền nói sang chuyện khác, cố ý tìm đề tài thoải mái giảm bớt bầu không khí.

"Tôi nghe nói gần đây trường học có một hạng mục bình chọn rất hot," Tế Du suy nghĩ một lát, "Hình như là hoạt động bình chọn cặp đôi đẹp nhất trong lòng mỗi người."

Lăng Niên a một tiếng, "Nhưng mà không ai trong chúng ta có bạn gái cả."

Vừa nghe cái tên này Lý Tấu Tinh liền cảm thấy không ổn, khóe mắt liếc sang, quả nhiên, Cố Vấn Thành rất hứng thú lên mạng tra xét.

"Nghe nói cặp đôi xếp hạng nhất sẽ nhận được một giải thưởng," Swarin cảm thấy rất hứng thú với cái này, mặc dù không có bạn gái nhưng hắn là tên thích ăn cơm chó, "Là một cặp nhẫn làm từ thực vật gọi là Nhụy Hoa Vĩnh Cửu."

Nhụy Hoa Vĩnh Cửu là cái thứ gì?

Một đám nam sinh chẳng hiểu lãng mạn là gì ngơ ngác.

Lăng Niên đọc câu trả lời, "Nhụy Hoa Vĩnh Cửu, có hương hoa đặc biệt, có thể khiến cho đôi bên đeo vào sản sinh hormone tình yêu mãnh liệt với đối phương, khiến người đeo có thể cùng đối phương rơi vào cảm xúc yêu đương mãnh liệt tột độ bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu."

"Nói cách khác," Lăng Niên mặt không cảm xúc, "Thuốc kích dục chỉ có tác dụng với hai người đeo."

Swarin lặng lẽ đỏ mặt, "Thế mà lại là cái tác dụng này à..."

Thiếu niên ngây thơ đều đỏ mặt, Lý Tấu Tinh nín thở, cố gắng nín đỏ lỗ tai.

Thật ra cái tác dụng này chẳng có gì to tát với anh và Cố Vấn Thành, nghĩ tới phòng tắm, phòng tắm thật là...

Khụ.

Chỉ cần hai người bọn họ ở cùng nhau thì sẽ có tình huống hormone không dừng lại được.

Lý Tấu Tinh đã có thể nghĩ tới những gì anh sẽ đối mặt sau khi về trường quân đội Thừa Dương.

Chuyện thứ nhất, nhất định là lên giường.

Cố Vấn Thành nghẹn đến sắp nổ tung, tương tự, Lý Tấu Tinh cũng nghẹn đến sắp nổ tung.

Phải có hoa tươi, phải có giường êm, phải có ánh đèn.

Cánh hoa màu đỏ dính vào trên người Cố Vấn Thành, thật không biết hoa hay Cố Vấn Thành cái nào thơm hơn.

Còn cần một vài thứ cần thiết.

Lý Tấu Tinh lặng lẽ suy nghĩ, hy vọng thế giới này có những thứ cần thiết kia.

Bằng không anh lớn như vậy, bị thương thì không đẹp nữa.

"Tôi thích tác dụng này của chiếc nhẫn." Cố Vấn Thành lắc đôi chân dài, rục rịch.

Suy nghĩ về bộ dạng Lý Tấu Tinh vừa thấy hắn hai mắt liền bốc lửa, sẽ quấn lấy hắn nói muốn bị hắn đòi hỏi, đáng yêu biết bao.

—— Nhưng mà trước đó phải khiến đối phương trở thành người của hắn đã.

Rồi sau đó, dù cho hắn có nhỏ đến mấy đối phương cũng không thể ghét bỏ được.

Chương 73: Đóa hoa yêu kiều

Đàn ông mà, đều muốn cả phía trước lẫn phía sau phải lớn như nhau.

Cố Vấn Thành rất hài lòng đối với kích cỡ phía trước, nhưng với phía sau thì hắn chẳng muốn nói tới.

Rất mất mặt, thậm chí còn cảm thấy khó mà tin nổi khi cơ thể của mình còn có nơi mất mặt như vậy.

Nhưng dù cho có mất mặt cách mấy thì cũng phải kiên trì đến cùng biến Lý Tấu Tinh thành người của hắn.

Lý Tấu Tinh còn để ý mấy kẻ trộm cắp Nan và bắt cóc anh hơn Cố Vấn Thành. Mà kẻ thù của Wasser quá nhiều, trong đó người có năng lực và can đảm khiêu chiến Wasser tuy rằng ít nhưng cũng không phải chỉ có một hai người.

Nhưng mà những việc này không thể vội vàng được.

Đường về của bọn họ cực kỳ thuận lợi, Diệp An thả bọn họ xuống bến cảng sao Thác Bang, vì còn có nhiệm vụ cần phải hoàn thành nên cậu chỉ có thể tiếc nuối tạm biệt với Lý Tấu Tinh.

"Chủ nhân," lúc tạm biệt cậu muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn nói ra, "Nếu như đây là lựa chọn của anh... Em sẽ hỗ trợ giúp đỡ anh."

Ở thế giới này, mọi người chưa từng thấy tiền lệ hai người đàn ông yêu nhau. Sau hai ngày hai đêm lục tung tin tức, Diệp An xác nhận chủ nhân Lý Tấu Tinh của mình đã lập ra một tiền lệ.

Cậu không coi trọng mối quan hệ này lắm, thậm chí bởi vì khuôn mặt mang vẻ đẹp phi giới tính cùng quá khứ bị ép giả nữ khiến cậu có ác cảm với loại tình cảm này.

Nhưng dù có không ưa cậu cũng không thể hiện ra ngoài, còn chúc phúc cho Lý Tấu Tinh.

Dù sao con đường này không dễ đi, cậu không cần phải chó cắn áo rách thêm nữa.

Trước giờ đội Mộng Chi chưa từng cảm thấy sao Thác Bang lại thân thương đến thế!

Khi vững bước trên mặt đất sao Thác Bang mấy người bọn họ muốn cảm động rớt nước mắt.

"Sau này không bao giờ ra ngoài nữa," Hi Nam nghĩ mà sợ, thổn thức, "Thi đấu lần sau tiến hành trong thế giới giả lập, chúng ta không còn chạy đôn chạy đáo khắp nơi nữa rồi."

Thật là khó cmn chịu.

Đây quả thực là nguyền rủa. "Mỗi lần đội Mộng Chi ra ngoài đều không gặp chuyện tốt gì", lúc trước thầy phụ trách thi đấu của bọn họ còn cam đoan sẽ mang bọn họ bình an trở về, bây giờ chắc có lẽ đã bị hiện thực vả sưng mặt rồi.

Tế Du vỗ ngực thở phào nhẹ nhõm, "May mà tôi không nói gì."

Lần xuất hành này thật sự thê thảm cực kỳ, từ lúc thi đấu đến bây giờ, bọn họ thậm chí còn không có thời gian xem lại video chiến đấu của mình.

Thế nên mấy người bọn hắn hoàn toàn không biết video thú vỏ kiếm bạo loạn đã làm mưa làm gió trên mạng hồi lâu, tình cảnh chiến đấu của bọn họ được rất rất nhiều người không ngừng quan sát xem đi xem lại, còn phân tích ưu nhược điểm và điểm cải tiến thích hợp.

Toàn bộ người xem ở sao Trú Lưu đều tập trung hết trên người bọn họ, trừ cảnh chiến đấu ra, một cảnh thu hút người xem khác chính là Lý Tấu Tinh kể chuyện ma. Loại cảm giác thu hút người khác cứ muốn nghe không ngừng dù da đầu tê dại tóc gáy dựng đứng kia quả thực như bị nghiện.

Thêm nữa, còn có một thứ kỳ lạ nào đó đang từ từ tăng nhiệt.

Tình anh em.

Bức ảnh được lưu truyền rộng rãi nhất chính là hình ảnh Lý Tấu Tinh và Cố Vấn Thành truyền khí dưới nước.

Tấm hình này được chụp cực đẹp, là sản phẩm kết hợp giữa nguy hiểm và lãng mạn khiến khán giả mê mẩn, mà nụ hôn cứu giúp của hai anh đẹp trai trong làn nước tối càng tăng thêm sắc thái kỳ dị diễm lệ.

Không ít các chị gái khi nhìn thấy tấm hình này, dù biết rõ hai người trên đó chỉ là hai cậu chàng mới lớn, vẫn bất giác đỏ bừng gương mặt đẹp, rồi lại lặng lẽ theo dõi đội Mộng Chi.

Mấy chàng trai đơn thuần ngây ngô của đội Mộng Chi chẳng biết gì về cái này cả, đĩnh đạc bước vào cửa trường, dọc đường đi về trường thỉnh thoảng có người dừng bước nhìn về phía bọn họ.

Hiện tượng này càng tăng thêm khi tiến vào khuôn viên trường. Bọn họ càng đi càng cảm giác lạ là, nửa đường cản lại một bạn học nam cứ nhìn chằm chằm vào bọn họ, tò mò nói: "Các cậu

nhìn chúng tôi làm gì?"

Bạn học nam bị ngăn lại ngượng ngùng níu lấy góc áo, "Tôi đã xem video các cậu đánh bại thú vỏ kiếm cái mười mấy lần rồi, thật sự rất ngầu luôn, có thể thêm ID mạng không?"

Hóa ra vì thi đấu.

Bọn họ lầm bầm vài câu thật sự có đẹp trai vậy không trong lòng? Trên mặt lại nhịn không được, vô cùng phấn khởi chia sẻ ID mạng cho người ta.

Sau khi biết do thi đấu liền thở phào nhẹ nhõm, ít nhất cho thấy tin đồn truyền khắp trường quân đội không phải là những tin làm lòng người tan nát kiểu như "Tìm kiếm đội Mộng Chi ra ngoài có bị nguyền rủa hay không".

Biểu hiện thân thiện hòa đồng của bọn họ khiến những bạn học vốn đang vây xem rục rịch muốn tiến lên, Lý Tấu Tinh nhạy cảm nhận ra người bên cạnh truyền đến một luồng hơi thở đặc biệt khó chịu.

Từ khi bắt đầu bước vào sao Thác Bang Cố Vấn Thành liền thầm đếm thời gian trong lòng.

Vô cùng chờ mong bước vào trường học, vô cùng chờ mong quay lại ký túc xá, kết quả lại bị những người không quá quan trọng chặn lại ở đây lãng phí thời gian.

Sắc mặt càng ngày càng tối tăm theo thời gian, mỗi một phút mỗi một giây kéo dài đều là trở ngại với hắn và Tấu Tinh.

Động tác của nhóm học sinh muốn tới xin ID mạng đột nhiên dừng lại, "Hình như mình còn có việc gì đó chưa làm."

"Hình như thầy bảo mình qua gặp thầy thì phải."

"Có phải mình hẹn người khác ăn cơm không nhỉ?"

Tập thể như là nhớ lại chuyện bị lãng quên, đám đông chặn mấy người lại đã giải tán sạch sẽ sau mười mấy giây.

"Đi thôi." Cố Vấn Thành mỉm cười thỏa mãn.

Các đồng đội chẳng hiểu mô tê gì cả cùng hắn đi về phía ký túc xá, một đường còn lại thế mà không ai tiến đến gần.

Đoàn người đội Mộng Chi vừa giây trước còn nghĩ mình nổi rồi giây sau lại cảm thấy như mình đang ảo tưởng.

Cuối cùng sau khi đến ký túc xá Lý Tấu Tinh cũng có thể cảm nhận được ánh mắt Cố Vấn Thành nhìn anh đã rực lửa.

Lửa tích tụ ba mươi tám năm, toàn bộ chờ được phóng thích vào hôm nay.

Nhưng bây giờ là ban ngày, bạn bè cùng phòng tinh thần tràn đầy, Cố Vấn Thành hít sâu một hơi nhịn xuống, vào phòng thay quần áo rồi đi ra.

Lý Tấu Tinh ngửi thấy được mùi hương trên người hắn, như nụ hoa đương độ chín muồi run rẩy mở bung cánh hoa, tỏa ra hương thơm vừa khát khao vừa sợ sệt.

Nói cho cùng, đối phương cũng có chút sợ sệt.

Nhưng mà dựa theo hiểu biết của Lý Tấu Tinh về Cố Vấn Thành, sợ sệt của đối phương có khi là sợ anh ghét bỏ...

Cố Vấn Thành thật sự thật lòng thật dạ xem mình là "công", Lý Tấu Tinh lại bắt đầu dâng lên cảm giác chột dạ lúc trên phi thuyền .

Anh đã hạ quyết tâm, phải nói rõ ràng với Cố Vấn Thành về sự thật sau này, mà điều kiện tiên quyết là lần này anh có thể chinh phục được Cố Vấn Thành.

Hoàn toàn chinh phục, vì tôn nghiêm của mình cũng vì hạnh phúc sau này.

Đau... Chắc chắn là sẽ đau, cả hai đều sẽ đau.

Lý Tấu Tinh lo lắng hơn Cố Vấn Thành, kiến thức lý thuyết ít không nói, còn tuyệt đối tự tin với hiểu biết của mình, cứ như vậy, cảm giác cuối cùng sẽ xảy ra chuyện.

Không dễ ra ngoài mua đồ một mình, Lý Tấu Tinh chỉ có thể tìm mua trên mạng, dùng hình thức ẩn danh mua vài thứ có thể dùng đến.

Sau khi đặt xong, trên đó hiển thị một tiếng nữa sẽ có hàng.

Lý Tấu Tinh lại đi mua hoa tươi, chuẩn bị hết mọi thứ để lần này trở nên hoàn mỹ nhất.

Cùng lúc đó, Cố Vấn Thành cũng đang lên mạng tìm những việc cần phải làm trong lần đầu tiên để đối phương không sợ.

Bởi vì tình huống đặc thù, Cố Vấn Thành chỉ viết qua loa trên diễn đàn: [Tôi... Rất nhỏ, đối phương sẽ đau, lần đầu tiên phải làm sao để đối phương không sợ?]

[Phụt —— Tui cười tui đi vệ sinh =)))))))))))]

[... Chủ thớt lo xa rồi, chú em nói mình nhỏ thì sao đối phương sẽ đau được, bạn gái chú nói vậy để an ủi chú thôi, nghe anh đây này, tuyệt đối đừng tưởng thật]

[Tui chỉ muốn biết chủ thớt nói nhỏ rốt cuộc là nhỏ bao nhiêu, nhanh nói thử coi để tui còn tăng thêm một chút lòng tự tin]

[ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha! Gửi ha x100 cho chủ thớt, vì quá nhỏ nên lo đối phương sẽ đau? Ha ha ha em xin lỗi em lỡ cười em thật khốn nạn em phải xuống địa ngục]

Sắc mặt Cố Vấn Thành đổi tới đổi lui, vốn dĩ đã rất tự ti mà lại bị công dân đế quốc ngu xuẩn cười nhạo một phen. Cho dù bọn họ hiểu sai ý nhưng mặt sau nhỏ là sự thật không thể chối cãi.

... Chết tiệt.

Nhưng hắn cứ thích tự tìm ngược mà đọc hết bình luận một lượt.

[Mọi người nghiêm túc chút coi, trước tiên không thảo luận chủ thớt nhỏ thế nào, nhỏ như vậy làm sao có thể khiến người ta đau, cũng không thảo luận bạn gái chủ thớt có phải cố ý lừa dối chủ thớt hay không. Nếu đối phương là lần đầu tiên, vậy xin hỏi chủ thớt một chút, đây cũng là lần đầu tiên của bạn à?]

Cố Vấn Thành, lão đàn ông ba mươi tám tuổi, trịnh trọng trả lời một chữ đúng.

[Vậy tôi có hơi lo lắng, lần đầu tiên của các cặp đôi thường không tìm được vị trí chính xác. Cái khác trước tiên không nói, biện pháp bảo vệ nhất định phải làm cho tốt, bầu không khí nhất định phải thích hợp. Chủ thớt không cần phải sợ cũng không cần tự ti, cố hết sức biểu hiện mạnh dạn chủ động một chút, nếu điều kiện phần cứng không bằng người khác vậy thì chỉ có thể từ tập trung vào thái độ]

Nói rất có lý.

Bầu không khí thích hợp, mạnh dạn chủ động.

Cố Vấn Thành ghi nhớ trong đầu.

Lý Tấu Tinh mải mua đồ linh tinh, vừa ngẩng đầu lên toàn bộ phòng khách đã không còn ai.

Cố Vấn Thành thôi miên các đồng đội, bảo bọn họ tới vườn hoa trên không vui chơi hết buổi chiều, chờ trời tối đen hãy trở về.

"Tôi đi tắm trước đã..." Khi bị Lý Tấu Tinh nhìn chòng chọc, tim Cố Vấn Thành đập rộn lên, không chịu nổi nên đành chạy trốn tới phòng tắm trước.

Bắt đầu không được tự nhiên mấy.

Nước đã đến chân nhưng lại cảm thấy rất nhiều chuyện chưa được chuẩn bị.

Lý Tấu Tinh sờ sờ mũi.

Nhìn thời gian giao hàng trên quang não, đồ quan trọng còn 10 phút nữa...

Hoa tươi tới trước, còn 5 phút.

Sau năm phút hoa tươi được giao tới đúng giờ, trên đóa hoa tươi nở rộ kiều diễm còn đọng nước.

Lý Tấu Tinh mang vào phòng ngủ, kéo hai chiếc giường đơn hợp lại với nhau, đoạn đặt hoa tươi kiều diễm ướt át trên đầu giường.

Chỉnh ánh đèn tối lại, âm nhạc vang lên.

Làm xong những việc này đồ khác cũng được giao tới, Lý Tấu Tinh ngửi mùi thuốc mỡ, là mùi thơm nhàn nhạt.

Rất tốt, hết thảy đều hoàn mỹ.

Bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, Lý Tấu Tinh quay đầu nhìn lại, Cố Vấn Thành ướt nhẹp đi vào.

Nước trên tóc trượt xuống người, nhìn thấy thay đổi trong phòng Cố Vấn Thành liền ngây cả người.

Đầu nổ pháo hoa bùm bùm, hắn khóa cửa lại, bước về phía Lý Tấu Tinh.

Lý Tấu Tinh ho khan một tiếng, "Tôi phải tắm trước đã."

Cố Vấn Thành dừng bước, giả bộ săn sóc, dù như thế nào cũng không được gấp, "Ừ."

Lần tắm này thực sự là lần tắm có tâm tình phức tạp nhất, sau khi Lý Tấu Tinh ra ngoài Cố Vấn Thành vẫn đứng thẳng tắp tại chỗ không nhúc nhích, anh vừa xuất hiện tầm mắt liền chuyển lên người anh tức thì.

"Thương lượng một chút," Lý Tấu Tinh, "Cậu là bên chủ động, thế nhưng tôi là người quyết định chi tiết."

Cố Vấn Thành là bên kiểm soát, đương nhiên sẽ không để ý, "Có thể."

"Vậy bây giờ," Lý Tấu Tinh đến gần hắn, khẩn trương, "Bắt đầu đi."

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, trên đầu hai người đều toát mồ hôi, mồ hôi dính ướt cả gối.

"Vãi..." Mặt chôn trong chăn.

Đau.

Lý Tấu Tinh hôn hôn trấn an hắn, hít sâu một hơi, "Thả lỏng."

"Xin lỗi..." Cố Vấn Thành chẳng còn mặt mũi đối mặt với anh, cảm thấy mất mặt, "Tôi quá..."

Lời nói bị nghẹn trong cổ họng.

Này mà gọi là bên nắm quyền kiểm soát à.

Linh hồn cùng cơ thể hòa hợp có thể nhân đôi thoải mái, Lý Tấu Tinh đột nhiên nhanh trí, dùng tinh thần lực giúp một tay.

Xông vào, có thể thăm dò bất kỳ nơi nào.

Ánh đèn mờ lúc sáng lúc tối, cả phòng tràn ngập hương hoa.

Trước giờ sinh viên trường quân đội luôn chú trọng vào rèn luyện tinh thần lực và thể lực nên thể lực của Lý Tấu Tinh rất tốt.

Tinh thần lực nghịch ngợm phối hợp với chủ nhân không ngừng đập rộn, thậm chí còn hòa hợp với tinh thần lực của đối phương lần nữa.

...

Buổi chiều qua đi, đêm đen thay chỗ ngoài cửa sổ.

Các đồng đội trở về từ vườn hoa trên không, phát hiện toàn bộ ký túc xá đều chìm trong bóng tối.

"Bọn họ ra ngoài rồi hả?" Hi Nam bật đèn, mặt đầy nghi ngờ.

Phòng khách đột nhiên sáng lên, Tế Du đi tới trước cửa phòng

Lý Tấu Tinh và Cố Vấn Thành, gõ hai cái, "Vấn Thành? Tấu Tinh?"

Lặng yên không một tiếng động.

"Cũng không có ở đây." Tế Du nói với các đồng đội.

Lạ nhỉ, hai người này có thể đi đâu chứ?

Lẽ nào tới phòng huấn luyện rồi?

Trong phòng.

Dưới lớp lớp bảo vệ bằng tinh thần lực của lồng phòng hộ, âm thanh hoàn toàn bị ngăn cách.

Những bông hoa mềm mại ở giường bên cạnh bị tóm lấy rơi lả tả đầy đất, cánh hoa dính nước bị gió nhẹ nhàng thổi lên.

Người mua hoa thích vô cùng đóa hoa đương độ nở rộ này, đóa hoa này cũng khắc sâu hào quang nhiệt tình và sứ mệnh táo bạo để tỏa hương rực rỡ.

Một bên không ngờ đối phương sao lại dám làm như vậy, một bên không tin đối phương lại có khả năng như thế.

Hoa càng nở càng rực rỡ, hương hoa càng ngày càng đậm.

Hóa ra người nắm quyền kiểm soát lại sướng đến vậy.

Chẳng trách đám đàn ông đều muốn làm người điều khiển.

Suy nghĩ đứt quãng, cuối cùng tan thành khoảng trống.

Tác giả:

Wasser: ??? Sao tôi không phải là lần đầu chứ

Bình luận rất vui ha ha ha, cái này rất đáng yêu

Thành Thành cùng Tấu Tinh xem phim máu chó.

Thành Thành (cảm thán): Chúng ta cũng từng có một đoạn ngược luyến tình thâm như vậy nha

Tinh Tinh (??): Không phải chúng ta vẫn luôn ngọt ngào à

Chương 74: Đừng để tôi bất an như thế

Ba người Tế Du đợi đến khuya cũng không thấy bọn họ trở về.

12 giờ vừa điểm, Lăng Niên liền đứng dậy đi về phòng ngủ, "Xem chừng bọn họ chơi rất vui."

"Cũng không chịu nhận truyền tin..." Tế Du thở dài một hơi, cũng đứng dậy, "Hi Nam, đi thôi, chúng ta về phòng."

Mới từ phi thuyền Diệp An xuống, bọn họ cũng không tin mình còn có thể gặp nguy hiểm nào nữa, huống hồ đây là sao Thác Bang, còn ở trong trường quân đội Thừa Dương.

Nghĩ như vậy liền an tâm, ba người sửa soạn quay về phòng nghỉ ngơi.

Ở một phòng ký túc xá khác, Swarin mỉm cười thu thập phần thưởng nhận được khi qua màn trong trò chơi ở vườn hoa trên không với các đồng đội lúc chiều.

Bạn cùng phòng của hắn liếc mắt nhìn nhau, "Swarin, cậu ở chung với bọn họ thế nào?"

Thực ra câu này hỏi cũng như không, chỉ cần là người quen biết Swarin đều có thể nhìn ra thay đổi của hắn, trở nên cởi mở vui vẻ hơn rất nhiều. Đối với một người hướng nội nhiều năm lại hay ngại ngùng mà nói, biến hóa như thế làm cho bạn cùng phòng của hắn cảm thấy kinh ngạc.

"Rất tốt, chúng tôi ở chung rất tốt," Swarin nghiêm túc nói, "Bọn họ đều là người rất tốt, chúng tôi ở chung với nhau rất vui vẻ."

Bạn cùng phòng vây quanh hắn tò mò, "Mà mấy người mạnh đều có chút tự kiêu, bọn họ có gì kỳ quặc không thể hiện ra ngoài không?"

"Không có," Swarin không chút do dự lắc đầu, "Tất nhiên bọn họ không có, bọn họ là đồng đội giỏi nhất thế giới, là người tốt nhất!"

Thái độ bênh vực của Swarin với đội Mộng Chi quả thực khiến bạn cùng phòng nghi ngờ hắn liệu có bị đồng đội tẩy não hay không, "Không thể nào, ngay cả loại khuyết điểm như ai khó chịu nhất hay ai nhát gan nhất cũng không có á?"

Cái này đương nhiên... Có.

Nhưng Swarin cực kỳ giữ gìn hình tượng cho đồng đội, "Không có."

Trước hình tượng luôn thành thực đáng tin cậy của hắn, bạn cùng phòng chẳng hoài nghi lời hắn nói chút nào. Chỉ là trước giờ không ngờ rằng đội Mộng Chi lại hoàn hảo đến vậy, thổn thức, "Thực lực mạnh đã đành, người còn đẹp trai nữa, đẹp trai thì thôi đi, còn không có khuyết điểm nào nữa chứ."

Swarin không chỉ thích ăn cơm chó, hắn còn thích nghe người khác khen đồng đội của mình, nghe bọn họ khen đồng đội làm tâm trạng lúc này của hắn rất tốt, nụ cười càng lúc càng tươi.

Nhưng mà người được khen nhiều nhất vẫn là Lý Tấu Tinh và Cố Vấn Thành.

Không chỉ vì tinh thần lực của hai người mạnh nhất tiểu đội, mà còn vì hai người họ là người chủ lực tấn công giết chết thú

vỏ kiếm cái.

Bọn họ cũng xem đội Mộng Chi thi đấu, nói với vẻ tự hào, "Mười người thăng hạng ở sao Trú Lưu thì trường chúng ta chiếm hết bảy người, đây là thành tích rất tốt."

Khiến người ta giật mình nhất chính là toàn bộ thành viên đội Mộng Chi không ai bị đào thải!

Nhưng mà toàn bộ người xem phát sóng trực tiếp không có bất kỳ nghi ngờ nào với chuyện này, chỉ cần là người có mắt đều có thể nhìn ra khoảng cách thực lực giữa bọn họ và những người khác.

"Nhưng mà tôi thấy rất nhiều chủ đề trên mạng liên quan đến Cố Vấn Thành và Lý Tấu Tinh," một người bạn cùng phòng trong đó xem thường, "Mấy người đó xem tình anh em giữa đàn ông chúng ta quá đơn giản, không chỉ là truyền một hơi dưới nước, nếu như anh em của chúng ta gặp chuyện nguy hiểm gì, đừng nói là hôn một cái, vì cậu ấy mà làm phụ nữ cũng có thể!"

"Đúng vậy, có thế thôi mà cũng chuyện bé xé ra to, như thể bọn họ sẽ vì cái hôn cứu đồng đội độ kia mà chẳng dám nhìn mặt nhau vậy."

Tam quan của Swarin đã bị những lời nói hùng hồn này làm vỡ nát, hóa ra đây mới chính là tình bạn giữa các chàng trai?

Hắn mang theo thắc mắc này đi ngủ, sáng sớm hôm sau liền đi tìm bọn Tế Du. Mới vừa vào cửa đã nhìn thấy Cố Vấn Thành đè Lý Tấu Tinh lên tường, giam đối phương lại trong vòng tay của mình.

Lý Tấu Tinh quay mặt đi, gương mặt tuấn tú đầy vẻ ngượng ngùng, "Đừng như vậy, Vấn Thành."

Vành tai anh ửng hồng, dáng vẻ thẹn thùng ngay thẳng này khiến Cố Vấn Thành thích vô cùng, đè anh lại rồi không ngừng sấn tới, mạnh mẽ ép sát đến khi chỉ còn cách chừng mấy centimet mới dừng lại, "Cục cưng, quan hệ cũng đã xác lập rồi mà em còn kiên trì với cái hiệp ước mười ngày kia à?"

Cái tư thế này khiến Cố Vấn Thành chẳng dùng được lực, toàn thân hắn như nhũn ra, chỉ có thể dựa vào tinh thần lực vô hình chống đỡ, cưỡng ép Lý Tấu Tinh hoàn toàn đồng ý quan hệ giữa bọn họ.

Lý Tấu Tinh cúi đầu xuống, có thể trông thấy những dấu vết anh lưu lại từ cổ áo của hắn, "..."

Rất điên cuồng.

Chỗ nên sưng đều sưng hết lên, những chỗ bị sử dụng quá độ thì đang được NK-03 chữa trị, những vết tích còn lại này đều là chứng cứ của sự điên cuồng tối qua.

Một đêm.

Một đêm dằn vặt chết người.

Anh cũng đã nhiều lần chứng thực, rằng hõm eo của Cố Vấn Thành có thể chứa được mấy giọt mồ hôi.

Tầm mắt anh đặt trên người Cố Vấn Thành, điều này khiến Cố Vấn Thành cực kỳ thỏa mãn, mỉm cười khiêu khích, "Tối qua đã để em ăn cả đêm rồi, sao giờ vẫn còn nhìn chứ?"

"Bởi vì nó quá đáng thương," Lý Tấu Tinh vội ho một tiếng, "Bây giờ còn đau không?"

Cố Vấn Thành lộ ra vẻ mặt hồi tưởng lại dư vị, "Yên tâm, tôi rất khỏe. Nếu như em còn thấy chưa đủ thì đêm nay tôi có thể cùng

em thêm một đêm nữa."

Trên mạng nói rất đúng, không có đất xấu chỉ có trâu mệt. Cố Vấn Thành cảm thán trong lòng, hiện tại hắn cảm thấy rất tốt, không biết liệu Lý Tấu Tinh có thực sự mệt chết vào một ngày nào đó trong tương lai hay không.

Dù sao đối phương tuổi trẻ khí thịnh, tốc độ nhanh lại kéo dài.

Lý Tấu Tinh vẫn còn ngượng ngùng, "... Tôi đủ rồi."

"Em yêu đừng có cố nhịn," Cố Vấn Thành hạ thấp giọng, "Dù sao chúng ta cũng đã gạo nấu thành cơm thành người yêu rồi."

Sau khi thật sự xác lập quan hệ, ánh mắt nhìn nhau luôn mang vẻ lưu luyến, trong không khí bốc lên mùi vị khiến người ta tê dại, trong đầu không ngừng thoáng hiện những hình ảnh vụn vặt vào tối qua, thân thể vẫn còn ghi nhớ cảm giác như quên hết tất cả đi kia.

Thậm chí bây giờ, thỏa mãn vẫn còn đó, khát vọng lại càng bức thiết kịch liệt hơn.

Làm sao cho đủ, không đủ được.

Hình xăm sau lưng Lý Tấu Tinh, Cố Vấn Thành yêu chết nơi đó. Khi chàng trai đè nén kích động khiến cơ lưng căng lên, hình xăm kia như sống dậy trên người anh.

Cả phòng như bừng sức sống, không ai dừng lại được.

Cố Vấn Thành liếm liếm môi, bờ môi sưng tấy, "Em thích ở cùng tôi, đúng không?"

Hắn từng bước ép sát Lý Tấu Tinh, đôi môi lưu luyến bên mặt không ngừng tới gần. Lý Tấu Tinh bị hắn trêu chọc, anh càng

trốn Cố Vấn Thành lại càng bạo gan.

Trái cây mây mẩy hoàn toàn chín mùi, hương vị và cám dỗ thấm từ trong ra ngoài. Lý Tấu Tinh cực kỳ hưởng thụ, thích thú đỏ bừng đôi tai, chọc cho tâm can Cố Vấn Thành run rẩy.

Giọng Swarin yếu ớt, "Chào buổi sáng?"

Lý Tấu Tinh và Cố Vấn Thành cùng quay đầu nhìn hắn, bầu không khí im lặng ba giây, kế đó tự nhiên buông người yêu nhỏ của mình ra.

Động tác này đụng đến phía sau Cố Vấn Thành, mặc dù không bị thương nhưng cảm giác dị vật lấp đầy vẫn chưa tiêu tan.

Nhưng chết ở chỗ là, Cố Vấn Thành vất vả mãi mới cảm giác chỗ đó lớn thêm được một chút, kết quả sáng sớm nay lúc Lý Tấu Tinh kiểm tra vết thương cho hắn thì phát hiện dưới tác dụng của NK-03 chỗ kia lại trở về hình dáng ban đầu.

Vẻ mặt lúc đó của Lý Tấu Tinh rất phức tạp, vui sướng hòa lẫn nặng nề, lần đầu biết NK-03 là loại thuốc thần kỳ gì.

Vì nếu cứ mãi thế này, vậy thì sẽ mãi mãi vừa đau vừa sướng.

Sướng càng thêm sướng.

Phần lớn tiểu thụ đều muốn được như vậy, kết quả chuyện này lại rơi vào trên người Cố Vấn Thành luôn muốn phía sau lớn bằng phía trước.

"Chào buổi sáng," Lý Tấu Tinh đứng đắn vẫy tay chào hỏi Swarin, "Đừng để ý, chúng tôi đang diễn tập kịch bản."

Thật là đáng yêu.

Cố Vấn Thành nhìn theo tay anh, cảm thấy lòng mình rộn ràng xao động.

Swarin thắc mắc, "Kịch bản?"

"Vấn Thành muốn đôi nhẫn thực vật Nhụy Hoa Vĩnh Cửu kia," Lý Tấu Tinh dẫn hắn đi về phía bàn ăn, "Cậu ấy không có bạn gái, không thể làm gì khác hơn là mượn tôi dùng. Ăn sáng chưa?"

"Chưa," Swarin mím môi nở nụ cười, ngồi xuống bàn ăn, "Bọn Tế Du đâu?"

"Đang dậy," Cố Vấn Thành lười biếng ngồi xuống ghế sô pha, đôi mắt đẹp đảo quanh trên người Lý Tấu Tinh, "Swarin, cậu thấy tôi và Tấu Tinh hợp tác có thể giành được giải cặp đôi đẹp nhất không?"

Lúc này Swarin mới hiểu ra ý mượn dùng mà Lý Tấu Tinh nói là gì. Hắn nhớ tới câu nói "Lúc cần thiết tôi cũng có thể làm người phụ nữ của anh em" mà bạn cùng phòng nói tối qua, bây giờ lại rất bình tĩnh, tiếp thu rất nhanh, "Đương nhiên có thể."

Nhưng mà, "Các cậu đều là con trai, ban tổ chức sẽ để cho các cậu tham gia sao?"

Hơn nữa luôn cảm giác có chỗ nào đó không đúng, nếu như cần, Vấn Thành đẹp trai như vậy, phải có nữ sinh nguyện ý dự thi cùng cậu ấy mới đúng.

Tại sao lại muốn tăng độ thêm khó đi tìm Tấu Tinh chứ?

Lý Tấu Tinh nhíu mày, bưng đồ ăn nóng hổi từ phòng bếp ra, "Luôn có biện pháp giải quyết."

Ngài cướp vũ trụ muốn tham gia thi đấu, ai có thể ngăn chứ?

Mùi đồ ăn khiến Swarin không nghĩ tiếp được nữa, sau khi nếm một muỗng cháo thì ngạc nhiên, "Ngon quá đi mất!"

Ánh mắt sáng lấp lánh nhìn về phía Cố Vấn Thành, "Vấn Thành, là cậu nấu à?"

Cố Vấn Thành mang theo nụ cười trên mặt gật gật đầu, đây là ăn mừng.

Swarin đắm chìm trong mỹ vị và cảm động, ba người Tế Du từ trong phòng đi ra vẫn còn buồn ngủ, nhanh chóng hoàn hồn trong mùi đồ ăn ngon, gia nhập đội ngũ cướp ăn.

"Tối qua mấy cậu đi đâu vậy?" Hi Nam nhét một miệng đồ ăn, lúng búng, "Bọn tôi đợi mấy cậu rất lâu đó!"

Hóa ra lúc bọn họ làm việc bên trong ở bên ngoài vẫn luôn có người chờ đợi ư?

Lý Tấu Tinh cảm tạ tác dụng vạn năng của tinh thần lực tự đáy lòng, "Đi tản bộ, quên mất thời gian."

Lăng Niên nghi ngờ quan sát, Lý Tấu Tinh thản nhiên, tản bộ trên giường không được sao?

Tinh thần lực cũng tản bộ trong cơ thể Cố Vấn Thành mà.

Lăng Niên thu tầm mắt lại, tao nhã nhanh chóng dùng đồ ăn trước mặt mình, "Trên cổ cậu là gì vậy?"

Những người khác tò mò nhìn về phía cổ Lý Tấu Tinh, nơi yết hầu có một dấu răng lúc ẩn lúc hiện, còn có rất nhiều chấm nhỏ màu đỏ.

"Cậu bị dị ứng hả?" Tế Du lo âu nhíu nhíu mày, "Dị ứng với gì

vậy?"

Lý Tấu Tinh vô thức che kín cổ lại, còn chưa kịp nói các đồng đội đã vội la lên, "Trên ngón tay cũng có chấm đỏ với dấu răng!"

Cố Vấn Thành không được tự nhiên quay mặt đi, mặt hơi ửng hồng.

Các đồng đội đơn thuần cũng không tra cứu sâu chuyện này, Lý Tấu Tinh nói mấy câu lừa gạt. Sau khi ăn xong bọn họ chuẩn bị tới phòng huấn luyện, nhưng lại đột nhiên nhận được lời mời kết nối của hoàng tử nhỏ Yinsa.

Yêu cầu được gửi tới quang não của Lý Tấu Tinh. Đội Mộng Chi hai mắt nhìn nhau, không biết hoàng tử nhỏ tìm bọn họ có chuyện gì.

Lý Tấu Tinh ấn nhận, trên màn hình liền hiện ra khuôn mặt với má lúm ẩn hiện của hoàng tử nhỏ.

"Chào buổi sáng," Yinsa cong mắt cười, "Hi vọng không làm lỡ thời gian của các anh."

"Cũng không có," Lý Tấu Tinh, "Anh có chuyện gì không?"

"Các anh quen thượng tá Romond không?" Hoàng tử nhỏ hỏi.

Mấy người cùng lắc lắc đầu.

Yinsa hiểu rõ, cậu che miệng cười hồi lâu, cuối cùng tiết lộ: "Nói cho các anh biết sớm để chuẩn bị cho tốt, tối nay anh em sẽ thay mặt cha mời các anh tới dự dạ tiệc trong cung, hi vọng đêm nay chúng ta sẽ có một bữa tối vui vẻ."

Chờ sau khi cậu ngắt liên lạc, mấy người đứng tại chỗ vô thức chìm vào im lặng.

Vì mới vừa trải qua chuyện Kim Địch nên bọn họ đang trong giai đoạn nhạy cảm với các loại tin tức bên ngoài, ngay cả Hi Nam cũng học được cách suy xét nhiều hơn về những ẩn ý trong lời nói của người khác.

Thanh danh thượng tá Romond bọn họ đã từng nghe qua, là kiểu huấn luyện đội quân ma quỷ, đội ngũ anh ta dẫn dắt là đội thăng cấp nhanh nhất trong đế quốc, chuyên thực hiện nhiệm vụ nguy hiểm nhất.

Nhưng tại sao hoàng tử nhỏ Yinsa lại nhắc tới anh ta?

Tại sao hoàng tử Nico lại muốn mời bọn họ cùng ăn tối?

"Được rồi các anh em," Cố Vấn Thành thả tay xuống, "Bữa tối hôm nay, các cậu không nếm được tay nghề của tôi rồi."

Các đồng đội kêu rên, ai cũng than thở.

"Hơn nữa," Lăng Niên xem xong tư liệu về thượng tá Romond, cũng thở dài, "Cả ngày hôm nay các cậu còn phải học tập lễ nghi dùng bữa của hoàng gia, không cần tới phòng huấn luyện nữa."

Còn cần lễ phục thích hợp, đủ loại chuyện cần phải chuẩn bị choán đầy đầu Lăng Niên.

Đau đầu.

Một đám người theo Lăng Niên chịu đủ dày vò. Mười hai giờ trưa hoàng tử Nico dùng danh nghĩa Kate đại đế gửi lời mời tới bọn họ, ba giờ chiều phi thuyền hoàng gia đã dừng trước cổng trường quân đội Thừa Dương.

Phi thuyền mang huy hiệu hoàng gia vừa xuất hiện liền kinh động đến cấp cao của trường học, khi lãnh đạo nhà trường vội

vã chạy tới mới biết hóa ra hoàng thất mời đội Mộng Chi vào hoàng cung ăn tối.

Bọn họ che giấu khiếp sợ, xua học sinh hóng hớt xung quanh đi, phái người đi giục đội Mộng Chi.

Không lâu sau đoàn người đội Mộng Chi chạy tới.

Sáu chàng trai giờ khắc này ăn bận cực kỳ thu hút, thay đồng phục khoác lên bộ vest màu đen, vóc người sinh viên trường quân đội mặc gì vào cũng cao dong dỏng. Lãnh đạo nhà trường nhìn bọn họ bèn âm thầm gật gật đầu, mặt đầy ý cười tiễn người đi.

Hoàng thất mời học sinh của bọn họ cùng dùng bữa tối, đây là chuyện làm cả trường học cảm thấy vinh dự.

Sao Thủ đô cách sao Thác Bang không xa, nhưng cứ bay thẳng thì sẽ bỏ lỡ bữa tối nên sau khi bọn anh lên thuyền đội hộ vệ liền khởi động bước nhảy không gian, sau mười phút liền đưa bọn họ đến hoàng cung ở sao Thủ đô.

Hoàng tử nhỏ Yinsa dẫn người đích thân chờ bọn họ, sau khi trông thấy bọn họ liền khen không dứt miệng, "Hình như các anh cao hơn so với lần gặp trước đó."

Con trai đều quan tâm đến chiều cao, đội Mộng Chi vốn muốn khen trở lại, nhưng vừa nhìn chiều cao chẳng chút thay đổi của hoàng tử nhỏ Yinsa bèn ăn ý ngậm miệng.

"Thi đấu lần trước của các anh em xem từ đầu tới cuối luôn đó," Yinsa, "Không thể không nói lời cảm ơn với các anh, cảm ơn các anh đã chăm sóc học sinh Học viện Hoàng gia của chúng em."

Người cậu nói đến dĩ nhiên là Nhậm Doanh Doanh, Hi Nam oán giận: "Trông bộ dáng nhút nhát thế mà không ngờ lúc nghe Tấu

Tinh kể chuyện ma tôi lại bại dưới tay cô ta."

Các đồng đội liếc hắn một cái, thầm nghĩ cậu khóc lóc thế kia thì ai mà chẳng hơn cậu chứ?

Yinsa nhìn thẳng vào Cố Vấn Thành, nhịn không khỏi tò mò, "Vấn Thành thân mến, em nghe được không ít chuyện giữa Nhậm Thanh Anh và anh ở trường, nghe nói cô ta điên cuồng si mê anh?"

Rõ ràng hoàng tử điện hạ mang vẻ cười trên nỗi đau của người khác, Cố Vấn Thành khẽ mỉm cười, bình tĩnh nói: "Hoàng tử điện hạ chớ nói lung tung, dẫu sao trong lòng tôi cũng còn có người yêu đặt trên đầu tim mà chiều chuộng, nếu để cậu ấy nghe được mấy tin đồn này không biết phải khó chịu cỡ nào. Còn nữa, dục vọng chiếm hữu của cục cưng nhà tôi rất cao, chuyện này thường thường khiến tôi cảm thấy khốn khổ."

Lý Tấu Tinh liếc mắt nhìn hắn, Cố Vấn Thành nháy mắt với anh mấy cái.

Cố Vấn Thành mong ham muốn chiếm hữu của Lý Tấu Tinh với hắn thật sự cao như vậy.

Yinsa mở to hai mắt, "Anh có bạn gái rồi ư?"

Cố Vấn Thành chỉ cười không nói gì.

Trên đầu các đồng đội viết đầy dấu chấm hỏi, cuối cùng cho ra kết luận Cố Vấn Thành đang giả vờ.

Bạn gái ở đâu, bạn gái trong mơ à?

Phỏng chừng đang tìm lý do từ chối, không thể tin là thật.

Trong phòng ăn nguy nga lộng lẫy, bệ hạ Kate đang mỉm cười

nhìn bọn họ đi tới.

Đoàn người hành lễ với ông, sau đó ngồi xuống cùng sứ giả. Hai vị hoàng tử và một vị công chúa ngồi bên tay trái hoàng đế bệ hạ, lúc đội Mộng Chi ngồi xuống chỗ gần nhất bên tay phải bệ hạ Kate đã có một vị tướng cấp cao đang ngồi.

Khi bọn họ nhìn thấy vị tướng này liền nhận ra đây là thượng tá Romond.

Romond có diện mạo thân thiện dễ gần nhưng khí thế lại rất uy nghiêm, gật gật đầu chào hỏi bọn họ, âm thầm quan sát mấy người.

"Không cần câu nệ," hoàng đế bệ hạ cười ha ha, "Gia đình chúng ta nói rất nhiều lúc ăn, ngoại trừ Romond với các ngươi là lần đầu gặp mặt nhau thì những người khác đều không phải lần đầu gặp, cứ tự nhiên đi."

"Vâng ạ."

Lý Tấu Tinh chẳng có cảm giác đặc biệt gì với hoàng thất, vì trong quan niệm của anh không có khái niệm hoàng gia, bởi vậy nên rất thoải mái, cử chỉ hợp tình tự nhiên vô cùng.

Cố Vấn Thành thích anh như vậy, không khống chế được dính chặt tầm mắt vào trên người mặt trời nhỏ đang tỏa sáng lấp lánh của hắn. Lý Tấu Tinh lập tức nhỏ giọng hỏi ngay từ lần đầu hắn nhìn sang: "Đệm mềm có được không?"

Cảm giác lúc nào cũng được quan tâm, được đối phương đặt trong lòng đặc biệt ngọt ngào, Cố Vấn Thành gật gật đầu, đè khóe miệng đang cong lên xuống, "Cảm ơn quan tâm, tôi rất khỏe."

"Nếu có chỗ nào không thoải mái thì cứ nói," Lý Tấu Tinh lo lắng

nhìn hắn, "Nhớ đừng ăn cay."

Ôi trời.

Người yêu của hắn tốt nhất thế giới luôn, rõ ràng anh mới là bên chịu đựng nhưng sau một đêm cày cuốc vẫn luôn quan tâm đến hắn.

Hoàng tử Nico cười nói: "Tôi nghe cậu kể chuyện ma, thế giới quan kia thật khiến người ta mở mang tầm mắt."

"Anh muốn nghe không?" Lý Tấu Tinh cười, "Mấy câu chuyện kia cũng là tôi tình cờ nghe được từ người khác thôi."

Hoàng tử Nico rục rịch, nhưng nhìn vẻ mặt miễn cưỡng của cha đành phải giữ lại mặt mũi cho hoàng đế bệ hạ, tiếc nuối nói: "Lần sau đi, lần sau nhất định phải trải nghiệm cảm giác nghe chuyện ma tại hiện trường."

Đồ ăn vẫn chưa được dọn lên. Để không mạo phạm công chúa sáu chàng trai đội Mộng Chi căn bản không nhìn về phía công chúa dù chỉ là một cái liếc mắt, nhưng không ngờ rằng một lát sau công chúa điện hạ lại nhấc làn váy đến trước mặt Lý Tấu Tinh, mỉm cười mời anh khiêu vũ, "Nhảy xong một điệu là vừa lúc đến thời gian lên món, anh có hứng thú nhảy cùng tôi một điệu trước khi ăn không?"

Nụ cười của Cố Vấn Thành càng thêm sâu, khăn trải bàn dưới tay bị hắn siết thành từng nếp gấp nhăn nhúm.

Hoàng đế bệ hạ bất ngờ, "Đương nhiên các con có thể nhảy một điệu, con yêu, đã lâu rồi cha không thấy con có hứng thú như vậy."

Lý Tấu Tinh chỉ có thể nhận lời, đứng lên nắm lấy tay công chúa điện hạ, đi đến chỗ trống bên cạnh bắt đầu khiêu vũ.

Công chúa điện hạ đột nhiên nói: "Tôi biết anh có bạn gái rồi."

Khoảng cách gần như thế, dấu hôn bị che giấu có thể bị nhìn thấy hết, Lý Tấu Tinh lộ ra một nụ cười áy náy, "Để cô chê cười chê rồi."

"Tình cảm của các anh chắn hẳn rất tốt," ánh mắt của công chúa tóc vàng mắt xanh mang vẻ phiền muộn, "Anh có thể yên tâm, tôi không có cảm giác kia với anh. Thật ra bảo anh khiêu vũ với tôi chỉ vì tôi muốn biết về đồng đội của anh một chút."

Đôi tai trắng nõn của cô phiếm đỏ, vẻ mặt thẹn thùng e ngại, "Có vẻ như anh là người dễ gần nhất trong mấy người. Xin hỏi vị ngồi bên cạnh anh kia, tên anh ấy là gì?"

Lý Tấu Tinh bất giác tăng thêm lực nắm bàn tay cô, kế đó lại thả lỏng, kéo ra nụ cười giả tạo, "Cô nói vị ngồi bên phải hay là bên trái tôi?"

Cố Vấn Thành ngồi bên cạnh anh.

Lý Tấu Tinh chưa bao giờ xem nhẹ sức hấp dẫn phái nữ của hắn.

Đệt mịa.

Ăn một bữa cơm thôi mà cũng có thể gặp người theo đuổi, Lý Tấu Tinh buồn bực mất tập trung.

Giọng công chúa điện hạ càng nhỏ hơn, "Vị ngồi bên trái anh kìa, anh ấy khiến tôi cảm thấy mê muội."

Bên trái.

Vẻ mặt Lý Tấu Tinh khựng lại, thả lỏng, "Cô muốn nói tới... Lăng Niên?"

"Anh ấy chính là Lăng Niên sao?" Lần này công chúa đỏ bừng mặt, "Anh tuyệt đối đừng có nhầm, tôi nói cái vị trông không dễ gần mặt không cảm xúc ấy."

Đó chính là Lăng Niên.

"Cậu ấy chưa có bạn gái," Lý Tấu Tinh ôm eo cô xoay qua loa một cái, mặt đầy ý cười, "Tôi chúc cô cố lên."

Sau khi nhảy xong, anh sảng khoái tinh thần về chỗ ngồi, đang muốn nói với Cố Vấn Thành về chuyện của Lăng Niên thì thấy vẻ mặt đối phương sai sai.

Không chỉ có Cố Vấn Thành là lạ, ánh mắt toàn bộ người trên bàn nhìn sang đều mang theo vẻ mờ ám và trêu chọc.

Ánh mắt thưởng thức trước đây của hoàng tử Nico nay đã mang theo ý đánh giá, đương nhiên hoàng đế bệ hạ cũng không ngoại lệ.

Trong mắt những người khác, bọn họ chỉ thấy công chúa đỏ bừng hai má và nụ cười tươi của Lý Tấu Tinh.

Vẻ mặt Lý Tấu Tinh cứng đờ.

Cố Vấn Thành tự lẩm bẩm, tinh thần lực truyền lời của hắn đến bên tai Lý Tấu Tinh.

"Là tôi chưa thỏa mãn em ư?"

"Hay là em phát hiện mình thích gái xinh hơn?"

Nam chính nhoẻn môi cười, trong mắt lại là bóng tối u ám, "Có cần phải nhốt em lại trong phòng, hoàn toàn làm hỏng em, thì em mới có thể chỉ thích mỗi tôi, chỉ nhìn thấy một mình tôi?"

Lý Tấu Tinh dở khóc dở cười, "Tôi ——"

"Tôi thấp thỏm bất an."

Cố Vấn Thành đối diện với anh, trong ánh mắt của người thiếu niên ẩn chứa tình cảm cực kỳ phức tạp mà chỉ người trưởng thành mới có, "Em đừng để tôi bất an như thế, được không, Tấu Tinh?"

Chương 75: CD

Anh hùng khó qua ải mỹ nhân.

Ở đế quốc lưu truyền vô số bi kịch liên quan đến tình yêu, khi một tên cướp vũ trụ phải lòng một người, phần lớn kết cục đều là bi kịch.

Cố Vấn Thành khịt mũi coi thường những thứ này.

Hắn là Wasser, tên cướp vũ trụ nổi danh vì lòng dạ độc ác, dưới cái nhìn của hắn tình yêu là thứ chẳng đáng một đồng, thậm chí còn nực cười.

Sau khi dùng NK-03 rồi bỗng trẻ lại, lần đầu tiên sau ba mươi tám năm cảm nhận được mùi vị tình ái, nhưng bọn họ nói không sai, khi cướp vũ trụ yêu một người thì sẽ luôn làm bạn với đau khổ và dằn vặt.

Cố Vấn Thành cảm nhận được sự đau khổ này.

Không thể giải thoát, ngột ngạt đau khổ.

Hắn cưỡng ép uy hiếp Lý Tấu Tinh, không cho phép anh từ chối hắn, dùng thân phận Wasser không ngừng đùa giỡn anh... Nhiều bí mật phải một mình chịu đựng, thậm chí hắn còn không biết Lý Tấu Tinh có còn thích con gái hay không.

Một thiếu niên mười tám tuổi, trong tình huống chẳng biết gì cả, bị Cố Vấn Thành kéo lên một con đường khác đi đến vực

thẩm.

Tình yêu chua chát, toàn bộ kết quả đều do hắn cưỡng ép mà có.

Hình ảnh Lý Tấu Tinh cùng công chúa đế quốc ôm nhau khiêu vũ một lần nữa chạm đến dây thần kinh đang không ngừng kéo căng của Cố Vấn Thành.

Hắn không biết mình có thể làm những gì.

Lòng người, vĩnh viễn cưỡng ép không được.

Đối mặt với Cố Vấn Thành, Lý Tấu Tinh hiển nhiên có chút ứng phó không kịp.

Cố Vấn Thành đang bất an?

Chuyện này nghe qua —— Khó mà tin nổi.

Hắn thế mà lại bất an.

Ánh mắt mà hoàng tử Nico nhìn Lý Tấu Tinh đã không còn sự tán thưởng đơn thuần đối với kiện tướng đắc lực tương lai của mình, trong đó tăng thêm một ít xoi mói đánh giá và thăm dò, "Hiện tại cậu có bạn gái chưa?"

"Có rồi," Lý Tấu Tinh trả lời ngay, "Đang qua lại với một người tình."

Trong ngôn ngữ của đế quốc người tình cũng có thể phiên dịch là "người yêu".

Đây là một từ mang sắc thái trân trọng hơn từ "bạn gái".

Nico liếc nhìn em gái mình, thấy trên mặt cô không có một chút cảm xúc bất ngờ và đau lòng nào, hắn tiếc nuối nói: "Phải không,

trông có vẻ cậu với người tình của mình rất hợp, tôi rất tò mò sinh viên trường quân đội Thừa Dương sẽ ở chung với bạn gái thế nào, có phiền khi nói một chút không?"

Cố Vấn Thành ngẩng đầu nhìn về phía Lý Tấu Tinh, ánh mắt ngầm chịu đựng.

Động tác của hắn bị các đồng đội che lấp, bởi vì toàn bộ đội Mộng Chi đều nhịn không được nhìn sang Lý Tấu Tinh.

Nhìn mà xem, người này còn thật hơn người kia.

Bọn họ khống chế không để lộ ra vẻ khinh bỉ, làm bộ không biết Lý Tấu Tinh cũng đi theo con đường của Cố Vấn Thành, đang nói dối vờ như có người yêu để ngăn cản người theo đuổi.

Đang ở trước mặt hoàng đế bệ hạ đấy!

Một tên hai tên đều học ở đâu ra cái thói nói dối kia vậy chứ.

Bây giờ hoàng tử Nico hỏi cặn kẽ như vậy, cậu ấy phải trả lời như nào đây?

"Bên nhau ngọt ngào," Lý Tấu Tinh bất giác nở nụ cười, "Nếu phải nói chi tiết thì có lẽ tôi không dừng lại được."

"Xem chừng cậu rất thích cô ấy." Nico hứng thú hỏi.

Ngọn lửa không ngừng bùng cháy trong lòng, từ trước đến giờ công dân đế quốc sẽ không nói dối trước mặt hoàng đế bệ hạ. Cố Vấn Thành nhắm mắt lại, khi mở ra thì bên trong đã bình tĩnh lại.

Mặc kệ đáp án của Lý Tấu Tinh là cái dạng gì thì cũng chỉ có một kết quả cho hắn.

Lý Tấu Tinh nâng ly rượu trước mặt lên, đột nhiên nở nụ cười, nụ cười này tuy ngắn ngủi nhưng lại ẩn chứa vô vàn dịu dàng, "Rất thích."

Sau đó cụng ly, một hơi cạn sạch.

Cố Vấn Thành sửng sốt một chốc, quay sang hỏi người bên cạnh, "Em ấy nói em ấy thích người tình của em ấy."

Vẻ mặt Tế Du phức tạp, thầm thì: "Chúng ta đừng lật tẩy, trông có vẻ Tấu Tinh chưa muốn yêu đương vào lúc này."

"Dám nói dối trước mặt hoàng đế bệ hạ, Tấu Tinh thật sự rất to gan."

Tim Cố Vấn Thành đập thình thịch, không nghe được Tế Du đang nói cái gì, hỏi Lý Tấu Tinh, "Em thật sự rất thích người tình của em à?"

Các đồng đội đau khổ đỡ trán.

Vấn Thành, xong đời, cậu đã lật tẩy lời nói dối của Tấu Tinh rồi.

Bọn họ muốn giúp nói lảng sang chuyện khác, Lăng Niên mặt không đổi sắc tán gẫu với công chúa ngồi đối diện cố gắng thu hút sự chú ý, "Màu sắc của món ăn này rất giống với mái tóc vàng của cô."

Vẻ mặt công chúa điện hạ thận trọng lạnh nhạt, gương mặt trắng nõn lại ửng đỏ, "Cảm ơn đã khen, màu sắc món ăn này cũng cực kỳ giống đôi mắt của anh."

Lăng Niên gật gật đầu, "Cảm ơn."

Tế Du thấy còn nhạt nhẽo hơn, vội vã tiếp lời, "Phong cảnh trong hoàng cung thật đẹp đẽ, khiến người ta lưu luyến quên lối về."

Công cuộc giải vây của bọn họ chẳng được người trong cuộc quan tâm cho lắm, Lý Tấu Tinh lên tiếng, anh nhìn chăm chú vào đôi mắt Cố Vấn Thành, trả lời câu hỏi này.

"Người tình của tôi ngọt từ trong ra ngoài, tôi đã đắm chìm trong vị ngọt này đến nỗi không thể kiềm chế được nữa."

Lửa chợt bùng lên dữ dội, thiêu đốt trong lòng nóng bỏng.

Cố Vấn Thành nhoẻn môi, mặt mày phong lưu nhưng nhìn sao cũng có chút vẻ ngốc nghếch của mấy tên nhóc choai choai.

Một câu nói, thiên đường địa ngục, làm hắn lập tức từ vùng lạnh lẽo băng giá đến nơi ấm áp.

Lý Tấu Tinh rót một ly rượu ngọt rồi đặt trước mặt hắn, trêu đùa: "Vấn Thành, sao cậu cười trông đẹp mắt đến vậy."

"Cút đi," Cố Vấn Thành lườm anh, nói khẩu hình, "Đêm nay ngủ chết em luôn."

"Chủ đề của giới trẻ," thượng tá Romond cười nói với hoàng đế bệ hạ, "Bệ hạ, chúng ta chẳng thể chen vào một câu."

Kate cười to vài tiếng, "Trái lại là sự thư giãn hiếm hoi, ta không giống ngươi Romond, ta luôn có hứng thú với chủ đề của giới trẻ."

Sau bữa ăn hòa thuận, đội Mộng Chi không lập tức rời đi. Bệ hạ Kate giao hết mọi việc cho con trai cả, hoàng tử Nico dẫn bọn họ và thượng tá Romond cùng nhau đi vào phòng hội nghị.

Thượng tá Romond không cho bọn anh thời gian thích ứng, lập tức quăng ra một xấp tư liệu, "Tin tức các cậu từng chia sẻ với Vưu Mông, cậu ta đã nộp cho tôi. Chàng trai trẻ, mấy vụ bắt kẻ

đầu sỏ như Kim Địch này đều do quân đội của tôi đi làm, nhiệm vụ kiểu này vừa nguy hiểm lại liên đới rộng, dù tốn sức nhưng thăng cấp rất nhanh."

Người đội Mộng Chi ngẩng đầu nhìn anh ta, chờ câu kế tiếp.

Thượng tá Romond nhíu nhíu mày, "Sau khi điều tra, sau lưng Kim Địch dính dáng đến tổ chức cướp vũ trụ lớn và mạng lưới buôn bán chủng tộc, những người này quá mức bí ẩn, chi tiết còn cần phải điều tra thêm. Thế nhưng nhất định phải nói một câu, mặc dù là manh mối do các cậu phát hiện nhưng quân công cuối cùng rất khó rơi xuống trên người các cậu, hoặc là nói, dù cho có rơi xuống trên người các cậu thì cũng không phải là quân công đáng giá gì."

"Song chuyện này lại liên quan chặt chẽ đến các cậu," hoàng tử Nico nói: "Nhân tiện, cơ hội này rất hiếm."

"Chắc hẳn các cậu cũng biết rằng từ giờ trở đi trường quân đội Thừa Dương sẽ bắt đầu bồi dưỡng quân đội cho hoàng tử Nico," Romond thong thả thay đổi tư thế, "Trước hết cứ nói cho rõ, các cậu chỉ mới miễn cưỡng đủ tiêu chuẩn để gia nhập đội ngũ của tôi thôi. Có điều hoàng tử Nico lại muốn đội quân non kém của mình nhanh chóng trưởng thành, tôi cũng không kén chọn nữa. Chờ các cậu lấy được giải nhất của cuộc thi tìm đội ngũ mạnh nhất thì quân đội sẽ đưa ra lời mời với các cậu, gia nhập đội ngũ của tôi trước thời hạn."

Sau khi quân đội tra ra thế lực to lớn đứng sau Kim Địch, hoàng tử Nico liền biết đây là một cơ hội thăng cấp nhanh chóng. Hắn không đành lòng để người phát hiện ra manh mối là đội Mộng Chi bỏ lỡ cơ hội này, cũng để thế lực của mình phát triển nhanh hơn, nên đã giúp bọn họ tranh thủ cơ hội gia nhập vào đội ngũ của Romond, xử lý Kim Địch và thế lực sau lưng gã.

Cơ hội thăng cấp đang bày ra trước mắt. Sau khi tiến vào quân

đội bọn họ sẽ nhận được sự chăm sóc đặc biệt, vẫn có thể học các bài học chính khóa ở trường quân đội Thừa Dương, hành động này chỉ là muốn bọn họ quang minh chính đại lấy quân công, dùng tư cách là cấp dưới trong đội ngũ của Romond.

Đội Mộng Chi đột nhiên bị tin tức này làm cho choáng váng.

"Tổ chức cướp vũ trụ sau lưng Kim Địch là ai?" Lý Tấu Tinh hỏi.

Thượng tá Romond liếc mắt nhìn anh đầy ẩn ý, "Wasser..."

Cố Vấn Thành lập tức nhăn mày, Lý Tấu Tinh không chút do dự nói: "Không thể nào."

Romond bèn nở nụ cười, đoạn nói từ tốn: "Quả thực không phải Wasser, anh bạn trẻ chớ vội, là một tổ chức cướp vũ trụ rất nổi tiếng khác, Trùng Nghiệp, từng nghe qua chưa?"

Lý Tấu Tinh bị anh ta gài hàng chỉ nhếch mép cười mà không nói lời nào.

Cả đế quốc đều biết tổ chức cướp vũ trụ Trùng Nghiệp này, là tổ chức phản động lớn nhất muốn lật đổ quyền thống trị của đế quốc. Bọn chúng cũng như cái tên của mình*, là sâu mọt của đế quốc, hận không thể bu đầy đế quốc rồi đẻ trứng lên khắp ngóc ngách.

(*tên của tổ chức này là 虫业: 虫 nghĩa là sâu bọ, côn trùng; 业 nghĩa là sự nghiệp)

Sáu người đội Mộng Chi im lặng, Cố Vấn Thành hơi nheo mắt lại.

"Mấy tháng gần đây Trùng Nghiệp mai danh ẩn tích trong vũ trụ," Romond, "Trước tôi còn tưởng rằng bọn chúng cùng Wasser lưỡng bại câu thương, không thì sao hai phe này lại cùng lúc biến mất không còn tăm hơi cơ chứ? Mà gần đây lại xuất

hiện tung tích Wasser, sau đó, Trùng Nghiệp cũng hoạt động lại."

"Còn có một tin xấu nữa là Trùng Nghiệp thu thập rất nhiều nguyên tố thuốc, bọn chúng thành lập một đội ngũ chuyên nghiên cứu phát minh thuốc cấm, chúng tôi gọi đó là Trái Tim Sâu Mọt."

"Tên gọi tắt là," thượng tá chắp hai tay trước người, "CD."

...

Họp xong ra khỏi phòng rồi tạm biệt quay về trường học.

Công chúa điện hạ tiễn bọn họ, Cố Vấn Thành cười như không cười liếc qua cô nàng. Để không gây hiểu lầm, Lý Tấu Tinh cố ý cách xa Lăng Niên, người đang được công chúa điện hạ nhìn càng rõ ràng hơn.

"..." Lăng Niên đột nhiên cảm thấy các đồng đội đều đang nhìn mình, nhìn trái nhìn phải liền đối mặt với tầm mắt của công chúa.

Công chúa không biết vẻ mặt bấy giờ của mình e thẹn cỡ nào, vẫn còn duy trì bộ mặt của một công chúa đế quốc, "Lần gặp mặt sau, các anh có thể gọi tôi là Abe."

Lăng Niên chờ Tế Du lên tiếng, Tế Du là nhà ngoại giao của bọn họ. Ai ngờ các đồng đội đều có vẻ hả hê nhìn hắn, như thể đang chờ hắn mở miệng.

Lăng Niên mặt không cảm xúc, giọng nói có chút cứng ngắc, "Được, công chúa điện hạ."

"Gửi lời chúc ngủ ngon trước tới anh." Công chúa điện hạ vội vã cúi đầu nhìn xuống đất, bàn tay nhấc làn váy khẩn trương đến

độ trở nên trắng bệch.

"Ngủ ngon." Đây là lần đầu tiên Lăng Niên chúc ngủ ngon với người khác phái.

Hai người bọn họ cứng ngắc thành cục đá, bầu không khí lúng túng có thể truyền ra mười mét xung quanh, đội Mộng Chi hóng hớt lén lút nhịn cười.

Lý Tấu Tinh khoác vai Cố Vấn Thành, không nhịn được cười, "Nhìn đi, công chúa chẳng có ý gì với tôi cả, cô ấy có hứng thú với Lăng Niên cơ."

Cố Vấn Thành hừ cười một tiếng, "Coi như có chút mắt nhìn."

Đã biết không chọn mặt trời nhỏ của hắn.

Chờ sau khi tạm biệt công chúa bọn họ mới xem như là bước chân lên phi thuyền để trở về.

Liên quan tới lời mời quân đội sẽ đưa ra sau khi kết thúc cuộc thi tìm đội ngũ mạnh nhất mà Romond đã nói, bọn họ hoàn toàn không có lý do gì để cự tuyệt, cũng hoàn toàn không muốn từ chối.

Lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng buôn bán chủng tộc Lý Tấu Tinh đã hạ quyết tâm diệt trừ tệ nạn này, rồi cơ hội này đã đến.

—— Thế nhưng điều kiện tiên quyết là, bọn họ phải giành được giải nhất của cuộc thi trở thành đội mạnh nhất.

Hi Nam vẫn còn nhớ những lời yêu thương mà Lý Tấu Tinh nói trước mặt hoàng đế bệ hạ, "Bạn gái ở đâu ra vậy Tấu Tinh, cậu là người đầu tiên tôi biết dám nói dối trước mặt hoàng đế bệ hạ đấy, chà chà, ghê gớm thật."

"Vấn Thành cũng vậy, tối qua các cậu đã thương lượng trước à?" Tế Du buồn cười, "Thế mà lại dùng chung một lý do, may mà không có bị hoàng tử Nico phát hiện."

Lý Tấu Tinh đột nhiên máu dồn lên não, "Nếu như tôi nói, người yêu mà Vấn Thành nói kia chính là tôi, người tình mà tôi nhắc đến chính là Vấn Thành, các cậu thấy thế nào?"

Cố Vấn Thành sững sờ, rồi lại nghiêm túc theo, chú ý biểu cảm của đồng đội.

Đồng đội sửng sốt chốc lát, đoạn cười phá lên, "Ha ha ha ha Tấu Tinh cậu không cần liều mạng như thế ha ha ha!"

"Sao ngay cả chúng tôi mà cậu cũng gạt vậy ha ha ha, chúng tôi sẽ không vạch trần các cậu với hoàng đế bệ hạ đâu. Các cậu có phải là người yêu hay không chúng tôi còn không biết sao, chẳng lẽ trong các cậu có người là nữ giả nam? Ha ha ha ha xin lỗi, tôi không dừng được."

"Được được được các cậu là người yêu xứng đôi, các cậu không phải là anh em, tôi cười muốn sái quai hàm luôn rồi."

Lý Tấu Tinh và Cố Vấn Thành đồng thời đen mặt.

Thực hiện xong bước nhảy không gian, bọn họ cười suốt cả đường về ký túc xá, vất vả mãi mới ngừng lại được thì cũng đến thời gian đi ngủ.

Lý Tấu Tinh vẫn nhớ phải bôi thuốc cho Cố Vấn Thành, sau khi tắm xong liền bảo hắn nằm lên trên giường.

Ngón tay anh vừa mới chạm vào Cố Vấn Thành đã cứng đơ cả người, cũng không biết là có mong mình bị thương hay là không, "Thế nào?"

"Rất ổn," Lý Tấu Tinh nghiêm túc kiểm tra một lần, tâm tình phức tạp, "Không có một chút dấu hiệu sưng lên nào cả."

Nếu như vậy...

Cố Vấn Thành xoay người đè anh xuống giường, đoạn ngồi lên, áy náy, "Đêm nay em còn phải đau thêm một lần nữa."

Lý Tấu Tinh kéo đầu hắn xuống, cho hắn một nụ hôn triền miên, lời nói đứt quãng trong nụ hôn dài, "Còn trẻ không nên phóng túng quá độ."

"Em là đất," Cố Vấn Thành cau mày, "Chỉ có tôi mệt chết chứ không có đất xấu."

Hắn cọ cọ hai cái, quả nhiên, thân dưới của đất không xấu đã có phản ứng.

Loại cảm giác run rẩy từ tận linh hồn kia, sao có thể chỉ có một đêm tối qua được.

Lý Tấu Tinh bị lý lẽ này của hắn chọc cười, anh nhịn không nổi nữa, ôm lấy lão đàn ông đơn thuần này vào trong ngực, ghé vào lỗ tai hắn nói, "Vấn Thành còn chưa phát hiện ra hả? Tôi mới là bên chủ động."

"Cậu là đất, tôi mới là con trâu mệt chết kia."

Anh hạ thấp giọng, làm lỗ tai hắn tê dại. Cố Vấn Thành nhớ lại tiếng thở dốc dồn dập tối qua của anh, mặt hiện nụ cười cao thâm khó lường, nghĩ thầm chỉ có nhóc con ở độ tuổi này mới so đo tính toán chuyện ai trên ai dưới như vậy.

"Được, em là bên chủ động," Cố Vấn Thành thỏa mãn cậu bé ngoan của hắn, "Em là tuyệt nhất."

Nụ hôn mang theo ý tứ trấn an vỗ về, nhưng luôn có cảm giác qua loa lấy lệ.

"Cậu vẫn không tin," Lý Tấu Tinh cắn hắn một cái, "Tôi nói thật đó."

Cố Vấn Thành cười, "Tấu Tinh, em vẫn quá mức đơn thuần."

Lý Tấu Tinh quá mức đơn thuần nhìn hắn, cảm thấy Cố Vấn Thành đang lừa mình dối người.

Tay Cố Vấn Thành đã rục rịch, "Đừng mắc cỡ, lần này để tôi..."

Lời tỏ tình chân thành luôn rung động. Lúc ăn tối, khi Lý Tấu Tinh nói ra lời thích, Cố Vấn Thành đã muốn mạnh mẽ đặt anh dưới thân mình.

Giống như bây giờ, tiết tấu do hắn khống chế, tinh thần lực quấn lấy tay chân Lý Tấu Tinh, làm anh chỉ có thể ngoan ngoãn nằm im trơ mắt nhìn.

Tinh trùng lên não lý trí đảo điên, thế nhưng tại thời khắc mấu chốt cửa phòng lại bị gõ dồn dập, giọng điệu ngạc nhiên mừng rỡ của Lăng Niên vang lên, "Vấn Thành Tấu Tinh! Cái CD kia, mật mã mà tôi giải được lúc trước có hai chữ CD này!"

Tế Du và Hi Nam đã bị hắn gọi dậy, đang xem tài liệu lúc trước, "Đúng vậy, có."

Trong phòng Lý Tấu Tinh và Cố Vấn Thành nhễ nhại mồ hôi.

Dù có làm thêm lần nữa thì vẫn đau, đối phương cũng đau.

Thời khắc mấu chốt, lui không được tiến cũng chẳng xong.

Lực độ gõ cửa của Lăng Niên càng lúc càng lớn nhưng người ở

bên trong chẳng có chút phản ứng nào, hắn thăm dò đưa tay vặn nắm cửa, thế mà mở ra được thật.

Hai người này gấp đến cỡ nào mà không chịu khóa cửa chứ?

Ba người thầm phỉ nhổ trong lòng, đỉnh đạc bước vào.

Ngay khi tiếng khóa cửa vang lên Cố Vấn Thành đã kéo chăn trùm lên hai người bọn họ.

Song dưới sự kích động hắn lại quên giữ lực, ngồi sụp xuống hoàn toàn.

"____!"

Tiếng kêu rên, đau đến sắc mặt trắng bệch.

Lý Tấu Tinh hít vào một ngụm khí lạnh, cưỡng ép kéo tinh thần lực ra, đang muốn ôm lấy hắn thì trong ánh mắt Cố Vấn Thành để lộ ra chút hung ác, "Không cần."

Chút đau ấy có thấm vào đâu, đàn ông đích thực không sợ máu chảy thành sông, chỉ sợ mất mặt.

Ở trước mặt Lý Tấu Tinh, Cố Vấn Thành càng không để ý chút xíu đau đớn ấy.

Lý Tấu Tinh vẫn cưỡng ép bọc chăn lại rồi ôm hắn đặt xuống giường, "Đừng như vậy, tôi đau lòng."

Trước mặt các đồng đội, anh đặt một nụ hôn lên trán Cố Vấn Thành trấn an vỗ về, đảm bảo hai người không lộ gì ra ngoài mới nhìn về phía đồng đội sắp ngất ra đất, "Lăng Niên, cậu nói tới mật mã của người chế thuốc mà cậu đã phá giải được, đúng không?"

Lúc này rồi mà còn nói mật mã gì chứ!

Đầu óc Lăng Niên trống rỗng, bọn họ không thấy hai người đang làm gì, chỉ thấy Lý Tấu Tinh hôn lên trán Cố Vấn Thành, đứng như trời trồng, hắn nhớ tới câu nói lúc ở trên phi thuyền của Lý Tấu Tinh.

Con ngươi dần dần co giãn nhanh, giọng nói căng thẳng, "Các cậu... Ở bên nhau?"

Tế Du và Hi Nam khiếp sợ nhìn hắn, rồi lại lập tức quay đầu nhìn về phía Lý Tấu Tinh và Cố Vấn Thành.

Cố Vấn Thành an tâm nằm trên giường bị câu nói "Tôi đau lòng" kia của Lý Tấu Tinh làm cho lòng lâng lâng, đau đớn chậm rãi rút đi, nhưng trong lòng như có sóng đánh gió thổi, sóng đánh chập chùng càng lúc càng lớn.

Cho dù bị đồng đội biết được, nhưng nhìn Lý Tấu Tinh bên cạnh, hắn cảm thấy vô cùng yên lòng.

Sắc mặt Lý Tấu Tinh kiên định, anh gật gật đầu.

"Shhh —— "

Các đồng đội bàng hoàng hít vào một hơi, vô thức đóng cửa lại rồi dựng thêm lồng tinh thần lực, phòng ngừa người khác nghe lén.

Người đầu tiên hung hăng mắng thế mà lại là Lăng Niên, hắn tức giận đến đỏ mặt tía tai, anh chàng đẹp trai từ trước đến giờ luôn hờ hững hoàn toàn bị chọc giận, "Các cậu ở trong phòng hôn nhau mà không biết đường khóa cửa lại à? Nếu như người bước vào không phải chúng tôi mà là người khác thì các cậu tính làm gì? Có thể dùng não được không, thêm chút lòng phòng bị vào dung lượng bộ não đang chìm trong tình yêu chẳng chút

dinh dưỡng nào của các cậu đi?!"

Hắn tức giận đến độ hai tay đang đặt bên người đều run rẩy.

Nếu thật sự phát sinh tình huống đó, nếu như bị người khác nhìn thấy rồi truyền ra ngoài...

Bọn họ nên làm gì.

"Các cậu," Tế Du nhịn không được tiến lên một bước, ánh mắt phức tạp, "Các cậu thật sự... Ở bên nhau sao?"

"Chính xác trăm phần trăm."

"Rất tốt..." Tế Du không biết mình đang nói cái gì, thế nhưng hắn sợ mình nói chậm một giây thì Tấu Tinh và Vấn Thành sẽ buồn lòng, chưa kịp sắp xếp mạch suy nghĩ đã nói ra khỏi miệng, "Các cậu rất xứng đôi đó, hóa ra thật sự ở bên nhau, không có chuyện gì, không sao đâu, đừng lo lắng, chúng tôi ủng hộ, Tấu Tinh và Vấn Thành, tin chúng tôi, chúng tôi vĩnh viễn ủng hộ hai cậu."

Hi Nam gật mạnh đầu, đầu cũng sắp sửa rớt xuống luôn, "Các cậu đừng buồn, chúng tôi hoàn toàn có thể tiếp nhận được! Thật sự! Chỉ là... Chỉ là nhất thời không phản ứng kịp, đây không phải là ý không thể tiếp nhận được đâu!"

Biểu hiện sốt ruột, động tác cũng gấp gáp.

Trên thế giới này chỉ có đánh giá của các đồng đội mới có thể khiến bọn họ cảm thấy đau khổ.

Nhưng đây vốn dĩ là nghịch lý, bởi vì các đồng đội sẽ không để cho bọn họ thấy đau lòng.

Lòng Lý Tấu Tinh ấm áp, viền mắt mắt lại cay cay.

Anh quay người ôm lấy Cố Vấn Thành, chôn mặt vào trong ngực hắn, giấu đi những giọt lệ của mãnh nam.

Cố Vấn Thành vỗ vỗ đầu anh, nở nụ cười nhìn các đồng đội của mình, chân tình thật ý nói: "Có các cậu ở bên thật tốt."

Gương mặt mấy chàng trai bị câu nói này làm cho đỏ lựng, nhăn nhó ưỡn ẹo đi tới ôm hai người cách tấm chăn.

Lý Tấu Tinh nhìn chằm chằm chăn mền trên người Cố Vấn Thành, bất cứ chỗ nào có xu thế tuột xuống bèn bị anh lập tức kéo lên, ngược lại là chính anh, nửa cái lồng ngực lộ hết cả ra ngoài nhưng chẳng mảy may để ý.

Thực ra vẫn không dám nhìn các đồng đội, sợ bị bọn họ cười nhạo mình rồi mất mặt.

Các đồng đội ăn ý buông tha cho anh, lòng ngứa ngáy tò mò muốn biết bọn họ ở bên nhau ra sao. Nhưng bây giờ không tiện hỏi, bọn họ đã quyết định, chờ ngày mai nhất định sẽ ép cung tra hỏi một phen.

Con trai ở cùng con trai.

Trước giờ bọn họ chưa từng nghĩ sẽ có ghép đôi như vậy, thế nhưng nếu đặt trên người Cố Vấn Thành và Lý Tấu Tinh lại có chút hài hòa xứng đôi nào đó.

Rồi lại bỗng nhiên bừng tỉnh.

Hóa ra là quan hệ này à.

Hóa ra là quan hệ này à.

Bọn họ còn nhớ có một quãng thời gian bọn họ cực kỳ thích đùa

giỡn Lý Tấu Tinh.

Ôi chao, bây giờ nghĩ lại thậm chí còn thấy có hơi xấu hổ.

Hơn nữa bây giờ nhìn cảnh thân mật giữa Tấu Tinh và Vấn Thành, bọn họ thế mà lại cảm thấy cảnh tượng này rất đẹp.

Suy nghĩ của cả đội Mộng Chi cứ biến hóa khôn lường.

Kết thúc cảnh tượng hòa dịu kia bọn họ tiếp tục vấn đề vừa rồi.

Mật mã của người chế thuốc được viết rõ ràng, "NK-03, CD". NK-03 là tên thuốc Cố Vấn Thành tìm được lúc đó, mà hai chữ CD này bọn họ vốn cho rằng là một cái tên viết tắt nào đó, hiện tại mới phát hiện có thể đây chính là đội ngũ nghiên cứu thuốc của tổ chức cướp vũ trụ Trùng Nghiệp.

Tuy rằng sự tình càng ngày càng phức tạp, nhưng ít ra còn có chút manh mối.

Chương 76: Thi đấu lần hai

Khi bắt đầu nói chính sự các đồng đội vẫn có hơi không phản ứng kịp.

Ánh mắt của bọn họ sẽ không tự chủ lia về phía hai người một trước một sau đang ngồi trên giường, bấy giờ mới phát hiện hai người này hình như không mặc quần áo.

Có điều nam sinh mà, đi ngủ không mặc quần áo cũng là chuyện bình thường...

Mỗi lần Lý Tấu Tinh và Cố Vấn Thành động đậy, mỗi lần đụng vào nhau, cho dù là cánh tay vô tình chạm nhẹ, đều có thể thành công tập hợp tầm mắt của bọn họ lên chỗ chạm nhau kia.

Xem kìa, tay chạm tay!

Ôi trời, mặt hai người cách thật gần!

Như sắp sửa hôn nhau luôn rồi!

Cố Vấn Thành và Lý Tấu Tinh vốn đã có giác quan nhạy bén, bị bọn họ nhìn chòng chọc làm động tác càng ngày càng cứng ngắc, "NK-03 là thuốc cấm do đế quốc nghiên cứu..."

Giọng điệu càng ngày càng chậm.

Vốn da mặt rất dày, ngay cả hôn nhau vuốt ve cũng dám lén lút làm trước mặt bạn cùng phòng mà nay hai người lại cảm nhận

được sự lúng túng đã lâu không gặp. Lúc trước khi chưa công khai thì to gan chỉ sợ người trong thiên hạ không biết, sau khi công khai lại bó tay bó chân trước hỏa nhãn kim tinh của các đồng đội.

Hai người bọn họ cùng nhau đắp chung một tấm chăn, sau lưng Lý Tấu Tinh toàn là vết cào, phía trước cũng toàn là dấu hôn dày đặc. Anh bắt đầu cảm thấy không được tự nhiên.

Hai mắt nhìn nhau mang theo tia lửa, rồi lại nhanh chóng dời đi trước khi bị đồng đội nhìn chằm chằm.

Mặt Cố Vấn Thành từ từ phiếm hồng. Bàn tay dưới lớp chăn đan vào tay Lý Tấu Tinh, lòng bàn tay ngưa ngứa, so với những lần vụиɠ ʇяộ𝓂 khi trước cảm giác lần này càng khiến tim đập như sấm.

Các đồng đội vẫn còn đang nghiêm túc trịnh trọng dùng chính sự che giấu lòng hóng hớt của mình, "Ý ghi trên tờ giấy của người chế thuốc kia không phải là CD mua NK-03 của ông ta sao?"

Mau nhìn mau nhìn đi, Cố Vấn Thành đỏ mặt...

Bọn họ nhìn nhìn phần chăn phía dưới, tưởng tượng hình ảnh đôi chân dài quấn quýt lấy nhau.

Mặt bọn họ còn đỏ hơn Cố Vấn Thành.

Lý Tấu Tinh lấy lại tinh thần từ cục diện mãnh hán rơi lệ khó xử, anh thật sự là người đứng đắn nhất trong đám người này, trầm tư, "Tôi không biết tác dụng của NK-03."

Trên toàn thế giới, e là chỉ có Cố Vấn Thành mới là người hiểu rõ NK-03 nhất.

"Hửm?" Các đồng đội vội hoàn hồn, "Đúng đúng đúng, chúng tôi cũng không biết."

Lý Tấu Tinh thấy quái lạ, "Mặt các cậu sao đỏ vậy."

Lúng túng...

Ảo tưởng ra cảnh tượng anh em thân thiết với nhau, bọn họ lúng túng đến độ không còn mặt mũi gặp ai nữa.

"Khụ," Lăng Niên cất cao giọng, "Đêm nay ngủ trước đi, ngày mai rồi nói."

Tế Du lôi kéo hai người kia đi ra ngoài cửa, xấu hổ đến mức muốn tìm cái lỗ chui vào ngay tại chỗ, "Ngủ ngon, Tấu Tinh Vấn Thành, các cậu cố gắng nghỉ ngơi, ngày mai rồi thảo luận tiếp."

Ba người bọn hắn vừa ra khỏi phòng liền đóng cửa lại, liếc mắt nhìn nhau, đột nhiên bắt đầu cười hì hì.

"Lúc chúng ta đi vào bọn họ đang hôn trán đúng không?"

"Nếu như theo lời bọn họ nói là đã ở bên nhau từ trước," Tế Du, "Cái dấu răng trên cổ Tấu Tinh sáng nay, có phải do Vấn Thành để lại?"

Lời này vừa nói, mặt ba người bỗng chốc đỏ lựng, nhăn nhăn nhó nhó trở về phòng. Không thể nghĩ nhiều về cái vấn đề này nữa.

Lý Tấu Tinh trong phòng vẫn còn sửng sốt hồi lâu, "Không phải nói muốn thảo luận chính sự à?"

Cố Vấn Thành không nhịn được cười, đoạn ôm lấy anh hôn lại một cái, môi răng dán vào nhau, câu từ khiêu khích, "Cưng ơi, người đi rồi, để anh đây tới thương yêu em."

"Trước tiên đừng nhúc nhích," Lý Tấu Tinh ngăn cản vị anh trai này, "Để tôi xem thử xem có bị thương không."

...

Hôm sau các đồng đội đã dậy từ sớm rồi đi mua bữa sáng, cũng gọi Swarin tới đây, dự định làm công tác tư tưởng cho hắn.

Người hạnh phúc là người có đồng đội. Swarin tạm biệt bạn cùng phòng còn chưa rời giường, vui vẻ tung tăng đi tìm đồng đội ăn sáng.

Ba người Tế Du do dự hồi lâu, vẫn nói thẳng cho hắn biết, "Tấu Tinh và Vấn Thành ở bên nhau."

Hi Nam bổ sung: "Là kiểu người yêu ấy."

Swarin sửng sốt, tay cầm đồ ăn dừng lại trước miệng.

Các đồng đội vừa thấp thỏm với phản ứng của hắn, vừa có chút cười trên sự đau khổ của người khác.

Dáng vẻ ngốc nghếch này, chắc chắn đêm qua khi bọn họ nghe được tin tức cũng có bộ dáng như vậy.

Nhưng sau khi phản ứng lại Swarin rất bình tĩnh, "Tôi mừng cho bọn họ."

Hi Nam, "Cậu không kinh sợ hả?"

"Tình nghĩa anh em," Swarin nghiêm túc lặp lại lời bạn cùng phòng đã nói một lần, "Nếu như anh em cần, lúc cần thiết có thể làm người phụ nữ của anh em."

Loại giác ngộ phóng khoáng này lập tức khiến ba người Lăng

Niên chấn động tại chỗ.

Bạn cùng phòng của Swarin cũng không biết một câu nói đùa thuận miệng của mình đã mang đến sóng to gió lớn tột cùng trong tư tưởng của đội Mộng Chi.

"Thật tốt," Swarin mỉm cười khe khẽ, "Kể từ bây giờ tôi có thể xem sinh hoạt ngọt ngào của Tấu Tinh và Vấn Thành rồi."

"Nhìn hai người bọn họ sẽ thấy đỏ mặt tim đập, đúng không?"

Ba người vẫn còn bị chấn động tại chỗ lẩm bẩm, "Đỏ mặt tim đập?"

"Bọn họ còn ở chung một phòng," Swarin suy nghĩ một lát, "Không biết bọn họ bắt đầu thích đối phương từ khi nào, tôi cảm thấy rất hứng thú với cái này, luôn cảm thấy việc ở chung một phòng là cơ hội giúp bọn họ yêu nhau."

Tế Du và Hi Nam cũng ở chung một phòng vô thức liếc mắt nhìn nhau, nghẹt thở.

Hi Nam tru lên một tiếng, "Tôi sẽ không thích cậu đâu Tế Du! Cậu đừng hòng mơ tưởng vóc người cường tráng của tôi!"

Huyệt thái dương Tế Du bắt đầu giật giật, "Cậu cho rằng tôi sẽ thích một tên mít ướt luôn khiến tôi đi theo khắp nơi để lau nước mắt cho sao?!"

"Tôi không mít ướt!" Hai mắt Hi Nam đẫm lệ, "Cậu đừng nói tôi mít ướt!"

Tế Du thở dài lấy khăn tay ra, dùng động tác pha lẫn giữa thô lỗ và dịu dàng giúp hắn lau nước mắt nơi khóe mi, "Đừng khóc."

Hi Nam giật lấy khăn tay xoay người ra góc ngồi xổm tự mình

lau nước mắt, trông bóng lưng to lớn nhìn từ phía sau vô cùng đáng thương.

Swarin và Lăng Niên ngồi ở bàn ăn nhìn hai người bọn họ, ai nói thì nhìn người đó, động tác lia mắt qua lại rất đồng bộ. Tế Du không chú ý tới ánh mắt của bọn họ, sau khi thở dài vẫn đi tới đứng bên cạnh Hi Nam, thành thạo nói ra những lời dỗ dành hắn.

"Chậc," Lăng Niên dời tầm mắt, đột nhiên có loại ảo giác mình là trân bảo, sau khi nhìn thấy Swarin thì trong mắt hiện lên cảnh giác, "Cậu sẽ không thích tôi chứ?"

Mắt Swarin lộ vẻ mờ mịt, miệng vẫn còn đang nhai đồ ăn, nhai nuốt xong rồi mới hỏi: "Cái gì?"

"..." Lăng Niên cảm thấy mình bị thiểu năng nên mới nói ra câu vừa rồi, "Không có gì."

"Công chúa thích cậu," Swarin suy nghĩ một chốc, "Tôi cũng thích cậu, nhưng mà là thích giữa đồng đội ấy. Nếu như cậu cần, tôi cũng có thể —— "

"Tôi không cần!"

Lăng Niên không chút do dự cắt ngang lời hắn, vẻ mặt kiên định, "Cảm ơn, thích giữa đồng đội là đủ rồi."

Swarin trầm ngâm, chậm rãi nói: "Những lời này của cậu là đang lập flag sao?"

Toàn bộ phòng khách bùng nổ náo loạn.

Ngay khi trán Lăng Niên nổi đầy gân xanh, Lý Tấu Tinh và Cố Vấn Thành cuối cùng cũng bước ra khỏi phòng.

Trên mặt hai người họ còn mang theo hơi nước, một trước một sau đi tới phòng khách, "Chào buổi sáng."

Tình thần phấn chấn, nụ cười xán lạn. Trước tiên Swarin chúc phúc bọn họ, "Vấn Thành, Tấu Tinh, tôi hi vọng các cậu có thể ở bên nhau mãi mãi. Vĩnh viễn vui vẻ hạnh phúc."

Hắn nói trịnh trọng, không thể nghi ngờ điều này đã mang đến một ngày vui vẻ. Cố Vấn Thành mặt mày hớn hở, cũng trịnh trọng đáp lời: "Tôi sẽ nuông chiều cậu ấy thật nhiều."

Lý Tấu Tinh trông có vẻ lười biếng, tràn đầy thoả mãn. Anh khom lưng kề sát vào bên tai Cố Vấn Thành, nói đùa: "Anh ơi, anh phải nuông chiều em thật nhiều đó."

"Cưng chiều em," Cố Vấn Thành cười, "Yên tâm chờ xem."

Mắt Swarin phát sáng theo dõi tương tác giữa hai người, cảm thấy trong không khí tràn đầy mùi vị ngọt ngào khiến lòng người ngất ngây.

Cái loại cảm giác nhìn là muốn yêu đương này... Lăng Niên ho khan một tiếng, ổn định hình tượng anh đẹp trai lạnh lùng.

Một đám người cười nói ăn xong bữa sáng.

Sau khi ăn xong thì thảo luận chuyện thi đấu.

Vòng kế tiếp cuộc thi tìm đội ngũ mạnh nhất sẽ diễn ra vào hai ngày sau, may là thi trong thế giới giả lập nên bọn họ khỏi phải tới lui tránh không phát sinh tại nạn bất ngờ gì nữa.

Bây giờ bọn họ thật sự sợ là ra ngoài sẽ xảy ra tình huống bất trắc nào đó.

"Không biết sẽ áp dụng hình thức thế giới giả lập nào," Lý Tấu

Tinh, "Mạo hiểm, lưu vong, nhiệm vụ... Còn có cái gì nữa?"

"Trí não của cuộc thi tìm đội mạnh nhất chắc sẽ nghiêm túc hơn trí não của vườn hoa trên không nhỉ," Tế Du hi vọng sẽ không xuất hiện công chúa Vưu Mông công chúa Lăng Niên gì nữa, "Dù sao thì cũng không thoát được những motif này, mà chẳng thể nào như mấy câu chuyện ma quỷ tưởng tượng của Tấu Tinh được, đúng không?"

Lý Tấu Tinh cạn lời nhìn hắn.

"..." Các đồng đội đối mặt với cảnh tượng quen thuộc này, cảm thấy tay chân ngứa ngáy.

Swarin không nhịn được cười, "Đây cũng là lập flag."

Bấy giờ Tế Du mới phản ứng kịp, mặt mày đau khổ chẳng dám nói lời nào.

Thấy hắn như thế Hi Nam vẫn trượng nghĩa trưng ra vẻ mặt không biết sợ, "Dù thế giới giả lập có chủ đề kinh dị thì chúng ta cũng không sợ! Còn có Tấu Tinh mà, cậu ấy hiểu rõ mấy câu chuyện kiểu này nhất!"

Trong đám người hắn là tên sợ nghe chuyện ma nhất, Lý Tấu Tinh thở dài, "Nếu thật sự là chủ đề chuyện ma... Suy nghĩ một chút là biết khác với mấy câu chuyện tôi kể."

Nhưng vẫn phải chuẩn bị tinh thần, cái miệng ăn mắm ăn muối của Tế Du đã nói vậy thì không còn cơ hội may mắn nào nữa đâu.

Bọn họ biết flag của Tế Du chính xác cỡ nào, lời đã nói ra khỏi miệng cũng không thể bảo Tế Du nuốt lại được. Hai ngày tiếp theo, Lý Tấu Tinh dẫn đầu cho các đồng đội luyện tập motif sinh tồn trong chủ đề chuyện ma.

Ép Hi Nam nghe rất nhiều chuyện ma giữa đêm khuya, nước mắt Hi Nam đã thấm ướt hết năm, sáu cái khăn tay của Tế Du.

Thời gian hai ngày trôi qua rất nhanh, trong giờ cuối cùng trước khi trận đấu bắt đầu, Lý Tấu Tinh nhấn mạnh, "Không được đi vệ sinh một mình, không được tắm một mình, không được nhìn xuống gầm giường, nửa đêm có ai gõ cửa hoặc gọi tên của các cậu thì cũng đừng để ý."

Cố Vấn Thành gật gật đầu, cười híp mắt cực kỳ mong đợi, "Tôi sẽ theo sát em mọi lúc mọi nơi."

"Chúng tôi cũng sẽ theo sát cậu Tấu Tinh," Hi Nam vội vàng nói, mặt mày khóc lóc thảm thiết, "Vấn Thành, trước hết các cậu đừng yêu đương nữa, chúng ta cùng nhau ăn cơm cùng nhau tắm rửa cùng nhau đi vệ sinh được không? Thời gian ở thế giới giả lập tận hai ngày một đêm, người ta sợ."

Thật ra bọn họ đều có chút sợ hãi, những thứ không biết luôn khiến người ta có cảm giác không an toàn.

Nếu thật là thế giới bị Tế Du nói trúng, ai biết được vũ khí ban tổ chức phát cho có ích hay không, chỉ mới nghe kể chuyện mà đã tê dại da đầu thì khi thật sự đến bên trong thế giới như kia... Được rồi, thế mà lại cảm thấy có hơi kích thích.

Tế Du tự cho mình chút thể diện, "Cũng không nhất thiết như những gì tôi đã nói mà."

"Hi vọng là vậy," Lăng Niên đang tìm kiếm thông tin, cố gắng tìm ra lá bùa đối phó với ma quỷ trong câu chuyện mà Lý Tấu Tinh đã kể, "Nhưng may mà ban tổ chức chỉ mới nghe được một vài câu chuyện, logic chế tác của bọn họ không mạnh, tôi đoán mấy thứ trong thế giới giả lập kia cũng không ra ngô ra khoai gì đâu."

Nhưng trước trận đấu nói gì cũng vô dụng.

Robot của trường học đưa thẻ từ dự thi đến. Bọn họ cắm vào mũ bảo hiểm giả lập, liếc nhìn nhau, trên đầu truyền tới đau đớn.

D.: Pass chương sau: Cố Vấn Thành hay gọi Lý Tấu Tinh là gì?

Chương 77: Tiểu đội hóng hớt online chờ (Pass)

Chương set pass, mọi người truy cập link nhập mật khẩu để xem:

https://wp.me/pa3Da8-Qd

Chương 78: Ôm ấp hôn hít

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sau khi biết đây là giọng một bé gái thì sáu người trong phòng lập tức thấy tê dại cả da đầu.

Dù có là Cố Vấn Thành thì tim cũng hẫng mất một nhịp.

Có người vào phòng lúc nào vậy?

"Tại sao không nói chuyện?" Tiếng cười của bé gái lanh lảnh không ngừng, "Em ơi, em nói thử xem sao bọn họ không chịu nói chuyện vậy?"

Một tiếng cười khác vang lên, giọng nói của hai bé gái này thế mà lại rất giống nhau, "Chị ơi, ngày mai bọn họ sẽ đưa chúng ta đi học đó, em không muốn đi học, bọn họ thật đáng ghét."

Đội Mộng Chi tức thì bày ra tư thế phòng bị, theo âm thanh nhìn thẳng qua.

Ván giường cũ kỹ vì động tác của bọn họ mà phát ra tiếng cót két, như thể một giây sau sẽ sập xuống.

Bên cạnh giường là hai bé gái cao vừa qua khỏi mạn giường, tóc buộc hai sừng, mặc váy màu đỏ tươi, trên mặt không biết bôi thứ gì mà trắng bệch phát khiếp, miệng và hai má lại đỏ như máu.

Vẻ mặt đội Mộng Chi đau khổ, không biết trang điểm thì đừng có trang điểm.

"Chưa nghe câu nam nữ thụ thụ bất thân sao?" Trán Lý Tấu Tinh nổi gân xanh, "Nửa đêm nửa hôm mấy đứa xông vào phòng đàn ông con trai định làm gì?"

Hai bé gái liếc nhìn nhau, thế mà lại thật sự bước ra ngoài cửa.

Lúc này bọn họ mới phát hiện tư thế đi của bọn nó không đúng, tứ chi và đầu phối hợp không đồng đều. Đầu tụi nó giống như bị ngược, phía trước biến thành phần lưng, mặt sau quay ra phía trước.

"..."

Tất cả mọi người đồng loạt bịt miệng Hi Nam lại. Bị mấy cái tay che miệng bịt mũi, Hi Nam giãy dụa tay chân, thiếu chút nữa trợn trắng con mắt.

Chờ hai đứa bé hoàn toàn đi ra khỏi phòng bọn họ mới thả Hi Nam ra. Bị hành hạ một trận như thế Hi Nam không còn chảy nước mắt nữa, hắn run lẩy bẩy tự ôm lấy chính mình, "Hai đứa bé vừa nãy là sống hay đã chết?"

"Mặc kệ là chết hay chưa, chúng ta đều phải xem bọn nó là người sống."

Lý Tấu Tinh nói xong câu đó liền nhảy xuống giường định đi xem hai đứa bé kia có đóng kỹ cửa lại chưa.

Cố Vấn Thành xuống giường trước anh một bước, đóng chặt cánh cửa đang khép hờ lại, vẻ mặt bình tĩnh, "Ngoài cửa không có gì, đừng sợ."

Các anh em dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn nam tử hán nhìn hắn, "Vấn Thành, cậu quá đàn ông quá đẹp trai!"

Lý Tấu Tinh chậm hơn hắn một bước, mỉm cười nhìn hắn quay lại, "Nghĩ như thế này, đây chỉ là thế giới giả lập, đồ vật bên trong đều là hình ảnh dùng dữ liệu để mô phỏng, có phải là không còn đáng sợ nữa không?"

"... Đỡ hơn chút ít," Lăng Niên, "Tốt nhất là nên suy nghĩ về cảnh tượng mà các nhóm khác gặp phải."

Rõ ràng chính mình cũng lắm tai nạn, nhưng vừa nghĩ tới tình huống của những nhóm khác thì mấy người này lại có cảm giác cười trên nỗi đau của người khác.

Ít nhất bọn họ còn có Lý Tấu Tinh, cậu ấy là người đầu tiên kể chuyện ma, còn có Cố Vấn Thành to gan nữa, vừa nhìn liền thấy ưu thế của bọn họ lớn hơn trời.

May mà trong thế giới giả lập không có phát sóng trực tiếp, bọn họ hoàn toàn không cần quan tâm đến hình tượng, bị dọa thì cứ giật mình, người biết tới bộ dạng xấu xí của họ đều là người trong nhà.

Bọn họ thức trắng đêm đề phòng tập kích, không ngủ cả đêm mà còn sảng khoái tinh thần hơn cả được ngủ.

Không có công cụ tính giờ chuẩn xác, cho đến khi bà lão gõ cửa phòng bọn họ lần nữa thì mấy người mới biết bây giờ đã là sáng sớm hôm sau.

Hoàn thành nhiệm vụ đưa bé gái đi học, lại chịu đựng đến xế chiều hôm đó là có thể thoát khỏi thế giới này.

Bọn họ chuẩn bị tâm lý thật tốt, ra khỏi phòng.

Ngôi nhà cũ kỹ vẫn mang dáng vẻ tối tăm u ám, bà lão ẩn mình trong góc, "Bây giờ là năm giờ, các cậu mau đưa hai cháu gái lão tới trường học đi."

Sắc trời vẫn còn tối đen, Swarin thoáng nhìn căn phòng chẳng có chút khói lửa nào, hỏi: "Bọn nó không ăn cơm hả?"

"Mắt lão mù, không nấu cơm được," bà lão cười cười, "Nếu các cậu tốt bụng thì khi dẫn tụi nó đi ngang qua phố xá, mua cho hai đứa một xâu kẹo hồ lô."

Hai cô bé đã chờ sẵn bên ngoài, cơ thể tụi nó đã trở lại bình thường, như thể sự không khớp mà đội Mộng Chi trông thấy tối hôm qua chỉ ảo giác. Nghe thấy có thể ăn kẹo hồ lô hai đứa cười khanh khách, "Tuyệt quá tuyệt quá, tụi em muốn ăn kẹo hồ lô."

Swarin: "... Kẹo hồ lô là cái gì, ăn ngon không?"

Bấy giờ Lý Tấu Tinh mới nhớ ra lúc anh kể chuyện ma ở sao Trú Lưu hình như có nhắc đến kẹo hồ lô.

Ban tổ chức phương cũng thật biết cách lấy tư liệu.

"Anh thế mà lại chưa từng ăn kẹo hồ lô," giọng điệu và biểu cảm của hai cô bé rất đồng bộ, nhìn Swarin với vẻ đồng tình, "Được rồi, lúc đó anh cũng mua cho mình một xâu đi."

Cái này Lý Tấu Tinh đã từng nói, không được ăn đồ quỷ đưa. Swarin ghi nhớ rõ ràng, từ chối: "Không cần, anh sẽ không ăn."

Vẻ mặt bé gái tức thì sa sầm, hai đứa bước từng bước áp sát Swarin, "Sao lại không ăn kẹo hồ lô, kẹo hồ lô ăn ngon như vậy mà."

Swarin bị dọa cho sắp khóc lắp ba lắp bắp giải thích: "Con trai tụi anh mỗi tháng sẽ có mấy ngày không thể ăn đồ ngọt."

Bé gái dừng bước, nghi ngờ nhìn nhau, "Em gái, hình như có chuyện này?"

Cô bé còn lại nghiêng đầu, "Chị ơi, câu nói này nghe thật quen."

"Quên đi," hai đứa đồng thanh, "Vậy anh đừng ăn nha."

Swarin thở phào nhẹ nhõm, đội Mộng Chi phía sau hắn cũng thở phào nhẹ nhõm.

"Xe ở kia," giọng bà lão từ trong nhà vang lên, "Chàng trai trẻ, ở đây có hai chiếc xe, các cậu phải dẫn theo cháu gái của lão, nhất định phải đưa tụi nó tới tận trong trường học. Nhớ kỹ, một chiếc xe chỉ có thể chở bốn người."

Đây là lần thứ ba bà lão nói những lời này, các đồng đội liếc mắt nhìn nhau, trịnh trọng gật gật đầu.

Hai bên cửa lớn là hai chiếc xe giống như xe ba gác, Lý Tấu Tinh ngồi vào ghế lái một chiếc trong đó, Cố Vấn Thành lập tức ngồi lên chỗ ngồi phía sau của chiếc xe không mái che.

Mắt Swarin phát sáng nhanh nhẹn leo lên chiếc xe này, Cố Vấn Thành nhìn hắn với vẻ tán thưởng, dần dần tìm thấy niềm vui khi khoe ân ái.

Ba người khác chỉ có thể chen lên chiếc xe còn lại.

Hai cô bé chia ra ngồi. Người cầm lái xe còn lại là Hi Nam, hắn học theo bộ dáng Lý Tấu Tinh điều khiển xe, thở hổn hển thề sống chết phải đi song song với Lý Tấu Tinh.

"Đừng sợ," Lý Tấu Tinh nhìn dáng vẻ kinh sợ này của hắn thì bất lực, "Cậu có phải là người của trường quân đội Thừa Dương chúng ta không?"

Cố Vấn Thành còn bồi thêm một đao, "Bé cưng Hi Nam ơi, có cần chui vào nằm trong lòng ba không?"

Swarin bụm miệng sợ cười ra tiếng.

Lý Tấu Tinh xảo quyệt, nhìn Cố Vấn Thành, "Cậu gọi cậu ấy là bé cưng, vậy tôi là cái gì?"

Cố Vấn Thành sững sờ, sau đó luống cuống tay chân, "Không, không phải, tôi chỉ đùa với cậu ấy một chút thôi, đương nhiên em là bé cưng duy nhất của tôi."

"Nhưng danh xưng này không phải là duy nhất," Lý Tấu Tinh nhìn đường phía trước, giọng đầy vẻ đau lòng, "Tôi không phải là duy nhất."

Cố Vấn Thành hoảng loạn rồi, từ phía sau chồm lên ôm lấy cổ anh, "Tấu Tinh..."

Swarin không buông tha nhất cử nhất động của bọn họ, mặt phiếm hồng.

"Bọn họ thật đáng yêu, đúng không?"

Hai cô bé cũng nhìn chằm chằm không chớp mắt, nghe vậy thì gật đầu lia lịa, hoàn toàn không dứt nổi mắt.

Lý Tấu Tinh bị hắn ôm lấy, cánh tay trắng nõn da dẻ đàn hồi vòng qua cổ anh.

Nếu như bỏ qua bối cảnh của thế giới này, bỏ qua chiếc xe ba gác đang ngồi, đây thật sự là cảnh tượng siêu xe mỹ nhân tuyệt đẹp.

Anh nhếch miệng lên, rồi lại nhanh chóng giấu đi ý cười, nói vẻ với rầu rĩ không vui: "Ừ?"

"Tinh Tinh," giọng Cố Vấn Thành nhỏ lại, âm điệu kéo dài, trông bản lĩnh làm nũng có vẻ rất thành thạo, "Tinh Tinh."

Mấy anh chàng đội Mộng Chi nổi hết cả da gà.

Nhịn không được nhìn Cố Vấn Thành vài lần với ánh mắt kì dị, sao không nhìn ra Cố Vấn Thành còn có đam mê này vậy.

Lý Tấu Tinh không nhịn được cười, tiếng cười vừa phát ra Cố Vấn Thành liền đen mặt, cắn lỗ tai của anh, "Lừa tôi?"

Nhẹ nhàng day cắn, dùng răng ma sát. Mắt Swarin và hai cô bé phát sáng.

Tế Du huých huých Lăng Niên, ra hiệu hắn nhìn cô bé trên xe.

Lăng Niên suy tư, gật gật đầu với hắn.

Dọc theo đường đi có cô bé dẫn đường, lúc đi được nửa đường thì xung quanh bọn họ nổi lên sương mù. Trong sương mù bắt đầu xuất hiện bóng người mờ ảo cùng tiếng rao hàng, rõ ràng trên con đường này trừ bọn họ ra thì chẳng còn ai khác nữa, nhưng âm thanh huyên náo lại cực kỳ sôi động.

"A, kẹo hồ lô của tụi em!"

Hai cô bé nhảy xuống xe, chạy vào làn sương mù dày đặc, "Chúng em đi mua kẹo hồ lô!"

Trong làn sương mù kia chẳng nhìn rõ vật gì, đội Mộng Chi ăn ý đứng im tại chỗ cũ. Không bao lâu sau một cô bé cầm kẹo hồ lô leo lên xe Hi Nam, "Đi mau, đi mau đi."

Hi Nam vô thức bắt đầu rồ ga, "Đứa còn lại đâu?"

Bé gái trên xe nói: "Nó ở đằng sau."

Ba người Lý Tấu Tinh vẫn còn ngừng tại chỗ cũ, đột nhiên cảm thấy không đúng, lớn tiếng hô về phía người trước mặt, "Hi Nam —— dừng lại!"

Hi Nam giẫm thắng phanh lại, mờ mịt nhìn về phía sau.

Bé gái trên xe thúc giục, "Mau lái xe mau lái xe đi, em sắp muộn rồi, các anh mau đưa em đi báo danh."

Tế Du và Lăng Niên nhìn nó, chẳng cảm thấy có gì không đúng cả. Lại đưa mắt nhìn về phía sau, bỗng nhiên thấy hai cô bé kia vừa bước ra từ trong sương mù vừa giơ cao xâu kẹo hồ lô.

Đồng tử hai người bọn họ co rút nhanh, đột nhiên quay đầu lại, nhưng bé gái trên xe đã chẳng thấy đâu, dường như trong xe chưa từng có người thứ tư ngồi lên.

Bọn họ: "..."

Đầu bắt đầu túa mồ hôi lạnh.

Nếu như vừa rồi bọn họ lái xe đi, một xe chỉ chở được bốn người, bọn Tấu Tinh chỉ có thể chở một đứa, không đưa một đứa tới trường học an toàn, bọn họ sẽ gặp phải chuyện gì?

Hi Nam lùi xe lại. Ba người Lý Tấu Tinh vẫn còn ở chỗ cũ và bọn họ liếc mắt nhìn nhau, có chút nghĩ mà sợ.

"Đây sẽ là thật ư?" Tế Du nhịn không được, hỏi cô bé vừa mới leo lên xe một câu, "Các em có phải thật không?"

Đôi mắt đen của cô bé đảo vài vòng, cười khanh khách, "Các anh đoán đi."

Lăng Niên nhảy xuống xe, đoạn kéo đầu Lý Tấu Tinh và Cố Vấn Thành sát lại, làm môi hai người dán chặt vào nhau.

"A!" Hai cô bé phấn khích che mặt, kế đó lại quang minh chính đại nhìn chằm chằm từ những kẽ hở ngón tay.

"Là thật," Lăng Niên thở phào nhẹ nhõm, ngẩng đầu nhìn trời, "Qua khoảng nửa tiếng rồi, chúng ta nhanh lên."

Lý Tấu Tinh và Cố Vấn Thành bị ấn đầu bắt hôn nhau: "..."
Click để xem ảnh

Cả hành trình sau đó cũng không xuất hiện chuyện ngoài ý muốn gì, không lâu sau phía trước bọn họ xuất hiện cánh cổng trường tiểu học với dòng chữ "Tân Quang" trên đó.

Cổng lớn cũ nát, cửa sắt hoen gỉ, rêu xanh sinh trưởng nơi góc tường ẩm ướt, còn có vài chỗ xuất hiện vết máu nổi bật.

"Chúng ta đến rồi," bé gái xuống xe, móc ra hai tờ tiền in hoa hòe lòe loẹt đưa cho bọn họ, "Đây là học phí của tụi em, các anh giúp tụi em đóng học phí là có thể đi rồi!"

Bọn họ nhận lấy tiền. Hai cô bé nắm tay nhau, tầm mắt quét qua bọn họ một vòng rồi dừng lại trên người Lý Tấu Tinh và Cố Vấn Thành.

Lý Tấu Tinh và Cố Vấn Thành dâng lên dự cảm chẳng lành.

"Các anh đáp ứng một yêu cầu của tụi em," hai đứa đồng thanh nói, "Chúng em sẽ nói cho các anh biết một bí mật."

Lý Tấu Tinh hít sâu một hơi, nhìn thấu tụi hủ nữ này, giờ phút này anh chẳng muốn mở miệng nói chuyện chút nào.

Cố Vấn Thành nhịn không được mở lời hỏi trước: "Yêu cầu gì?"

Hai cô bé liếc mắt nhìn nhau, toét miệng cười thật to, nước si rô màu đỏ nhỏ xuống từ khóe miệng, "Tụi em muốn xem hai anh không mặc quần áo ôm ấp hôn hít!"

Chương 79: Tâm sự

Không mặc quần áo ôm ấp hôn hít?

Cố Vấn Thành cười khẩy hai tiếng, thẳng người lên, "Phắn đi học đi."

Cô bé, "Đây là một bí mật cực kỳ quan trọng đó nha."

Lý Tấu Tinh, "Ít nhất em cũng nên cho tụi anh chút mặt mũi chứ, bảo tụi anh không mặc quần áo ôm ấp hôn hít làm sao mà được. Hai đứa là con gái, lại còn nhỏ, không thể nhìn đàn ông con trai cởi trần, biết không?"

Hai bé gái liếc mắt nhìn nhau, "Vậy đi."

"Hai anh chỉ cần ôm ấp hôn hít là được rồi nha," một cô bé bổ sung, "Phải làm tụi em thỏa mãn đó nha."

Loại cảm giác đứng đường bán sắc này...

Lý Tấu Tinh và Cố Vấn Thành nhìn nhau, đồng đội đang đứng xung quanh ngó chừng, bé gái không phải người cũng không phải quỷ nhìn chòng chọc, ngay cả không khí cũng như đang nhìn chằm chằm hai người.

Lần hôn nhau này thật sự xấu hổ cực kỳ, sau tiếng hít thở gấp gáp thì lại hết sức chăm chú.

Bên cạnh có người khe khẽ thốt lên kinh ngạc, lướt qua rồi thôi,

hai người ăn ý ngừng lại.

"Hài lòng chưa?" Mặt mày Cố Vấn Thành đầy vẻ thiếu kiên nhẫn, nhưng sắc môi lại đỏ vô cùng.

Hai đứa nhỏ ôm lấy nhau, vết ửng đỏ trên hai má càng thêm đậm, "Bây giờ tụi em sẽ nói cho các anh biết bí mật nhá."

"Em là A Kiều, em ấy là A Hoa."

"Thầy giáo chỗ nộp học phí còn thích nói dối hơn tụi em đó nha."

Nói xong câu này hai đứa cười hì hì nhìn bọn họ.

Lý Tấu Tinh chau mày, ngay cả câu nói này cũng không biết có phải là một lời nói dối hay không.

Biểu cảm trên mặt hai cô bé chính là đang xem kịch vui.

"Vậy anh cũng kể cho mấy đưa nghe một câu chuyện."

Lý Tấu Tinh ngoài cười nhưng trong không cười, dở tính trẻ con muốn trả thù.

"Có một cô gái ngây thơ ngốc nghếch, cô ấy đem lòng yêu một vị tổng tài bá đạo. Đúng vậy, tên của người đàn ông này là Tổng Tài Bá Đạo."

"Sau khi mang thai cô ấy mới đột nhiên phát hiện mình lại là thế thân của crush trong lòng Tổng Tài Bá Đạo. Lòng cô như tro tàn, khi lao ra ngoài thì gặp tai nạn xe dẫn đến sảy thai, còn bị mất trí nhớ nữa chứ... Một năm sau, sau cuộc phẫu thuật thẩm mỹ cô lại lần nữa tiếp cận Tổng Tài Bá Đạo, cô thề nhất định phải trả thù người đàn ông này... Cô cười nhìn người đàn ông mình đã từng yêu nằm rạp khóc rống dưới gót giày của cô, nước mắt

chảy dài... Thế nhưng sau đó cô phát hiện mình bị bệnh tim, mà trái tim thích hợp duy nhất hóa ra lại là trái tim của Tổng Tài Bá Đạo..."

Các đồng đội: "..." Chuyện gì mà nhiều hố như vậy, nhất thời chẳng biết nên nói gì nữa.

Hai cô bé khóc lóc khiến mặt mũi trắng đỏ hỗn tạp, "Sau đó hai người có ở bên nhau không?"

Tụi nó khóc lên khiến người ta sợ hãi cực kỳ, đôi mắt kia vẫn còn nhìn chòng chọc vào Lý Tấu Tinh, chảy đầy huyết lệ.

Lý Tấu Tinh nở nụ cười xán lạn, gằn từng chữ một: "KHÔNG, NÓI, CHO, MẤY, ĐỨA, BIẾT, ĐÂU."

? ? ?

Lý Tấu Tinh đã tiêu sái dẫn các đồng đội vào trong trường học.

Đi đi một hồi, các đồng đội từng người một bắt đầu cười phá lên.

Đù! Trâu bò!

Cảm giác đè đầu cưỡi cổ quỷ nhỏ kia quá là sảng khoái!

Không hổ là Lý Tấu Tinh!

Bọn họ đi theo bảng hướng dẫn tiến vào trường học, vòng qua đài phun nước ở trung tâm trường, bước vào căn phòng nộp học phí nho nhỏ.

Trong phòng có một thầy giáo đang ngồi trước màn hình, sắc mặt vàng vọt, bộ tây trang màu đen đang mặc trên người bóng lên vết dầu mỡ.

"Nộp học phí à?"

Thầy giáo hỏi.

"Nộp học phí cho hai bé gái," Lý Tấu Tinh móc hai tờ tiền hoa hòe lòe loẹt ra, "Một đứa là A Kiều, một đứa là A Hoa."

Tổ hợp Kiều Hoa giới quỷ.

Thầy giáo cũng không hỏi kỹ, lập tức tra tên của hai cô bé trên màn hình.

Sự tồn tại của màn hình chẳng hợp với hoàn cảnh xung quanh chút nào, dị hợm hết sức. Như lời Lăng Niên đã từng nói, cái thế giới giả lập này không ra ngô ra khoai gì cả.

Nhưng dù có là vậy thì cũng đủ để thán phục trước trình độ này.

Suy nghĩ vẩn vơ giây lát, khi hoàn hồn lại thì thầy giáo đã tra xong dữ liệu học sinh mới nhập học.

Gã ta ngẩng đầu lên, hai con mắt trên gương mặt gầy trơ xương to cực kỳ, "Trong số học sinh nhập học không có ai có tên này."

"Đây là hai người."

Thầy giáo chậm rãi lắc đầu, "Không có."

Đội Mộng Chi bị kẹt ở đây, không biết chuyện gì đang diễn ra.

Ai ngờ thầy giáo như nhớ ra cái gì đó, biến sắc mặt, đột nhiên chồm tới màn hình tìm lại lần nữa. Dữ liệu trên màn hình không ngừng chuyển động, tay gã bắt đầu phát run, không dám tin, hỏi, "Tên cô bé đến báo danh là gì?"

"Một đứa là A Kiều, một đứa là A Hoa." Bọn họ lặp lại một lần

nữa.

Thầy giáo hít vào một hơi, "Năm ngoái trường học của chúng tôi có hai học sinh chết bất ngờ, tên là A Kiều A Hoa."

Im lặng, tất cả mọi người đều lặng im.

Thầy giáo run rẩy chỉ vào tay Lý Tấu Tinh, "Tiền trong tay cậu chẳng phải là tiền của người chết sao?"

Lý Tấu Tinh vừa cúi đầu nhìn thì thấy tiền giấy in hoa hòe loè loẹt đã thấm đẫm máu tươi trở nên ướt sũng, chất lòng kia còn bắt đầu chảy ra nhiễm đỏ ngón tay của anh.

"Ném mau," thầy giáo run lẩy bẩy ngồi nhấp nhổm trên ghế, "Cậu ném mau đi, chàng trai trẻ, đừng đụng vào thứ này."

Cố Vấn Thành nhíu mày, "Tấu Tinh?"

Lăng Niên cau mày, cũng nhìn chằm chằm vào tiền giấy trong tay Lý Tấu Tinh.

Swarin lắp ba lắp bắp, "Ném, ném không?"

Thầy giáo bị bọn họ dày vò phát điên, trên mặt là biểu cảm thật sự sợ hãi, "Ném mau đi, ném mau đi!"

"Thầy giáo thích nói dối hơn tụi em," Lý Tấu Tinh lẩm bẩm, lặp lại câu nói này, "Rốt cuộc câu nói này là thật hay giả đây."

"Tụi nó chết như thế nào?" Tế Du hỏi thầy giáo.

Thầy giáo, "Bà hai đứa dẫn tụi nó đi báo danh, ai ngờ mắt bà lão nhìn không rõ, lúc tới cổng trường thì xảy ra tai nạn xe. Hai đứa bé này... Đầu bị đụng rơi ra luôn."

Thông tin đúng là như vậy, thế nhưng đội Mộng Chi không dám tin.

Dù sao thích nói dối không có nghĩa là sẽ không nói thật.

Lý Tấu Tinh thở ra một hơi, hạ quyết tâm, đoạn xòe hai tờ tiền giấy ra, "Mau, tiền ghi danh."

Cánh tay khô gầy của thầy giáo không ngừng lắc lư, "Không không không —— "

"Lăng Niên," Lý Tấu Tinh ra hiệu cho hắn, "Lên."

Lăng Niên không hỏi nhiều, bước tới thao tác trên màn hình.

Vì dáng vẻ của thầy giáo này không đáng sợ nên Tế Du và Hi Nam mỗi người một bên khống chế gã, ngăn cản gã ở phía sau giãy dụa nhiễu loạn Lăng Niên.

"Không được!" Thầy giáo sợ hãi, gương mặt gầy trơ xương nổi đầy gân xanh trông rất đáng sợ, "Ngừng tay!"

Lăng Niên đã tìm được ghi chép, "Thật sự là A Kiều A Hoa, ngay cả cái họ cũng không có."

Ngón tay thon dài của hắn thao tác nhanh lẹ, cuối cùng click vào hoàn thành.

Cùng lúc đó, thầy giáo đang giãy dụa không ngừng dừng lại động tác, xung quanh bắt đầu tiêu tan thành chấm trắng, trên không trung có tiếng máy móc vang lên: "Chúc mừng đội Mộng Chi sao Thác Bang đã hoàn thành nhiệm vụ, thứ hạng rời khỏi thế giới của quý đội là —— Hạng nhất."

Bọn họ bị đưa ra khỏi cuộc thi, sáu người bên trong ký túc xá đồng loạt mở mắt ra, cởi bỏ mũ bảo hiểm giả lập trên đầu.

Việc đầu tiên chính là hỏi Lý Tấu Tinh, "Sao cậu biết thầy giáo kia nói dối?"

"Trên tờ báo viết mời phụ huynh dẫn theo con trẻ tới báo danh," Lý Tấu Tinh, "Bà lão cũng đã nói tận ba lần, bất kể thế nào, đưa tới trường học còn chưa đủ, nhất định phải nộp tiền."

Anh đột nhiên nở nụ cười xán lạn, "Tôi không tin nụ hôn của tôi và Vấn Thành chỉ đổi được tin tức giả."

"Một nửa là may mắn một nửa là suy đoán," Lăng Niên thở một hơi, "Chúng ta thắng rồi."

Tuy quá trình đáng sợ nhưng xét tổng thể thì Lý Tấu Tinh cảm thấy cũng được. May mà đây là lần đầu tiên ban tổ chức áp dụng chủ đề kinh dị vào thế giới giả lập. Dù bây giờ còn yếu kém đơn giản, nhưng nếu cứ tiếp tục truyền thống này thì mai sau nhất định sẽ càng có nhiều chỗ dọa cho tuyển thủ khóc luôn.

Vất vả mãi mới thoát khỏi cuộc thi, nhìn ánh mặt trời ngoài cửa sổ và sóng biển mô phỏng chỉ cảm thấy cuộc sống hiện thực quả thật hạnh phúc chết mất.

Loại thế giới người sống không ra người sống, người chết không ra người chết kia... Bọn họ rùng mình một cái, thật lòng hy vọng sẽ có một bộ phim ba chiều về đề tài này để người bình thường được cảm thụ một phen.

Tin tức bọn họ là đội đầu tiên thoát khỏi thế giới giả lập cũng ngay lập tức được công bố trên diễn đàn chính thức của cuộc thi tìm đội mạnh nhất, tất cả khán giả theo dõi cuộc thi đều nổ tung.

Hoàng tử Nico trong hoàng cung nhìn tin tức này mà nở nụ cười từ tận đáy lòng, gửi cho Romond. Công chúa điện hạ đang đứng

bên cạnh hắn, nhìn thấy tin này thì hai mắt phát sáng.

"Bọn họ rất giỏi nhỉ?" Hoàng tử Nico nói với em gái mình rằng, "Anh rất vinh hạnh khi trở thành người lãnh đạo của bọn họ."

"Đúng, bọn họ rất tuyệt," công chúa hơi do dự, "Anh có cần người đi chúc mừng bọn họ qua ải không?"

Hoàng tử Nico lắc đầu, "Chờ tới chung kết đi, anh sẽ đích thân đi gặp bọn họ."

Thời gian diễn ra trận chung kết rất gần, chỉ hai ngày sau.

Công chúa lặng lẽ gật đầu, quyết định lúc đó nhất định sẽ đi gặp đội Mộng Chi với anh trai.

Ở trường học đội Mộng Chi cũng ứng phó làn sóng chúc mừng hết đợt này đến đợt khác. Lúc bọn họ ăn cơm ở vườn hoa trên không, nhóm học sinh biết bọn họ tham gia thi đấu kinh ngạc tiến lên hỏi thăm nhiều lần. Cuối cùng thực sự không còn cách nào khác nên đành phải bỏ bữa ăn đang ăn dở một nửa, mua nguyên liệu nấu ăn quay về ký túc xá tự lực cánh sinh.

Lần này có thể thoát khỏi thi đấu sớm cũng nhờ may mắn, có lẽ cần phải cảm ơn tình yêu của Cố Vấn Thành và Lý Tấu Tinh.

Các đồng đội cười ha hả rửa rau thái rau, cả căn bếp ồn ào náo nhiệt, tiếng đùa giỡn cùng tiếng cười mắng vang lên không ngừng. Bầu không khí này thật sự ấm áp như một gia đình.

Giữa chừng Na An có dẫn Mary ghé qua một lần, đưa quà xong liền im lặng rời đi.

Bây giờ hậu cung của Cố Vấn Thành rất ít khi xuất hiện trước mặt Lý Tấu Tinh. Có điều Na An là một cô gái tốt, nếu bỏ lỡ Cố Vấn Thành thì cô ấy cũng sẽ tìm được một chàng trai thích hợp

hơn, yêu mình nhiều hơn.

Dọn đồ ăn nóng hổi lên bàn, Lý Tấu Tinh mở chừng mười chai rượu nồng độ thấp, rót cho mỗi người một ly, "Tối nay cứ uống thoải mái."

Lúc mới khai giảng bọn họ đã lén uống rượu một lần, tối hôm sau bị Mã Nam đi kiểm tra ký túc xá mắng xối xả một trận. Nhưng sau này bọn họ đã biết nhà trường chỉ quản giáo học sinh mới nghiêm ngặt lúc mới vào thôi, qua một thời gian nhà trường sẽ thả lỏng cho bọn họ thoải mái.

Nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn, bọn họ sẽ giành hạng nhất vào hôm chung kết hai ngày sau, kế đó theo chân thượng tá Romond đuổi bắt Kim Địch và các thế lực sau lưng gã.

Muốn vào quân đội.

Dùng thân phận quân nhân đạt lấy vinh quang.

Dưới men rượu, thấp thỏm bất an đã biến thành chiến ý cao vút. Một đám nhóc choai choai uống được nửa chừng thì đột nhiên kể về gia thế của mình.

Trước giờ bọn họ chưa từng hỏi thăm gia cảnh của nhau, lúc này dưới ảnh hưởng của men rượu lại khai ra hết sạch.

Lăng Niên, "... Ngày bọn họ chết đi ấy, em trai tôi còn chưa đầy tuổi."

"Cướp vũ trụ cướp đi tất cả, cũng cướp đi sinh mệnh người nhà của tôi."

Nước mắt hắn rơi xuống bàn, đây là lần đầu tiên Lăng Niên rơi lệ trong hiện thực.

Yếu đuối biểu lộ trong ảo ảnh lần trước, lần này hoàn toàn bại lộ trước mặt các đồng đội.

Các đồng đội từng người từng người ôm lấy hắn, giúp hắn lau khô nước mắt.

Cái chết của trẻ thơ khiến lòng người xót xa nhất, nhưng cái chết của cha mẹ lại mang đến tuyệt vọng.

Lăng Niên chỉ lạnh lùng bên ngoài thôi, bên trong hắn rất ấm áp.

Bình thường hắn chưa bao giờ biểu lộ cảm xúc tiêu cực nào cả.

Ghét cướp vũ trụ, nhưng lại không căm thù tất cả cướp vũ trụ —— Ví dụ như việc hắn sùng bái Wasser, kẻ luôn có giới hạn lấy ác trị ác.

Cái ôm của các anh em khiến hắn không kiêng dè trút hết nỗi đau ở đây, bởi vì hắn biết mình sẽ được các đồng đội vực dậy, sau khi khóc lớn tổn thương nơi đáy lòng sẽ được chữa trị.

"Tôi và Hi Nam là trẻ mồ côi," Tế Du cười, "Giúp đỡ lẫn nhau, cuộc hành trình vẫn có những hồi ức đáng giá."

Bọn họ thay phiên nhau nói ra, đến lượt Lý Tấu Tinh.

"Giống với Tế Du và Hi Nam," anh nở nụ cười, "Không cha không mẹ, có chút tài sản."

Tác giả an bài cho anh một thân phận rất tốt, chẳng có bao nhiêu vướng bận.

Cố Vấn Thành cụp mắt, "Tôi —— "

Tôi nên nói gì đây.

Hắn im lặng, tất cả mọi người không nhịn được nhìn về phía hắn.

Biểu cảm trên mặt Cố Vấn Thành phức tạp, chẳng khác Lăng Niên vừa rồi là bao.

"Để tôi suy nghĩ một lát," Cố Vấn Thành nắm chặt nắm đấm, "Để tôi suy nghĩ xem nên nói thế nào."

Trước kia Cố Vấn Thành hoàn toàn không tiết lộ sự thật mình chính là Wasser.

Hắn vốn định lấy một chai NK-03 khác, sau đó để cho thân phận Wasser này và NK-03 chết ở trước mặt mọi người.

—— Nhưng bầu không khí này, thật sự rất thích hợp để nói hết mọi chuyện.

"Vậy nói về tôi trước đi," Swarin thầm thì, "Người làm bạn và cùng tôi lớn lên chính là bà nội của tôi."

Hắn cười cười, nụ cười ấm áp, "Bà nội có một ít huyết thống huyền huyễn cho nên tuổi thọ rất dài. Bà thích chăm sóc trẻ con, rất thích mấy chàng trai hiền lành như các cậu vậy."

Vẻ mặt hắn nghiêm túc hẳn lên, "Nếu muốn thì bà nội của tôi cũng là bà nội của các cậu, các cậu có thể đến nhà tôi vào các ngày lễ. Chúng ta cùng nhau nghỉ lễ, cùng nhau ăn cơm, cùng nhau tản bộ với bà nội, cùng nhau sinh hoạt."

"Sinh hoạt như một đại gia đình, sống vui vẻ hạnh phúc mỗi ngày."

Swarin toàn nói về cảnh tượng hạnh phúc. Hắn không nói vì sao cha mẹ không ở cùng hắn, cũng không nói về những khó khăn

gian khổ mà một đứa trẻ và một bà lão phải đương đầu trong quá trình tồn tại và trưởng thành.

Đời người có bao nhiêu gian khổ, nhưng bọn họ vẫn kiên trì hướng tới hạnh phúc.

Tuy rằng gặp mưa gió, nhưng chẳng hề bị gió mưa đánh bại.

Chương 80: NK-03

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Loại suy nghĩ gần như ngây thơ ấu trĩ này lại là nét riêng biệt cực kỳ quý giá trên người bọn họ.

Vượt qua bao gian nan trắc trở, rồi vẫn còn có thể kiên định chính nghĩa và lạc quan, điều này không thể không lay động lòng người.

Sau khi Swarin nói xong, trên mặt mỗi người đều lộ ra ý cười, "Được, chúng tôi đã nhớ kỹ lời cậu nói, lúc tới nhà của cậu nhất định sẽ không quên những lời bây giờ."

Swarin có hơi phấn khích, trước giờ hắn chưa từng mời bạn học về nhà, "Đương nhiên!"

Bọn họ đều nói hết, chỉ còn dư lại Cố Vấn Thành.

Tầm mắt các đồng đội tập hợp trên người hắn, Cố Vấn Thành cúi đầu nhìn bàn tay.

Đôi tay này dính đầy máu tươi, không giống với những chàng trai trẻ tuổi này. Trong này có máu của cướp vũ trụ, của kẻ ác, và cả những người vô tội bị liên lụy.

Hắn không phải là người theo chủ nghĩa lạc quan, cũng không phải là người theo chủ nghĩa lý tưởng. Nếu như không phải vì

tín nhiệm của các đồng đội, hắn sẽ không nhắc bất kỳ chuyện gì có liên quan đến NK-03 và chính hắn với bọn họ.

"Nếu không muốn thì đừng nói." Lý Tấu Tinh khép tay hắn lại, chẳng hề hoài nghi.

Bàn tay anh luôn mang theo nhiệt độ dễ chịu. Cố Vấn Thành ngẩng đầu nhìn lại, các đồng đội đã ăn ý dời đề tài.

Không có thắc mắc cùng hoài nghi, bọn họ dành cho hắn tất cả sự tín tưởng và tôn trọng.

"... Quê hương của tôi," Cố Vấn Thành trở tay nắm chặt tay Lý Tấu Tinh, chậm rãi kiên định xuyên qua kẽ ngón tay anh, như đang níu lấy sợi dây đang giữ chặt mình, "Quê hương của tôi, đã biến mất."

Hắn nói tóm gọn. Lúc này hắn chẳng thèm để ý bọn họ có đoán được hắn chính là Wasser hay không, "Đế quốc và cướp vũ trụ đôi bên hận thù, hy sinh một tinh cầu nhỏ để cứu vớt phần lớn tinh cầu, từ xưa đến nay cái vấn đề triết học này đã là một nan đề."

Cho nên quê hương của hắn trở thành tinh cầu bị hy sinh kia.

Khi đồng bào trên tinh cầu còn đang anh dũng giết địch, khi cả tinh cầu đang than khóc không muốn tiêu vong, vũ khí tấn công, bùm, tiếng nổ tung vang lên.

Vũ trụ biến dạng, vô số sinh mệnh biến mất chỉ trong một động tác, người sắt mệt đến ngã xuống đất, không thể kiên trì được nữa.

[Dân chúng sao Mại Đắc ——]

Trên tòa nhà cao tầng trung tâm thành phố, vị thống lĩnh tối

cao của tinh cầu nhìn từng gương mặt dính đầy tro bụi và máu tươi mà rơi những giọt nước mắt hổ thẹn.

[—— Xin hãy vứt bỏ tinh cầu rồi trốn chạy.]

Nếu vũ khí thay đổi hướng đi sẽ tiêu diệt năm tinh cầu khác, còn nếu vũ khí không chệch hướng sao Mại Đắc sẽ tiêu vong, hoàn toàn trở thành cát bụi trong vũ trụ.

Đây không phải là rời khỏi quê nhà, cũng không phải rời bỏ tổ quốc.

Là vĩnh viễn chia lìa, là không còn vết tích. Nền văn minh của tinh cầu này, ký ức, sau này có dùng cách nào, có dốc sức cách mấy cũng không tìm lại được nữa.

Nhưng khi đó thời gian vũ khí tấn công quá nhanh, thời gian chống đỡ của màng bảo vệ quá ngắn, dân chúng không muốn rời đi, thời gian do dự trôi qua thì cũng không còn cơ hội lựa chọn nữa.

Cố Vấn Thành vốn muốn làm anh hùng sống chết cùng quê hương, nhưng cuối cùng hắn lại thành con chuột nhắt trốn chạy nhanh nhất.

Dù có là bị ép trốn chạy cũng không thể nào thay đổi được thân phận người duy nhất chạy trốn khỏi sao Mại Đắc của hắn.

Các đồng đội sẽ không liên tưởng đến, trừ phi cần thiết, bằng không bọn họ sẽ chẳng chọc vào vết thương của đồng đội.

Bọn họ cho rằng đây chỉ đơn thuần là một câu chuyện, không muốn đi sâu tìm hiểu hàm nghĩa đằng sau nó.

Thời gian có thể chữa lành phần lớn vết thương, những vết thương mà thời gian không thể chữa trị thì chỉ có thể chờ người

đến sưởi ấm.

Mười mấy chai rượu không dư một giọt. Điều nên nói đã nói, nên khóc đã khóc, nên cười đã cười, sau những cái ôm mọi chuyện rồi sẽ ổn.

Ngày hôm sau tỉnh lại, một đám người ngủ la liệt khắp phòng khách, ai cũng mỏi eo đau lưng.

Nhưng tâm trạng rất tuyệt, cảm thấy phấn chấn như ánh mặt trời ngoài kia.

Loại tâm trạng tốt đẹp này vẫn luôn kéo dài đến hai ngày sau, dưới cảm xúc dâng trào và ý chí chiến ý đấu vút cao, bọn họ đã giành được hạng nhất trong vòng chung kết cuộc thi tìm đội mạnh nhất.

Sau khi bọn họ lấy được hạng nhất như ý nguyện, thượng tá Romond cũng lập tức gửi lời mời đến trường quân đội Thừa Dương.

Khi đội Mộng Chi trở về từ địa điểm dự thi thì được mời đến phòng làm việc của hiệu trưởng Bouvid.

Thật ra Bouvid muốn từ chối yêu cầu của Romond. Đám nhóc này còn đang trong giai đoạn trưởng thành, cần phải được giáo viên dạy dỗ đến trình độ nhất định mới có thể tới quân đội, sao mới bây giờ đã muốn vào quân đội rồi?!

Romond không mặn không nhạt nói: "Cần giáo viên dạy dỗ?"

Bouvid nghẹn họng, những việc đội Mộng Chi đã trải qua mấy tháng nay khiến ông không có mặt mũi lặp lại câu nói này lần nữa.

Thêm vào đó hoàng tử Nico còn đích thân liên lạc với Bouvid,

nói xong một đống lời khuyên còn bảo đảm: "... Sau khi hoàn thành nhiệm vụ cấp bách này tôi sẽ cho bọn họ thời gian quay về trường học tập."

"Hoàng tử điện hạ," vẻ mặt Bouvid đau khổ, "Chuyện này sẽ tạo thành gánh nặng cho tụi nó."

"Ông coi thường bọn họ rồi Bouvid," hoàng tử Nico nhỏ giọng nói, "Ông nên hỏi ý bọn họ thì hơn."

Vì câu nói này mà Bouvid đã gọi đội Mộng Chi tới, chuẩn bị hỏi ý bọn họ.

"Nếu như các em ngại từ chối lời mời của quân đội nên mới đáp ứng gia nhập vào đội ngũ của Romond thì không cần lo lắng," hiệu trưởng râu trắng vung tay lên, hào khí ngút trời, "Thầy giúp tụi em từ chối, tuyệt đối không thành vấn đề."

Bọn Lý Tấu Tinh im lặng một hồi, mở miệng nói: "Hiệu trưởng, chúng em muốn đi."

Khí thế của hiệu trưởng Bouvid tức thì xẹp lép, ông thở dài não nề, lẩm bẩm: "Ta biết mà..."

Nhưng vẫn làm thủ tục cho bọn họ, lúc giao văn kiện cho mấy người thì nói nghiêm túc: "Không được làm mất mặt trường quân đội Thừa Dương chúng ta!"

"Vâng."

"Quan trọng nhất là," thượng tá Bouvid dịu sắc mặt, "Nhớ phải bảo vệ mình cho tốt, trường học chờ các em trở về."

Đội Mộng Chi ra khỏi văn phòng, đối mặt với sân trường, vai sóng vai đi dạo một lần.

Thanh xuân thiếu niên, năm tháng tươi trẻ, bọn họ không rời đi, chỉ là tạm biệt một thời gian.

Sau khi nghỉ ngơi ở trường học một ngày, ngày hôm sau bọn họ bước lên phi thuyền xuất phát tới sao Thủ đô.

Lúc xuống phi thuyền, một vị sĩ quan trông quen mắt dẫn theo hai binh sĩ đón tiếp bọn họ, khi bước theo anh ta đội Mộng Chi mới nhớ ra vị này là ai.

Không lâu trước đây bọn họ đã từng thấy anh ta ở sao Trú Lưu, chính là sĩ quan phụ tá Weiss của thượng tá Romond.

Weiss đeo bao tay trắng bắt tay với bọn họ, cười híp mắt nói: "Bộ quân phục trên người tôi có ngầu hay không?"

"Ngầu!" Hi Nam cướp lời đáp lại trước, tiếng nói vang dội.

Ý cười của Weiss càng thêm sâu, "Các cậu sẽ được mặc bộ quân trang cool ngầu này nhanh thôi, chúc mừng các cậu gia nhập vào đội ngũ của chúng tôi."

"Bây giờ," anh ta bỗng nhiên chỉ chỉ một phi thuyền sắp xuất phát bên cạnh, "Chúng ta phải lên đường thôi."

Đội Mộng Chi: Ủa ủa ủa?

"Không phải chúng ta nên tập luyện ở sao Thủ đô trước sao?" Một mớ dấu hỏi chấm vụt ngang qua đầu.
Click để xem ảnh

=)))))) cre ảnh: Dê nhỏ ngắm Sao

Vừa xuống phi thuyền còn chưa kịp nhìn sao Thủ đô một chút mà đã phải rời đi???

"Thời gian không còn nhiều lắm," từ trước đến giờ Weiss luôn mang tâm trạng vui sướng khi hố người khác, "Chúng ta không đủ nhân lực, thượng tá phát hiện Kim Địch đang trao đổi với tổ chức buôn người địa phương ở sao Tona, bây giờ chúng ta đi theo dõi tiến độ."

Lý Tấu Tinh, "Cánh tay của gã thế nào rồi?"

"Hóa ra là công lao của cậu," Weiss bừng tỉnh, tán thưởng liếc mắt nhìn anh, "Bỏ lỡ thời gian chữa trị tốt nhất nên chỉ có thể nối cánh tay nhân tạo vào, cái tay này của gã không thể sử dụng tinh thần lực được nữa."

Mặc dù không giết được Kim Địch, nhưng Lý Tấu Tinh rất hài lòng với kết quả này.

Anh ngâm nga lùi lại mấy bước tới bên cạnh Cố Vấn Thành, nháy mắt với hắn mấy cái, như đang hỏi, thế nào, người đàn ông của cậu có lợi hại không?

"Lợi hại," Cố Vấn Thành nở nụ cười, "Trời ơi, sao em có thể lợi hại như vậy được chứ, em làm tim tôi loạn nhịp mất rồi"

Nói xong câu này hắn lại đỏ mặt, vì nhớ tới hình ảnh đêm đầu tiên.

Đệt...

Từng hình ảnh đều khiến chân mềm nhũn.

Sau khi bước lên phi thuyền bọn họ phát hiện tạo hình và bầu không khí của chiếc phi thuyền này rất giống với chiếc của Vưu Mông, phi thuyền quân sự có rất nhiều chi tiết thiết kế mà trước giờ bọn họ chưa từng phát hiện.

Weiss dẫn bọn họ đến phòng hội nghị, bên trong có hai vị sĩ quan khác đang ngồi, sau khi nhìn thấy bọn họ đi vào liền đứng lên tự giới thiệu mình, "Chào các cậu, tôi là Mộc Triệt, vị này là Ngô Lam."

Hai người họ đều là trung úy.

Chuyện này rất lạ, Cố Vấn Thành cau mày nói: "Chúng tôi không đủ tư cách nghị sự với các anh."

"Thời điểm đặc biệt có quy tắc đặc biệt," Weiss mở màn hình, "Thân ái, các cậu cũng không phải quân nhân thuần túy, có lẽ từ phụ trợ hợp với vị trí của mấy cậu hơn."

"Các cậu đã gặp Kim Địch nhiều lần, nói tóm lại, dù có làm mồi nhử thì các cậu cũng mạnh hơn chúng tôi."

"Đặc biệt là cậu, chàng trai trẻ," Weiss đứng từ xa chỉ vào Lý Tấu Tinh, "Cậu được Wasser ưu ái, lại có quan hệ khó hiểu với Kim Địch, bất luận là thái độ của tên cướp vũ trụ không não đối với cậu lúc nhập học hay là sự đặc biệt mà Alfred của nhóm cướp Đầu Lâu Đỏ dành cho cậu, có vẻ cậu rất dễ thu hút ánh mắt của loại người này."

"Phụt."

Xin lỗi, các đồng đội đội Mộng Chi không nhịn được cười phá lên.

Weiss cũng có hơi buồn cười, "Sao lại cười hết thế, đây rõ ràng là một câu chuyện khiến người ta đau lòng mà."

Lý Tấu Tinh nghiêm mặt nhìn bọn họ, mọi người nhìn vẻ mặt này của anh còn cười to hơn.

Thật ra anh vẫn luôn biết ơn bàn tay vàng này. Khi bị Kim Địch

bắt cóc, lúc chạy trốn, Kim Địch chỉ muốn bắt sống anh, cũng vì không bị gã dồn vào chỗ chết nên anh mới có thể giữ lại một hơi để chạy thoát.

"Người đứng sau gã là Trùng Nghiệp, gã là người của Trùng Nghiệp hay chỉ có quan hệ hợp tác thôi?" Lý Tấu Tinh trở về đề tài chính.

"Các cậu xem tiếp là biết," trong màn hình hiện lên một bức ảnh, "Chúng tôi khẳng định, phần nguyên tố Nan đầu tiên được đế quốc chiết xuất vào mấy ngày trước bị CD của Trùng Nghiệp lấy trộm."

Trong ảnh là đoàn người mặc đồ đen xách vali vội vã bước đi trong bóng tối.

"Mừng là trong đám người kia không có ai có tinh thần lực nghịch thiên như Wasser," Weiss, "Màng bảo vệ của bọn họ còn rất dễ xâm nhập, bởi vậy mới có thể nghe trộm được đoạn nội dung này."

Anh ta mở một đoạn video, hình ảnh mờ câm, âm thanh bị nhiễu.

"... Gần đây... Chết rồi..."

"Sau chết giả... Chỉ có thể sống sót 3 phút."

"... Không thể nghiên cứu... Gia tăng, cải thiện... Liều lượng NK-03."

Đồng tử Cố Vấn Thành co rút nhanh.

Đoạn ghi âm kết thúc ở đây, Weiss tạm dừng hình ảnh, chiếu những từ được hệ thống tách ra lên màn hình.

"Các cậu đã từng nghe nói về NK-03 chưa?" Weiss hỏi.

Toàn bộ thành viên đội Mộng Chi lắc đầu, "Chưa từng nghe nói."

Không thể bán đứng Cố Vấn Thành.

Ánh mắt bọn họ kiên định, ngay cả vẻ mặt của Hi Nam cũng không có chút sơ hở nào.

Trực giác nói cho bọn họ biết, tuyệt đối không thể để lộ tin tức Cố Vấn Thành đi tìm NK-03.

Điều này nằm trong dự liệu của Weiss, "NK-03 là thuốc cấm của đế quốc, nhiều năm trước nghiên cứu viên đã bị ám sát, toàn bộ đế quốc chỉ có hai bình NK-03, các cậu không biết là phải."

Anh ta bỗng nhiên lúng túng ho khan một tiếng, "Hai bình thuốc cấm này, trước mắt đều ở trong tay cướp vũ trụ."

Mộc Triệt và Ngô Lam cũng lộ ra vẻ mặt lúng túng.

Tất cả thành phần trong loại thuốc này đều có hại cho cơ thể con người, trong đó có vài loại nguyên tố hóa học có thể cướp đi sinh mệnh nhân loại chỉ trong một giây đồng hồ.

NK-03 không phải vì quý giá mà bị liệt vào hàng thuốc cấm, mà bởi vì sự nguy hiểm của nó nên không được dùng.

Có lẽ bọn cướp vũ trụ đã phát hiện thứ gì trong đó mà bọn họ chưa phát hiện ra.

Tác giả: Mục đích lấy trộm Nan của Trùng Nghiệp giống với Thành Thành, muốn cơ thể người nào đó tăng cường trở nên mạnh mẽ sau khi dùng NK-03

Về phần vì sao bọn chúng lại biết thì sẽ nói sau

Vì sao Thành Thành có thể dùng trực tiếp thì có ba nguyên nhân: Một là tinh thần lực của hắn vốn đã rất mạnh, khát vọng sống rất lớn; hai là tinh cầu của hắn bị vũ khí oanh tạc, cơ thể bị phóng xạ ảnh hưởng; ba là hắn là nhân vật chính

Đừng nghe tác giả nói bừa, thật ra tác giả muốn nói là truyện này sắp kết thúc rồi _(:з" ∠)_

Phản ứng của công dân đế quốc này, đôi chồng chồng đầu tiên này, cuộc sống ngọt ngào hằng ngày, sinh hoạt của đồng đội như thế nào, mấy cái đó sẽ viết trong phiên ngoại, he he he

Chương 81: Kiểm tra tinh thần lực lần ba

Bọn cướp vũ trụ đã phát hiện ra tác dụng ẩn sau nguy hiểm của NK-03 trước bọn họ một bước.

Các nghiên cứu viên của đế quốc căn cứ vào đoạn ghi âm này và một số nguyên tố hóa học đã biết của NK-03 cho ra một kết quả đáng kinh ngạc.

Sau khi uống NK-03 sẽ có ba loại kết quả: Loại thứ nhất không chịu nổi độc tố của thuốc sẽ trực tiếp bỏ mạng. Loại thứ hai sẽ rơi vào trạng thái chết giả, sau khi tỉnh lại nếu không chống đỡ được tác dụng của NK-03 thì cũng tử vong. Mà loại thứ ba, trong họa có phúc, trở về từ cõi chết, có thể đạt được lợi ích chưa từng có.

"Nhưng cho tới tận bây giờ, xưa nay chưa từng xuất hiện ví dụ thứ ba," Weiss thở dài, "Vì thế Trùng Nghiệp đã sát hại sinh mệnh rất nhiều người."

"Cho nên bọn chúng và Kim Địch là quan hệ hợp tác, bắt cóc các chủng tộc khác nhau trên tinh cầu để tiến hành thí nghiệm, tìm ra gen nào của họ có khả năng chống lại tác dụng của NK-03 cao hơn," Lý Tấu Tinh mặt không cảm xúc, "Đúng không?"

Hiếm khi thấy anh có bộ dạng này, Cố Vấn Thành nhìn anh vài lần, cảm thấy Lý Tấu Tinh như thế càng đẹp trai hơn.

Sau đó cứ chốc lát lại liếc mắt một cái, làm cho tâm trạng vốn đang căng thẳng của Lý Tấu Tinh dịu đi.

Weiss im lặng gật đầu.

Không khí phòng họp ngưng trọng. Ở đây bất kể là quân nhân hay là sinh viên trường quân đội, đều là người dung nhập trách nhiệm vào cơ thể suốt đời, bảo vệ công dân đế quốc là trách nhiệm của bọn họ. Nhưng mà hiện thực lại thường tàn khốc, đế quốc quá lớn, tinh cầu khác nhau, bọn họ không thể bảo vệ tốt an nguy của người dân trong mỗi tinh cầu.

"Anh nói CD lấy trộm Nan," rốt cuộc Cố Vấn Thành cũng lấy lại tinh thần từ trong sắc đẹp của bạn trai, hắn nhìn màn hình, chăm chú vào bức ảnh trên đó, "Trong đoạn ghi âm ngắn ngủi vừa rồi có nói rõ bọn chúng đã tìm được người có thể sống sót sau khi chết giả, các anh có tra được là chủng tộc gì không?"

"Không có," Ngô Lam phụ trách theo dõi tin tức tiếc nuối lắc đầu, "Bọn họ bảo vệ thông tin này rất tốt."

Cố Vấn Thành không nói gì.

Có điều Lý Tấu Tinh đã lặng lẽ phối một câu tự thuật cho nội tâm của hắn: Đám người đế quốc ngu xuẩn.

Rõ ràng, Trùng Nghiệp lấy trộm Nan cho đối tượng thí nghiệm sử dụng, nâng cao sức mạnh thể chất cho bọn họ, gia tăng tỷ lệ sống sót sau khi dùng NK-03.

Cố Vấn Thành, người duy nhất trên thế giới uống NK-03 và thu lợi từ nó, gác chéo chân, chống cằm che đi ý cười.

Bọn họ cho rằng ai cũng có tư cách dùng NK-03 sao?

May mà hai bình Nan đế quốc mới chiết xuất đã bị hắn lấy đi.

"Càng thú vị hơn là," Weiss thở dài não nề, cảm thấy đau đầu,

"Sau khi lô Nan kia bị trộm đi, đế quốc đã nghiên cứu ra một lô mới, sau đó..."

Lăng Niên nhịn không được độc mồm độc miệng: "Chắc không phải anh định nói lô này cũng bị trộm đi nhỉ?"

Lúng túng...

Nhìn vẻ mặt lúng túng xấu hổ của ba vị này sĩ quan này, tập thể đội Mộng Chi cạn lời, "... Không sao, càng ngăn cản càng mãnh liệt là phẩm chất của người đế quốc chúng ta."

Sao cảm giác càng nhục hơn vậy, Weiss ho khan vài tiếng, cố gắng giải thích: "Kẻ trộm lần hai chính là Wasser, trong đế quốc không ai có thể cản được."

Lại là chuyện do vợ mình gây ra.

Lý Tấu Tinh phải đấu tranh cho vợ một chút, "Vì sao lại nhận định là Wasser?"

"Bởi vì Wasser để lại ký hiệu cá nhân của gã," nói đến tên cướp vũ trụ này Weiss bèn nghiến răng, "Thực sự là kiêu ngạo quá mức!"

Được rồi, đấu tranh không được.

Lưu lại ký hiệu, làm việc phách lối lộ liễu.

Sau khi nói hết tin tức với bọn họ, Weiss chu đáo cho mấy người thời gian tiêu hóa thông tin, phái người dẫn bọn họ tới phòng.

Mới vừa về phòng không lâu, Na An đã vội vã gửi tin cho Lý Tấu Tinh, "Các cậu mau xem tin tức về cuộc thi tìm đội mạnh nhất đi, bọn họ đang chửi bới quan hệ giữa các cậu trên diễn đàn đấy!"

Chửi bới quan hệ?

Bọn họ cau mày lên diễn đàn lượn một vòng, topic xếp hạng nhất trên đó có tiêu đề ấn tượng: 【Ảnh lưu hành nội bộ khi đội Mộng Chi thi đấu, rốt cuộc nguyên nhân đồng đội ác ý ấn đầu là gì? Dẫn bạn vạch trần bí mật mà đội Mộng Chi giấu giếm —— Tình nghĩa đồng đội tan vỡ】

Bấm vào xem, đập vào mắt đầu tiên là bức ảnh Lăng Niên bất ngờ ấn đầu Lý Tấu Tinh và Cố Vấn Thành lại hôn nhau để thử hai cô bé quỷ kia.

"Khụ," Lăng Niên đỏ mặt, nắm tay để bên môi, "Xin lỗi."

Tế Du cau mày, gương mặt trắng nõn đầy vẻ tức giận, "Thật là quá đáng!"

Thi đấu trong thế giới giả lập rõ ràng không phát sóng trực tiếp, những bức ảnh này được lan truyền từ nguồn nội bộ nào? Nhân viên ban tổ chức làm như thế chẳng phải là không tôn trọng quyền riêng tư của người khác sao?

Quy tắc thi đấu cũng không nói có thể tùy tiện tiết lộ ảnh nội bộ!

Bức ảnh được chụp lúc hai cô bé vừa mua xong kẹo hồ lô khi bọn họ đưa tụi nó đi học.

Vì động tác Lăng Niên quá đột ngột nên hai người rõ ràng không kịp định thần lại, môi dán môi, thịt trên mặt bị chèn lên trông rất đáng yêu, ánh mắt bối rối, từ đầu đến chân toát vẻ thắc mắc "Chuyện gì thế này, sao tôi với cậu lại hôn nhau thế".

Nhìn siêu cấp đáng yêu và thuần khiết, thậm chí vì gương mặt không cảm xúc của Lăng Niên cùng tư thế hai tay ấn đầu không chút lưu tình kia mà ngược lại còn hiện ra đôi chút quái lạ.

Chủ topic rõ ràng là người thích giật tít, dù ai nhìn thấy tấm hình này cũng sẽ chẳng nghĩ tới bốn chữ "rạn nứt tình cảm", có lẽ Na An vừa nhìn thấy tiêu đề đã khẩn trương gửi tin thông báo cho bọn họ biết.

Ảnh hôn nhau của mình và bạn trai đang bị người khác xem...

Cố Vấn Thành liếc mắt nhìn lượt xem, 10,8 tỷ.

Đối với tám thiên hà thì chút người này như con bò rụng lông cây me rụng lá, thế nhưng đối với một topic mà nói thì đây đã hot đến không thể hot hơn được nữa.

Chủ topic hẳn là nhân viên nội bộ, vốn chỉ muốn chia sẻ một tấm ảnh mà gã cho là rất hài hước, không hiểu sao lại trở nên hot như vậy.

[aaaaaaa!]

[aaaaaaaa!]

[Tui không thể nói gì được nữa rồi tui bị làm sao vậy tui bị bệnh rồi ư!]

[Chủ topic đâu!!! Mi lăn ra đây cho bà!!! Một tấm ảnh thì sao mà đủ!]

[Bọn họ đang làm gì vậy? Bình thường tụi con trai mấy anh đều giỡn như vậy hả?]

[Thật sự không hiểu sao bức ảnh này lại khiến mị rung rinh nữa, mấy người mau nhìn vào mắt bọn họ đi, u là trời... Ánh mắt ướt át cứ như động vật nhỏ mới sinh khiến người ta sinh lòng thương yêu ấy, làm lòng mị rung động không thôi]

[Tui rung động với cả hai người luôn, có phải hơi lăng nhăng không?]

Chủ topic bị gọi hồn mấy trăm lần, dưới tình huống bị độ hot này dọa cho mất lý trí hắn lại tung ra thêm mười mấy tấm ảnh.

Phải biết rằng những thông tin này không thể công khai, đây chỉ là cơ sở chứng minh năng lực của đội ngũ và bằng chứng bọn họ không gian lận.

Lý Tấu Tinh càng kéo xuống sắc mặt càng đen.

Anh ngẩng đầu cùng Cố Vấn Thành liếc mắt nhìn nhau, vẻ mặt của ai cũng rất khó coi.

Ảnh riêng tư của mình bị truyền ra ngoài thì sao mà vui cho được. Nhìn mấy tấm ảnh bị tung ra đi, đủ loại kiểu dáng thân mật, tấm nào cũng có lượng tải về kinh người.

Lý Tấu Tinh đóng quang não, liên lạc trực tiếp với ban tổ chức.

Hai phút sau, topic này đã bị xóa bỏ, nhân viên tự ý để lộ tài liệu nội bộ cũng bị tra ra được.

Ban tổ chức cam kết sẽ bồi thường, cũng sẽ nghiêm túc xử lý chuyện này. Nhưng sự việc trên mạng đã quá hot, bọn họ không có cách nào khống chế.

Sau khi nhận được câu trả lời bọn họ nhắn cảm ơn với Na An.

Tâm trạng Na An phức tạp, "... Tớ xem những bức ảnh kia rồi."

... Thậm chí còn tải xuống trước khi topic bị xóa.

"Các cậu..." Cô nói, "Thôi vậy."

Sau khi cúp liên lạc, Hi Nam lầm bầm: "Tâm tư con gái thật là khó đoán."

Tế Du tán thành gật gật đầu.

Nhưng điều Na An muốn hỏi cũng chỉ là quan hệ giữa Tấu Tinh và Vấn Thành là như thế nào.

Con gái nhạy cảm hơn tụi con trai nhiều. Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy thì bọn hắn sẽ chẳng nghĩ tới Lý Tấu Tinh và Cố Vấn Thành đã ở bên nhau.

Tốc độ của phi thuyền quân đội rất nhanh, khi sắp tới sao Tona Weiss dẫn bọn họ đi kiểm tra tinh thần lực.

Đây là lần đầu tiên bọn họ kiểm tra tinh thần lực sau khi dùng tinh thạch năng lượng, đoàn người đều có chút nóng lòng muốn thử. Kết quả kiểm tra cũng cực kỳ đáng kinh ngạc, tỷ như Swarin, tinh thần lực vốn đã cao của hắn thế mà lại tăng lên hơn 6000.

Tăng lên hơn gấp đôi, đây chính là chỗ hấp dẫn của tinh thạch năng lượng.

Kế tiếp là Lăng Niên, Hi Nam và Tế Du, tinh thần lực của ba người bọn họ thấp nhất cũng trên 5000.

Số liệu này khiến Weiss sợ hết hồn, "Bây giờ trường quân đội Thừa Dương đã nâng tiêu chuẩn lên rồi ư?!"

"Không có," Hi Nam cười hì hì, "Chúng tôi là trường hợp đặc biệt mà."

Tinh thạch năng lượng mà bọn họ dùng dù sao cũng đã được pha loãng, có thể có được thành tích này mấy người cũng chẳng lấy làm kiêu ngạo. Bất cứ ai dùng tinh thạch năng lượng đều có

thể tăng cao nhanh chóng, bọn họ chỉ tăng thêm gấp đôi mà thôi.

Đợi đến khi vị sĩ quan phụ tá này nhìn thấy trị số tinh thần lực của Tấu Tinh, e là sẽ phải sợ đến nỗi không thốt nên lời mất.

Còn có Vấn Thành. Trước giờ bọn họ chẳng thể nắm rõ thực lực của Cố Vấn Thành, nhưng cũng lờ mờ nhận ra thực lực chân chính của hắn chắc chắn cao hơn những gì hắn thể hiện ra ngoài.

Sợ là trên phi thuyền này không ai cao hơn hắn.

Ít nhất Weiss còn có thể duy trì vẻ bình tĩnh trên mặt, không đến nỗi thất thố, "Vậy tiếp theo là, Lý Tấu Tinh?"

Năm ngàn là khái niệm gì? Sáu ngàn là khái niệm gì?

Hình như mấy cậu nhóc này vẫn chưa vận dụng hết tinh thần lực của mình nhỉ? Hay là bọn họ không biết cách vận dụng tinh thần lực để mang lại hiệu quả cao hơn?

Nhìn thời điểm bọn họ đánh giết thú vỏ kiếm mạnh thì có mạnh, nhưng cũng không có biến thái như vậy mà! Ngay cả thượng tá Romond đã chinh chiến vô số lần cũng chỉ có trình độ sáu ngàn thôi!

Trường quân đội Thừa Dương dạy kiểu gì vậy!

Lòng Weiss tràn đầy thương tiếc vì lãng phí nhân tài, còn có hưng phấn khi phát hiện ra khối ngọc thô chưa được mài dũa.

Không sao, không biết nâng cao lực công kích của tinh thần lực bọn họ có thể dạy, dạy xong là sẽ thành người của bọn họ.

Nghĩ như vậy, ánh mắt nhìn chằm chằm đội Mộng Chi càng

thêm nóng bỏng.

Tới một cái sáu ngàn nữa đi!

Anh ta đã có thể mường tượng ra vẻ mặt của thượng tá và hoàng tử khi đưa phần dữ liệu này cho bọn họ, chắc chắn bọn họ chẳng thể ngờ được.

Hoàng tử Nico đúng là may mắn, vừa mới bồi dưỡng quân đội mà đã vớ được nhiều hạt giống tốt có thực lực đáng kinh ngạc như vậy.

Lý Tấu Tinh bình tĩnh đưa tay đặt lên máy kiểm tra dưới ánh nhìn chòng chọc. Cái máy này là máy kiểm tra trung cấp, số liệu cao nhất trên đó chỉ có 8000. Lúc dữ liệu phía trên bắt đầu thay đổi, bất kể là đội Mộng Chi hay là Weiss và các sĩ quan đến đây xem kiểm tra, tất cả đều trợn to con mắt.

Nhìn chằm chằm vào dữ liệu, không bỏ sót một chút thay đổi nào.

Trị số trên đó vọt tới đỉnh, đồng thời phát ra âm thanh nhắc nhở chói tai.

Dữ liệu không đủ, kiểm tra không ra.

Sĩ quan ở đây im lặng.

Một lúc sau Weiss mới bình ổn lại tâm trạng, dùng giọng điệu run rẩy dặn dò cấp dưới, "Mang một cái máy kiểm tra khác tới đây."

Cấp dưới nhanh chân rời đi, bước chân loạng choạng.

Toàn bộ đế quốc, toàn bộ đế quốc, chỉ có hai người phải dùng đến máy kiểm tra cao cấp.

Cướp vũ trụ cũng rất hiếm, bọn họ chỉ biết có Wasser.

Mà hiện tại, đế quốc sắp xuất hiện người thứ ba.

Chẳng trách, chẳng trách Wasser lại xem cậu ấy là đối thủ tương lai, mà bọn họ vẫn còn đang ngu ngốc nghi ngờ Wasser chỉ muốn dời tầm mắt của bọn họ nên mới làm như vậy.

Ở thời điểm bọn họ cho rằng Lý Tấu Tinh cũng chỉ như vậy, Wasser đã nhìn ra tiềm năng to lớn của cậu ấy.

Dời tầm mắt mắt cái quần què! Còn có dùng Lý Tấu Tinh làm mồi nhử cái quần què!

Nhân tài như vậy cần phải bảo vệ thật tốt, không phải dùng để ra oai với những kẻ khác lòng

Trời đất ơi, đại não Weiss trống rỗng, chính mình cũng không biết mình đang nghĩ gì. Khi đám Lý Tấu Tinh nhìn sang mới miễn cưỡng lấy lại tinh thần, ra vẻ cao thâm khó dò, "Trị số tinh thần lực của các cậu cao như vậy mà sao khi dùng lại không có uy lực tương xứng?"

"Thiếu kinh nghiệm thực chiến," Lý Tấu Tinh thành thực tổng kết, "Không biết phải sử dụng tinh thần lực như thế nào mới có thể khiến lực sát thương đạt đến cao nhất."

"Đến bây giờ chúng tôi mới chỉ biết ngưng tụ thành vũ khí." Swarin ngượng ngùng cúi đầu.

Hi Nam nắm tay lại cho anh ta xem, tinh thần lực trên nắm tay bốc cháy lên tựa ngọn lửa, thật thà, "Tôi chỉ biết dùng nắm đấm."

Lăng Niên và Tế Du dứt khoát không lên tiếng để khỏi mất mặt.

Phung phí của trời!

Weiss đau khổ nhắm chặt mắt lại, "Các cậu đừng nói nữa."

Đều do chúng tôi không kiểm tra tinh thần lực cho các cậu sớm.

Nhưng mà nếu sớm kiểm tra thì đám người này cũng sẽ không về dưới trướng thượng tá Romond, thậm chí có thể chẳng thuộc về hoàng tử Nico.

Quả nhiên, ở hiền gặp lành.

Nội tâm Weiss, người có biệt hiệu "Mặt hổ cười", thổn thức.

Chương 82: Bọn họ siêu ngầu!

Đội Mộng Chi chẳng để ý đến thành tích của lần kiểm tra này, nhưng những người khác lại không như vậy. Chờ khi binh sĩ lấy một cái máy kiểm tra khác đến, ngoài cửa phòng kiểm tra của bọn họ đã có một đám người hóng hớt vây quanh.

Máy kiểm tra cao cấp được đưa tới nhanh chóng. Lý Tấu Tinh liếc nhìn trị số cao nhất, lặng im một hồi, đoạn âm thầm tới hỏi Cố Vấn Thành, "Cậu có biết cách làm số liệu hiển thị ra lúc kiểm tra thấp đi một chút không?"

Trị số cao nhất của máy kiểm tra này là 15000. Không phải Lý Tấu Tinh huênh hoang, anh nghĩ rằng thực lực bây giờ của mình tuyệt đối ngang ngửa với Wasser trước khi dùng NK-03, có khi còn hơn một bậc.

Máy làm nhiễu tinh thần lực trên phi thuyền Kim Địch được bật ở cường độ kia là vì bọn chúng muốn bắt Wasser, nhưng dưới cường độ ấy Lý Tấu Tinh còn có thể ngưng tụ ra một tia tinh thần lực, điều này đã nói rõ vấn đề.

Hắn đã lớn mạnh đến một trình độ khá cao.

Cố Vấn Thành mỉm cười, "Sao em lại hỏi tôi?"

"Tôi cảm thấy cậu rất lợi hại," ngoài miệng Lý Tấu Tinh như được bôi mật, "Trực giác."

Đây quả thực là thần giao cách cảm.

Cố Vấn Thành suиg sướиg nói cho anh biết phương pháp, núp sau đoàn người nhìn cậu bé chói mắt của hắn.

Vì là lần đầu thực hiện nên không thành thạo lắm, đợi đến khi tinh thần lực tăng vọt đến 9800 Lý Tấu Tinh mới miễn cưỡng làm nó dừng lại được.

Tinh thần lực đang tăng nhanh đột nhiên dừng lại, mấy người đang nhìn chằm chằm máy kiểm tra còn chưa kịp phản ứng lại.

"..." Weiss đã không thốt ra được lời nào, "Trời đất ơi..."

Anh ta chưa từng gặp số liệu nào cao như vậy.

Quan trọng hơn là, tinh thần lực cao như vậy mà bọn họ còn chưa biết cách sử dụng hiệu quả.

Đợi đến khi bọn họ hoàn toàn trưởng thành ——

... Không dám tưởng tượng sẽ mạnh cỡ nào.

Nhìn trị số cao chót vót kia, Weiss dùng quang não chụp một tấm hình.

Anh ta có dự cảm tấm hình này sẽ khiến vô số người khắc sâu.

Đến phiên Cố Vấn Thành, ánh mắt Lý Tấu Tinh nhìn hắn ẩn chứa mong đợi, nhưng Cố Vấn Thành chỉ cười khổ điều chỉnh trị số đến hơn 5000.

Các đồng đội tăng trưởng nhanh chóng có thể dùng tinh thạch năng lượng làm lý do, còn hắn không có lý do gì mà lại tăng cao chỉ sẽ khiến cho người khác hoài nghi.

Cố Vấn Thành muốn làm một công dân đế quốc trung thực chứ

không muốn mạo hiểm.

Đội Mộng Chi chẳng tin vào số liệu kia, nhưng vì Cố Vấn Thành đã ra hiệu nên bọn họ cũng không lên tiếng.

Nhưng dù có kết quả này thì cũng đặc biệt ưu tú.

Weiss chẳng vì tinh thần lực của hắn chỉ có 5000 mà coi thường hắn. Trường quân đội Thừa Dương đã báo cáo với bên trên, người duy nhất trong đội Mộng Chi không dùng tinh thạch năng lượng chính là Cố Vấn Thành. Dưới sự tăng trưởng tự nhiên mà có thể tăng đến trình độ cao như thế, trái lại anh ta cực kỳ coi trọng hắn.

Sau khi kiểm tra tinh thần lực xong Weiss báo tin cho bên lên ngay lập tức. Anh ta chắc chắn phần tài liệu này nhất định sẽ làm bên trên chấn động .

Lý Tấu Tinh và Cố Vấn Thành bị đồng đội vây cùng nhau. Ở chung với nhau đã lâu, các đồng đội sớm nhìn thấu bản tính của bọn họ, bất kể là Cố Vấn Thành hay là Lý Tấu Tinh, hai người bọn họ đều có chút xảo quyệt. Các đồng đội bị bọn họ đùa bỡn không ít, đây cũng là kết luận cao siêu sau thời gian dài đấu trí đấu dũng cùng nhau.

"Có phải còn giấu chiêu gì đó không?"

"Số liệu này là cố ý đúng không?"

Ồn ào chưa được bao lâu phi thuyền đã đáp xuống, bọn họ hạ xuống một nơi hẻo lánh rồi được chuyên gia dẫn tới chỗ hạ cánh.

Thượng tá Romond đang đứng trong phòng điều khiển quan sát mười mấy màn hình trước mặt. Những màn hình này đang đối chiếu với dữ liệu tinh cầu, chọn ra Kim Địch và người gián sát

của Trùng Nghiệp.

Sau khi thấy bọn họ đến ánh mắt Romond lóe lên, dằn những vấn đề liên quan đến trị số tinh thần lực của bọn họ trong lòng, chờ bọn họ bước tới.

Kế đó phóng to màn hình ở trung tâm, trên kia đang hiển thị cảnh quán bar hỗn loạn ầm ĩ.

Ánh đèn lay động, bóng người đông đúc, thượng tá Romond nói: "Góc này là Kim Địch, đúng không?"

Theo lời anh ta màn hình không ngừng phóng to, phát hiện ra đám Kim Địch đang đứng trong góc.

Chỗ đó bật thiết bị bảo vệ nên chỉ quay được hình.

Trên mặt Kim Địch còn mang theo nụ cười nhã nhặn thân thiết, ngồi đối diện gã là một thanh niên xa lạ với vẻ mặt mờ mịt ngơ ngác, ngây thơ như trẻ con.

"Trên cánh tay của gã có lỗ kim."

Cố Vấn Thành nói thờ ơ. Video chỉ có thể đến gần được như thế, nếu gần hơn nữa thì sẽ bị phát hiện, nhưng Cố Vấn Thành lại thấy được chi tiết nhỏ không hiển lộ trong video.

Thượng tá Romond đặc biệt nghiêng đầu liếc mắt nhìn hắn, "Cậu ——"

"Tấu Tinh, chậm một chút," Cố Vấn Thành bỗng nhiên mở miệng, giọng điệu dịu dàng như giáo viên đang chỉ dạy cho học sinh, "Trên người bọn họ có máy làm nhiễu."

"Cường độ này không sao," lần này tinh thần lực của Lý Tấu Tinh có thể tiếp cận Kim Địch dễ dàng hơn nhiều, "Lần trước

máy làm nhiễu phủ khắp toàn bộ phi thuyền của gã."

"Chúng ta từ từ đi." Cố Vấn Thành nhịn cười, tinh thần lực của hắn cũng đi xuyên qua đám người.

"Gọi không ít rượu nha," Lý Tấu Tinh nhếch môi nở nụ cười xấu xa, "Vấn Thành, sao tinh thần lực của cậu lại nằm cạnh ly rượu rồi?"

"Các cậu," đối thoại của hai người khiến thượng tá Romond có một suy đoán không thể tin được, "Tinh thần lực của các cậu đã chạy đến bên cạnh bọn chúng?!"

"Trong màn hình có ghi định vị, chúng tôi chỉ qua nhìn một chút," Cố Vấn Thành khẽ mỉm cười, "Anh yên tâm, chúng tôi tuyệt đối sẽ không đánh rắn động cỏ."

"Đối thoại của hai người họ rất thú vị," Lý Tấu Tinh đột nhiên nói chen vào, "Lá gan của Kim Địch... Thật đúng là không nhỏ."

Những lời này đã thành công khơi lên lòng hiếu kỳ của mấy người ở đây. Trong màn hình Kim Địch cùng người thanh niên đối diện chẳng có gì khác lạ, hoàn toàn không phát hiện tinh thần lực của hai người đang ở bên cạnh.

Bây giờ không có thiết bị gây nhiễu tinh thần lực phủ kín, Lý Tấu Tinh có thể thoải mái lấy đi cái mạng nhỏ của gã.

Rốt cuộc hai người bọn chúng đã nói những gì?

Nội tâm Romond phát điên, trên mặt lại nhẹ như mây gió.

Hi Nam thay anh ta hỏi những gì muốn hỏi, "Kim Địch nói gì thế?"

Bây giờ hắn thật sự chẳng còn chút hảo cảm nào với Kim Địch,

nhìn cái gã tươi cười trong video kia mà cảm thấy chán ghét.

"Gã đang ám thị đối tượng thí nghiệm này, tiêm vào đầu cậu ta rằng loại thuốc Trùng Nghiệp thử nghiệm trên người cậu ta sẽ khiến cậu ta chết," Lý Tấu Tinh trầm ngâm một chốc, quay đầu hỏi Cố Vấn Thành, "Thành Thành, cậu có chú ý tới chỗ tôi không để ý không?"

"Sao đột nhiên lại gọi tôi như vậy," trọng tâm chú ý của Cố Vấn Thành bị lệch tận đâu, "Lần trước em gọi tôi là bé cưng Thành Thành mà... Tôi vẫn chưa nghĩ ra xưng hô riêng cho em."

Lông mày thượng tá Romond giật mạnh, nhịn không mắng hai người bọn họ.

Mau nói hết cho tôi nghe đi, đang làm cái gì đấy!

Còn xưng hô nữa! Cái xưng hô buồn nôn như vậy thì có gì hay chứ!

Nhưng đối mặt với nhân tài, chính là phải nhẫn.

"Hai người các cậu," Lăng Niên thiếu kiên nhẫn, "Nhanh lên, còn muốn bị tôi ấn đầu hả?"

Cố Vấn Thành thở dài một hơi, tiếc nuối khi bị cắt ngang lúc đang cùng bạn trai tán tỉnh.

Tinh thần lực bé nhỏ của hắn xuyên qua ghế sô pha và ly rượu, dưới ánh sáng mờ ảo, nắm bắt hết thảy động tĩnh xung quanh.

"Trên tay Kim Địch có máy tín hiệu," Cố Vấn Thành, "Tín hiệu phát ra sẽ thôi miên đại não con người."

Rốt cuộc Romond cũng mở miệng, "Có ý gì?"

"Gã đang thôi miên đối tượng thí nghiệm, ám thị cậu ta lấy cắp Nan với NK-03," Lý Tấu Tinh, "Đây chính là nguyên nhân tôi nói gã lớn gan."

"Gã muốn tự mình dùng hai loại thuốc này."

"Dù sao sau khi dùng Nan và NK-03, chỉ cần gã có thể gắng gượng vượt qua thì sẽ trở thành một trong những người mạnh nhất đế quốc."

Chồng chồng phối hợp làm việc không biết mệt, hai người mỗi người một câu kể xong tình hình, càng nói càng hăng, loại cảm giác phối hợp ăn ý với nhau này quả thực khiến người ta sinh nghiện.

Nếu tất cả nhiệm vụ đều phối hợp với đối phương vậy thì làm gì cũng cảm thấy vui.

Thượng tá Romond xoa trán, vẻ mặt phức tạp.

Thuốc do đế quốc nghiên cứu bị cướp vũ trụ không ngừng tranh đoạt, khiến đế quốc cảm thấy cực kỳ mất mặt.

Tinh thần lực của Lý Tấu Tinh quấn lấy cổ Kim Địch, nhờ thi đấu và huấn luyện mà anh điều khiển tinh thần lực càng thành thạo hơn.

Mạng gã ở ngay trong tay nhưng lại không thể đánh rắn động cỏ. Anh chậc lưỡi hai tiếng, cuối cùng vẫn tản tinh thần lực ra.

Cố Vấn Thành để một tia tinh thần lực chui vào trong đầu đối tượng thí nghiệm, vẻ mặt cậu ta hơi khựng lại, biến hóa nhỏ bé này cũng không bị Kim Địch nhìn thấy.

Swarin, "Mấy người mạnh nhất trong đế quốc là ai?"

"Đế quốc của chúng ta thì có nguyên soái, cướp vũ trụ thì có Wasser," Romond hừ một tiếng, "Tôi chỉ thừa nhận hai người đó."

"Anh nói tới nguyên soái Maka hả?" Tế Du cau mày, "Nhưng ông ấy đã già đến mức không thể ra chiến trường."

Cho nên tình hình đế quốc càng ngày càng gay gắt. Trụ cột đế quốc ngã xuống, Wasser biến mất, lũ tôm tép ở đâu không ngừng nhảy ra dùng hết các loại tà môn ngoại đạo để đạt được mục đích.

Romond âm thầm quan sát đội Mộng Chi một phen, tầm mắt dừng lại trên người Lý Tấu Tinh.

Tinh thần lực cao tới chín ngàn, may mà đế quốc còn có nhân tài thay thế nguyên soái.

Anh ta lại nhìn Cố Vấn Thành, giọng điệu cùng hành vi vừa rồi của hắn làm anh ta không hề tin tinh thần lực của cái tên này chỉ có năm ngàn.

Tinh thần lực của Romond đã cao tận sáu ngàn, dù có lợi thế tuổi tác và chinh chiến nhưng anh ta còn chẳng làm được việc dùng tinh thần lực đến gần Kim Địch cách xa cả ngàn mét. Cái tên nhóc che giấu thực lực này lại chẳng hề lo lắng mình sẽ bị người ngoài nhìn ra, mặt ngoài nói mình năm ngàn nhưng lại làm việc không phải của tinh thần lực năm ngàn, không có chút ý che đậy nào, rất có cá tính.

"Nhiệm vụ của chúng ta là gì?" Lý Tấu Tinh hỏi.

"Một lưới tóm gọn tổ chức buôn người của Kim Địch cùng nhóm cướp vũ trụ Trùng Nghiệp," Romond, "Đây là nhiệm vụ chung, sau khi hoàn thành nhiệm vụ này thì những hoạt động buôn người ở đế quốc sẽ bị cưỡng ép ngừng lại."

Đội Mộng Chi hỏi tiếp: "Chúng tôi cần phải làm gì?"

Romond vốn muốn nói nghe lệnh mà làm, lúc này lại sửa lời, "Các cậu đi luyện tập tinh thần lực của mình đi, ôm vàng mà lại chẳng biết hưởng, nực cười!"

"Weiss," cuối cùng cũng coi như có uy nghiêm của thượng tá, ngữ điệu của Romond càng thêm nghiêm khắc, "Ném bọn họ tới phòng huấn luyện nhà kho số ba."

"Vâng."

Weiss đồng tình dẫn bọn họ đi, cái biểu cảm này khiến đội Mộng Chi nhìn mà phát sợ, "Phòng huấn luyện nhà kho số ba là gì thế?"

"Các cậu hẳn đã biết, khi một người bị bức đến cực hạn thì sẽ có tỷ lệ bùng nổ, mà thượng tá của chúng ta luôn tin rằng mọi người sẽ bùng nổ vô tận khi đến điểm cực hạn. Vì vậy phòng huấn luyện số ba..." Anh ta xoa xoa mồ hôi trên đầu, lộ ra một vẻ mặt hơi chút vặn vẹo, "Chính là công cụ bức các cậu đến cực hạn."

Tinh thần lực là sức mạnh ở phương diện tinh thần, hầu hết các phương thức rèn luyện đều dùng thế giới giả lập. Dùng tình cảnh kinh khủng nhất tuyệt vọng nhất để một người hoàn toàn bùng nổ, mặc dù hiệu quả rất tốt nhưng trong quân đội của Romond đây là nơi mà mỗi khi nghe đến ai cũng sẽ cực kỳ kháng cự.

Đội Mộng Chi sáu người sáu khoang, mỗi người một thế giới độc lập, hiện thực một ngày thế giới giả lập một tuần. Bọn họ bị hành hạ trong thế giới kia suốt bảy ngày, khi được thả ra cả người toàn là mồ hôi, mặt mày tái nhợt đôi mắt vô thần.

Liếc nhìn nhau, một nửa trong sáu chàng trai bật khóc.

"Các cậu có biết cảm giác bị toàn bộ thế giới đuổi giết không?"

"Tôi ở dưới đáy biển phải dùng tinh thần lực duy trì hô hấp, tất cả mãnh thú dưới đấy đều xem tôi là mồi ngon. Một tuần này, một tuần này tôi phải ăn cỏ dưới đáy biển đấy!"

"Biết tôi gặp cái gì không?" Lý Tấu Tinh ôm lấy chính mình, mừng vì đó chỉ là thế giới giả lập, "Toàn bộ thế giới chỉ có một mình tôi, chẳng hề có chút âm thanh nào, tôi nghĩ rằng mình điên rồi, chỉ có thể hóa ra tinh thần lực rồi xem nó như người thứ hai."

Nghĩ rằng tinh thần lực là một người, yêu cầu khống chế tinh thần lực thật sự vô cùng nghiêm ngặt.

Suốt bảy ngày, toàn thế giới chỉ có anh và tinh thần lực của anh tồn tại.

Sắc mặt Cố Vấn Thành cũng trở nên trắng bệch, nhưng giây phút nhìn thấy Lý Tấu Tinh đã bình phục trở lại.

Đối với hắn mà nói, thế giới giả lập chẳng có gì khủng bố, điều đáng sợ duy nhất chính là phải vượt qua một tuần ở trong đó mà không có Lý Tấu Tinh.

Bạn trai không ở bên cạnh, bảy ngày ở trong đó khiến Cố Vấn Thành sắp sửa hủy diệt thế giới giả lập.

Ngày đầu tiên nâng cao trình độ điều khiển tinh thần lực của bọn họ. Ngày thứ hai tiến hành rèn luyện lực sát thương của tinh thần lực, ngày thứ ba là tập thể phối hợp luyện tập... Không ngừng luyện tập như vậy suốt một tuần, bọn họ đã ở thế giới giả lập ngót nghét năm mươi ngày.

Năm mươi ngày mài giũa ở thế giới khác nhau cường độ khác nhau giúp thực lực và khí thế đội Mộng Chi biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Kết thúc một tuần, Weiss dẫn theo binh sĩ dưới trướng đối chiến với bọn họ. Sau khi binh sĩ bại dưới tay bọn họ trong vòng chưa đầy một phút, anh ta biết rằng lần huấn luyện này đã thành công.

Bọn họ vì đế quốc mài ra một thanh đao sắc, thanh đao sắc này tên là đội Mộng Chi.

Weiss chậm rãi vỗ tay, cười nói: "Chúc mừng."

Tất cả mọi người cũng đứng tại chỗ cùng nhau vỗ tay, tiếng vỗ tay càng lúc càng lớn, cuối cùng vang vọng khắp gian phòng huấn luyện.

Các thiếu niên tản tinh thần lực ra, thu lại khí thế công kích sắc bén, lộ ra nụ cười tự tin hưng phấn, "Cảm ơn."

Tấu Tinh nói quá đúng.

Đánh nhau nhất định phải làm màu, không uổng công bọn họ dành cả tuần để luyện tập tư thế và khí thế khi tập thể phối hợp luyện tập.

Dáng vẻ chiến đấu vừa rồi của bọn họ, nhất định siêu ngầu!

Chương 83: Cướp vũ trụ và anh hùng

Trên thế giới này, những chuyện khiến người khác cảm thấy choáng chợp chắc chắn bao gồm sự lột xác của thiếu niên.

Tốc độ phát triển của đội Mộng Chi dọa cho thượng tá Romond giật cả mình.

Đương nhiên anh ta biết uy lực của phòng huấn luyện kho số ba, rất ít binh sĩ có thể trụ được quá ba ngày trong đó. Khi Weiss nói với anh ta đội Mộng Chi đã ở trong đó được bảy ngày, anh ta đã nhìn tiểu đội này với cặp mắt khác xưa.

Nhưng chỉ khi chân chính gặp được bọn họ thì mới biết bọn họ đã biến hóa khiến người khác thán phục ra sao.

Người hay cười vẫn luôn mang theo nụ cười hoặc xán lạn hoặc dịu dàng, người mặt không cảm xúc vẫn hoàn mặt không cảm xúc. Trong mắt bọn họ ánh lên tia sáng tự tin, chẳng thèm che đậy khí thế, dũng cảm xông lên.

"Không tồi," Romond cười gật đầu, "Huấn luyện một tuần này giúp các cậu thay đổi rất nhiều."

Trên mặt sáu người là vẻ "Anh đừng nói nữa".

Với những khác người đây chỉ là một tuần nhưng đối với bọn họ thì đây là 49 ngày. Mỗi ngày đều trải qua trong thống khổ, thời khắc vui vẻ duy nhất chính là lúc tỉnh lại dùng dịch dinh dưỡng.

Mà dịch dinh dưỡng còn đặc biệt khó uống, chẳng có chút mùi vị gì!

Một mặt là vì làm màu, mặt khác cũng là vì không muốn thượng tá Romond vứt bọn họ vào phòng huấn luyện lần nữa, bọn họ đã cố gắng biểu diễn mặt ngầu nhất khí chất nhất của mình.

Romond không biết trong đầu những người trẻ tuổi này đang nghĩ cái gì. Bây giờ anh ta cực kỳ hài lòng với bọn họ, sau một tuần cuối cùng cũng chịu nói cho bọn họ biết một ít tin tức mới nhất, "Kim Địch chết rồi."

Tin tức này quá mức bất ngờ, khiến đội Mộng Chi đã kinh qua bao nhiêu chuyện trong thế giới giả lập cảm thấy không chân thực.

"Kim Địch chết rồi?" Lý Tấu Tinh cau chặt chân mày.

"Sao lại đột ngột như vậy?" Tế Du truy hỏi, "Chúng ta còn chưa..."

Hi Nam lẩm bẩm, "Thế mà lại chết rồi."

Vẫn chưa tự tay báo thù cho Tấu Tinh, Cố Vấn Thành cũng nhăn mày.

"Bị Trùng Nghiệp giết," thượng tá Romond nghiêm túc nhìn bọn họ, "Bất luận phe địch xảy ra chuyện gì, các cậu phải điều chỉnh kế hoạch tác chiến bất cứ khi nào, phải biết tùy cơ ứng biến, mà không phải là bộ dáng hoảng hốt này, hiểu chưa?"

Đội Mộng Chi thu cảm xúc, lại trở thành những chàng trai cool ngầu, "Rõ."

"Chúng tôi nghi ngờ trong đầu đối tượng thí nghiệm bị gắn

chip," thượng tá nói rằng, "Trùng Nghiệp phát hiện ra dã tâm của Kim Địch, sau khi khử gã sẽ dự định tiếp quản thế lực của gã."

Tinh thần lực chui vào đầu đối tượng thí nghiệm của Cố Vấn Thành quả thực phát hiện ra một con chip nho nhỏ.

Trong lúc bọn họ thảo luận Weiss bước nhanh vào từ bên ngoài, "Thượng tá, có tin tức mới."

Romond liếc mắt nhìn đội Mộng Chi một cái, ra hiệu anh ta cứ nói thẳng. Tốc độ nói của Weiss tăng nhanh, "Người của chúng ta truyền tin tức, Trùng Nghiệp lấy được một phần danh sách từ Kim Địch, trong đó ghi chép thông tin của tổ chức buôn người ở các tinh cầu trong thiên hà."

"Bằng giấy?"

"Vâng."

"Trước giờ bọn cướp vũ trụ luôn không tin tưởng vào quang não," Romond cau mày, "Chúng ta nhất định phải lấy được phần tài liệu này ."

Bằng không dưới sự dẫn dắt của Trùng Nghiệp nhóm người này sẽ phát triển càng thêm lớn mạnh.

Cố Vấn Thành tận tâm đề nghị, "Chúng tôi có thể tiếp cận Trùng Nghiệp để đánh cắp phần danh sách này."

Phần nhiệm vụ này chỉ là tiện tay, sớm muộn gì hắn cũng sẽ tới Trùng Nghiệp để lấy một bình NK-03 khác.

"Có thể ngụy trang thành cộng sự của Kim Địch," Lý Tấu Tinh biết ý định của hắn, vô cùng tán thành, "Để chúng tôi làm đi, thượng tá, cấp dưới thích hợp nhất của anh chính là chúng tôi

nhỉ?"

Thượng tá Romond lườm anh một cái.

Khoa học kỹ thuật và nhân viên có giá trị vũ lực cao của Trùng Nghiệp quả thực khiến anh ta hết sức đau đầu. Xét về thực lực đội Mộng Chi dưới trướng anh ta tuyệt đối là lựa chọn tốt nhất, đừng nói Trùng Nghiệp, chỉ sợ toàn bộ đế quốc chỉ có Wasser mới có thể khiến bọn họ thất bại.

Nhưng trong chiến đấu thực tế rất nhiều chuyện không phải cứ có thực lực mạnh là có thể thành công.

Bọn họ trẻ tuổi nóng tính, cực kỳ có khả năng hành xử lỗ mãng, cho dù không bốc đồng thì cũng không chắc có thể đấu lại với Trùng Nghiệp quỷ kế đa đoan. Bên kia có rất nhiều vũ khí tân tiến và máy gây nhiễu, nguy hiểm sẽ dễ dàng cướp đi sinh mệnh của những người trẻ tuổi này.

Từ trước đến giờ Romond dám liều dám cược, nhưng khi đối mặt với đám nhóc mới vừa thành niên này thì ý nghĩ trong lòng không ngừng giằng kéo, vẫn là không dám để bọn họ mạo hiểm.

Dù sao đây cũng là tương lai của đế quốc, trụ cột sau này của quân đội, tuổi tác còn nhỏ như thế thì sao có thể gánh vác trọng trách lớn được?

"Thượng tá," Weiss đột nhiên nói, "Tôi đi cùng bọn họ."

Thượng tá Romond trầm ngâm một phen, "Việc này rất nguy hiểm, mà các cậu lại chưa từng làm loại nhiệm vụ này. Nếu Trùng Nghiệp bật máy làm nhiễu lên, các cậu cũng đâu phải Wasser, sao có thể chạy trốn chứ."

Lý Tấu Tinh nở nụ cười, không phải Wasser đang ở cạnh bọn họ sao, "Thượng tá Romond, đừng nên xem thường chúng tôi."

Ánh mắt nhìn chằm chằm thượng tá của các đồng đội lập lòe, tràn đầy mong đợi.

Weiss tiến lên một bước, liệt kê từng ưu khuyết điểm khi bọn họ chấp hành nhiệm vụ. Ai cũng biết bấy giờ bọn họ đang lâm vào thế bí, nếu để Trùng Nghiệp thí nghiệm thành công rồi tiếp quản thế lực của Kim Địch thì đến lúc ấy, từ một con sâu lớn chống lại đế quốc sẽ trở thành một quái vật khổng lồ chẳng thể đối phó được nữa.

Cuối cùng thượng tá Romond cũng gật đầu, ẩn dưới vẻ mặt không cảm xúc kia là nét lo lắng.

Đám Lý Tấu Tinh lại trái ngược hoàn toàn, bọn họ cực kỳ phấn khích.

Nhìn nhau nở nụ cười, lặng lẽ làm một động tác cố lên.

Thành Đỏ sao Tona.

Thành phố hỗn loạn vàng thau lẫn lộn, trên đường phố là đủ loại chủng tộc đi lại vội vã, cực kỳ sầm uất.

Mấy ngày qua bọn họ đã được lĩnh hội cực kỳ đầy đủ sự tàn ác của Weiss, đội Mộng Chi vô cùng hoài nghi anh ta ra ngoài với bọn họ chẳng phải vì để hoàn thành nhiệm vụ, mà là muốn ghi lại lịch sử đen của bọn họ.

"Giả gái?!"

Sắc mặt đoàn người tối sầm lại, "Anh lặp lại lần nữa xem?"

"Giả gái," Weiss thành thật gật gật đầu, chẳng hề kinh sợ trụ cột tương lai của đế quốc chút nào, rõ ràng là đang xem kịch vui, "Đàn ông mà, chỉ hạ thấp cảnh giác với phụ nữ thôi. Mấy người

chúng ta đều là đàn ông to con thô kệch, điều này khó tránh khỏi sẽ làm bọn chúng tăng cao phòng bị, nhưng nếu trong chúng ta có phụ nữ thì mọi chuyện sẽ khác."

"... Không phải chứ," Tế Du từ chối, "Với chiều cao này của chúng tôi thì sao mà giả gái được."

Weiss móc ra ba cái vòng tay từ trên người, "Có công nghệ cao ở đây các cậu cứ yên tâm, có thể hoàn hảo che đi đặc điểm nam giới của các cậu, là thần khí thiết yếu khi làm nhiệm vụ bên ngoài đó."

Ngay cả nụ cười giả dối mấy người cũng không duy trì được nữa.

Mặt Lý Tấu Tinh đầy ý cự tuyệt, "Tôi tuyệt đối sẽ không mặc đồ con gái."

Anh ngẩng gương mặt tuấn tú lên, nỗ lực để cho Weiss thấy rõ khuôn mặt này đẹp trai đến cỡ nào, sao có thể cam lòng chà đạp gương mặt đẹp trai như vậy chứ.

"Tôi cũng không được." Cố Vấn Thành cũng cực kỳ kiên định.

Tấu Tinh không muốn mặc đồ con gái thì sao hắn phải mặc đồ con gái chứ?

Tuyệt đối tuyệt đối không thể.

Lý Tấu Tinh nhìn hắn, Cố Vấn Thành sờ sờ chỏm tóc trên đỉnh đầu anh, "Đừng sợ, anh trai sẽ không để cho ai ép buộc em mặc đồ con gái."

"..." Lý Tấu Tinh, "Ban ngày gọi anh trai, buổi tối anh trai gọi."

Ban ngày ban mặt mà sɛɤ joke, Cố Vấn Thành mím môi giả bộ tức giận, cuối cùng lại không nhịn cười được, "Biến đi."

*ờm câu gốc kia là 白天叫哥哥，晚上哥哥叫, mình hông hiểu lắm về cái joke này, chắc chỉ việc buổi tối mần chuyện người lớn trên giường í :v

May mà mọi người vẫn còn đang xoắn xuýt vụ giả gái, hoàn toàn không chú ý đến hai người bọn họ đang liếc mắt đưa tình với nhau.

Hi Nam vui mừng, ưỡn cơ ngực phô ra vóc người cường tráng của mình, "Người ta thật sự không thể mặc đồ con gái mà."

Còn lại ba người Tế Du, Lăng Niên và Swarin mặt không cảm xúc: "..."

Ai muốn mặc chứ?

... Nhưng Weiss nói quả thật rất có lý.

Vẻ mặt bọn họ hơi vặn vẹo.

...

Cuối cùng, ba vị thục nữ treo nụ cười cứng ngắc và bốn người đàn ông cùng đi vào khách sạn.

"Đừng lo lắng, thân ái," Lý Tấu Tinh vỗ vỗ tay Lăng Niên, nói với vẻ săn sóc, "Nhìn cái tay lạnh băng của em kìa, làm anh đau lòng quá."

"Lý Tấu Tinh," tinh thần lực của Lăng Niên nghiến răng nghiến lợi, "Muốn đánh nhau hả?"

Giọng Cố Vấn Thành mang ý cười, "Tấu Tinh, thân ái, em đang gọi ai vậy, hửm?"

Tinh thần lực của hắn mang theo luồng điện vuốt nhẹ bên cổ Lý Tấu Tinh nhắc nhở, mang theo cảm giác tê dại. Lý Tấu Tinh buông tay, tỏ vẻ vô tội, "Chỉ đùa chút thôi, cậu mới là người thân yêu nhất."

Câu nói này khiến cho các đồng đội nhịn không được "Chao ôi" một tiếng.

Lúc luyện tập tập thể trong thế giới giả lập bọn họ đã hình thành thói quen dùng tinh thần lực nói chuyện, khả năng điều khiển tinh thần lực tốt hơn rất nhiều so với trước kia nên đối thoại của bọn họ chỉ có các đồng đội nghe được. Mà trong quá trình này, Cố Vấn Thành luôn đam mê khoe ân ái cùng bạn trai thân yêu, bất kể khi nào ở đâu, đều cưỡng ép đút cơm chó cho mọi người.

Từ đầu đến cuối người duy nhất vui vẻ ăn cơm chó chỉ có Swarin, còn những người khác đã bị ngọt ngấy, hở chút là muốn đánh hai người bọn họ, xua tan bầu không khí ngọt ngấy trong đội. Nhưng bọn họ đánh không lại hai người kia.

"Các cậu có thể ngừng mắc ói như vậy không," Lăng Niên nói hung hăng, "Có bản lĩnh thì bây giờ ôm nhau hôn luôn đi."

"Mấy ngày nay không được thân thiết với nhau rồi nhỉ?" Tế Du khẽ mỉm cười, tóc giả phía sau làm nổi bật cảm giác thục nữ dịu dàng, "Chi bằng tối nay ngủ cùng nhau đi, lại phải quấy rầy các cậu không được ở chung thân mật với nhau rồi."

Quần áo con gái mặc trên người bọn họ thật sự quá "diễm tuyệt", đúng chuẩn lịch sử đen. Thừa dịp Lý Tấu Tinh và Cố Vấn Thành thu hút lực chú ý của bọn họ, Hi Nam nhân cơ hội chụp ảnh và quay video lại rất nhiều, hí hửng cười trộm.

Weiss cười híp mắt đi phía sau bọn họ. Có thể gài đội Mộng Chi lẫy lừng giả gái, đây cũng xem như là một công lao vĩ đại của

anh ta.

Chờ chụp xong lịch sử đen của đội Mộng Chi, Weiss kín đáo đưa cho nhân viên một tấm thẻ màu đen.

Biểu cảm nhân viên bất biến, khẽ gật đầu với anh ta một cái.

Đội Mộng Chi dường như không thấy, thản nhiên đi vào khách sạn đầy sâu mọt này.

Nơi này là căn cứ của Trùng Nghiệp ở sao Tona, người lui tới xung quanh bọn họ đều là sâu mọt của Trùng Nghiệp.

Nghe thôi đã kích thích, đội Mộng Chi phấn khích cực kỳ.

Bọn họ còn có tâm trạng pha trò trên kênh của tiểu đội.

"Tôi với Tấu Tinh có thể thân mật bất cứ lúc nào," Cố Vấn Thành kéo Tế Du, không nhanh không chậm, "Trong lúc các cậu ngủ, hoặc là ngay bây giờ."

Hắn khẽ liếm môi một cái, Lý Tấu Tinh khống chế tinh thần lực chạm vào đầu lưỡi hồng nhuận của hắn.

"A... Thoải mái quá."

Các đồng đội, "..."

Vì đề phòng lúc sử dụng tinh thần lực sẽ bị người khác phát hiện, Cố Vấn Thành đã đặc biệt dạy bọn họ cách ẩn giấu tinh thần lực.

Nhưng không ai ngờ Lý Tấu Tinh lại dâm đến vậy, thế mà lại dùng tinh thần lực làm chuyện đấy, còn ở ngay trước mặt bọn họ quang minh chính đại ve vãn nhau!

Nhưng thật sự Lý Tấu Tinh và Cố Vấn Thành đã lâu không thân thiết với nhau, vì thời gian gấp gáp, nhiều lắm chỉ là da kề da chứ không có đi sâu.

Nhân viên dẫn bọn họ vào phòng, cung kính nói: "Xin chờ một lát."

Ngay sau đó nhìn Weiss, "Mời anh đi với tôi."

Weiss cười cười, bình tĩnh ung dung đi cùng gã, bên tai truyền đến một câu, "Chúng tôi sẽ luôn quan sát anh, yên tâm, chúng tôi sẽ có mặt kịp thời trước khi nguy hiểm xảy ra."

Anh ta lặng lẽ gật đầu, dưới sự bảo đảm của mấy thiếu niên này, tâm lý quả thật có thả lỏng đôi chút.

Bên trong gian phòng.

Đây là địa bàn của Trùng Nghiệp, ngay cả khi không tìm ra máy giám sát bọn họ cũng không thả lỏng cảnh giác.

Dưới lồng phòng hộ, Cố Vấn Thành đột nhiên biến sắc, "Đối tượng thí nghiệm sắp bắt đầu được thí nghiệm rồi!"

Lý Tấu Tinh bật dậy từ trên giường, "Đến bước nào rồi?"

"Đang tiêm Nan vào," vẻ mặt Cố Vấn Thành khó coi, "Bọn họ tạm thời đẩy kế hoạch lên sớm, hẳn là đã phát giác ra có gì không đúng."

"Đệt!"

Việc này không nên chậm trễ, mấy người chạy ra ngoài. Vốn dĩ bọn họ không muốn đánh rắn động cỏ lấy danh sách của Kim Địch trước rồi mới bắt giữ đám cướp làm nhiều việc ác này lại, nhưng bây giờ còn chờ cái đếch, tuyệt đối không thể để cho thí

nghiệm thành công! Giả gái làm quái gì nữa!

Vẻ mặt ba người giả gái dữ tợn, vừa chạy vừa dùng tinh thần lực xé quần áo ra, "Thông báo cho Weiss."

"Tôi và Tấu Tinh đi lấy thuốc với giết đối tượng thí nghiệm," ngón tay Cố Vấn Thành khẽ nhúc nhích, một tia tinh thần lực chẳng ai chú ý lao ra khỏi đám người báo cho thuộc hạ của hắn, "Các cậu đi tìm danh sách với Weiss."

Không hề do dự, đội Mộng Chi chia ra hai đường, tinh thần lực luôn luôn liên lạc.

Tinh thần lực phủ kín toàn bộ khách sạn, lúc này bọn họ mới phát hiện dưới lầu còn có một căn cứ bí mật khổng lồ.

Tốc độ Lý Tấu Tinh rất nhanh, bất chợt dừng bước chân.

Bởi vì Cố Vấn Thành ở phía sau anh đang nhỏ giọng thôi miên: "Dừng lại, chờ ở chỗ này."

Lý Tấu Tinh không nhúc nhích.

Cố Vấn Thành vòng tới trước mặt Lý Tấu Tinh sờ vào gò má anh, đôi mắt chất chứa vẻ phức tạp u ám tới cực điểm.

"Đại nhân," Nord bước ra từ khúc ngoặt, "Cái nhóm sâu bọ ghê tởm này đã lấy NK-03 ra."

Cố Vấn Thành nhẹ giọng, "Phải không?"

Hắn nhận lấy mặt nạ Nord đưa tới, nhẹ nhàng mang vào trước đôi mắt vô hồn của Lý Tấu Tinh.

Phút chốc, Cố Vấn Thành biến mất không còn tăm hơi, nơi đó chỉ còn Wasser lạnh lùng vô tình.

"Vậy thì đi lấy đi."

Giọng điệu Wasser hờ hững, ánh mắt chưa từng rời khỏi Lý Tấu Tinh.

Vô vàn cảm xúc trào dâng trong lòng, nỗi đau lừa dối người yêu và người yêu không thể tiếp thu được thân phận của hắn chiếm phần lớn.

Cuối cùng, Wasser rũ mi, đoạn đến gần Lý Tấu Tinh, cách mặt nạ, nhẹ nhàng lưu lại một nụ hôn trên môi anh.

Không thể nói hết có bao nhiêu quý trọng.

"Cậu bé của tôi," hắn phủ lên người Lý Tấu Tinh từng lớp từng lớp bảo vệ rồi đặt anh bên tường, "Giết chóc cứ giao cho tôi."

"Để cho tên cướp Wasser dính đầy máu tươi chết đi, bởi vì Cố Vấn Thành chỉ muốn làm anh hùng có một không hai của em.

Chương 84: Bị phát hiện

Vì có người đột nhập nên chuông báo động vang lên khắp căn cứ dưới mặt đất.

Lực lượng tác chiến bày sẵn trận địa đón địch, nhưng bầu không khí bên trong phòng nghiên cứu lại cực kỳ thoải mái.

Chỗ này là địa bàn tạm thời của "Trái Tim Sâu Mọt", từ trước tới giờ chưa có ai có thể vượt qua tầng tầng lớp lớp vũ khí và máy làm nhiễu để tới trước mặt bọn họ.

Nghiên cứu viên bật máy gây nhiễu trong bán kính 20 mét, động tác thành thạo, "Luôn có những kẻ điếc không sợ súng tới quấy rầy chúng ta nghiên cứu."

"Nghe nói mấy kẻ xông vào đây là người của đế quốc," một người khác tiếp lời, "Đế quốc đang chuẩn bị vùng lên phản kháng hả? Ha ha, đoán xem lần này bọn chúng có thể cầm cự bao lâu."

"Không biết tự lượng sức mình," các nghiên cứu viên cười nhạo một tiếng, "Sau khi nguyên soái Maka của đế quốc rời khỏi chiến trường, toàn bộ đế quốc sẽ biến thành địa bàn của chúng ta."

Đối tượng thí nghiệm ngồi bên cạnh, cậu ta đã được tiêm Nan vào. Nguyên tố đặc thù này có thể khiến cơ thể của cậu ta tăng trưởng nhanh chóng, chờ sau khi hoàn toàn hấp thụ, các nghiên cứu viên sẽ tiêm NK-03 cho cậu ta.

Bây giờ gần như đã hấp thụ xong, tuy rằng chuông báo động vẫn

còn đang kêu nhưng người ở phòng nghiên cứu lại chẳng thèm đếm xỉa đến nó mà lấy NK-03 được cất giữ ra. Ống thuốc không màu trong suốt thoạt trông rất bình thường không có gì kì lạ.

"Sau khi uống thuốc cậu sẽ cảm giác đau đớn cực kỳ," nghiên cứu viên nói với đối tượng thí nghiệm, "Tiếp đó cậu sẽ cảm thấy tim mình ngừng đập, nhiệt độ cơ thể dần mất đi. Vào lúc này, nhất định phải tin rằng mình còn sống, chỉ cần vượt qua trạng thái chết giả là cậu đã thành công một nửa, Nan sẽ giúp cậu sống sót."

Đối tượng thí nghiệm gật gật đầu, hai mắt vô thần. Nghiên cứu viên đang định mở ống nghiệm NK-03 ra thì đột nhiên ngửi thấy mùi máu tanh.

Bọn họ lần theo mùi máu nhìn qua thì thấy chỗ mi tâm của đối tượng thí nghiệm trước mặt đột nhiên xuất hiện một cái lỗ to cỡ lỗ đạn, dòng máu đậm màu đang chậm rãi chảy ra từ cái lỗ này.

Đối tượng thí nghiệm mà bọn họ cẩn thận chuẩn bị đã chết rồi.

Nghiên cứu viên cầm NK-03 vô thức lùi về sau hai bước, trên mặt lộ vẻ sợ hãi, "Chuyện gì thế này!"

"Cậu ta chết như thế nào, người đâu! Người đâu! Khoang cấp cứu đâu!"

"Chúng ta chỉ có một bình Nan! Đã cho cậu ta dùng rồi, cậu ta không thể chết được!"

Tiếng báo động càng ngày càng vang, âm thanh ồn ào từ trên hành lang truyền đến, nghiên cứu viên cảnh giác nhìn xung quanh, thấy có vật gì đó chợt lao tới đập vào tấm kính đặc chế ở phòng nghiên cứu của bọn họ.

Bọn họ định thần nhìn lại, kinh hãi cực kỳ, bước chân lảo đảo lui

về phía sau. Hóa ra đây là đồng nghiệp ở Trùng Nghiệp của bọn họ!

Thi thể bê bết máu trượt từ tấm kính xuống mặt đất, phát ra âm thanh chói tai.

Các nghiên cứu viên nương theo thi thể này nhìn về phía trước, hành lang dẫn tới phòng nghiên cứu đã phủ đầy máu tươi, tất cả thi thể nằm la liệt trên mặt đất đều là người bên bọn họ.

"Ai, ai tới đó," nghiên cứu viên luống cuống tay chân xác nhận máy gây nhiễu và lồng phòng hộ đều đã được mở, "Mọi người yên tâm, không ai có thể làm chúng ta bị thương."

"Thông báo lại cho mọi người! Chúng ta đều là nghiên cứu viên, bây giờ có người xông vào trong này, những người khác thì sao, chết hết rồi à!"

Là đội ngũ nghiên cứu thuốc, trước giờ bọn họ chưa từng thấy ai có thể xông vào căn cứ dưới mặt đất, giờ khắc này cảm thấy vô cùng không chân thực, những thi thể xung quanh dường như chỉ là ảo giác.

Bọn họ gọi cho lực lượng tác chiến, thế nhưng chẳng có ai nhận liên lạc.

"Giữ NK-03 cẩn thận! Cất vào vali!"

Có người lớn tiếng ra lệnh, "Khí độc nghiên cứu lúc trước đâu, phóng ra!"

"Nhất định phải cho tên to gan không đầu óc này có đi mà không có về!"

Kẻ đang hoảng loạn kia không ngừng nói ra những lời hung ác, tựa như làm vậy là có thể khiến người đột nhập biết sợ.

"Cho ai có đi mà không có về?"

Giọng nói khàn khàn vang lên rõ ràng bên tai bọn họ, "Khẩu khí không nhỏ, lũ sâu mọt."

Chất giọng như tiếng cát lạo xạo tựa lưỡi hái của tử thần, nhất thời khiến những người này sững sờ tại chỗ.

Bọn họ vô cùng rõ ràng đây là giọng của ai.

Wasser dẫn theo thuộc hạ, dẫm lên máu tươi và thi thể, chậm rãi bước về phía bọn họ.

Nghiên cứu viên cầm vali kinh hoảng mở vali ra định bỏ NK-03 vào, trong chớp mắt tinh thần lực đang lãng vãng bên tai gã hung hãn xuyên thẳng vào trái tim của gã.

NK-03 rơi xuống từ trong tay gã được tinh thần lực của Cố Vấn Thành bao lấy, đưa về phía chủ nhân.

Trên chiếc mặt nạ trắng của Wasser đã dính đầy máu tươi, giết chóc suốt một đường khiến hắn chẳng khác nào La Sát.

Rõ ràng có thể dùng phương thức ôn hòa hơn nhưng hắn lại cố tình làm trên người mình dính đầy máu tươi.

Nghiên cứu viên hoảng hốt, thật sự là Wasser...

Với công dân đế quốc Wasser là nhân vật vừa nguy hiểm vừa hấp dẫn, nhưng với cướp vũ trụ hắn chính là một tên ác ma đáng sợ.

Đáng sợ hơn là, máy gây nhiễu và lồng phòng hộ của bọn họ đều vô dụng với tên ác ma này, rốt cuộc hắn đã mạnh hơn trước bao nhiêu lần.

Wasser lấy được NK-03, hứng ánh đèn xem màu sắc của nó, "Hóa ra nằm trong tay các người."

"Lúc uống thứ này tôi hoàn toàn chẳng biết nó trông như vậy," Wasser khẽ cười một tiếng, "Lấy được đồ rồi, tiếp theo chính là các người."

Một nghiên cứu viên trong đó cầm lấy loại thuốc vừa mới được nghiên cứu phát minh, là kịch độc được chiết xuất từ các nguyên tố trong NK-03. Gã run giọng uy hiếp, "Dừng lại."

Wasser thật sự dừng lại bước chân.

Nhưng không đợi nghiên cứu viên vui mừng, đầu của gã đã bị tinh thần lực sắc bén xuyên qua.

Một giây sau, toàn bộ nghiên cứu viên trong phòng nghiên cứu chết hết.

"Trái Tim Sâu Mọt" thần bí quỷ quyệt trong mắt người khác đã hoàn toàn tiêu vong dưới tay Wasser.

Bọn Nord không dám tin, "Kết thúc rồi?"

Mu bàn tay cầm NK-03 của Wasser đã nổi lên gân xanh, lại cười khẽ một tiếng, "Đương nhiên."

Lấy được thuốc rồi, kế tiếp là đi "tìm chết".

Lý Tấu Tinh.

Sao tôi lại cam tâm tình nguyện hi sinh vì em nhiều như vậy.

Wasser đã lâu không gặp bùng nổ sức mạnh, nhóm thuộc hạ của hắn lúc này mới muộn màng phát hiện... Hình như đại

nhân mạnh hơn rồi.

"Tiếp theo chính là con sâu lớn nhất kia," Wasser quay người, nhóm thuộc hạ vội vàng đuổi theo. Hắn lẩm bẩm, giọng nhỏ đến độ chỉ mình hắn nghe được, "Giết hắn, hết thảy đều kết thúc."

Thuộc hạ theo phía sau ung dung bước đi, trên mặt là nụ cười kiêu ngạo.

Bọn họ đi theo Wasser, chẳng hay rằng mình đang đi theo cái chết.

Wasser là kẻ luôn hành sự đơn độc, nhưng vẫn luôn có một số người bị nhân cách của hắn thu hút, trung thành với hắn mà dâng hiến cả bản thân.

Bọn họ đi theo Wasser đã nhiều năm, làm rất nhiều chuyện, ngay khi Wasser bên bờ sinh tử bọn họ cũng không hề từ bỏ.

Wasser thừa nhận, hắn vô cùng ích kỷ.

Hắn muốn vứt bỏ thân phận Wasser thì phải ném hết tất cả những thứ thuộc về thân phận này, bao gồm cả những thuộc hạ này.

Bước đi nhẹ nhàng chậm rãi có nhịp điệu, nhưng hai mắt của hắn lại đầy u ám khủng bố.

Hắn muốn giết không chỉ là thủ lĩnh Trùng Nghiệp, không chỉ bản thân hắn, mà còn có những thuộc hạ hết sức tin tưởng hắn này.

Cố Vấn Thành vô tình lạnh lùng với người khác, dịu dàng duy nhất chỉ dành cho Lý Tấu Tinh và đồng đội.

Ai cũng có thể nói hắn lạnh lùng, mắng hắn tàn nhẫn, nhưng chỉ có người được hắn đặt nơi đầu tim mới biết Cố Vấn Thành này đến tột cùng có thể vì một người mà trả giá những gì.

Trong mắt Wasser xuất hiện vụn băng.

Thế nhưng khi người phía trước xuất hiện đã phá vỡ hết thảy lạnh lùng nơi hắn, khiến hắn luống cuống sững sờ tại chỗ.

Lý Tấu Tinh đứng giữa hành lang nhìn hắn.

Hai mắt tỉnh táo, không có một chút dấu hiệu bị thôi miên nào.

Wasser dừng bước, hai người cách mười mấy mét nhìn nhau từ phía xa.

"Em ——" giọng nói khàn khàn, để lộ những cảm xúc mà Wasser không nên biểu hiện ra. Wasser nhắm mắt lại, ngữ điệu lại trở nên ngả ngớn qua loa, "Sao đi đâu cũng gặp được em vậy, cậu bé ngoan của tôi?"

Trên môi Lý Tấu Tinh là lớp da khô bị tróc ra, cảm giác nôn nóng lan tràn từ mỗi một sợi tóc, nhưng sau khi gặp được Wasser anh lại lặng im không nói lời nào.

Dưới ánh nhìn của anh, Wasser dần trở nên hoang mang, bước về phía trước vài bước, "Tại sao không nói chuyện?"

Sự im lặng giữa những người yêu nhau là từng nhát dao cùn cứa vào trái tim.

Cuối cùng Lý Tấu Tinh cũng mở miệng nói chuyện, giọng anh không lớn, nhưng trong hành lang yên tĩnh lúc này ai cũng có thể nghe thấy giọng của anh.

Anh nói, "Cố Vấn Thành."

Ba chữ, từng chữ một được bật ra.

Cố Vấn Thành.

Cảm giác nghẹt thở.

Hô hấp ngưng lại, tim ngừng đập trong giây lát, có cái gì đó siết chặt lấy cổ Wasser, khiến hắn cảm thấy khó khăn khi hít thở.

Hắn im lặng hồi lâu mới có thể lần nữa cười ra tiếng, vờ như rất hứng thú, "Cái gì, em gọi tôi là gì?"

Lý Tấu Tinh cụp mi mắt, sau đó lại giương mắt lên, nói một lần nữa, "Cố Vấn Thành."

Cố Vấn Thành vĩnh viễn không biết anh đã trải qua những gì.

Tinh thần lực của anh không áp được tinh thần lực của Cố Vấn Thành, trong lúc anh không hề phòng bị, khi vừa mới bắt đầu, Lý Tấu Tinh quả thật bị Cố Vấn Thành thôi miên thành công.

Nhưng khi nghe hắn chuẩn bị để Wasser đi tìm chết, tinh thần lực sôi trào như nước nóng, nỗi sợ hãi và tức giận vô tận đã giúp anh thoát khỏi thôi miên.

Trong quá trình này, quá trình anh thoát khỏi trói buộc ấy, không ai có thể hiểu được cảm xúc của anh.

Không có nguy hiểm và đau đớn, đó là sự tra tấn cùng cực.

Người yêu của anh vì anh mà định làm một số việc ngu ngốc, nhưng anh chỉ có thể đứng cứng ngắc tại chỗ liều mạng hét "Không được!" trong đầu.

Thoát khỏi thôi miên, Lý Tấu Tinh không ngừng tìm kiếm

Wasser, loại cảm giác cấp bách khiến đôi chân nhũn ra kia, đời này anh chẳng muốn trải qua lần nữa.

Trái tim Wasser hoàn toàn chìm xuống.

Lý Tấu Tinh không biết hắn đang nghĩ gì, nhìn hắn với ánh mắt nặng nề.

Biểu hiện lúc trước của Cố Vấn Thành đều nói rõ rằng hắn không muốn để cho Lý Tấu Tinh biết bí mật hắn chính là Wasser.

Vì thế Lý Tấu Tinh vờ như không biết, còn giả vờ vô cùng chân thực.

Nhưng mà bây giờ, người này lại vì anh mà phải từ bỏ thân phận này, phải mạo hiểm, phải trải qua cái chết không biết là thật hay giả.

Ai cmn bảo hắn làm như thế?!

Hít sâu một hơi, Lý Tấu Tinh quay người, "Đi thôi, giải quyết bọn chúng trước đã."

Giải quyết xong vấn đề Trùng Nghiệp, bọn họ sẽ giải quyết vấn đề của bọn họ.

Cái gì mà Wasser dính đầy máu tươi chết đi, rồi Cố Vấn Thành chỉ muốn làm anh hùng của anh.

Rất tốt, anh đã tìm được người trước khi mọi chuyện xảy ra.

Bước chân Lý Tấu Tinh rất nhanh, bàn tay nắm chặt, không nói một lời, theo tinh thần lực đi đến nơi có phòng thủ mạnh nhất.

Dọc đường gặp người Trùng Nghiệp hoặc bị hắn đánh trọng

thương hoặc bị hắn đánh chết, bởi vì thực lực đội Mộng Chi vượt quá dự liệu của Trùng Nghiệp nên toàn bộ khách sạn đã lâm vào hỗn loạn.

Bên tai truyền đến tinh thần lực của Tế Du, "Chúng tôi tìm được Weiss rồi, nhưng không tìm được danh sách."

"Bây giờ chúng tôi đang đi lên tầng cao nhất," mặt Lý Tấu Tinh không cảm xúc, mang theo sát khí, "Danh sách có thể ở đây."

"Cần bọn tôi chạy tới không?"

Wasser hoảng hốt, tựa đứa nhỏ phạm lỗi không biết phải làm gì theo bước sau anh.

Nord bên cạnh hắn nói nhỏ: "Trùng Nghiệp đặc biệt coi trọng lần thí nghiệm này, phần lớn cướp vũ trụ trong nhóm đều ở đây, căn cứ dưới mặt đất đã bị ngài giết sạch rồi, bây giờ chỉ có tầng trên cùng là có nhiều người nhất."

Wasser hít thở nặng nhọc.

Bởi vì thuộc hạ của hắn thốt ra ba chữ giết sạch rồi trước mặt Lý Tấu Tinh.

Nhưng Lý Tấu Tinh chẳng biểu hiện gì, chỉ tiếp tục dùng tinh thần lực đối thoại với Tế Du, "Không cần, các cậu ở dưới lầu tiếp tục lục soát, nếu có nguy hiểm sẽ gọi các cậu."

Lý Tấu Tinh biết vẻ mặt và giọng điệu của mình không đúng, nhưng bây giờ anh không có tâm trạng thay đổi.

Mà thân là người yêu thân mật nhất của anh, lần đầu tiên Wasser biết rằng Lý Tấu Tinh cũng sẽ có lúc tức giận như vậy.

Nhưng vì sao Tấu Tinh của hắn lại nổi giận?

Wasser cười khổ, còn không phải vì Cố Vấn Thành chính là Wasser, Wasser chính là Cố Vấn Thành sao?

Một bên là sinh viên trường quân đội ngay thẳng trong sạch, một bên là cướp vũ trụ lang thang làm đủ chuyện ác.

Chuyện duy nhất Wasser không muốn để cho anh biết, nhưng cuối cùng vẫn bị đối phương biết được.

Bọn họ im lặng đi tới tầng cao nhất. Lý Tấu Tinh không nhiều lời, tinh thần lực phân thành ngàn vạn tia xuyên qua tứ chi kẻ địch, khiến bọn chúng máu văng tung tóe rồi ngã xuống đất.

Sức sát thương của tinh thần lực trở nên mạnh nhất, anh bước qua kẻ địch đang kêu rên ngã xuống đất, lạnh mặt tiếp tục đi về phía trước.

Nord trợn mắt há hốc mồm nhìn Lý Tấu Tinh.

Hóa ra cậu chàng này lại lợi hại đến như vậy?

Wasser theo sát anh.

Không giống như phương thức giết người của hắn, cho tới bây giờ, trên tay Lý Tấu Tinh chẳng có bao nhiêu mạng người.

Đây chính là sự khác biệt giữa hai người bọn họ.

Bọn họ từng bước tiếp cận căn phòng được bảo vệ nghiêm ngặt trên tầng cao nhất, càng gần căn phòng kia động tác của Lý Tấu Tinh càng khó khăn.

Máy gây nhiễu tinh thần lực dày đặc đã làm gián đoạn khả năng sử dụng tinh thần lực của anh. Anh dứt khoát không dùng tinh thần lực nữa, rút vũ khí được Lăng Niên đặc biệt chế tạo từ thắt

lưng ra, bắn một phát vào nơi đám người kia tụ tập.

"Bùm" một tiếng, mở ra một con đường trong lòng kẻ địch.

"..." Wasser mấp máy môi, Lý Tấu Tinh đã bỏ xa ba mét.

"Đi theo," cảm giác hắn vẫn còn đứng im tại chỗ cũ, Lý Tấu Tinh nói, "Cố Vấn Thành, đi theo tôi."

Bị cách gọi cả tên lẫn họ đâm vào tim, Wasser im lặng đi theo.

Hắn đột nhiên cảm thấy cực kỳ tủi thân.

Dù Lý Tấu Tinh còn đang ở phía trước chặn lại nguy hiểm cho hắn, hắn vẫn cảm thấy tủi thân.

Chẳng thể giải thích được cảm xúc này là gì, những cảm giác đó dồn hết lên sống mũi của hắn.

Muốn ôm ôm.

Bầu không khí giữa hai ông lớn bên cạnh không đúng, thân là tiểu đệ, bọn Nord cảm thấy nơm nớp lo sợ.

Có điều ai dẫn đầu cũng được hết, bởi vì suốt dọc đường bọn họ chẳng gặp chút khó khăn nào. Lý Tấu Tinh đi phía trước đã một cước đá bay cánh cửa căn phòng ở tầng cao nhất.

Một chùm năng lượng hung mãnh lập tức lao tới phía anh, rồi lại va vào lồng phòng hộ hai lớp.

Wasser chẳng đếm xỉa đến mấy máy gây nhiễu kia, phủ lồng phòng hộ lên thân ái của hắn, lo âu nhìn Lý Tấu Tinh.

Lý Tấu Tinh nhìn hắn, bỗng nhiên nói: "Biết tại sao ngay cả chớp mắt tôi cũng chẳng thèm chớp không?"

"Bởi vì tôi biết cậu sẽ chặn lại giúp tôi," anh nói tiếp, "Cố Vấn Thành, Wasser, cái này gọi là tín nhiệm."

Động tác trên tay của anh chẳng ngừng, vừa nhìn Wasser vừa dựng thẳng nòng súng, hướng vào bên trong mạnh mẽ nã một phát .

Tác giả: Mọi người đừng mong đại chiến, với thực lực này của Wasser thì chẳng ai là đối thủ của hắn cả

D.: Như lời tác giả nói thì mọi người cũng đừng mong đợi một cái kết hoàng tráng hay đao to búa lớn gì nhé, truyện này chủ yếu xoay quanh vấn đề tình cảm không khai thác nhiều về âm mưu các kiểu gì đâu. Nhưng so với những gì tác giả đã xây dựng từ đầu đến giờ thì mình thấy cái kết hơi nhanh khiến mình cảm hụt hẫng ~(>_

Chương 85: Vì trinh tiết của Lý Tấu Tinh

Weiss ngơ ngác được đội Mộng Chi tìm ra, ngơ ngác nhìn trận chiến bùng nổ, ngơ ngác nghe Tế Du bên cạnh thở phào nhẹ nhõm, bảo rằng: "Thủ lĩnh đã được giải quyết, bọn họ tìm thấy danh sách trên tầng cao nhất."

Cái, cái gì???

Hình như có gì đó không đúng thì phải?

Có phải qua loa quá không?

Không có mai phục không có nằm vùng không có thương vong, anh ta còn chưa được chạm vào kẻ địch nữa, kết quả lại bảo rằng sự tình đã kết thúc rồi?!

Anh ta xác nhận với đội Mộng Chi tận ba lần, rồi lại tự đi nhìn kẻ địch chết thảm xung quanh, hoảng hốt thông báo cho thượng tá Romond.

Lý Tấu Tinh tiếp tục dùng tinh thần lực nói với các đồng đội: "Các cậu ở chỗ cũ chờ chúng tôi, bây giờ chúng tôi xuống liền..."

Lời còn chưa dứt bên hông anh đã có một đôi tay quấn lấy, có người dán lên trên lưng.

Anh dừng một chốc, "Tôi và Cố Vấn Thành lát nữa xuống."

"Vậy các cậu nhanh lên đi," Hi Nam cho rằng bọn họ muốn tìm

một chỗ không người để thân thiết với nhau, "Cái bọn yêu nhau, thật là."

Lăng Niên nhăn mày, nhạy bén bắt được việc Lý Tấu Tinh gọi cả tên lẫn họ "Cố Vấn Thành".

Phát hiện chi tiết này còn có Tế Du và Swarin, "Cãi nhau hả?"

Làm sao có khả năng?

Hai người bọn họ có thể cãi nhau được ư?

Tầng cao nhất.

Những người không liên quan đều đi hết, nơi này chỉ còn lại hai người.

Wasser ôm chặt Lý Tấu Tinh, đầu dựa vào trên người anh, ác nghiệt hóa thành muôn vàn đau khổ, chua xót hòa lẫn tủi thân. Ngay khi Lý Tấu Tinh nói xong câu nói liên quan tới tín nhiệm kia hắn đã muốn xông lên ôm lấy anh, muốn vùi đầu vào hõm cổ anh, một người trưởng thành hóa trẻ con, chỉ có cọ tới cọ lui mới có thể bình ổn sóng to gió lớn trập trùng trong lòng.

Lý Tấu Tinh cúi đầu nhìn tay hắn, "Buông ra."

Wasser: "..."

Không buông, trái lại càng ôm chặt thêm.

Mọi người trong phòng bị phát súng của Lý Tấu Tinh cướp đi sinh mệnh. Vẻ mặt thủ lĩnh Trùng Nghiệp ngồi trên ghế ngạc nhiên, dưới sự bất ngờ không kịp đề phòng lại chết trong tay tên lính quèn Lý Tấu Tinh mới vừa vào đội ngũ chưa ai hay biết.

Hai người bọn họ đứng ở cửa, phía trước là thi thể, phía sau

hành lang đầy vết máu, không phải là nơi thích hợp để nói chuyện.

Nhưng Wasser không dám buông anh ra.

Không ôm còn có thể duy trì vẻ mặt bình tĩnh, sau khi ôm liền biến thành tên quỷ nhát gan sợ này sợ kia.

Cảm xúc của hắn truyền từ nơi tiếp xúc đến Lý Tấu Tinh. Lý Tấu Tinh ném súng trong tay xuống đất, động tác này của anh khiến lòng Wasser căng thẳng. Bạn trai vốn luôn tươi cười nay lại lạnh mặt còn đáng sợ hơn bất cứ thứ gì.

"Tôi có thể giải thích." Giọng hắn khàn khàn.

Mặt Lý Tấu Tinh không cảm xúc, cũng chẳng gỡ tay hắn ra, "Wasser chết đi là có ý gì?"

Wasser không ngờ câu đầu tiên mà anh hỏi sẽ là cái này, "Tôi ____ "

"Cậu định chết như thế nào," Lý Tấu Tinh nghiêng đầu, cụp đôi mắt để có thể đối diện với Wasser, thoạt trông anh rất bình tĩnh, "Cố Vấn Thành, tự quyết định trách nhiệm của mình, thà để cho một thân phận khác của mình chết đi chứ không muốn nói với bạn trai của cậu, đúng không?"

Đó là những gì Lý Tấu Tinh nhìn thấy, cái tên này thà mạo hiểm để chôn giấu quá khứ chứ không muốn nói rõ cho anh biết: Này, tôi chính là Wasser.

Giọng điệu anh hờ hững lạnh nhạt, nhưng lại tựa một đòn búa tạ, giáng một cú trên người Wasser, khiến lục phủ ngũ tạng của hắn bắt đầu đau nhức.

"..."

Wasser cảm thấy cả người đều đau, đôi môi khép khép mở mở, lời nói ra yếu ớt vô lực, "Em không thể tiếp thu."

Không thể tiếp thu Wasser chính là Cố Vấn Thành.

Hắn không thể mất đi niềm yêu thích của Lý Tấu Tinh.

Nói xong câu đó, Wasser mới phát hiện vết máu trên người mình dính vào người Lý Tấu Tinh. Hắn nhìn đăm đăm vào vệt máu tươi này, đê hèn mà cảm thấy vui vẻ.

"Làm sao cậu biết tôi không thể tiếp thu?" Lý Tấu Tinh nói từng chữ một, huyệt thái dương phình lên, "Hả? Cố Vấn Thành, cậu biết tôi đang nghĩ gì sao?"

"Cậu nhận định tôi không thể tiếp thu, cảm thấy tôi không thể tiếp thu nên chôn vùi quá khứ của mình, cậu hèn nhát vậy sao?!"

Những chữ cuối cùng gần như rống lên, gân xanh trên cổ hằn dữ tợn, vẻ mặt khiến người ta trông mà khiếp đảm.

Đầu óc Wasser trống rỗng, trước khi cơ thể kịp phản ứng lại đã mở miệng, "Vì em cái gì tôi cũng có thể."

Câu nói này hoàn toàn bùng lên lửa giận của Lý Tấu Tinh, bên trong lửa giận còn có những thứ tình cảm phức tạp không thể nói thành lời khác. Tiếng hít thở của anh tiếng sau nặng hơn tiếng trước, trong loại âm thanh này, Wasser hiểu rõ ý anh.

Trái tim lập tức căng tràn, Wasser bắt đầu hít thở bằng miệng, cảm xúc căng tràn chậm rãi lên men trong lồng ngực hắn. Hắn nhắc nhở ngược lại Lý Tấu Tinh, "Em đừng nên đối xử tốt với tôi như vậy."

Rốt cuộc là ai đối tốt với ai!

Cơ bắp Lý Tấu Tinh căng cứng, nhưng lại không thể đấm người trước mặt một đấm được, "Làm anh hùng của tôi, Cố Vấn Thành, ai cho cậu trả giá vì tôi nhiều như vậy? Cậu muốn vì tôi mà vứt bỏ nhiều thứ như vậy, cậu có hỏi ý kiến của tôi chưa?"

Anh bỗng chốc xoay người, cưỡng ép gỡ tay Wasser ra, cầm lấy ống thuốc không màu trong suốt nằm trong túi của hắn ra rồi giơ lên trước mặt hai người.

"NK-03?" Lý Tấu Tinh hơi khom lưng đối diện với hắn, hai mắt bừng lửa giận, sáng đến độ xuyên thủng lòng người, "Cho tôi dùng?"

Trong mắt là ánh lửa nóng bỏng, chấn động đến mức Wasser á khẩu không trả lời được.

Hắn siết chặt tay, những câu nói đã chuẩn bị sẵn giờ phút này lại chẳng thể thốt nên lời.

Cố Vấn Thành ích kỷ đến mức nào?

Hắn thà phá hủy một lọ thuốc là cột mốc quan trọng của đế quốc, chứ chẳng muốn trên thế giới có người thứ hai dùng được.

Nhưng bây giờ hắn im lặng, cho Lý Tấu Tinh một câu khẳng định.

Là cho anh dùng, gồm cả Nan ở sao Xá bị hắn trộm đi nữa.

"Cái gì tốt thì cho tôi, cái gì xấu thì cậu chịu trách nhiệm," Lý Tấu Tinh nói ra chữ nào thì cảm giác gân xanh trên đầu mình cũng đang giật giật, "Cố Vấn Thành, sao tôi lại không biết cậu là người vô tư không vụ lợi như thế nhỉ? Con mẹ nó cậu còn muốn tôi đừng đối xử tốt với cậu?"

Vết máu trên chiếc mặt nạ màu trắng bị lưng Lý Tấu Tinh cọ cho loang lổ, làm Wasser ngược lại trông vô cùng đáng thương.

Hắn chẳng quan tâm sóng gió trập trùng trong lòng hắn nữa, mọi biểu cảm đều ẩn sau lớp mặt nạ, Lý Tấu Tinh chỉ có thể đối diện với hai con mắt của hắn. Kết quả qua hồi lâu người này thế mà lại nói rằng: "Đừng đứng gần tôi quá, người tôi bẩn."

"..." Lý Tấu Tinh nở nụ cười.

Thật con mẹ nó không hổ là trai thẳng.

Khi xảy ra mâu thuẫn thì chẳng chịu hé miệng nói chuyện.

Anh lui về phía sau vài bước, nhìn Wasser thật sâu lần nữa. Wasser vuốt mặt nạ, trong ánh mắt chất chứa ngàn vạn lời nói.

"Lát nữa gặp lại," Lý Tấu Tinh, "Cho nhau ít thời gian để bình tĩnh lại."

"Tôi cũng hi vọng hôm nay sẽ không nghe thấy bất kỳ tin tức nào về việc Wasser đồng quy vu tận với sâu mọt."

Anh xoay người rời đi, bóng lưng mang theo gió, mỗi một bước đi đều là dáng vẻ Wasser yêu thích cực kỳ, trực tiếp giẫm vào trong lòng hắn.

Nord ẩn trong góc trơ mắt nhìn anh rời đi, đoạn rón ra rón rén đến một khoảng cách Wasser không xa, chần chờ nói: "Đại nhân..."

Wasser cúi đầu.

Một lúc lâu sau hắn đột nhiên nở nụ cười, tiếng cười càng lúc càng to, cuối cùng vang vọng toàn bộ hành lang.

Nord rùng mình một cái, quỷ dị đến độ làm ông nổi cả da gà.

"Nghe thấy chưa?" Wasser nhìn sàn nhà, ánh mắt cứ như đang nhìn người tình của mình, dịu dàng đến mức tựa vũng nước ấm. Hắn lẩm bẩm, "Em ấy chẳng để ý mày có phải là Wasser hay không, em ấy chỉ quan tâm đến việc mày phải mạo hiểm."

Khóe môi càng cong lên, tâm trạng tung bay, nhưng tại sao chóp mũi lại còn chua xót.

Từ trước tới giờ chưa có ai đối xử tốt với hắn như vậy.

Vì hắn phải trả giá quá nhiều mà nổi giận, sao Tấu Tinh lại có thể phạm quy như thế.

Lầu một.

Lý Tấu Tinh như sấm rền gió cuốn chạy đến chỗ đồng đội, dọc đường đi anh hóa tinh thần lực thành dây thừng trói hết mấy nhóm cướp của Trùng Nghiệp mà anh thấy lại, lôi tới giao cho Weiss.

Cảnh tượng này tương đối đồ sộ, dọa người ở lầu một sợ hết hồn.

"..." Mí mắt Weiss giật giật mấy cái, nhìn mấy tên cướp bị coi như giẻ lau kia mà không biết nên bày ra vẻ mặt gì, "... Cực khổ rồi."

"Danh sách," Lý Tấu Tinh móc một tập văn kiện từ trong ngực ra cho anh ta, "Weiss, anh tới xem xem người chết có phải là thủ lĩnh Trùng Nghiệp không."

Anh mở một đoạn video, các đồng đội và Weiss đều rướn cổ sang nhìn.

Gã trung niên bị giết dưới sự bất ngờ không kịp đề phòng nằm trên ghế tựa với vẻ mặt không dám tin, chết không nhắm mắt.

Đồng tử Weiss co dãn nhanh, thậm chí còn có vẻ không dám tin hơn thi thể trong video, "Sao gã lại ở sao Tona!"

"Không phải hả?" Lý Tấu Tinh cau mày, buồn bực.

Weiss nghẹn một chút, "... Chính là gã."

Vì đúng là gã nên Weiss mới kinh ngạc như vậy.

Thân là lão đại của Trùng Nghiệp, sao tên này lại có thể ở đây?! Thí nghiệm ở đây quan trọng đến mức thủ lĩnh của bọn chúng cũng tới trấn thủ ư?

Hoảng hốt kinh sợ, như thật như mơ.

Cái này con mẹ nó thuận lợi quá nhỉ?!

Weiss thật sự bắt đầu nghi ngờ mình chỉ đang mơ một giấc mộng đẹp.

Sau khi biết đây chính là lão đại, vẻ mặt Lý Tấu Tinh hơi hơi thả lỏng. Anh đóng quang não lại rồi nhìn chằm chằm Weiss. Weiss bị anh nhìn chòng chọc thậm chí có chút thấp thỏm, "Sao thế?"

"Anh không đi xác nhận thi thể à?" Lý Tấu Tinh đè giọng nói.

"Ừ, đúng." Cuối cùng Weiss cũng nhớ tới chuyện này, sau khi dùng quang não chụp lại văn kiện rồi gửi cho tổng bộ thì vội vã chạy lên tầng cao nhất.

Đẩy được anh ta đi rồi Lý Tấu Tinh bèn ngồi xuống sàn, các đồng đội nhìn nhau, cũng cùng ngồi xuống bên cạnh anh.

Câu hỏi rất trực tiếp, "Cãi nhau với Vấn Thành?"

"Vấn Thành đi đâu vậy? Không phải núp ở chỗ nào đó rồi khóc chứ."

Con người luôn như vậy, sau khi cãi nhau xong sẽ thấy áy náy tội lỗi, liên tục nhớ lại những từ ngữ đã thốt ra trong lúc cãi nhau, sau đó bất giác nghĩ xem câu nào quá đáng, câu nào gây tổn thương, đối phương có khó chịu không, có tổn thương không.

Các đồng đội nhẹ nhàng nói rất nhiều lời. Lý Tấu Tinh đột nhiên đứng lên nhìn về phía sau, thấy một bóng người đứng cách anh không xa.

Mảnh khảnh, cao gầy, là tên cuồng yêu không biết quý trọng bản thân mình vì anh mà làm toàn chuyện ngu ngốc.

Là Wasser.

Các đồng đội không biết Wasser chính là Cố Vấn Thành, thần kinh căng thẳng đề phòng Wasser ở đối diện, chậm rãi vây Lý Tấu Tinh vào giữa.

Bọn họ còn chưa quên mấy chuyện Wasser làm với Lý Tấu Tinh, bây giờ người này xuất hiện ở đây, phỏng chừng cũng vì Tấu Tinh.

"Chiến đấu ở đây cũng có một phần công lao của anh nhỉ, Wasser," Lăng Niên mở miệng trước, khi nghe thấy người Trùng Nghiệp hô hoán Wasser đột kích mà tâm trạng phức tạp, bởi vì số lần bọn họ thấy Wasser nhiều lắm, "Sao anh lại muốn tham gia?"

"Vì có chuyện liên quan đến tôi," hiếm thấy, Wasser thật sự trả lời hắn, "Bất kể là... Quan trọng nhất là, cậu bé tôi yêu mến ở đây,

sao tôi có thể không đến giúp em ấy chứ."

Các đồng đội vô thức nhìn Lý Tấu Tinh, sắc mặt lập tức tối sầm lại, cái gì mà cậu bé yêu mến chứ!

Yêu mến!

Cậu bé!

Đệt! Wasser định đập chậu cướp hoa của Vấn Thành?

Còn ngay sau khi Vấn Thành với Tấu Tinh cãi nhau!

"Ai là cậu bé yêu mến của anh," Hi Nam xẵng giọng, giữ vững phòng tuyến thứ nhất bảo vệ tình yêu của anh em mình, "Ở đây không có cậu bé yêu mến của anh!"

"Cút qua một bên đi! Người yêu của Tấu Tinh vĩnh viễn không phải là anh."

Vẻ mặt Lý Tấu Tinh quái dị.

Dở khóc dở cười, còn phải liều mạng nhẫn nhịn.

Lòng Cố Vấn Thành dâng lên dòng nước ấm, ngoài miệng lại nói: "Bị các cậu đoán đúng rồi, sao các cậu lại biết là Tấu Tinh."

Quả nhiên!

Một đám người hận đến nghiến răng.

Ông chú biến thái này thế mà lại để ý Tấu Tinh!

Xét tuổi tác của gã thì đây là trâu già gặm cỏ non rồi, hơn nữa trước giờ Wasser chưa từng tháo mặt nạ xuống, người này phải xấu tới cỡ nào vậy?

Không phải ông chú ở độ tuổi này không thể làm chuyện mà ông chú nên làm sao?

Động thái lần này của Wasser ở trong mắt đội Mộng Chi chính là khiêu khích.

Bọn họ không biết, đây chỉ do phần tử đùa dai trong người người nào đó trỗi dậy, còn tự sửa lại kịch bản.

Swarin sầm mặt, "Tấu Tinh có người yêu rồi, ngài Wasser nên biết khó mà lui."

"Tôi không hiểu," Wasser tiến lên một bước, động tác chậm rãi áp sát bọn họ, "Cậu bé của tôi ngoại trừ thuộc về tôi thì còn có thể thuộc về ai?"

Không biết xấu hổ!

Các thiếu niên tức đến nỗi nhăn nhó mặt mày.

Chỉ lo gã sẽ mượn cớ sàm sỡ Lý Tấu Tinh, đội Mộng Chi đẩy Lý Tấu Tinh về phía sau, vừa đẩy vừa nói, "Chúng tôi tuyệt đối không để cho gã chạm vào cậu dù chỉ một chút!"

"Tên này thật dám nghĩ, Tấu Tinh của chúng tôi là người mà anh muốn là được chắc?"

"Vấn Thành hu hu hu cậu mau tới đây!"

Mấy người đội Mộng Chi đều rất hồi hộp, ngoài căng thẳng còn có chút kích động, cái cảm giác này nói sao nhỉ?

Giống như bước vào một bộ phim truyền hình máu chó, chứng kiến đồng bọn nhỏ của mình bị tên cướp vũ trụ nổi danh chiếm đoạt cưỡng ép. Còn bọn họ là bên chính nghĩa phải bảo vệ đồng

bọn nhỏ của mình, để cậu ấy và người có tình thuộc về với nhau.

Mắt thấy bọn họ sắp sửa động thủ, vẻ mặt Lý Tấu Tinh có chút bất lực.

Hi Nam vội vã an ủi anh, "Tấu Tinh, kiên định, cậu xem như không biết mình bị một ông chú biến thái thích..."

Tuy rằng bị một ông chú biến thái thích quả thật có chút khiến người ta...

Lý Tấu Tinh, "... Cậu——" các cậu hãy nghe tôi nói.

Các đồng đội lộ vẻ đồng tình, kiên trì che chở anh ở phía sau, "Có chúng tôi ở đây, giao cho chúng tôi!"

"Wasser," ánh mắt Tế Du kiên định, "Chúng tôi tuyệt đối sẽ không cho anh toại nguyện!"

"Dù anh đánh bại chúng tôi," Swarin thề chết phải bảo vệ CP chính thức, còn thông minh chừa cho mình đường sống nếu bị vả mặt, "Cho dù anh có đoạt được cơ thể của Tấu Tinh thì cũng không thể chiếm được trái tim của cậu ấy."

Ý chí chiến đấu dâng trào, so với khí thế lúc Romond huấn luyện còn mạnh mẽ hơn.

Vì trinh tiết của Lý Tấu Tinh, vì tình yêu của Vấn Thành và Tấu Tinh.

Xông lên!

Chương 86: Tình nghĩa anh em cảm động đất trời

Đội Mộng Chi cảm thấy mấy người họ chính là anh hùng!

Anh hùng thề chết bảo vệ tình yêu của đồng bọn nhỏ, kiên quyết không cho một ai xen vào giữa Lý Tấu Tinh và Cố Vấn Thành dù chỉ một bước.

Thời khắc này, bọn họ không phải chiến đấu cho một mình mình mà còn thay mặt cho cả Cố Vấn Thành.

"Tôi không tin bốn người chúng tôi lại chẳng làm gì được anh!" Các đồng bọn nhỏ miệng thì hăm dọa nhưng thực ra lại rén cực kì, che chở Lý Tấu Tinh ở phía sau như gà mẹ bảo vệ gà con, "Tấu Tinh cậu đừng đi ra, yên tâm giao cho chúng tôi!"

Ánh mắt bọn họ cảnh giác, Wasser bị loại ánh mắt này nhìn chòng chọc thế mà lại cười khẽ.

Ngoại trừ Lý Tấu Tinh nghe ra hắn đang dở khóc dở cười, tiếng cười kia lọt vào tai đội Mộng Chi chính là khiêu khích trắng trợn.

Lý Tấu Tinh cũng dở khóc dở cười, nhưng các đồng đội đang kích động lại không cho anh thời gian để nói.

Vốn đương tức giận, bây giờ muốn nghiêm mặt cũng không được.

Wasser nhìn ánh mắt lấp lánh kia là đã biết anh đang nguôi giận, lòng vô cùng biết ơn sự thông minh của các đồng đội.

Ánh mắt hắn nóng bỏng như thế, đừng nói tới Lý Tấu Tinh, đội Mộng Chi bên cạnh anh cũng cảm thấy như thật.

"Wasser," Swarin cau mày, chắn tầm mắt của hắn, "Tình cảm của Tấu Tinh và Vấn Thành rất tốt, nhân lúc bây giờ quân đội vẫn chưa đến anh nên đi ngay đi."

Toàn là mấy lời hù dọa, dù quân đội đến thì bọn họ có thể bắt Wasser được ư?

Wasser lại ông nói gà bà nói vịt, "Tình cảm bọn họ tốt cỡ nào?"

Vốn đã lấy hết dũng khí đến làm rõ với Lý Tấu Tinh, bạn trai tức đến như vậy làm Cố Vấn Thành rất sợ. Kết quả khi gặp phải tình cảnh này tâm trạng của hắn đã hơi hơi thả lỏng, muốn phối hợp với đồng đội làm Tấu Tinh bớt giận hơn.

Tế Du vội vàng xoay người nhìn Lý Tấu Tinh, "Tấu Tinh, mau thị uy chút đi."

Ẩn ý chính là cậu mau khoe ân ái đi.

Bọn họ thật sự là những đồng đội tốt của đế quốc, đánh bậy đánh bạ cũng có thể giúp cho đôi người yêu đang mâu thuẫn hòa giải cởi bỏ hiểu lầm.

Trả lại cho đôi tình nhân nhỏ này thì giờ thân mật chân thành.

Lý Tấu Tinh thật sự thị uy với Wasser. Vừa mới cãi nhau nên bây giờ anh cũng không biết phải nói gì, nhưng ánh mắt Wasser nhìn anh lại chất chứa mong đợi, sáng tựa ánh sao, vì vậy anh nói: "Ừm, có người yêu rồi."

"Vậy thôi á?" Lăng Niên ghét bỏ nguýt anh một cái, "Tiếp tục."

Hi Nam muốn quỳ luôn, "Bản lĩnh rải cơm chó đáng ghét thường ngày của các cậu đâu?"

"Tấu Tinh, cậu không thể vừa gặp Wasser đã rén!"

Lý Tấu Tinh chỉ có thể tiếp tục.

"Bạn trai rất đẹp trai, giọng nói còn rất ngọt," ánh mắt anh bất giác trở nên dịu dàng, trong mắt Wasser anh trông cực kỳ đẹp trai, "Thời điểm ôm lấy tôi đòi hôn rất đáng yêu, thời điểm nhũn chân kẹp lấy người tôi cũng rất đáng yêu. Tôi và cậu ấy đã làm hết mọi chuyện thân mật mà người yêu nên làm, không người thứ ba nào có thể xen vào."

Ai kẹp lấy em chứ?

Ai nhũn chân?

Thật sự... Đáng yêu hả?

Một gã đàn ông như hắn, thế mà lại nói hắn đáng yêu?

Khuôn mặt dưới lớp mặt nạ đỏ lên, Wasser cứ như một tên biến thái, khắp mặt đều là ý xuân dạt dào.

May mà có mặt nạ.

Không chỉ có hắn, các đồng đội nghe mà cũng đỏ cả mặt mày.

Swarin không khỏi bối rối: "Giữa con trai với nhau còn có thể làm chuyện thân mật gì vậy?"

Tất cả mọi người trầm mặc, trong chốc lát không biết nên mắng

Lý Tấu Tinh không biết xấu hổ hay là nên mắng Swarin không cần cái gì cũng hỏi bậy.

Bọn họ cần phải biết vấn đề này ư?!

Dạy hư bọn họ thì sao giờ!

Lý Tấu Tinh vừa muốn mở miệng nói chuyện đã bị Lăng Niên kiên quyết ngăn lại, "Đừng nói!"

Toàn thân hắn từ trên xuống dưới đều viết chữ từ chối, "Nhất định không cần phải nói cho tôi biết giữa con trai với nhau có thể làm chuyện thân mật gì."

"Tại sao?" Swarin nhìn hắn với vẻ không đồng ý, "Lăng Niên, cậu không tò mò ư?"

... Tò mò thì có tò mò đấy, nhưng luôn có cảm giác biết ít thì an toàn hơn.

Tai Tế Du hồng hồng, nhắc nhở các đồng đội, "Chú ý phòng hộ, không thể để Wasser đánh lén."

Lời bày tỏ ngọt ngào của Tấu Tinh dành cho Vấn Thành sẽ khiến Wasser biết khó mà lui nhỉ?

Tên cướp vũ trụ nổi danh này sẽ không làm chuyện dây dưa chẳng dứt nhỉ?

Nhưng Wasser đã khiến họ thất vọng, không những không có dấu hiệu dừng lại mà còn bước hai bước về phía trước.

Cách Lý Tấu Tinh càng gần tim hắn đập càng nhanh.

Một mặt là lo lắng bạn trai còn chưa nguôi giận, một mặt là bị những lời kia trêu chọc, đẹp trai quá mức.

Đứng ở một góc độ khác nghe những lời yêu thương của Lý Tấu Tinh, tốt đẹp biết nhường nào. Wasser bắt đầu hối hận về chủ ý tồi tệ lúc trước của mình.

Tấu Tinh chẳng thèm quan tâm hắn có phải là Wasser hay không, nhưng hắn đã làm đối phương giận rồi.

Nghĩ như vậy, khoang ngực lại chua xót.

Nhưng trước giờ hắn chưa từng thấy bộ dáng nổi giận của Lý Tấu Tinh, Cố Vấn Thành cũng vững tin người khác chưa từng nhìn thấy. Ngày hôm nay anh vì hắn mà nổi giận, trái lại khiến Cố Vấn Thành dâng lên một loại dục vọng thỏa mãn biến thái.

Lòng len lén mừng thầm.

Bước chân Wasser không nhanh, lại đặc biệt kiên định, sắc mặt đội Mộng Chi càng ngày càng nghiêm nghị, cuối cùng chủ động tấn công trước.

Nhưng đảo mắt đã bị tinh thần lực của Wasser khóa tại chỗ cũ.

Mắt thấy tên già biến thái này đang đi về phía Lý Tấu Tinh, đôi mắt các đồng đội đều đỏ bừng lên.

Rõ ràng bọn họ ở ngay đây nhưng chỉ có thể nhìn Lý Tấu Tinh bị Wasser sỉ nhục.

Bọn họ xin lỗi Vấn Thành, xin lỗi Tấu Tinh.

"Con mẹ nó anh chớ tới gần cậu ấy!" Đôi mắt Hi Nam đỏ lên, tức tới phát khóc, "Không phải chỉ cần con trai sao, anh cứ đến sờ tôi, đừng chạm vào cậu ấy!"

Hắn có nghĩa khí hi sinh bản thân mình như thế làm bước chân

Wasser dừng lại một chút.

Bị Hi Nam dọa sợ.

Lý Tấu Tinh thấy bọn họ như vậy vừa muốn cười vừa đau lòng, "Được rồi, thật ra thì..."

Lời của anh lại một lần nữa bị các đồng đội cắt ngang. Hi Nam khóc đến độ nước mắt nước mũi tèm lem, nhìn thấy Wasser khựng lại mà lòng bi thương, cảm thấy lão này vì thân thể của hắn nên mới dừng bước, vì muốn sờ soạng hắn. Hắn đã chuẩn bị hy sinh vì đồng đội, nhưng lại rất sợ, "Đến đây đi tên già kia! Anh đừng ép Tấu Tinh, tới ép buộc tôi đi!"

Lý Tấu Tinh bị cắt ngang nhiều lần mà trên trán nổi đầy gân xanh.

Những người khác bị suy nghĩ của Hi Nam dẫn dắt, ánh mắt nhìn Wasser đều chứa sự chán ghét và phẫn nộ, "Anh đừng chạm vào Hi Nam với Tấu Tinh! Không phải muốn con trai à! Sờ chúng tôi này!"

Tình cảnh đặc biệt thê thảm, bọn họ tranh chịu chết, tình nghĩa anh em cảm động đất trời.

Wasser bị bọn họ làm cho sốc đến nỗi không thốt nên lời, nói cái gì đấy? Coi hắn là tên dê xồm chỉ cần thấy trai đẹp là không cầm lòng nổi à?

Hắn chỉ cần mình Lý Tấu Tinh thôi được không.

Cuối cùng vờ như không nghe thấy, đi thẳng tới trước mặt Lý Tấu Tinh.

Lý Tấu Tinh nhìn thẳng vào hắn.

Cố Vấn Thành cũng giống như thế, sau một hồi lâu, hắn mới cất giọng khàn khàn: "Không có mạo hiểm, đây là quyết định sau khi tôi đã đắn đo suy nghĩ."

Mới nói câu đầu tiên mà đã khiến lửa giận bùng lên lần nữa

Wasser vừa dứt lời bèn ngẩng đầu lên, cách mặt nạ chạm vào Lý Tấu Tinh.

Lý Tấu Tinh cũng không nhúc nhích, nhận lấy nụ hôn của hắn.

Mà phản ứng của các đồng đội lại càng thêm kịch liệt, "Tiên sư nó, Wasser!"

"Con mẹ nó anh đừng chạm vào cậu ấy!"

Lòng vừa vội vừa bi phẫn, chỉ có thể nhìn Wasser muốn làm gì Lý Tấu Tinh thì làm.

Một giây, hai giây, bọn họ vẫn còn môi dán môi.

Hình ảnh hài hòa, nhưng các đồng đội đã đầm đìa nước mắt.

Vấn Thành, bọn tôi có lỗi với cậu.

Nhìn lại Tấu Tinh, đứa nhỏ này đã bị Wasser làm cho sợ đến choáng váng, chỉ biết đứng im ngoan ngoãn để Wasser hôn.

Tâm trạng kích động của bọn họ rốt cuộc làm hai người đang thân mật kia hoàn hồn, Cố Vấn Thành bắt đầu đau lòng cho đồng đội, ngoại trừ đau lòng còn có đôi chút rục rịch.

Giống như tự mình làm người thứ ba, tự mình cắm sừng mình. Nhưng mà các đồng đội càng lên án hắn chứng tỏ càng bảo vệ tình yêu của hắn và Tấu Tinh.

Hắn nuốt một ngụm nước bọt, vẫn không kiềm được ý nghĩ muốn làm chuyện xấu, đầu lưỡi phấn hồng duỗi ra từ cái khe nhỏ trên mặt nạ, liếm lên môi Lý Tấu Tinh.

Trên mặt Lý Tấu Tinh là vẻ ẩn nhẫn, lửa giận bị dập tắt, nhưng các đồng đội lại nhăn nhó mặt mày.

Swarin đỏ vành mắt. Hắn là fan to bự của CP chính thức Cố Vấn Thành và Lý Tấu Tinh này, bấy giờ vô cùng thống khổ, "Tấu Tinh sẽ không thích anh! Người cậu ấy thích chính là Cố Vấn Thành!"

Xong đời, bọn họ trơ mắt nhìn tên biến thái Wasser này vấy bẩn Tấu Tinh.

"..." Hết sức khổ sở và phẫn nộ.

"Cố Vấn Thành là ai," Wasser cười nhẹ, "Đây là cậu bé của tôi, trên người em ấy còn có ký hiệu thuộc về tôi."

Lý Tấu Tinh nói với vẻ cứng rắn: "Người yêu của tôi, khốn nạn."

Lúc Cố Vấn Thành nổi hứng chơi đùa cũng phải khiến Lý Tấu Tinh bái phục chịu thua, hắn có thể vững vàng diễn một vở kịch máu chó vừa mới soạn trên địa bàn của Trùng Nghiệp.

Dù sao cũng tốt hơn bộ dáng cẩn thận từng li từng tí một kia của hắn, chỉ đáng thương cho đồng đội thân mến bị ép làm vai phụ.

Hi Nam khóc đến độ nấc lên, khuôn mặt vô cùng nhếch nhác, "Bọn họ, bọn họ hức... Sao bọn cướp vũ trụ tên này lại càng quá đáng hơn tên kia vậy."

Mặt Lăng Niên tối sầm lại, "Sao ban đầu tôi lại sùng bái hắn cơ chứ."

Lực chú ý của bọn họ đặt trên người Wasser và Lý Tấu Tinh, Lăng Niên đột nhiên hơi nhướng mày, "Gay rồi!"

"Tinh thần lực khống chế!" Hắn nói, "Tấu Tinh không ra tay với hắn ta, ngoại trừ tinh thần lực khống chế tôi không nghĩ ra còn cái nào khác."

Những người khác cả kinh, Tế Du lẩm bẩm: "Chẳng trách tôi luôn cảm thấy đối thoại của hai người bọn họ đặc biệt giống như... Tán tỉnh."

Biểu cảm lúc nói đến hai chữ cuối rất quái dị, bấy giờ mới phát hiện hóa ra không phải ảo giác.

Mấy người thảo luận một lát, xác định Lý Tấu Tinh đã bị thôi miên.

Động tác giãy khỏi trói buộc của tinh thần lực của bọn họ càng mạnh hơn, cố gắng kích động Lý Tấu Tinh để anh tỉnh táo lại, "Tấu Tinh, cậu tỉnh táo lại chút đi!"

"Người trước mặt cậu là Wasser, là cướp vũ trụ, hắn ta không phải Cố Vấn Thành đâu, cậu xem hắn ta còn mang mặt nạ này, Tấu Tinh!"

Đội Mộng Chi không phát hiện, theo động tác giãy giụa của bọn họ sợi tinh thần lực càng trở nên rộng hơn, chỉ sợ tổn thương tới bọn họ.

Lý Tấu Tinh không đành lòng dằn vặt đồng đội, Cố Vấn Thành cũng như thế.

Thời điểm mới quen biết bọn họ ở sao Bắc Đẩu, Cố Vấn Thành còn cảm thấy mình vĩnh viễn sẽ không nói với ai về chuyện hắn chính là Wasser, nhưng bây giờ...

Bọn họ liếc mắt nhìn nhau, gần như lập tức biết đối phương đang nghĩ gì.

Lý Tấu Tinh ôm lấy vai Wasser, vỗ vỗ sau lưng hắn, nhìn về phía đồng đội, "Giới thiệu một chút, đây là bạn trai của tôi."

Lời này đã đủ rõ ràng rồi nhỉ?

Nhưng khi nghe xong ám chỉ rõ ràng như vậy các đồng đội lại trắng bệch mặt mày run rẩy đôi môi.

"Toang rồi," tiếng nức nở của Hi Nam càng tăng thêm, "Toang rồi, Lăng Niên, bị cậu nói trúng rồi."

Tấu Tinh thật sự bị Wasser thôi miên.

Cảm giác thất bại cùng tuyệt vọng bao trùm bọn họ, ngay cả Lăng Niên kiên cường nhất trong đó cùng đỏ bừng viền mắt sắp sửa rơi lệ.

Không ai có thể khống chế đại não nhân loại chuẩn xác như Wasser, đương nhiên cũng không có biện pháp giải trừ điều khiển thôi miên.

Rất có thể, đồng đội của bọn họ, bạn trai Tấu Tinh của Vấn Thành, sẽ vĩnh viễn cho rằng Wasser chính là Cố Vấn Thành.

Sự thật bi thảm như vậy phút chốc khiến các thiếu niên không chịu nổi.

Bọn họ nên làm gì đây? Bây giờ phải làm gì?

Vấn Thành mạnh hơn bọn họ, nhưng có thể mạnh hơn Wasser ư?

Các đồng đội mới rồi còn phấn chấn tinh thần đã gặp phải một đòn nghiêm trọng, hoàn toàn chùng xuống, trạng thái này làm Lý Tấu Tinh sợ hết hồn, "Các cậu sao vậy, do tôi nói không rõ sao?"

Anh giải thích thêm lần nữa, chỉ lo các đồng đội không tin chuyện này, "Tin tôi đi, Wasser chính là Vấn Thành."

Nhưng sắc mặt các đồng đội càng thêm xám xịt, lửa giận trong hai mắt càng dữ dội hơn, trừng mắt nhìn Wasser, cắn răng nghiến lợi nói: "Anh thế mà lại thôi miên cậu ấy để cậu ấy cho rằng anh là Vấn Thành!"

Quá ngược luyến tình thâm, chuyện này quả thật quá ngược.

Bây giờ bọn họ đều đang cảm thấy đau lòng cho Cố Vấn Thành.

Người trong lòng bị thôi miên nhận kẻ địch thành người yêu, chuyện này quả thật còn ngược tâm hơn bộ phim truyền hình buồn ăn khách nhất trên quang não.

Lần này Lý Tấu Tinh thật sự không thể hiểu nổi, "Hey, các anh em, tôi nói thật đó, Wasser chính là Cố Vấn Thành."

Nhưng bộ dạng cực kỳ chắc chắn này của anh chỉ làm trầm trọng thêm nỗi đau của các đồng đội.

Bị cưỡng ép thôi miên, bị ép dời yêu thương đi, Tấu Tinh thật thê thảm...

Wasser hiếm khi cùng sóng não với bọn họ, sau khi đoán được bọn họ đang nghĩ gì thì không nhịn được mà cười ha hả.

Lần này hắn không cố ý hạ thấp giọng, bởi vậy giọng cười là tiếng thiếu niên trong trẻo, là tiếng cười quen thuộc với đội Mộng Chi.

Các đồng đội ngày đêm ở cùng nhau đương nhiên nhận ra âm thanh này, hô hấp của bọn họ chợt ngừng lại, khiếp sợ nhìn Wasser.

Trời ơi.

Tên cướp đáng chết này, ngay cả bọn họ mà cũng thôi miên?!

Dù có thôi miên khiến bọn họ nghe giọng hắn ta thành giọng Vấn Thành thì bọn họ cũng tuyệt đối không tin hắn ta chính là Cố Vấn Thành đâu!

Chương 87: Sợ bay màu

Dù Wasser có dùng thôi miên cũng đừng hòng khiến bọn họ cho rằng hắn ta chính là Cố Vấn Thành!

Nhưng suy nghĩ này vừa mới thoáng qua trong đầu bọn họ đã cảm thấy sai sai.

Thôi miên, dù có khiến bọn họ cho rằng người này chính là Cố Vấn Thành, nhưng mấy động tác nhỏ của Wasser sẽ hoàn toàn giống với Cố Vấn Thành sao?

Thậm chí nếu xem hắn ta như là Cố Vấn Thành, từng động tác nhỏ nhặt lúc ẩn lúc hiện kia khiến bọn họ không thể nào ngó lơ cảm giác quen thuộc được.

Bọn họ không biết đây có phải là tác dụng của thôi miên không. Tế Du và Lăng Niên thở hổng hộc, hai người nghĩ tới khả năng nào đó, đoạn nhìn chằm chằm Wasser.

Không thể tin được, khó mà tin nổi, đủ loại cảm xúc thoáng qua trong lòng, cuối cùng đều biến thành ánh nhìn rực lửa đăm đăm vào Wasser.

Cảm xúc khi thừa nhận một thân phận khác của mình ngay trước mặt bạn trai với trước mặt đồng đội hoàn toàn khác nhau.

Lý Tấu Tinh cảm giác tay mình bị Cố Vấn Thành siết chặt. Đối phương thể hiện chẳng có gì to tát, một tay nắm lấy tay anh, tay còn lại đưa lên trên chạm vào mặt nạ.

Mọi người dần dần yên lặng theo động tác của hắn.

Bộ dáng chân thực của Wasser, cái này thật sự khiến người ta tò mò.

Từng đôi mắt dõi theo hắn. Thân là tên cướp vũ trụ nổi danh đã kinh qua bao nhiêu sóng gió, lúc đặt tay lên mặt nạ Wasser thế mà lại do dự.

Lý Tấu Tinh nhìn hắn chần chờ, cùng lúc đó, Tế Du và Lăng Niên cũng nhạy bén xác nhận suy đoán của mình từ hành động này của hắn.

"..." Vẻ mặt bọn họ phức tạp, nhất thời không biết nên dùng tâm trạng gì đối mặt với tình cảnh này. Những ký ức liên quan tới Wasse trở nên đặc biệt kịch tính, đắng cay ngọt bùi cuối cùng ngưng tụ thành hai chữ, "Vấn Thành."

Hai chữ này như ngọn núi cao đè trên người Wasser, lòng tên trộm tiêu sái ác nghiệt rối bời, tay không ngừng nhấc lên rồi thả xuống.

Hi Nam và Swarin khiếp sợ nhìn bọn họ, lại khiếp sợ quay đầu nhìn Wasser.

Không dám tin, "Ngay cả các cậu cũng bị thôi miên ư?!"

Nhưng vẻ mặt Lăng Niên, Tế Du không giống như đùa giỡn. Tế Du cười khổ một tiếng, nhẹ nhàng lắc lắc đầu với hai người họ.

"Wasser, sao Wasser có thể là Vấn Thành chứ?" Hi Nam hoảng quá không biết làm sao, quay về phía Lý Tấu Tinh cầu viện, "Tấu Tinh, Wasser không phải Cố Vấn Thành, đúng không? Hai người bọn họ chỉ nhận lầm người, hoặc là bị thôi miên thôi, phải không?"

Sao Wasser có thể là Cố Vấn Thành chứ!

Tuyệt đối không phải là Cố Vấn Thành... Hắn còn vừa mắng Wasser là tên già, là ông chú biến thái, còn bảo hắn tới sờ mình!

Nếu như hắn ta thật sự là Vấn Thành... Vậy Vấn Thành phải đau lòng biết cỡ nào chứ? Chính hắn phải nhận bao nhiêu trận đòn đây?

Bầu không khí lặng im bao trùm, thái độ này của Hi Nam khiến người ta hiểu lầm, lòng Wasser nặng nề.

Lý Tấu Tinh mở miệng vào ngay lúc này, đặc biệt nghiêm túc, cho nửa kia sức mạnh vô hạn, "Đúng vậy."

Hai chữ vang vọng.

Anh lên tiếng phá vỡ bầu không khí trì trệ. Wasser hít sâu một hơi, đôi tay thon dài nâng phần dưới mặt nạ, giọng điệu khôi phục sự mạnh mẽ và tự tin thuộc về Wasser, "Có tò mò về gương mặt dưới chiếc mặt nạ này của tôi không?"

Tư thái là dáng vẻ ung dung của Wasser, nhưng giọng lại là giọng của Cố Vấn Thành.

Giống hệt giọng điệu và thói quen nói chuyện của Cố Vấn Thành.

Ám chỉ này đã đủ rõ ràng.

Đội Mộng Chi khẩn trương nắm chặt tay, trịnh trọng gật đầu.

Mặt nạ Wasser nhích lên trên một chút, thời gian như chậm lại, mãi đến khi cằm và bờ môi hắn lộ ra.

Ý cười còn vương nơi bờ môi, dáng môi xinh đẹp đầy đặn, đường cong khóe môi cũng là hình dáng mà các đồng đội cực kỳ quen thuộc.

Đến lượt các đồng đội hít sâu một hơi.

Là Cố Vấn Thành.

Không thể nghi ngờ gì nữa, nụ cười này cảm giác này, chắc chắn là Cố Vấn Thành.

Chẳng có cảm giác xa lạ nào cả, tuyệt đối không phải thôi miên.

Tên già Wasser biến thái thế mà lại là đồng đội cùng tuổi Cố Vấn Thành của bọn họ.

Dù Lăng Niên và Tế Du đã có suy đoán trong lòng cũng bị sốc đến độ không nói thành lời.

Người dân đế quốc vốn có tâm lý sùng bái kẻ mạnh, trong lòng mỗi người đều cất giấu chủ nghĩa anh hùng, với đám thiếu niên này mà nói Wasser vĩnh viễn là sự tồn tại khác biệt.

Bởi vì hắn ta mạnh, bởi vì sự tự do của gã, bởi vì hắn đối xử đặc biệt với Tấu Tinh.

Đồng bọn nhỏ là người bọn họ đã từng thần tượng, là kẻ mạnh nổi danh có một không hai. Bọn họ cùng Cố Vấn Thành sớm chiều chung đụng, cùng kẻ mạnh này cãi nhau cười đùa, còn trêu chọc quan hệ của hắn và Tấu Tinh ——

Mặt của mấy mẩu đáng yêu của đội Mộng Chi cứ như bảng pha màu, biến đổi đủ mọi màu sắc, ánh mắt nhìn Wasser ngày càng kỳ lạ, vừa có mong muốn muốn đi lên đánh hắn một trận, vừa kinh sợ không thể tin được đây thật sự là đồng đội của mình.

Wasser, đó là Wasser đó.

A!

Bọn họ biết rồi, nhất định là Cố Vấn Thành giả làm Wasser phối hợp với Lý Tấu Tinh đùa giỡn bọn họ, Cố Vấn Thành nhất định đang giả làm Wasser!

Nói như vậy cũng cực kỳ có lý... Cái quần què.

Vẻ mặt đội Mộng Chi tan vỡ, nhăn nhăn nhó nhó.

Lý Tấu Tinh thấy rõ biểu cảm của bọn họ, choáng váng, chưa ai hoàn hồn lại.

"Tuổi Wasser không phải là 18 tuổi," Swarin cố bình tĩnh lại, chỉ sợ đây thật sự trò đùa mà Cố Vấn Thành với Lý Tấu Tinh bày ra để chơi khăm bọn họ, "Hắn ta đã sớm thành danh từ hai mươi năm trước."

"Đúng vậy đúng vậy," Hi Nam không ngừng gật đầu, vẫn còn khiếp sợ không dứt nổi tầm mắt đang săm soi Wasser, "Đúng vậy, Vấn Thành bao nhiêu tuổi, Wasser bao nhiêu tuổi chứ!"

Giọng bọn họ truyền vào trong tai Lý Tấu Tinh và Wasser, lúc này Lý Tấu Tinh mới phát hiện mình tiếp thu sự thật Wasser chính là Cố Vấn Thành quá nhanh.

Vì để cho bạn trai luôn thích suy diễn lung tung của mình tin tưởng vào kỹ năng che giấu thân phận hoàn mỹ của hắn, cũng tin rằng trước giờ anh chưa từng nhận ra thân phận của hắn.

Lý Tấu Tinh ho khan một tiếng, vội vã chữa cháy, "Quả thực như vậy, danh tiếng Wasser đã lưu truyền rất nhiều năm..."

Wasser không dám động.

Các cậu mở miệng ra là một câu biến thái hai câu ông chú, sao hắn có thể thừa nhận mình thật sự là một ông chú chứ?

Nếu nói cho Tấu Tinh biết hắn vì uống NK-03 nên mới có thể trẻ ra... Nếu như bị đối phương biết tuổi thật của hắn, sao Tấu Tinh có thể chịu yêu đương với một lão già ba mươi tám tuổi chứ.

Là lão già chưa từng yêu bao giờ, một khi bắt đầu thật lòng yêu đương thì sẽ luôn nảy sinh đủ loại chênh lệch và tự ti khó nói.

Vì chênh lệch tuổi tác mà không yên, vì tâm thái không ngang nhau mà không ổn. Chính vì quá quan tâm, Cố Vấn Thành ngược lại trở nên không giống Cố Vấn Thành.

Đối phương còn trẻ, cơ thể còn trẻ trung... Mà hắn tuy trở về thời kỳ thanh xuân nhưng tâm tính cũng đã trưởng thành.

... Hơn nữa lại còn nhỏ như thế.

Xét tuổi thật, đây thật sự là một điểm trừ lớn.

Nhưng nếu nói hắn để ý... Thì cũng không hẳn, hắn chỉ quan tâm Lý Tấu Tinh thấy thế nào.

Càng nghĩ càng cảm thấy mình tuyệt đối không thể bại lộ sự thật trẻ lại.

Mà một khi đã bại lộ mình chính là Wasser, bọn họ nhất định sẽ truy hỏi vấn đề tuổi tác, dưới sự dẫn dắt của các đồng đội, nếu Tấu Tinh lưu ý tới...

Tuyệt đối không được!

Hắn đang miên man suy nghĩ, Lý Tấu Tinh cũng nghĩ đến chuyện lúc trước.

Nếu để cho Cố Vấn Thành biết anh đã sớm nhìn thấu hắn chính là Wasser, xét mạch não và trình độ suy diễn của Cố Vấn Thành sợ là có thể hủy diệt cả thế giới mất.

Cho nên vẫn nên... Mong là đừng bại lộ.

Cố Vấn Thành là phái hành động.

Vừa quyết định tạm thời không bại lộ thì đã lập tức kéo chiếc mặt nạ đang giở được nửa đường trở lại, đúng lúc Weiss kiểm tra xong thi thể đi xuống, không để lại lời nào đã xoay người bỏ chạy dưới ánh nhìn sững sờ của mọi người.

QUAY NGƯỜI BỎ CHẠY.

... Không chạy còn đỡ, đây chắc chắn là Cố Vấn Thành.

Hi Nam và Swarin vốn còn nửa tin nửa ngờ lập tức chắc chắn, tuyệt đối chắc chắn, bọn họ không nhận sai.

Lý Tấu Tinh căn bản không ngờ hắn sẽ làm như vậy, ngu người luôn, trên mặt là vẻ, "Vậy mà cmn cũng được á?"

Các đồng đội cũng không dám tin. Đừng thấy ngoài miệng bọn họ còn nghi ngờ tuổi tác của Wasser, thực tế trong đầu đã tin chín mươi chín phần trăm, chỉ thiếu một câu "Không sao, chẳng cần quan tâm cậu là ai, đều là đồng đội của chúng tôi" nữa thôi. Kết quả cái tên này lại bỏ chạy!

Đệt!

Mặt nạ mới giở được nửa đường, thân phận cũng mới bóc được một nửa đã quay người bỏ chạy!

Nhất định phải đánh một trận! Tuyệt đối không thể nhẫn nhịn!

Mẹ nó đây là Wasser đấy, Wasser bỏ chạy ngay trước mặt bọn họ đấy!

Lý Tấu Tinh: "..."

Lăng Niên: "..."

Tế Du: "... Phụt."

Tiếng cười này chính là công tắc, tất cả mọi người bắt đầu cười như điên.

Tinh thần lực khóa bọn họ lại đã biến mất, đối mặt với phương thức hoảng quá mà bỏ chạy này của Wasser, chỉ cần nghĩ tới đây là Cố Vấn Thành, nghĩ đến vẻ mặt của hắn thì lại thấy cười ẻ.

Như Lý Tấu Tinh hình dung, một nhân vật lớn xa tận chân trời hôm sau lại biến thành đồng bọn nhỏ ngu ngốc nghịch bùn với mình, tất cả khoảng cách cực lớn kia tức thì bị khôi hài lấp kín, chẳng chút xa lạ, chính là muốn cười, cực kỳ muốn cười, không nhịn được cười.

"Ôi mẹ ơi Cố Vấn Thành đang làm cái gì đấy?"

"Ha ha ha ha ha chúng ta dọa Wasser bỏ chạy luôn rồi hả ha ha ha?"

"Các cậu còn cười được à? Dọa bé cưng Wasser khóc thì làm sao giờ?"

Trêu chọc quá tàn nhẫn, không được rồi, sao lại thấy buồn cười hơn cơ chứ.

"Mặt nạ đã giở được một nửa," Lý Tấu Tinh cười muốn sái quai hàm, khoác vai đồng bọn nhỏ rồi run rẩy giơ ngón cái lên, "Thật không hổ là Cố Vấn Thành."

Không hổ là nam chính, toàn làm chuyện người thường không làm được.

Cười một hồi thì cảm thấy những vấn đề trước kia cũng chẳng phải chuyện to tát gì.

Bạn trai không hiểu chuyện thì dạy, rồi sẽ có một ngày hiểu ra.

Huống chi Cố Vấn Thành không phải không hiểu chuyện, hắn chỉ là quá yêu mà không coi trọng bản thân mình thôi.

Weiss vừa bước khỏi thang máy đã nghe tiếng cười vang cả tầng lầu, lập tức khẩn trương, phát hiện chỉ có đội Mộng Chi mới thở phào nhẹ nhõm, "Có chuyện tốt gì vậy?"

Đội Mộng Chi khoát khoát tay rồi tiếp tục cười, chẳng nói nổi.

Người trẻ tuổi luôn dồi dào sức sống, Weiss thông cảm, huống chi đây đều là đại công thần. Anh ta vui vẻ nhìn bọn họ, lúc này mới phát hiện không đúng, "Ồ, đồng đội Cố Vấn Thành của các cậu đâu?"

Lời này vừa nói ra đội Mộng Chi lại như bị chọt trúng huyệt cười, cả khách sạn đều vang vọng tiếng cười của bọn họ.

"..." Weiss nhìn đội Mộng Chi như nhìn bệnh nhân tâm thần.

Đội Mộng Chi cười đến độ cơ mặt căng cứng trong ánh nhìn chòng chọc như nhìn người điên này, có trời mới biết bọn họ muốn dừng lại cỡ nào, nhưng cứ như bị chọt trúng huyệt cười vậy, cố mấy cũng không dừng được, cơ mặt đều cứng hết cả lên.

Chỉ cần nghĩ tới Cố Vấn Thành thế mà lại kinh sợ như thế, dùng thân phận Wasser trước giờ chỉ luôn làm màu trước mặt bọn họ làm ra chuyện ngu xuẩn như thế, không được rồi, mẹ nó, ai tới

làm bọn họ ngừng cười đi.

Weiss đứng tại chỗ đợi hồi lâu, mãi mới chờ được tiếng cười bọn họ ngừng lại một chút, đang muốn hỏi lại lần nữa Cố Vấn Thành đi đâu vậy thì nghe đầu kia hành lang truyền đến tiếng bước chân. Mười mấy giây sau, Cố Vấn Thành bước ra từ hành lang.

Đôi mắt hắn trong veo, nụ cười bình tĩnh, bước đi không nhanh không chậm, tựa như vừa rồi hắn chẳng có ở đây, chẳng hay biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ đơn thuần là bé cưng Thành Thành không biết gì cả.

Lý Tấu Tinh nhìn hắn như vậy, trong đầu bất giác nhớ tới cảnh tượng lần đầu gặp nhau của bọn họ, đột nhiên sinh ra cảm giác năm tháng thoáng qua.

Lần đầu gặp gỡ là ở quảng trường trung tâm sao Bắc Đẩu, Cố Vấn Thành nắm chắc mọi thứ, bình tĩnh tự tin bước ra từ trong đám người, mang theo khí phách thiếu niên kiêu ngạo cùng đàn ông trưởng thành nhẹ tựa mây gió. Lúc đó suy nghĩ trong lòng anh chính là, không hổ là nam chính.

Mà hiện tại, vẻ mặt và khí chất của Cố Vấn Thành chẳng có gì thay đổi, vẫn cứ đặc biệt chói mắt như thế. Thế nhưng bây giờ suy nghĩ trong lòng Lý Tấu Tinh lại là, thật ngu xuẩn lộ liễu.

Vừa nghĩ như thế anh cũng bật cười.

Nghĩ tới bạn trai mà cười, nụ cười này cũng đủ khiến lòng người xao xuyến.

Giả vờ mình không biết chuyện vừa rồi, không thừa nhận mình chính là Wasser, dáng dấp đàng hoàng trịnh trọng lừa mình dối người này cũng cực kỳ đáng yêu.

Nhìn hắn giả vờ bình tĩnh nhưng thật ra lại rén muốn chết cũng

vui lắm.

Trừ anh ra, đội Mộng Chi đều đang cười ẻ.

Cố nhịn chừa lại chút mặt mũi cho Cố Vấn Thành, phải liều mạng khống chế khóe miệng mới có thể ngừng cười được.

Da mặt Cố Vấn Thành thật dày, vô cùng tự nhiên hỏi: "Có gì mà vui thế?"

Trong ánh mắt là một nửa lo lắng một nửa hiếu kỳ, diễn giải hoàn mỹ một đồng đội chẳng biết gì cả.

Các đồng đội liếc nhìn nhau, tập thể đột nhiên thay đổi sắc mặt, im lặng nhìn Cố Vấn Thành.

Lòng Cố Vấn Thành căng thẳng, trên mặt lại bình tĩnh ung dung.

Vẻ mặt khi cười khi khóc của bọn họ khiến Weiss nhìn với vẻ nghi ngờ, cũng bắt đầu hoài nghi bọn họ có phải trúng một loại thuốc kiểu mới nào đó của Trùng Nghiệp hay không, nên thần kinh mới hỗn loạn như vậy.

Lý Tấu Tinh sợ anh ta thật sự báo cáo cái gì mà "Đầu óc đội Mộng Chi ngu đi rồi" nên đặc biệt gõ một hàng chữ xuống quang não, đưa đến trước mặt Weiss cho anh ta xem. Weiss bỗng nhiên tỉnh ngộ, cũng không lo lắng nữa, đoạn chắp hai tay sau lưng, cười híp mắt nhìn đội Mộng Chi với vẻ hóng hớt ngay tại bên trong sào huyệt kẻ địch.

Đây chính là thời điểm tập hợp kỹ năng diễn xuất!

Lăng Niên dùng tinh thần lực khích lệ bọn họ hết lần này đến lần khác, chặn Lý Tấu Tinh với Cố Vấn Thành ngoài kênh của tiểu đội, "Bị Vấn Thành đùa bỡn nhiều lần như vậy, lần này cuối

cùng cũng đến phiên chúng ta trở mình."

"Mọi người phấn chấn lên," Tế Du cũng thay đổi, "Chờ đùa bỡn Vấn Thành xong, chúng ta còn phải hố Tấu Tinh nữa."

Cái tốt không học cái xấu thì nhanh, ban đầu mỗi người đội Mộng Chi đều là thiên sứ nhỏ, nhưng bây giờ trên đầu đã mọc ra sừng ác ma.

Bởi vì bọn họ bị đùa giỡn quá nhiều lần. Chỉ nói riêng một tuần huấn luyện tư thế chiến đấu cool ngầu trong thế giới giả lập kia, bọn họ đã bị đùa bỡn phải bày ra rất nhiều tư thế cay mắt, quả thực chính là lịch sử đen tối.

Bọn họ mặc kệ, ỷ vào Wasser chính là Cố Vấn Thành, đồng đội sẽ không tức giận, bọn họ quyết định muốn đùa giỡn trở lại!

Nhân tố tồi tệ do bị Lý Tấu Tinh và Cố Vấn Thành luân phiên đùa bỡn mà tăng cao, lần này, đến phiên bọn họ trả thù lại.

Kỹ năng diễn xuất của đội Mộng Chi bùng nổ, trong lúc Lý Tấu Tinh và Weiss đứng một bên, mắt bọn họ rưng rưng lệ, vô cùng thống khổ xin lỗi Cố Vấn Thành: "Vấn Thành, chúng tôi có lỗi với cậu, Tấu Tinh cậu ấy, Tấu Tinh cậu ấy... Tấu Tinh cậu ấy bị người ta vấy bẩn rồi."

Lý Tấu Tinh: "... ???"

Chơi cái trò gì vậy?

Sao anh lại bị vấy bẩn?

Lý Tấu Tinh nhìn bọn hắn chằm chằm, đội Mộng Chi vội vàng nháy mắt với anh.

Cố Vấn Thành: "... Khụ, chuyện là thế nào..."

Thế mà... Thật sự không nhận ra hắn.

Kỹ thuật che giấu của hắn mạnh như vậy sao?

Không, phải nói là... Vẻ mặt Cố Vấn Thành hơi ghét bỏ, đồng đội của hắn quá ngu ngốc?

Chương 88: Nghỉ phép

Thượng tá Romond và binh lính luôn theo dõi sát sao tình hình của đội Mộng Chi và Weiss.

Lòng bọn họ căng thẳng, biết nhiệm vụ lần này có khả năng thất bại hơn phân nửa.

Người trẻ tuổi chưa từng chấp hành nhiệm vụ bao giờ, Weiss và đội Mộng Chi cũng không có sự ăn ý với nhau, cùng với Trùng Nghiệp nguy hiểm tầng tầng lớp lớp.

Không chỉ Romond, tất cả sĩ quan đang chờ nhận thông báo trong phòng chỉ huy đều nặng lòng.

Bọn họ thán phục trước lực lực của đội Mộng Chi, nhưng dù vậy, bọn họ cũng không mong chờ vào kết quả nhiệm vụ lần này.

Mạo hiểm càng lớn, trả giá cũng càng nhiều. Dù có thành công lấy được danh sách từ hang ổ của Trùng Nghiệp cũng chỉ sợ sẽ có một ít thương vong... Chỉ hy vọng tất cả mọi người có thể giữ được tính mạng, dù mất đi ai cũng là tổn thất to lớn với đế quốc.

Rốt cuộc, binh sĩ nhận thông tin vội ngẩng đầu, trên mặt là biểu cảm khó mà tin nổi. Lòng các sĩ quan ở đây thắt lại, không thành công ư?

"Báo cáo thượng tá," giọng điệu binh sĩ càng ngày càng không chắc chắn, "Bọn họ nói... Bọn họ đã diệt sạch Trùng Nghiệp rồi."

...

"Cái gì?"

Romond bật dậy, "Bọn họ nói cái gì?!"

Vẻ mặt sĩ quan ở đây ngạc nhiên, "Đã xảy ra chuyện gì?"

Tiêu diệt toàn bộ, bọn họ đã làm gì!

"Thượng úy Weiss nói," binh sĩ lắp ba lắp bắp, cũng không dám tin vào những lời mình đang nói, "Đây là công lao của đội Mộng Chi."

Romond sửng sốt một chút, cùng đám sĩ quan trố mắt nhìn nhau, qua hồi lâu mới lấy lại tinh thần, đoạn cùng chen ra khỏi phòng điều khiển chạy về phía trước với vẻ vô cùng lo lắng.

...

Danh sách là thật, Trùng Nghiệp cũng bị thiệt hại nặng nề. Bây giờ chỉ chờ đế quốc chuẩn bị ra tay nhổ tận gốc bầy trùng không đầu kia.

Ai cũng biết, chờ giải quyết xong người trong danh sách và tàn dư của Trùng Nghiệp, đội Mộng Chi sẽ nhận được công lao cao nhất trong hành động lần này.

Làm đám cướp Trùng Nghiệp thiệt hại nặng nề, lấy được danh sách cực kì giá trị, đồng nghĩa với việc phá hủy cơ sở buôn bán không hợp pháp trong tám thiên hà, còn có thực lực siêu cường... Hoàng tử Nico cũng sẽ không cho phép người khác cướp đi công lao của bọn họ.

Ngay cả khi bọn họ không tìm được NK-03 nằm trong tay Trùng Nghiệp, bọn họ cũng tuyệt đối sẽ không vì vậy mà khiển trách

đội Mộng Chi.

Đội Mộng Chi không đặt những việc này trong lòng. Vì hoàn thành nhiệm vụ vượt mức quy định nên bọn họ có một kỳ nghỉ nhàn nhã rất dài, trong khi đợi quân đội giải quyết triệt để vấn đề bọn họ chẳng có việc gì làm nên dứt khoát quăng hết mọi chuyện, bắt đầu chu du các tinh cầu.

Romond và nhà trường dung túng bọn họ, để đám nhóc này hưởng thụ một lần cho bõ. Còn hoàng tử Nico, bây giờ đội Mộng Chi là báu vật trong tay hắn, sao có thể không sẵn lòng chứ?

Khắp nơi mở đèn xanh giúp bọn họ du lịch càng thêm thoải mái.

Cầu vồng ở sao Già Lược, biển hoa lửng lơ tựa mây ở sao Bạch Mã, sao Kỳ Kỳ Thể mộng mơ tựa như cổ tích...

Mọi thứ đều tốt đẹp, ngày nào cũng vui vẻ, chỉ là Cố Vấn Thành có chút nửa vui nửa buồn.

Các đồng đội hình như còn chưa nhìn thấu thân phận của hắn, thỉnh thoảng sẽ nhìn hắn bằng ánh mắt mang theo thống khổ và áy náy, rồi lại nói xin lỗi với hắn. Ai cũng chân tình đầy thành ý, từng chữ như cắt lòng, "Vấn Thành, chúng tôi có lỗi với cậu, không bảo vệ tốt Tấu Tinh là lỗi của chúng tôi ."

Một câu nói mà dừng lại tận ba lần, ánh mắt nhìn Cố Vấn Thành cực kỳ bi thương, trong mắt còn lấp lánh ánh lệ. Các đồng đội làm chuyện này đã quen tay hay việc.

Mỗi lần Cố Vấn Thành đối mặt với áy náy của bọn họ đều sẽ cảm thấy lúng túng và xoắn xuýt. Lý trí nói cho hắn biết việc này có đó là lạ, chỗ nào cũng quái lạ, nhưng về tình cảm hắn lại thấy chột dạ vì đã giấu giếm đồng đội. Nói chung, nhìn vẻ mặt của hắn làm mấy người đội Mộng Chi rất có cảm giác thành công.

Cũng vì hình tượng thường ngày của các đồng đội quá tốt đẹp, khiến tiềm thức của hắn không nghĩ rằng các đồng đội sẽ đùa bỡn hắn.

Tất nhiên các đồng đội không được tốt đẹp như thế.

Không chỉ như vậy, bọn họ còn giẫm thêm một đạp, "Vấn Thành, Tấu Tinh đã bị thôi miên nhận nhầm Wasser thành cậu. Cậu đừng đau lòng, tất cả là tại ông chú biến thái kia, người Tấu Tinh thích tuyệt đối không phải là Wasser."

"Đúng vậy, sao Wasser có thể so với Vấn Thành được chứ? Vấn Thành của chúng ta vừa đẹp vừa trẻ. Còn Wasser thì sao? Ngay cả mặt hắn ta cũng không dám để lộ."

Mới đầu khi nghe mấy lời này Lý Tấu Tinh không thể không nhìn bọn họ với cặp mắt khác xưa.

Thực là lợi hại, mỗi một từ đều như nhát dao đâm vào lòng Cố Vấn Thành.

Lúc Cố Vấn Thành nghe mấy lời này thì biểu cảm cứng ngắc, nụ cười cứng đờ trên mặt, tâm trạng phức tạp không thốt nên lời.

... Thật sự không phát hiện ra hắn chính là Wasser sao?

Mấy lời này giống như cố ý nói ra khi đã biết thân phận của hắn vậy.

Bất kể là thật hay giả vờ, dáng vẻ Cố Vấn Thành thể hiện ra quả thực trông không được thông minh cho lắm. Vốn Lý Tấu Tinh định nói với hắn rằng, "Thân phận của cậu bị lộ rồi, bây giờ các anh em chỉ giả vờ không biết để chơi đùa với cậu thôi."

Thế nhưng còn chưa kịp nói câu này với hắn anh đã bị các đồng đội cảnh cáo.

Các đồng đội uy hiếp dụ dỗ, bày đủ mọi cách, "Tấu Tinh, chuyện Vấn Thành giấu giếm mình là Wasser chúng tôi không có ý kiến, thế nhưng hắn lại vừa dùng thân phận Cố Vấn Thành yêu đương với cậu vừa dùng thân phận Wasser đùa giỡn cậu rồi tự cắm sừng mình. Ngày đó lúc tại địa bàn của Trùng Nghiệp còn khiến chúng tôi khóc lóc thảm thiết lâu như vậy, cậu nói xem có phải rất đáng ăn đòn không?"

Bốn người vây quanh anh, mỗi người một câu, "Cậu suy nghĩ một chút đi, ngày đó chúng tôi khóc lóc thảm thiết biết bao, tất cả đều khóc! Kết quả Vấn Thành còn diễn đến nghiện luôn, không chỉ không dừng lại mà còn hôn cậu nữa."

Dưới ánh nhìn chằm chằm của bọn hắn Lý Tấu Tinh không thể che giấu lương tâm được, vẻ mặt anh cực kỳ chân thành, chẳng nhìn ra chút qua loa lấy lệ nào, "Quả thực rất quá đáng."

Được anh tán thành, các đồng đội thêm hăng hái, "Chúng tôi có đáng thương không?"

Lý Tấu Tinh gật gật đầu, đồng tình, "Quả thực đáng thương."

Tiếp đó lại ca ngợi đồng đội một tràng dài.

Ở thời điểm đó, bọn họ có thể hùng hồn nói ra lời "Đừng chạm vào cậu ấy, có bản lĩnh thì đến sờ tôi này", đồng đội thân là trai thẳng có thể nói ra mấy lời hy sinh thân thể này quả là bạn bè nặng tình.

Khóe miệng các đồng đội được anh ca ngợi đến độ choáng váng mặt mày càng ngày càng nhoẻn rộng, nhưng mấy người vẫn cưỡng ép mình tỉnh lại từ trong những lời ca ngợi kia.

"Nói chính sự." Lăng Niên cảnh giác.

"Chúng tôi thảm như vậy, sao cậu còn không thông cảm cho chúng tôi chứ? Dù sao cũng phải để chúng tôi đùa giỡn lại một lần," Hi Nam chụp lên vai anh, làm nũng, "Chỉ một lần thôi! Tinh Tinh!"

"Lúc trước tên này giả làm Wasser còn đùa bỡn cậu không ít, sàm sỡ cậu không biết bao nhiêu lần, Tấu Tinh, cậu không tức giận chút nào sao?"

Bọn họ càng nghĩ càng thấy Cố Vấn Thành quá nghịch ngợm, phải đánh đòn.

Vừa tự xưng là bạn trai để theo đuổi, vừa cưỡng ép sàm sỡ Lý Tấu Tinh, với người không biết gì mà nói không biết nội tâm đã bị dằn vặt thành cái dạng gì rồi.

Quan trọng hơn là, nếu Cố Vấn Thành đã giả vờ như kiểu "Không phải tôi không biết vờ như chẳng biết gì như các cậu" thì bọn họ cũng phải phối hợp một chút chứ nhỉ? Nếu đánh không lại vậy thì cũng chỉ có thể nhân cơ hội này khiến Cố Vấn Thành biết rằng bọn họ không dễ bắt nạt như vậy đâu!

Vẻ mặt Lý Tấu Tinh, người vẫn luôn xem thân phận Wasser như tình thú giữa hai người, hơi ngượng ngùng, "Cũng không đến nỗi giận."

Tính tình này cũng quá tốt đi mất!

Hết cách rồi, đồng đội chỉ có thể tìm cách khác.

"Cậu phối hợp với chúng tôi, chúng tôi giúp cậu nghĩ ra một kế hoạch tỏ tình lãng mạn," Tế Du cười híp mắt nói, "Nhiều tinh cầu như vậy, cảnh đẹp đếm không hết, trường học với quân đội lại cấp tiền du lịch nhiều như thế, Tấu Tinh, cậu suy nghĩ một chút đi, cơ hội tốt như vậy mà không thử tỏ tình một lần sao?"

"Xin đấy, Tấu Tinh. Chúng tôi bị các cậu đùa bỡn nhiều lần như vậy, lần này vất vả mãi mới thành công một lần, để cho chúng tôi sảng khoái một lần đi."

Tỏ tình.

Vẻ mặt Lý Tấu Tinh khẽ thay đổi, nghiêm mặt lại cảnh cáo: "Đừng bắt nạt ác quá."

"Chúng tôi hiểu mà." Các đồng đội nói.

Swarin mím môi nở nụ cười, lặng lẽ tiết lộ, "Thực ra chúng tôi còn định làm cho cậu ấy một cái lễ chào đón."

Hi Nam: "Cho cậu ấy biết chẳng cần quan tâm cậu ấy là ai, đều là một thành viên của đội chúng ta."

Lăng Niên ôm cánh tay hừ nhẹ, "Sợ tới như vậy, sợ chúng tôi không chấp nhận tới vậy sao?"

"Là sợ Tấu Tinh không chấp nhận đó." Tế Du đùa giỡn.

"Chờ đến khi cậu ấy tin chúng ta không phát hiện cậu ấy chính là Wasser thì coi như thành công. Lúc đó trực tiếp bày ra lễ chào đón, nói với cậu ấy rằng hì hì, chúng tôi đã sớm biết cậu chính là Wasser. Vẻ mặt tên kia nhất định rất mắc cười, các cậu nói xem, cậu ấy có thể cảm động đến khóc luôn không?"

Bạn bè đùa giỡn với nhau vừa vui vẻ lại ấm áp, khiến người ta chỉ muốn mỉm cười.

Lý Tấu Tinh cùng bọn họ bật cười, trêu ghẹo, "Sao mà biết, có khóc thì cũng khóc lúc tôi tỏ tình chứ."

Mà đừng có khóc.

Cứ luôn luôn cười là được.

Cố Vấn Thành hoàn toàn không biết kế hoạch mà bọn họ chuẩn bị, cho nên toàn bộ đội Mộng Chi chỉ có Cố Vấn Thành chẳng hay biết gì.

Cho dù đoạn đường này có biết bao lúng túng và đau lòng đi chăng nữa thì cũng có một niềm vui bất ngờ đang chờ đợi hắn.

Bọn họ lần lượt đi hết các tinh cầu nổi tiếng theo trên mạng nói, có vẻ ông trời cũng đau lòng bọn họ lắm tai nạn, suốt đường đi thế mà lại chẳng phát sinh chuyện gì.

Dù đi du lịch nhưng bọn họ vẫn luôn chú ý đến tình hình của quân đội.

Các tổ chức buôn người không ngừng bị bắt rồi xét xử công khai, theo hành động càng ngày càng lớn của đế quốc thì càng ngày càng nhiều người bắt đầu thảo luận cặn kẽ về chuyện này.

Từ những lời kia của bọn họ có thể thấy được sự ủng hộ với đế quốc và tán thưởng với quân đội, mỗi một câu nói đều khiến đám thiếu niên này sảng khoái cả người như được uống nước ấm vào ngày đông lạnh.

Theo sự việc càng lúc càng nóng, tên tuổi của phi thuyền của Diệp An cũng được dân chúng không ngừng nhắc đến.

Sự kiện lần này cậu ta đã giúp quân đội rất nhiều, mà người nhận được trợ giúp nhiều nhất chính là những người vô tội bị lừa bán, giúp bọn họ tự do và có công việc bảo đảm cho cuộc sống, từ nô lệ hoàn toàn trở thành người.

Diệp An đang cố gắng hoàn thành hợp tác giữa cậu ta và Lý Tấu Tinh, hiển nhiên cậu ta đang làm rất tốt.

Không chỉ sắp xếp cho người vô tội, Diệp An cũng vì tương lai Lý Tấu Tinh mà chuẩn bị.

Trong lúc bọn anh chẳng hay biết gì, Diệp An đã cẩn thận từ từ đưa thông tin về chuyện nam nam yêu nhau lên mạng. Vì quá mức cẩn thận và không rõ ràng nên những tin tức này vẫn không được dân chúng để ý.

Nhưng rồi sẽ có một ngày, những tin tức này sẽ dâng tràn như nước lũ, càn quét dữ dội tam quan mọi người.

Sau khi lần theo tra xét tin tức một quãng thời gian, đội Mộng Chi mới hoàn toàn yên tâm.

Buổi tối, trên phi thuyền, trong căn phòng của Lý Tấu Tinh và Cố Vấn Thành.

Cố Vấn Thành bị các đồng đội lăn qua lăn lại một ngày cảm thấy khẩn trương.

Lý Tấu Tinh đã nhìn thấu bất an ẩn giấu dưới sự bình tĩnh kia của hắn. Thực ra từ khi bại lộ thân phận, mỗi lần Cố Vấn Thành ở riêng với Lý Tấu Tinh đều đặc biệt không được tự nhiên.

Lý Tấu Tinh đại khái đoán được tại sao hắn không được tự nhiên. Chẳng qua hai thân phận chưa được chuyển đổi tốt mà một thân phận khác đã bị bại lộ, mấy chuyện hắn đã làm cũng bị phơi bày nên cảm thấy xấu hổ và mất mặt mà thôi.

Cưỡng hôn, nhảy lầu, ôm lấy anh phác họa mặt của hắn, còn biết tự mở rộng cho cái miệng nhỏ của mình nữa... Lý Tấu Tinh không nhịn được cười, lẳng lơ.

Lúc không mang mặt nạ cũng nghiện còn ngại, anh thật sự chưa từng thấy ai có năng lực nói mấy lời của trai đểu để lừa hôn lừa sờ như Cố Vấn Thành.

"Ngủ chưa?" Anh phá vỡ cục diện bế tắc này, đứng lên sửa sang giường lại một chút, cư xử tự nhiên, "Muộn rồi đấy."

Cố Vấn Thành đi tới, chợt dính sát vào phía sau ôm lấy anh, dù tư thế có mạnh mẽ cỡ nào cơ bắp cánh tay cũng mềm mại xinh đẹp. Chiều cao thấp hơn làm khí thế yếu bớt đi, hiện ra mấy phần ý tứ làm nũng.

Sợi tóc cọ vào gò má Lý Tấu Tinh ngưa ngứa, mấy lời muốn nói đã bị quên sạch. Anh cười vài tiếng, hai người lẳng lặng đứng bên giường, cảnh tượng rất tốt đẹp.

"Tặng hoa, nhảy lầu," khóe miệng Lý Tấu Tinh nhếch lên, "Cố Vấn Thành, đổi sang thân phận khác cậu cũng rất biết chơi đấy."

Cố Vấn Thành nhớ tới những ký ức kia, lúc này mới phát hiện hóa ra ngay cả khi chẳng hiểu gì cả hắn đã sinh ra dục vọng độc chiếm với Lý Tấu Tinh rồi. Hắn cười cười trong lòng, bật thốt "Tôi còn biết chơi hơn nữa đấy."

"Còn cái gì?" Lý Tấu Tinh nhíu mày, cảm thấy hứng thú, "Kéo tôi nhảy lầu nữa, hay là lại giúp đỡ lẫn nhau?"

Cố Vấn Thành ho khan hai tiếng, để được sờ mó anh những thứ này đều là lịch sử đen. Hắn ghé sát vào lỗ tai Lý Tấu Tinh, thầm thì nói mấy câu.

"..." Vẻ mặt Lý Tấu Tinh khiếp sợ, "Cậu thế mà..."

Tai anh đỏ bừng, lần này thật sự không khống chế được, nắm tay đặt tại bên môi, ánh mắt lấp lóe, "Hóa ra còn có thể chơi như vậy."

Cố Vấn Thành gật đầu với vẻ cao thâm khó dò.

Tâm trạng rạo rực.

Chỉ là hai người còn chưa áp dụng vào thực tiễn thì các đồng đội vì lo Lý Tấu Tinh sẽ nói cho Cố Vấn Thành chân tướng đã chen vào phòng của bọn họ, làm thay đổi hoàn toàn bầu không khí bốc lên bong bóng màu hồng này.

Lý Tấu Tinh và Cố Vấn Thành ngơ ngác nhìn bọn họ bận rộn.

Hai cái giường lớn bị hợp lại thành một cái giường, các đồng đội đặc biệt không biết xấu hổ, sau khi kéo giường lại thì chen vào ngồi chính giữa, tách Lý Tấu Tinh và Cố Vấn Thành ra hai bên trái phải.

Chính giữa kẹp bốn người, lại như cách cả dải ngân hà.

Lý Tấu Tinh dở khóc dở cười, ép lửa giận vừa bùng lên xuống, thỉnh thoảng cùng Cố Vấn Thành liếc mắt nhìn nhau đều có thể nhìn thấy lửa giận trong mắt hắn, chỉ hận không thể ném hết bọn Hi Nam đi ngay tắp lự.

Quấy rối yêu đương là sẽ bị Wasser ghi thù.

Hai tay anh gối sau gáy, tâm trạng thoải mái. Lý Tấu Tinh cảm thấy hiện tại quá tốt đẹp.

Đề tài nói chuyện chạy tán loạn hết cả lên, trò chuyện một hồi lại đi hóng hớt chuyện của người ta.

Bọn họ vẫn luôn tò mò chuyện của Vưu Mông.

"Sao thượng úy Vưu Mông lại ghét Wasser như vậy?"

Bọn họ còn chưa quên khi nhắc tới Wasser Vưu Mông chỉ dùng một từ rác rưởi.

Chương 89: Anh chính là vợ của lão đại!

Wasser quả thực không biết gì về chuyện này.

Cho nên Cố Vấn Thành lắc đầu, vẻ mặt cũng thắc mắc khó hiểu giống như bọn họ, "Tại sao vậy chứ?"

Tuy nhiên, vì tiếng xấu trước đó của hắn nên các đồng đội dồn dập phỉ nhổ trong lòng, kỹ năng diễn xuất của cái tên Cố Vấn Thành này tốt lắm luôn nhỉ? Nhìn vào đôi mắt to đầy vẻ thắc mắc, giọng điệu tò mò kia mà xem, nếu bọn họ không biết hắn chính là Wasser thì sẽ thật sự tin lời hắn nói luôn đó.

Ánh mắt các đồng đội lặng lẽ đổ dồn về trên người hắn, tất cả đều mang ý tứ "Cậu cứ bịa tiếp đi".

Kể từ khi biết bí mật của Cố Vấn Thành, hoàn thành nhiệm vụ Trùng Nghiệp, các anh em hoàn toàn bung xõa bản thân, ấu trĩ tăng cao thông minh hạ thấp chỉ biết cười cười nói nói, sau đó lén lút chuẩn bị đại lễ kinh hỉ trong truyền thuyết.

"Chẳng phải hỏi Vưu Mông là biết sao?" Lý Tấu Tinh mở quang não ra, tuyệt không thừa nhận mình rất thích bầu không khí ấu trĩ này, "Hoặc là hỏi sĩ quan phụ tá của Vưu Mông."

"Chuyện như vậy sao có thể hỏi người trong cuộc được, đương nhiên phải hỏi sĩ quan phụ tá của thượng úy Vưu Mông rồi," các đồng đội cười hì hì mỗi người một tay vỗ vỗ trên người anh, "Được lắm nha Tiểu Tinh Tinh, quan hệ rộng đấy."

Khi Lý Tấu Tinh liên hệ với sĩ quan phụ tá đúng lúc anh ta đang rảnh rỗi, nghe vậy thì cười mỉa hai tiếng nhưng vẫn kể cho bọn họ nghe ngọn nguồn câu chuyện.

Hóa ra năm tháng trước Vưu Mông đã từng gửi thư khiêu chiến cho Wasser, yêu cầu hắn một đấu một. Lúc đó Wasser không từ chối, nhưng đến thời gian thi đấu lại vắng mặt không tới. Người khác bàn tán bảo rằng Wasser xem thường không thèm đấu với một tên thượng úy tép riu, vì vậy mới không chịu xuất hiện. Vưu Mông bị đả kích, từ người qua đường hoàn toàn biến thành antifan.

Còn là antifan trọn đời của Wasser, là loại antifan chất lượng có tư chất cực cao chỉ biết mắng đối phương là rác rưởi ấy.

Cũng tự phong là đối thủ cả đời của Wasser.

Lý Tấu Tinh nghe xong: "..."

Đau đầu.

Chẳng trách khi Wasser xuất hiện trước mặt mọi người bảo anh là đối thủ thì ánh mắt Vưu Mông nhìn anh lạ lắm luôn.

Cố Vấn Thành suy tư.

Hình như lúc đó hắn có nhận được một bức thư khiêu chiến, cũng không có từ chối, nhưng ngày thi đấu hắn lại bị mấy tên cướp mai phục. Mấy tên rác rưởi trước giờ lá gan bé như hạt mè kia liên hợp lại muốn giết hắn, Wasser không địch lại buộc phải dùng NK-03, sau đó, hắn hoàn toàn quên sạch chuyện có người khiêu chiến hắn.

Nói cảm ơn với sĩ quan phụ tá, cuối cùng cũng coi như biết được nguyên nhân khiến đội Mộng Chi thỏa mãn, bèn quay lại thảo luận mấy đề tài khác.

Lý Tấu Tinh đứng dậy, lúc này mới có thời gian nói: "Tôi đi vệ sinh."

Cố Vấn Thành nhanh chân theo sát Lý Tấu Tinh không tha, "Tôi cũng muốn đi."

Để có cơ hội ở riêng với nhau hai người bọn họ đã bỏ qua phòng vệ sinh trong phòng, quang minh chính đại đi ra ngoài dưới ánh mắt khinh bỉ của các đồng đội.

Vì đang là thời gian ngủ nên lối đi chẳng có bóng ai, dưới ánh đèn sáng trưng là đôi tình nhân đồng tính.

Đều biết mục đích của đối phương, còn không phải vì muốn hiện thực hóa ý tưởng chưa kịp thực hành kia sao?

Hai người kề vai đi với nhau khoảng một phút, Lý Tấu Tinh nhịn không được, "Không nóng à?"

"Không nóng." Cố Vấn Thành theo sát anh chặt chẽ.

"Sao lại dính người thế chứ?"

Cố Vấn Thành nghiêm túc lắc đầu, nắm lấy tay Lý Tấu Tinh còn chưa thỏa mãn, đoạn nhấc tay anh hôn một cái lên mu bàn tay, "Không dính, không chảy mồ hôi."

Cố ý xuyên tạc ý tứ của Lý Tấu Tinh.

Lý Tấu Tinh cười lắc lắc tay, "Đây là cái tay lát nữa sẽ dùng để đi vệ sinh đấy."

Cố ý làm hắn ghét bỏ, "Rất bẩn, bẩn lắm đấy."

Cố Vấn Thành cười cười, bỗng nhiên há miệng ngậm lấy ngón

tay út của anh, bao bọc trong khoang miệng ấm áp một hồi mới chậm rãi nói: "Ngọt."

Khoang miệng ẩm ướt, Lý Tấu Tinh cau mày, "Có thấy bẩn không mà còn ngậm, không được có lần sau."

Cố Vấn Thành thỏa mãn cực kỳ, "Em không bẩn."

"Chỗ nào của em cũng ngon, chỗ nào tôi cũng thích ngậm."

"Vẻ mặt bây giờ của cậu cứ như một tên biến thái," Lý Tấu Tinh dùng từ chuẩn xác, "Hay bé cưng Thành Thành của chúng ta vốn dĩ là một tên biến thái?"

Một bụng tức giận nín đến tận bây giờ, Lý Tấu Tinh vốn cho rằng đã dập được lửa, bấy giờ mới biết lửa này không chỉ chưa tắt mà còn ngày càng đốt cháy chủ nhân của nó.

Nói đến biến thái, Cố Vấn Thành phản bác tắp lự, "Đương nhiên không."

Nhưng lòng lại nhớ đến chuyện hắn từng nhìn trộm Lý Tấu Tinh, nhớ đến hình ảnh hắn dùng tinh thần vây khắp người anh.

Tên cướp vũ trụ đứng trước cửa phòng vệ sinh mà tâm tình nhộn nhạo, ngay cả Lý Tấu Tinh bên cạnh cũng chẳng ngó lơ được.

Lần giải quyết nhu cầu sinh lý này giải quyết tới hơn một tiếng, trong lúc đó có những người khác đến đi vệ sinh, cuối cùng có không ít người phàn nàn với nhân viên của phi thuyền rằng nửa đêm phòng vệ sinh có âm thanh lạ, dọa bọn họ đi vệ sinh mà sợ không thôi.

Cửa phòng vệ sinh vừa đóng là có thể vui vẻ lên mây.

Lý Tấu Tinh nói Cố Vấn Thành biết chơi là có lý do cả. Vì sợ anh sẽ rời xa khi biết hắn chính là Wasser, Cố Vấn Thành chủ động để Lý Tấu Tinh trừng phạt mình, còn đề xuất cả cách trừng phạt.

Cố Vấn Thành đối với mình tàn nhẫn đối với người khác còn ác hơn, duy chỉ có Lý Tấu Tinh mới khiến hắn phải đối xử tàn nhẫn với bản thân mình hơn với anh.

Hắn biết dưới góc nhìn của người khác hành động của hai thân phận này như đang đùa bỡn Lý Tấu Tinh, chẳng thể nhìn rõ là đang thật lòng thật dạ hay đang đùa cợt tìm niềm vui.

Vì để Lý Tấu Tinh tin tưởng hắn, hắn thật sự đã liều mạng.

Nói là trừng phạt nhưng thực ra mục đích cũng chỉ có một, chính là dụ dỗ người trong lòng.

Thoả thích phô bày mị lực của mình, bày ra dáng vẻ một tên trai thẳng ngượng ngùng khám phá bản thân mình ra sao, để Lý Tấu Tinh tận mắt quan sát, nhìn chằm chằm từng hành động của hắn, nhìn hắn dùng tinh thần lực thăm dò cơ thể mình thế nào.

Lúc nghe đề nghị của hắn Lý Tấu Tinh đã đỏ bừng mặt mày tim đập thình thịch, khi tận mắt trông thấy càng không chịu nổi.

Nhưng mà Cố Vấn Thành đã đặc biệt yêu cầu anh, vì để thực hiện "trừng phạt nhỏ", toàn bộ quá trình anh chỉ có thể nhìn mà không thể ra tay.

Cố Vấn Thành chưa nhận ra lúc thích Lý Tấu Tinh hắn đã từng thử tự thỏa mãn bản thân, có điều lúc ấy chỉ chuốc lấy bực bội vì chẳng chút phản ứng.

Vốn cho rằng dưới tình huống xấu hổ thế này hắn cũng sẽ như

trước kia không có chút phản ứng, ai mà ngờ trong ánh nhìn chăm chú của Lý Tấu Tinh hắn trái lại càng thêm không chịu được.

Giống như chỉ cần có Lý Tấu Tinh ở đó, chỉ cần dùng tầm mắt thôi là cũng có thể khiến hắn hưng phấn.

...

Thời gian du lịch vui vẻ nhanh chóng trôi qua, sau khi lần lượt ngắm nhìn hết các cảnh đẹp đội Mộng Chi hết sức ăn ý chọn địa điểm tổ chức tiệc hoan nghênh và tỏ tình ở sao Hải Bạch.

Vì nơi đây là nơi đã xảy ra nhiều sự kiện liên quan đến bọn họ, lần đầu tiên tiếp xúc thân mật của Lý Tấu Tinh và Cố Vấn Thành cũng ở đây, vì người cá, hết thảy mọi thứ khiến cho tinh cầu này có một sức hấp dẫn lạ thường.

"Tôi cảm thấy hôn lễ phải tổ chức ở sao Bắc Đẩu, các cậu thấy sao?" Swarin nghiêm túc đề nghị.

Bọn họ đang sôi nổi thảo luận về hôn lễ tương lai của Lý Tấu Tinh và Cố Vấn Thành, hoàn toàn phớt lờ thực tế hai gã đàn ông có thể kết hôn hay không, nghĩ tới ý tưởng tốt đẹp trong tương lai kia là bọn họ lại tranh luận kịch liệt.

"Sao Kỳ Kỳ Thể mà chúng ta vừa ghé cũng được đó," Hi Nam cũng đưa ra đề nghị, "Hơn nữa hôn lễ ở tinh cầu bọn họ chơi rất vui, quá trình hôn lễ cũng rất lãng mạn!"

"Sao Thác Bang cũng không tồi." Lăng Niên theo sát.

Dù gì thì đó cũng là tinh cầu của trường quân đội của mình, sao Thác Bang giao thương sầm uất, sẽ có nhiều khách dự hôn lễ, lúc đó sẽ rất náo nhiệt.

Mặt Tế Du lộ vẻ khó xử, phân vân, "Chỗ nào cũng rất tốt, mà tôi nhớ không lầm, Tấu Tinh rất thích bầu không khí ở sao Mã Vĩ."

Quê hương của Wasser đã diệt vong, bọn họ chẳng thể tới sao Mại Đắc tổ chức hôn lễ được.

Về phần hai người kia có thể kết hôn hay không —— Đây là vấn đề chưa bao giờ được đội Mộng Chi cân nhắc. Xin đấy, nhìn thái độ và dục vọng chiếm hữu của Cố Vấn Thành với Lý Tấu Tinh mà xem, hai người có thể tách ra sao?

Các đồng đội tích cực thảo luận. Lý Tấu Tinh và Cố Vấn Thành thân là người trong cuộc bước đi phía cuối hàng, hoàn toàn chẳng nghe lọt.

Lý Tấu Tinh bước giật lùi tới trước mặt Cố Vấn Thành, hai tay anh chắp sau lưng nắm chặt thành nắm đấm, cười híp mắt bảo Cố Vấn Thành đoán xem tay nào có đồ, "Nhanh đoán xem cái nào nào."

Cố Vấn Thành nghĩ thật kĩ, không thể gian lận, chỉ có thể quan sát vẻ mặt của anh, thử thăm dò, nói: "Tay phải?"

Vẻ mặt Lý Tấu Tinh chẳng mảy may thay đổi, tốc độ nói chậm lại, "Cậu chắc chứ?"

Không chắc lắm, lông mày Cố Vấn Thành đã nhăn tít lại, xoắn xuýt, "Chẳng lẽ là bên trái?"

Trên bờ biển không có cục đá nào, tư thế đi giật lùi đùa giỡn bạn trai của Lý Tấu Tinh cực kỳ đẹp trai hấp dẫn, vẻ mặt anh vẫn không thay đổi, "Chỉ có một cơ hội thôi nha, Vấn Thành."

Tiêu rồi, Cố Vấn Thành thật sự vắt hết óc suy nghĩ, khó mà tin được bộ dáng nghiêm túc đến phát sầu kia của hắn chỉ là đang chơi trò chơi với người yêu.

Hai tên có chỉ số thông minh rơi xuống mức trung bình kia chơi đến là vui, các đồng đội đồng loạt phớt lờ hai người, vờ như hai người theo sau chính là hai tên thiểu năng.

Chiếu theo lời của bọn họ, chỉ cần mặc kệ hai tên kia mới có thể cảm nhận được không khí của thế giới, là bầu không khí trong lành chẳng tràn ngập vị chua chết người của CƠM CHÓ!

Swarin vẫn khác với mọi người, dù có phải xem cảnh tượng ấu trĩ đến cỡ nào đi nữa tâm trạng đều siêu cấp tốt đẹp, cả người thỏa mãn!

Nhưng mà có thể nói mấy lời ấu trĩ như thế, cũng xem như là một loại biểu hiện hai người đang hạnh phúc nhỉ?

Bọn họ cách bờ biển càng ngày càng gần, đột nhiên trên mặt biển đằng xa có một cơn sóng vỗ tới, tiếng trẻ con lanh lảnh vang lên, mừng rỡ vô cùng, "Lão đại ——!"

Lực xuyên thấu của giọng trẻ con cực kỳ mạnh, vang vọng khắp bờ biển, dáng người tiêu sái của Lý Tấu Tinh lảo đảo, suýt thì bị tiếng gào này dọa cho sợ hết hồn.

"Lão đại lão đại lão đại!"

Âm thanh càng ngày càng gần, động tác bơi đến trước mặt bọn họ của bé người cá mãnh liệt. Mái tóc dài rối như tơ vò, đôi con mắt to tròn màu xanh lam tràn ngập vui mừng, "Hu hu hu cuối cùng lão đại cũng đến thăm bé cưng rồi."

Đáng yêu như một bé con.

Ánh mắt Lăng Niên sáng lên, sao trước đây hắn không phát hiện nhóc người cá này lại đáng yêu như thế nhỉ?

Cũng chỉ kém đáng yêu hơn tinh thần lực một chút thôi.

"Khụ," Lý Tấu Tinh cực kỳ có khí thế đại ca ngồi xổm xuống, tiến hành hỏi đáp giữa lão đại và tiểu đệ, "Sau khi anh đi em có chăm chỉ học tập không đấy?"

"Có nà!" Nhóc người cá ưỡn ưỡn ngực nhỏ, chiếc cằm nọng nhỏ hếch lên tận trời, "Bé cưng cảm thấy lão đại nói cực kỳ đúng! Bé cưng phải chăm chỉ học hành ngày ngày tiến tới! Cho nên bé cưng bỏ nhà ra đi nhá, định tự rèn luyện thực lực nhá!"

"Bé cưng có lợi hại không nà?"

Ánh mắt sáng lấp lánh chờ mong khen ngợi nhìn Lý Tấu Tinh.

Đội Mộng Chi: "..."

Ánh mắt không đồng tình âm thầm bắn về phía Lý Tấu Tinh.

"..." Lý Tấu Tinh.

Anh lập tức quay người bước nhanh về phía phi thuyền đang đậu. Ở sao Hải Bạch nước biển chiếm gần hết tinh cầu, nơi bọn họ đang dừng lại hiện tại chẳng phải là nơi gặp nhóc người cá lúc trước, điều này có nghĩa anh còn có thể cứu được.

Cố Vấn Thành thấy anh xoay người rời đi thì nghi hoặc, "Sao thế?"

"Nhân lúc tộc người cá còn chưa đuổi tận giết tuyệt tôi," Lý Tấu Tinh, "Tôi phải nhanh chóng trốn đi."

Anh thế mà lại làm cho bé con duy nhất của tộc người cá bỏ nhà ra đi!

Trông bộ dạng tóc tai bù xù bụng réo ùng ục không ngừng của

nhóc người cá là biết nhóc thảm cỡ nào rồi!

E là toàn bộ tộc người cá đã hận anh đến ngứa răng rồi đi?!

Nhưng anh cũng chỉ đùa chút thôi, vừa đi mấy bước đã quay trở về, đoạn lội xuống chỗ nước cạn ôm bé người cá vào trong ngực, bảo các đồng đội trên bờ đi kiếm đồ nướng cho nhóc ăn.

Để lần du lịch này thêm tốt đẹp bọn họ đã mang theo rất nhiều vật dụng tiện lợi, một bữa cơm dã ngoại chỉ là chuyện nhỏ.

Cố Vấn Thành cũng lội xuống nước theo anh, Lý Tấu Tinh ôm người cá nho nhỏ, hắn thì giúp một tay nâng đuôi cá thật dài lên. Vảy người cá sáng lấp lánh cực đẹp, sờ tay vào thấy lạnh lẽo cứng rắn như kim loại.

Nhóc người cá ngoan ngoãn thu hồi lớp vảy nguy hiểm trên người, giấu đi những góc sắc bén, tay nhỏ ôm cổ lão đại, chớp đôi mắt to trái liếc Lý Tấu Tinh, phải ngó Cố Vấn Thành, vô cùng yên lòng để cho bọn họ ôm khỏi mặt nước đi lên bờ cát.

Bốn người Tế Du bận rộn trên bờ không nhịn được cười, dùng quang não chụp lại cảnh này, trông rất đẹp, ấm áp như một nhà ba người vậy.

Ba người đều có giá trị nhan sắc cao, cảnh sắc sao Hải Bạch lại đẹp đến lạ thường, tùy tiện chụp một tấm ảnh cũng có thể khiến người ta cảm thấy ấm lòng, bất giác mỉm cười.

Hi Nam sức lớn. Trong lúc Lý Tấu Tinh và Cố Vấn Thành ôm nhóc người cá hắn đã dùng đồ đào ra một cái rãnh, rồi lại dùng tinh thần lực ngăn cát chảy xuống, đoạn dẫn nước từ trong biển đến chỗ nướng đồ ăn để nhóc con có thể ngâm trong nước biển mọi lúc.

Mấy người biết người cá ở các tinh cầu khác có thể rời khỏi mặt

nước ba ngày, thế nhưng trước giờ người cá ở sao Hải Bạch không thích giao du với nhân loại, ngại ngùng nhát gan, vì thế mấy người chẳng biết nhiều về bọn họ lắm, nên cẩn thận chút thì hơn.

Lý Tấu Tinh đặt nhóc con vào vũng nước, bé con ngoan ngoãn nói: "Cảm ơn lão đại."

Nhóc nhìn về phía Cố Vấn Thành, nghiêm túc đơn thuần hết sức, nói: "Cảm ơn vợ của lão đại."

Cố Vấn Thành: "... ?"

Vẻ mặt của hắn khiến nhóc thấp thỏm bất an, ngậm lấy tay nhỏ cẩn thận hỏi: "Bé cưng nói sai hả? Chẳng phải nhân loại gọi bạn đời của mình là vợ sao?"

"... Không có chuyện gì," Cố Vấn Thành cười cười, cảm thấy nhóc con này còn nhỏ, không phân biệt rõ giữa vợ và chồng, "Nhưng anh không phải là vợ nha, bé cưng."

Từ lúc trên phi thuyền trêu chọc Lý Tấu Tinh đến độ đỏ bừng mặt mày, ánh mắt mông lung, Cố Vấn Thành quả thực kiêu ngạo với thân phận "bên chủ động" của mình. Dưới cái nhìn của hắn, đây không phải là chuyện rõ ràng hiển nhiên sao? Logic cẩn thận của hắn sao mà phạm sai lầm được.

Phải là bên thừa nhận nào mới có thể khiến cho bên chủ động lộ ra loại biểu cảm như Lý Tấu Tinh chứ?

Sở dĩ hắn cường điệu vấn đề "trên dưới" như vậy, đơn giản là vì... Hắn cũng cảm thấy sai sai.

Thế nhưng có chết cũng không được thừa nhận, có giả chết cũng phải làm như không biết.

Dù lòng có nghĩ gì đi chăng nữa thì nhất định cũng phải có khí thế.

Nhóc người cá ngây thơ phá tan giấc mộng đẹp của hắn, "Không phải nha, bé cưng ngửi thấy mùi của lão đại trong cơ thể anh nè! Bé cưng sẽ không ngửi sai đâu í!"

Vì muốn chứng minh lời mình nói mà cuống cả lên, nước mắt tủi thân đong đầy trong đôi mắt, "Anh chính là vợ của lão đại!"

Cố Vấn Thành: "..."

Ánh mắt quỷ dị của các đồng đội lia về phía hắn, chợt tỉnh ngộ, không ngừng liếc từ trên xuống dưới đánh giá.

Tâm trạng Lý Tấu Tinh nhất thời phức tạp. Một mặt muốn thả like cho tiểu đệ vì đã lật tẩy hành vi mặt dày mày dạn vờ vịt không biết của Cố Vấn Thành, nhất định phải tán thưởng tiểu đệ một câu dũng cảm, một mặt muốn đấu với Wasser một trận... Phải xác định lại ai mới thật sự là bên chủ động.

Nhưng nhìn dáng vẻ của Cố Vấn Thành, lần nào cũng sướng không chịu được, chắc sẽ không đấu được nhỉ?

Anh thầm nghĩ, sắc mặt Cố Vấn Thành bên cạnh không ngừng biến hóa xanh đỏ đen.

"... Phụt ha ha ha ha ha!"

Tiếng cười càn rỡ vang lên. Tuy rằng các đồng đội không biết tại sao nam sinh yêu đương cũng phân chia vợ chồng, có điều nhìn vẻ mặt Cố Vấn Thành đi, phụt, ôi cướp vũ trụ Wasser đáng thương.

Lý Tấu Tinh lui về phía sau hai bước, ở nơi Cố Vấn Thành không nhìn thấy, giơ ngón tay cái về phía nhóc con.

Nhóc người cá hố người chẳng phân biệt lão đại hay vợ của lão đại, nhóc hỏi lại với vẻ ngốc moe, nói tiếng đế quốc còn chưa chuẩn lắm, "Lão đại, sao anh lại giơ ngón tay cái với bé cưng vậy?"

Toang.

Động tác Lý Tấu Tinh cứng đờ, Cố Vấn Thành chậm rãi quay đầu lại, vừa vặn đối diện với ngón tay cái đang dựng thẳng của anh.

Ôi.

Các đồng đội đưa xâu nướng cho bé con, sau đó mỗi người cầm một xâu, vừa ăn vừa xem, "Lại đây lại đây, ăn ngay cho nóng."

Đánh nhau đi đánh nhau đi! Đừng sợ, bọn họ đang chờ xem trò vui nè.

Chương 90: Màn tỏ tình mong đợi đã lâu

Ngón tay cái của Lý Tấu Tinh vẫn còn đang phách lối dựng thẳng lên.

Cố Vấn Thành liếc mắt nhìn ngón tay cái của anh một cái, đoạn chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn mặt anh.

Nhóc người cá co mình lại trong hố nước nhỏ chỉ dám ló ra nửa cái đầu, sợ hãi quan sát tình hình, tay cầm xiên nướng chờ khi trong miệng ăn xong lại thò đầu ra cắn một ngụm, kế đó sẽ nhảy tõm trốn trở lại dưới nước.

Bốn người đội Mộng Chi đứng bên cạnh thoải mái nhàn nhã hóng biến, trên đỉnh đầu mỗi người là một chữ to, hợp lại chính là: CƯỜI TRÊN NỖI ĐAU.

Lý Tấu Tinh nhanh chóng điều chỉnh vẻ mặt, muốn bao nhiêu vô tội có bấy nhiêu vô tội. Anh nhìn tay của mình với vẻ thắc mắc, khó hiểu, "Sao lại dựng thẳng lên thế nhỉ?"

Các đồng đội cùng nhau lườm một cái.

Cố Vấn Thành ha ha hai tiếng, nhìn anh vờ vịt, "Đúng vậy, sao lại dựng thẳng lên thế chứ."

"Không biết nữa," đôi mắt Lý Tấu Tinh mở to hết cỡ, cố gắng khiến một tên đàn ông đàn ang như mình có thể hiện ra vẻ đơn thuần vô tri của nhóc người cá, còn phản kích lại, "Vấn Thành, cậu thực sự là vợ đó. Lúc trước tôi cũng đã nói với cậu rồi, tôi

mới là bên chủ động."

"..." Cố Vấn Thành nhăn nhó mặt mày. Cái này quả thực không thể cãi lại, lúc đó hắn chỉ qua loa lấy lệ với anh, cho rằng Lý Tấu Tinh vì tự tôn đấng nam nhi mà không muốn thừa nhận mình yếu thế.

Nếu như nói Cố Vấn Thành chẳng chút quan tâm đến việc nằm dưới, đó là chuyện không có khả năng. Đồng dạng, Cố Vấn Thành cũng không quá để ý đến phân chia trên dưới.

Không ai quy định trong một cuộc yêu ai phải là bên thua thiệt, cảm xúc Cố Vấn Thành từ đầu đến cuối vẫn luôn ở cao trào, so với Lý Tấu Tinh, hắn cảm thấy hắn càng thoải mái hơn. Đã sướng như vậy thì còn kêu ca cái gì nữa? Xét theo góc độ của hắn Tấu Tinh hẳn phải là bên cần phải được nâng niu, cục cưng Lý Tấu Tinh của hắn.

Nhưng cậu bé của hắn rõ ràng không có vẻ chẳng hiểu gì cả, kẻ thực sự chẳng hiểu gì phải là Cố Vấn Thành. Hắn híp mắt, muốn biết rốt cuộc vì sao Lý Tấu Tinh biết được những kiến thức này.

Nghĩ như vậy, lại nghiền ngẫm những chuyện lúc trước, bây giờ nhìn lại thì thấy hình như biểu hiện của Lý Tấu Tinh lúc hắn bức ép anh tỏ rõ lòng mình ở phòng tắm có hơi sai sai.

Lúc đó anh đã biết làm những chuyện thân mật này rồi.

Biết từ đâu? Ai dạy cho biết?

Khí thế Cố Vấn Thành lên lên xuống xuống, Lý Tấu Tinh có thể dễ dàng nhận biết tâm trạng của hắn. Vốn còn cảm thấy rất thoải mái, dù sao anh và Cố Vấn Thành chẳng thể đánh nhau được, đây cũng chỉ là chút tình thú đáng yêu nhỏ giữa hai người. Nhưng bây giờ thì không chắc, vì cảm xúc Cố Vấn Thành rõ ràng dậy sóng phập phồng vượt quá dự đoán của anh.

Anh nhíu mày, bước tới kéo lấy tay hắn, hai người tới cạnh biển tâm sự.

Các đồng đội nhìn bóng lưng cùng rời đi của bọn họ, vẫn còn thấy chưa thỏa mãn lắm mà chậc lưỡi, quay đầu hỏi bé con, "Em không cảm thấy lạ khi vợ lão đại em... Là đàn ông sao?"

Nhóc con bĩu bĩu môi, cảm thấy bọn họ nghĩ về mình rất ngu ngốc, "Rất nhiều chủng tộc dưới đáy biển là do nam nam sinh ra."

"Wow..." Đội Mộng Chi không có kiến thức há to miệng, mắt lóe ánh sáng khi tam quan lại lần nữa được đổi mới.

Giờ phút này Tế Du cũng sáng dạ hẳn ra, đột nhiên mở to mắt, vui vẻ nói: "Kế hoạch tỏ tình của Tấu Tinh!"

"Có thể tiến hành dưới đáy biển!"

Cái này... Nghe rất hấp dẫn!

...

Đã từng vờ vịt đơn thuần ѕuиg ѕướиg bao nhiêu, bây giờ mọi chuyện bại lộ thì kinh hồn bạt vía bấy nhiêu.

Lý Tấu Tinh cho rằng Cố Vấn Thành giận là vì anh hiểu nhưng lại giả vờ như không hiểu. Nhưng thực tế lại khác xa, điều Cố Vấn Thành quan tâm bây giờ chính là ai đã dạy cho mặt trời nhỏ của hắn biết nhiều thứ đến vậy.

Nói đơn giản thì là hắn đang ghen.

Mùi ghen tuông rõ ràng, nhưng Lý Tấu Tinh không cảm nhận được.

Nước biển xanh ngắt vô tận, hai người bọn họ một kẻ đang suy nghĩ nên nói thế nào, một kẻ đang suy nghĩ nên làm sao để lờ đi.

Cố Vấn Thành gia trưởng, vừa hay, Lý Tấu Tinh gia trưởng cũng không thua gì hắn.

Đàn ông có gì là nói thẳng, chẳng ai muốn tình cảnh căng thẳng, hai người bọn họ đồng thanh, "Em/Cậu —— "

Ngạc nhiên nhìn nhau, đoạn bất giác bật cười.

"Ai dạy em những kiến thức này?" Cố Vấn Thành vặn hỏi trước, hắn nhịn không nổi nữa, "Tên kia đã chết chưa?"

Sát ý rõ ràng, Lý Tấu Tinh đột nhiên bị hỏi, anh trầm tư hồi lâu, "Yên tâm, bọn họ không ở thế giới này."

Bọn họ?!

Lòng Cố Vấn Thành khiếp sợ, không chỉ một người?!

Đệt!

Sắc mặt hắn tái xanh, Lý Tấu Tinh hiếm khi nói thẳng một tràng, "Trước đây chỉ có kiến thức lý thuyết, tất cả thao tác cụ thể đều thực hành trên cơ thể cậu."

Sảng khoái.

Vẻ mặt Cố Vấn Thành thoáng chốc hòa hoãn. Hắn cảm thấy hắn tiêu rồi, rõ ràng Lý Tấu Tinh chẳng giải thích gì thế nhưng hắn không còn tức giận nữa, sát ý cũng biến mất.

Nếu những người kia đã không ở đây, hắn còn có thể giết ai chứ?

"Cố Vấn Thành, đàn ông bên đàn ông ở thế giới này là không bình thường, thậm chí chưa bao giờ có," hai tay anh gối sau gáy, nằm trên bờ cát, "Cậu có từng nghĩ tới chưa, rõ ràng có tám thiên hà mấy vạn hành tinh, mười tỉ chủng tộc, tại sao không ai nghĩ rằng đàn ông có thể bên nhau chứ?"

Cố Vấn Thành học theo anh nằm trên đất, buồn bực hỏi: "Tại sao?"

Đàn ông với đàn ông, nếu như không phải xác nhận mình thích Lý Tấu Tinh, sao hắn có thể nghĩ tới loại ghép đôi này chứ.

Chết tiệt, Tấu Tinh học mấy kiến thức lý thuyết kia từ đâu, học được lúc nào, ai xúi em ấy học!

Vẫn rất, vô cùng, cực kỳ để ý.

Lý Tấu Tinh cười khẽ, âm cuối bay bổng, hình như tâm trạng rất tốt. Cố Vấn Thành vô thức quay đầu nhìn anh.

"Đó là vì thế giới này đang chờ chúng ta xuất hiện," anh nói, "Mọi người... Đều đang chờ Lý Tấu Tinh và Cố Vấn Thành bên nhau."

Gió biển phất qua, tiếng sóng rì rào thuộc về biển cả lướt qua tai bọn họ.

Cách nói phóng khoáng này, hoang đường đến cực điểm.

Nhưng đôi mắt Cố Vấn Thành lại đột nhiên chua xót, cảm giác nghẹn ứ không thôi.

Nội tâm kẻ cô độc, người khác sẽ không biết cảm xúc ra sao.

Bài xích ấm áp, coi thường ấm áp, khát vọng ấm áp.

Câu nói này của Lý Tấu Tinh lặp đi lặp lại trong lòng hắn thật nhiều lần, cảm thấy rất lãng mạn, cực kỳ lãng mạn.

Tựa thế giới thật sự như lời anh nói, chờ mong bọn họ bên nhau, rồi lại đợi chờ tất cả mọi người biết rằng đàn ông cũng có thể bên nhau.

Lý Tấu Tinh rút bàn tay dưới đầu ra, vẽ lên bờ cát một đường cong xinh đẹp, sau đó đụng phải đầu ngón tay trái của Cố Vấn Thành.

Cố Vấn Thành lần theo đầu ngón tay của anh, cùng anh mười ngón đan nhau.

Cố Vấn Thành trong nguyên tác luôn vô tình, nếu như trong hậu cung có người lừa hắn, kết quả chính là hoàn toàn cắt đắt. Ai mà có ngờ hắn lại dễ dỗ như vậy, dễ dụ đến độ Lý Tấu Tinh chỉ nói ba câu, gộp lại hơn một trăm chữ là hắn đã hết giận.

Lý Tấu Tinh không khỏi suy nghĩ, điều này vì đối tượng là anh hay vì tác dụng của độ hảo cảm?

—— Nhưng mà, ai quan tâm chứ?

Dù sao người Cố Vấn Thành yêu là Lý Tấu Tinh.

Không cần biết nguyên nhân, Lý Tấu Tinh tin tưởng hắn, cũng vô cùng tin tưởng mình.

Bầu không khí giữa bọn họ rất tốt, các đồng đội trên bờ luôn chú ý tới bọn họ cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

May mà hai người này vẫn ổn.

Dù có bảo là cười trên sự đau khổ của người khác nhưng tảng đá trong lòng vẫn được dỡ xuống.

Thực sự phải nói là một đôi trời sinh, có đôi tình nhân nào có thể giải quyết mâu thuẫn gọn lẹ như bọn họ không?

Sau khi biết mọi chuyện vẫn ổn mấy người lại tiếp tục thảo luận đề tài lúc trước.

Lăng Niên tán thành, "Ý tưởng của Tế Du rất hay."

"Có thể xuống nước bất cứ lúc nào, năng lực quản lý tinh thần lực của chúng ta bây giờ có thể làm được," Swarin suy nghĩ một chút, hỏi bé con, "Dưới đáy biển sao Hải Bạch có nơi nào đẹp không?"

Hi Nam vội vã bổ sung: "Chỗ thích hợp để tỏ tình ấy."

Thân là người ngoài cuộc bọn họ thám thính được không ít tin tức, biết rằng Lý Tấu Tinh chưa từng chính thức tỏ tình với Cố Vấn Thành, cái này sao mà được chứ?

Chẳng phải quan hệ người yêu là bạn nói một câu anh yêu em tôi đáp lại một câu em cũng yêu anh sao?

Nhóc người cá nâng chiếc cằm nọng trầm tư suy nghĩ.

Các đồng đội mong đợi nhìn nhóc.

Không phụ sự mong đợi của mọi người, bé con ngẩng phắt đầu lên, đôi mắt sáng rực, "Em biết một chỗ! Là nơi nhân loại chưa từng phát hiện ra nà!"

"Cực kỳ đẹp luôn!"

"Nhưng mà dưới đáy biển," bé con nghi ngờ, chỉ ra một vấn đề trí mạng, "Các anh còn có thể nói chuyện à?"

Đội Mộng Chi: "... Hai người họ có thể làm kí hiệu."

Hoặc là dùng tinh thần lực.

"Vậy thì đi ngay đi," nhóc con ngẩng đầu nhìn sắc trời một chút, chân trời nhuộm ráng đỏ, mặt trời sắp hạ xuống, "Hiện tại chính là thời điểm chỗ kia đẹp nhất!"

Các đồng đội hai mặt nhìn nhau, không ngờ lại đột ngột như vậy, có điều... Bọn họ ném que xiên, cởi giày ra, nhào về phía Lý Tấu Tinh và Cố Vấn Thành, kéo bọn họ từ trên bờ cát dậy rồi nhảy vào biển rộng ngay lúc hai người họ còn chưa kịp phản ứng lại.

Những điều bất ngờ không phải luôn tới đột ngột sao?

Bé người cá vui sướng reo lên một tiếng, đuôi cá đung đưa rẽ nước dẫn đường đi trước bọn họ.

Thấy động tác của những nhân loại này quá chậm nhóc còn chịu khó mỗi tay kéo một người, tăng nhanh tốc độ phóng về phía đáy biển.

Tuy rằng lúc đối mặt với nhân loại người cá sao Hải Bạch luôn ngại ngùng nhút nhát, nhưng ở đáy biển bọn họ lại là vị vua biển cả.

Đủ loại cá bơi qua bọn họ, bởi vì nhóc con còn quá nhỏ nên mấy con cá kia chỉ thích dính vào người nhóc thân mật, còn mãnh thú nguy hiểm to lớn dưới đáy biển lại coi thường người cá và nhân loại bên cạnh nó.

Nhóc con bĩu bĩu môi, "Hừ, chúng nó không sợ em chút nào."

Đội Mộng Chi đen mặt, rốt cuộc biết được nguyên nhân cả người nhóc con không có vết thương bụng réo vang là do nhãi con còn

chưa biết săn mồi. Nghĩ như vậy, chuyện bỏ nhà ra đi cũng không phải hoàn toàn xấu.

Bấy giờ mấy người mới biết đáy biển trông như thế nào.

Ngũ giác được tăng cường, còn có cơ thể cường tráng cho phép bọn họ tự do bơi lội dưới nước, trên da phủ một lớp màng tinh thần lực mỏng khiến bọn họ có cảm giác nước bên người trợn tuột kỳ dị.

Hai mắt có thể nhìn rõ hoàn cảnh xung quanh. Những con vật nhỏ bò trong lớp cát, các loài cá cùng loài thân thiết cọ vào nhau, quái vật khổng lồ thỉnh thoảng lướt qua làm bọn họ thán phục không thôi.

Ngoài ra còn có rất nhiều sinh vật không biết tên dưới đáy biển mà bọn họ chưa từng thấy, xinh đẹp tựa như những loài vật chỉ có trong thế giới giả lập.

Thần kỳ hơn chính là dưới đáy biển không phải chỉ có một màu tối đen mà còn được những đốm sáng lấp lánh điểm tô thắp sáng.

Đoàn người không dứt nổi mắt, vừa dùng tinh thần lực trồi lên mặt biển hấp thu dưỡng khí, vừa phấn khích nhìn tới nhìn lui.

May mà tinh thần lực của bọn họ cao nên mới có thể đi xa như vậy, vững vàng hấp thụ dưỡng khí.

Lý Tấu Tinh và Cố Vấn Thành vốn đang khó chịu, bấy giờ ngược lại thay đổi cái nhìn về các đồng đội luôn làm kỳ đà cản mũi này.

Vừa mới nói lời lãng mạn lại thấy được cảnh lãng mạn, còn có gì tuyệt hơn chuyện này chứ?

Cố Vấn Thành thầm nghĩ.

Sự thực chứng minh, còn có.

Vô số con sứa sáng màu băng lam trôi nổi trên biển, chúng nó lóe sáng, long lanh trong suốt chói sáng hơn cả bầu trời đầy sao.

Mà dưới chân là những bông hoa đỏ rực nối tiếp nhau dưới đáy biển sâu, cánh hoa mềm mại lay động theo làn nước gợn, tạo thành từng lớp từng lớp sóng hoa mỹ lệ.

Chỗ này rất sâu, gần như đã thành màu đen, chỉ có hai màu xanh đỏ của sứa xanh băng và hoa đỏ rực dưới đáy biển phản quang.

Đẹp đến rung động lòng người.

Tất cả mọi người nhìn mà sững sờ, có cảm giác mình lạc vào thế giới ảo ảnh. Người cá bơi qua đầu bọn họ, giọng trẻ con hớn hở ngâm nga một bài hát vui tai.

Lý Tấu Tinh lập tức phản ứng lại, đây là nơi tỏ tình do các đồng đội chuẩn bị.

Tỏ tình.

Đáp lại lời tỏ tình của Cố Vấn Thành.

Trái tim trong lồng ngực anh đập ầm ầm tăng nhanh tốc độ, nắm chặt bàn tay, cảm giác khẩn trương khó lòng giải thích dâng trào.

Các đồng đội nhìn anh, ánh mắt thiết tha, toàn bộ đều viết, "Đi đi!"

"Đi đi!"

"Đi đáp lại tình yêu Cố Vấn Thành dành cho cậu đi!"

"Đi cùng nhau đi!"

Tâm trạng của anh ảnh hưởng tới Cố Vấn Thành. Cố Vấn Thành quay đầu nhìn anh, luống cuống sờ lên vị trí trái tim.

Bởi vì nơi đó bắt đầu đập nhanh lên mà không hề báo trước, càng đập càng nhanh.

Dâng lên chờ mong mơ hồ không dám tin.

Lý Tấu Tinh đột nhiên kéo hắn lại.

Trái tim Cố Vấn Thành cũng theo đó mà nảy lên.

Anh kéo hắn chậm rãi bơi về trung tâm ánh sáng, dừng lại trong tiếng ca bao trùm, sứa sáng trôi dập dềnh.

"Khụ, là thế này..."

Lý Tấu Tinh không biết nên nói cái gì, tinh thần lực truyền lại lời anh nói cũng không ổn định lắm. Chuyện này quá nghiêm túc, lời nói có thể tùy tiện nói ra vào rất nhiều lúc bây giờ lại không nói ra được.

Anh nghĩ đi nghĩ lại trong đầu, sắp xếp ngôn từ lại lần nữa.

Trầm mặc kéo dài khiến đồng đội và nhóc người cá cũng bắt đầu sốt ruột, bàn tay phủ lớp tinh thần lực mỏng đã đổ mồ hôi.

Lời ngon tiếng ngọt, khi thật sự muốn nói lại chẳng thốt nên câu.

Nghĩ tới nghĩ lui, nghĩ đến độ sóng nước cũng vội, nghĩ đến độ Cố Vấn Thành toát hết cả mồ hôi.

Lý Tấu Tinh mới nghiêm túc nói rằng: "Tôi thích cậu, Cố Vấn Thành."

Từng chữ từng lời, đáy mắt in ánh sáng nơi con sứa cùng rặng hoa.

"Rất thích cậu."

Chẳng gì lỗi thời hơn mấy lời này.

Cũng chẳng gì êm tai hơn mấy lời này.

Các đồng đội nở nụ cười tự đáy lòng, dù dưới nước không nghe được nhưng bọn họ vẫn nhiệt liệt vỗ tay.

Tiếng ca của bé con càng thêm vui vẻ, đong đầy niềm vui hân hoan.

Còn Cố Vấn Thành, hắn đã đần người tại chỗ.

Chương 91: Người nhà

Đôi mắt Lý Tấu Tinh đong đầy ý cười, Cố Vấn Thành bị anh nhìn cuối cùng cũng lấy lại tinh thần từ trong sững sờ.

"Tôi..." Tâm tình hắn kích động, cũng chẳng thể thốt nên lời như Lý Tấu Tinh, "Tôi cũng thích em."

So với những lời nói vụng về nơi đầu môi, biểu hiện của tinh thần lực thẳng thắn hơn nhiều. Chúng nó đan lấy nhau nơi đáy biển, điểm tô ánh sáng màu trắng bạc trong không gian màu xanh băng hòa cùng màu đỏ rực.

Tinh thần lực giao hòa vòng qua Lý Tấu Tinh và Cố Vấn Thành, vòng qua Lăng Niên, Hi Nam và Tế Du, Swarin, vòng qua nhóc người cá và con sứa, vui sướng phiêu lưu nơi đáy biển sâu.

Các đồng đội đều cười như những tên ngốc.

Lý Tấu Tinh cũng nở nụ cười, "Ừ."

Cố Vấn Thành nhìn anh, khóe miệng bất giác nhoẻn lên, độ cong càng lúc càng lớn, tươi cười rạng rỡ.

Không thể tách rời, dù là đối phương rời bỏ hắn, hay là hắn rời khỏi đối phương.

Trừ phi trên thế giới không có cái người Cố Vấn Thành này, bằng không cho dù phải hủy diệt thế giới, Cố Vấn Thành cũng phải ở bên Lý Tấu Tinh.

Ở trong vòng tay anh cho đến khi chết đi.

...

Thời gian tươi đẹp lướt nhanh, ngay lúc đội Mộng Chi mải chơi bời đến quên cả lối về rốt cuộc bọn họ cũng nhận được thông báo của quân đội.

Tới sao Thủ đô, theo thượng tá Romond chờ hoàng đế bệ hạ triệu kiến.

Bọn họ lên phi thuyền tới sao Thủ đô. Đây không phải lần đầu bọn họ tới hoàng cung, các thiếu niên chẳng có cảm giác căng thẳng luống cuống, trái lại còn có cảm giác không nỡ khi kết thúc chuyến du lịch.

Bọn họ ở sao Hải Bạch lâu nhất, dẫn theo nhóc người cá đi ăn hết mọi thứ có thể ăn được. Tài nghệ nấu nướng siêu cao của Cố Vấn Thành hoàn toàn hạ gục nhóc con, thậm chí về sau khi tên nhãi này nhìn Cố Vấn Thành hai mắt đều phát sáng, mở miệng ngậm miệng đều gọi "Đại ca" như lưu manh.

Lý Tấu Tinh là lão đại, Cố Vấn Thành là đại ca, hai trụ cột tương lai của đế quốc, một người là Wasser nổi danh vang dội, nhóc con này quả thật quá mức ghê gớm.

Tên nhãi này được bọn họ dắt đi chơi, còn nuôi đến trắng trẻo mập mạp. Một tuần sau tộc người cá cuối cùng cũng tìm được bé con của bọn họ trong đại dương mênh mông, sau khi thấy tình trạng của nhóc con thì cứ cảm ơn đội Mộng Chi mãi thôi.

Mặt ngoài đội Mộng Chi trông rõ là đứng đắn nhưng thực tế tâm trạng bên trong rất là chột dạ.

Bọn họ chưa chăm con nít bao giờ, chỉ cảm thấy nhóc con vừa

đáng yêu lại chơi vui. Hơn nữa bọn họ đều là người mới, lúc mới bắt đầu cũng va đụng không ít, may mà da thịt người cá không mỏng manh như vẻ bề ngoài. Một đám trai thô kệch tay chân vụng về vậy mà không làm ra một vết thương nào.

Lúc tạm biệt nhóc con nước mắt lưng tròng, cứ gọi "Lão đại, đại ca" mãi, đau lòng như phải rời xa cha mẹ vậy.

Lý Tấu Tinh với Cố Vấn Thành hứa hẹn sẽ đến thăm nhóc rất nhiều lần. Tộc người cá phát triển chậm, có lẽ lần gặp mặt sau nhóc con vẫn sẽ có bộ dạng nhỏ bé như thế.

Có thể từ từ cảm nhận vẻ đẹp của thế gian cũng rất tốt.

Trên phi thuyền trở về, các đồng đội cuối cùng cũng bày ra nghi thức hoan nghênh.

Khi đó Cố Vấn Thành đang tắm trong phòng tắm, Lý Tấu Tinh dựa trên cửa bông đùa với hắn để dời lực chú ý, làm hắn không phát hiện ra âm thanh các đồng đội đang rón rén chuẩn bị đồ.

Cố Vấn Thành cứ nghĩ trong phòng chỉ có một mình Lý Tấu Tinh nên nội dung trò chuyện càng lúc càng lớn gan, đùa giỡn mặt trời nhỏ đến nghiện, một vài lời còn không phù hợp với thiếu nhi, khiến người nghe đỏ bừng mặt mày.

Lý Tấu Tinh ho khan vài tiếng, nếu như các đồng đội không ở đây anh đã sớm cởi trần đùa bỡn lại, bấy giờ chỉ có thể kín đáo trả lời, "Tôi thích tất cả mọi thứ ở cậu."

"Tóm lại phải nói một cái cụ thể," tiếng nói Cố Vấn Thành lẫn với tiếng nước và tiếng cười, "Chỗ nào khiến em thích tới độ không nỡ buông tay? Tôi sẽ chú ý tới nó nhiều hơn."

Các đồng đội dựng thẳng lỗ tai, trên mặt viết "Tôi không nghe tôi không thấy gì cả các cậu cứ tùy ý", nhưng mỗi lần đi ngang

qua cửa phòng tắm đều đặc biệt thả chậm bước chân.

Trong phòng đã được bọn họ bày đầy hoa tươi, nến, rượu, bánh ngọt và đồ ăn thơm ngon nóng hổi mua từ nhà ăn phi thuyền.

Mùi hương bị tinh thần lực ngăn cách, nhưng hương rượu ngọt vẫn mãi quanh quẩn nơi chóp mũi Lý Tấu Tinh.

Không phải từ chỗ bọn họ mà là từ trong phòng tắm truyền tới.

Anh cười cười, "Sao mà tôi chọn được chứ, có thể đồng hạng nhất không?"

Các đồng đội cho anh vẻ mặt ghét bỏ.

Mấy đồng bọn nhỏ lúc đầu còn mặt đỏ tai hồng khi nghe bọn họ nói lời tâm tình nay đã mặt dày mày dạn, trong lúc hai người nói những lời tâm tình lộ liễu như thế còn ghét bỏ Lý Tấu Tinh nói chưa đủ nóng bỏng.

Lý Tấu Tinh cho bọn hắn ánh mắt ra chỗ khác chơi, tiếp tục yểm trợ.

Cố Vấn Thành cười khẽ, "Tấu Tinh, em đừng nên qua loa lấy lệ với tôi."

Nghe giọng điệu của hắn có vẻ không hài lòng lắm, nhưng thực ra mùi hương nơi chóp mũi lại càng thêm ngọt ngào.

Từ sau khi tỏ tình ngày nào Cố Vấn Thành cùng tỏa ra mùi hương ngọt lịm, mùi hương mỗi ngày còn không giống nhau, cái tên này vui đến mức này cơ đấy.

Đương nhiên Lý Tấu Tinh, người ngửi thấy mùi hương của hắn, cũng duy trì tâm trạng siêu tốt mỗi ngày. Dù thời gian vận động buổi tối rất lâu nhưng anh cũng chẳng hề có vẻ mỏi mệt, tinh

thần sung mãn đến nỗi Cố Vấn Thành bắt đầu hoài nghi mình mới là con trâu bị mệt chết.

Sướng thì cũng sướng, nằm dưới thì nằm dưới. Cố Vấn Thành rất phóng khoáng, hắn không để ý, ngược lại còn cảm thấy thỏa mãn cực kỳ.

Ở bên một người như vậy, được nhường nhịn cưng chiều mọi mặt, Lý Tấu Tinh tuy rằng bất đắc dĩ nhưng cũng đặc biệt hưởng thụ. Nhưng đàn ông mà, để khỏi phải so sánh Lý Tấu Tinh cũng cưng chiều hắn cực kỳ.

Bơi trong mật ngọt, như ong với bướm, buồn nôn cả đôi.

Các đồng đội nghiêm mặt bày đồ vật ra, bọn họ chẳng có tình thú lãng mạn gì, được ăn uống là đã thấy vui.

Nhưng bọn họ còn chưa bày biện xong mà Cố Vấn Thành đã tắm xong toan đẩy cửa ra ngoài.

"!" Các đồng đội sợ hết hồn, vội vàng luống cuống tay chân ra dấu với Lý Tấu Tinh.

Vãi lìn! Vãi lìn!

Mau ngăn cậu ấy lại, không thể để cho cậu ấy ra sớm được!

Lý Tấu Tinh lâm thời nhận nhiệm vụ, vội vã gọi người lại, "Vấn Thành, cậu chờ một chút."

Cố Vấn Thành thật sự đứng bất động tại chỗ, cười híp mắt hỏi: "Sao vậy?"

Tiếng nước trong phòng tắm đã ngừng, các đồng đội cũng không dám động đậy, chỉ sợ hắn nghe ra được trong phòng này còn có người khác.

"Tôi vào tắm chung với cậu," Lý Tấu Tinh hết cách, "Cậu tắm cùng tôi lần nữa được không?"

"Phòng tắm à..." Cố Vấn Thành nhìn khắp phòng tắm một lượt, hiển nhiên đã hiểu sai ý Lý Tấu Tinh. Hắn khoanh tay đứng ở cửa, mặt vương ý cười, "Cục cưng Tinh Tinh, em muốn một lần với tôi ở phòng tắm hả?"

Các đồng đội: "..." Chao ôi.

Lý Tấu Tinh bị bọn họ nhìn đến phát ngượng, "... Tôi không có."

Tôi không có ý kia, tôi chỉ đề nghị cùng nhau tắm rửa đơn thuần thôi.

"Không phải cậu tò mò tôi thích nơi nào trên người cậu nhất sao? Tôi vào chỉ cho cậu."

Anh mở cánh cửa trước mặt ra rồi chui nhanh vào, bên trong không thấy bên ngoài, bên ngoài cũng không thấy bên trong. Sau hồi lâu tiếng nước lại vang lên, hai người bọn họ nhỏ giọng cười cười nói nói trong phòng tắm, vì tiếng nước chảy nên nghe không rõ lắm, các đồng đội dù có muốn nghe cũng không dám lại gần, vò đầu bứt tai tò mò muốn chết.

Yêu đương chính là thế này, bọn họ coi như đã biết. Hơn nữa, lúc đám chó ế này nhìn hai người thân mật với nhau còn có cảm giác đố kị ước ao oán hận.

Bọn họ còn chưa mất nụ hôn đầu mà bên kia đã thắm thiết rất nhiều lần, hiện thực bi thương khiến lòng người đau buồn.

Thừa dịp Lý Tấu Tinh liều mình ngăn cản Cố Vấn Thành, các đồng đội tăng nhanh tốc độ, sau mười mấy phút cuối cùng cũng giải quyết xong mọi thứ.

Việc chuẩn bị bất ngờ cho người khác này khiến bọn họ cảm thấy căng thẳng, nhìn chằm chằm cửa phòng tắm, lúc cửa mở ra còn có chút ngại ngùng.

Cố Vấn Thành có ngạc nhiên không? Có cực kỳ cảm động không? Cậu ấy sẽ thích những thứ này chứ?

Nếu như cảm động đến phát khóc thì bọn họ có thể chụp lại ảnh dìm, à, còn có thể miễn cưỡng đưa khăn giấy cho hắn lau nước mắt nữa.

Bọn họ nghĩ nhiều như vậy nhưng hiện thực lại là Lý Tấu Tinh và Cố Vấn Thành ôm hôn đi ra. Trên người hai người mặc áo tắm, tóc đen tích nước, bước chân lảo đảo, một người vừa bước khỏi cửa bèn đặt một người khác lên tường rồi hôn.

Các đồng đội:... Ha ha.

Lý Tấu Tinh vất vả mãi mới nhớ ra mình còn có nhiệm vụ, vừa muốn đứng dậy đã bị Cố Vấn Thành giữ chặt cổ rồi hôn đuổi theo. Chờ chuyện này xong xuôi thì gân xanh trên đầu các đồng đội đã muốn bùng nổ tới nơi.

Bọn họ ngồi sau bàn ăn với sắc mặt dữ tợn, Cố Vấn Thành vừa ngẩng đầu lên, chưa kịp chuẩn bị gì đã bị vẻ mặt của bọn họ dọa cho sợ hết hồn, "..."

Tâm tình rạo rực cũng bị cắt đứt.

Vẻ mặt thay đổi không ngừng, sao bọn họ lại ở đây.

Cố Vấn Thành lấy lại tinh thần từ nụ hôn sâu, nhìn bố trí căn phòng, món ăn còn nóng hổi tỏa hương thơm hấp dẫn trên bàn ăn, nhận ra điều gì đó, bất giác nhìn về phía Lý Tấu Tinh, "Đây là..."

Nhưng Lý Tấu Tinh chỉ cười mà không nói lời nào, kéo hắn cùng ngồi xuống bàn ăn.

Đồ ăn trên bàn rất nhiều, đa số là những món ngon Cố Vấn Thành đã nấu cho bọn họ, một số khác đầu bếp không nấu được nên chỉ có thể dùng món khác thay thế.

Rượu cũng là loại Cố Vấn Thành thích, đồng đội như người nhà và người yêu ngồi bên cạnh, tràn đầy tâm ý.

Cố Vấn Thành bắt đầu nghĩ xem hôm nay là ngày gì.

Lý Tấu Tinh và các đồng đội liếc mắt nhìn nhau, nâng ly chạm nhau dưới khuôn mặt ngập tràn thắc mắc của hắn, hô to: "Mừng kỉ niệm sáu tháng thành lập đội Mộng Chi!"

Ồ, Cố Vấn Thành bừng tỉnh, nở nụ cười, cũng nâng ly cụng vào. Trong khoảnh khắc hắn cụng vào ly những người khác, tất cả mọi người cùng đồng thanh: "Chúc mừng Wasser gia nhập đội Mộng Chi sáu tháng!"

Tay Cố Vấn Thành run lên một cái.

Hắn nhìn bọn họ với vẻ khiếp sợ.

Các đồng đội cười đến híp cả mắt, trông vẻ mặt kinh ngạc của hắn mà ôm bụng cười ha ha.

"Chúng tôi đã sớm nhìn ra, tên ngốc Vấn Thành này."

"Giả vờ gì nữa, cậu là Wasser thì sao? Người ở cùng chúng tôi chính là cậu, đối với chúng tôi cậu là ai đều không quan trọng."

"Tuy rằng chúng tôi nhiều lần mắng Wasser... Khụ khụ, đừng để ý."

"Dù sao bất kể là Cố Vấn Thành hay là Wasser," các đồng đội lần lượt từng người cụng ly với hắn, "Đừng sợ, chúng tôi ủng hộ cậu."

Cố Vấn Thành không cầm vững ly rượu trong tay, Lý Tấu Tinh nhận lấy, đoạn gắp cho hắn một bát đầy đồ ăn.

Các đồng đội mồm năm miệng mười, dùng cách xem trò vui che giấu quan tâm, "Sẽ không khóc chứ? Khóc thật à?"

"Khóc cái quần què," Cố Vấn Thành ngẩng đầu, hếch hếch cằm, hiếm khi tỏ ra khí thế phách lối của thiếu niên, "Uống hết cho tôi, không say không về!"

Hắn nói xong câu này thì giành uống trước một hơi cạn sạch, các đồng đội không chịu yếu thế, nâng ly rượu lên theo.

Mỹ thực rượu ngon, đồng đội và Lý Tấu Tinh.

Tảng đá đè nặng trong lòng bấy lâu đã bị các đồng đội mang đi, Cố Vấn Thành, mày có tài cán gì chứ.

Tốt đẹp như một giấc mơ.

Nếu như là mơ, hắn bằng lòng vĩnh viễn không tỉnh lại.

Để ly rượu xuống, Lý Tấu Tinh cũng cảm khái rất nhiều.

Có điều chưa được bao lâu anh đã dẹp bỏ những cảm xúc vô bổ này, toàn tâm toàn ý chơi trò chơi với các đồng đội.

Dù có là đồng đội hay người yêu cũng chẳng hề nương tay, qua mấy vòng trên mặt ai cũng có vài vết đen lạ, mặt đẹp thành mặt hề, từng người căm tức trừng mắt nhìn đồng đội vẽ bậy trên mặt mình.

Ngay cả Cố Vấn Thành cũng không tránh khỏi bị Hi Nam vẽ ra hai hàng lông mày rậm trên mặt, buồn cười vô cùng.

Hi Nam còn thảm hại hơn, vì ngốc nên trên mặt đã không còn chỗ để vẽ, bộ dạng này mà đi ra ngoài nhất định sẽ bị người ta coi là đứa thiểu năng.

Cả đám đen mặt nhìn tới nhìn lui, cuối cùng nhịn không được mà phá lên cười rồi ngã xuống trên ghế.

Chương 92: Không phải mẹ nó đều là cậu à

Sau khi đến sao Thủ đô bọn họ liền chạy đi gặp mặt thượng tá Romond.

Luận công ban thưởng là chuyện trọng đại, mọi người chuẩn bị rất kỹ càng. Lẽ ra không cần đích thân thượng tá Romond dẫn theo, nhưng Romond yêu cầu bọn họ phải theo sát phía sau anh ta.

"Tám giờ sáng mai vào hoàng cung," thượng tá Romond nói trịnh trọng, "Hiện trường có rất nhiều bên truyền thông phát sóng trực tiếp. Các cậu không cần căng thẳng, nhất định không được phạm sai lầm."

Hiện trường trao tặng công huân như vậy, rất nhiều người trên mạng sẽ chú ý.

Cảnh tượng như vậy có thể sẽ khiến một ít người có cấp bậc không cao cảm thấy căng thẳng, mà đội Mộng Chi mới chỉ thành niên, vẫn còn nhỏ, Romond với Weiss sợ bọn họ không kham được.

Có điều bọn hắn đã uổng công lo lắng rồi, với bản lĩnh trải qua nhiều chuyện như vậy của đội Mộng Chi dù sao cũng sẽ không căng thẳng dẫn đến thất lễ.

Quả nhiên, chuyến đi vào hoàng cung hôm sau cực kỳ suôn sẻ. Lúc đại đế Kate nhìn đội Mộng Chi hành lễ với mình, ông cười đến độ không thấy mặt trời đâu, không chỉ vì quân công của

bọn họ mà còn vì thiên phú đáng sợ này nữa.

Thiên phú như vậy cần phải chú trọng bồi dưỡng. Ông đã thương lượng với hoàng tử Nico, đội Mộng Chi vẫn nên quay trở lại trường quân đội Thừa Dương để được đào tạo chuyên sâu, còn quân đội đồng thời huấn luyện thêm, ắt phải làm cho đội ngũ trẻ này nhanh chóng trở thành bảo đảm vững chắc của đế quốc.

Vì tính đặc thù nhiệm vụ của đế quốc, suốt một tháng trước đó công dân đế quốc chẳng hề hay đội Mộng Chi có vai trò gì trong đó, cho tới tận thời điểm trao tặng quân công, bọn họ mới biết rốt cuộc đội Mộng Chi đã làm những gì.

Trong lúc nhất thời tâm tình phức tạp, cảm thấy ngũ vị tạp trần, lại kích động không thôi.

Dù biết tiểu đội này nào phải người tầm thường, nhưng không ngờ con đường của bọn họ lại nhanh chóng, dữ dằn như vậy.

Trong mỗi ống kính phát sóng trực tiếp, ai trong đội Mộng Chi cũng lạnh lùng, đặc biệt nghiêm túc.

Thái độ đối với hoàng đế của bọn họ cung kính lại lễ độ, lúc đứng vai lưng thẳng tắp, rất có khí chất.

Lúc này mọi người mới phát hiện, bọn họ đã có bộ dáng của người trưởng thành rồi.

Xứng đáng với tin cậy và kính phục của mọi người, là kiêu ngạo của đế quốc.

...

Hoàng đế bệ hạ trao tặng quân hàm thượng úy bọn họ.

Cùng lúc đó, có người đăng kết quả lần kiểm tra trị số tinh thần lực thứ ba của bọn họ lên trên mạng.

Tựa giọt nước nhỏ vào dầu sôi, khiến trời long đất lở.

Chỉ ngắn ngủi mười mấy phút, đội Mộng Chi đã cùng cấp bậc với Vưu Mông và Weiss. Hai vị này đều ở hiện trường nhưng trông chẳng hề kinh ngạc.

Nếu nhìn vào quân công, bọn họ biết đội Mộng Chi không chỉ có như vậy. Nắm giữ thực lực như vậy, sớm muộn gì mấy người cũng sẽ trở thành nguyên soái bảo vệ bình yên cho toàn bộ đế quốc.

Thực lực, vận may, cơ hội.

Bọn họ bùng nổ đúng lúc, cũng xứng đáng nhận được đền đáp thích hợp.

Thậm chí Vưu Mông và Weiss còn cảm thấy như thế vẫn chưa đủ.

Hoàng đế bệ hạ cũng cảm thấy như vậy, nhưng đội Mộng Chi vẫn còn quá trẻ, cơ hội lập công sau này còn nhiều, xuất phát điểm càng thấp thì càng có nhiều không gian thăng tiến.

Ông cũng phải suy xét cho con trai của mình, vinh dự trao quân hàm cao hơn này vẫn nên để cho người kế nhiệm ông thì hơn.

Sau khi đội Mộng Chi cảm ơn bệ hạ xong, tiếng màn trập xung quanh bọn họ vang lên không ngừng. Biểu cảm của đội Mộng Chi càng thêm nghiêm cẩn, trông mấy chàng trai càng thêm ngầu lòi, đẹp trai cực kỳ.

"Này này này, bọn họ còn muốn chụp chúng ta bao lâu nữa vậy?"

Trong kênh đồng đội hoàn toàn là một phong cách khác.

"Tiết mục tiếp theo sắp được tiến hành rồi, mà Lăng Niên này, công chúa đang nhìn cậu đấy."

Thành viên hoàng thất đều ở hiện trường, hoàng tử và công chúa chia ra ngồi hai bên trái phải hoàng đế bệ hạ. Công chúa mặc váy dài màu xanh nước biển, ngồi trên cao nở nụ cười dịu dàng.

Ánh mắt lay động, đôi tai phiếm hồng, tầm mắt chăm chú vào trên người Lăng Niên không dời.

Khuôn mặt Lăng Niên càng thêm cứng ngắc, nom rất khó gần.

Trông công chúa sẽ không làm nũng như Hi Nam, cũng không đáng yêu như Swarin.

Thế nhưng... Vành tai hắn lại ửng đỏ.

Thân là công chúa, có thể đừng cứ nhìn chằm chằm vào hắn được không?

Hết nghi thức này tới nghi thức kia, tâm trạng hoàng tử Nico rất tốt, vẫn luôn duy trì nụ cười mỉm chân thành.

Hoàng tử Yinsa cười trộm, thầm thì: "Anh, dáng vẻ bây giờ của anh cực kỳ giống một con mèo trộm được cá luôn."

"Nếu có thể để cho anh nhặt được thêm mấy nhân tài như vậy nữa, dù có bị em hình dung khó nghe hơn nữa anh cũng cam tâm tình nguyện," Nico buồn cười, "Em đi quan tâm Abe thì hơn, biểu hiện của chị em cực kỳ không thích hợp."

Biểu hiện không phù hợp của công chúa cũng lọt vào trong mắt truyền thông, ống kính không ngừng đảo qua đảo lại giữa cô và

đội Mộng Chi, trong mắt mỗi người đều là mong muốn phấn khích tìm tòi nghiên cứu.

Giữa hoàng thất và trụ cột tương lai của đế quốc còn có chuyện gì đó?

Chờ sau khi kết thúc trao tặng công huân, đội Mộng Chi theo thị vệ ra khỏi hoàng cung, mà trước cửa hoàng cung đã có rất nhiều ký giả truyền thông sớm vây quanh chờ đợi.

Cuộc phỏng vấn của bọn họ được phát sóng trực tiếp, ai cũng muốn chen lên trước mặt đội Mộng Chi với hi vọng lấy được tin tức bùng nổ độc quyền, "Chúng tôi phát hiện cả buổi lễ ánh mắt công chúa luôn ở trên người đội Mộng Chi, có phải công chúa đang biểu đạt ái mộ với một vị nào đó trong đội Mộng Chi hay không?"

"Xin hỏi có từng nghĩ tới việc liên hôn với hoàng thất hay chưa?"

"Theo tuyên bố của ban ngành liên quan, trị số tinh thần lực của anh Lý Tấu Tinh cao tới mười ngàn, điều này có thật không?!"

"Vừa vào quân đội đã thăng lên thượng úy, xin hỏi cảm giác của anh với việc này thế nào?"

Trường thương đoản pháo cùng các câu hỏi ùn ùn kéo tới.

Đội Mộng Chi chưa từng trải qua loại tình cảnh này, có điều lúc trước Weiss đã nói với bọn họ tình huống như thế chỉ cần duy trì mỉm cười bước khỏi đám đông là được, không cần trả lời bất cứ vấn đề gì.

Bọn họ cứ thế nghe theo.

Mấy người mới được thăng lên cấp thượng úy còn cao hơn phóng viên xung quanh một cái đầu, bước chân vừa nhanh vừa

mạnh mẽ. Mọi người không dám cản lại nên chỉ có thể vừa đuổi theo sau vừa truy hỏi.

Khán giả nhìn tình cảnh này mà cảm khái không thôi.

Giống như cuộc thi tìm đội mạnh nhất mà bọn họ tham gia thi đấu chỉ vừa kết thúc, lúc đó còn là bọn nhóc cười đùa trong phát sóng trực tiếp, bị chuyện ma dọa cho sợ đến nhăn nhó mặt mày. Mới hơn một tháng không gặp, bọn họ đã biến thành một diện mạo khác.

Ống kính chỉ có thể đuổi theo bóng lưng của bọn họ, toàn bộ người xem cũng chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng.

Khoác trên mình bộ quân trang chỉnh tề, mỗi một bước chân tiến về phía trước đều vững vàng kiên định.

Mọi người chợt sinh ra cảm giác đang nhìn bọn họ bước đi trên con đường huyền thoại.

Trong đám phóng viên đuổi theo phía sau đột nhiên có người nâng giọng, "Anh Lý Tấu Tinh, anh Cố Vấn Thành! Xin hỏi các anh có biết rằng có một trang web nói về tình cảm giữa hai anh hay không!"

Cố Vấn Thành chế nhạo trong lòng, không phải là cái trang web chuyển đổi giới tính kia sao?

Bước chân hắn đột nhiên ngừng lại, hoàn hồn, mắt lộ vẻ khiếp sợ.

Lý Tấu Tinh cũng đột nhiên dừng lại, liếc mắt nhìn nhau với hắn, đoạn lập tức che giấu biểu cảm rồi quay đầu lại hỏi: "Trang web nào?"

Nội dung trang web chuyển đổi giới tính duy nhất mà bọn họ

biết chỉ nói về Wasser và Lý Tấu Tinh, mà không phải là Cố Vấn Thành và Lý Tấu Tinh.

Phóng viên lớn tiếng gọi hai người bọn họ lại thở hồng hộc chạy đến trước mặt bọn họ, giơ quang não chiếu hình lên không trung, "Chính là cái này, người ở đây đều rất điên cuồng, mấy thứ bọn họ viết... Thứ bọn họ viết toàn là tình yêu giữa hai anh, trời ơi... Bọn họ thế mà lại viết về tình yêu giữa hai anh."

Mấy phóng viên vừa lục tục chạy đến lập tức bùng nổ, vội nhìn vào hình chiếu, vẻ mặt chuyển từ kinh ngạc đến khó mà tin nổi, từ hoài nghi đôi mắt mình có vấn đề đến cả người chết lặng tại chỗ.

Nhưng khán giả trên mạng xem đến là vui vẻ.

Bởi vì góc độ nên bọn họ không thấy được nội dung trên hình chiếu, bấy giờ hãy còn đang phỉ nhổ nghiệp vụ của phóng viên kia.

[Tình yêu gì thế? Phóng viên này có chuyện gì vậy, nói năng cho cẩn thận vào!]

[Tình bạn mà lại bị hắn ta nói thành tình yêu, ha ha ha ha, cười ẻ]

Mà trên trang web bọn họ không biết kia, từng khoản từng mục, tất cả đều liên quan đến Cố Vấn Thành và Lý Tấu Tinh.

Cố Vấn Thành cảm thấy lượng máu cung cấp cho não không đủ, hít thở dồn dập, vô thức níu lấy quần áo Lý Tấu Tinh.

Lý Tấu Tinh trầm ngâm im lặng, thăm dò nhấn bừa vào một cái link.

Cái tên Lý Tấu Tinh và Cố Vấn Thành choán đầy màn hình phản

chiếu trong mắt bọn họ.

Người xung quanh thăm dò tiến lên gần hơn, muốn biết trên đó viết cái gì.

Không có chuyển đổi giới tính, không có nữ giả nam, là hai người đàn ông.

Lý Tấu Tinh đóng link này lại, rồi lại mở ra một bài đăng khác trên diễn đàn.

【Tình yêu có một không hai đáng ngạc nhiên, ai nói giữa con trai không có tình yêu?】

Bình luận thứ nhất rồi bình luận thứ hai... Mãi cho đến cái thứ mười, tất cả đều là ảnh không biết chủ bài đăng mót nhặt được ở đâu, nhân vật chính trong tất cả số ảnh đó đều là Lý Tấu Tinh và Cố Vấn Thành, có vài tấm còn là ảnh cực kỳ thân mật.

Người nhìn lén hình chiếu liếc mắt nhìn bức ảnh, rồi lại liếc mắt nhìn tiêu đề, vẻ mặt từ từ trở nên quái dị.

Cơ thể phản ứng trước đầu óc, bọn họ giơ máy lên nhắm ngay vào hình chiếu.

Sau một khắc, khán giả trước phát sóng trực tiếp cũng nhìn thấy mấy thứ trên trang web này.

Lý Tấu Tinh bình tĩnh lại, tiếp tục lướt xuống dưới, giữa chừng bài đăng này lại lệch về một hướng đi kỳ quái.

Phần bình luận chửi nhau ủm tỏi, hai bên đều liên quan đến Lý Tấu Tinh. Một phe là fan CP của Wasser và Lý Tấu Tinh, một phe là fan CP của Cố Vấn Thành và Lý Tấu Tinh, chửi nhau kéo dài hơn trăm bình luận, quả thực mưa máu gió tanh.

Lý Tấu Tinh và Cố Vấn Thành, "..."

Các đồng đội đang lo lắng vì sợ bị nhìn ra cái gì, "..."

Đây là cái khỉ gì vậy?

[Cố Vấn Thành chui ở đâu ra vậy, đừng có ngày nào cũng chường mặt lên đây vậy chứ. Wasser đã tuyên bố chủ quyền với Lý Tấu Tinh rồi, đồng đội với nhau mà tụi mày cũng đem ra ghép cặp thì cũng chịu luôn.]

[Dấu hiệu đầu tiên về tình yêu nam nam chính là cướp vũ trụ Wasser và Lý Tấu Tinh, mấy cái khác tao không thừa nhận, với lại nói cho chủ bài đăng biết nè, hai người bọn họ chỉ đơn thuần là tình đồng đội, hôn nhau chỉ vì truyền dưỡng khí]

[Wasser mà cũng có fan á? Một lão già ba mươi, bốn mươi tuổi lại dính chặt lấy Lý Tấu Tinh? Xin đấy, van cầu tụi mày xem ảnh đi, nhìn tình cảm tỏa ra giữa Cố Vấn Thành và Lý Tấu Tinh trong ảnh với ánh mắt trong lúc phát sóng trực tiếp đi, bọn họ mới là một đôi ok? Tụi mày nhìn tuổi Cố Vấn Thành rồi nhìn lại Wasser coi, Wasser chẳng qua là một tên tiểu nhân thích ép buộc thôi]

[Chính miệng Wasser đã nói gã chỉ xem Lý Tấu Tinh là đối thủ, ai cho tụi mày tự tin nói Wasser với Lý Tấu Tinh mới là một đôi, cái gì mà người Lý Tấu Tinh yêu chỉ có Wasser?]

Hai phe chửi đến là hăng, vẻ mặt người ở hiện trường phức tạp.

Quả thực chẳng thể thốt nên lời.

Đây là chuyện tình tay ba vô song gì vậy nè!

Ôi mẹ ơi!

Tình anh em biến chất, tinh đạo tranh giành, ai là vợ cả ai là bé ba, còn có Wasser trâu già gặm cỏ non...

Các ký giả giật mình, vội chĩa ống kính về phía Lý Tấu Tinh và Cố Vấn Thành, muốn quay lại vẻ mặt của hai người.

Cố Vấn Thành lúng túng ho khan hai tiếng, lúc này lại biết ngượng, mặt ưng ửng hồng.

Hắn quả thực là chúa tể của những cặp sừng, người biết chân tướng cũng thấy ngượng thay hắn.

Mà vẻ mặt này trong ống kính lại khiến người ta phải suy nghĩ sâu xa.

Vừa có thể hiểu là lúng túng khi nhìn thấy tin đồn của mình và anh em, cũng có thể hiểu là thẹn thùng khi sự thật bị vạch trần.

Ký giả truyền thông trước giờ vẫn luôn mẫn cảm với tin tức giải trí lập tức như hít phải thuốc lắc, mắt sáng như đuốc nhìn chòng chọc hai người trong cuộc, tâm trạng hóng hớt tin tức ngược lại đè sự khiếp sợ khi biết giữa hai người con trai còn có tình yêu xuống, "Xin hai anh trả lời tôi đây có phải là sự thật không!"

"Xin hỏi anh Lý Tấu Tinh, anh thật sự có loại quan hệ đó với Wasser sao?"

"Anh Cố Vấn Thành, quan hệ giữa anh và đồng đội của anh có thuần khiết hay không? Anh có ghét Wasser không?"

"Wasser có từng dùng thủ đoạn uy hiếp bức bách anh rời khỏi anh Lý Tấu Tinh không?"

[Vãi!]

Trên mạng bắt đầu chửi bới, [Wasser của bà vốn là một đôi với Lý Tấu Tinh, CP Sắc Tinh (*) là người sáng lập! Tên phóng viên này có ý gì thế, antifan của Wasser của bà à?]

(*tên tiếng Trung của Wasser là 沃瑟, CP Sắc Tinh là 色星, 2 chữ 瑟, 色 đều có pinyin là sè nên lấy từ đồng âm cho nó đẹp hơn á)

Trong lúc phần lớn dân mạng còn chưa hoàn hồn lại, fan CP hai phe đã tới chiến trường trước, cũng phô bày sức chiến đấu kinh người của mình.

Cầm bọn họ như muốn rơi hết xuống đất! Trợn mắt há hốc mồm nhìn những người này chửi nhau tằng tằng vòng một giây đồng hồ.

Điều này khiến toàn bộ dân mạng có một loại ảo giác.

Tựa như khắp thiên hạ đều biết Lý Tấu Tinh, Cố Vấn Thành và Wasser là tình tay ba, chỉ có bọn họ là không biết.

Tựa như toàn thế giới đều biết đàn ông có thể bên nhau, tựa như đàn ông yêu nhau chỉ là một chuyện hết sức bình thường... Chỉ có bọn họ không biết.

Người trong hoàng cung lập tức biết chuyện phát sinh bên ngoài.

Vẻ mặt Vưu Mông trở nên khó tả.

Hoàng tử Nico chú ý tới biến hóa của anh ta, nói với vẻ hứng thú: "Thượng úy Vưu Mông, anh biết gì à?"

"Vâng, hoàng tử điện hạ," Vưu Mông nói khe khẽ, "Wasser từng để lại sau eo Lý Tấu Tinh... Để lại chữ viết của sao Mại Đắc."

Những người khác cũng hứng thú, "Là chữ gì?"

"Nơi này là của tôi," lời nói thẳng thừng xấu hổ như vậy thực sự không tiện nói ra, Vưu Mông khẽ ho một tiếng, bổ sung, "Wasser muốn Lý Tấu Tinh chỉ thuộc về một mình gã."

Vẻ mặt của thành viên hoàng thất khẽ biến đổi, không ngờ Wasser lại không biết xấu hổ như vậy.

"Cái tên Wasser này," hoàng đế bệ hạ lắc đầu, nhỏ giọng lầm bầm, "Đã già như thế rồi, thế mà còn muốn trâu già gặm cỏ non."

Còn muốn gặm cỏ non của đế quốc bọn họ nữa chứ.

Vẻ mặt Romond khó coi, "Tôi tuyệt đối không cho phép Wasser ra tay với cấp dưới của tôi!"

Thế nhưng anh ta không cho phép thì có tác dụng đếch gì, anh ta có thể ngăn cản Wasser sao?

Trên mạng.

Bình luận của hai phe fan CP không ngừng gia tăng, điều này có thể phản ánh số lượng đông đảo của bọn họ, còn đám người đang chìm trong khiếp sợ lại nghĩ rằng kiến thức mình nông cạn.

Người khác không kinh ngạc mà chỉ có mỗi mình mình kinh ngạc, chẳng phải rất mất mặt sao?

Dòng suy nghĩ của bọn họ càng ngày càng lệch, bỏ qua điểm quan trọng nhất gây tranh cãi nhất, cuối cùng bất giác tò mò rốt cuộc Lý Tấu Tinh là một đôi với ai?

Lý Tấu Tinh không muốn nói cho bọn họ biết mình là một đôi với ai, anh chỉ biết hiện tại mình rất đau đầu.

Nhìn những nhận xét này đi, toàn là lời cãi vã chân thành sâu sắc. Dù sao cũng chẳng ai tin Cố Vấn Thành của đội Mộng Chi với cướp vũ trụ Wasser nổi danh mười mấy năm là cùng một người.

Nói đơn giản, anh bị ép tham gia vào một cuộc tình tay ba mà chỉ có hai người tham dự.

Vừa diễn cảnh cưỡng ép áp bức với Wasser, vừa phải giả vờ yêu hận tình thù với Cố Vấn Thành.

Anh giơ tay bóp bóp trán, cảm thấy mình nhận giải ảnh đế được rồi.

Cố Vấn Thành liếc anh vài lần.

Vừa hay phóng viên bên cạnh lại truy hỏi không buông, "Nếu như những gì trên trang web kia nói là thật, vậy thì anh Lý Tấu Tinh, xin hỏi giữa đồng đội Cố Vấn Thành của anh với cướp vũ trụ Wasser anh thích ai hơn?"

Hỏi hay lắm.

Lập tức đẩy Lý Tấu Tinh lên nơi đầu sóng ngọn gió.

Ánh mắt Cố Vấn Thành tối sầm lại, híp mắt nhìn anh.

Hắn cũng muốn biết, Cố Vấn Thành với Wasser, mặt trời nhỏ của hắn sẽ thích ai hơn.

Cảm xúc kích động lặng lẽ phun trào của hắn khiến Lý Tấu Tinh cảm thấy hắn có thể rơi vào trạng thái hắc hóa bất cứ lúc nào.

Lý Tấu Tinh, "..."

Không phải mẹ nó đều là cậu à.

Chương 93: Kết thúc

Phóng viên đang cố ý gây sự, tâm trạng Cố Vấn Thành cũng bị kéo theo. Lý Tấu Tinh không hiểu, bất kể là Wasser hay là Cố Vấn Thành, không phải đều là hắn sao?

Đều lẳng lơ, đều phóng túng, đều thích tinh tướng làm màu.

Cần gì phải phân ra rõ ràng như vậy, hai thân phận này đều là một mình Cố Vấn Thành mà.

Lý Tấu Tinh không tin Cố Vấn Thành có thể rảnh rỗi như vậy, cuối cùng chỉ có thể cho ra một kết luận, cái tên này cố ý.

Nói đơn giản là, ảnh đế Thành Thành login rồi.

Phóng viên dũng cảm thay mặt quần chúng hỏi vấn đề này, những người khác ngậm miệng, hết sức chuyên chú nghe Lý Tấu Tinh trả lời.

Cái này quá kích thích, bất kể là Wasser hay là Cố Vấn Thành, bất kể Lý Tấu Tinh nói cái gì, đây tuyệt đối là đề tài có thể khiến toàn bộ đế quốc bùng nổ.

Nhân vật chính không lên tiếng suốt mười mấy giây, cuối cùng Lý Tấu Tinh cũng xoay người đối diện với bọn họ.

Anh mặc quân trang, trên vai là quân hàm thượng úy mới được đổi, rõ ràng là một tên nhóc nhỏ hơn bọn họ mười mấy tuổi nhưng lại có khí thế khiến cho bọn họ bất giác tuân theo mệnh

lệnh.

Bình thường ở trước mặt mọi người Lý Tấu Tinh luôn tươi cười, khiến người ta cảm thấy vừa thân thiện vừa chính trực.

Nhưng lúc này đây, các khán giả ngồi cách một màn hình và các phóng viên ở hiện trường bị ánh mắt anh nhìn chăm chú, bấy giờ mới nhớ ra anh không chỉ là một thiếu niên tốt tính.

Anh là người có tinh thần lực mạnh nhất đế quốc ở thời điểm hiện tại, là người có công lớn trong việc đánh bại tổ chức cướp vũ trụ Trùng Nghiệp, là thượng úy mới được thăng cấp của bọn họ...

"Tôi từ chối trả lời vấn đề này," Lý Tấu Tinh liếc nhìn ống kính, "Mọi câu hỏi liên quan tới vấn đề tình cảm cá nhân của tôi, các anh không nên hỏi."

Cố Vấn Thành nhìn anh không dứt nổi mắt, tim đập thình thịch, mấy ý nghĩ loạn thất bát tao kia đều bị sắc đẹp đánh bại, chỉ cảm thấy Lý Tấu Tinh sao mà đẹp trai quá.

Dưới con mắt của mọi người, ỷ vào hắn không thể táy máy tay chân mà thoả thích phóng ra mị lực dụ dỗ hắn.

Quá đẹp trai, thật sự quá đẹp trai.

Lý Tấu Tinh cảm nhận được tầm mắt nóng bỏng của hắn, cơ thể càng đứng thẳng, khuôn mặt càng lạnh lùng, "Tắt máy quay."

Các phóng viên ngoan ngoãn tắt máy.

Đội Mộng Chi đi ra khỏi vòng vây, các đồng bọn giơ ngón cái với Lý Tấu Tinh. Lần làm màu này quá ổn, toàn bộ quá trình nước chảy mây trôi, ngầu không chịu được.

Bước chân Lý Tấu Tinh vững vàng. Cố Vấn Thành cứ mải ngắm anh nên chẳng chú ý dưới chân, thiếu chút nữa vấp ngã, may mà bạn trai kịp thời kéo lại, vòng tay qua eo ôm lấy hắn.

Cố Vấn Thành vô thức hóp bụng lại.

May thay, không bị mất mặt trước công chúng.

"Tự mình ghen với chính mình," Lý Tấu Tinh buông hắn ra, còn nói thêm một câu, "Bắt trend nhanh đấy, Cố Vấn Thành."

Nghĩ như vậy thật sự rất mất mặt. Cố Vấn Thành day day trán, miễn cưỡng nặn ra một lý do, "Mấy người đó cãi nhau như thật, làm tôi lúc ấy cũng cảm thấy Wasser với Cố Vấn Thành là hai người khác nhau."

Lý Tấu Tinh cười cười, "Cậu có thấy chột dạ khi nói mấy lời này không vậy?"

"..." Cố Vấn Thành khiêm tốn, "Có hơi hơi."

"Từ lúc mới bắt đầu, toàn bộ đế quốc đều biết chuyện tình tay ba giữa tôi với cậu," Lý Tấu Tinh, "Nói thật xem, trong lòng có sướng hay không?"

Lần này Cố Vấn Thành im lặng tận một phút mới nở nụ cười.

"Sướng."

Mặt mày phơi phới, tinh thần sảng khoái, giá trị nhan sắc vốn đã cao chót vót bấy giờ lại chói lóa đến độ sắp làm mù mắt các đồng đội.

Hiện tại các đồng đội chẳng thèm tham gia vào chuyện giữa hai người họ, bởi thực sự quá dày vò người ta, lúc thường có thể không nhìn sẽ tuyệt đối không nhìn.

"Có sướng cũng không được ghen tuông bậy bạ," Lý Tấu Tinh nhéo hắn một cái, cau mày, "Sao có vẻ gầy đi rồi?"

Người ở cùng nhau mỗi ngày sẽ không nhìn ra thay đổi của đối phương, huống chi Lý Tấu Tinh với Cố Vấn Thành mỗi ngày đều dính chung một chỗ, anh cũng chỉ mới phát hiện Cố Vấn Thành gầy đi lúc đột nhiên ôm lấy hắn thôi.

Mà Cố Vấn Thành mặc quần áo thì gầy cởi quần áo ra lại có da có thịt, cơ bắp lại hoàn mỹ, cởi quần áo cũng không nhìn ra gầy chỗ nào.

"Không gầy," Cố Vấn Thành hài lòng với bản năng hóp bụng của mình, "Toàn thế giới đều biết em là của tôi, bằng không thì cũng là của Wasser. Dẫu cho bọn họ không biết Wasser chính là tôi... Cái này cũng chẳng có gì hay để ghen."

Càng nói càng cảm thấy vẫn nên ghen thì hơn.

Nhưng không thể nói, là một người đàn ông, Cố Vấn Thành cảm thấy mình không thể lại mất trí như thế được.

Không ai muốn người yêu kiểm soát mình quá nhiều.

Quá thần kỳ, Cố Vấn Thành trước đây hoàn toàn không phải là người mỗi ngày đều ghen tuông vô lý như vậy. Hình như từ khi gặp Lý Tấu Tinh tới nay hắn đã trở nên ấu trĩ hơn, ngay cả tâm thái cũng trẻ lại, tựa như ông trời đang muốn bù đắp phần thanh xuân đã mất đi cho hắn.

Lý Tấu Tinh nhìn thấu hắn nói một đằng làm một nẻo, bỗng nở nụ cười, cảm thấy cái tên này quá đáng yêu, dáng vẻ tự nói với mình rằng chẳng có gì hay để ghen cũng rất đáng yêu.

"Bất kể là Wasser hay là Cố Vấn Thành," anh lặng lẽ ghé vào lỗ

tai hắn nói, nhả chữ rõ ràng, "Thích cậu nhất."

Nói cứ như không.

Cố Vấn Thành quăng cho anh một cái nguýt, dưới chân lại giống như đang đạp trên mây.

Vất vả mãi mới về được khách sạn, thảo luận về bọn họ trên mạng ngày càng nhiều. Lý Tấu Tinh và Cố Vấn Thành trở về phòng, Lý Tấu Tinh rục rịch, mà Cố Vấn Thành lại đang đắm chìm trong trang web kia.

Lý Tấu Tinh ngó qua xem thử. Cố Vấn Thành đang xem một bài đăng hot, là đồng nhân* liên quan đến hai bọn họ, mở đầu là chiến trường, giữa những hàng chữ kia có thể nhìn ra kết cục bi kịch.

(* đồng nhân: thể loại truyện được sáng tác dựa trên phim ảnh, truyện,... có sẵn)

Anh không muốn Cố Vấn Thành nhìn thấy bi kịch có liên quan đến hai người, lập tức tìm chuyện dời lực chú ý của hắn đi.

"Cục cưng ơi," Lý Tấu Tinh ngồi bên cạnh cọ cọ cổ hắn, làm nũng, "Muốn ngủ."

Da gà da vịt Cố Vấn Thành muốn nổi hết cả lên, bị anh làm cho bốc lửa, quang não còn chưa kịp tắt đã chẳng thèm quan tâm đến trang web gì nữa, quay người lăn lên giường với anh.

Mỗi lần Lý Tấu Tinh nhõng nhẽo đều có thể lấy đi nửa cái mạng của Cố Vấn Thành. Với dáng người cao lớn kia của anh, trong mắt người khác cái trình độ cay mắt khi làm nũng này chẳng phân cao thấp với Hi Nam.

Nhưng Cố Vấn Thành lại rất thích, thích đến nỗi mỗi một sợi tóc

của anh cũng thích.

Gồm cả sự hoạt bát đáng yêu của anh, hay khi làm nũng trêu chọc hắn cũng yêu đến không chịu được.

Hoạt động lần này mãi đến tận giờ cơm tối mới ngừng lại. Lý Tấu Tinh cảm thấy tinh thạch năng lượng không chỉ thay đổi tinh thần lực của anh, bởi bây giờ anh lại cảm thấy tàm tạm, còn chưa có thỏa mãn.

Anh hôn hôn Cố Vấn Thành, lại đau lòng liếm liếm hạt lựu, khàn giọng hỏi: "Nan sẽ tăng tố chất thân thể của tôi lên hả?"

"Nó sẽ đẩy nhanh tốc độ phát triển của cơ thể," lồng ngực Cố Vấn Thành run run, giọng nói khá vững vàng, "Đồng thời giúp bồi bổ cơ thể, trung hòa tác dụng phụ khi dùng NK-03."

Lý Tấu Tinh cố ý đùa hắn, vờ như không hiểu, hỏi: "Tác dụng phụ là gì?"

"... Không có gì," vẻ mặt Cố Vấn Thành bình tĩnh, "Đi ăn nhanh lên, ngoan."

Sao hắn có thể nói tác dụng phụ của NK-03 với Lý Tấu Tinh được cơ chứ.

Tuyệt đối tuyệt đối không thể nói ra bí mật hắn trẻ lại, dù Lý Tấu Tinh có hỏi cũng phải giả vờ không hiểu, phải giữ kín bí mật này cho đến lúc chết.

"Bồi bổ cơ thể thêm nữa, cậu có thể chịu được không?" Lý Tấu Tinh cau mày, "Nói thật..."

Giọng anh càng ngày càng nhỏ, "Tôi cảm thấy chưa thỏa mãn."

Tay Cố Vấn Thành run một cái, không đỡ nổi mình, ngã nhoài

xuống trên người anh, trợn mắt ngoác mồm. Hắn không dùng Nan, nhưng tố chất thân thể tuyệt đối không kém.

Hắn mạnh như vậy mà Lý Tấu Tinh còn nói chưa thỏa mãn.

Vậy chẳng phải từ trước tới nay đều không thỏa mãn sao?

Lâu như vậy mà chưa thỏa mãn, muốn thỏa mãn thì phải thêm mấy lần nữa đây.

Đau lòng.

Nhưng không biết nên đau lòng cho mình hay là đau lòng người yêu.

Cố Vấn Thành ôm lấy anh rồi hôn lên.

Trong cơn sóng tình, Lý Tấu Tinh và hắn ôm nhau gây dưa thêm nửa tiếng, trên người hai người đều đổ đầy mồ hôi.

Lý Tấu Tinh thật sự là một người đàn ông tốt. Sau mỗi lần, bất kể mấy giờ bất kể có mệt đến thế nào đi nữa, anh cũng ôm Cố Vấn Thành đi tắm, dọn dẹp sạch sẽ cho hắn, để hắn được sạch sẽ thoải mái nằm trên giường.

Cố Vấn Thành đã quen được anh ôm tới ôm lui. Tác dụng khôi phục của NK-03 có mạnh đến đâu thì khi vừa kết thúc tứ chi vẫn không còn chút sức lực nào, trừ lúc mới đầu còn mạnh mẽ ra, bây giờ hắn còn có thể giang hai tay đòi ôm.

Tắm rửa xong, Lý Tấu Tinh đi ra ngoài mua cơm, sau khi hai người ăn xong, Cố Vấn Thành bỗng nhiên nói: "Tối nay uống thuốc đi."

Lý Tấu Tinh sững sờ, trước tiên ném hộp cơm vào thùng rác, rót cho hắn cốc nước, "Sao lại đột ngột như vậy."

Cố Vấn Thành nắm chặt tay anh, nắm rất chặt, "Ngày mai phải về trường quân đội Thừa Dương, thuốc để ở trên người rất có thể bị kiểm tra ra được."

Lý do tuyệt đối không phải là cái này, nhưng Lý Tấu Tinh lại tốt tính đáp ứng, "Được, có cần tôi chuẩn bị gì không?"

"Không cần làm gì cả," Cố Vấn Thành đột nhiên bắt đầu trầm mặc, hồi lâu sau, hắn buông tay Lý Tấu Tinh ra, thống khổ che mặt mình, "... Tấu Tinh, tôi không muốn em dùng NK-03."

Quá nguy hiểm, Cố Vấn Thành ích kỷ.

Hắn sợ.

Lý Tấu Tinh bình tĩnh nói: "Được, vậy thì không dùng."

Mấy ngày nay Cố Vấn Thành rất không ổn. Lý Tấu Tinh đã sớm đoán ra có liên quan tới chuyện dùng thuốc này, bởi vậy khi Cố Vấn Thành vừa mở miệng, anh đã chẳng thèm suy nghĩ mà lập tức đồng ý.

Nhưng đối với Cố Vấn Thành mà nói, hắn không ngờ Lý Tấu Tinh sẽ không hề do dự như vậy, kinh ngạc không thôi, "Em thật sự, em thật sự không để ý việc không được dùng NK-03 sao?"

Lý Tấu Tinh không phải người không biết rõ về loại thuốc này, ngược lại, anh hoàn toàn rõ ràng. Liên quan tới tác dụng của NK-03, trên thế giới chẳng có mấy người hiểu rõ hơn anh.

Nguyên do cướp vũ trụ và đế quốc tranh đoạt, có thể khiến người ta biến thành người mạnh nhất thế giới. Cố Vấn Thành không ngờ mình chỉ vừa mới nói mà anh đã thật sự quyết định không cần.

"Không cần," Lý Tấu Tinh cười cười, ngồi xuống bên cạnh hắn, "Không cần thiết."

Cố Vấn Thành lẩm bẩm, "Cái này sẽ khiến em trở nên mạnh hơn."

Mạnh đến độ hết thảy mọi người và máy móc đều không thể cản lại.

Người cảm nhận được loại sức mạnh này sẽ không ai muốn dừng lại bước chân truy đuổi mạnh mẽ, Cố Vấn Thành cũng giống như thế. Nhưng hắn ích kỷ, vì bất kỳ khả năng mất đi Lý Tấu Tinh nào, lúc lâm thời, hắn muốn Lý Tấu Tinh không dùng NK-03.

Hắn thật sự hi vọng Lý Tấu Tinh mạnh hơn, vĩnh viễn không bị thương, nhưng càng sợ anh kham không nổi tác dụng của NK-03 hơn.

Cho dù lý trí nói cho hắn biết tỷ lệ thành công rất cao, nhưng khi mọi thứ đến, Cố Vấn Thành lại sợ.

Hắn không chịu nổi thống khổ khi không có Lý Tấu Tinh.

Dù chỉ vừa nghĩ đến, hắn cũng không dám tưởng tượng.

Giọng nói của Lý Tấu Tinh khiến lòng người an ổn, "Cho dù không có nó giúp tôi trở nên mạnh mẽ thì tôi cũng đã rất mạnh, không phải sao?"

Anh lấy NK-03 ra khỏi chiếc hộp bên cạnh Cố Vấn Thành, ống thuốc trong suốt có vẻ ngoài xấu xí. Lý Tấu Tinh đứng dậy, nhanh chân bước đến thùng rác, đổ hết thuốc vào trong thùng.

Toàn bộ quá trình nhanh đến độ không cho Cố Vấn Thành thời gian đổi ý, bình NK-03 cuối cùng trên thế giới đã biến mất

không còn tăm hơi.

"Nan ngược lại có thể dùng một chút," Lý Tấu Tinh ném ống nghiệm, quay lại ôm Cố Vấn Thành đang ngây người vào trong ngực, buồn cười, "Hey, anh đẹp trai, hoàn hồn."

Có hay không có NK-03 đối với Lý Tấu Tinh mà nói cũng như nhau.

Anh chưa bao giờ yêu cầu mình phải mạnh mẽ như Wasser. Thực lực bây giờ đã kinh người, cần gì phải mạo hiểm sinh mạng để tăng cường thực lực chẳng có ích này?

Cố Vấn Thành là nam chính, những người khác không phải là nhân vật chính, không có cái phúc này. NK-03 gây ra nhiều chuyện mưa máu gió tanh như vậy, vậy thì hãy để nó hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này như những người khác đã nghĩ đi.

Một lúc lâu sau Cố Vấn Thành mới nói khẽ: "Liệu em có hối hận không?"

Nội tâm hắn phức tạp.

"Sẽ không," Lý Tấu Tinh nói kiên định, "Vĩnh viễn không."

Đàn ông kiên định rất tuấn tú, chàng đẹp trai này hôn lên mặt Cố Vấn Thành, "Đừng sợ, chúng ta không mạo hiểm."

Đối xử với hắn quá tốt, quá nuông chiều.

Chóp mũi Cố Vấn Thành đau xót, lúng ta lúng túng, "Xin lỗi."

Vì hắn ích kỷ nên mới không cho Lý Tấu Tinh dùng NK-03.

Lý Tấu Tinh lại cười, "Sao lại để tâm vào mấy chuyện vụn vặt này chứ."

Cố Vấn Thành không nói lời nào, bàn tay nắm chặt lấy tay anh.

"Tôi cũng ích kỷ," Lý Tấu Tinh thật muốn biết hắn đang nghĩ gì, chuyển tới phía trước đối diện với hắn, nghiêm túc, "Tôi không muốn trải qua nguy hiểm, không muốn không được gặp mặt vợ của mình."

Quan trọng nhất là, không muốn Cố Vấn Thành lo lắng.

Dù cho anh sẽ tỉnh lại từ trong trạng thái chết giả, nhưng chỉ cần nghĩ tới bộ dạng Cố Vấn Thành chờ bên cạnh anh lúc ấy, Lý Tấu Tinh suy nghĩ một chút, vẫn là thôi đi.

Không cần thiết.

Tình cảm dịu dàng lan tràn, ngậm tình yêu và hạnh phúc hòa vào nụ hôn trên môi.

Cố Vấn Thành nhớ đến.

Toàn thế giới đang chờ bọn họ bên nhau.

Cho nên bọn họ bên nhau.

Ở bên nhau như vậy, chắc là sẽ hạnh phúc.

Không, hắn phải nói kiên định một chút.

Ở bên nhau như vậy, chắc chắn sẽ hạnh phúc.

Không cần quan tâm người khác nghĩ thế nào, có thể tiếp nhận hay không, mọi người trên thế giới này đối Cố Vấn Thành mà nói, chỉ cần có Lý Tấu Tinh là đủ rồi.

Tiếng gõ cửa chợt vang lên.

"Hey, Vấn Thành Tấu Tinh, ra ngoài chơi đi, chúng ta còn chưa đi dạo sao thủ đô đấy!"

"Nghe nói sao thủ đô có rất nhiều món ngon, các cậu muốn ăn gì?"

"Hai tên khốn lười biếng kia, còn không ra khỏi cửa thì tôi sẽ xông vào đấy."

"Đến lúc đó nhìn thấy thứ gì, he he, cũng không được trách chúng tôi đâu đấy!"

Âm thanh náo nhiệt hoạt bát của các đồng đội vang lên ngoài cửa, quả là chuyên gia phá hỏng bầu không khí.

Cố Vấn Thành từ từ nở nụ cười.

Ngoại trừ Tấu Tinh.

Còn có các đồng đội là đủ rồi.

Hết lần này đến lần khác bị cắt ngang lúc thân mật, đầu Lý Tấu Tinh nổi gân xanh, vén tay áo lên muốn cho bọn hắn một bài học, "Mấy tên kia."

Rất nhanh, ngoài cửa liền vang lên tiếng kêu rên cùng tiếng cầu xin tha thứ khoa trương.

Ngày hôm nay của đội Mộng Chi, lại là một ngày hòa thuận vui vẻ.

Chính văn hoàn

----------oOo----------

Chương 94: PN1: Thế giới song song

Một buổi sáng bình thường, Lý Tấu Tinh vừa tỉnh dậy đã phát hiện có gì đó không ổn.

Trong căn phòng của trường quân đội Thừa Dương, chiếc giường đối diện anh bằng phẳng sạch sẽ, trên đó không một bóng người.

Lý Tấu Tinh nhìn chằm chằm đối diện, cau mày.

Mười mấy phút sau, cửa phòng anh bị gõ vang, Cố Vấn Thành mang theo điệu bộ phong lưu bước vào. Sau khi lên tiếng chào hỏi anh thì hắn ngồi xuống mép giường đối diện, khóe môi còn treo nụ cười hư hỏng, "Chào buổi sáng."

Lý Tấu Tinh nhìn hắn chòng chọc, không lên tiếng.

"Na An đã chuẩn bị bữa sáng," dừng một chốc, Cố Vấn Thành đứng dậy cởi áo chuẩn bị thay đồ, "Nếu cậu đói thì nói cô ấy dọn bữa sáng cho cậu ăn trước đi."

Trên tấm lưng kia là từng dấu hôn nhạt màu, và cả dấu cào do móng tay sắc bén của phụ nữ lưu lại.

Lý Tấu Tinh cảm thấy đầu óc rối bời, ân ẩn phát đau. Anh đứng dậy bước tới sau lưng Cố Vấn Thành, không nhịn được đưa tay chạm vào vết hôn trên đó.

Nhưng còn chưa chạm được, cổ tay anh đã bị Cố Vấn Thành

hung hăng nắm lấy.

Nụ cười Cố Vấn Thành phai nhạt, ánh mắt sâu thẳm chứa đầy hồ nghi. Hắn quay người lại, liếm liếm khóe miệng bị rách, lại cười nói: "Tấu Tinh, cậu muốn làm gì?"

Lực độ siết lấy cổ tay không chút lưu tình, Lý Tấu Tinh tin rằng trên cổ tay mình đã phủ đầy tinh thần lực của Cố Vấn Thành, chỉ cần anh có gì không đúng là những tinh thần lực này sẽ lấy mạng anh ngay tức khắc.

Nhưng anh lại chẳng cảm nhận được gì cả, không cảm nhận được tinh thần lực luôn quấn quýt lấy anh của hắn, cũng không cảm nhận được biến hóa trong lòng Cố Vấn Thành.

Liên kết như cây liền cành giữa bọn họ, bây giờ giống như đã bị chặt đứt.

Cố Vấn Thành trước mặt anh đây, trong đôi mắt trong veo ẩn chứa tàn nhẫn, nụ cười tít mắt có mang theo dao, khí chất lãng tử nở rộ, trong từng cử chỉ đều có thể ngửi được mùi thỏa mãn khi đàn ông được giải tỏa. Là loại mùi vị thỏa mãn sau khi làm chuyện đó.

Không có chút mùi thơm mà Lý Tấu Tinh quen thuộc nào cả.

Anh trầm mặc tránh thoát khỏi tay Cố Vấn Thành, "Không có gì."

Chậm rãi bước ra khỏi phòng.

Ngoài cửa là bố cục quen thuộc, ấm áp thân thiết, nhưng trong phòng khách và phòng bếp lại là Na An đầu bù tóc rối đang bận rộn.

Na An thấy anh đi ra, ý cười ngượng ngùng trên mặt càng nồng

đậm. Cô bưng đồ ăn nóng hổi đặt lên bàn, "Cuối cùng tớ cũng có cơ hội trổ tài, Tấu Tinh, cậu không được chê cười đâu đấy."

Lòng Lý Tấu Tinh bây giờ rất loạn nhưng anh cố gắng không biểu hiện ra. Bấy giờ anh mới gật đầu một cái, động tác biểu cảm đều rất cứng ngắc.

Cố Vấn Thành thay quần áo xong thì đi ra khỏi phòng, híp mắt nhìn chăm chú bóng lưng anh. Sao hôm nay Lý Tấu Tinh lại kỳ lạ như thế?

"Vấn Thành," Na An vừa thấy hắn vành tai đã đỏ bừng, khí chất thiếu nữ hòa lẫn với khí chất phụ nữ trưởng thành quyến rũ, trách móc, "Thay có một bộ quần áo mà sao lại lâu như vậy, cháo nấu cho anh đã nguội hết rồi."

Cố Vấn Thành cười khẽ mấy tiếng, tiến lên ôm lấy cô, đoạn đặt một nụ hôn lên mái tóc, hình ảnh hai người ôm nhau quả thực là trai tài gái sắc.

Na An, "Tấu Tinh còn đang nhìn đấy!"

Cô xấu hổ tránh đi, Cố Vấn Thành bắt lấy cô, ý cười đong đầy, đoạn ngẩng đầu nhìn Lý Tấu Tinh, "Cậu ấy là anh em của anh, sao mà để ý chứ..."

Lúc hắn nhìn qua Lý Tấu Tinh đã quay mặt đi, đường cong nơi gò má thanh thoát, vẻ mặt lạnh như băng.

Môi mỏng mím chặt, tựa như đang nhẫn nhịn gì đó.

Cố Vấn Thành khựng lại, nhíu mày.

"Tôi đi gọi..." Giọng Lý Tấu Tinh khàn khàn, "Tôi đi gọi bọn Tế Du."

Hôm nay thái độ của anh đối với Cố Vấn Thành đặc biệt hờ hững, Cố Vấn Thành cũng lạnh nhạt ừ một tiếng, thờ ơ đáp lại qua loa, "Đi đi."

Bước chân Lý Tấu Tinh không ngừng, vòng qua đôi tình nhân, gõ cửa phòng Tế Du và Lăng Niên.

Tế Du mở cửa, sau khi thấy anh thì nụ cười tươi hơn một chút, "Sao vậy Tấu Tinh?"

Cảm giác đồng đội mang đến vẫn còn quen thuộc, Lý Tấu Tinh cười một tiếng, "Ăn sáng thôi Tế Du, cậu đi gọi Hi Nam đi."

"Được rồi, cảm ơn," Tế Du cười cười, "Các cậu chờ một lát, bọn tôi tới ngay."

Cửa lần nữa bị đóng lại. Lý Tấu Tinh nhận ra đồng đội có chỗ nào đó là lạ, quan hệ giữa đồng đội ở thế giới này so với tình đồng đội trong trí nhớ của anh thì khách khí có thừa, thân thiết chưa đủ.

Đúng vậy, ở thế giới này.

Cố Vấn Thành ở đây mới là Cố Vấn Thành dưới ngòi bút của tác giả.

Lý Tấu Tinh đứng tại chỗ mấy giây rồi mới đi tới trước cửa phòng Lăng Niên, "Lăng Niên, ăn sáng thôi."

Anh đã làm xong công tác tư tưởng Lăng Niên khác hoàn toàn với người trong trí nhớ của mình.

Lăng Niên mở cửa, ánh mắt sắc bén nhìn anh, "Giọng cậu là lạ... Hôm nay không khỏe à?"

Khóe mắt Lý Tấu Tinh vô thức liếc về phía Cố Vấn Thành và Na

An, "Không có."

Cái nhìn này của anh bị Lăng Niên bắt được, ánh mắt Lăng Niên đột nhiên sáng lên, đoạn kéo anh vào trong phòng.

Cửa đóng lại đánh cạch. Cố Vấn Thành nhìn về phía cửa phòng Lăng Niên, vẻ mặt khó đoán, tinh thần lực vô hình bò về phía trước hướng tới cửa phòng.

Nhưng tinh thần lực không nghe được gì cả.

Bên trong phòng.

"Tấu Tinh, cậu là Tấu Tinh có phải không." Bàn tay nắm lấy tay anh của Lăng Niên khẽ run, hắn nhìn chằm chằm Lý Tấu Tinh, không bỏ qua bất kỳ biểu cảm nào của anh.

Lời hắn nói rất loạn, nhưng Lý Tấu Tinh biết đây là ý gì.

Đội Mộng Chi thường xuyên dùng tinh thần lực truyền lời trong kênh đội ngũ, loại cảm giác quen thuộc này bất chợt tập kích, ánh mắt Lý Tấu Tinh nhìn hắn mang theo mừng rỡ cùng kinh ngạc.

"Lăng Niên," anh ổn định hô hấp, giọng nói cũng khẽ run run, "Là tôi."

Mắt Lăng Niên thoáng ẩm ướt.

Hắn cảm giác hình như mình đã mơ một giấc mộng dài thật đẹp. Trong mộng, đội Mộng Chi là người nhà của hắn, là người nhà mà dù có hy sinh tính mạng cũng phải bảo vệ. Trong giấc mơ đó, mỗi ngày bọn họ đều trải qua trong vui vẻ tự do, cùng nhau trưởng thành cùng nhau diệt ác, cùng nhau cười đùa uống rượu dưới bầu trời sao.

Đau thương nơi hắn được đồng đội xoa dịu, vui vẻ của đồng đội được hắn bảo vệ.

Nhưng khi tỉnh lại, cả thế giới ấy đã chẳng còn.

Đội Mộng Chi kia cũng đã biến mất.

Hai tên đàn ông mặt đối mặt với nhau, chí ít lòng biết rằng chuyện lúc trước không phải là một giấc mộng.

May mà vẫn còn anh em ở đây.

Lý Tấu Tinh và Lăng Niên nắm tay nhau thật chặt, sau đó điều chỉnh lại tâm trạng rồi bước ra khỏi cánh cửa này.

Những người khác của đội Mộng Chi và Na An đã ngồi bên bàn ăn.

Hi Nam nhìn hai người bước ra từ trong phòng Lăng Niên, mặt đầy thắc mắc, "Quan hệ giữa hai cậu từ khi nào mà trở nên tốt vậy?"

Tế Du gõ đầu hắn không chút lưu tình, cười áy náy với hai người, "Xin lỗi, Hi Nam không biết ăn nói."

"Không sao," Lý Tấu Tinh bước tới bên cạnh Hi Nam, liếc nhìn món ăn đặt trước mặt hắn, đoạn đưa tay đổi mấy món có vị chua ngọt ở xa xa với mấy món trước mặt kia, lại theo thói quen xoa xoa đầu hắn, "Không phải thích ăn mấy món này sao."

Hi Nam len lén giương mắt nhìn anh.

Vẻ mặt Tế Du kinh ngạc, Lý Tấu Tinh cười cười với hắn, dặn dò: "Đừng có lén uống nước lạnh đấy."

Lúc ăn cơm tên này rất thích uống nước lạnh, nếu uống nhiều sẽ

bị đau bụng.

"Cảm ơn," mặt Tế Du ửng đỏ, "Sẽ không đâu."

Lăng Niên ngồi bên cạnh tự nhiên đổi cho hắn một ly nước nóng.

Lý Tấu Tinh đột nhiên cảm nhận được một ánh mắt đang nhìn mình chăm chú, anh theo cảm giác nhìn lại, lập tức đối diện với ánh mắt thâm thúy của Cố Vấn Thành.

Cố Vấn Thành không chỉ không dời ánh mắt, ngược lại còn cười càng thêm tươi, thay anh kéo ghế trống bên cạnh ra, "Lại đây, Tấu Tinh."

Bên trái Cố Vấn Thành chính là Na An, cánh tay thon dài của hắn đang khoác lên bả vai của cô, vừa thân mật lại quấn quýt.

"Tình cảm hai người thật tốt," Lý Tấu Tinh ngồi xuống, sau một hồi im lặng anh đột nhiên mở miệng, chẳng nghe ra cảm xúc gì, "Xác định quan hệ rồi à?"

Trong nguyên tác, Na An là chính cung trên danh nghĩa.

Bách Đồng được gọi là bạn đời tinh thần của Cố Vấn Thành, cô gái sao Tal có đôi tai hồ ly là người Cố Vấn Thành yêu chiều, Sofia là nữ vương, Nhậm Thanh Anh là người điều hòa.

Mỗi nữ chính đều có một không hai, mỗi người mỗi vai trò bên cạnh Cố Vấn Thành.

Động tác trên tay Lăng Niên khựng lại một chốc, lo âu nhìn về phía Lý Tấu Tinh.

Sau khi biết bộ dạng Cố Vấn Thành ở đây là gì, hắn biết đây cũng là dày vò đối với Lý Tấu Tinh.

Na An như cánh hoa nở rộ, lông mi khẽ run, ngượng ngùng không dám ngẩng đầu. Cô đẩy đẩy Cố Vấn Thành, "Tấu Tinh hỏi anh kìa."

Cố Vấn Thành vừa cười vừa cầm bàn tay cô đặt bên miệng rồi hôn lên, "Còn cần phải nói sao?"

Hắn nhìn Lý Tấu Tinh, bị cảm xúc trong mắt anh đóng đinh tại chỗ, tay ngọc đặt bên môi nhưng lại chẳng thể hạ nụ hôn xuống.

"Vấn Thành?"

Cố Vấn Thành hoàn hồn, vẻ mặt không chút khác thường, hôn lên tay cô, "Sau này các đồng đội của anh đều phải gọi em một tiếng chị dâu."

Tế Du và Hi Nam rất phối hợp gọi một tiếng.

Lăng Niên ngồi nhìn bên cạnh siết chặt dao nĩa, trái tim cảm thấy đau đớn.

Nhưng hắn sẽ không nói ra, cũng sẽ không thể hiện cảm xúc. Chỉ biết rằng mỗi một chữ mà Cố Vấn Thành nói đều đâm xuyên trái tim Lý Tấu Tinh, chỉ biết Lý Tấu Tinh còn đau hơn hắn.

"Chị dâu." Lý Tấu Tinh nói.

Lăng Niên dừng một chút, cũng gọi theo một tiếng, "Chị dâu."

"Đừng vậy mà," Na An như muốn chui vào trong ngực Cố Vấn Thành, không nhịn được cười, "Vấn Thành, anh xấu quá đó! Mọi người đều quen biết nhau còn kêu chị dâu cái gì chứ."

Cố Vấn Thành lại bắt đầu nói lời âu yếm với cô.

Nếu nghe kĩ sẽ thấy giọng điệu khi nói lời âu yếm của hắn mang theo ba phần thờ ơ, lời ngon tiếng ngọt cũng chỉ là lời ngon tiếng ngọt, bản chất vẫn lạnh lùng chẳng đặt ai vào lòng.

Lý Tấu Tinh vùi đầu ăn, thấy rõ Cố Vấn Thành này cũng chỉ là Cố Vấn Thành, ăn xong bèn đứng lên, "Tôi tới phòng huấn luyện."

Nếu như chỉ có một mình anh đến thế giới này thì anh sẽ hoài nghi đây là âm mưu của tác giả.

Nhưng Lăng Niên cũng ở đây, bất kể thế nào, tăng cường thực lực luôn không sai.

Nơi này không phải là thế giới của bọn họ, bọn họ vẫn phải nghĩ cách quay trở về.

Lăng Niên tự nhiên đi cùng anh. Cố Vấn Thành nhìn bóng lưng hai người, ánh mắt hơi lạnh xuống.

Dù có là đồng đội thì lòng đa nghi của Cố Vấn Thành cho tới bây giờ vẫn không giảm bớt.

Tín nhiệm, đây là thứ hắn sẽ không bao giờ cho người khác.

Ba ngày bình thường cứ như vậy trôi qua, bầu không khí của đội Mộng Chi đã có biến hóa khó tả.

Tế Du và Hi Nam phát hiện thái độ của Lý Tấu Tinh và Lăng Niên với hai người đã thay đổi.

Đó là biến hóa rất nhỏ, những chuyện Lý Tấu Tinh và Lăng Niên làm lúc ấy giống như một thói quen hơn. Bọn họ luôn luôn hiểu từng ánh mắt hay động tác tùy tiện nào đó của Tế Du và Hi Nam, ngay cả ánh mắt nhìn hai người cũng dịu dàng không tưởng.

Thậm chí Tế Du và Hi Nam còn có loại cảm giác, bọn họ có cảm giác Lý Tấu Tinh với Lăng Niên yêu thầm bọn họ.

Nhưng loại cảm giác này rất kỳ diệu, bọn họ lại bắt đầu cảm thấy mình đang tự mình đa tình.

Huấn luyện liên tục mấy ngày không ngừng nghỉ đã làm cho Lý Tấu Tinh không thấy mặt Cố Vấn Thành nhiều ngày liền.

Cuối ngày kết thúc huấn luyện, anh mang một thân ướt đẫm mồ hôi mở tủ lạnh ra tìm nước uống.

Hàng đầu tiên trong tủ lạnh bày mấy lớp rượu. Ý cười dịu dàng dâng lên trong mắt Lý Tấu Tinh, anh cầm lấy một chai, tung hứng một vòng trong tay.

Đây là loại rượu Cố Vấn Thành thích uống nhất, nói chính xác thì là rượu có độ cồn thấp mà Cố Vấn Thành thích uống nhất.

Anh cầm chai rượu này không thể tránh khỏi nhớ tới Cố Vấn Thành.

Cảnh là cảnh quen, nhưng người không phải là người cũ.

Anh đứng trước tủ lạnh để cho gió lạnh thổi một hồi rồi mới cầm chai rượu đóng cửa tủ lạnh lại.

Một thân một mình cầm một ly rượu, ngồi vào bàn nếm thử loại rượu mà người yêu thường uống.

Nếu muốn lừa dối bản thân thêm chút nữa thì có thể nhắm mắt lại tưởng tượng người đang ở bên tôi.

Lý Tấu Tinh không nhịn được bật cười, lại uống thêm một ly nữa, không lâu sau rượu đã cạn đáy.

Sofia lau đôi môi đỏ mọng bước ra khỏi phòng Cố Vấn Thành, đôi mắt đong đầy tình tứ, cho Cố Vấn Thành ở phía sau một nụ hôn gió. Khi cô nhìn thấy Lý Tấu Tinh thì nở nụ cười khách sáo, mặt đầy ý xuân bước ra khỏi phòng.

Lý Tấu Tinh vẫn cứ nhắm mắt uống rượu, hệt như hoàn toàn chẳng biết trước mặt có người.

Cố Vấn Thành tựa vào cửa, trên gương mặt tuấn tú và cổ áo sơ mi trắng tinh đều là dấu son môi đỏ tươi.

Khóe môi hắn nhếch lên nụ cười phong lưu, nhìn Sofia rời đi xong rồi mới dời ánh mắt lên trên người Lý Tấu Tinh đang ngồi bên bàn ăn.

Ngũ giác của cường giả rất mạnh, hắn có thể ngửi thấy vị rượu mà hắn quen uống.

Cố Vấn Thành khoan thai bước tới, kéo cái ghế bên cạnh Lý Tấu Tinh ra, ung dung thong thả ngồi xuống, "Tấu Tinh."

Lý Tấu Tinh vẫn nhắm hai mắt lại như cũ, nhưng đã quay về phía hắn.

Giọng Cố Vấn Thành vang lên bên tai anh từng tiếng, như thể Cố Vấn Thành thực sự ở cạnh bên anh.

Đang gọi anh, Tấu Tinh, Tấu Tinh, Tấu Tinh.

Cố Vấn Thành nhìn Lý Tấu Tinh từ từ mở mắt ra.

Hắn có thể thấy rõ mỗi một động tác nhỏ xíu của anh, thâm chí là mí mắt khẽ run run, hay lông mi khẽ lay động.

Mấy ngày nay hắn không thể hiểu nổi Lý Tấu Tinh, bây giờ cố ý

nhìn anh chính vì muốn nhìn xem Lý Tấu Tinh có ý phản bội hắn hay không.

Vì vậy Cố Vấn Thành nở nụ cười dịu dàng, trên mặt là vết son đỏ, có thêm mấy phần lãng tử vô tình.

"Sao gần đây lại chôn mình trong phòng huấn luyện vậy?"

Lý Tấu Tinh nhìn hắn.

Vẻ giả vờ lo lắng kia của Cố Vấn Thành chỉ cần liếc mắt là có thể nhìn thấu, ánh mắt đó chỉ phủ lên một lớp quan tâm hờ hững.

Đôi mắt đen âm trầm của Lý Tấu Tinh chọc thủng lo lắng của hắn, anh đột nhiên đưa tay chống lên mặt bàn.

Người vẫn ngồi tại chỗ cũ, chỉ là nửa người trên không ngừng dán lại gần Cố Vấn Thành.

Hương rượu quẩn quanh nơi chóp mũi hai người, khiến bầu không khí phảng phất bi thương khó tả.

Cố Vấn Thành bình tĩnh nhìn anh.

Khi sắp vượt qua khoảng cách an toàn, Lý Tấu Tinh dừng lại.

Hương nước hoa nữ và mùi son môi xộc thẳng vào cánh mũi anh. Ở khoảng cách gần như vậy, anh có thể nhìn thấy lạnh lùng và nghiền ngẫm nơi đáy mắt Cố Vấn Thành.

Anh khắc chế rồi hời hợt cách xa, "Xin lỗi."

Đây là Cố Vấn Thành, nhưng cũng không phải là Cố Vấn Thành.

Chất cồn làm những nhớ nhung bị che giấu bay đi, tự mình lừa dối buông bỏ lý trí và tình cảm. Lý Tấu Tinh cười khách sáo,

"Nhận nhầm cậu thành người khác."

Tim thắt lại, nhưng Lý Tấu Tinh đã quen giả vờ, nụ cười lúc này hệt như nụ cười thản nhiên chẳng có việc gì.

Anh đứng dậy rời đi, bước chân nhanh nhưng không vững.

Đôi mắt Cố Vấn Thành lóe sáng, nhìn anh quay về phòng, đoạn cầm chai rượu trên bàn lên rồi rót hết chút rượu còn sót lại ra ly, tự mình nhấm nháp.

Chương 95: PN2: Thế giới song song

Lý Tấu Tinh nhận nhầm hắn thành ai?

Cố Vấn Thành liếm rượu trên môi, giấu đi vẻ lạnh lùng trong mắt.

Sự thay đổi của Lý Tấu Tinh đã nằm ngoài tầm kiểm soát của Cố Vấn Thành, mà Cố Vấn Thành lại ghét những thứ hắn không thể khống chế.

Trong phòng khách chỉ còn một mình hắn, các đồng đội đã về phòng mình, còn phụ nữ thì không có ở đây.

Cố Vấn Thành tới phòng vệ sinh rửa mặt, dấu son môi đỏ tươi bị rửa trôi, giọt nước còn đọng lại trên gương mặt cũng gột đi vẻ ôn hòa dối trá của hắn, chỉ còn lại ác nghiệt và vô tình.

Không cần phụ nữ tâm ý tương thông, cũng không cần tình đồng đội.

Hắn chỉ cần mạnh nhất, trở thành người có một không hai trên thế giới này.

Lý Tấu Tinh khiến hắn rất hài lòng, nhưng Cố Vấn Thành không cho phép có người phản bội mình.

Chỉ là một người đồng đội mà thôi, một mình hắn có thể giải quyết chuyện này, sau đó sẽ đi tìm một người dùng tốt hơn.

...

Lý Tấu Tinh nằm trên giường trợn tròn mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, chẳng chút buồn ngủ.

Nửa tiếng sau, cửa phòng anh lại bị mở ra một lần nữa. Cố Vấn Thành bước vào, mỉm cười bước tới bên cạnh anh, nói nhẹ nhàng: "Tấu Tinh, tôi ngồi bên mép giường cậu được không?"

Lý Tấu Tinh lạnh nhạt "Ừ" một tiếng.

Sự hững hờ của anh là thay đổi đột ngột, chỉ nhằm vào một mình Cố Vấn Thành.

Sau ba ngày lăn lộn với đám phụ nữ kia, cuối cùng Cố Vấn Thành cũng chịu đi tìm hiểu nguyên nhân dẫn đến sự thay đổi của anh.

"Tấu Tinh," hắn nói chuyện dịu dàng, vẫn còn vương ý cười, "Cậu nhận nhầm tôi thành người khác à, người kia là ai vậy?"

Hắn dùng tư thái anh em tốt tâm sự với nhau, nhưng hắn lại mang đến cho Lý Tấu Tinh ngập tràn cảm giác qua loa lấy lệ.

Đột nhiên Lý Tấu Tinh không muốn nhìn thấy hắn nữa.

Loại cảm xúc chán ghét kia đột nhiên dâng trào, thậm chí Lý Tấu Tinh còn không muốn hắn ngồi gần mình quá, vì anh không muốn những ký ức tươi đẹp kia bị Cố Vấn Thành này làm ô nhiễm.

"Anh không biết người đó đâu," Lý Tấu Tinh, "Tôi muốn ngủ."

Thái độ hoàn toàn khác với những người khác của đội Mộng Chi.

Người tốt tính đến đâu cũng sẽ nổi giận, huống chi là Cố Vấn

Thành.

Tinh thần lực của hắn hóa thành một sợi dây thừng nhỏ siết lấy cổ Lý Tấu Tinh từng vòng từng vòng, chỉ cần hắn muốn, hắn có thể lấy đi sinh mệnh của Lý Tấu Tinh ngay lập tức.

Tinh thần lực có thể cảm nhận được nhịp đập nơi động mạch cổ của Lý Tấu Tinh, nhịp đập vừa mạnh vừa có lực.

Lý Tấu Tinh đột nhiên mở miệng nói: "Cố Vấn Thành."

Khi Cố Vấn Thành muốn lấy mạng một người hắn sẽ có hàng ngàn hàng vạn phương pháp, Lý Tấu Tinh hiểu hắn nhường nào.

Anh biết mình đã chọc cho hắn nổi lên sát ý, nhưng giọng anh vẫn rất bình tĩnh, ánh mắt vẫn mải nhìn về phía cửa sổ.

Rèm cửa được kéo ra, ánh sao lấp lánh trên nền trời. Ban đêm ở sao Thác Bang cũng coi như xinh đẹp, nhưng lại chẳng tày lần bọn họ ngắm trăng ở sao Trú Lưu ngày đó.

Cố Vấn Thành thần bí quỷ quyệt, vui giận thất thường.

Là tính cách của nam chính đang ngồi cạnh anh đây.

"Tinh Tinh có đẹp không?" (*)

Anh hỏi.

Cố Vấn Thành giương mắt nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, lạnh lùng trả lời: "Có gì mà đẹp, bị mây đen che đi hơn nửa rồi."

(*từ Tinh - 星 trong tên Lý Tấu Tinh - 李奏星 của bạn Tinh có nghĩa là ngôi sao ấy, bản đang hỏi anh Thành này là bản có đẹp không, mà anh Thành này ảnh hiểu theo nghĩa là ngôi sao luôn

☹)

"Ồ." Lý Tấu Tinh đáp lại.

Trong bóng tối, Cố Vấn Thành vẫn có thể thấy rõ vẻ mặt anh. Hắn nhìn vào đôi mắt anh, đôi mắt ấy đang phản chiếu ánh sao và trăng sáng ngoài cửa sổ, tựa như lần ăn sáng khi trước, cảm xúc bên trong đó một lần nữa khiến hắn ngây người.

Tiếp đó Lý Tấu Tinh mở miệng, "Tôi nhận lầm anh thành người kia, cậu ấy rất thích Tinh Tinh."

Bọn họ đã leo lên đại thụ chọc trời giữa đêm khuya, ngồi trên cành cây vững chắc chia sẻ bí mật cho nhau.

Lý Tấu Tinh vẫn còn nhớ giai điệu bài chiến ca mà Cố Vấn Thành hát cho anh nghe kia.

"Vậy thì?" Giọng Cố Vấn Thành lạnh lùng, "Cậu muốn nói gì?"

"Anh chẳng giống cậu ấy chút nào."

Giọng Lý Tấu Tinh bình bình, cứ như đang nói một sự thật hiển nhiên, "Yên tâm, tôi sẽ không nhận lầm anh thành cậu ấy nữa đâu."

Cố Vấn Thành chợt đứng bật dậy, đá vào cái tủ cạnh giường, tiếng động nặng nề vang dội bị tinh thần lực của hắn cuốn lấy rồi biến mất.

Hắn cởi nút áo sơ mi ra, rốt cuộc cũng lộ ra bộ mặt thật, "Tôi mặc kệ cậu gặp ai, chỉ cần cậu không phản bội tôi thì cậu thích người nào cũng được."

Lý Tấu Tinh nhắm hai mắt lại, chẳng muốn nói nhiều với hắn dù chỉ một chữ, "Ừ."

Môi mỏng mím chặt, hết sức hời hợt.

Cố Vấn Thành vẫn còn cảm thấy chưa đủ.

Cuối cùng hắn còn xì một tiếng, không biết tại sao mình lại nói thêm một câu vô nghĩa này nữa, "Lý Tấu Tinh, cậu có thể nhận nhầm người kia là tôi, không phải người cậu thích là đàn ông đấy chứ?"

Hô hấp Lý Tấu Tinh đều đều, Cố Vấn Thành nương ánh trăng nhìn lại, chỉ thấy anh đã nhắm chặt hai mắt.

Sợi dây tinh thần lực trên cổ kia bắt lấy nhịp tim của anh, đều đều nhịp nhàng, chẳng chút dao động.

Nhưng điều này đã nói câu trả lời cho Cố Vấn Thành biết, thích đàn ông?

Đúng là nhìn người không thể xem bề ngoài.

Có buồn nôn không cơ chứ.

...

Thời gian Lý Tấu Tinh và Lăng Niên ở cùng nhau ngày càng nhiều. Lăng Niên vẫn luôn tìm kiếm tin tức liên quan đến thế giới này, hy vọng tìm được cách quay trở về.

Hai người chẳng hề nghĩ tới việc từ bỏ dù chỉ một giây, theo thời gian dần trôi, Lý Tấu Tinh càng cảm thấy đây là do tác giả ngấm ngầm giở trò.

Bởi vì làm cách nào cũng không tra được, và vì thế giới này hoàn toàn giống với thế giới nguyên bản.

Giống như tác giả muốn để cho anh thấy rằng, dù cho anh có thành Lý Tấu Tinh, không có sự trêu ghẹo của anh Cố Vấn Thành vẫn sẽ thích phụ nữ.

Mà vốn dĩ Cố Vấn Thành yêu anh chì vì độ hảo cảm và DỤ DỖ của anh.

Cố Vấn Thành rất ít khi ngủ lại kí túc xá mà ở bên cạnh những người phụ nữ kia cả ngày lẫn đêm. Lý Tấu Tinh lạnh lùng nhìn, cố ý cách xa bọn họ.

Đây là trạng thái của Cố Vấn Thành khi anh bỏ truyện không đọc tiếp nữa.

Cuộc sống của hắn lúc này chỉ có phụ nữ và phụ nữ, số trang dùng để miêu tả cuộc sống ướt át của bọn họ, miêu tả tình yêu của những người phụ nữ kia dành cho hắn rất nhiều.

Cố Vấn Thành càng như vậy Lý Tấu Tinh ngược lại càng tỉnh táo.

Từ sau đêm đó, anh sẽ không bao giờ có những cảm xúc khác thường bởi thái độ của Cố Vấn Thành nào nữa. Anh lạnh lùng, chuyên tâm thảo luận biện pháp trở lại thế giới của mình với Lăng Niên, hết thảy cảm xúc, chỉ khi đối mặt với Tế Du và Hi Nam mới dịu đi nét mặt.

Ai cũng có thể có được chút dịu dàng này của anh, duy chỉ có Cố Vấn Thành là không thể.

Lăng Niên nhìn anh biến thành dáng vẻ tảng băng trong vòng một tuần ngắn ngủi, không ai rõ nỗi thống khổ trong lòng anh hơn hắn.

Chuyện hắn có thể làm là nhanh chóng tìm được biện pháp quay trở về, để cho Cố Vấn Thành của bọn họ sưởi ấm tảng băng

Lý Tấu Tinh này lần nữa.

Nhưng theo thời gian dần trôi, Lăng Niên phát hiện Cố Vấn Thành rất thích thân mật với nhóm bạn gái của hắn ở kí túc xá.

Có lúc hắn và Tấu Tinh đang thảo luận trong phòng khách, Cố Vấn Thành sẽ ôm bạn gái của hắn lảo đảo ngã trên sô pha rồi hôn nhau. Dù có vào trong phòng Lăng Niên thì đôi khi Cố Vấn Thành cũng sẽ đè bạn gái của hắn ở cạnh cửa phòng Lăng Niên, làm cho bạn gái của hắn phát ra tiếng Rên rỉ khiêu gợi.

Sẽ luôn để cho Lăng Niên và Lý Tấu Tinh nghe thấy rõ ràng.

Mỗi một lần nghe, Lăng Niên đều bừng bừng lửa giận.

Hắn chưa bao giờ nghĩ rằng Cố Vấn Thành của thế giới này sẽ có bộ dạng thế kia.

Nhưng phản ứng của Lý Tấu Tinh lại rất hờ hững.

Còn an ủi ngược lại Lăng Niên, "Anh ta không phải là cậu ấy."

Lúc anh nói những lời này Cố Vấn Thành đang ở trên ghế sô pha nhận lấy nụ hôn của Sofia.

Người phụ nữ xinh đẹp ôm lấy cổ hắn, Sofia phát hiện sắc mặt hắn đột nhiên tối sầm.

"Sao vậy, anh yêu?"

Mặt Cố Vấn Thành không cảm xúc.

Hắn không phải người kia, đương nhiên hắn chẳng phải là ai khác.

Lý Tấu Tinh thích đàn ông, mà người đàn ông kia lại có dáng vẻ

như hắn? Lăng Niên cũng biết người đàn ông kia?

Trong đội Mộng Chi, đàn em dùng tốt nhất chính là tên Lý Tấu Tinh này.

Cậu ta trung thành, đơn thuần, dù có giết người cũng không sợ, Cố Vấn Thành bảo cậu ta làm gì thì cậu ta sẽ làm cái đó. Thực ra Cố Vấn Thành đối xử với cậu ta cũng coi như đặc biệt.

Hắn thường xuyên dẫn Lý Tấu Tinh theo bên người, dù hắn không giao tín nhiệm của mình cho cậu ta thì cũng đã cho cậu ta không ít lợi ích.

Quan hệ giữa người với người luôn dựa vào lợi ích. Nhưng hiện tại Lý Tấu Tinh lại chỉ lạnh lùng với mỗi Cố Vấn Thành, Lăng Niên vốn là người không thân thiết nhất nay lại trở thành người có thể chia sẻ bí mật cho nhau.

Hắn cười nhạt, độ cong nơi khóe miệng lại khiến cho Sofia si mê xích lại gần hôn lên.

"Anh yêu ơi," giọng Sofia đầy quyến rũ, "Tụi em đã tra được tin tức về thứ mà anh từng nói kia, nếu như Wasser thật sự chưa chết thì có lẽ gã sẽ xuất hiện để lấy trộm những tư liệu đó."

"Sofia của anh luôn thông minh như vậy," Cố Vấn Thành hôn cô một cái, người phụ nữ đang chìm đắm trong tình yêu chẳng nhìn ra hắn đang qua loa lấy lệ, "Đồ đâu?"

"Đó là bí mật, anh yêu," Sofia khẽ cười hai tiếng, cắn lỗ tai hắn, nói nhỏ, "Giấu ở trường quân đội Thừa Dương, rất an toàn."

Cố Vấn Thành chậm rãi nở nụ cười.

Ban đêm.

Các vì sao đã quay lại trên bầu trời, tối nay không có mây đen, cả bầu trời lấp lánh ánh sao.

Lý Tấu Tinh rửa mặt xong thì lên giường nằm, cả căn phòng trừ anh ra thì không một bóng người, Cố Vấn Thành không biết lại lưu lạc trên người ai.

Anh nhắm mắt lại, gương mặt hơi lộ vẻ mệt mỏi.

Một tuần nay anh với Lăng Niên chẳng có chút tiến triển gì.

Nhưng trực giác trong lòng anh càng ngày càng mạnh, gần như có thể khẳng định nguyên nhân chuyện này chắc chắn có liên quan tới tác giả.

Nhưng không có cách nào, cho dù sự thật có như anh nói thì anh cũng không có biện pháp.

Thiếu niên mệt mỏi nằm trên giường, chìm vào bóng tối, tứ chi thon dài chiếm gần hết cái giường, phần dưới mắt hơi thâm đen.

Ánh nắng mặt trời rực rỡ dần dần biến mất, bấy giờ khắp toàn thân đã bị đêm đen bao trùm.

Wasser đi ngang qua chợt thấy anh, đột nhiên nở nụ cười không có ý tốt, mang theo sự trả thù lạnh lùng đầy ác ý.

Cửa sổ thủy tinh mở toang, gió thốc vào gian phòng.

Lý Tấu Tinh bỗng mở mắt ra rồi lộn một vòng, vừa ngước đầu lên đã thấy Wasser đứng bên cửa sổ.

Anh sững sờ, cả người cứng ngắc tại chỗ.

Cảnh tượng này cực kỳ quen thuộc, bất kể là căn phòng này thời gian này hay là cái cửa sổ này, đều là lần đầu tiên anh gặp

Wasser.

Anh nhìn chằm chằm Wasser, ánh mắt chợt trở nên dịu dàng.

Giống như đang nhìn vào người trước mặt, cũng tựa như đang nhìn vào những ký ức nào đó thông qua người trước mặt này.

Cố Vấn Thành mang theo mặt nạ lúc này giống hệt như người trong trí nhớ của anh.

Suốt một tuần, anh đã không được gặp bạn trai suốt một tuần rồi.

Wasser lại thấy được những cảm xúc đếm không hết nói không rõ trong mắt Lý Tấu Tinh kia.

Thứ cảm xúc kia đã khiến hắn thất thần hai lần, mà hiện tại khi hắn là Wasser, lại thấy được những cảm xúc này trong mắt Lý Tấu Tinh lần nữa.

Nhưng sao Lý Tấu Tinh có thể gặp được Wasser chứ, trên thế giới này còn có người nào có thể giống như Wasser chứ!

Trong mắt hắn nổi lên một lớp băng dày, ánh mắt nhìn Lý Tấu Tinh cũng lạnh như băng.

Nhìn người đàn ông nào cũng có thể lộ ra biểu cảm như vậy, lần này hắn sẽ thỏa mãn mong đợi của Lý Tấu Tinh.

Wasser xích lại gần Lý Tấu Tinh, hắn không lên tiếng, trong lúc nhất thời Lý Tấu Tinh không thể phân rõ đây là thật hay mơ.

Lòng Cố Vấn Thành vô tình, bởi vô tình nên hắn chẳng quan tâm mình thân mật với ai, vì với hắn ai cũng được cả.

Wasser nâng mặt Lý Tấu Tinh lên, chiếc mặt nạ trắng tinh sáp

tới gần.

Xen lẫn với tâm lý muốn trả thù, tựa như muốn đáp trả sự xem thường Lý Tấu Tinh dành cho hắn.

Cố Vấn Thành không thèm quan tâm đến Lý Tấu Tinh, tất nhiên cũng không thèm để ý Lý Tấu Tinh có quan tâm đến hắn hay không. Nhưng ham muốn kiểm soát của hắn lại không thể tiếp thu việc mình bị đối xử khác biệt với những người khác.

Còn có một nửa là bố thí, nhìn cậu ta quá đáng thương.

Vì trên phần môi mặt nạ có bộ phận chặn lại nên Cố Vấn Thành cảm thấy việc hôn một người đàn ông cũng không có việc gì.

Ít nhất bây giờ hắn không cảm thấy chán ghét.

Nhưng nụ hôn mang tính chất trả thù và bố thí này lại rơi trên bàn tay Lý Tấu Tinh.

Wasser nâng mắt, nhướng mày đối mắt với anh.

Ánh mắt Lý Tấu Tinh đã khôi phục lại sự tĩnh táo, anh nhìn thẳng vào chiếc mặt nạ quen thuộc kia, và cả người không quen dưới lớp mặt nạ này.

Sau đó chán ghét nhăn mi, lau đi lau lại mu bàn tay.

Anh nói, "Buồn nôn."

Chương 96: PN3: Thế giới song song

Trong mắt Cố Vấn Thành không có tình yêu, không có bất kỳ một chút tình ý nam nữ nào, chỉ có vẻ vô tình lạnh như băng.

Nhưng hắn lại có thể nhích tới phía trước thân mật với một người xa lạ, bởi đối với hắn ai cũng được cả.

Nhưng đối với Lý Tấu Tinh mà nói, đây là tất cả.

Anh lau chùi mu bàn tay, nhớ lại bao nhiêu lần Cố Vấn Thành triền miên với bạn gái của hắn trong một tuần qua.

Cảm thấy vô cùng buồn nôn.

Nhưng anh càng coi thường thì Cố Vấn Thành càng quá đáng.

Lý Tấu Tinh không nói với Lăng Niên về chuyện Cố Vấn Thành đã từng dẫn Na An về kí túc xá ở qua đêm.

Anh với Cố Vấn Thành ở chung một phòng, anh tin chắc Cố Vấn Thành biết anh chưa ngủ.

Nhưng động tác của Cố Vấn Thành càng ngày càng quá đáng. Hắn và Na An thân mật với nhau trên chiếc giường của hắn, tiếng hít thở dồn dập, còn có lời âu yếm tâm tình, tiếng lớn hay tiếng nhỏ anh đều nghe được không sót cái nào.

Tiếng chăn nệm ma sát với quần áo, tiếng da thịt cận kề.

Lý Tấu Tinh kéo chăn trùm qua đầu, mở trừng mắt trong bóng tối.

Na An còn có chút bận tâm, "Cẩn thận một chút... A... Đừng để Tấu Tinh nghe thấy."

"Cậu ta không nghe được đâu."

Ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng Lý Tấu Tinh cảm thấy những lời kia đã được hắn tăng cao âm lượng.

"Tại sao lại muốn ở chỗ này," Na An thắc mắc không hiểu, "Trước giờ anh chưa từng cùng với tụi em ở kí túc xá."

Thậm chí Cố Vấn Thành còn hiếm khi qua đêm ở kí túc xá.

Cố Vấn Thành cười khẽ hai tiếng, bắt đầu giải tỏa dục vọng của mình.

Lý Tấu Tinh và Cố Vấn Thành đã lên giường với nhau không biết bao nhiêu lần, anh quen thuộc mỗi tiếng thở dốc và động tình của hắn, biết rõ từng điểm nhạy cảm của hắn, biết khi làm loại chuyện này hắn sẽ có dáng vẻ gì.

Nhưng anh không ngờ rằng mình sẽ thấy cảnh tượng hắn lên giường với người khác.

Anh biết rõ đây không phải là Cố Vấn Thành của anh, nhưng anh cũng biết, Cố Vấn Thành này và Cố Vấn Thành của anh cùng một linh hồn với nhau.

Cũng cao ngạo, vô tình, chời đùa lòng người, hung ác ích kỷ như vậy.

Chỉ yêu bản thân không thương người khác.

Cố Vấn Thành và Na An lăn lộn cả đêm, Lý Tấu Tinh cũng ở trong chăn nghe suốt cả một đêm.

Bên ngoài chăn là đôi trai gái đắm chìm trong vui vẻ, trong từng tiếng rên rỉ kia anh cảm thấy cực kỳ buồn nôn.

Từ đó về sau anh biến thành tảng băng trong miệng Lăng Niên.

Wasser cười khẽ một tiếng, áp suất không khí đè ép cửa sổ vỡ vụn, "Tôi buồn nôn?"

Tiếng vỡ vụn làm kích hoạt hệ thống báo động của trường học.

Từng luồng gió thốc vào trong phòng qua những mảng kính vỡ. Lý Tấu Tinh lau sạch mu bàn tay, vẻ mặt lại lần nữa trở nên lạnh như băng. Anh nhìn Wasser, ánh nhìn lại chuyển tới sau lưng hắn.

Tiếng còi xe cảnh sát làm lửa giận của Wasser càng bùng lên dữ dội, hắn bước đến gần Lý Tấu Tinh, nắm tay đặt bên người đã nổi đầy gân xanh.

Người thích đàn ông là ai, rốt cuộc ai mới buồn nôn đây chứ.

Những mảnh kính vỡ lại lần nữa vỡ vụn, mỗi một âm thanh vang lên như là lời cảnh báo của tử thần.

Hắn tốt bụng bố thí lại bị Lý Tấu Tinh nói buồn nôn.

Ở thế giới này, cái giá khi chọc giận Wasser là gì?

Là một cái mạng.

Bàn tay vàng bảo vệ tính mạng kia, lần đầu tiên Lý Tấu Tinh chạm mặt với Cố Vấn Thành vào sáng sớm hôm ấy, anh đã biết không có tác dụng ở thế giới này.

Bởi số lần Cố Vấn Thành muốn giết anh không chỉ có một.

Mặt nạ của Wasser có màu trắng ưu nhã, phía trên là đóa hoa nở rộ đỏ như máu.

Tầng băng lạnh trong mắt hắn lúc bấy giờ đã hóa thành lửa giận ngập trời, tinh thần lực ùn ùn kéo tới lấp đầy cả căn phòng, theo hắn áp sát Lý Tấu Tinh.

Đội hộ vệ đạp phi hành khí đuổi tới. Lăng Niên đã nhanh hơn đội hộ vệ một bước, đẩy cửa phòng ra.

Hắn nhìn tình cảnh trước mặt, chợt lóe lên kinh ngạc, kế đó lạnh mặt kéo Lý Tấu Tinh muốn rời khỏi căn phòng này.

Wasser dừng bước.

Hắn cúi đầu nhìn bàn tay đang nắm chặt của Lăng Niên và Lý Tấu Tinh, da kề da, Lý Tấu Tinh cũng không nói Lăng Niên buồn nôn như vừa nói hắn.

Ha.

Hắn cười lạnh một tiếng.

Bất kể là Cố Vấn Thành hay là Wasser, cậu ta chỉ đối xử hờ hững với một mình hắn.

...

Ngày hôm sau khi Na An tới kí túc xá của đội Mộng Chi tìm Cố Vấn Thành thì phát hiện người yêu là lạ.

Trên bàn ăn, Lăng Niên ngồi bên cạnh Cố Vấn Thành, Lý Tấu Tinh ngồi đối diện xéo với hắn.

Cố Vấn Thành cười dịu dàng, tương tác với Na An càng ngọt ngào hơn, thế nhưng ánh mắt lại lạnh tựa băng sương.

"Anh yêu, sao vậy?" Na An lo lắng nhìn hắn, gắp cho hắn một đũa đồ ăn.

Bên cạnh Lý Tấu Tinh là Tế Du và Hi Nam, chỉ mới một tuần ngắn ngủi mà tình cảm giữa mấy người đột nhiên tăng cao, bấy giờ đang nhỏ giọng nói cười.

Khóe miệng tươi cười của anh bị Cố Vấn Thành nhìn chòng chọc, càng nhìn ánh mắt càng lạnh.

Chuyện vụn vặt thường ngày, cảm xúc khi huấn luyện, sao trước kia hắn lại không biết bọn họ có nhiều chuyện để nói như vậy chứ.

Cố Vấn Thành cười nhận lấy đồ ăn Na An gắp cho, hắn toan bỏ vào miệng thì Lý Tấu Tinh đột nhiên cất lời, "Không thể ăn thì đừng ăn."

Anh đang vùi đầu ăn cơm, câu nói bất chợt này làm người trên bàn ăn không biết đang nói với ai.

Đôi đũa Cố Vấn Thành ngừng lại trước môi, Na An cười nói: "Tấu Tinh, cậu nói ai vậy?"

Lý Tấu Tinh không lên tiếng, chỉ chuyển món mà cô gắp cho Cố Vấn Thành tới trước mặt mình, lặng im không nói gì ăn cho xong.

Hốc mắt Lăng Niên đau xót, vội cúi đầu che đi.

Cố Vấn Thành buông đũa, nhìn anh với vẻ u ám không rõ, lòng phiền muộn.

Lúc này Na An mới biết Lý Tấu Tinh đang nói Cố Vấn Thành, thấp thỏm không yên: "Vấn Thành, hóa ra anh không thể ăn món này à?"

Lý Tấu Tinh lựa nguyên liệu món ăn ra đặt trước mặt Na An để cho cô nhớ kỹ, rũ mắt, nói: "Cậu ấy không thể ăn cái này."

Cố Vấn Thành sợ tanh, dù nguyên liệu làm món này là đồ chay nhưng khi kết hợp với thịt sẽ đặc biệt tanh. Mỗi lần Cố Vấn Thành ăn phải thứ này sẽ lập tức chạy tới phòng vệ sinh nôn ra.

Có khi nôn rất đáng thương, lúc ấy hắn sẽ mang bộ dạng bẩn thỉu kia tới đòi anh hôn. Lý Tấu Tinh ghét bỏ hắn không chịu hôn, nhưng da mặt hắn dày, không hôn được thì không chịu bỏ qua.

Trên bàn ăn yên tĩnh trở lại, chỉ còn lại tiếng nhai cơm của Lý Tấu Tinh.

Tay Cố Vấn Thành không ngừng buông ra rồi lại nắm chặt, ánh mắt hắn dò xét trên người Lý Tấu Tinh, nhìn mỗi một sợi tóc của anh, lại nhìn đĩa thức ăn trước mặt anh kia.

Cảm xúc trong lòng phức tạp, trừ phiền muộn ra còn có một loại cảm xúc khiến hắn thêm nóng nảy. Hắn đột nhiên đứng lên, đem đĩa thức ăn kia đổ vào thùng rác, "Đừng ăn nữa."

Ba chữ kia nói ra khỏi miệng xong hắn mới phát hiện giọng mình khàn đến đáng sợ.

Hắn vô thức nhìn về phía Lý Tấu Tinh lần nữa.

Lý Tấu Tinh buông dao nĩa, cuối cùng uống xong một ly nước. Lăng Niên cũng buông dao nĩa ra, "Tôi đi với cậu."

Hai người họ nói tạm biệt xong liền rời đi mà chẳng nói thêm gì nữa, cả hai chia sẻ bí mật cho nhau như thể hai người mới là người ngày ngày ở cùng một chỗ, mới thật sự là đồng đội của nhau.

Cố Vấn Thành lại cười lạnh một tiếng, cảm xúc mãnh liệt kia còn chưa thành hình đã bị lý trí đè xuống.

Vẻ mặt hắn khó coi. Tế Du và Hi Nam liếc nhìn nhau một cái, cũng đứng dậy khỏi bàn ăn tới phòng huấn luyện.

Giọng Na An đã nghẹn ngào, "Xin lỗi Vấn Thành, em không biết anh không thích ăn cái này... Em còn, em còn tưởng anh rất thích ăn."

Từ trước tới giờ khi ăn cơm với các cô Cố Vấn Thành chưa từng bắt bẻ thứ gì, cũng chưa từng tỏ rõ mình thích thứ gì.

Mỗi khi các cô hỏi hắn ăn có ngon không Cố Vấn Thành đều nhướng mày mỉm cười, sau đó lại nói hết sức mập mờ: "Các em có làm gì anh cũng thích ăn hết."

Hóa ra người như hắn cũng có thứ không thể ăn được.

Na An nhìn món ăn được cô nấu chu đáo giờ đây đang nằm trong thùng rác, lòng hoảng hốt.

Cố Vấn Thành không tiếp lời cô, không biết hắn nghĩ tới điều gì mà lập tức xoay người đi ra ngoài.

Na An bị hắn vứt lại sau lưng, hắn băng xuyên qua từng tòa lầu, đi về phía phòng huấn luyện.

Lăng Niên và Lý Tấu Tinh đang tập luyện trong phòng huấn luyện.

Tinh thần lực của bọn họ yếu ớt, rõ ràng cơ thể vẫn là cơ thể của mình nhưng tinh thần lực lại trở về lúc ban đầu.

Đến tận lúc này Lăng Niên mới cảm thấy mừng khi hai người bọn họ cùng tới thế giới này. Nếu không, bất luận là hắn hay là Lý Tấu Tinh, có thể sẽ thật sự cho rằng hết thảy trước đây chỉ là một giấc mộng.

Hắn vẫn đang tìm kiếm thông tin về thế giới song song, Lý Tấu Tinh thì luyện tập tinh thần lực như cũ.

Cho dù tinh thần lực không còn mạnh như lúc trước nhưng khả năng khống chế tinh thần lực của anh vẫn còn. Tinh thần lực màu trắng bạc hóa thành một người không thấy rõ ngũ quan, thân mật lại gần dán lên mặt Lý Tấu Tinh.

Lý Tấu Tinh nhếch khóe môi, tâm trạng hiếm khi nhẹ nhõm.

Lăng Niên lơ đãng ngẩng đầu nhìn anh một cái, cũng lộ ra nụ cười.

Bầu không khí ở phòng huấn luyện hài hòa, lúc Tế Du và Hi Nam tìm được hai người cũng kìm lòng không đặng tươi cười gia nhập.

Hi Nam nhào tới trên lưng Lý Tấu Tinh, bọn họ vẫn quen thuộc như vậy. Bất kể là Lăng Niên hay Lý Tấu Tinh, cho dù biết bọn họ không phải là đồng đội chân chính của mình thì vẫn sẽ vì những cử chỉ thân thiết này mà cảm thấy vui vẻ.

Khi Cố Vấn Thành tới phòng huấn luyện hắn liền thấy cảnh tượng như vậy.

Hắn nheo mắt, thoạt trông tâm trạng rất tốt.

Thế nhưng tinh thần lực phía sau lưng hắn lại bùng nổ, đan

thành một tấm lưới lớn chằng chịt giương nanh múa vuốt.

Tinh thần lực mạnh mẽ mang theo cảm xúc của chủ nhân, từng tấc từng tấc đan xen tức giận và ham muốn kiểm soát.

Giữa nguồn tinh thần lực ngập trời, Cố Vấn Thành từ từ thu lại nụ cười, gương mặt vô cảm, đưa mắt nhìn chằm chằm về phía Lý Tấu Tinh đang ở giữa phòng huấn luyện.

Chợt hắn thấy một bàn tay trong suốt đang vuốt ve một bên mặt anh.

Cố Vấn Thành theo bàn tay này nhìn lên.

Cánh tay trong suốt, một người trong suốt đứng bên cạnh Lý Tấu Tinh, từng cử chỉ của hắn ta đều mang theo thương yêu, cho Cố Vấn Thành cảm giác hết sức quen thuộc.

Người trong suốt kia nhận ra tầm mắt của Cố Vấn Thành, chậm rãi quay đầu lại.

Ánh mắt âm trầm xen lẫn hung ác giống hệt, khuôn mặt cũng giống hệt.

Đồng tử Cố Vấn Thành co rút nhanh.

Người trong suốt có mặt mũi giống hệt hắn cười gằn, ánh mắt nhìn hắn hận không thể rút gân bẻ xương hắn ra.

Ngón tay hắn ta lướt qua từng đường nét trên khuôn mặt Lý Tấu Tinh, đoạn cúi người xuống đặt một nụ hôn trân quý cách lớp không khí lên trên trán anh.

Nụ hôn này kích thích tinh thần lực của Cố Vấn Thành làm nó bổng chốc lao tới phía trước công kích, nhưng giây kế tiếp, người trong không khí kia đã biến mất không thấy tăm hơi.

Chờ khi Cố Vấn Thành tập tung nhìn lại lần nữa thì chẳng hề thấy gì cả.

Giống như hết thảy chỉ là ảo giác.

Chương 97: PN4: Thế giới song song

Lý Tấu Tinh đang cười nói với các đồng đội thì cửa phòng huấn luyện bị mở ra, Cố Vấn Thành sầm mặt vọt thẳng tới vị trí của Lý Tấu Tinh.

Trong giây phút nhìn thấy hắn kia tiếng cười nói đều dừng lại hết thảy, dịu dàng trong mắt Lý Tấu Tinh lại hóa thành bình tĩnh. Cố Vấn Thành đứng trước mặt anh, nhìn vầng trán đầy đặn trơn bóng của anh.

Cái thứ vừa rồi đã hôn lên trán Lý Tấu Tinh.

Lần đầu tiên hắn nghiêm túc nhìn kỹ mặt mũi Lý Tấu Tinh.

Dù ánh mắt Lý Tấu Tinh vừa bình tĩnh lại lý trí thì ánh mắt ấy cũng là ánh mắt sáng bừng, tràn đầy nhiệt huyết cùng hy vọng.

Ngũ quan anh sắc nét, sống mũi cao, dáng môi đẹp, là tướng mạo được các nữ sinh hoan nghênh.

Lý Tấu Tinh, "Có chuyện gì không?"

Giọng anh đều đều.

Lại vậy nữa.

Lòng Cố Vấn Thành phiền muộn, hắn đột nhiên đưa tay ra muốn lau sạch dấu vết trên trán anh kia. Nhưng tay còn chưa kịp chạm vào Lý Tấu Tinh đã bị anh nghiêng đầu tránh đi.

Bầu không khí cứng ngắc tới cực điểm, Cố Vấn Thành mím chặt đôi môi mỏng, ngón tay cứng đờ trên không trung.

Ánh mắt biến đổi thất thường, cuối cùng biến thành vẻ thâm thúy u ám.

Cuối cùng hắn xoay người, bước nhanh rời khỏi phòng huấn luyện.

Bầu không khí trong phòng huấn luyện bắt đầu ấm trở lại, Lăng Niên hừ lạnh một tiếng, "Không hiểu nổi."

Lý Tấu Tinh cúi đầu nhìn lòng bàn tay.

Trong lòng bàn tay có một tia tinh thần lực màu trắng bạc.

Màu sắc tia tinh thần lực này chiếu vào trong mắt anh, làm ánh mắt anh cũng trở nên cực kỳ lạnh lùng.

Anh nắm chặt tay lại, tinh thần lực theo sức lực của anh mà tiêu tán đi, "Chúng ta tiếp tục luyện tập đi."

...

Buổi tối lúc đoàn người quay về kí túc xá thì gặp được người quen đã lâu không thấy.

Bách Đồng đang tưới nước cho cây xanh bên cửa sổ phòng khách, mái tóc thẳng dài xõa tung sau lưng, vừa trong sáng lại dịu dàng. Sau khi thấy bọn họ thì cô cười khẽ, ngón tay thon dài dựng thẳng trước môi, "A Thành đang ngủ."

Trải qua một tuần ở đây Lý Tấu Tinh chưa từng thấy cô, lúc này vừa gặp liền biết người này không phải là vị đại ca giả gái kia mà là Bách Đồng chân chính, được độc giả gọi là bạn đời tinh thần

của Cố Vấn Thành.

Anh nở nụ cười, cùng đồng đội bên cạnh khách sáo chào lại.

Bách Đồng vén tóc, cười nói: "Tinh thần lực của A Thành lại bạo loạn, lúc tôi chạy tới anh ấy đã đập không ít thứ, may mà còn có thể miễn cưỡng trấn an được."

Tinh thần lực của Cố Vấn Thành bạo loạn.

Đầu óc Lý Tấu Tinh như đi trên mây, bên cạnh có người hỏi: "Sao đột nhiên lại bạo loạn vậy?"

"Tôi cũng không biết," Bách Đồng thở dài, lại cười nhắc nhở, "Lúc nghỉ ngơi các cậu nhỏ tiếng chút nhé, mấy người khác thì không sao nhưng mà phải phiền Tấu Tinh trông nom A Thành rồi."

"Ừm." Anh đáp lời.

Sau khi tắm xong anh mới vào phòng.

Cố Vấn Thành đang nằm trên chiếc giường đối diện với giường anh, vẻ mặt thống khổ nhưng hô hấp lại vững vàng.

Chăn trên người hắn bị rơi ra hơn phân nửa, quần áo cũng bị mồ hôi thấm ướt dính vào người.

Lý Tấu Tinh bước tới kéo chăn đắp lên cho hắn, nương ánh trăng nhìn thấy sắc đỏ khả nghi trên mặt hắn.

Anh đưa tay sờ nhiệt độ trên trán hắn, nóng như lửa đốt.

Cố Vấn Thành bị bệnh rồi.

Lạnh lẽo nơi bàn tay anh đánh thức Cố Vấn Thành dậy, vừa mở

mắt ra thấy là anh hắn bèn nghiêng đầu tránh đi bàn tay kia không chút do dự.

Tâm lý trả thù, giống như Lý Tấu Tinh đã tránh bàn tay hắn lúc ở phòng huấn luyện.

Cũng giống như tinh thần lực của hắn bạo loạn hôm nay chẳng chút liên quan đến Lý Tấu Tinh.

Lý Tấu Tinh ngừng một lát, đứng dậy ra ngoài gọi Bách Đồng.

Bách Đồng hốt hoảng đi vào, đỡ Cố Vấn Thành ngồi dậy, đắp khăn lạnh rồi lấy thuốc lấy nước cho hắn.

Cô xoay quanh Cố Vấn Thành bận trước bận sau, Cố Vấn Thành dựa vào trên giường, môi khô đến tróc da nhưng lại không muốn uống nước.

Tâm tình đè nén.

Đè nén đến độ nổ tung.

Muốn trút ra hết một lần nhưng lại chẳng biết phải trút vào đâu.

"Em ra ngoài đi," hắn xoay người nói chuyện với Bách Đồng, "Đi ra ngoài trước đi."

Mấy người bạn gái của Cố Vấn Thành rõ ràng biết tính hắn thế nào, bấy giờ chỉ có thể dằn âu lo xuống. Bách Đồng nói: "Tấu Tinh, cậu giúp tôi chăm sóc anh ấy nhé."

Cậu giúp tôi chăm sóc anh ấy nhé.

Lý Tấu Tinh đột nhiên đứng dậy khỏi giường đi vào phòng tắm, tiếng nước vang lên, giọng anh lẫn trong tiếng nước chảy, trả lời: "Tôi biết rồi."

Bách Đồng thoáng yên tâm, bèn rời đi.

Bầu không khí của căn phòng chìm trong sự kỳ lạ.

Cùng nhau kiềm chế. Cố Vấn Thành kiềm chế sự nóng nảy của hắn, Lý Tấu Tinh cũng kiềm chế tâm trạng của mình.

Lý Tấu Tinh rửa mặt xong rồi đi ra, trong tay là một cái khăn ướt. Anh bước tới chỗ Cố Vấn Thành, không đưa tay chạm vào hắn, "Đổi khăn đi."

Giọng cũng lạnh nhạt, nhưng người như vậy lại có thể biết Cố Vấn Thành không thích ăn gì.

Tránh xa Cố Vấn Thành, nhưng đối với ai cũng tốt.

Cố Vấn Thành không động đậy, chỉ nhìn anh.

Cảm xúc trong mắt hắn biến hóa muôn vẻ, nhưng Lý Tấu Tinh lại giống như không nhìn thấy cảm xúc của hắn.

Nếu ngồi ở đây là Lăng Niên, Tế Du, Hi Nam hay là một ai khác, anh sẽ chẳng xử sự như vậy.

Ga trải giường bị hắn siết cho nhăn nheo, Cố Vấn Thành đột nhiên bật cười.

Hắn không nhúc nhích.

Thấy hắn như vậy Lý Tấu Tinh bèn tự mình đổi khăn cho hắn, sau đó vào phòng tắm rửa tay một lần nữa mới quay lại nằm lên giường của mình.

Toàn bộ quá trình không nói một câu, vẻ mặt Cố Vấn Thành càng ngày càng âm trầm.

Hắn nhớ lại cảnh tượng mình thấy khi trước.

Nhớ lại hình ảnh người có dáng vẻ y hệt hắn hôn lên trán Lý Tấu Tinh kia.

Lý Tấu Tinh nhạy bén mở mắt ra, khẽ mắng một tiếng, nhìn về phía Cố Vấn Thành, "Tinh thần lực của anh lại bạo loạn rồi."

Cả căn phòng phủ đầy tinh thần lực cực kỳ mạnh mẽ của hắn, xông ngang đánh dọc bay tới bay lui trong không gian nhỏ hẹp.

Người bên ngoài tụ tập trước cửa, lo lắng bảo người bên trong mở cửa ra.

"A Thành!"

Giọng Bách Đồng cực kỳ sốt ruột, "Vấn Thành mở cửa ra!"

Nhưng ánh mắt u ám của Cố Vấn Thành chỉ nhìn đăm đăm vào Lý Tấu Tinh.

Hắn dường như không nghe thấy gì, tinh thần lực tràn ra ngoài vây lấy Lý Tấu Tinh theo ý hắn, hướng mũi nhọn về phía anh, anh đi đến đâu thì theo đến đó.

Có vẻ muốn lấy mạng anh.

Nhưng làm sao cũng không thể xuống tay lấy mạng anh được.

Lý Tấu Tinh chật vật bước từng bước, hô với người bên ngoài cửa: "Tinh thần lực của anh ta bạo loạn rồi!"

Sau khi tinh thần lực bạo loạn, tinh thần lực có năng lực chữa trị của phái nữ có thể giúp hắn bình phục.

Năng lực chữa trị của Bách Đồng mạnh mẽ, cô cắn răng, nhắm hai mắt, đoạn dùng tinh thần lực thăm dò bên trong.

Tinh thần lực nhỏ yếu dịu dàng mang theo năng lực chữa trị, nhẹ nhàng dịu dàng chạm vào tinh thần lực của Cố Vấn Thành.

Lý Tấu Tinh nhìn cảnh tượng này, mấy giây sau đã nhắm mắt lại.

Bách Đồng và Cố Vấn Thành.

Bất kể là trong mắt độc giả hay tác giả, hai người họ là trời sinh một đôi.

Cố Vấn Thành chẳng tin tưởng ai, khi tinh thần lực bạo loạn cũng chỉ có Bách Đồng mới có thể đến gần hắn.

Xứng đôi biết bao.

Nhưng bên tai anh lại đột ngột truyền tới tiếng rên thống khổ.

Bọn Lăng Niên ngoài cửa kêu lên, "Bách Đồng!"

Tinh thần lực của Bách Đồng bị tinh thần lực của Cố Vấn Thành bài xích cắn nuốt, tạo thành tổn thương trực tiếp khiến Bách Đồng ngất đi.

Vẻ mặt Lăng Niên hốt hoảng, tuyệt vọng đập cửa, "Tấu Tinh!"

Quang não của hắn đã phát ra tín hiệu cầu cứu với xung quanh, lo lắng đến độ đỏ bừng đôi mắt.

Nếu như là Cố Vấn Thành của bọn họ thì Lăng Niên sẽ không lo lắng như vậy. Nhưng người ở chung phòng với Lý Tấu Tinh kia lại là Cố Vấn Thành chẳng ai hiểu rõ.

Tiếng đập cửa nặng nề một tiếng tiếp một tiếng, Cố Vấn Thành lại không lên tiếng.

Khăn đắp trên trán hắn đã bị hắn lấy xuống. Lý Tấu Tinh đối mặt với hắn, cảm thấy dáng vẻ bây giờ của hai người như hai kẻ địch đối đầu.

Tinh thần lực trong tay anh hóa thành thanh đao và lồng phòng hộ, bình tĩnh chờ động tác của Cố Vấn Thành.

Cho dù biết tinh thần lực của mình chẳng chịu nổi một kích của Cố Vấn Thành thì cũng không có ý nghĩ lùi bước.

Lại tới nữa rồi, ánh sáng trong mắt anh.

Cố Vấn Thành đau đầu đến nỗi huyệt thái dương phình lên, tất cả tinh thần lực đến gần Lý Tấu Tinh.

Lý Tấu Tinh đưa tay ra trước người, từng lớp từng lớp lồng phòng hộ phủ lấy anh.

Nhưng tinh thần lực của Cố Vấn Thành vẫn xuyên qua lồng phòng hộ của anh, vọt tới trước mặt Lý Tấu Tinh.

Đầu nhọn của tinh thần lực cách đôi mắt Lý Tấu Tinh 1cm, ở khoảng cách gần như vậy Cố Vấn Thành có thể nhìn thấy tất cả mọi thứ trong đôi mắt ấy.

Đó là thứ Cố Vấn Thành chưa từng thấy qua, cũng chưa từng có.

Lý Tấu Tinh nhắm hai mắt lại.

Bình tĩnh ung dung, anh đã chuẩn bị xong việc bị người tên Cố Vấn Thành này lấy đi tính mạng.

Nhưng tinh thần lực bén nhọn lại hóa thành hình dáng một bàn

tay, từ đôi mắt anh chuyển tới vầng trán, sau đó dùng sức, lặp đi lặp lại động tác lau chùi thật nhiều lần.

...

Tiếng nước vang lên thưa thớt.

Lăng Niên đứa trước cửa phòng tắm, khoanh tay trầm tư, "Anh ta chỉ chạm vào trán cậu?"

"Ừ," Lý Tấu Tinh, "Lặp đi lặp lại rất nhiều lần, lạ lắm."

Hai người cùng rơi vào trầm tư.

Sau khi tinh thần lực của Cố Vấn Thành bạo loạn, tinh thần lực của hắn đã chạm vào Lý Tấu Tinh.

Tinh thần lực của Cố Vấn Thành mang theo cảm giác sắc bén và lạnh lùng, vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

Trong lúc tinh thần lực của hắn lặp đi lặp lại động tác lau chùi vầng trán của Lý Tấu Tinh, anh mở miệng nói: "Bách Đồng ngất xỉu rồi."

Tinh thần lực của Cố Vấn Thành khựng lại một chốc, kế đó tiêu tan. Hắn như chạy trốn mang theo Bách Đồng rời khỏi kí túc xá.

"Cậu đối với anh ta..." Lăng Niên nói.

Nước lạnh tạt vào mặt, Lý Tấu Tinh cười cười, "Tôi không lúc nào thôi nghĩ về Vấn Thành của tôi."

Lăng Niên dừng một lát, cũng cười, thủ thỉ: "Tôi cũng vậy."

Buổi tối.

Khi Bách Đồng tỉnh lại Cố Vấn Thành đang ngồi bên cạnh cô ung dung thong thả đọc sách.

Dáng vẻ hắn lạnh lùng, người này khi cười lên đẹp trai siết bao, khi không cười thì xa cách nhường nào.

Bách Đồng cười một tiếng, "Anh khôi phục rồi?"

Lúc này Cố Vấn Thành mới nhoẻn môi nở nụ cười, nhìn cô một cái, "May mà có em."

"Em á?" Bách Đồng buồn cười, "Em còn bị anh làm cho bị thương mà, sao trấn an tinh thần lực của anh được chứ."

Nhưng trừ Bách Đồng ra những người khác cũng không trấn an tinh thần lực của Cố Vấn Thành.

Không thể có khả năng chỉ cần lau sạch dấu vết trên trán Lý Tấu Tinh là tinh thần lực của hắn lại ngừng bạo loạn được.

Cố Vấn Thành nhắm hai mắt, khi mở ra thì nụ cười trên mặt càng thêm tươi. Hắn cúi đầu hôn Bách Đồng, ngăn chặn tất cả nghi vấn của cô.

Cũng bao gồm nghi vấn của mình.

Môi phụ nữ vừa mềm vừa ngọt.

Cố Vấn Thành đột nhiên mở mắt ra, mắt đối mắt với cô một hồi, sau đó lại rũ mắt.

Trong mắt cô không có ánh sáng.

Tối đó hắn không ngủ lại chỗ Bách Đồng mà đội đêm đen quay về kí túc xá.

Người trong kí túc xá đã ngủ hết. Cố Vấn Thành mở cửa phòng mình ra, đột nhiên phát hiện có một ít ánh sáng nhàn nhạt.

Hắn giấu đi tiếng động của mình, mở cánh cửa ra hết mức có thể.

Ngọn đèn đầu giường Lý Tấu Tinh ánh lên ánh sáng màu vàng ấp ám, anh cau mày, ngủ không an ổn.

Tinh thần lực bất chợt nảy mạnh, Cố Vấn Thành tựa như có cảm giác, đoạn tập trung sức mạnh quanh mắt, nhìn lại lần nữa.

Bên giường Lý Tấu Tinh nhiều thêm một cái bóng đang đứng.

Một người như không khí, trong suốt tựa linh hồn.

Hắn ta đang cố gắng ngăn cản ánh sáng chói mắt từ chiếc đèn ngủ đầu giường cho Lý Tấu Tinh, nhưng không được. Hắn ta lại không ngừng muốn tắt đèn, nhưng không thể chạm vào vật thật.

Trên mặt người trong suốt có tướng mạo như đúc với Cố Vấn Thành toát ra bi thương trĩu nặng cùng ẩn nhẫn.

Loại cảm xúc này xuất hiện trên người hắn ta giống như sát khí trên người Cố Vấn Thành vậy, đều có sức mạnh rung động lòng người.

Ánh mắt Cố Vấn Thành u ám, qua hồi lâu, hắn nhếch môi cất bước đi vào. Ngay lúc người trong suốt kia làm việc vô ích hết lần này đến lần khác, hắn dễ dàng tắt đèn ngủ trên đầu giường Lý Tấu Tinh đi.

"Phế vật." Hắn châm chọc người trong suốt.

Sát khí nổi lên trong bóng đêm, nhìn thứ giống hệt hắn kia chỉ

có hai chữ chướng mắt.

Cố Vấn Thành không muốn biết đây là thứ gì, hắn chỉ muốn giải quyết hắn ta ngay bây giờ.

Ngay lúc Lý Tấu Tinh không biết bên cạnh mình có thứ này, hoàn toàn giải quyết hắn ta.

Nhưng cái tên giống hắn như đúc kia lại chỉ lạnh lùng nhìn hắn một cái, kế đó khom người đưa tay vuốt ve hàng mày đang cau chặt của Lý Tấu Tinh.

Hắn ta trấn an hết lần này đến lần khác, giọng nói dịu dàng, "Tinh Tinh an tâm, tôi ở đây."

"Thành Thành ở đây."

Tay hắn ta không thể chạm vào Lý Tấu Tinh, nhưng không biết tại sao hàng mày đang cau chặt của Lý Tấu Tinh lại giãn ra theo từng lần trấn an của hắn ta.

Nỉ non, "Vấn Thành..."

Đôi mắt người trấn an anh đau xót, hết sức kiềm chế nhịn xuống, giọng không thay đổi, "Tôi ở đây."

Nhưng lời hắn ta nói chỉ có mình Cố Vấn Thành nghe thấy.

Bàn tay đút trong túi quần của Cố Vấn Thành từ từ nắm chặt.

Môi mím chặt.

Trực giác nói cho hắn biết Vấn Thành trong miệng Lý Tấu Tinh không phải gọi hắn.

Là gọi người có dáng dấp giống hắn bên cạnh anh kia.

Ánh sáng trong mắt anh cũng không phải cho hắn.

Là cho người này.

Cái miệng đang cáu kỉnh nhếch lên đột nhiên mở ra.

Cái ly thủy tinh cách hắn gần nhất bắt đầu nứt vỡ.

Hắn muốn giết cái thứ có tướng mạo giống hệt hắn này.

—— Trước khi Lý Tấu Tinh phát hiện ra hắn ta.

Chương 98: PN5: Thế giới song song

Tiếng vỡ của ly thủy tinh khiến Lý Tấu Tinh tỉnh dậy từ trong mộng.

Anh vừa mở mắt ra đã thấy ngay Cố Vấn Thành, hắn đang đứng trước giường anh, mặt mày nặng nề nhìn chằm chằm không khí ngẩn người.

Qua thời gian lâu, Lý Tấu Tinh có thể dễ dàng phân biệt được Cố Vấn Thành của thế giới này và Cố Vấn Thành mà anh quen thuộc.

Nhưng có lúc, giống như bây giờ, khi vừa mới mở mắt ra, sẽ có khoảnh khắc anh nhận nhầm người.

"Anh đứng ở đây làm gì?" Lý Tấu Tinh bình ổn lại tâm tình, "Không nghỉ ngơi à?"

Ánh mắt Cố Vấn Thành chuyển qua mặt anh, mấy giây sau, hắn cười, "Thấy cậu ngủ không an nên tới giúp cậu tắt đèn đầu giường."

Trong căn phòng mờ tối, giọng nói của hắn hiện ra đôi chút dịu dàng.

Lý Tấu Tinh dừng một chốc, "Cảm ơn."

"Cậu không cần khách sáo với tôi như thế," Cố Vấn Thành, "Chúng ta là đồng đội mà, phải không?"

Độc giả thích 《 Hành trình trên tay》 hầu hết đều bị thu hút bởi tình anh em mà tác giả miêu tả. Bọn họ là đồng đội cả đời, là anh em có thể giao sau lưng mình cho nhau, có thể trao toàn bộ tín nhiệm, có thể vì anh em và mọi thứ mà chiến đấu đến cùng.

Nhưng so với thế giới không có Lý Tấu Tinh nhiễu loạn, đội Mộng Chi ở giấc mộng kia của Lý Tấu Tinh mới giống dáng vẻ tác giả miêu tả hơn.

Cố Vấn Thành ở thế giới này không tin bất cứ ai. Hắn lạnh lùng cô độc, có lẽ cũng hưởng thụ sự cô độc này, đồng đội đối với hắn mà nói không bằng gọi là "đàn em" thì thích hợp hơn.

Không phải đồng bạn, mà là thuộc hạ nghe theo mệnh lệnh.

Lý Tấu Tinh ở trong bóng tối trầm mặc.

Tiếng hít thở của Cố Vấn Thành rõ ràng trở nên nóng nảy, hắn kéo cổ áo, không biết câu nói kia của mình lại chọc tới chỗ nào của nah.

Hắn ghét sự nóng nảy này, cuối cùng dùng giọng ra lệnh, "Nói chuyện, Lý Tấu Tinh."

Lý Tấu Tinh nói: "Anh cách xa tôi một chút, tôi cũng cách xa anh một chút."

Bang ——

Chiếc đèn bị đập vỡ rồi rơi xuống đất, chiếc tủ phát ra tiếng vang nặng nề trong đêm khuya, mặt đất rải rác văng đầy đồ.

Nước trong ly bắn ra ngoài làm ướt quần áo Lý Tấu Tinh và Cố Vấn Thành, mép giường cũng bị dính không ít.

Trong bóng tối Cố Vấn Thành như một con thú bị nhốt, tiếng hít thở ẩn chứa phẫn nộ càng ngày càng nặng nề.

Lý Tấu Tinh càng thêm bình tĩnh, "Chúng ta trò chuyện một chút."

Cố Vấn Thành không nhúc nhích.

"Chúng ta duy trì khoảng cách," Lý Tấu Tinh, "Anh không cần lo tôi sẽ phản bội anh, chuyện anh yêu cầu tôi sẽ hoàn thành hết."

Anh không cần phải yêu tôi, tôi cũng không cần lo lắng sẽ vì anh mà mềm lòng.

"Một thời gian nữa Lý Tấu Tinh trước kia sẽ trở lại."

Làn nước ấm bắn lên người nhưng lại cảm thấy lạnh thấu xương, qua một hồi lâu, Cố Vấn Thành trong bóng tối mới nói hờ hững: "Đúng ý tôi."

"Để Bách Đồng trấn an tinh thần lực đang bạo loạn của anh đi," Lý Tấu Tinh rũ mắt, "Sao Vô Khổng có hồ nước có thể giúp anh..."

"Đủ rồi!"

Cố Vấn Thành nói: "Im miệng."

Rõ ràng trong phòng ấm áp như xuân thế nhưng lại như có cơn gió vô hình gào thét, thổi qua thổi lại khiến người ta rối bời nhếch nhác thảm hại.

Giọng nói Cố Vấn Thành đã khàn khàn.

Hắn và Lý Tấu Tinh đều phát hiện ra điều này.

Cố Vấn Thành cảm thấy nực cười.

Giọng của hắn sao lại khổ sở như thế?

Nhưng hắn chẳng đau buồn chút nào mà.

Không những không đau buồn mà còn rất vui vẻ.

Lý Tấu Tinh trước kia quay trở lại, Lý Tấu Tinh này biến mất, hết thảy mọi thứ quay lại nề nếp, trở lại bàn tay của hắn.

Điều này làm hắn cực kỳ vui vẻ.

Những lúc vui vẻ thế này hắn không nên ở lại đây, hắn phải đi ăn mừng.

Đi tìm một người không có ánh sáng trong mắt ăn mừng.

Cố Vấn Thành xoay người rời đi.

Bên ngoài truyền đến tiếng đóng cửa, tiếng vang đánh thức các đồng đội đang say nồng. Tế Du chạy ra ngoài nhìn, "Sao cửa lại rớt ra thế?"

Lý Tấu Tinh nhắm hai mắt lại.

Lăng Niên đứng bên cửa nhìn anh.

Mặt đất bừa bãi, Lý Tấu Tinh ngồi bên mép giường. Người thực thể hóa được tinh thần lực đều có ngũ giác mạnh, dù trong phòng không có ánh sáng nhưng bọn họ cũng có thể nhìn thấy mảnh thủy tinh dính vết máu dưới đất.

Có người đạp trúng mảnh thủy tinh vỡ.

Bị thương rồi.

...

Căn phòng ngập ánh sáng, Bách Đồng, Na An và Sofia ngồi quanh Cố Vấn Thành.

Cố Vấn Thành nằm ngửa trên ghế sô pha, cả người nồng mùi rượu, hai mắt vô hồn nhìn lên trần nhà.

Trạng thái của hắn khiến ba người kia lo âu, một bàn đồ ăn ngon chẳng được hắn động vào, chỉ có rượu là được hắn uống hết chai này đến chai khác.

"Có chuyện gì vậy, Vấn Thành?"

Cố Vấn Thành khẽ cười, kéo đầu Sofia qua hôn lên nhưng hôn được nửa chừng hắn lại ngừng lại. Hắn vuốt ve đôi môi căng mọng xinh đẹp của Sofia, "Em có yêu anh không?"

Gò má Sofia ửng đỏ, nhưng lại vô cùng táo bạo, "Tất nhiên là em yêu anh!"

"Vậy tại sao em," Cố Vấn Thành lẩm bẩm, "Vậy tại sao em không có ánh sáng..."

"Cái gì?" Sofia truy hỏi.

Ánh mắt cô đong đầy tình ý, có nét quyến rũ riêng biệt, là một đôi mắt khá đẹp.

Cố Vấn Thành buông cô ra.

Đầu ngả lên lưng ghế, hầu kết lộ ra, ánh đèn trên đầu chói mắt, một tay hắn cầm ly rượu một tay che đi đôi mắt.

Nhưng vẫn có ánh sáng xuyên qua ngăn trở của hắn, căn bản

không quan tâm hắn có bằng lòng hay không, xua đi một tầng bóng tối trong đôi mắt nhắm nghiền của hắn, cưỡng ép hắn nhớ rõ loại ánh sáng này.

Mấy người phụ nữ bên cạnh cởi quần áo, giày cho hắn, sau đó kêu lên một tiếng. Bấy giờ Cố Vấn Thành mới phát hiện dưới chân mình bị thương.

Mảnh vỡ thủy tinh đâm vào lòng bàn chân hắn.

Vốn hẳn phải rất đau, nhưng có nơi nào đó đã bắt đầu đau đớn từ rất lâu rồi. Chỗ đó đau đến kì lạ, cho nên vết thương nhẹ kia, Cố Vấn Thành hoàn toàn không... cảm nhận được.

...

Đội Mộng Chi lại bắt đầu thực hiện nhiệm vụ.

Sau khi kết thúc chúc mừng bầu không khí rất kỳ lạ.

Cố Vấn Thành gọi nhóm bạn gái của mình tới nói cười yêu đường trên bàn ăn, đồng đội ngồi bên cạnh hắn vừa lúng tùng vừa khó hiểu.

Bởi trước giờ Cố Vấn Thành chưa từng gọi bạn gái tới trong những trường hợp này.

Nhưng nhóm bạn gái của hắn rõ ràng cực kỳ vui, rúc vào trong ngực, dính sát vào người hắn.

Thi thoảng Lý Tấu Tinh nhìn về phía bên này Cố Vấn Thành sẽ cười lớn rồi hôn nhau thân mật với bạn gái ngồi cạnh.

Giữa chừng Lý Tấu Tinh có đứng dậy đi vệ sinh, lúc rửa tay Cố Vấn Thành đột nhiên xuất hiện sau lưng anh.

Vẻ mặt hắn lạnh lùng, "Lý Tấu Tinh nguyên bản đâu rồi?"

Cái này phải nói sao đây?

Lý Tấu Tinh cũng không biết câu trả lời.

Nhưng anh biết anh nhất định sẽ trở về, thế giới này chắc chắn cũng sẽ có người tên là Lý Tấu Tinh tồn tại.

"Tôi không biết," anh nhìn qua gương, nghiêm túc nhìn chăm chú vào Cố Vấn Thành, "Nhưng cậu ta sẽ trở lại nhanh thôi, tôi đảm bảo với anh."

Ánh mắt nhìn chăm chú vào Cố Vấn Thành bây giờ của anh giống như ánh mắt đang nhìn một người bạn bình thường, ánh sáng nhìn người nào đó thông qua hắn khi ấy đã ngày càng ít đi, ánh mắt cũng trở nên ngày càng lý trí.

Giọng điệu Cố Vấn Thành cứng nhắc, "Hy vọng là vậy."

Bàn tay đút trong túi quần của hắn nắm chặt thành quyền.

Hắn có rất nhiều vấn đề cần phải hỏi anh.

Tỷ như đã xảy ra chuyện gì, rốt cuộc cậu là ai, Lý Tấu Tinh nguyên bản là ai, gã đàn ông giống hệt tôi bên cạnh cậu là gì thế, hắn ta có quan hệ gì với cậu.

Rất nhiều.

Những điều không biết nằm ngoài khống chế của hắn này, dù Cố Vấn Thành không giết Lý Tấu Tinh thì hẳn phải giam anh lại rồi ép cung tra hỏi.

Nhưng Lý Tấu Tinh vẫn đứng đây, ăn cơm, trò chuyện cười đùa.

Thậm chí hắn còn không hỏi anh về những thứ khác.

Hai người cùng nhau quay lại bàn ăn. Cố Vấn Thành nghiêng mặt sang bên cạnh nhìn cái bóng phía sau bọn họ.

Chiều cao xấp xỉ, chiều dài cái bóng cũng xấp xỉ, khoảng cách giữa hai cái bóng có thể chen vào một người.

Hắn vô thức nhích sang trái một bước, khoảng cách ở giữa rút ngắn, giây tiếp theo hai cái bóng có thể chồng lên nhau.

Nhưng Lý Tấu Tinh lại cười với hắn một cái rồi tăng nhanh bước chân, rảo bước về phía các đồng đội.

Anh và cái bóng của mình chẳng để lại chút dấu vết, lướt nhanh qua toàn bộ thế giới của Cố Vấn Thành.

Cố Vấn Thành đứng im tại chỗ.

Sự chú ý của Lý Tấu Tinh đối với Cố Vấn Thành vẫn không thể giảm bớt.

Cho dù Cố Vấn Thành này không phải là Cố Vấn Thành của anh, nhưng theo thói quen, khi ở cùng một không gian ánh mắt của anh sẽ luôn đặt trên người Cố Vấn Thành.

Cuối cùng Cố Vấn Thành uống như phát điên.

Thật ra tửu lượng của Cố Vấn Thành không cao cũng không thấp, nhưng trước giờ hắn luôn biết chừng mực, lần này cứ uống như điên thế kia đã dọa cho mọi người phát sợ.

Đến khi chuẩn bị ra về mặt mày hắn đã đỏ au, ngã vào trên ghế, rõ ràng là bộ dáng say khướt.

Loại chuyện cõng người thế này không hợp để cho con gái làm,

nhóm bạn gái của Cố Vấn Thành vô thức nhìn về phía Lý Tấu Tinh nhưng anh lại cười nói, "Hi Nam, có thể không?"

"Không thành vấn đề," Hi Nam bước tới định cõng Cố Vấn Thành nhưng Cố Vấn Thành lại gắng gượng mở mắt ra nhìn hắn một cái, cố chấp đứng lên, "Không cần."

Một mình hắn lảo đảo đi phía trước, khoát tay cự tuyệt không cho ai giúp.

Vừa kiên quyết lại cực kỳ cô độc.

Không muốn ai đến gần hắn, bởi vì bất kỳ người nào cũng có thể tổn thương hắn.

Nếu một người suốt cả đời không thể trao niềm tin cho ai khác thì cuối cùng người ấy sẽ có dáng vẻ thế nào.

Lý Tấu Tinh quay đầu đi không nhìn người trước mặt nữa.

"Thật là kì lạ," Lăng Niên đi bên cạnh anh nói, "Rõ ràng người này rất khó ưa nhưng bây giờ tôi lại thấy đau lòng cho hắn."

Bởi vì yêu ai yêu cả đường đi dẫn đến cảm giác đối với Cố Vấn Thành của thế giới này cũng không bình thường.

Wasser, Cố Vấn Thành.

Hóa ra Cố Vấn Thành không yêu đương với Lý Tấu Tinh sẽ có dáng vẻ thế này.

Lý Tấu Tinh đi cuối cùng, anh cách Cố Vấn Thành xa nhất.

Lăng Niên hỏi anh: "Cậu đau lòng sao?"

Người trước mặt mất thăng bằng, may mà vịn được tường.

Lý Tấu Tinh vô thức chạy nhanh về phía trước một bước, sau đó lại kiên quyết dừng chân.

Câu hỏi của Lăng Niên khiến anh muốn hút một điếu thuốc.

"Lăng Niên," anh nói, "Nếu tôi đau lòng cho anh ta, tôi sẽ làm ba người tổn thương."

Đối với ai cũng có thể mềm lòng.

Nhưng duy chỉ có Cố Vấn Thành này là không thể.

Hai Cố Vấn Thành, nhưng bản chất chỉ là một người.

Sự đau lòng của Lý Tấu Tinh với "Cố Vấn Thành" chỉ dựa trên tình cảm với một Cố Vấn Thành khác.

Là những chuyện đã cùng nhau trải qua, là thời gian và tình yêu dành cho nhau.

Mà những thứ kia không phải dành cho Cố Vấn Thành này.

Mà là cho một người khác.

Yêu thương và đau lòng của anh, cùng với những thứ khác, đều thuộc về Cố Vấn Thành cùng anh tạo ra tình yêu.

Nhóm bạn gái luôn chú ý đến Cố Vấn Thành muốn đỡ hắn, "Vấn Thành, để bọn em đỡ anh đi mà, được không?"

Cố Vấn Thành khoát tay từ chối.

Không ai thấy ngón tay hắn đang run rẩy, bàn tay đang chống tường cũng run lẩy bẩy.

Sao hắn đã uống say rồi mà tinh thần lực vẫn biết đi truyền lời cho hắn chứ.

Cái tên trong suốt kia cũng sẽ nghe được những lời này.

Hắn ta sẽ rất vui nhỉ.

Sẽ vui đến mức không cần uống say mà cũng có thể lâng lâng say đắm nhỉ.

Cố Vấn Thành không cần ai đau lòng cho hắn.

Hắn cũng không muốn biết quan hệ giữa Lý Tấu Tinh và người trong suốt bên cạnh anh là gì.

Càng không muốn biết tại sao người nọ lại có khuôn mặt giống y hệt hắn.

Hắn là Cố Vấn Thành.

Là Cố Vấn Thành, là Wasser vô cùng lợi hại.

Nhưng giống như cả thế giới đều đang nói với hắn.

Tiềm thức nói như vậy, lý trí cũng nói như vậy, trước khi cảm xúc thành hình, trước khi hắn cảm nhận được, trước khi hắn nhận ra mọi điều, tất cả mọi thứ đều nói cho hắn biết.

Cố Vấn Thành, mày đến chậm một bước rồi.

Nội dung từ **Chương 1: Nhìn Bằng Con Mắt Khác** đến **Chương 98: PN5: Thế giới song song**

Truyện được tải từ DTV EBOOK

Userscript được viết bởi: lelinhtinh